

Thiết Hán Yêu Hồ

Contents

Thiết Hán Yêu Hồ	1
1. Chương 1: Bản Trang Cứu Nạn	2
2. Chương 2: Manh Mối Đầu Tiên	19
3. Chương 3: Mắc Bẫy Ái Tình	36
4. Chương 4: Đại Náo Hách Gia Trang	50
5. Chương 5: Quần Ma Tụ Hội	65
6. Chương 6	80
7. Chương 7: Trường Xuân Cốc Chủ	97
8. Chương 8: Bằng Hữu Đầu Tiên	114
9. Chương 9: Đại Thụ Chiêu Phong	128
10. Chương 10: Tội Độc Phụ Nhân Tâm	146
11. Chương 11: Quần Ma Hồn Chiến	163
12. Chương 12: Rước Lang Nhập Thất	175
13. Chương 13: Thoát Khỏi Địa Lao	194
14. Chương 14: Hồ Ly Lộ Diện	210
15. Chương 15: Thần Công Kinh Tứ Tọa	225
16. Chương 16: Hắc Long Thuyền Hành	241
17. Chương 17: Quần Ma Tăng Viện	257
18. Chương 18: Lưới Trời Lồng Lộng	270
19. Chương 19: Tội Độc Phụ Nhân Tâm	289
20. Chương 20: Hồ Yển Đối Đầu	307
21. Chương 21: Đại Khai Sát Giới	325
22. Chương 22: Đại Náo Cốc Phủ	338
23. Chương 23: Truy Cáo Tận Hang	356
24. Chương 24: Hủy Huyệt Tróc Hồ	369

Thiết Hán Yêu Hồ

Giới thiệu

Truyện Thiết Hán Yêu Hồ mở đầu bằng bối cảnh nơi khu phố Cổ Cỗ, nơi chuyên mua bán các loại cổ

1. Chương 1: Bản Trang Cứu Nạn

Trong tiền sảnh xa hoa của ngôi đại trường điểm Cổ Cổ hiền đang có tám người bàn chuyện buôn bán, không khí tỏ ra khá căng thẳng, dường như bên mua và bên bán còn chưa thỏa thuận được với nhau.

Cổ Cổ hiền là trung tâm buôn bán cổ vật và các loại bảo vật gia truyền.

Thời gian này thiên tai địch họa xảy ra liên miên làm cho cuộc sống của không chỉ người nghèo mà ngay cả những người thuộc tầng lớp thượng lưu trước đây cũng trở nên bấp bênh thiếu thốn, buộc nhiều người phải bán đi những bảo vật gia truyền để phục vụ nhu cầu sinh hoạt thiết yếu như cái ăn cái mặc, nhưng cũng có những kẻ đốn mạt bán đi bảo vật truyền gia của tiên tổ để thỏa mãn những thị hiếu tầm thường như rượu chè cờ bạc hay tiêu tiền như nước trong các thanh lâu để mua lấy nụ cười của khách quần hồng...

Những người mang vật đi đều mong muốn bán được để giải quyết nhu cầu nên thường bị ép giá, vì thế đây là cơ hội lớn để chủ nhân các cửa hàng như Cổ Cổ hiền làm ăn cực kỳ phát đạt, thông thường một vốn bốn lời, tiền bạc chảy vào như nước...

Ngôi chính giữa ngôi chủ tọa là chủ nhân Cổ Cổ hiền Tưởng Định Công Tưởng tam gia. Lão này chừng năm mươi tuổi, béo trọc béo tròn, mặt đầy vẻ tự mãn giống như việc kinh doanh phát đạt của Cổ Cổ hiền.

Năm vị khách nhân ngồi đối diện thì với tâm trạng khác hẳn, vẻ mặt áy náy bất an.

Ngôi chính giữa là một vị công tử trẻ tuổi, anh nhi tuấn tú, dường như là chủ nhân những hòm bảo vật để giữa bàn, uống xong chén trà lắc đầu nói :

- Tưởng tam gia trả thế chẳng phải là ép khách quá sao?

Tưởng Định Công cười hô hô đáp :

- Trác công tử quá lời! Xin các vị cứ đến bất cứ một cửa hàng nào khác xem có ai mua sáu mươi bảy viên ngọc đỏ quá một vạn lạng không? Bốn hiệu trả một vạn hai nghìn lạng bạc như thế là quá cao rồi...

Trác công tử nói :

- Đương nhiên là chúng tôi còn đi khảo giá. Nói thật đến kinh sư ít ra người ta còn mua tới giá vài vạn lạng, đó chỉ mới bằng phân nửa giá trị thực của nó thôi...

Tưởng Định Công cười nói :

- Lên kinh sư thì đúng là có giá hơn ở đây, nhưng có khi còn bỏ luôn cả tính mạng mình, đâu phải chuyện đùa? Trác công tử? Bây giờ trộm cướp như rươi, ai dám mang một số lượng bảo vật nhiều như thế tới kinh sư? Trác công tử! Để mua được số hàng lớn như vậy đúng là chúng tôi có thể kiếm được một món lời thật nhưng nhiều khi phải mạo hiểm cả sinh mạng của mình... Công tử chắc cũng biết chuyện thời gian gần đây bọn cướp không chỉ hoành hành chặn đường cướp vật mà chúng còn công nhiên đào mồ quật mả để lấy bảo vật đồng táng của những quý nhân, ngay đến những vị vương tôn công tử cũng không từ. Vì thế bảo vật nhan nhản khắp nơi. Bốn tiệm không ép giá đâu! Mỗi ngày có hàng trăm người mang hàng đến đây rao bán. Trác công tử hãy nghĩ kỹ mà xem, tiểu lão nhi dám đảm bảo là ở đây không nơi nào trả tới một vạn lạng đâu, còn tới kinh sư...

Một lão nhân khác ngồi bên tả Tưởng Định Công tiếp lời :

- Chỉ sợ kinh sư loại bảo vật thế này cũng không thiếu đâu! Hơn nữa mang tới đó tại hạ tin đến chín phần là rơi vào tay bọn cướp. Tiểu lão nhi có lần thấy người ta mua một tấm ngọc bài lớn bằng bàn tay với giá chỉ một trăm hai mươi lạng bạc, kinh sư trả giá cũng còn chưa bằng Nam Kinh đâu... Lão nghĩ tệ hiệu trả giá đó là rất sòng phẳng...

Trác công tử cười nhạt nói :

- Ở đây ai mà chẳng biết bảo vật trong quý hiệu không ai đếm xuể? Hơn nữa chuyện ép giá thì ở đây cũng là một nơi lừng danh nhất Nam Kinh! Một vạn hai ngàn lạng thì khó có thể chấp nhận... Nhưng chúng tôi sẽ về thương lượng lại xem, ngày mai đúng Ngọ Tướng tam gia cứ cho người đến Kim Lăng khách điểm chúng tôi sẽ trả lời.

Tướng Định Công gật đầu đáp :

- Thế cũng được, nhưng nếu các vị có nhu cầu mua lương thực hay vật dụng gì mà chưa có tiền bốn hiệu có thể giới thiệu...

Trác công tử đáp :

- Không cần đâu! Chúng tôi có thể mua được ở Trường Sa...

Tướng Định Công nói :

- Nếu cần vận chuyển, tiểu lão nhi có thể giới thiệu một tiêu cục uy tín. Tới một trăm mấy lạng bạc, bảo tiêu thì an toàn hơn...

Trác công tử chợt hừ một tiếng nói :

- Như vậy là Tướng tam gia tin chắc rằng ta nhất định phải bán chứ gì?

Chàng rời ghế đứng lên, nhìn sang mấy lão nhân ngồi hai bên nói :

- Thụ thúc thúc, Hoắc thúc thúc chúng ta đi!

Bốn lão nhân thu dọn đồng hồm xiềng chứa châu báu, từ biệt chủ nhân rời khỏi khách điểm.

Ra phố, Trác công tử thờ dài nói :

- Ở đây có mười hiệu buôn bán đồ cổ thì chúng ta đã vào sáu nhà rồi mà vẫn chưa tìm được... Tướng Định Công nói không sai, không ai trả nổi tới một vạn...

Lão nhân họ Hoắc nói :

- Bây giờ ý kiến hiền đệ thế nào?

Trác công tử đáp :

- Thì cũng phải bán thôi, chẳng lẽ đem trở về?

Lão nhân họ Hoắc nói :

- Nếu bán thì cứ gửi lại đây thì hơn. Mang nhiều tài sản như thế mà cứ đi lòng vòng, ngu thúc thấy không yên tâm...

Trác công tử cười khổ nói :

- Thì biết làm sao được? Ngày xưa khi thiên hạ đang thái bình thì cứ ngồi nhà nhẩn một tiếng ắt có người đến mua tận nơi, còn bây giờ thì... Lão lột da sống kia nói không sai, dù hàng có đem đến tận nơi nhưng có lời gấp mười lần chúng mới chịu mua cho. Thật là một lũ ăn cướp. Mỗi viên bảo ngọc tiên tổ mua tận Hà Tây, kể cả công mài giũa đáng giá cả vạn lạng, tổng cộng số này phải tới năm sáu mươi vạn lạng chứ đâu ít? Các vị thúc thúc thấy mất đi một số tiền lớn như thế không tiếc lắm hay sao?

Lão họ Hoắc hỏi :

- Vậy hiền đệ dự định thế nào?

Trác công tử đáp :

- Thuê thuyền chở đến Hàng Châu.

- Chở tới Hàng Châu làm gì?

Lão họ Thụ hỏi :

- Hiền đệ! Chúng ta đã đi được mười hôm rồi...

Trác công tử nhún vai nói :

- Tiểu diệt biết nếu chúng ta về sớm chút nào thì cứu thêm được nhiều người thoát khỏi tình cảnh bi đát. Thế nhưng... nước xa không thể cứu được lửa gần...

Năm người vừa đi vừa nói chuyện, không ngờ có chuyện bất trắc phát sinh đối với những hán tử gánh những hòm châu báu đi ngay sau mình.

Đến một quãng phố đông thì gặp bảy tám người xuất hiện chia cắt hai người gánh hàng ra, một tên xuất thủ cực nhanh không chế huyết đạo hai tên hán tử, rồi nhanh tay quấy lấy hai gánh hàng rẽ vào một phố vắng. Ngay sau đó có hai tên khác y phục và mặt mũi hoàn toàn giống như hai tên nô bộc bị điểm huyết đuổi theo Trác công tử và bốn vị thúc thúc.

Năm người này hoàn toàn không nghi ngờ gì đến việc mấy thùng châu báu bị đánh tráo...

Trưa hôm sau, đúng giờ họ Tưởng Định Công cùng hai lão quản lý dẫn theo năm tên võ sĩ vạm vỡ chở theo một vạn hai nghìn lạng bạc tiến vào Kim Lăng khách điểm.

Cả bọn được dẫn ngay tới phòng của Trác công tử.

Tưởng Định Công cười hỏi :

- Trác công tử! Các vị đã thỏa thuận rồi chứ?

Trác công tử gật đầu :

- Thỏa thuận xong rồi! Chúng tôi đồng ý bán!

Tưởng Định Công cười nói :

- Vậy là tốt rồi! Tiền chúng tôi đã mang tới đủ một vạn hai nghìn lạng. Thế nhưng theo nguyên tắc thì phải kiểm tra lại hàng hóa.

Bốn hòm bảo vật lập tức được mang tới, mở ra...

- Hòm vừa mở thì cả Trác công tử và bốn vị thúc thúc đều đứng ngẩn ra. Nguyên trong các hòm chẳng có lấy một viên kim cương châu báu nào mà chỉ toàn đá vụn và giẻ rách!

Trác công tử kêu lên :

- Ui chao? Chuyện gì thế này?

Hoắc thúc thúc tiếp lời :

- Trời hại chúng ta rồi!

Nói xong ngã xuống ngất đi...

Bọn điểm gia vây quanh ngơ ngác hỏi :

- Chuyện gì xảy ra thế? Nghe nói có một vụ mua bán lớn tới cả vạn lạng, sao hàng lại toàn là đá thế này?

Trác công tử toàn thân mồ hôi ướt đẫm đứng ngây mặt nhìn bốn hòm châu báu nay bỗng biến thành đá, không biết trả lời sao.

Tưởng Định Công cười khổ nói với thuộc hạ :

- Chúng ta gặp phải tổ sư lừa đảo rồi!

Nói xong vung tay xuất lĩnh mọi người nhanh chóng chở theo mười hai nghìn lạng bạc bỏ đi.

Chúng vừa đi khỏi, Trác công tử vung tay đập đánh rầm xuống chiếc bàn bát tiên làm vỡ tan một góc như bị đao chém làm chiếc bàn đổ ập xuống, hòm xiềng rơi vỡ ầm ầm làm đá đổ tung tóe.

Thụ thúc thúc kêu lên :

- Hiền diệt! Hãy bình tĩnh lại đi!

Trác công tử đau khổ nói :

- Chỉ vì chúng ta ở lại Nam Kinh quá lâu, đáng ra hôm qua ở Cổ Cổ hiên chúng ta nên ra đi mới phải!

Thụ thúc thúc buồn lời an ủi :

- Cái đó cũng không thể trách hiên diệt được, họ mặc cả rẻ như thế chúng ta phải thương lượng cũng đúng thôi!

Hoắc thúc thúc rên rỉ :

- Trời ơi! Bây giờ quay về, chúng ta biết ăn nói thế nào với mọi người đây? Bao nhiêu người bị nạn...

Một trung niên nhân nói :

- Chúng ta phải đi báo quan thôi!

Trác công tử lắc đầu :

- Báo quan cũng chẳng giúp gì được đâu!

Hoắc thúc thúc hỏi :

- Hiên diệt dự định làm gì?

Trác công tử đáp :

- Bây giờ mọi người hãy ở lại đây làm như không có chuyện gì xảy ra, cũng đừng ai ra ngoài khách điếm. Tiểu diệt ra ngoài độ một canh giờ sẽ trở lại.

Hoắc thúc thúc hỏi :

- Hiên diệt đi đâu?

Trác công tử đáp :

- Tiểu diệt đến chỗ Long Thái Cực lão tiên bối xem lão nhân gia có giúp được gì không...

Nói xong bỏ đi ngay, hồi đường tới trước một phủ viện lớn.

Cánh cổng lớn hé mở, một tên đại hán đứng sau cổng đưa mắt chăm chú dò xét vị công tử anh nhi tuần tú, chừng như là một vị quý tử từ nơi khác đến.

Trác công tử hỏi :

- Xin hỏi, đây có phải là Long phủ không?

Tên đại hán cạnh cổng gật đầu đáp :

- Không sai! Các hạ là...

- Tại hạ là Trác Thiên Uy, xin cầu kiến Long ngũ gia.

Tên đại hán hỏi :

- Long ngũ gia có ước trước với công tử chứ?

Trác Thiên Uy lắc đầu :

- Không! Tại hạ mới từ xa đến.

Tên đại hán nói :

- Nếu vậy xin trình danh thiếp...

Trác Thiên Uy nói :

- Tại hạ đi vội nên không mang theo danh thiếp...

Tên đại hán ngập ngừng nói :

- Việc này...

Trác Thiên Uy mặt sa sầm nói :

- Long Thái Cực nổi danh trong giang hồ là nhất đại anh hào, nhưng nay xem phủ viện cổng kín cao tường như thế thì cũng chỉ là danh hào mà thôi. Tại hạ đến nhằm chỗ rồi.

Tên đại hán chấp tay cười nói :

- Xin lỗi! Các hạ có vẻ ngoài là một vị công tử phú gia nên tại hạ không khỏi băn khoăn. Nếu có việc cần gặp ngũ gia thì xin mời vào đây dùng trà chờ chốc lát, tại hạ đi báo với ngũ gia nghênh tiếp... Mời công tử vào đi!

Nói xong dẫn vào phòng bên cạnh pha trà mời, rồi đi vào nội phủ.

- Trác Thiên Uy uống xong chén trà thì một lão nhân chừng năm mươi tuổi, mặt vuông tai lớn, đôi mắt sáng quắc, vẻ mặt chánh khí, uy vũ phi phàm bước ra, đó là nhân vật hiệp danh mãn thiên hạ Kinh Hồng Nhất Kiếm Long Thái Cực.

Lão chấp tay nói :

- Lão hủ là Long Thái Cực, không biết Trác công tử đại giá quang lâm tê cư nên không ra nghênh đón, xin thứ lỗi cho.

Trác Thiên Uy vội đứng lên hành lễ đáp :

- Văn bối là Trác Thiên Uy, xin lão tiên bối bỏ quá cho đã mạo muội đến đây...

Long Thái Cực cười đáp :

- Trác công tử khéo nói! Xin mời vào khách sảnh dùng trà!

Nói xong dẫn khách vào đại sảnh nhập tọa xong thì trà được mang tới.

Long Thái Cực bưng trà mời khách xong hỏi :

- Chẳng hay Trác công tử từ đâu tới? Tìm lão hủ là có quý sự gì?

Trác Thiên Uy đáp :

- Văn bối tổ cư là ở Hán Dương thuộc Hồ Quảng.

Rồi lấy ra một chiếc ví nhỏ trao cho chủ nhân nói :

- Xin tiên bối xem vật ở trong ví này...

Long Thái Cực mở ra xem, thấy trong ví là một chiếc tua kiếm mặt bóng biến sắc.

Tua kiếm làm bằng lụa vàng không có gì đặc biệt, chỉ là ở chóp của tua có hình một con sư tử với đôi mắt bằng ngọc sáng quắc.

Long Thái Cực vừa nhìn lướt qua đã buột miệng thốt lên :

- Tua kiếm của Hỏa Sư Trác Vô Cực!

Trác Thiên Uy nói :

- Vị đó là gia tổ phụ. Lão nhân gia thường nhắc đến Long ngũ gia, dặn văn bối rằng đó là một vị anh phong hào khách lừng danh thiên hạ, nếu gặp khó khăn gì thì cứ đến nhờ giúp đỡ. Lần này văn bối tới đây có gặp một chuyện rắc rối nên đến cầu...

Long Thái Cực nói :

- Lão đệ có chuyện gì cứ nói nghe xem. Huynh đệ ở đây nói gì cũng có chút hư danh, ít nhiều có thể giúp được...

Trác Thiên Uy nói :

- Văn bối tổ cư ở phía tây Hán Dương hồ, phía bắc Nghiêm Xuân kiều, tài sản có lương điền một trăm mẫu và một tòa trang viện. Dám nhờ tiền bối tìm mối bán giúp trong một thời hạn ngắn...

Long Thái Cực kêu lên :

- Thế nào? Lão đệ định bán cả tổ nghiệp đi ư?

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Vâng!

Long Thái Cực lắc đầu nói :

- Như thế không được đâu. Nếu lão đệ cần tiền thì xin cứ nói, số một vài nghìn lạng thì huynh đệ có thể giúp tạm thời...

Trác Thiên Uy nói :

- Văn bối cần không phải chỉ một vài nghìn mà tới một vạn hai nghìn lạng bạc!

Long Thái Cực trở mặt nói :

- Một vạn hai nghìn? Một người trong giang hồ như huynh đệ thì lấy đâu ra số tiền nhiều như thế?

Trác Thiên Uy nói :

- Suốt cả vùng Tây bắc Trường Giang ra tới Tứ Xuyên, Hà Bắc suốt hai năm qua thiên tai hoành hành kinh khủng làm bá tính lâm vào cảnh đói khổ, nhưng Sở Vương Phủ ra lệnh cho tam vệ quân nghiêm cấm nhân dân vượt sông tới Vũ Xương sợ gây bạo loạn nên bá tính thêm khốn đốn. Đã có nhiều người chết đói...

Long Thái Cực nói :

- Lão đệ! Việc này ta biết...

Trác Thiên Uy nói tiếp :

- Vì để mua một vài vạn học lương cứu đói trước mắt, hiện thời ắt cần một số tiền không nhỏ, vì thế văn bối cần bảm sớm...

Long Thái Cực hỏi :

- Lão đệ có thể chờ một thời gian không?

Trác Thiên Uy đáp :

- Cứu nạn như cứu hỏa, nào mua lương thực, nào thuốc men, sớm ngày nào thì hay ngày đó.

Long Thái Cực gật đầu nói :

- Nếu vậy lão đệ cho ta ba ngày, tất sẽ có tin tức. Huynh đệ sẽ dốc toàn lực tìm người mua. Nhưng hỏi thêm một câu là lão đệ có phải cường hào không?

Trác Thiên Uy nhú mày hỏi :

- Phải hay không thì có quan hệ gì?

Long Thái Cực đáp :

- Nếu đất nào do cường hào làm chủ thì khi thuê nhân công sẽ rất khó...

Trác Thiên Uy cười đáp :

- May mà văn bối không phải.

Long Thái Cực gật đầu :

- Nếu vậy thì tốt!

Lão chợt à một tiếng hỏi :

- Lão đệ tới Nam Kinh đã lâu chưa? Hành lý đâu?

Trác Thiên Uy đáp :

- Văn bối tới đã mười hôm, trú ở Kim Lăng khách điểm. Nếu không lâm vào hiểm cảnh văn bối đã không muối mặt đến đây...

Long Thái Cực nói :

- Lão đệ làm thế sai rồi! Gia tổ phụ và lệnh tổ ngày xưa được liệt danh trong cửu đại cao thủ của Trung Nguyên. Tuy hai người tranh chấp nhau kịch liệt nhưng là hai vị giao tình thân thiết nhất, có vấn đề gì sao lão đệ không bàn với ta một tiếng?

Rồi gọi một tên gia nhân vào bảo :

- Long Dũng! Người mau đến Kim Lăng khách điểm lấy hành lý của Trác lão đệ tới đây rồi sai người sửa soạn phòng khách.

Trác Thiên Uy vội nói :

- Lão tiền bối không nên...

Long Thái Cực ngắt lời :

- Lão đệ còn gọi ta là tiền bối ư?

Trác công tử cải lời :

- Long đại ca! Tiểu đệ còn có mấy vị đồng hành. Họ là người nông phu quê mùa, chỉ ở đây không tiện. Thôi cứ thế... Ba ngày sau tiểu đệ xin trở lại chờ tin tức.

Long Thái Cực nói :

- Thôi thì chiều ý người vậy. Để tranh thủ thời gian, lão huynh phải nhờ thêm một vài bằng hữu giúp đỡ...

Trác Thiên Uy cảm kích nói :

- Đa tạ Long đại ca! Tiểu đệ xin cáo từ!

* * * * *

Nửa tháng sau, vào hạ tuần tháng bảy.

Lúc đó nhờ sự giúp đỡ của Long Thái Cực việc mua bán điền trang đã hoàn tất khá nhanh chóng.

Trác phủ thay chủ mới, một nhà Trác gia với lão quả phụ, bốn vị công tử và tiểu thư gồm hai nam hai nữ cùng hai vị tỷ nữ một lớn một nhỏ lên thuyền rời bến Hán Dương trong tiếng khóc thương của hàng trăm nông phu vừa được cứu trợ qua cơn đại thiên tai...

Từ đó ở Hán Dương không nghe ai nói đến vị Trác công tử Trác Thiên Uy đầy nghĩa cử hào hiệp đâu nữa...

* * * * *

Lại một nửa năm qua.

Trời lại sang xuân khoác lên mặt đất một màu xanh mới đầy sức sống.

Những nạn nhân trước đây rời bỏ thôn hương nay được trợ giúp đã lục tục trở về bốn quán.

Chẳng ai không khóc thương khi biết Trác công tử đã phải bán điền trang, đưa cô mẫu và đệ muội đi lang bạt giang hồ để lấy tiền cứu trợ cho mình.

Ít ra họ đã có bát cơm no ra sức làm lụng trên quê cha đất tổ để đổi bát cơm ăn. Khi chết thì được vùi trên mảnh đất ông cha nhiều đời mồ hôi xây dựng, còn vị công tử hào hiệp xả thân vì mọi người thì phiêu bạt nơi nào?

* * * * *

Cổ nhân có câu trên trời có thiên đường, trần gian có Tô Hàng.

Tô Châu, Hàng Châu xứng là thế ngoại đảo nguyên ở nơi dương thế, có núi có hồ bao ba nghìn mẫu, vô số nơi danh lam thắng cảnh, là nơi du lịch chẳng đâu bằng.

Bất chấp nhiều năm thiên tai đổ xuống khắp nơi làm dân tình điêu đứng, bất chấp giặc Mông từ phía Bắc tràn xuống gây nên cảnh binh hỏa liên miên, bất chấp người Hồi luôn luôn xâm lấn vùng Hà Tây, người Kim tràn qua trường thành gây họa, khắp nơi đều nổi can qua, ngày đêm khói lửa ngất trời, khắp đại lục thiên tai hòa cùng địch họa mặc sức hoành hành. Ở Tô Hàng ngày đêm vẫn dập dìu giai nhân tài tử, tao nhân mặc khách đổ về đây chẳng bao giờ ngớt...

Đến Tô Châu, Trác Thiên Uy trọ lại một ngôi khách điểm mấy hôm, đến khắp mười mấy cửa hiệu kim hoàn đồ cổ lớn nhỏ nhưng không tìm được bất cứ một viên châu báu nào của mình bị cướp trước đây như lời đồn đại thì tỏ ra thất vọng.

Hôm ấy chàng đáp thuyền đến Thiên Bình sơn du ngoạn.

- Thiên Bình sơn bao gồm một khu quần sơn với những danh thắng như Trác Bút phong, Phi Lai phong... từng lưu danh thiên cổ, có ngôi chùa nổi tiếng Triều Thiên tự, khu nghĩa trang của Phạm gia mà sau này Hoàng đế Càn Long liệt danh vào Ngô Sơn Thập Lục Cảnh.

Đương nhiên nói đến Tô Châu chẳng ai không nhắc đến Hàn Sơn tự vì bài thơ của Trương Kế hầu như đã đồng nhất Cô Tô với ngôi chùa này...

Vì đi thuyền nên chậm, Trác Thiên Uy tới đỉnh Thiên Bình sơn thì trời đã về chiều, tao nhân mặc khách đã vắng chỉ còn thấy hai vị thư sinh còn trẻ, từ xa chàng thấy họ tay cầm chiết phiến lẳng lặng trên ngôi đình hình bát giác gọi là Vọng Hồ đài.

Tháng hai là mùa hoa lá xum xuê. Xung quanh Vọng Hồ đài nở đầy hoa đại tỏa hương thơm ngát.

Trác Thiên Uy cứ nhắm hướng Vọng Hồ đài đi thẳng tới.

Cách đài chừng trăm bước, Trác Thiên Uy bỗng dừng lại khi thấy bất chợt có bốn tên hắc y hán tử lưng đeo đao kiếm xuất hiện vây quanh đài, rúng động nghĩ thầm :

- Hiển nhiên bốn tên đó là người trong võ lâm, chúng đến mai phục xung quanh Vọng Hồ đài làm gì? Chẳng lẽ chúng có ân oán gì với hai tiểu thư sinh kia?

Hai tiểu thư sinh chừng mười bảy mười tám tuổi, dáng cao gầy, mặt mũi rất anh nhi tuấn tú, mỗi người đều có phong độ uy nghi rất đáng khâm phục.

Trác Thiên Uy cảm thấy có gì đó không được bình thường nhưng chẳng có lý do gì dừng lại nên cứ tiếp tục đi thẳng tới.

Hai vị thư sinh thấy bốn tên hắc y hán tử xuất hiện thì vẫn bình thản như không, tay vẫn phe phẩy chiết phiến ngắm nhìn cảnh vật.

Bấy giờ đang thời loạn, nhiều vị thư sinh còn luyện cả cưỡi ngựa bắn cung hay đao thuật kiếm thuật nên chẳng có lý do gì để sợ đao kiếm...

Một tên hắc y hán tử sấn sổ tiến lên đài quát :

- Hai người từng đả thương công tử của Ngô Trung Nhất Long Tôn Chính Tôn đại gia ở Hàn Sơn Phi Lỗ Hiệp, không sai chứ? Đừng hòng phủ nhận! Tội qua các người thuê thuyền, chúng ta biết chắc hôm nay sẽ tới đây nên đến chờ sẵn lâu rồi!

Một trong hai thư sinh bận lam bào tay vẫn phe phẩy chiết phiến, lạnh lùng đáp :

- Chúng tôi có phủ nhận gì đâu?

Trên chiết phiến có bức tranh thủy mặc rất đẹp, có thể là bút pháp từ danh họa Đường Bá Hổ. Nếu thế thì cây chiết phiến phải đáng giá cả trăm lạng bạc.

Tên hán tử hừ một tiếng nói :

- Không phủ nhận thì tốt! Hai vị quý tính đại danh là gì?

Lam bào thư sinh thản nhiên đáp :

- Bổng công tử là Nam Cung Phụng Minh. Còn vị này là bằng hữu đồng liêu, tên là Bùi Tuyên Văn. Các người nghe rõ rồi chứ? Còn các vị chắc không phải là hạng vô danh tiểu tốt?

Tên hắc y hán tử đáp :

- Tại hạ là Hoắc Kim Hổ, môn hạ đệ tử của Tôn Chính đại gia.

Nam Cung Phụng Minh cười nhạt nói :

- Không sai! Tôn Chính có trác hiệu Ngô Trung Nhất Long. Tôn gia được liệt danh trong Vô lâm Thập đại thế gia, môn hạ đệ tử có rất nhiều cao thủ. Chắc bốn vị cũng có chút bản lĩnh, nếu không thì có thách cũng không dám tới đây đòi công đạo. Thế nhưng thử hỏi bản lĩnh bốn vị có cao hơn Ngô Trung Nhất Long, chủ nhân của các người không?

Hoắc Kim Hổ hừ một tiếng nói :

- Nếu lão thái gia nhận thấy chúng ta vô dụng thì chẳng phải tới đây làm gì? Tiểu tử! Các người thật có mắt không trông, dám dă thương thiếu gia của Tôn gia!

Nam Cung Phụng Minh cười nói :

- Bổng công tử tới quý địa là để du ngoạn, không muốn gây chuyện thị phi làm mất đi nhã hứng! Nhưng nếu người không phạm đến ta thì ta không phạm đến người. Công tử của các người cậy thế làm càn, bức hiếp lương nữ giữa ban ngày ban mặt làm sao chúng ta không trừng trị?

Hoắc Kim Hổ quát lên :

- Câm miệng! Thứ đó mà các người cho là lương nữ cái gì...

Nam Cung Phụng Minh trầm giọng nói :

- Đừng gào lên như thế! Khản cổ vô ích thôi! Thiếu gia của các người ném khổ đầu còn chưa đủ hay sao mà còn sai các người tới đây hưng sư vấn tội? Hừ! Ta khuyên các người hãy rút cho xa để khỏi làm mất nhã hứng của huynh đệ chúng ta!

Hoắc Kim Hổ tức giận quát :

- Súc sinh đáng chết! Muốn sống thì theo chúng ta vào thành. Lão thái gia thương tình may ra còn phạt nhẹ. Nếu không...

Nam Cung Phụng Minh ngắt lời :

- Nếu không thì sao?

Hoắc Kim Hổ rút lên :

- Nếu không các người sẽ bị dẫn như xương!

Nam Cung Phụng Minh cười hỏi :

- Thật ư? Vậy các người cứ thử xem!

Lại thêm một tên hắc y hán tử xông lên đài quát :

- Không thử gì cả! Đánh bỏ mẹ chúng đi!

Hai tên còn lại cũng nhảy ào lên đài, cả hai tên đều khôi ngô to lớn như bò mộng, bộ dạng hung hăng vây quanh hai thiếu niên thư sinh gầy bé nhìn rất nghịch mắt.

Nam Cung Phụng Minh hô lớn :

- Đánh gãy chân chúng đi!

Bùi Tuyên Văn hưởng ứng ngay, gương chiết phiến điểm tới ngực Hoắc Kim Hổ.

Tên này vô cùng tức giận, rút nhanh kiếm ra phang thẳng xuống cánh tay Bùi Tuyên Văn.

Thế kiếm cực kỳ ác liệt, nếu Bùi Tuyên Văn không thu chiết phiến ắt bị chém đứt cả cánh tay.

Thế nhưng Hoắc Kim Hổ vừa phát chiêu nửa chừng thì thấy đối phương đã biến chiêu rất nhanh, kinh hãi nghĩ thầm :

- Nguy rồi!

Nhưng thế đang lao tới rất mạnh, không sao thu về kịp.

Chỉ nghe choang một tiếng, Bùi Tuyên Văn không biết dùng chiêu gì đã gõ trúng Uyển Mạch phải Hoắc Kim Hổ làm tay hắn tê đi, thanh kiếm thoát thủ bay vút vào khoảng không...

Bùi Tuyên Văn tiếp tục lao sang phóng thêm một cước.

Rắc!

Cước lực rất mạnh đá gãy ngang ống quyển Hoắc Kim Hổ làm hắn ngã nhào xuống!

Ba tên hán tử cạy thế đông người, lại mang theo binh khí mạnh liền rút đao kiếm xông vào, miệng la tay chém vô cùng hung mãnh...

Chỉ thấy hai vị thư sinh thấp thoáng giữa luồng đao ảnh, chiết phiến tung hoành, sau một lúc lại thêm một tên hán tử rú lên, cánh tay phải bị chém đứt phăng rơi phịch xuống, đau đớn gào lên như gà bị cắt tiết...

Hai tên còn lại không ngờ đối phương chỉ có hai tên thư sinh yếu nhược mà võ công cao cường như thế, liệu không địch nổi vội lùi xuống khỏi Vọng Hồ đài.

Đột nhiên từ trong rừng phía bên tả phát ra một tràng tiếng hú nghe như quỷ khóc thần sầu, chẳng khác gì tiếng dã thú tranh mồi giữa rừng sâu hoang rợn!

Nam Cung Phụng Minh thấp giọng nói :

- Tuyên Văn huynh! Rút nhanh thôi! Cường địch sắp đến!

Nói xong giắt chiết phiến vào sau cổ áo, rút ra một ngọn trủy đao.

Bùi Tuyên Văn làm theo, trầm giọng hỏi :

- Phụng Minh huynh! Ai có võ công cao thâm mật trác như thế?

Nam Cung Phụng Minh lắc đầu :

- Không biết là ai... Dường như là nhân vật truyền ngôn trong giang hồ Lệ Phách Phong Ảnh Trương Nhiệm...

Bùi Tuyên Văn rung động nói :

- Nếu là Lệ Phách Phong Ảnh Trương Nhiệm thì quả là đáng sợ...

Nam Cung Phụng Minh trấn an :

- Hy vọng không phải là hắn...

Bùi Tuyên Văn quét mắt nhìn, thấy Trác Thiên Uy đứng dưới Vọng Hồ đài cách chừng bảy tám trượng, liền chỉ tay hỏi :

- Chẳng lẽ là vị này?

Trác Thiên Uy nhú mày nhưng không nói gì.

Nam Cung Phụng Minh đáp :

- Không giống, vì tiếng hú vừa rồi phát ra trong rừng bên trái.

Bùi Tuyên Văn nói :

- Người ta nói Lệ Phách Phong Ảnh có khả năng làm chuyển hướng âm thanh làm cho đối phương không sao nhận ra được phương hướng... ngoài ra còn dùng tiếng hú để khắc chế địch nhân, bản lĩnh được coi là đệ nhất Trung Nguyên.

Nam Cung Phụng Minh vẫn lắc đầu :

- Thế nhưng Lệ Phách Phong Ảnh Trương Nhiệm không thể trẻ như thế được... Hơn nữa vị này lúc ban ngày đi thuyền sau chúng ta một quãng...

Trác Thiên Uy tiến đến gần Vọng Hồ đài. Tiếng hú không còn phát ra nữa.

Bùi Tuyên Văn và Nam Cung Phụng Minh vận công bố mãn toàn thân đề phòng, thế nhưng nguy cơ không xuất hiện từ Trác Thiên Uy mà phía sau đài có hai người tướng mạo cực kỳ đáng sợ, lưng đeo kiếm lướt tới rất nhanh.

Chỉ chớp mắt, hai người đã tới bậc cấp Vọng Hồ đài.

Trác Thiên Uy không lên đài mà vòng sang bên hai người này, đôi mày vẫn nhíu chặt như trước.

Hoắc Kim Hổ và tên hắc y hán tử bị cụt mất một tay đã nén đau bò xuống đài chạy đi cùng hai tên đồng bọn, để lại trên đài một cánh tay, một thanh đao và một thanh kiếm.

Hai người vừa xuất hiện là hai lão nhân chừng hơn năm mươi tuổi, trong đó một người ăn mặc theo lối đạo sĩ và một lão áo xám, cả hai đều có bộ mặt hung ác, đồng thời toát ra nét gì đấy chết chóc, đặc biệt là đôi mắt xanh lè thỉnh thoảng ánh lên như mắt rắn độc...

Nam Cung Phụng Minh trầm giọng hỏi :

- Hai vị là người của Ngô Trung Nhất Long?

Lão nhân đáp :

- Lão phu có giao tình với Ngô Trung Nhất Long.

Nam Cung Phụng Minh nói :

- Nguyên là thế... Ngô Trung Nhất Long được liệt danh trong Võ lâm Thập đại thế gia, thế mà tự lão ta không xuất hiện lại đi nhờ người khác... Dám hỏi quý tính hai vị?

Lão nhân áo xám đáp :

- Lão phu họ Trương, còn vị này họ Mạc, trác hiệu Nộ Quỷ, bằng hữu của lão phu.

Nam Cung Phụng Minh nhìn lão họ Phong hỏi :

- Tôn giá có danh hiệu là Lệ Phách Phong Ảnh?

- Không sai!

Nam Cung Phụng Minh không khỏi rúng động, nhưng cố giữ vẻ thản nhiên nói :

- Lại thật! Ngô Trung Nhất Long trong võ lâm uy danh không phải là nhỏ, vậy mà chẳng nghĩ gì đến thanh danh, việc nhà không tự làm lại đi nhờ mấy kẻ ma đầu xuất trường làm giúp, thật chẳng ra sao?

Lệ Phách Phong Ảnh nói :

- Lão phu đến làm khách ở Tôn gia, gặp chuyện rắc rối chẳng lẽ khoanh tay không quản? Tiểu bối! Bây giờ hãy theo chúng ta vào thành tới Tôn phủ một chuyến...

Nam Cung Phụng Minh cười nói :

- Tiền bối, đề nghị đó không được đâu!

Lệ Phách Phong Ảnh chợt gầm lên :

- Các ngươi có chịu đi không thì nói mau!

Nam Cung Phụng Minh lạnh lùng đáp :

- Tiền bối! Chúng tôi không phải trẻ lên ba đâu mà sợ lời hù dọa của người! Bỏn công tử...

Lệ Phách Phong Ảnh lại gầm lên :

- Tiểu bối to gan!

Vừa quát vừa chồm lên đài, đáng hùng hổ tưởng chừng muốn nuốt sống hai thiếu niên thư sinh.

Lão đạo vội nhảy lên theo, ngăn lại :

- Trương lão ca! Khoan đã!

Lệ Phách Phong Ảnh đang vung chưởng đánh ra vội thu về hỏi :

- Gia Hưng huynh, còn có gì nữa?

Mạc Gia Hưng chỉ Trác Thiên Uy nói :

- Còn tên này...

Lệ Phách Phong Ảnh nói :

- Rồi cũng phải thịt hẵn đi, không được lưu lại một nhân chứng nào sống sót cả!

Nói xong vung chưởng nhằm Nam Cung Phụng Minh tấn công.

Nam Cung Phụng Minh biết mình không phải là địch thủ của tên đại ma đầu Lệ Phách Phong Ảnh nên không tiếp chưởng mà lách mình tránh đi. Sau đó nhìn sang Bùi Tuyên Văn nói :

- Tuyên Văn huynh! Tạm thời nhường cho hai tên ma đầu một lần, sau này gặp lại chúng sẽ tính cả vốn lẫn lời...

Nói xong cùng Bùi Tuyên Văn lao xuống đài chạy đi.

Lệ Phách Phong Ảnh thấy thân pháp của hai người rất nhanh, biết khó mà đuổi kịp bèn quét mắt nhìn Trác Thiên Uy.

Trác Thiên Uy vẫn đứng ngay dưới đài nhìn lên, lòng rất khâm phục trước thân pháp siêu tuyệt của Nam Cung Phụng Minh và Bùi Tuyên Văn.

Đối với hai tên ma đầu này mà làm như vậy không phải là người thông minh, bởi chúng đã nói trước là không để lại nhân chứng sống sót rời khỏi hiện trường. Trác Thiên Uy có bản lĩnh bao nhiêu mà dám đùa với tính mạng?

Chính lúc ấy từ mé rừng vang lên tiếng của một nữ nhân :

- Lệ Phách Phong Ảnh và Nộ Quỷ Mạc lão ca làm gì ở đây thế?

Lời vừa dứt, một trung niên phụ nhân cùng với hai tỷ nữ tiến tới Vọng Hồ đài.

Lệ Phách Phong Ảnh lướt mắt nhìn qua nói :

- Nghe phu nhân! Hãy chặn giúp chúng ta hai tiểu tử kia!

Trung niên phụ nhân cười nói :

- Mấy khi được Lệ Phách Phong Ảnh nhờ đâu! Được! Lần này ta chiều ý giúp hai vị một tay.

Nói xong lướt tới chặn đường Nam Cung Phụng Minh cười nói :

- Tiểu bối! Đường này không thông rồi!

Đồng thời xuất hai chỉ điểm ra.

- Nam Cung Phụng Minh đành xuất chiêu đối địch.

Hai tên ma đầu Lệ Phách Phong Ảnh Trương Nhiệm và Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng vội vàng lao xuống đài phối hợp với Nghe phu nhân tấn công Bùi Tuyên Văn và Nam Cung Phụng Minh.

Nam Cung Phụng Minh đang chạy thì bị Nghê phu nhân xuất chỉ chặn lại, tức giận vung trủy dao đâm ra. Chỉ nghe xoạt một tiếng, ống tay áo Nghê phu nhân bị rách một đường dài.

Nghê phu nhân tức giận nghiêng răng nói :

- Tiểu bối này muốn chết!

Nói xong xuất thủ công sang như vũ bão.

Nam Cung Phụng Minh dù bị tấn công mãnh liệt bao nhiêu, nhờ thân pháp ảo diệu đều tránh được, nhưng chỉ một lát sau có thêm Lệ Phách Phong Ảnh gia nhập vào trường đấu thì nhanh chóng rơi vào thế hạ phong.

Bùi Tuyên Văn thấy bằng hữu lâm nguy vội lao sang giải cứu, nhưng bị Mạc Gia Hưng lao theo nhằm hậu tâm điểm tới một chỉ.

Chính lúc đó Nam Cung Phụng Minh cũng bị trúng chưởng của Nghê phu nhân ngã xuống.

Lệ Phách Phong Ảnh chỉ lên đài nói :

- Còn một tên nữa, hãy giết đi để trừ hậu họa!

Mạc Gia Hưng tiếp lời :

- Hạ thủ nào! Tốc chiến tốc thắng!

Hai tên cùng lao lên Vọng Hồ đài.

Trác Thiên Uy vẫn khoanh tay đứng nhìn trận đấu, không ngờ mình vô ý bị cuốn nhập vào vòng thị phi.

Tuy chàng rất lấy làm bất mãn khi thấy hai vị cao nhân võ lâm như Lệ Phách Phong Ảnh và Mạc Gia Hưng mà hành động hèn hạ như thế nhưng vẫn không can thiệp vào. Lại càng không ngờ hai người này lại hạ độc thủ giết mình.

Lệ Phách Phong Ảnh lao lên đài, xong không nói không rằng vung trảo lao xuống chộp vào mặt Trác Thiên Uy.

Chàng lách mình tránh đi hỏi :

- Tiền bối làm gì thế?

Lệ Phách Phong Ảnh xuất một chiêu không trúng, lạnh lùng hừ một tiếng tiếp tục phát tay trái với thế ngàn cân tiếp tục đánh ra...

* * * * *

Không biết Trác Thiên Uy dùng công phù gì, Lệ Phách Phong Ảnh vung tả chưởng đánh sang thì thấy chàng xuất thủ cực kỳ thần tốc, chộp ngay được Uyển Mạch hất đẩy mạnh một cái...

Bịch!

Lệ Phách Phong Ảnh Trương Nhiệm bị đẩy đi xa ba trượng ngã sấp mặt xuống ngay giữa Vọng Hồ đài.

Mạc Gia Hưng định không xuất thủ nhưng bây giờ thấy Lệ Phách Phong Ảnh bị đánh ngã nên đành phải tham chiến, nhưng cũng chỉ trong vòng một chiêu cũng bị đánh ngã nằm bên cạnh Lệ Phách Phong Ảnh, miệng la oai oái như gà bị cắt tiết.

Chủ tỳ Nghê phu nhân ba người còn đứng dưới đài thấy vậy đều rúng động!

Trác Thiên Uy bước lên Vọng Hồ đài nhìn hai lão ma lăn lộn dưới đất, trầm giọng nói :

- Tại hạ xin lỗi... Đây không phải là vì tại hạ ác ý mà do hai vị vừa động thủ đã muốn giết người. Tại hạ không giết các người đã là nhân từ rồi đấy.

Nghê phu nhân và hai tên tỳ nữ bước tới chân đài thì dừng lại, cả ba cặp mắt chăm chăm nhìn lên khuôn mặt tuấn tú của Trác Thiên Uy.

Nghê phu nhân thán phục nói :

- Trong võ lâm chưa nghe nói người nào võ công cao cường tới mức chỉ một kích đánh ngã Lệ Phách Phong Ảnh và Mạc Gia Hưng! Các hạ là ai?

Trác Thiên Uy cười đáp :

- Bình thủy tương phù, cần gì phải tra căn hỏi gốc? Hai lão nhân này chẳng cần biết trắng đen thế nào cứ muốn giết người, vô duyên vô cớ hạ độc thủ đối với tại hạ, buộc tại hạ phải xuất thủ tự vệ, há lẽ khoan tay chịu chết? Nếu hai vị này là bằng hữu của phu nhân thì tốt nhất là cứ đưa họ đến tìm lang trung mà chữa trị.

Nghê phu nhân cười hỏi :

- Với thân thủ như thế, người không giống như hạng vô danh tiểu tốt. Đại trượng phu dám làm dám chịu, làm sao lại không dám lưu lại tính danh?

Trác Thiên Uy cười nói :

- Không phải không dám mà chỉ là tại hạ không thích, thế thôi. Tại hạ đến đây du ngoạn, tốt nhất là các người mang nhau đi hết đi!

Nghê phu nhân hừ một tiếng nói :

- Phóng mắt ra giang hồ, không người nào dám vô lễ với bốn phu nhân như người!

Trác Thiên Uy cười nhạt hỏi :

- Vậy bà là thứ gì nào? Vương mẫu nương nương chăng? Căn cứ vào hành động của người vừa rồi lấy đông hiếp ít, ý lớn hiếp nhỏ hạ thủ với hai thiếu niên thư sinh kia thì có gì đáng để người ta kính trọng chứ? như thế không đủ là hèn hạ hay sao?

Nghê phu nhân tức giận quát :

- Người muốn chết!

Vừa quát vừa lao lên đài, xuất chỉ điểm ra.

Trác Thiên Uy vẫn đứng nguyên không thém tránh, cười nhạt nói :

- Cửu Âm Chỉ của phương giá tuy lợi hại nhưng hỏa hầu chưa đủ nên không làm gì được tại hạ đâu! Đại tẩu! Hãy đi nhanh lên! Tại hạ không cho phép kẻ nào hạ độc thủ đối với mình hai lần. người đã hạ thủ một lần, không thể thêm một lần nữa, hiểu rồi chứ?

Nghê phu nhân hừ một tiếng nói :

- Ta cần phải giết chết hạng cuồng ngông vô lễ người! Tất cả những tên nào dám vô lễ với bốn phu nhân đều phải chết. Đương nhiên người cũng không ngoại...

Chữ lệ chưa kịp nói ra thì tay áo đã phất, từ trong tay áo bay ra ba mũi Lăng Tử Tiêu tạo thành hình chữ phẩm như ba tia chớp bắn tới ngực và hai mắt đối phương.

Trác Thiên Uy hừ một tiếng nói :

- Tại hạ đã cảnh cáo mà tôn giá không nghe thì đừng có trách?

Nói xong phất nhẹ tay áo cuốn ba mũi Lăng Tử Tiêu biến đi vô tích vô ảnh.

Nghê phu nhân thấy vậy phát run lùi liền ba bước.

Trác Thiên Uy nói :

- Thủ đoạn của người cũng độc ác không kém gì hai lão ma kia. Lẽ ra thứ hung tàn như người không nên để sống để tàn hại sinh linh...

Nghê phu nhân lại lùi thêm hai bước nữa, run giọng hỏi :

- Người...

Bây giờ thì thị đã biết đối phương có đủ khả năng giết mình.

Trác Thiên Uy đáp :

- Người đi đi! Trong khi còn chưa quá muộn!

Lệ Phách Phong Ảnh cố sức chống tay đứng lên, phải nỗ lực mới đứng vững, run giọng nói :

- Nghe... phu nhân... Tiểu tử này võ công cao thâm mật trắc... Còn rừng xanh thì chẳng lo gì thiếu củi. Sau này chúng ta... sẽ...

Nghe phu nhân lẽ ra còn chưa muốn đi, nhưng biết sức mình không địch nổi đối phương, phóng đôi mắt rực lửa hận thù nhìn Trác Thiên Uy một lúc rồi mới ra lệnh cho hai tên tỳ nữ tới dìu Lệ Phách Phong Ảnh và Mạc Gia Hưng bỏ đi...

Bấy giờ Trác Thiên Uy mới đến kiểm tra thương thế của Nam Cung Phụng Minh và Bùi Tuyên Văn, lúc đó mới biết cả hai đều là nữ nhân đóng giả nam trang.

Sau khi được giải khai huyết đạo, Nam Cung Phụng Minh và Bùi Tuyên Văn đều tỉnh lại nhưng chưa đứng lên được.

Trác Thiên Uy nhận ra Nam Cung Phụng Minh trúng phải độc chưởng, còn Bùi Tuyên Văn thì bị nội thương khá nặng.

Trác Thiên Uy cúi xuống Nam Cung Phụng Minh nhíu mày hỏi :

- Cô nương có người thân thích gì ở quanh đây không?

Nam Cung Phụng Minh lắc đầu :

- Không có.

Trác Thiên Uy nói :

- Nếu vậy thì chỉ e tại hạ đành bó tay thôi!

Nam Cung Phụng Minh hỏi :

- Vì sao?

Trác Thiên Uy đáp :

- Cô nương... Nam nữ thụ thụ bất thân... mà tại hạ không phải là lang trung...

Nam Cung Phụng Minh đỏ mặt nói :

- Vừa rồi huynh đánh bại hai tên đại ma đầu, như vậy đủ thấy là nhân vật danh đầu không nhỏ trong võ lâm, làm sao mà giống một vị hủ nho thế chứ?

Trác Thiên Uy cười khở đáp :

- Hủ nho cũng có chỗ tốt của họ... chỉ ít thì những người đó không bị cuốn vào những trường thị phi thế này...

Nam Cung Phụng Minh hừ một tiếng.

Trác Thiên Uy lại nói :

- Cô nương đừng lo, bây giờ thì ổn rồi!

Nam Cung Phụng Minh nhíu mày hỏi :

- Ổn thế nào?

Trác Thiên Uy đáp :

- Ở trong rừng có người có thể giúp được hai vị!

Chàng vừa nói xong thì ở cánh rừng ngay trước mặt bước ra một lục y nữ nhân rất mỹ lệ, chừng hai bảy hai tám tuổi.

Lục y nữ nhân bước thẳng ra hiện trường, nhìn Trác Thiên Uy hỏi :

- Làm sao ngươi biết ta có khả năng giúp chúng?

Trác Thiên Uy đáp :

- Phương giá là đồng bọn của hai tên ma đầu kia, đương nhiên có giải được?

Lục y nữ nhân hỏi :

- Làm sao thấy được?

Trác Thiên Uy đáp :

- Vừa rồi tại hạ thấy cô nương cùng hai tên đó nấp trong rừng. Có lẽ cô nương nhận ra hai vị này là nữ nhân giả trang nên không hiện thân, không sai chứ?

Lục y nữ nhân nói :

- Hoàn toàn không sai! Chỉ là ngươi đã mắc một sai lầm lớn khi gọi ta...

Dứt lời vung tay phát ra một chùm ám khí bao trùm lấy người Trác Thiên Uy.

Bấy giờ hai người chỉ cách nhau chưa tới hai trượng, tưởng chừng Trác Thiên Uy không có cách gì thoát chết, nhưng chỉ thấy chàng phẩy nhanh hai tay, mấy chục mũi ám khí bị cuốn đi vô tích vô ảnh...

Lục y nữ nhân thất kinh, run giọng hỏi :

- Ngươi... là người... hay quỷ?

Trác Thiên Uy cười đáp :

- Là người cũng được, là quỷ cũng được, tùy phương giá muốn gọi thế nào là tùy ý, chỉ xin nhớ rằng nếu cô nương còn dám vọng động như thế một lần nữa thì cách Quỷ Môn Quan không còn xa nữa đâu! Vừa rồi phương giá đã không phủ nhận là đồng bọn của Lệ Phách Phong Ảnh, như vậy tất có giải được cho độc chưởng của hắn. Vậy thì làm phiền phương giá giúp cho...

Chàng nói chưa xong thì lục y nữ nhân bỗng lao vào rừng như tên bắn.

Khu rừng chỉ cách lục y nữ nhân bốn năm trượng, chỉ cần lọt vào trong đó thì Trác Thiên Uy khó mà bắt kịp...

Nào ngờ cô ta mới chạy được ba bước thì thấy Trác Thiên Uy lao tới chặn trước mặt, liền vung cả hai tay ném ra một nắm ngân châm.

Trác Thiên Uy đã có phòng bị nên phát tay cuốn bay hết ám khí.

Lục y thiếu nữ chưa chịu hàng phục, quát to một tiếng vung trảo Chop tới diện môn địch.

Trác Thiên Uy hừ một tiếng vươn tay Chop lấy Uyển Mạch thị đẩy một cái.

Lục y nữ nhân bị đẩy lùi ba bước, rơi xuống bên cạnh Nam Cung Phụng Minh và Bùi Tuyên Văn.

Trác Thiên Uy bước tới vung tay điểm ra một chỉ nói :

- Đối với hạng nữ nhân ác độc như ngươi tại hạ không có ý thương hoa tiếc ngọc gì đâu. Nếu không chịu nghe lời tại hạ, ngươi cứ nằm đây mà chịu sự hành hạ của Sư Hồn chỉ cho đến lúc chết.

Lục y thiếu nữ bị Sư Hồn chỉ điểm trúng, xương tủy giống như bị hàng đàn kiến lửa chui vào cắn, đau đến toát mồ hôi, vừa lăn lộn vừa rên rỉ :

- Giải huyết cho ta!

Trác Thiên Uy xuất thủ giải khai huyết đạo cho cô ta nói :

- Mau đưa giải dược ra!

Lục y thiếu nữ móc túi lấy ra một bình sành ném cho Trác Thiên Uy nói :

- Đây là giải dược của Độc Sa chương. Cầm lấy!

Chờ Trác Thiên Uy tiếp lấy bình dược thì lục y thiếu nữ cũng lao chạy vào rừng.

Trác Thiên Uy không đuổi theo, tới lấy một viên dược hoàn đưa cho Nam Cung Phụng Minh uống vào và đỡ Bùi Tuyên Văn dậy bảo cô ta vận công điều tức.

Chừng nửa canh giờ sau thì Nam Cung Phụng Minh bình phục, sắc mặt hồng hào trở lại, Bùi Tuyên Văn cũng vận công điều tức xong.

Nam Cung Phụng Minh mở mắt ra nhìn Trác Thiên Uy cười hỏi :

- Huynh họ trác thật sao?

Trác Thiên Uy cười đáp :

- Tại hạ không việc gì phải đổi họ giấu tên.

Nam Cung Phụng Minh cười nói :

- Huynh xuất thủ đả thương hai tên đại ma đầu Lệ Phách Phong Ảnh và Mạc Gia Hưng, làm Nghê phu nhân của Trúc Lâm sơn trang ở Lư Sơn khiếp sợ mà chạy đi, còn đánh bại Thần Châm Ngọc Nữ Hoa Ngũ Cơ... Tất cả đều là những nhân vật uy danh hiển hách trong giang hồ Hắc đạo. Nếu tin tức truyền ra thì rất nhiều người trong võ lâm mời huynh uống rượu mừng, nhưng bên cạnh đó cũng không ít người tìm huynh khiêu chiến...

Trác Thiên Uy cười đáp :

- Tại hạ không hơi sức đâu uống rượu mừng với ai, cũng không có thời gian nhận lời khiêu chiến vì cần phải làm những việc khác quan trọng hơn.

Bùi Tuyên Văn chột hỏi :

- Làm sao Trác công tử lại khẳng định Thần Châm Ngọc Nữ Hoa Ngũ Cơ là đồng bọn của Lệ Phách Phong Ảnh và Mạc Gia Hưng?

Trác Thiên Uy đáp :

- Vì lúc mới đến tại hạ phát hiện thấy hai lão ma đầu với lục y nữ nhân kia đứng ở trong rừng. Lệ Phách Phong Ảnh ôm Thần Châm Ngọc Nữ Hoa Ngũ Cơ trong lòng. Khi hai vị đả thương hai tên hán tử thì cả ba bước ra nhưng sau đó không hiểu vì sao Thần Châm Ngọc Nữ Hoa Ngũ Cơ nán lại...

Bùi Tuyên Văn nói :

- Có lẽ vì thị nhận ra tiểu nữ...

Nam Cung Phụng Minh hỏi :

- Mọi quen biết Thần Châm Ngọc Nữ lúc nào?

Bùi Tuyên Văn đáp :

- Nửa năm trước, mọi cũng đóng giả nam trang, bị nữ nhân dâm đảng đó quyến rũ, đã từng giáo huấn thị. Có lẽ bây giờ thị nhận ra.

Trác Thiên Uy nói :

- Hai vị cô nương! Bây giờ trở về thành còn tới ba mươi dặm nữa. Trời đã không còn sáng, chúng ta nên đi thôi!

Truyện còn có tên Lạc Mộng Yên Hà

2. Chương 2: Manh Mối Đầu Tiên

Tối hôm sau, trong một tòa thanh lâu lừng danh nhất Tô Châu là Bách Hoa lâu có một vị thiếu niên công tử rất anh nhi tuần tú bước vào, đến phòng trực đòi gặp đệ nhất hoa khôi của Bách Hoa lâu tên là Tiểu Đào Hồng.

Mụ quản lý nhìn khách từ đầu đến chân lắc đầu hỏi :

- Công tử chưa biết lệ ở đây sao?

Vị thiếu niên công tử chính là Trác Thiên Uy nhú mày hỏi :

- Lệ ở đây là thế nào?

Mụ quản lý đáp :

- Ở Bách Hoa lâu này, một số mỹ nữ đã được khách quen bao tiêu toàn bộ, chỉ có thể tiếp khách đã hẹn trước mà thôi... đặc biệt Tiểu Đào Hồng thì hầu như quanh năm chỉ tiếp khách quen...

Trác Thiên Uy đưa ra một thỏi vàng đặt lên bàn đẩy về phía mụ ta nói :

- Đại tẩu làm cách nào thu xếp cho tại hạ gặp cô ta một lát thôi!

Mụ quản lý mặt liền tươi rói lên, chớp lấy thoi vàng cất ngay vào túi áo nói :

- Vậy công tử cứ đi theo nô gia đến phòng Tiểu Đào Hồng. Nhưng được cô ta tiếp hay không thì cái đó tùy thuộc vào tài hoa của công tử đấy. Nô gia tin rằng với tài mạo và sự phóng khoáng của công tử chắc Tiểu Đào Hồng không từ chối đâu!

Mụ đứng lên ra hiệu cho Trác Thiên Uy theo mình đến trước một căn phòng nhỏ gõ cửa ba tiếng.

Giọng trong trẻo của một nữ nhân vang ra :

- Ai đấy?

Mụ quản lý đáp :

- Bích Ngọc thư thư đây!

Nữ nhân trong phòng nói :

- Bích Ngọc thư thư! Tiểu Đào Hồng hôm nay không có tiếp khách mà!

Bích Ngọc đáp :

- Không sao, có một trang thiếu niên công tử cực kỳ tuấn mỹ muốn gặp người một lúc. Mở cửa đi!

Cánh cửa mở kết một tiếng mở ra.

Bích Ngọc đẩy ngay Trác Thiên Uy vào phòng khép cửa lại, miệng nở nụ cười tinh quái quay người bỏ đi.

Trác Thiên Uy vào phòng xong, không nói gì liền chốt ngay cửa lại.

Tiểu Đào Hồng hoang mang hỏi :

- Công tử làm gì thế?

Trác Thiên Uy đáp :

- Tại hạ muốn hỏi cô nương mấy câu thôi.

Nói xong điềm nhiên đến ngồi vào bàn.

Tiểu Đào Hồng quả là trang giai nhân tuyệt sắc với khuôn mặt rạng ngời như vầng nguyệt, đôi môi thanh tú và đỏ mọng như đoá hải đường, đôi mắt tuyệt mỹ hết sức gợi tình cùng hàng mi cong vút và đôi mày liễu đen nhánh.

Cô ta hoang mang đến ngồi đối diện với công tử phong lưu tuấn tú kia, đỏ mặt hỏi :

- Công tử muốn hỏi việc gì?

Trác Thiên Uy chỉ lên mái tóc cô ta hỏi :

- Tại hạ mượn chiếc ngọc thoa của cô nương xem qua một chút được không?

Tiểu Đào Hồng lúng túng nói :

- Cái này...

Trác Thiên Uy chợt xuất chỉ điểm vào cánh cửa.

- Chỉ nghe bịch một tiếng, cánh cửa gỗ thủng mất một lỗ đúng bằng ngón tay.

Tiểu Đào Hồng mặt tái mét như gà bị cắt tiết, run giọng nói :

- Công tử...

Trác Thiên Uy lại đặt một thỏi vàng lên bàn, trầm giọng nói :

- Việc này đối với bổn công tử hết sức quan trọng, nhưng ta không có ý làm hại cô nương đâu. Xin cô nương hãy làm theo lời tại hạ, không được lên tiếng gọi, cũng đừng dối trá lời nào. Nếu mọi việc êm thấm cô nương còn được trọng thưởng nữa.

Tiểu Đào Hồng có phần yên tâm, tháo chiếc ngọc thoa giao cho Trác Thiên Uy.

Trác Thiên Uy nhìn kỹ chiếc ngọc thoa, sau khi xác nhận đúng là vật trong sổ bốn hòm châu báu của mình bị mất năm trước ở Nam Kinh liền hỏi :

- Xin cô nương nói rõ cho ta biết, chiếc ngọc thoa này lấy được ở đâu?

Tiểu Đào Hồng đáp :

- Cái này... tiện thiếp được một người tặng...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Người đó là ai?

- Vị đó là Hách Minh Sơn Hách tứ gia...

Trác Thiên Uy lại hỏi :

- Nhà hán ở đâu?

Tiểu Đào Hồng đáp :

- Hách gia trang ở phía nam thành cách chừng năm dặm...

Cô ta cần môi nói thêm :

- Tôi thấy trong người lão còn có ba chiếc ngọc thoa thể này nữa...

Trác Thiên Uy gật đầu nói :

- Được rồi! Bây giờ tại hạ mượn tạm chiếc ngọc thoa này, sau này người nhà của Hách Minh Sơn sẽ bồi hoàn cho cô nương giá trị tương đương. Đảm bảo cô nương sẽ không bị thiệt đâu!

Nói xong bỏ chiếc ngọc thoa vào túi bước ra khỏi phòng.

Tối hôm đó Trác Thiên Uy đến trước Hách gia trang.

Một tên hắc y hán tử đeo kiếm đứng canh trước cổng, thấy chàng liền hỏi :

- Các hạ hỏi ai?

Trác Thiên Uy hỏi lại :

- Hách tứ gia có nhà không?

Hán tử lắc đầu :

- Tứ gia vừa đến gặp quan phủ có việc, các hạ có nhắn lại gì không?

Trác Thiên Uy nhú mày nghĩ ngợi một lát rồi nói :

- Không có gì. Tại hạ họ Trác đến muốn gặp Hách tứ gia nhưng hôm nay đã không có nhà thì hôm sau sẽ đến vậy!

Nói xong quay người trở về khách điểm.

Sáng hôm sau chàng mới ăn sáng xong trở về phòng thì thấy bốn người đã ở sẵn trong phòng mình, gồm một trung niên nhân bận thanh y và bốn tên thanh y hán tử đeo kiếm.

Vừa thấy Trác Thiên Uy bước vào, thanh y trung niên nhân vội đứng lên tự giới thiệu :

- Tại hạ là Trần Chấn Đức, là võ sư hộ viện kiêm tổng quản Hách gia trang. Nghe nói hôm nay Trác công tử tới tậ trang tìm Hách sư gia, không biết có việc gì?

Trác Thiên Uy đáp :

- Tại hạ muốn hỏi về chiếc ngọc thoa mà Hách tứ gia tặng cho một kỹ nữ tên là Tiểu Đào Hồng. Theo lời cô ta thì tứ gia còn có ba cái nữa. Nếu Hách tứ gia chứng minh được mình lấy hoặc mua nó một cách đường đường chính chính thì sẽ không gặp phải phiền phức gì. Nếu không chứng minh được tại hạ nhất định phải tra rõ ngọn ngành. Tại hạ là người hiểu lý, quyết không quy kết một cách hồ đồ. Nói thế Trần tổng quản đủ rõ rồi chứ?

Trần Chấn Đức nhú mày hỏi :

- Như vậy Trác công tử nhận chiếc ngọc thoa đó là của mình?

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Không sai!

Trần Chấn Đức hỏi :

- Trác công tử dựa vào đâu mà kết luận như thế?

Trác Thiên Uy đáp :

- Mỗi viên châu đính trên chiếc ngọc thoa đều được thợ giỏi chạm thành một con phượng hoàng rất nhỏ nhưng sinh động như thật. Bản thân chiếc ngọc thoa cũng là viên ngọc bích chế thành. Nó có thể chuyển dịch theo mọi hướng. Chiếc thoa đó là vật có một không hai trong thiên hạ, đó là bảo vật gia truyền của Trác gia...

Trần Chấn Đức hỏi :

- Vật đó bị mất trộm hay sao?

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Có thể nói như thế!

Trần Chấn Đức trầm ngâm một lúc rồi lại hỏi :

- Nếu Trác công tử lấy lại được ba chiếc ngọc thoa thì sẽ không tiếp tục truy cứu nữa chứ?

Trác Thiên Uy lắc đầu :

- Không thể được! Bởi vì ngoài ba chiếc ngọc thoa ra còn có nhiều nhân vật khác nữa, buộc tại hạ phải truy cứu đến cùng.

Trần Chấn Đức nói :

- Nếu vậy tại hạ xin trở về bẩm rõ với Hách tứ gia rồi sẽ quay lại đây trình bày tường tận với Trác công tử.

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Tại hạ cũng không muốn xảy ra chuyện lời thối ở quý trang nên sẽ ở lại đây chờ tin tức Trần tổng quản!

Trần Chấn Đức đứng lên nói :

- Tại hạ cáo từ!

Nói xong xuất lĩnh bốn tên thanh y hán tử rời khỏi phòng.

Thế nhưng Trác Thiên Uy chờ suốt ba ngày mà Trần Chấn Đức không quay lại, cũng không có tin tức gì từ Hách gia trang.

Trưa hôm thứ tư, Trác Thiên Uy đang ăn cơm ở tửu lầu đối diện với khách điểm thì có hai trung niên nhân đến ngồi ở bàn bên cạnh.

Thấy hai người đó chằm chằm nhìn mình, Trác Thiên Uy nhíu mày hỏi :

- Hai vị có phải do Trần tổng quản phái đến truyền tin không?

Trung niên nhân ngồi bên tả có bộ râu quai nón đáp :

- Truyền tin thì không sai, nhưng không phải do Trần tổng quản phái đến!

Trác Thiên Uy hỏi :

- Không phải Trần tổng quản... Vậy thì ai?

Người kia đáp :

- Ngô Trung Nhất Long... chắc các hạ không lạ cái tên này chứ?

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Không sai! Ngô Trung Nhất Long có thể coi là anh hùng trong các anh hùng. Thế nhưng tại hạ lại cho rằng mình không có mối xung khắc gì với vị đó cả.

Trung niên nhân có râu quai nón đáp :

- Tại Thiên Bình sơn các hạ từng đả thương mấy vị bằng hữu của Tôn lão thái gia!

Trác Thiên Uy à một tiếng nói :

- Thì ra là thế!

Chàng nghĩ thầm :

- Việc này nhất định liên quan đến vấn đề tại sao suốt ba ngày mà Hách Minh Sơn không cho người hồi âm...

Trác Thiên Uy cười nói :

- Các hạ nói câu vừa rồi là không chính xác. Mấy tên ma đầu bằng hữu của Ngô Trung Nhất Long vô duyên vô cớ định hạ độc thủ đối với tại hạ nên bị trừng trị...

Trung niên nhân có râu quai nón xoa tay nói :

- Bây giờ ai đúng ai sai thế nào, cái đó chẳng cần truy cứu nữa!

Trác Thiên Uy cười hô hô nói :

- Ý của các hạ là lý thuộc về kẻ mạnh đúng không? Một khi Ngô Trung Nhất Long đã hành động bất chấp đạo lý như vậy thì các hạ nghĩ thế cũng không có gì đáng ngạc nhiên! Bây giờ thì hãy nói xem Ngô Trung Nhất Long sai hai vị truyền khẩu tín gì cho tại hạ?

Trung niên nhân có râu quai nón đặt lên bàn một mảnh giấy và một ngọn trùy đao nói :

- Tôn lão thái gia bảo các hạ chọn một trong hai vật...

Trác Thiên Uy mở mảnh giấy ra đọc mấy hàng chữ: “Lập tức rời khỏi Tô Châu”!

Chàng cười hô hô nói :

- Tôn lão thái gia quả là người khoan dung đại lượng! Qua bốn năm ngày mới sai hai vị tới đây!

Nói xong xé vụn mảnh giấy ném đi, cầm ngọn trủy dao bẻ gãy đôi trao cho trung niên nhân có râu quai nón nói :

- Phiên các hạ mang về giao lại cho Ngô Trung Nhất Long Tôn Chính.

Hai tên trung niên nhân tức giận đứng phắt lên. Trung niên nhân có râu quai nón trầm giọng nói :

- Thật là đồ vật không biết xấu tốt...

Trác Thiên Uy ngắt lời :

- Các người tốt nhất là ngoan ngoãn chạy về báo tin đi! Tại hạ tuyệt đối không tin hai vị có bản lĩnh như Lệ Phách Phong Ảnh và Mạc Gia Hưng, hoặc lợi hại bằng Nghê phu nhân của Trúc Lâm sơn trang. Còn nếu muốn dùng miệng lưỡi để chứng tỏ anh hùng thì coi chừng không còn cái răng nào mà ăn cơm đâu. Các người không xứng gây sự trước mặt Trác mỗ đâu!

Trung niên nhân có râu quai nón nói :

- Ta không tin...

Lời chưa dứt đã phất tay phóng ra một mũi ám khí.

Với khoảng cách bốn năm thước, mũi ám khí đi với tốc độ cực nhanh, chỉ loáng một cái đã tới mục tiêu, nào ngờ không bắn trúng ngực Trác Thiên Uy mà lại lệch hướng cắm vào tường ngập đến tận chuôi.

Liền đó nghe bịch bịch hai tiếng, trung niên nhân có râu quai nón bật ngược lại ba bước, há miệng nhổ ra một búng cả máu lẫn răng, người lão đảo chực ngã, may có tên đồng bọn lao tới đỡ lấy.

Trác Thiên Uy trừng mắt quát :

- Cút nhanh lên!

Tên hán tử không dám chậm trễ, dìu trung niên nhân có râu quai nón nhanh chóng rời khỏi tử lâu.

Bàn bên tả có một trung niên nhân bận thanh y ngồi một mình, chờ hai tên kia dìu nhau xuống lầu mới bước lại gần tường, đưa tay phải lên phất ra một luồng hấp lực hút mũi ám khí cắm trên tường ra, mân mê trên tay một lúc rồi bước lại gần Trác Thiên Uy ngồi đối diện với chàng nói :

- Các hạ tránh được mũi ám khí này quả là kỳ tích!

Y đặt mũi ám khí lên bàn nói tiếp :

- Cái này gọi là Tụ Lý thần tiễn, ám khí bá đạo của Câu Hồn Tiễn Hoa Tử Kỳ, hoành hành thiên hạ suốt hai chục năm mà chưa bao giờ thất thủ.

Trác Thiên Uy cười nói :

- Đa tạ cô nương đã làm lệch hướng mũi tên!

Trung niên nhân ngơ ngác hỏi :

- Các hạ nói gì?

Trác Thiên Uy cười hô hô nói :

- Nam Cung cô nương có thể giấu được người khác chứ không qua mắt nổi tại hạ đâu!

Thanh y trung niên nhân thở dài nói :

- Nhân lực của huynh thật lợi hại! Không sai! Tiểu muội chính là Nam Cung Phụng Minh.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Cô nương làm sao mà tìm đến đây được?

Nam Cung Phụng Minh đáp :

- Có người dẫn đường cho tiểu muội.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Ai?

- Người của Ngô Trung Nhất Long!

Trác Thiên Uy à một tiếng hỏi :

- Cô nương còn chưa chịu dừng tay sao?

Nam Cung Phụng Minh đáp :

- Không phải là tiểu muội không chịu dừng tay mà do chúng quyết không bỏ qua cho huynh, làm sao tiểu muội cứ khoanh tay nhìn chúng hãm hại huynh được?

Nam Cung Phụng Minh chợt à một tiếng hỏi :

- Trác huynh hôm trước đi Bách Hoa lâu làm gì vậy?

Trác Thiên Uy đáp :

- Tới đó tìm một kỹ nữ tên là Tiểu Đào Hồng...

Nam Cung Phụng Minh cười nói :

- Nghe nói Tiểu Đào Hồng là đệ nhất kỹ nữ của thành Cô Tô! Trác huynh quả là một công tử phong lưu!

Trác Thiên Uy đỏ mặt nói :

- Nam Cung cô nương! Chúng ta dừng bàn đến chuyện đó nữa có được không?

Nam Cung Phụng Minh gật đầu :

- Được, nhưng với một điều kiện!

- Điều kiện gì?

- Huynh phải nhanh chóng rời khỏi Cô Tô!

Trác Thiên Uy nhú mày hỏi :

- Vì Tiểu Đào Hồng?

Nam Cung Phụng Minh lắc đầu :

- Không! Vì lý do an toàn.

Trác Thiên Uy quả quyết trả lời :

- Tại hạ sẽ đi khỏi Tô Châu, nhưng không phải bây giờ. Nam Cung cô nương xin đa tạ cô nương đã quan hoài. Nhưng nếu bây giờ tại hạ rời Cô Tô thì tình cảnh đối với cô nương càng nguy hiểm hơn. Chuyện xảy ra ở Thiên Bình sơn, một khi chúng không chịu bỏ qua cho tại hạ thì cũng quyết không buông tha cho hai vị đâu!

Nam Cung Phụng Minh nói :

- Chúng tôi không sợ chúng. Thực lực của chúng tôi...

Trác Thiên Uy nói :

- Cô nương, cổ nhân có câu: Cường long không đấu với địa đầu xà. Hơn nữa Ngô Trung Nhất Long không phải là địa đầu xà. Đó là một vị hảo hán đích thực, thuộc hạ lại có rất nhiều cao thủ.

Nam Cung Phụng Minh hỏi :

- Còn huynh thì sao? Huynh cũng không sợ lão ta mà?

Trác Thiên Uy cười khổ đáp :

- Tại hạ... có việc cần ở lại!

Nam Cung Phụng Minh cương quyết nói :

- Nếu huynh không chịu đi, tôi cũng không đi đâu!

Trác Thiên Uy nói :

- Cô nương! Xin hãy đừng bận tâm đến chuyện đã xảy ra ở Thiên Bình sơn nữa! Hãy quên đi những chuyện như thế để làm những việc khác quan trọng hơn!

Nam Cung Phụng Minh hỏi :

- Thế còn huynh?

Trác Thiên Uy đáp :

- Tại hạ đơn thân lang bạt giang hồ, đã trót sa vào vòng ân oán thì đành chịu, không muốn liên lụy đến bất cứ ai.

Giọng Nam Cung Phụng Minh như muốn khóc :

- Đã thế huynh cũng đừng can thiệp đến việc của tôi nữa!

Nói xong đứng dậy ùng ùng bỏ đi.

Trác Thiên Uy nhìn theo nghĩ thầm :

- Cô nương này thật là ương bướng! Thế nhưng việc của mình cũng đủ nhiều rồi, đâu có thời gian lo cho người khác nữa?

Chàng chợt buông tiếng thở dài, gọi tửu bảo tính tiền rồi rời khỏi tửu lâu.

Lúc đó mới quá Ngọ, rời điểm lúc này thì không sợ ai theo dõi.

Trác Thiên Uy không quay về khách điểm mà ra ngoại ô phía tây thành, trên đường ra bến sông trú lại trong Phong Kiều khách điểm đã đặt phòng từ trước.

Qua mấy ngày điều tra, chàng biết Hách tứ gia có một tòa khách điểm để kinh doanh là Hưng Long điểm, đối diện với Phong Kiều khách điểm.

* * * * *

Ngày thứ hai, tên tiểu nhị dắt theo hai tên hán tử cao lớn vạm vỡ tiến tới dãy thượng phòng, dừng lại ở hành lang ngay trước phòng của Trác Thiên Uy.

Cửa không chốt, chúng không đẩy cửa mà vung chân đá bật ra.

Trác Thiên Uy rời bàn đứng lên, châu mày hỏi :

- Có chuyện gì thế?

Một tên hán tử bận thanh y, tướng mạo hung dữ chống nạnh nói :

- Cút đi! Tướng gia cần người rời khỏi khách điểm!

Trác Thiên Uy ngạc nhiên hỏi :

- Tướng gia là ai?

Thanh y hán tử vỗ ngực đáp :

- Là ta chứ ai nữa? Mau thu xếp hành lý cút ngay!

- Các hạ là điểm chủ?

- Không cần phải nhiều lời! Ta bảo đi là đi?

Trác Thiên Uy đành giọng nói :

- Các hạ là người kinh doanh, cũng nên hiểu quy củ chứ? Tại hạ đã đặt cọc tiền phòng, đến kỳ hạn mới đi.

Tưởng gia quát :

- Tiểu cầu! Người là gì...

Hắn chưa nói dứt câu thì vang lên bốp bốp hai tiếng, miệng ộc ra một bãi máu, nhổ ra cả máu lẫn hai chiếc răng cửa ngã nhào xuống góc phòng.

Tên hán tử thứ hai thấy đồng bọn bị ném khở đầu thì rút ra một ngọn trủy dao quát lớn :

- Tiểu cầu to gan dám...

Lời chưa dứt đã bổ tới vung trủy dao đâm chéo xuống cổ Trác Thiên Uy...

Chàng bình tĩnh tránh đi, thi triển một thức Bá Vương Cung Thủ vung tay trái chop lấy cổ tay cầm dao của tên hán tử, tay phải phóng tới một chưởng...

Tên hán tử rú lên, cả thân hình to lớn bắn ra cửa va vào cột hành lang, ngã xuống ngất đi!

Trác Thiên Uy bước tới túm lấy cổ áo Tưởng gia nhắc bổng hắn lên trầm giọng nói :

- Bằng hữu! nghe cho rõ đây! Trác mỗ chẳng cần biết chủ nhân các người là ai và vì sao lại sai các người tới khách điểm gây sự. Hãy về báo với hắn nếu muốn giải quyết việc gì thì cứ tự thân đến đây, cho dù định hành hung cũng đừng sai kẻ khác bán mạng cho mình. Trác mỗ không cần giết các người cút đi!

Nói xong đẩy mạnh một cái làm Tưởng gia bắn ra tới giữa sân.

Cạnh ngay phòng Trác Thiên Uy có một tên thanh y hán tử đẩy cửa bước ra, bước tới cúi xuống quan sát Tưởng gia một lúc rồi cao giọng hỏi :

- Chuyện gì mà ồn ào thế?

Trác Thiên Uy bước ra hành lang đáp :

- Hai tên này định đuổi tại hạ ra khỏi khách điểm.

Thấy thanh y hán tử đã có mặt tại khách điểm từ hôm mình vừa đặt chân tới, chàng nhỏ giọng nói thêm :

- Tại hạ đã đặt cọc tiền phòng mười lạng bạch từ trước chứ có ở không đâu, vì sao chúng lại vô duyên vô cớ...

Thanh y hán tử ngắt lời :

- Nhìn mặt người cũng biết là loại du thủ du thực chứ chẳng phải là hạng thiện lương gì đâu! Chúng đuổi đi cũng đúng thôi!

Trác Thiên Uy nổi giận nói :

- Xem chừng các hạ cũng là đồng bọn của lũ hắc ám đó đến tìm Trác mỗ gây sự, không sai chứ?

Thanh y hán tử hừ một tiếng nói :

- Phải thì sao nào? Người có giỏi thì ra đây!

Trác Thiên Uy bước ra ngay, đứng đối diện với thanh y hán tử nói :

- Tại hạ ra đây. Các hạ định làm gì? Trước tiên xin cho biết quý danh?

Thanh y hán tử đáp :

- Đại gia là gì, chút nữa tới Quý Môn Quan, ta nói cho mà biết. Bây giờ có lời nào trời trăng thì nói nhanh lên!

Chợt có giọng nói trong trẻo vang vào tai Trác Thiên Uy :

- Tên ma đầu đó là Âm Sát Lý Khôi, hạng đâm thuê chém mướn là thứ bại loại võ lâm như hai tên kia thôi! Nhưng huynh hãy đề phòng Hắc Sát chưởng hắn rất lợi hại đấy!

Trác Thiên Uy quét mắt nhìn quanh thấy trước dãy phòng đối diện xuất hiện một bạch y thiếu nữ, đoán là cô ta vừa thi triển tuyệt kỹ Truyền Âm Nhập Mật nói với mình, gật đầu tỏ ý cảm ơn.

Trác Thiên Uy không muốn đối địch. Người nhờ danh, cây nhờ bóng. Trong giang hồ có năm tên ma đầu lấy chữ “sát” làm trác hiệu, toàn là thứ cùng hung cực ác giết người không nháy mắt.

Trong giang hồ chẳng ai không biết Âm Sát Lý Khôi là tên ma đầu cùng hung cực ác và cũng không ai dám dây vào hắn.

Trác Thiên Uy vừa bước ra Âm Sát Lý Khôi chẳng cần nói câu nào chồm tới xuất thủ đánh ngay, lần xuất chiêu đầu tiên đã thi triển tuyệt học là Hắc Sát chưởng lừng danh thiên hạ vô lâm...

Chưởng phát kéo theo một cụm khói đen tỏa ra mùi tanh sắc súa, ngửi vào ai cũng phải buồn nôn, thậm chí không ít người choáng váng ngất đi...

Thấy một nhân vật danh động giang hồ như Âm Sát Lý Khôi mà xuất thủ ám toán, ngay từ chiêu đầu tiên đã hạ độc thủ thì Trác Thiên Uy tức giận rít lên :

- Thật là đồ vô sỉ đê tiện?

Tuy tức giận nhưng chàng vẫn đủ tỉnh táo để ứng phó, xuất chiêu hóa giải, tuy Hắc Sát chưởng bá đạo nhưng không biết Trác Thiên Uy làm cách nào hóa giải vô tích vô ảnh!

Một chưởng vô công, Âm Sát Lý Khôi then quá hóa tức gầm lên một tiếng như thú dữ, Hắc Sát chưởng lần này vận đủ mười thành công lực đánh ra.

Trác Thiên Uy lần này không xuất chiêu hóa giải, thi triển thân pháp tránh đi.

Lần xuất thủ thứ hai vô hiệu, Âm Sát Lý Khôi nộ khí xung thiên nghiêng răng quát :

- Tiểu tử! Thân pháp ngươi rất ảo diệu nhưng lần này không thoát chết nổi đâu!

Về mặt dày tự tin, Trác Thiên Uy cũng đã vận đủ mười thành công lực vào song chưởng, đánh ra nghênh địch!

Ầm!

Một tiếng nổ lòi động vang lên làm chấn động cả ngôi khách điểm, Âm Sát Lý Khôi bị chấn lùi hai bước, phải cố sức mới giữ được trầm ổn.

Hắn nhướng mắt nhìn Trác Thiên Uy vẫn đứng uy phong bất động, chỉ có bộ y bào bay phấp phật, tướng uy phong như một thiên thần!

- Ui chao!

Bạch y thiếu nữ ở dãy phòng đối diện chăm chú quan sát cuộc đấu, dường như không tin một thiếu niên tuần tú mảnh dẻ thế kia mà chưởng thắng một tên ma đầu lừng danh thiên hạ, thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc.

Thiếu nữ chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, chẳng những còn trẻ mà còn rất xinh đẹp với làn da trắng nõn như trứng gà bóc, đôi môi hồng thanh tú và đôi mắt tròn to đen láy dưới đôi mày liễu thanh thanh.

Âm Sát Lý Khôi biết gặp phải sát tinh, vội quay người bỏ chạy, nhưng mới được ba bước thì đã thấy Trác Thiên Uy đứng chắn trước mặt, vung tay đánh ra một chưởng với mười thành chân lực.

Bình!

Tên ma đầu bị chàng đánh trúng ngực bật lùi hơn một trượng ngã nhào xuống.

Tuy biết không thể địch nổi đối phương, nhưng Âm Sát Lý Khôi vẫn giữ bản sắc của một tên đại ma đầu, vừa ngã xuống liền đứng lên nói :

- Các hạ! Hôm nay ta cam nhận bại, nhưng hãy lưu lại tính danh!

Trác Thiên Uy đáp :

- Người muốn báo thù? Được thôi! Nhưng ta lại không muốn nhìn thấy cái mặt ti tiện và vô sỉ của người nữa. Tại hạ là Trác Thiên Uy, nếu khi nào người chán sống thì cứ đến tìm ta. Hãy nhớ lần sau người không được tiện nghi thế này nữa đâu! Cút!

Âm Sát Lý Khôi ôm đầu cúi thấp chạy về phòng lấy hành lý vội vàng bỏ đi.

Bạch y thiếu nữ uyển chuyển bước tới gần nhón miệng cười hỏi :

- Huynh là Trác Thiên Uy! Âm Sát Lý Khôi là được người mời đến để đối phó với huynh. Hình như hần còn chưa biết huynh phải không?

Trác Thiên Uy đáp :

- Tại hạ cũng không biết hần!

Chàng nghĩ bụng :

- Người mời Âm Sát Lý Khôi tất là Hách Minh Sơn rồi! Tên này bỏ ra một chiếc trâm trị giá mấy ngàn lạng bạc để bao một gái thanh lâu tất phải là người rất giàu, muốn thuê cao thủ nào mà chẳng được?

Bạch y thiếu nữ nói :

- Huynh đã phong bế hoàn toàn Hách Sát chưởng làm Âm Sát Lý Khôi không sao triển khai được, thật là lợi hại!

Nàng nói thêm giọng đầy quan tâm :

- Nghe nói ngoài Âm Sát Lý Khôi ra còn có mấy cao thủ khác nữa. Sau này huynh nên cẩn thận đề phòng mới được! Trác huynh! Tôi không hiểu vì sao có người chịu bỏ ra một số tiền hần nhiên là không ít để thuê cao thủ đến đối phó với huynh như vậy?

Trác Thiên Uy đáp :

- Đa tạ cô nương đã quan tâm. Tại hạ sẽ cẩn thận đề phòng. Còn người nào muốn giết tại hạ thì trước mắt còn chưa rõ...

Bạch y thiếu nữ nói :

- Tôi sẽ đi truy vấn Âm Sát Lý Khôi giúp huynh...

Trác Thiên Uy nói :

- Không cần đâu!

Bạch y thiếu nữ ngạc nhiên hỏi :

- Vì sao chứ?

Trác Thiên Uy đáp :

- Âm Sát Lý Khôi bây giờ chỉ còn nửa mạng, còn uy bức hần làm gì?

- Nhưng huynh là nạn nhân huynh có quyền truy vấn hần để biết rõ thực tình kia mà?

Trác Thiên Uy xua tay nói :

- Thôi đi! Cô nương có thể cho biết quý danh không?

Bạch y thiếu nữ chớp chớp mắt nói :

- Thế mà tôi cứ tưởng huynh không thèm hỏi. Tôi họ Bạch, tiểu danh là Tố Lăng.

- Bạch cô nương nhà ở đây hay từ nơi khác đến?

Bạch Tố Lăng đáp :

- Bạch gia ở tận Phong Nhai huyện, cách đây chừng tám trăm dặm.

Trác Thiên Uy gật đầu nói :

- Thì ra là thế... Bạch cô nương đến Tô Châu có việc gì vậy?
- Tôi đến thăm bằng hữu, nhưng mấy ngày chưa tìm được nên đang có ý định quay về. Còn huynh?
- Tại hạ tới Tô Châu là có việc cần. Nếu Bạch cô nương không sợ phiền phức thì xin ghé vào phòng trọ của tại hạ uống trà nói chuyện được không?
- Huynh mời khách ư? Tôi là nữ giang hồ nên không khách sáo tục lễ đâu! Thế nhưng tối nay mời huynh đến Tiên Túy kiều kiếm một chiếc thuyền ngắm Hàn San tự thưởng thức thắng cảnh Tô Châu thì thích hơn.

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Thế cũng được! Bạch cô nương trú ở khách điểm...

Bạch Tổ Lăng chỉ tay nói :

- Tôi ở dãy đối diện, phòng số sáu. Bây giờ tôi về phòng đây, hẹn đến tối gặp lại!

Nói xong uyển chuyển bước đi.

Trác Thiên Uy cũng chậm bước về phòng, vừa đi vừa nghĩ :

- Hình như trong việc này có gì đó không bình thường! Phải suy nghĩ lại mới được! Làm sao Âm Sát Lý Khôi biết mình tới đây mà tới mai phục ngay phòng bên cạnh chứ? Chẳng lẽ đối phương có phép tiên hay tài tiên tri?

Trác Thiên Uy không tin trong thiên hạ có thần tiên, cũng không tin có người biết phép tiên tri.

Vậy Tô Châu có tới sáu bảy chục khách điểm, làm sao Hách tứ gia biết chàng tới Phong Kiều khách điểm mà bố trí cho Âm Sát Lý Khôi tới đây mai phục?

Nhất định phải tìm nguyên nhân!

Đương nhiên cũng có thể đó là việc tình cờ, nhưng không thể không nghi vấn. Đặc biệt lúc này chàng đang nằm giữa vòng vây kẻ địch, chỉ cần phạm một sai lầm nhỏ là có thể trả giá bằng cả tính mạng mình! Trở về phòng, chàng ngồi gục mặt xuống bàn suy nghĩ. Chàng chợt nghĩ đến Bạch Tổ Lăng.

Vị vô lâm kỳ nữ tuyệt sắc nhưng lại đầy vẻ phong trần này quả thật rất đáng khâm phục. So với Nam Cung Phụng Minh hay Bùi Tuyên Văn thì Bạch Tổ Lăng phóng khoáng hơn, có vẻ ngây thơ chân chất hơn. Nhưng rõ ràng Nam Cung Phụng Minh lịch duyệt và già dặn hơn, đó là điều không thể phủ nhận.

* * * * *

Trong lúc đó, ở phòng số sáu dãy đối diện với phòng trọ của Trác Thiên Uy, Bạch Tổ Lăng vừa uống trà vừa nói chuyện với một hắc y nữ nhân đã vào tuổi quá niên bản lão.

Bạch Tổ Lăng nói :

- Âm Sát Lý Khôi thật chẳng ra gì. Hôm trước gặp phải Hoàng Sơn Nhất Lý đã mất cả chỏm tóc suýt bỏ mạng, hôm nay lại gặp phải nhân vật lợi hại này... Đúng là phúc bất trùng lai họa vô đơn chí! Tôi tin lần này lão sẽ thất cổ tự vẫn cho mà xem!

Hắc y nữ nhân lập tức phản đối :

- Việc này thì người có thể yên tâm, cho dù có bại cả chục lần, Âm Sát Lý Khôi cũng không tự vẫn đâu! Đương nhiên sớm muộn gì rồi cũng chết, nhưng loại người đó chẳng bao giờ tự vẫn!

Tới đó bà ta à một tiếng hỏi :

- Tin tức đã truyền rồi chứ?

Bạch Tổ Lăng đáp :

- Tin tức cần gì truyền nữa? Chân người thì chạy được bao xa? Thất Cô! Chúng ta hãy bàn kế hoạch đi để bắt lấy thần long mãnh hổ, đừng để rơi vào tay người khác.

Hắc y nữ nhân đáp :

- Đúng! Phải có kế hoạch thật sắc bén và chu đáo. Chúng ta chỉ được phép thành công mà không được thất bại. Mỗi bước đi đều có sự phối hợp hết sức nhuần nhuyễn thì mới bắt được thần long mãnh hổ.

Đoạn bà ta đứng lên nói :

- Để ta đi gọi hồ ly tinh kia tới đây để xem ý kiến thế nào?

* * * * *

Du khách đến Tô Châu, chẳng ai không nhớ bài thơ của Trương Kế :

“Giang phong, ngư hỏa đối sầu miên...

Cô Tô thành ngoại Hàn San tự.

Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền”.

Không chỉ có tiếng chuông từ Hàn San tự làm thuyền khách nao lòng mà còn vì cảnh sinh hoạt tấp nập nhộn nhịp ở bến Tiên Túy kiều nữa. Ở đây mỗi đêm có hàng trăm chiếc thuyền cập bến, việc mua bán ăn uống diễn ra suốt đêm, các tửu lâu khách điểm kỹ viện về đêm đặc biệt nhộn nhịp, thuyền phu, thuyền khách trở những người đã say bí tỉ, còn lại đều hồi hả vào các kỹ viện hoặc những chiếc thuyền nhỏ tìm nữ nhân hưởng lạc.

Hàn San tự ở phía sau Tiên Túy kiều, xung quanh Hàn San tự có rất nhiều tửu lâu khách điểm, đây không chỉ nhờ bài thơ của Trương Kế mà trở nên nổi tiếng, nó nổi tiếng còn nhờ rượu và thức nhắm ở đây rất ngon và cảnh sắc cực kỳ mê đắm...

Gặp tuần trăng sáng, cùng với vài ba người tri kỷ ngồi dưới cột buồm uống rượu ngắm cảnh Tô Châu là một lạc thú ở thế gian, nếu ngồi bên một mỹ nữ ý hợp tâm đầu thì còn mong gì hơn nữa?

Vì vừa mới hoàng hôn nên Trác Thiên Uy và Bạch Tố Lăng còn chưa vội tìm thuyền mà họ vào một tửu lâu ngồi uống rượu tựa lan can ngắm cảnh.

Bọn điểm tiểu nhị ở đây rất tế nhị. Chúng mang trà rượu đến cho ba người rồi lặng lẽ bỏ đi.

Sau vài câu khách sáo xã giao, khi song phương đã trở nên tâm đắc hơn Bạch Tố Lăng đi ngay vào vấn đề chính :

- Trác huynh, tôi muốn biết sự xung đột giữa huynh và Âm Sát Lý Khôi hồi chiều là do nguyên nhân gì vậy? Xưa nay an ninh ở Tô Châu rất tốt, trong khu vực có không ít cao thủ lừng danh, người ngoài vào đây không ai dám quấy phá, còn nha môn do một vị tổng bổ đầu phụ trách an ninh thường xuyên cử người tuần thị, Trác huynh có biết người nào thuê Âm Sát Lý Khôi hành hung không?

Trác Thiên Uy lắc đầu đáp :

- Trước mắt còn chưa thể xác định, nhưng có lẽ đối phương còn chưa chịu thôi, lần sau thì sẽ biết thôi.

Bạch Tố Lăng gật đầu :

- Đúng thế! Một khi Trác huynh còn ở đây chúng quyết không chịu thôi đâu! Tuy nhiên từ khi đến Tô Châu huynh nhất định đã nảy sinh xung đột với người nào chứ?

Trác Thiên Uy trầm ngâm nói :

- Có thì có. Ngô Trung Nhất Long có lần phái người cảnh cáo tại hạ.

Bạch Tố Lăng kinh hãi kêu lên :

- Ui chao! Ngô Trung Nhất Long được coi là nhân vật kiệt xuất, lợi hại nhất Tô Châu đấy, xưa nay có ai dám dây vào... Chuyện phát sinh là do đâu thế?

Trác Thiên Uy thở dài đáp :

- Chuyện đầu đuôi là thế này.

Chàng kể lại cuộc xung đột phát sinh ở Vọng Hồ đài trong Thiên Bình sơn, nhưng không nói lại việc Nam Cung Phụng Minh và Bùi Tuyên Văn được mình cứu là nữ đóng giả nam trang.

Bạch Tổ Lăng hỏi :

- Trác huynh có biết lai lịch hai thiếu niên đó không?

Trác Thiên Uy lắc đầu :

- Không biết!

Thực tế chàng chưa kịp hỏi rõ lai lịch hai thiếu nữ đó.

Bạch Tổ Lăng cười nói :

- Rất khó tin Trác huynh liệu mạng xuất thủ vì hai tên tiểu súc sanh mà mình không hề quen biết... Cũng có thể đó là do tác phong nghĩa hiệp lộ kiến bất bình bạt đao tương trợ, thế nhưng Ngô Trung Nhất Long thì không bao giờ chịu tin như thế đâu!

Trác Thiên Uy đáp :

- Ngô Trung Nhất Long nghĩ thế nào thì đó là việc của hắn! Vấn đề cơ bản là tại hạ không chủ động gây sự mà mấy tên Lê Phách Phong Ảnh và Mạc Gia Hưng khi thấy tại hạ có mặt ở đó đã nói rõ là sẽ giết người diệt khẩu. Đương nhiên tại hạ buộc phải tự vệ thôi! Vì chuyện đó mà chúng cho người truy sát thì đâu phải lỗi do tại hạ?

Bạch Tổ Lăng nói :

- Đương nhiên là chúng sai rồi! Vì sao huynh không lấy răng hoàn răng mà lưu tình với Âm Sát Lý Khôi để lưu lại mối họa?

Trác Thiên Uy ngập ngừng nói :

- Việc này...

Bạch Tổ Lăng nói giọng đầy nhiệt tình :

- Trác huynh! Hãy coi tính mạng mình là trọng! Bằng mọi cách hãy loại trừ mọi mối đe dọa cho mình! Xin hãy coi tiểu muội làm bằng hữu được không? Tiểu muội sẵn sàng vì huynh...

Trác Thiên Uy ngập ngừng nói :

- Bạch cô nương... chúng ta chỉ mới gặp nhau lần đầu...

Bạch Tổ Lăng ngắt lời :

- Chẳng lẽ mới gặp nhau thì không thể coi nhau là bằng hữu hay sao? Hay huynh cho rằng tiểu muội với cao quá tầm tay?

Trác Thiên Uy vội đáp :

- Bạch cô nương sao lại nói thế? Bằng hữu giang hồ là kết giao vì đạo nghĩa để giúp nhau trong hoạn nạn, có gì mà với cao hay với thấp? Thế nhưng Bạch cô nương, ngoài đạo nghĩa ra muốn trở thành bằng hữu cần có một điều kiện rất trọng yếu...

Bạch Tổ Lăng hỏi :

- Ý Trác huynh là...

Trác Thiên Uy đáp :

- Là sự tôn trọng đối phương!

Bạch Tổ Lăng nhún mày hỏi :

- Nghĩa là sao?

Trác Thiên Uy trầm giọng nói :

- Người ta nói phúc họa vô môn, do người tự chuốc lấy. Một người đã hành động để kéo phúc hay họa thượng môn thì phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình và tự giải quyết lấy khó khăn. Hiện tại còn chưa tới giai đoạn sinh tử quyết định, tại hạ còn có thể ứng phó, một khi cảm thấy vượt khả năng của mình thì sẽ bỏ đi. Tại hạ là ngoại khách tới Tô Châu tạm trú, tự mình làm tự mình chịu vì sao lại để cho bằng hữu gánh chịu hậu quả và hành vi của mình? Ngô Trung Nhất Long hiện tại vẫn chưa lộ diện, chứng tỏ hần cũng nhận mối uy hiếp từ phía tại hạ đối với mình không phải không nghiêm trọng. Tại hạ đề phòng Ngô Trung Nhất Long, hần cũng phải đề phòng tại hạ. Vì tại hạ không chủ động gây chuyện đối với Ngô Trung Nhất Long nên không để cô nương can dự vào việc này. Đó chính là lý do để tại hạ không chấp nhận đề nghị của cô nương, lấy rằng chọi rằng.

Bạch Tố Lăng nói :

- Việc này...

Cô ta không tỏ thái độ gì nhưng ánh mắt chợt trở nên thâm trầm và lóe lên những tia rất đáng sợ...

Một lúc sau cô ta nhìn chàng, trầm ngâm nói :

- Trác huynh! Chỉ sợ Bạch Tố Lăng đã để cho mình bị cuốn vào vòng thị phi này rồi!

Đột nhiên Bạch Tố Lăng nhận ra trong tửu lâu tiếng ồn ào huyên náo không còn nữa. Hai người ngồi ngoài hành lang cách biệt với bên trong qua một tấm rèm trúc nên không để ý, chẳng lẽ phát sinh biến cố gì mà tửu khách đột nhiên giải tán hết.

Bạch Tố Lăng mặt tái đi rút từ túi giày ra một ngọn trủy dao nói :

- Chỉ e trong tửu sảnh đã xảy ra biến cố gì...

Trác Thiên Uy bình tĩnh nói :

- Người không có việc gì thì đã đi cả rồi, kẻ hữu sự thì đang chuẩn bị...

Bạch Tố Lăng hỏi :

- Binh khí của huynh đâu?

Trác Thiên Uy lắc đầu đáp :

- Tại hạ không có binh khí và lúc này cũng chưa cần dùng đến binh khí.

Chàng chỉ xuống dưới lan can nói :

- Dưới này là hồ nước thông ra sông lớn, đó là lối thoát an toàn của chúng ta...

Bạch Tố Lăng nói :

- Nhưng tiểu muội không rành thủy tính. Chúng ta có thể quay vào mà đi theo cửa chính thoát ra ngoài không?

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Thì cũng đành phải như thế...

Tửu sảnh trên lầu đèn vẫn còn sáng nhưng không có bóng người nào, trên các bàn ngổn ngang rượu và thức ăn thừa, ngay tửu bảo cũng không thấy tên nào dọn dẹp.

Cửa lầu mở toang, bên dưới cũng vắng lặng, có lẽ khách cũng đã đi hết.

Quả nhiên dưới lầu cũng không có người.

Trác Thiên Uy tới bên quầy hàng thấy cửa đóng chặt liền nói khẽ với Bạch Tố Lăng :

- Cẩn thận!

Rồi bước lại đứng bên cửa gọi :

- Chưởng quầy...

Cánh cửa lập tức mở ra ngay, từ trong cửa hai tên thanh y hán tử lao ra, mỗi tên hai tay đều vung lên, phóng ra mấy mũi ám khí.

Trác Thiên Uy hừ một tiếng, không lùi không tránh mà lại lao tới như cơn lốc, chỉ chớp mắt đã xuất hiện sau lưng hai tên thanh y hán tử, phân biệt đánh ra hai chưởng!

Bịch bịch!

Vang lên hai tiếng khô khan, cả hai tên thanh y hán tử cùng bị đánh bay đi hai trượng, mỗi tên ngã xuống một góc.

Một tên thò tay vào túi thì Bạch Tổ Lăng nhanh mắt trông thấy, lao tới quát :

- Người không đủ thời gian rút đao khỏi vỏ đâu!

Bịch!

Một chưởng đánh trúng hậu tâm, tên thanh y hán tử gục mặt xuống bất tỉnh nhân sự...

Bạch Tổ Lăng lướt tới tên thứ hai cũng đang thò tay vào túi nói :

- Hừ! Các người không tên nào đáng mặt là đại trượng phu nam tử hán cả!

Trác Thiên Uy nói :

- Bạch cô nương! Lại có thêm người đến. Đi thôi!

Bạch Tổ Lăng lấy thanh đao trên người tên thanh y hán tử nói :

- Trác huynh, cầm lấy.

Lại có thêm năm tên thanh y hán tử lao vào phòng, tên nào mặt cũng hung ác, mỗi tên đều lăm lăm một ngọn quái đao hình thù cổ quái.

Bọn này vừa tiến vào đã vung binh khí lao tới Trác Thiên Uy tấn công.

Với ngọn đao mà Bạch Tổ Lăng vừa đưa cho Trác Thiên Uy phản ứng cực kỳ linh hoạt, xuất chiêu đối địch, công thủ kiêm bị, chỉ trong chớp mắt đã đánh bật cả năm thứ binh khí khỏi tay năm tên thanh y hán tử quát :

- Các bằng hữu! Các người bản lĩnh như thế mà tới ám toán tại hạ thì quả là không biết tự lượng sức mình! Cút đi! Tại hạ không thêm giết các người đâu?

Bạch Tổ Lăng ra tới cửa lầu vừa đưa mắt nhìn ra đột nhiên lùi lại, mặt lộ vẻ kinh hoàng như gặp phải rắn rết...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Bạch cô nương, chuyện gì vậy?

Bạch Tổ Lăng run giọng đáp :

- Ma Tăng Khuyết Đạo đến!

Trác Thiên Uy liếc nhìn ra cửa sổ, thấy hai quái nhân đứng sát vai nhau giữa hành lang, chắn ngay cửa chính.

Hai quái nhân gồm một tăng một đạo, cả hai tuổi chừng trên dưới lục tuần, lão hòa thượng người gầy đét như que củi, mắt hõm sâu, từ đó phát ra hai luồng tinh quang sáng quắc, tay cầm một cây thiền trượng chạm hình rồng rắn, còn lão đạo thì dáng uy nghi đường bệ nhưng khuyết mất một lỗ tai trái, lưng mang trường kiếm, tay phải còn cầm thêm một cây phát trần.

Trác Thiên Uy nói :

- Ma Tăng Khuyết Đạo thì sao chứ? Cô nương đừng sợ! Mọi việc đã có tại hạ đảm trách!

Giá như chàng biết Ma Tăng Khuyết Đạo là hai tên ma đầu liệt danh trong Thiên hạ Thất đại hung nhân thì chắc đã không nói bằng giọng tự tin như vậy!

Chỉ vài chiêu giao chiến đã bị đánh bay hết binh khí, nắm tên thanh y hán tử biết Trác Thiên Uy đã nói không ngoa, nếu chàng không hạ thủ lưu tình thì chúng đâu còn mạng?

Trước khi Ma Tăng Khuyết Đạo xuất hiện chúng đã vội vàng kéo nhau chuồn đi theo lối cửa sau.

Ma Tăng cất giọng ồm ồm như chuông vỡ nói :

- Lão đạo! Người nghe thấy gì không?

Khuyết Đạo dùng giọng khàn khàn như vịt đực hỏi lại :

- Nghe thấy gì?

Ma Tăng đáp :

- Có kẻ coi thường Ma Tăng Khuyết Đạo chúng ta đấy!

Khuyết Đạo nói :

- Trong giang hồ có ai mà không biết chúng ta lại dám coi thường chứ? chẳng lẽ hần đã chán sống rồi!

Ma Tăng gật đầu :

- Không sai!

Khuyết Đạo cười khùng khục nói :

- Ất đó là một lão hóa tử gần đất xa trời!

Ma Tăng quét mắt nhìn vào tửu lâu, chỉ tới Trác Thiên Uy nói :

- Không phải lão hóa tử gần đất xa trời mà là tên tiểu bối kia!

Nói xong sấn sổ bước vào, giờ thiết trượng chỉ mặt Trác Thiên Uy nói :

- Phật gia vừa nghe người nói mọi việc đã có người đảm trách. Có thật người đảm đương nổi không?

Trác Thiên Uy thản nhiên gật đầu đáp :

- Đúng! Hòa thượng người không có nghe sai.

Khuyết Đạo cũng bước vào đứng sánh vai Ma Tăng nói :

- Vì ở đây không có nhân chứng nên chúng ta không thể để người chết ngay vì người chết thì không còn làm chứng được nữa!

Trác Thiên Uy bình thản nói :

- Như là nếu có người làm chứng thì hai vị sẽ giết tại hạ?

Ma Tăng cười hắc hắc đáp :

- Tiểu bối, người nói đúng! Vậy hãy chuẩn bị đi!

Trác Thiên Uy hỏi :

- Tại hạ và đại sư vô cừ vô oán, vì sao lại muốn giết tại hạ?

Ma Tăng nói :

- Người sợ rồi phải không?

Trác Thiên Uy cười đáp :

- Đại sư khéo đùa! Việc gì mà tại hạ phải sợ?

Ma Tăng nhìn sang Khuyết Đạo nói :

- Lão đạo người nghe thấy chưa? Tiểu bối này quả không sợ chúng ta!

Dứt lời vung thiền trượng đánh ra!

Ma Tăng đã tề danh trong Thiên hạ Thất đại hung nhân đương nhiên chẳng coi một tiểu tử chưa ráo máu đầu đứng trước mặt mình vào đâu, chỉ dùng có bốn thành công lực tin chắc thừa sức đánh nát cả hai chân đối phương.

Trác Thiên Uy nhảy lên cao năm thước, chẳng những tránh được ngọn thiền trượng mà còn nhả tay trái lão hòa thượng điểm tới một chỗ, miệng cười hô hô nói :

- Thiếu gia cho Ma Tăng người biến thành khuyết tăng luôn cho giống lão đạo kia nè!

Tai trái bị sứt một lỗ máu chảy ròng ròng, Ma Tăng vừa đau vừa nộ, nghiêng rằng vung thiền trượng lên, lần này vận đủ thập thành công lực giáng xuống đầu Trác Thiên Uy, thế lời đình vận cân đủ sức bài sơn đảo hải, quả thật kinh nhân.

Trác Thiên Uy mặt hiện sát cơ, lách người tránh đi :

Rầm!

Vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa, sàn gỗ bị đánh nát một mảng lớn làm cả tòa tửu lâu chao đảo như đưa vông, bàn ghế đổ ầm ầm, giá như trong lầu có người thì ắt đều bị ngã...

Khuyết Đạo kêu lên :

- Lão hòa thượng cẩn thận!

Nhưng lời cảnh cáo đã quá muộn!

Tiếng Khuyết Đạo chưa dứt lời thì Ma Tăng cảm thấy tay phải cứng đơ, đầu trượng đã bị Trác Thiên Uy giẫm lên không sao rút lên được.

Tay phải vẫn cầm đao, Trác Thiên Uy vung tay trái vận tới tám thành công lực đánh vào giữa ngực Ma Tăng làm lão hòa thượng bắn ra cửa như một bao hàng, há miệng phun một vòi huyết tiễn, ngã nhào xuống giữa trang viện mặt tái nhợt không còn một chút huyết sắc, khoe miệng và ngực áo đầy máu nhìn rất đáng sợ.

Bị nội thương khá nặng nhưng tính mạng là quý hơn, lão cuống quýt bò lên thều thào nói :

- Lão đạo... diu ta đi...

Khuyết Đạo thấy Ma Tăng bị thảm bại như thế, biết mình cũng không phải là địch thủ của thiếu niên kia, vội chạy ra đỡ lấy Ma Tăng diu lão hòa thượng đi nhanh khỏi tửu lâu.

Bạch Tổ Lăng chừng như còn chưa tin vào những gì mình vừa nhìn thấy là sự thật, kinh dị nhìn chàng nói :

- Trác huynh... thật phi thường, chỉ một chiêu mà suýt nữa giết chết Ma Tăng trong Thiên hạ Thất đại hung nhân...

Trác Thiên Uy lắc đầu đáp :

- Tại hạ không biết hắn là ai. Nhưng một chiêu Lục Hồn Thiên Phệ đó mà lão hòa thượng còn thoát mạng chứng tỏ thần công Kim Cương Phật môn của lão này đã đạt tới mức cảnh giới thăng thừa, luyện thân thành kim cương bất hoại rồi! Ngày sau hắn sẽ trở thành kình địch của tại hạ chứ chẳng nghi!

Bạch Tổ Lăng nói :

- Công lực võ học của Trác huynh không thua Ma Tăng Khuyết Đạo, chỉ là kinh nghiệm giang hồ không bằng chúng, cần phải tích lũy thêm kinh nghiệm đối địch mới yên tâm!

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Tại hạ chính đang làm như thế!

* * * * *

Trác Thiên Uy và Bạch Tổ Lăng về tới Phong Kiều khách điểm thì đã giữa canh hai.

Về tới hành lang trước phòng mình Bạch Tổ Lăng nói :

- Hàn San tự cảnh sắc thật tuyệt, chỉ tiếc bọn Ma Tăng Khuyết Đạo làm mất nhã hứng...

Trác Thiên Uy gật đầu nói :

- Không sai! Nếu tại hạ giải quyết xong việc mình mà cô nương vẫn còn ở lại Tô Châu thì tại hạ sẽ mời cô nương đi thăm các danh lam thắng cảnh...

Bạch Tổ Lăng nhìn chàng bằng ánh mắt thân tình nói :

- Vậy thì hay quá! Muội sẽ chờ... Huynh đừng quên lời hứa nha! Cáo từ! Chúc huynh ngủ ngon!

Về tới phòng, Trác Thiên Uy cứ nằm trên giường thao thức hồi lâu mà không sao ngủ được. Khuôn mặt xinh đẹp, dáng thánh thiện vô tà đầy vẻ tự nhiên, lời nói dịu dàng và thái độ quan tâm của Bạch Tổ Lăng in đậm trong ký ức Trác Thiên Uy.

Đột nhiên chàng cảm thấy trong lòng trào lên cảm xúc gì đó hết sức mới mẻ và kỳ lạ.

Trác Thiên Uy không biết rằng hiện tượng đó y đạo gọi là tâm lý, đệ tử Huyền môn thì gọi là cảm ứng tâm linh.

Những người mẫn cảm khi nghĩ về một người nào đó thường nảy sinh hiện tượng này. Nói chung hiện tượng tâm lý đó mất đi với hầu hết nhân loại, chỉ giữ lại ở một số người mà thôi.

Tuy nhiên đó không chỉ là cảm giác mà tồn tại một ma lực nào đó khiến chàng linh cảm có điều gì đó không bình thường, đành xuống giường tới ngồi vào bàn nhìn ra cửa sổ.

3. Chương 3: Mắc Bẫy Ái Tình

Phòng trọ của Trác Thiên Uy nằm ở dãy tây viện chiếm diện tích rất lớn, gồm ba dãy phòng làm thành tam hợp viện có một khu vườn rộng ở giữa, tuy mỗi góc trong tam hợp viện đều có đèn nhưng vườn to và khá rậm nên trong vườn lúc nào cũng u ám, tĩnh mịch.

Về tới phòng, Bạch Tổ Lăng không ngủ ngay mà ra vườn dạo chơi.

Là nữ giang hồ nên cô ta không sợ bóng tối và cảnh tịch mịch.

Cũng như Trác Thiên Uy, thiếu nữ này cũng rất có ấn tượng đối với chàng.

Trai tài gái sắc, huống gì Trác Thiên Uy vừa có võ công cao cường vừa anh nhi tuấn tú như thế, nữ nhân sao không xiêu lòng?

Nhớ lại khuôn mặt tuấn tú của Trác Thiên Uy, giọng nói và thái độ ân cần cũng như ý chí kiên định và vô cùng trác tuyệt của chàng, Bạch Tổ Lăng chợt buông tiếng thở dài ngồi lên một chiếc ghế đã nhìn sang phòng Trác Thiên Uy, đưa hai tay bưng lấy mặt, lẩm bầm :

- Nghiệt tình, đúng là nghiệt tình! Vì sao mình lại thế này chứ? Rồi ra hậu quả sẽ như thế nào?

Trong tiếng kêu tuyệt vọng, Bạch Tổ Lăng đã hoàn toàn mất đi sự cảnh giác.

Vào thời điểm tuyệt vọng này, cho dù là người có võ công rất cao nhưng một khi ý mê thần loạn, nếu có người tập kích thì khó lòng phản kháng.

Quả nhiên có người tập kích thật, có hai nhân ảnh lướt tới sau lưng Bạch Tổ Lăng như hai bóng ma.

Đó là hai tên trung niên hán tử bận thanh y, mặt mũi hung ác, một tên mặt có vết sẹo dài chém ngang má xông tới dùng hai bàn tay to bè chụp lấy cổ nàng, tên cao lớn hơn vùng tay điểm ra mấy ngón chỉ phong.

Tên mặt sẹo buông tay, Bạch Tổ Lăng ngã phịch xuống cỏ.

Tuy huyết đạo đã bị khống chế, nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo, nàng kêu lên :

- Các người làm gì vậy?

Hán tử vừa điểm huyết Bạch Tố Lăng tuy không có vết sẹo đáng sợ trên mặt, nhưng bộ dạng còn dữ dằn hơn với đôi mắt cú vọ và bộ râu quai nón lởm chởm như rễ tre, hấn phóng ánh mắt xanh lục như mắt mèo nhìn Bạch Tố Lăng nói :

- Khê miệng thôi! Không được la! Chúng ta cần cô nương hợp tác!

- Các người là...

Hán tử râu quai nón hừ một tiếng nói :

- Không cần biết chúng ta là ai. Muốn yên lành thì phải khai cho thật nếu không... Hắc hắc, muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong đâu!

Bạch Tố Lăng hỏi :

- Các người... cần ta khai gì?

- Tên người là Bạch Tố Lăng thì chúng ta biết rồi... Hãy nói xem, ai phái người tới đây?

- Cái đó...

- Cái đó thế nào? Không đánh thì không chịu khai chứ gì? Đã thế đại gia cho người biết lợi hại!

Dứt lời vươn trảo chop xuống ngực Bạch Tố Lăng.

Roac một tiếng, ngực áo Bạch Tố Lăng bị xé rách một mảng lớn lộ cả đôi vú tròn căng trắng ngần, Bạch Tố Lăng huyết đạo đã bị điểm thậm chí muốn đưa tay lên che ngực cũng không được, bất lực kêu lên :

- Các người...

Hán tử râu quai nón cười hắc hắc nói :

- Trong giang hồ có một vị cô nương tên là Nguyệt Hoa Tiên Tử Lăng Nguyệt Anh. Nữ nhân đó rất thần bí, đồng thời là nhân vật trọng yếu trong Tam Tinh minh, Lăng cô nương tại hạ nói không sai chứ?

Bạch Tố Lăng nói :

- Các người đã biết ta là Nguyệt Hoa Tiên Tử làm sao còn dám...

Hán tử râu quai nón cười hắc hắc nói :

- Có gì mà không dám? Trong Tam Tinh minh cô nương là nhân vật trọng yếu thật, nhưng bây giờ đã bị tại hạ dùng thủ pháp điểm huyết độc môn khống chế, đừng vọng động tự vệ giải huyết đạo mà trở thành tàn phế đấy! Bây giờ thì mau cung khai ra! Người tới đây có nhiệm vụ gì?

Bạch Tố Lăng đang đề tụ công lực định tự vệ giải huyết đạo nhưng không sao đề tụ được, kinh hãi kêu lên :

- Ui chao! Trác...

Hán tử râu quai nón nghiêng răng nói :

- Nha đầu! Người dám không nghe lời chúng ta mà kêu cứu phải không? Đã thế...

Hấn nói xong bỏ lên người Bạch Tố Lăng, đưa hai bàn tay lông lá chop lấy hai...

(Mất hai trang 144 - 145 Quyển một)

Bạch Tố Lăng về phòng nhưng vẫn chưa thay y phục ngay mà nhìn bộ ngực tím bầm của mình, mắt đăm lệ nói :

- Trác huynh! Chàng vừa cứu thiếp thế mà... Đời này kiếp này thiếp còn mặt mũi nào mà nhìn lại chàng nữa?

- Vừa rồi chàng bảo rằng nhờ có linh tính chẳng lành nên kịp thời giải cứu thì thiếp cũng đang nghĩ đến chàng đấy thôi? Vì nghĩ đến chàng nên bị hai tặc nhân đó tới gần mà không phát hiện ra... Nhưng sau này... vì sao mà mình phải chịu cảnh ngang trái éo le thế này?

- Nếu để tình cảm chi phối hậu quả sẽ ra sao?

Bạch Tố Lăng không dám nghĩ tiếp nữa...

Cuối cùng nàng thay áo nằm lên giường nhưng không sao ngủ tiếp được nữa...

Không biết qua bao nhiêu lâu...

Có tiếng gõ cửa rất khẽ, Bạch Tố Lăng nằm co rúm người lại, toàn thân rã rời...

Tiếng nữ nhân ngoài cửa hỏi :

- Người sao thế? Ngủ rồi ư?

Bạch Tố Lăng đáp :

- Không!

Rồi miễn cưỡng bước xuống giường, đến mở chốt cửa.

Người bước vào phòng là trung niên phụ nhân Thất Cô, người lúc chiều đã tới đây bàn chuyện ám toán Trác Thiên Uy...

Bạch Tố Lăng thấp đèn lên, chỉ tay mời khách rồi ngồi xuống đối diện.

Thất Cô nhận xét :

- Ta thấy thần sắc ngươi không được tốt.

Bạch Tố Lăng đáp :

- Tôi bị hai cao thủ đến tập kích, chút nữa thì mất mạng!

Thất Cô hỏi :

- Chúng là ai vậy?

- Không biết. Trong đó một tên râu quai nón và một tên mặt sẹo do đao chém.

- Chúng đâu?

- Chết rồi!

- Ai giết?

- Trác Thiên Uy.

Thất Cô nói :

- Quan hệ giữa ngươi và hắc thân mật đến thế sao? Thế càng tốt? Càng giúp chúng ta đỡ tốn công sức.

Bạch Tố Lăng chợt cắn môi nói :

- Tôi không muốn tiếp tục việc này nữa!

Thất Cô nhíu mày hỏi :

- Cái gì? Chẳng lẽ ngươi phải lòng hắc rồi? Hồi chiều ngươi nói chỉ là trò hề thôi mà?

- Nhưng bây giờ tôi lại không muốn tham gia nữa!

Thất Cô mặt chợt biến đổi hẳn, mặt hiện sát cơ, đôi môi mím chặt lại trông rất độc ác.

Hừ một tiếng nói :

- Ngươi biết mình đang làm gì không? Ngươi biết hậu quả của việc kháng lệnh là thế nào rồi chứ?

Bạch Tố Lăng mặt tái đi nói :

- Kháng lệnh ư? Bà thật cho rằng tình hình đến mức nghiêm trọng như vậy sao?

Thất Cô chợt rít lên qua kẽ răng :

- Nghe cho rõ đây! Chủ trương này là do người khởi xướng. Minh chủ chuẩn y lời đề xuất đó và lệnh cho bốn tọa trợ giúp người. Việc đó nay đã thành định cục, bây giờ người không làm nữa không phải là kháng lệnh thì là gì?

- Cái đó...

- Người không muốn Hình đường chủ ra tay chứ?

Bạch Tổ Lăng nghe nói đến Hình đường chủ thì mặt tái nhợt không còn một chút huyết sắc!

Thất Cô lạnh lùng nói :

- Ngày mai cứ chiếu theo kế hoạch hành sự, trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng không được phép thất bại. Nếu người không chấp hành thì đừng trách bốn tọa tâm hắc thủ lật, phản diện vô tình. Nên biết trác hiệu Vô Tình Giả Thất Cô không phải là hư danh!

Bạch Tổ Lăng run giọng nói :

- Người...

Vô Tình Giả Thất Cô không nói gì, đứng dậy hăm hăm bỏ đi, ra khỏi phòng đóng mạnh cửa đánh rầm một tiếng.

Bạch Tổ Lăng gục mặt xuống bàn, rên lên một tiếng :

- Trời ơi!

* * * * *

Sang giờ Mùi, Trác Thiên Uy bước ra phố.

Ngang qua Hưng Long điểm chợt nghe sau lưng có người gọi :

- Trác huynh! Xin chậm bước!

Trác Thiên Uy quay lại thấy phía sau là hai trung niên hán tử, trong đó người gọi mình là hán tử đầu tròn mắt chuột thì nhú mày hỏi :

- Chúng ta quen biết nhau sao?

Hán tử cười giảo hoạt nói :

- Tứ hải giai huynh đệ mà! Tại hạ là Mao Dương.

Hắn chỉ tay vào Hưng Long điểm nói :

- Chúng ta ghé vào kia uống rượu nói chuyện một lúc được không? Tại hạ sẽ làm chủ đông...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Mao lão huynh thay mặt ai vậy? Hách tứ gia hay Ngô Trung Nhất Long?

Mao Dương đáp :

- Hách tứ gia!

Trác Thiên Uy à một tiếng nói :

- Nếu vậy thì không có gì đáng bàn cãi! Yêu cầu của tại hạ là đúng tình chính lý. Thế mà Hách tứ gia không ngừng phái người ám toán, quyết lấy mạng tại hạ cho bằng được. Lòng kiên nhẫn của người ta có hạn. Nếu Hách Minh Sơn không nói rõ ngọc thoa ở chỗ Tiểu Đào Hồng do đâu mà có thì tại hạ sẽ coi Hách Minh Sơn là hung thủ cướp vật của tại hạ! Mao lão huynh! Tại hạ không rồi hơi nói chuyện đông dài với người. Xin hãy về nói với Hách Minh Sơn rằng tại hạ chờ tứ gia trả lời.

Mao Dương đáp :

- Hách tứ gia là người hiểu đạo nghĩa, chiếc ngọc thoa đó là lễ vật của một vị bằng hữu tặng cho, tứ gia không thể nói ra được! Trác huynh, xin hãy hiểu cho, Hách tứ gia không thể bán đứng bằng hữu...

Trác Thiên Uy ngắt lời :

- Hách tứ gia không thể bán đứng bằng hữu, còn tại hạ thì không thể không truy cứu để đòi lại bảo vật gia truyền của tổ phụ mình. Mao lão huynh! Việc này không thể uống rượu nhàn đàm mà giải quyết được, vậy thì xin miễn! Tại hạ cáo từ!

Chàng ôm quyền từ biệt, nói thêm :

- Xin hai vị đừng đi theo tại hạ để tránh hiểu lầm.

Chàng đi loanh quanh các phố một lúc rồi quay về khách điểm, chưa về phòng mình ngay mà tới phòng Bạch Tố Lăng, thấy nàng mặt tái xanh ân cần hỏi :

- Thương thế cô nương nặng đến thế sao?

Thiếu nữ tâm tình dường như không được tốt, lạnh lùng nói :

- Đa tạ Trác huynh đã quan hoài, tôi không cần gì cả, muốn ở đây một mình.

Trác Thiên Uy không biết làm sao được, đành cáo từ lui ra.

Thế nhưng tối hôm đó chính Bạch Tố Lăng chủ động sang phòng Trác Thiên Uy mời chàng đi ăn bữa tối ở Hưng Long điểm.

Bấy giờ trong Hưng Long điểm có chừng mười mấy khách nhân.

Ngoài Trác Thiên Uy và Bạch Tố Lăng ngồi gần cửa ra, bàn chính giữa phòng có một hán tử mặt đen như đất ngồi cùng một thiếu nữ chừng hai mươi tuổi, tay ôm một chiếc Tứ Huyền Cầm, mặt trang điểm phấn son lòe loẹt, nhìn qua cũng biết là ca kỹ.

Có lẽ nữ ca nhi này đã hết thời nên mới dùng loại đàn đó, một mặt nhan sắc thiếu nữ không có gì nổi bật, mặt khác Tứ Huyền Cầm là loại đàn ở Trung Nguyên rất ít dùng vì thanh âm không êm dịu như Tam Huyền Cầm, mà cách chơi lại đơn giản hơn Tỳ Bà rất xa.

Ở bàn gần cửa sổ có một thiếu niên bận trang phục thư sinh đang đánh cờ với một trung niên phụ nhân tuổi độ tứ tuần, mặt bự phần.

Có vẻ như ván cờ đang tới hồi gay cấn nên hai đấu thủ dốc hết tâm trí vào bàn, chẳng để ý gì đến người xung quanh, ngay cả đồ ăn thức uống cũng không đụng đến.

Bàn gần đó cũng có hai người gồm một lão phụ nhân tuy tóc đã bạc gần hết nhưng diện mạo xem lại thì còn trẻ, có lẽ nhờ thuật trì nhan nên kéo lại được vài chục năm xuân sắc.

Đối diện với bạch phát lão phụ nhân là một trung niên thiếu phụ chừng ba mươi tuổi, mặt mũi và phong thái vẫn còn rất quyến rũ.

Những bàn khác có rải rác độ chục khách nhân vừa uống rượu vừa chuyện trò, tình cảnh không có gì đặc biệt.

Nói chung đó là một phạm điểm bình thường, cả điểm gia và khách nhân không có gì đáng phải lưu ý.

Hắc diện hán tử dùng thuật Truyền Âm Nhập Mật nói với ca nhi ngồi bên cạnh :

- Điệp nhi! Ta thấy bạch phát lão phụ nhân kia có nét gì quen quen...

Điệp nhi chăm chú nhìn sang bàn hai nữ nhân, một lúc sau cũng dùng Truyền Âm Nhập Mật nói :

- Đúng thế, hình như bà ta là...

Thì ra thiếu nữ ôm Tứ Huyền Cầm không phải ca nhi mà là người trong giang hồ, hơn nữa đã luyện thành công phu Truyền Âm Nhập Mật tất thân thủ không phải tầm thường.

Hắc diện hán tử hỏi :

- Là ai vậy?

- Là Vô Tình Giả Thất Cô!

Hắc diện hán tử nói :

- Vô Tình Giả Thất Cô mới ngoài bốn mươi tuổi thôi, làm sao mà tóc bạc hết cả như vậy? Hơn nữa mặt cũng không giống.

Điệp nhi đáp :

- Tóc là tóc giả, mặt cũng hóa trang...

- Người nhìn kỹ lại xem có đúng là Vô Tình Giả Thất Cô không?

- Tôi không nhầm đâu mà! Đúng là mụ ta!

- Vậy trung niên nhân ngồi đối diện là ai?

Điệp nhi đáp :

- Hình như là Nguyệt Hoa Tiên Tử đóng giả nam trang.

Đại danh Vô Tình Giả Thất Cô và Nguyệt Hoa Tiên Tử làm chấn động võ lâm nhưng vì hai người dùng Truyền Âm Nhập Mật đàm luận nên không ai nghe được, nếu không đã làm tửu điểm náo loạn cả lên.

Điệp nhi nói xong tấu lên một bản nhạc, tuy không có gì đặc sắc nhưng cũng có một số người vỗ tay tán thưởng.

Trong lúc đó thì trung niên nhân mặt vàng bủng ngồi đánh cờ với thiếu niên thư sinh cũng rất chú ý đến hắc diện hán tử và Điệp nhi, dùng Truyền Âm Nhập Mật nói với đối thủ của mình :

- Hãy chú ý đến nha đầu và hắc diện hán tử, bạch phát lão bà, trung niên phụ nhân đóng giả nam trang ngồi với bà ta, cả bạch y cô nương xinh đẹp ngồi với Trác gia nữa. Hưng Long điểm đang là nơi tàng long ngọa hổ đấy!

Thiếu niên thư sinh hỏi :

- Bạch y thiếu nữ dường như đã say rồi, có gì đặc biệt đâu?

Trung niên nhân mặt vàng bủng lắc đầu nói :

- Không đâu! Giả vờ đấy! Người xem thỉnh thoảng mắt cô ta hiện sát cơ, nhất định sẽ có hành động bất lợi đối với Trác gia.

Thiếu niên thư sinh nói :

- Vị cô nương xinh đẹp như thế mà manh tâm bất thiện, thật là đáng tiếc!

Trung niên nhân mặt vàng bủng gật đầu :

- Không sao! Nhờ xinh đẹp như thế, Trác gia mới bị lừa. Mỹ nhân kế mà!

Thiếu niên thư sinh nhìn sang bàn hắc diện hán tử và Điệp nhi hỏi :

- Có nhận ra bản lai chân diện của nữ ca nhi đó không?

- Tạm thời chưa, nhưng đã hóa trang tới đây tất có ý đồ.

Thiếu niên thư sinh nói :

- Thái độ nha đầu đó thật trầm tĩnh, bởi thế càng đáng nghi.

Vì thế chúng ta cần đề tâm thêm một chút.

Trong lúc đó Trác Thiên Uy và Bạch Tổ Lăng đã có ba bốn phần tửu ý tiến vào Hưng Long điểm.

Bạch Tổ Lăng như con công lạc vào giữa đàn gà nên được mọi người rất ý nhất.

Ăn xong, Trác Thiên Uy nói với Bạch Tố Lăng :

- Tại hạ đưa cô nương về khách điểm nghỉ nha!

Bạch Tố Lăng lắc đầu :

- Không cần đâu! Còn sớm, tôi muốn ngồi thêm uống trà nữa...

- Được, vậy tại hạ ngồi lại uống trà cùng cô nương?

Một tên tiểu nhị mang trà tới, Trác Thiên Uy và Bạch Tố Lăng vừa thưởng trà vừa nói chuyện, thái độ Bạch Tố Lăng càng lúc càng sôi nổi...

Thực khách ăn uống xong bắt đầu rời khách điểm, ngoại trừ bàn Vô Tình Giả Thất Cô và Nguyệt Hoa Tiên Tử, hắc diện hán tử và Điệp nhi, trung niên nhân mặt vàng bủng và thiếu niên thư sinh ngồi đánh cờ chỉ còn lại năm sáu thực khách.

Uống xong bình trà, Trác Thiên Uy nói :

- Bạch cô nương, bây giờ đã về được chưa?

Bạch Tố Lăng gật đầu.

Trác Thiên Uy gọi tên tiểu nhị tới tính tiền, đột nhiên Bạch Tố Lăng vùng đứng lên bất thần xuất chỉ điểm tới Khí Hải huyệt Trác Thiên Uy...

Chàng nằm mộng cũng không ngờ mình lại bị Bạch Tố Lăng ám toán, kinh dị kêu lên :

- Cô nương...

Nhưng nói chưa dứt câu thì ngã nhào xuống...

Chính lúc ấy Vô Tình Giả Thất Cô cũng đứng lên phất hai ống tay áo.

Bạch Tố Lăng vừa ám toán Trác Thiên Uy xong thì bỗng ngửi thấy mùi dị hương xộc vào mũi, đầu óc choáng váng ngã xuống ngất đi ngay...

Trong khách điểm lúc này tình hình mới bắt đầu náo loạn.

Từ ống tay áo Vô Tình Giả Thất Cô phát ra là Mê Hồn Tán, độc chất này nhanh chóng phát tán khắp nơi làm tất cả khách nhân trong Hưng Long điểm đều trúng độc, sáu vị thực khách cùng hai tên tiểu nhị đều lần lượt ngã xuống.

Hắc diện hán tử nói :

- Chúng đã hành động rồi, chúng ta cũng bắt đầu thôi!

Cả hai cùng lao tới Trác Thiên Uy vẫn nằm hôn mê bất tỉnh.

Dường như Bạch Tố Lăng có thuốc phòng Mê Hồn Tán nên vẫn tỉnh táo, thần thờ nhìn Trác Thiên Uy nằm mê man bất tỉnh miệng lẩm bẩm :

- Trác huynh! Thiếp hại chàng rồi... Xin hãy thứ lỗi, thiếp không thể làm chủ được hành động của mình...

Nàng nói chưa xong chợt la lên :

- Ui chao!

Bị trúng một mũi ngân châm cắm vào hậu tâm, Bạch Tố Lăng chỉ kịp kêu lên được một tiếng thì ngã vật xuống.

Vô Tình Giả Thất Cô hừ một tiếng nói :

- Nha đầu đa tình đáng chết! Đi thôi!

Trung niên phụ nhân đóng giả nam trang, Nguyệt Hoa Tiên Tử lao tới, cắp lấy Trác Thiên Uy lao nhanh ra khỏi điểm.

Bấy giờ trong Hưng Long điểm thiếu niên thư sinh với trung niên nhân mặt vàng bủng cũng bị trúng độc, nhưng vẫn đủ sức rời khỏi Hưng Long điểm.

Chỉ còn hắc diện hán tử và Điệp nhi biết bạch phát lão bà tàn độc đã phong bế hô hấp nên không việc gì.

Hắc diện hán tử dùng Truyền Âm Nhập Mật nói.

- Điệp nhi! Trác gia bị chúng bắt đi rồi! Đuổi theo!

Hai người một trước một sau lao theo Nguyệt Hoa Tiên Tử...

Điệp nhi thấy hắc diện hán tử đuổi theo Nguyệt Hoa Tiên Tử cũng lao ra khỏi Hưng Long điểm chạy theo.

Nói thì chậm nhưng diễn biến lúc ấy rất nhanh. Tất cả những sự kiện vừa mô tả chỉ diễn ra trong khoảnh khắc.

Đặc biệt người của Tam Tinh minh hành động được phối hợp hết sức chặt chẽ theo kế hoạch được định sẵn từ trước, chỉ có một biến cố nhỏ là Bạch Tổ Lăng bị trúng ngân châm mà thôi, có lẽ cô ta nằm mộng cũng không ngờ mình hạ thủ Trác Thiên Uy xong thì cũng trở thành nạn nhân kế tiếp...

Bấy giờ đã khuya, ngoài Hưng Long điểm trời tối om, trên phố không nơi nào còn sáng đèn.

Nguyệt Hoa Tiên Tử tay cắp Trác Thiên Uy mà vẫn chạy như bay...

Phố vắng tối om, tuy không có người nhưng chưa hẳn đã an toàn!

Nguyệt Hoa Tiên Tử đang chạy thì chợt có một bóng đen chồm tới...

Gâu! Gâu! Gâu!

Thị vừa kịp nghĩ ra bóng đen kia là một con chó mực thì đã cảm thấy bắp chân đau nhói, ngã phịch xuống. Trác Thiên Uy cắp trong tay thị bắn ra tận lề đường lăn xuống một cái rãnh...

Vừa lúc đó thì hắc diện hán tử và Điệp nhi cũng vừa đuổi đến.

Hắc diện hán tử nói :

- Người đối phó với tên đó, để ta đi tìm người...

Điệp nhi tới bên Nguyệt Hoa Tiên Tử thì thấy con chó mực, cười nói :

- Thì ra người đã trị yêu phụ này! Người anh em! Tặng người cái này?

Nói xong ném chiếc đuôi gà gấp dở cho con chó.

Con mực lập tức vồ lấy, ve vẩy đuôi tỏ ý cảm ơn rồi chạy đi...

Nguyệt Hoa Tiên Tử rút ra mấy mũi ngân châm, nhưng chưa kịp xuất thủ thì Điệp nhi tinh mắt phát hiện ra, lao tới phóng một cước làm thị bắn đi mấy thước, cười khanh khách nói :

- Cứ nằm yên đấy, sẽ có đồng bọn người đến cứu ngay bây giờ. Tạm biệt!

Nói xong chạy theo hắc diện hán tử.

* * * * *

không biết ngất đi bao lâu, Trác Thiên Uy mơ màng tỉnh lại, thấy mình nằm trên chiếc giường mộc trong căn phòng tranh tối tranh sáng.

Trong phòng đồ đạc khá đơn sơ, ngoài chiếc giường chỉ còn một bộ bàn ghế gỗ tạp đặt giữa phòng.

Một trung niên nhận thấy Trác Thiên Uy tỉnh lại liền bưng tới một chén trà nói :

- Tạ thiên tạ địa! Trác gia đã tỉnh rồi! Uống nước đi!

Miệng khát khô, Trác Thiên Uy vội đỡ lấy uống cạn một hơi rồi hỏi :

- Đại thúc! Đây là đâu thế này?

Trung niên nhân đáp :

- Đây là nhà một người bà con xa của tại hạ. Trác gia! Bệnh tình người không nhẹ, người nóng ran như lửa, nằm hôn mê bất tỉnh suốt một ngày đêm mới tỉnh.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Tại hạ bị làm sao?

Trung niên nhân mặt vàng bủng đáp :

- Tôi qua đang ở trong nhà, tại hạ nghe ngoài phố có tiếng chó sủa ran lên mới chạy ra xem, thấy một người bị chó cắn ngã giữa phố, còn Trác gia nằm dưới rãnh bên đường hôn mê bất tỉnh liền cứu về đây mới nhận ra là Trác gia...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Làm sao đại thúc biết tại hạ?

- Biết chứ! Tại hạ là người Dương Châu, vì túng bấn nên lưu lạc đến Hán Dương. Nhờ mấy lần được Trác huynh bỏ tiền cứu trợ, nếu không cả nhà tại hạ bầy miệng ăn đã chết đói cả rồi! Năm ngoái, kiếm được một ít vốn, cả nhà tại hạ mới dắt díu nhau về lại cố hương. Mấy tháng trước tại hạ tới Tô Châu thăm bằng hữu, được mời ở lại hợp tác làm ăn, thấy công việc khả quan nên ở lại đây, nào ngờ tình cờ gặp lại Trác gia...

Trác Thiên Uy nói :

- Thì ra là thế, nhưng người cứu trợ thì đông nên tại hạ không nhớ nổi đại thúc.

Trung niên nhân gật đầu :

- Dương nhiên! Người được Trác gia cứu trợ có đến hàng nghìn hàng vạn, làm sao nhớ nổi? Tại hạ là Ngô Phát... Bệnh tình Trác gia không nhẹ, lát nữa chờ trời sáng hẳn tại hạ sẽ đi mời lang trung.

Trác Thiên Uy lắc đầu nói :

- Không cần đâu!

Ngô Phát ngạc nhiên hỏi :

- Sao thế?

Trác Thiên Uy đáp :

- Tại hạ không phải bị bệnh... Ngô thúc, những vật trong người tại hạ...

Ngô Phát nói :

- Ví tiền, túi xách đều để dưới giường. Áo quần bản đã giặt rồi.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Ngô thúc thấy trong túi có một chiếc kim sắt nhỏ không?

Ngô Phát gật đầu đáp :

- Có! Có!

Trác Thiên Uy nói :

- Vậy xin Ngô thúc mang giúp ví và túi vào đây. Ở sườn trái tại hạ bị cắm một mũi kim châm rất nhỏ, cần phải dùng kim mới nhổ ra được.

Ngô Phát gật đầu :

- Tại hạ xin làm theo lời Trác gia.

Trác Thiên Uy gần giọng nói :

- Nhìn qua vết thương thì mũi ngân châm đầu có tẩm độc. Tại hạ phải trải qua một thời gian vật lộn với vết thương, cũng có thể không vượt qua nổi, nếu thế sau khi tại hạ đoạn khí rồi xin Ngô thúc chờ đến tối hãy ném xác tại hạ xuống sông, đừng để ai biết cả!

Ngô Phát nói :

- Trác gia! Tại hạ trình trọng tuyên bố với người rằng, tuy Ngô Phát này là một người vong mệnh giang hồ nhưng không phải là hạng tiểu nhân vong ân phụ nghĩa. Nếu Trác gia không vượt qua hoạn nạn thì tại hạ sẽ lo liệu quan quách trở về Hán Dương an táng. Tuy nhiên có vượt qua được hay không là tùy thuộc vào ý chí của mình. Một người đã không còn khát vọng sống thì dù tiên đan thánh dược cũng không thể cứu được. Hy vọng trác gia không phải hạng người bỏ đi đó. Ông trời sẽ phù hộ Trác gia. Hãy đừng tuyệt vọng!

Trác Thiên Uy cảm khái nói :

- Đa tạ Ngô thúc đã khích lệ! Không sai! Tại hạ nhất định phải sống, không thể để cừu nhân đắc ý nhìn thấy tại hạ chết được. Nhưng Ngô thúc! Thông thường những kẻ vong ân phụ nghĩa thường sống lâu hơn những người ân oán phân minh đấy!

Ngô thúc phản đối :

- Không đâu! Trác gia! Ông trời còn có mắt mà! Lẽ nào người xấu mà không gặp báo ứng? Xung quanh ta vẫn còn có thần minh mà!

* * * * *

Tuy Trác Thiên Uy bị trúng một mũi ngân châm có tẩm độc cắm vào trọng huyệt, nhưng nhờ công lực sung mãn và ý chí quật cường cùng sự chăm sóc tận tình của Ngô Phát và thiếu niên thư sinh nên ba ngày sau Trác Thiên Uy được cứu sống.

Vì thời gian điều trị không lâu nên cơ thể chàng hồi phục rất nhanh.

Nhớ lại cảnh tượng xảy ra ở Hưng Long điểm. Trác Thiên Uy càng nghĩ càng hận Bạch Tổ Lăng, không ngờ thiếu nữ xinh đẹp như thế mà lòng dạ ác độc không khác gì rắn rết?

Hôm ấy Ngô Phát bưng thức ăn tới, bưng bát cháo gà thơm phức trên tay. Trác Thiên Uy hỏi :

- Ngô thúc làm việc ở đây mỗi tháng thu nhập được bao nhiêu.

Ngô Phát đáp :

- Người bằng hữu của tại hạ có một cửa hiệu nhỏ nên rủ tại hạ làm chân phụ bàn, mỗi tháng được trả công tám lạng, trừ các khoản chi tiêu mỗi tháng gửi về nhà năm lạng, sinh hoạt không đến nỗi thiếu thốn... Tại hạ tính làm việc thế này bốn năm năm sẽ dành dụm được một ít để sửa sang nhà cửa. Nói chung sống như thế không có gì phải phàn nàn.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Ngô thúc có thấy làm việc và sinh hoạt thế này có khoái lạc không?

Ngô Phát gật đầu :

- Có, Trác gia! Làm việc không vất vả gì lắm, thu nhập cũng tạm ổn, chỉ cần mỗi năm về nhà một lần thăm vợ con, dù có khổ một chút nhưng cũng đủ khoái lạc rồi!

Trác Thiên Uy tán thành :

- Phải! Sống đừng quá thiếu thốn mà an tâm và không lo lắng gì thì đó cũng là lạc thú chốn trần gian!

Không muốn Ngô Phát phải vì bận chăm sóc mình mà bỏ công ăn việc làm, vài ngày sau Trác Thiên Uy xin phép y tới ở trong khách điểm.

Ghé vào một cửa hàng binh khí mua một thanh kiếm, một túi da hộ sườn có thêm tác dụng cất giữ các loại phi đao, phi tiễn và ám khí chàng mua thêm mấy ngọn liễu điệp đao rồi tới thuê trọ tại Tường An khách điểm.

Trác Thiên Uy vừa tới Tường An khách điểm buổi sáng thì buổi chiều có hai tên hán tử đến gõ cửa phòng lão chưởng quầy.

Ở Tô Châu đa số các khách điểm đều là do người giang hồ mở kinh doanh nên hầu hết bọn chưởng quầy, quản lý cũng là người trong giang hồ, lão trưởng quầy Tường An khách điểm cũng là nhân vật có chút tiếng tăm trong giang hồ, tên là Tăng Nhiếp Vĩnh, trác hiệu Thái Hồ Nhất Giao.

Bây giờ còn sớm, chưa tới bữa ăn tối cũng chưa tới giờ khách nhân đầu điểm, Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh nhìn hán tử cao lớn hỏi :

- Cam Hưng huynh, hai vị ghé bốn điểm không biết có quý sự gì? Mời hai vị ngồi!

Hai tên hán tử tự nhiên tự tại ngồi vào bàn. Hán tử cao lớn tên là Cam Hưng nói :

- Tăng huynh, huynh đệ chúng tôi đến đây theo lệnh Hách tứ gia yêu cầu Tăng huynh trực xuất Trác Thiên Uy ra khỏi khách điểm.

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh cau mày hỏi :

- Tại sao phải thế?

- Thành nội thành ngoại không có chỗ dung thân, hán muốn gây sự cũng không biết ở chỗ nào, tất phải rút khỏi Tô Châu.

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh cười hô hô nói :

- Cam huynh nghĩ thế sai rồi! Người trong giang hồ thiếu gì chỗ trú thân? Tô Châu không thiếu gì phé viện, chỉ cần mua một ít lương khô thì xó xỉnh nào mà chẳng ở được dăm bữa nửa tháng! Trác Thiên Uy ở khách điểm là điều mà các vị nên cầu, vì như thế sẽ khống chế được hành tung. Nếu không khi xảy ra biến cố gì các vị muốn tìm hán thì tìm ở đâu? Hiện giờ là mùa hè ẩm áp, hán tìm một phé viện kín đáo, ngày ẩn kín trong đó đêm đi gây án thì ai lần ra nổi tung tích? Huynh đệ nói vậy có đúng không?

Cam Hưng lúng túng nói :

- Việc này...

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh nói tiếp :

- Mặt khác. Trác Thiên Uy là khách nhân của tệ điểm. Với người kinh doanh thì khách là Thượng Đế, là Thần Tài! Tục ngữ có câu: Đánh chó nể mặt chủ nhà. Cam huynh vì nghĩ đến an ninh của bốn thành nên muốn trực xuất Trác Thiên Uy, thế nhưng hãy nghĩ đến chuyện làm ăn của tệ điểm. Nếu các vị muốn động thủ thì hãy đừng gây sự trong bốn điểm, còn việc xảy ra bên ngoài, chúng tôi sẽ không quá vấn, như thế được chứ?

Cam Hưng nói :

- Tăng huynh đã nói thế, chúng tôi dù có ăn phải gan hùm mật gấu cũng không dám gây sự trong quý điểm.

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh xoa tay nói :

- Cái đó còn chưa hẵn! Một người để bảo vệ an toàn cho mình khi cấp bách thì có thể làm bất cứ việc gì, kể cả giết người phóng hỏa! Cam huynh, Trác Thiên Uy có thật là mối uy hiếp của các vị không?

- Có thể...

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh cười hô hô nói :

- Việc không liên quan đến mình thì chẳng nên bận tâm! Huynh đệ không quá vấn đến chuyện của người khác đâu. Hơn nữa chúng ta đều là người bốn địa, ít nhiều cũng có giao tình với nhau. Huynh đệ làm sao vì người lạ mà làm sứt mẻ tình bằng hữu chứ? Nếu cần huynh đệ còn có thể tương trợ hai vị một tay nữa, chỉ xin đừng làm ảnh hưởng đến việc kinh doanh của tệ điểm thôi. Chỉ cần tên họ Trác rời tệ điểm ra ngoài thì hán sống chết thế nào huynh đệ cũng không cần quan tâm đến.

Tuy Cam Hưng còn chưa thỏa mãn nhưng vẫn gượng cười nói :

- Như thế cũng tốt rồi!

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh nói :

- Cam huynh, xin nghe huynh đệ thành tâm khuyên cáo một câu được không?

Cam Hưng hỏi :

- Xin Tăng huynh cứ chỉ giáo!

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh nói - Huynh đệ tuy bất tài nhưng cũng đã từng xông pha giang hồ hai ba chục năm nay, tuy chưa dám tự coi mình là người kiến đa thức quảng lão luyện giang hồ, nhưng cũng từng tiếp xúc với không ít người nên cũng có đôi chút nhìn người xét việc. Huynh đệ thấy Trác Thiên Uy tuổi trẻ khí thịnh nhưng cũng là người rất có bản lĩnh, tuy chưa thể khẳng định đó là nhân vật hành hiệp, trượng nghĩa hay không nhưng nhất định là nỗi đau đầu của hạng ma đạo trong giang hồ?

- Có thể khẳng định thiếu niên này chỉ gây xung đột với những kẻ ma đầu cùng hung cực ác mà có tình đối với những người hiệp nghĩa. Đối với những kẻ hung ma thì nhân vật này rất nguy hiểm. Cam huynh, nếu huynh đệ là người thì sẽ tránh xa Trác Thiên Uy, càng xa càng tốt.

Nói ngọt thường lọt vào tay, những lời cay đắng là nơi thật thà, trong thiên hạ mấy ai chịu nghe lời khuyên chân tình?

Bị Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh xếp mình vào hạng ma đầu. Cam Hưng cùng tên đồng bọn tuy không phản ứng gì nhưng lòng cũng không vui, hậm hực rời khỏi Tường An khách điểm.

Đưa mắt nhìn theo hai vị khách không mời đi xa ra tận ngoài điểm môn. Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh thở dài lẩm bẩm :

- Thật là ngu muội! Làm sao Hách Minh Sơn và Ngô Trung Nhất Long cứ bám theo thiếu niên kia mãi thế để tự chuốc lấy khổ đau chứ? Thật không biết tự lượng sức mình!

Rời Tường An khách điểm xong, Cam Hưng và tên hán tử đi ra bến sông tìm một chiếc thuyền chèo tới Hàn San tự.

Thuyền chưa kịp ghé bến thì đã có hai lão nhân mặt mũi hắc ám nhảy vút lên thuyền, chính là hai tên ma đầu Lệ Phách Phong Ảnh và Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng.

Nộ Quỷ vừa lên thuyền đã hỏi ngay :

- Cam lão đệ! Thái độ Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh thế nào?

Cam Hưng đáp :

- Không tốt, nhưng cũng không xấu...

Nộ Quỷ lạnh lùng hỏi :

- Hắn dám không giúp chúng ta?

Cam Hưng đáp :

- Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh nói rõ là nếu chuyện xảy ra bên ngoài thì hắn không quá vấn, nhưng yêu cầu chúng ta không được gây sự trong Tường An khách điểm.

Nộ Quỷ hừ một tiếng nói :

- Tên đó không đủ tư cách là bằng hữu.

Cam Hưng nói :

- Người ta có gia có nghiệp thì phải giữ, không trách được! Sống trên đời người nào mà không vị kỷ? Hơn nữa Tôn lão gia có trác hiệu chữ Long, còn Tăng Nhiếp Vĩnh trác hiệu có chữ Giao, Giao thì kém Long một bậc nên khí bất hòa, nay Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh đã đáp ứng ngầm tương trợ là đáng quý rồi.

Chiếc thuyền tiếp tục lướt đi, men theo bờ lau lách rậm rạp.

Trong khoang thuyền không một ánh đèn lửa nên tối om.

Thuyền đang lao đi vun vút, chợt nghe tiếng thuyền phu la lên :

- Ui chao!

Sau đó nghe bồm một tiếng, dường như là tên thuyền phu đã bị rơi xuống sông.

Chiếc thuyền không còn người lái, lạng vào bờ dừng lại.

Cam Hưng thò đầu ra hỏi :

- Chuyện gì thế?

Một bóng người đứng giữa lòng thuyền nói :

- Tại hạ nhờ chiếc thuyền dừng một lúc...

Cam Hưng trầm giọng hỏi :

- Trác Thiên Uy!

Ba tiếng Trác Thiên Uy làm cả Cam Hưng, tên hán tử đồng hành và Lệ Phách Phong Ảnh, Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng đều chấn động cùng ào ra khỏi khoang.

Trác Thiên Uy đứng chống nạnh giữa lòng thuyền, quét mắt nhìn đối phương nói :

- Trong số bốn người các người tất có người chứng kiến sự cố xảy ra bảy ngày trước ở Hưng Long điểm. Tại hạ cần biết kẻ nào chủ mưu ám toán mình. Lệ Phách Phong Ảnh! Người nói trước đi!

Lệ Phách Phong Ảnh cựa người đông thể mạnh, hừ một tiếng nói :

- Bốn chúng ta giết người xong, xuống tới Quỷ Môn Quan hỏi Diêm Vương lão ngũ thì biết ngay thôi!

Trác Thiên Uy trầm giọng nói :

- Tên nào động thủ trước là bị giết ngay lập tức! Tại hạ bấy lâu nay khách khí như thế là quá đủ rồi! Lần này tại hạ quyết không lưu tình như trước nữa đâu!

Dường như lời hăm dọa của Trác Thiên Uy làm bốn tên ma đầu khiếp sợ.

Cả bốn tên đều mang đao kiếm, nhưng không tên nào đủ can đảm rút binh khí.

Trừ Cam Hưng và tên hắc y hán tử chưa giao chiến với Trác Thiên Uy thì không nói, còn Lệ Phách Phong Ảnh và Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng tại Vọng Hồ đài ở Thiên Bình sơn chỉ hai chiêu nếu không được đối phương hạ thủ lưu tình thì đã mất mạng rồi, nên những lời chàng vừa nói đâu phải chỉ là dọa suông?

Mà lần ấy không chỉ Lệ Phách Phong Ảnh và Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng ném khổ đầu, bại tướng còn có hai tên ma nữ danh chấn giang hồ là Nghê phu nhân và Thần Châm Ngọc Nữ Hoa Ngũ Cơ, trận chiến ấy từ lời của Nam Cung Phụng Minh và Bùi Tuyên Văn mà tiếng đồn chẳng những làm chấn động toàn thành Tô Châu là nơi long đàm huyết hổ mà còn truyền đi khắp thiên hạ vô lâm, có lẽ đâu Cam Hưng và hắc y hán tử không biết?

Mặc dù vậy, có nhiều nhân vật võ lâm không chút hoang mang sợ hãi, bởi vì những người này đều là đệ nhất cao thủ, kinh nghiệm giang hồ và óc phán đoán cũng thuộc hàng đệ nhất đẳng, đệ nhất lưu, họ hoàn toàn tin chắc đó chỉ là những lời bịa đặt hoang đường của những người nhát gan hoặc những kẻ chẳng có chút kiến thức võ học nào.

Cứ bình tâm mà suy xét, Lệ Phách Phong Ảnh, Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng, Nghê phu nhân hay Thần Châm Ngọc Nữ Hoa Ngũ Cơ, chẳng ai không nổi danh giang hồ đã mấy chục năm, đừng nói Thần Châm Ngọc Nữ Hoa Ngũ Cơ có thủ pháp ám khí lừng danh thiên hạ khiến giang hồ nghe danh đều kinh hồn táng đờm, mà những người còn lại bản lĩnh cũng hết sức cao cường, khi hành sự lại bất chấp thủ đoạn, khi thắng thì chẳng nói làm gì, khi bại thì sẵn sàng liên thủ giết chết đối phương để bịt miệng.

Nói một đại cao thủ võ công tuyệt đỉnh thì còn có thể chấp nhận nhưng ở đây chỉ là một thiếu niên công tử hai mươi hai một tuổi, há không phải là chuyện khôi hài?

Đương nhiên trong số những nhân vật đệ nhất lưu đó không có Lê Phách Phong Ảnh và Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng, vì chính hai người này từng bị ném khổ đầu.

Mà lần trước ở Thiên Bình sơn Trác Thiên Uy không mang binh khí, huống gì bây giờ chàng còn đeo đao?

Có lẽ vì thế nên Lê Phách Phong Ảnh thấy bốn người vẫn chưa đủ an toàn, kinh hãi lùi lại một bước.

Trác Thiên Uy cao giọng hỏi :

- Lê Phách Phong Ảnh! Các hạ có chịu nói không hay chờ ném khổ đầu?

Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng dường như lần trước khổ đầu còn chưa ném đủ nên hung hăng nói :

- Tiểu súc sinh chó cuồng! Người hãy nhìn kỹ lại hoàn cảnh của mình đi đã!

Trác Thiên Uy bình thần đáp :

- Đương nhiên là xem rõ chứ? Mạc lão huynh nói là một mình tại hạ phải đấu với bốn người chứ gì? Nói thật, dưới mắt tại hạ bốn người các người chỉ là hạng giá áo túi cơm, thùng rượu bị thịt mà thôi! Tại hạ đã biết rõ âm mưu các người từ trước khi Cam lão huynh tới Tường An khách điểm gặp Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh, nếu không tự tin thì sao dám tới đây? Hừ! Các người đúng là chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ! Nào xông vào cả đi! Tại hạ sẽ không làm các người thất vọng đâu!

Cam Hưng nói :

- Tên họ Trác! Người gây sự ở Tô Châu như thế là quá nhiều rồi, người bức cho chúng ta không còn đường lùi nữa, chúng ta đành phải liều thôi!

Trác Thiên Uy nổi giận quát :

- Người nói thế là có suy nghĩ không chứ? Hách Minh Sơn và Ngô Trung Nhất Long phái hết cao thủ này đến bọn ma đầu khác tìm cách ám toán tại hạ, bây giờ lại đổ cho tại hạ hiếp bức các người. Có lý nào lại như thế!

Cam Hưng thấy đối phương ví mình là giá áo túi cơm, thùng rượu bị thịt thì giận sôi lên, vung kiếm lao vào quát :

- Tiểu súc sinh nộ mạng!

Tiếng quát chưa dứt, Cam Hưng đã lao sang đối phương, hai chưởng cùng phát, tạo thành hai luồng khói đen cùng với mùi tanh bốc lên khiến ai cũng phải buồn nôn.

Thế nhưng hai chưởng cực kỳ hung mãnh với thập thành công lực đó lại đánh không trúng mục tiêu.

Bởi vì Trác Thiên Uy làm như lao tới Cam Hưng tấn công nhưng giữa đường đổi hướng công sang hắc y hán tử cùng đi với hắn...

Bịch bịch bịch...

Ba bốn thanh âm tiếp liền nhau, đầu tiên là hắc y hán tử trúng chưởng ngã vắt lên mạn thuyền, tiếp theo tới Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng cũng bị đánh bay tới tận mũi thuyền, còn Lê Phách Phong Ảnh thì rơi xuống nước lóp ngóp bơi đi.

Cam Hưng vừa mới thu chưởng thì bị một kích trúng ngực ngã đập vào mạn thuyền bất tỉnh nhân sự...

Chiếc thuyền tiếp tục xuôi về phía đông.

Trác Thiên Uy dựng Cam Hưng dậy, giải khai huyết đạo cho hắn tỉnh lại nói :

- Bây giờ tại hạ cần lấy khẩu cung.

Cam Hưng định lặn xuống sông thoát mạng, nhưng bị Trác Thiên Uy giẫm lên cánh tay làm hắn đau quá rú lên :

- Ui chao! Tha mạng!

Trác Thiên Uy trầm giọng quát :

- Tại hạ cần lấy khẩu cung, nghe rõ chưa? Nói đi, tối hôm trước Ngô Trung Nhất Long phái kẻ nào tới Hưng Long điểm ám toán tại hạ? Một hắc diện hán tử và nữ nhân giả mạo ca nhi...

Cam Hưng rên rỉ :

- Tại hạ không biết thật mà! Xin tha mạng!

Bây giờ ta hỏi chuyện khác. Nếu không nói thật thì không chỉ cánh tay này bị nát mà mạng người cũng mất ngay. Người là do ai phát tới theo dõi ta? Ngô Trung Nhất Long hay Hách Minh Sơn?

- Dạ... là Hách tứ gia.

- Nếu vậy vì sao người kết hợp với Lệ Phách Phong Ảnh và Nộ Quý Mạc Gia Hưng?

- Vì... vì hai người đó cũng do Hách tứ gia mời đến!

Trác Thiên Uy rung động nghĩ thầm :

- Vậy đây là âm mưu của Hách Minh Sơn rồi! Suýt nữa mình đã mắc mưu hắn, đắc tội với Ngô Trung Nhất Long!

Lại hỏi :

- Cả Nghê phu nhân và Thần Châm Ngọc Nữ Hoa Ngũ Cơ cũng thế hay sao?

Cam Hưng đáp :

- Thần Châm Ngọc Nữ Hoa Ngũ Cơ thì tại hạ không biết, nhưng Nghê phu nhân thì xác thực do Hách tứ gia mời đến.

Trác Thiên Uy hỏi tiếp :

- Ngoài những nhân vật vừa nói và Ma Tăng Khuyết Đạo ở Hách gia trang hiện còn cao thủ nào lợi hại nữa?

- Còn Thiên Nguyên đạo trưởng!

- Thiên Nguyên đạo nhân? Vậy là Thiên hạ Thất đại hung nhân đã có ba người - hiện ở Hách gia trang?

- Chính thế!

- Hách Minh Sơn hiện có mặt ở Hách gia trang không?

- Chiều nay, trước khi tại hạ đến Tường An khách điểm thì Hách tứ gia vẫn còn trong phủ.

Trác Thiên Uy nhắc chân lên nói :

- Thôi được, tại hạ tha cho người. Nếu sau này điều tra có nửa lời giả dối thì dù người có mọc cánh bay lên trời cũng không thoát đâu!

Cam Hưng cảm thấy áp lực đè lên cánh tay mình biến đi, khi ngồi được lên thì không thấy Trác Thiên Uy đâu nữa...

4. Chương 4: Đại Náo Hách Gia Trang

Tường An khách điểm quy mô lớn hơn nên tình hình cũng phức tạp hơn Phong Kiều khách điểm rất nhiều. Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh là người trong giang hồ nên khách nhân ghé vào đây đa số cũng là khách giang hồ.

Trong sảnh đường đêm ấy đèn đuốc sáng trưng, khách nhân hình như đông hơn ngày thường nên người phục vụ cũng bận rộn hơn.

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh đứng ở quầy hàng, thấy Trác Thiên Uy trở về mặt mày tươi tỉnh không tỏ vẻ gì vừa thoát khỏi đại nạn liền hỏi :

- Tiểu huynh đệ sao về sớm thế?

Trác Thiên Uy cười hô hô đáp :

- Bây giờ mà còn sớm, vậy thì chưởng quầy muốn tại hạ lúc nào mới về? Chờ bốn hôm nữa thi thể mới nổi lên chứ gì?

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh tỏ vẻ không vui :

- Tiểu huynh đệ sao lại nói thế? Ta biết hai tên đó không phải là địch thủ của ngươi mà! Chúng đâu?

- Ở lại Phong Kiều trấn bên ngoài thành, chỉ Ngô Trung Nhất Long ở trong này thôi. Hắn đang phái nhân tuyển đến Tường An khác điểm này giám sát tại hạ để tiến hành một âm mưu mới...

- Âm mưu gì?

- Cái đó còn chưa biết, nhưng nếu bắt chúng khai ra thì biết rõ thôi!

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh hỏi :

- Nhân tuyển thì có thể. Nhưng liệu chúng có phải là người của Ngô Trung Nhất Long phái đến không?

Trác Thiên Uy cười đáp :

- Đương nhiên Ngô Trung Nhất Long sẽ không thân chinh chỉ huy mà việc đó hắn giao cho thủ hạ làm thay mình.

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh cười nói :

- Trác tiểu huynh đệ! Người còn trẻ mà suy nghĩ sâu sắc như thế, thật đáng khâm phục!

- Không dám! Tại hạ có chút việc phải đi đây, tạm biệt. Tăng chưởng quầy!

Nói xong bước đi ngay.

Chờ chàng ra khỏi điểm, Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh bước tới gần một tên hán tử ngồi riêng một bàn hỏi :

- Ngươi vừa rồi có nghe tiểu huynh đệ kia nói gì không?

- Nghe rõ thì sao?

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh hừ một tiếng hỏi :

- Rốt cuộc thì ngươi là do ai phái tới đây?

- Lão thái gia Tôn Chính.

- Thật không?

- Đương nhiên là không giả.

- Các ngươi có mấy người?

- Cái đó chưởng quầy hỏi làm gì chứ?

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh hừ một tiếng nói :

- Ngươi tưởng các người hành động bí mật lắm hay sao? Nói cho mà biết Trác Thiên Uy biết rõ Ngô Trung Nhất Long cử năm người các ngươi tới đây mai phục. Chẳng qua y không thèm chấp đấy thôi!

Tên hán tử tức giận quát om lên :

- Trác Thiên Uy là cái thá gì chứ? Sớm muộn gì chúng ta cũng tóm cổ hắn...

Nói chưa xong bỗng kêu to một tiếng ôm ngực ngã phịch xuống!

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh kinh hãi nhìn ra, chỉ thấy một nhân ảnh loáng cái đã biến ra ngoài phạm đường, kinh hãi nghĩ thầm :

- Thân pháp thật huyền diệu! Thậm chí mình không kịp nhìn rõ mặt ngang mũi dọc người đó ra sao nữa! Trời đất! Đại Thụ Chiêu Phong, phen này không chỉ Ngô Trung Nhất Long phiền phức to mà Tường An khách điểm cũng không tránh khỏi liên lụy!

* * * * *

Hách gia trang của Hách Minh Sơn không chỉ nằm ở ngoài thành mà mãi tận bờ sông cách Phong Kiều trấn tới ba dặm.

Ngoài Hách gia trang, Hách tứ gia còn có nhiều cửa hàng và khách điểm ở Phong Kiều trấn nên Hách Minh Sơn rất ít khi ở Hách gia trang mà phần lớn thời gian ở lại trong Phong Kiều trấn, vừa tiện cho công việc, sinh hoạt cũng thoải mái hơn không bị thế nhai ước thúc.

Hách Minh Sơn là tên cự phú bậc nhất Phong Kiều trấn và Hách gia trang cũng là một trang viện đồ sộ và mỹ lệ bậc nhất Tô Châu. Trong trang có Đài Xuân viên với đủ đình đài lầu la, có Nghênh Phong lầu với những hoa viên cảnh tú như thế ngoại đào viên.

Canh ba.

Toàn Hách gia trang hoàn toàn tĩnh lặng và tối tăm, chỉ có trước trang môn treo hai ngọn hồng đăng tỏa ra ánh sáng ảm đạm đầy quỷ khí.

Trang viện đồ sộ nhưng tối om, tuy ai cũng biết ở Hách gia trang có rất nhiều võ sư hộ viện nhưng cảnh tượng im lìm đó cũng khiến người ta cảm thấy rờn rợn.

Có một bóng đen xuất hiện trước trang viện, tiếng bước chân làm khuấy động màn đêm yên tĩnh.

Trong khu rừng trúc bên tả trang môn có bóng người thấp thoáng, ba tên hán tử bận khinh trang lao ra chặn đường dạ hành nhân.

Một hán tử cao lớn như tòa tháp, nước da đen sạm quát :

- Đứng lại! Đêm khuya người lớn vốn xung quanh trang môn có ý đồ gì?

Dạ hành nhân bịt kín mặt bằng một tấm khăn đen chỉ hở đôi mắt, ngược nhìn tên hán tử cao lớn nói :

- Tại hạ cần vào trang.

- Không được! Có việc gì ngày mai hãy đến!

Dạ hành nhân đáp :

- Tại hạ đã tới đây tất phải vào trang.

Hán tử cao lớn hỏi :

- Người tên là gì? Tại sao phải trùm đầu bịt mặt như thế?

- Hôm nay tại hạ không muốn đại khai sát giới nên không muốn lộ bản lai diện mục.

- Người là Trác Thiên Uy đúng không?

- Chớ nhiều lời. Tránh ra!

Ba tên hán tử vội rút đao kiếm cầm tay đáng khảm thương như lâm đại địch. Vẫn là tên hán tử cao lớn hỏi :

- Người nói rõ xem tới đây làm gì?

Dạ hành nhân đáp :

- Tại hạ tới gặp Hách Minh Sơn. Vị đó sẽ biết ngay tại hạ đến với mục đích gì.

- Tứ gia không có trong trang, đã đi mấy ngày rồi.

- Hấn đi đâu?

- Đến Hàng Châu du ngoạn Tây Hồ cùng mấy vị bằng hữu.
- Bao giờ về?
- Chưa biết, có thể ba bốn ngày nhưng cũng có thể mười bữa nửa tháng mới về.

Dạ hành nhân à một tiếng nói :

- Như vậy là hần chạy trốn tại hạ. Hẹn gặp ta bây giờ đến hẹn mà không muốn trả lời thì viễn tẩu cao phi là cách bảo mệnh an toàn nhất, xem ra tại hạ lật tung cái Hách gia trang này lên xem hần có trở về không?

Hán tử cao lớn nói :

- Nói vậy thì ngươi là Trác Thiên Uy rồi! Các hạ! Đừng tưởng mình là phi phạm ghê gớm! Chẳng qua tứ gia thấy ngươi còn trẻ người non dạ nên không chấp mà thôi! Hãy đi đi và đừng bao giờ quay lại đây nữa. Hách gia trang là nơi long đàm huyết hổ, cao thủ như vân. Thúc thời vụ giả vi tuần kiệt. Sống yên lành không muốn sao cứ phải khổ gì tới đây tìm chết?

Dạ hành nhân đáp :

- Tại hạ cần xem long đàm huyết hổ ở Hách gia trang là lợi hại tới mức nào, cái gọi là cao thủ như vân gồm bao nhiêu người. Ngươi là một trong số cao thủ như vân đó phải không?

Hán tử lắc đầu :

- Không phải! Tại hạ chỉ là nhân vật thuộc hàng tam lưu phụ trách việc tuần đêm mà thôi.

Dạ hành nhân quát :

- Nếu vậy thì tránh ra!

Quát xong đi thẳng vào cổng.

- Lùi lại!

Tên hán tử cao lớn cùng hai tên đồng bọn vung đao lao tới chặn đường, nhưng chỉ thấy mắt hoa lên ba tên hầu như cùng một lúc trúng chưởng bắn đi xa mấy thước ngã nhào xuống la lên oai oái như lợn bị chọc tiết.

Dạ hành nhân không cần nhìn chúng, bước tới vung chưởng đánh thẳng vào đại môn.

Choang!

Hai cánh cửa lớn sơn đen mở toang, cùng lúc ấy cả hai ngọn hồng đăng treo hai bên cổng tắt phụt, trang viện trở nên tối om nhìn cách ba bước không thấy vật.

Mặc dù vậy, Trác Thiên Uy vẫn không chút do dự tiến thẳng vào, cố tình bước mạnh làm phát ra âm thanh rào rào, cách bốn năm trượng vẫn nghe rõ. Thật ra chàng không cần làm thế bởi vì tiếng phá cửa và hai ngọn hồng đăng đột nhiên tắt ngấm cũng đã đánh động người trong Hách gia trang rồi.

Trong bóng tối vang lên giọng nói khàn khàn :

- Các hạ! Ngươi cuồng quá đấy, dám xông vào Hách gia trang gây náo... Trác Thiên Uy! Đến bao giờ ngươi mới chịu tử tâm?

Đối phương dùng thuật Thiên Lý Truyền Âm phát ra nên không thể xác định được phương hướng, cũng không biết rõ gần xa, càng không thể nhận ra giọng nói của ai.

Trác Thiên Uy đáp :

- Còn chưa nhận được câu trả lời thỏa đáng, tại hạ quyết không chịu tử tâm!

Giọng nói khàn khàn vừa rồi lại vang lên :

- Trác Thiên Uy! Ngươi có cảm thấy bóng tối xung quanh là khác thường không?

- Không sai! Khi hai ngọn hồng đăng vừa tắt, tại hạ lập tức nhận ra trong trang đã thi triển Hàn Sương Độc Vụ, Hách gia trang quả nhiên tài sản vạn muôn! Tại hạ biết mỗi lần thi triển loại khí độc này phải tốn mất mấy ngàn lạng bạc. Hô hô! Nếu tại hạ đến đây mấy lần thì Hách Minh Sơn mất cả núi tiền đây.

- Người đã nhận thức rõ hiểm cảnh của mình rồi chứ?

- Tại hạ nhận thức hết sức rõ ràng!

Người kia đặc ý nói :

- Lần này thì người chết chắc rồi!

- Thật ư? Tại hạ thì không cho là như vậy! Nếu tại hạ không tự tin vượt qua được thì tới làm gì? Khi việc còn chưa làm xong mà đưa thân nộp mạng thì người mắc tội có ai làm thế? Tại hạ chờ lâu đã bắt đầu sốt ruột rồi đây, có gì nữa thì các người hãy chuẩn bị nhanh đi!

- Trác Thiên Uy! Người đã hãm thân vào tuyệt cảnh, sẽ không có chút hy vọng nào thoát chết đâu!

- Tại hạ thì nghĩ trái lại! Chính các người mới lâm vào tuyệt cảnh, bởi vì tại hạ đã quyết định tối nay sẽ đại khai sát giới. Các hạ! Hãy đem giao ba chiếc ngọc thoa ra để tránh cho Hách gia trang khỏi một trường đồ sát! Không những Hách gia trang sẽ thành nơi núi thây sông máu mà Hách Minh Sơn người còn mang tiếng là ăn trộm bảo vật, dù dùng hết nước sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tiếng như đâu!

Tiếng kinh phong rít lên cùng những ánh chớp loang loáng.

Hàng trăm mũi ám khí bay tới, đều nhằm cả vào người Trác Thiên Uy.

Chàng vừa phát tay cuốn ám khí bay đi vừa nói :

- Các người hạ độc thủ trước, đã thế đừng trách tại hạ lấy răng chọi răng!

Đột nhiên từ trong bóng tối phát ra một tiếng rú rùng rợn.

Trác Thiên Uy nghĩ thầm :

- Cao thủ chân chính tới rồi!

Sau tiếng hú, không trung hoàn toàn tĩnh lặng, Trác Thiên Uy biết đó là cơn lặng ngệt thở trước giờ cuồng phong, hàm chứa bao điều bất trắc và hung hiểm.

Trác Thiên Uy đoán người vừa đáp từ mình không phải ai khác, chính là Hách Minh Sơn, nhưng hai người đối đáp trong bóng tối mà không nhìn thấy nhau, tuy nhiên đã xác định được vị trí của nhau.

Người vừa phát ra tiếng hú tuy lướt tới rất nhẹ nhưng vẫn phát ra âm thanh, chàng nhận ra người này đến cách năm sáu trượng thì dừng lại nói :

- Bần đạo cho người một cơ hội rút lui an toàn!

Nguyên là một đạo sĩ!

Giọng lão đạo nghe vang rền như sấm dội vào tai ông ông nhức buốt, hiển nhiên công lực hết sức thâm hậu.

Trác Thiên Uy đáp :

- Chỉ cần Hách Minh Sơn nói rõ ba chiếc ngọc thoa do đâu mà có tại hạ sẽ đi ngay. Đạo trưởng tu vi đã tới mức thông huyền nhập hóa, tại hạ vô cùng khâm phục!

- Người biết ta là ai không?

Trác Thiên Uy đáp :

- Không biết. Tuy nhiên chắc trong lòng đạo trưởng cũng thừa hiểu lúc này mà tại hạ vẫn còn ở đây tất không phải thiện nam tín nữ. Vì thế mà đạo trưởng tạo cơ hội cho tại hạ đi để tránh lương bại câu thương. Nhưng tại hạ không phải là người đầu voi đuôi chuột, tại hạ xin tâm lĩnh!

Lão đạo hừ một tiếng nói :

- Người chưa thấy quan tài là còn chưa nhỏ lệ?

Trác Thiên Uy rần rỏi đáp :

- Thấy quan tài tại hạ cũng không nhỏ lệ!

- Vậy bản đạo sẽ thành toàn người!

- Tại hạ cũng thế!

- Người là Trác Thiên Uy?

- Không sai!

Bóng tối đang dày đặc chợt loăng đi, nhưng không gian vẫn hết sức tĩnh lặng. Trác Thiên Uy nghe rõ cả tiếng hô hấp của đối phương.

Trác Thiên Uy thấy một nhân ảnh chồm tới, lập tức phát chiêu đánh ra ngay.

Bình! Bình!

Hai tiếng nổ rền như sấm tiếp liền nhau, hai bóng người cùng lùi lại hai bước.

Trác Thiên Uy nói :

- Thì ra là Thiên Nguyên đạo trưởng! Thiên Cang chiêu của người thật bá đạo, tại hạ lĩnh giáo rồi! Con người nổi danh giang hồ như người mà vừa phát chiêu đã hạ độc thủ! Được! Người cũng tiếp ta hai chiêu!

Lời dứt chiêu phát.

Lại hai tiếng nổ kinh tâm động phách vang lên, vẫn cứ là thế bình lực địch, không bên nào chiếm được thượng phong.

Vừa bị chấn lực bức lùi, hai đối thủ lập tức rút binh khí xáp vào nhau, trong bóng tối chỉ nghe tiếng binh khí chém vào nhau chan chát rền lên thành một khối, không thấy rõ bóng người.

Trong tình hình tối như bưng đố, đôi bên chỉ nghe tiếng gió đoán thế kiếm của đối phương mà tiếp chiêu, bởi vì chờ thấy được đối phương xuất thủ thế nào rồi mới đối phó thì ắt đã mất mạng!

Quả là một trận sinh tử chiến kinh tâm động phách không tiền khoáng hậu.

Sau mười lăm chiêu quyết tử, đôi bên vẫn sức bình lực địch, không ai thua kém phân hào.

Trác Thiên Uy lùi lại nói :

- Thiên Nguyên đạo trưởng, tại hạ cần thi triển tuyệt chiêu rồi. Hãy tiếp mấy chiêu Càn Khôn thập nhị đao.

Thiên Nguyên trầm giọng hỏi :

- Càn Khôn thập nhị đao?

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Không sai! Tiếp chiêu!

Dứt lời vung đao tấn công ngay.

Đao ánh sáng lòe phát ra muôn vằn ánh hào quang vây kín đối phương trong thiên la địa võng...

Qua tám đao, Thiên Nguyên đạo nhân chợt kêu lên một tiếng, ôm lấy cánh tay trái chảy máu ròng ròng nhảy lui, rồi chạy biến vào đêm tối.

Thiên Nguyên là một đại cao thủ trong hắc đạo, lần này bị thương không nặng nhưng uy danh gây dựng được mấy chục năm bấy giờ tổn hại không nhỏ!

Trác Thiên Uy thu đao nghĩ thầm :

- Xem ra mình còn phải khổ luyện nhiều mới được! Hôm trước Ma Tăng thoát mạng dưới Lạc Hồn Thiên Phệ, còn hôm nay Thiên Nguyên đạo nhân thì chạy thoát dưới Càn Khôn thập nhị đao... Cần phải khổ luyện, đồng thời kiểm tra nguyên nhân vì sao không thể khống chế được địch nhân?

Trác Thiên Uy đã đòi hỏi bản thân mình quá cao. Những nhân vật tuyệt đỉnh như Thiên Nguyên, Ma Tăng người trong giang hồ nghe danh đã kinh hồn táng đởm, nay chàng đã thắng mà vẫn chưa hài lòng!

Chàng cứ xuyên trong bóng tối mà tiến sâu vào Hách gia trang.

Bây giờ chàng không phát ra âm thanh lớn như trước nữa mà tiến rất thận trọng.

Dọc đường không gặp một bóng người nào, chàng cứ đi thẳng tới đại sảnh, bất thần quát to một tiếng vung chưởng đánh bật tung cửa sảnh ra.

Trác Thiên Uy đã quyết định mạo hiểm, vừa mở cửa xong liền băng mình lao vào ngay, vừa khéo thoát qua kiếp nạn!

Hàng chục mũi ám khí phóng tới cửa, nhưng Trác Thiên Uy đã lọt vào trong.

Trong ánh đèn hiu hắt Trác Thiên Uy nhìn thấy năm sáu bóng đen, tin chắc bọn này vừa phóng ám khí liền vung đao xung sát.

Tiếng rú thảm phát ra liên hồi kỳ trận, ngay lập tức có hai tên bị chém chết gục ngay xuống.

Bọn trong sảnh đều là cao thủ thượng thặng, ba tên hắc y nhân còn lại vung kiếm phản kích, kiếm thế cũng rất kinh nhân!

Đã dẫn thân vào hang hồ địch sống ta chết, hơn nữa trong ánh đèn leo lét, Trác Thiên Uy loáng thoáng nhận ra trong số ba tên còn lại có cả Ma Tăng và Khuyết Đạo, không còn cách lựa chọn nào khác xuất tuyệt học ngạo thế Càn Khôn thập nhị đao và Lạc Hồn Thiên Phệ!

Một người bận đao y, khuyết mắt vành tai trái vừa vung kiếm bổ xuống đầu Trác Thiên Uy thì ngay lúc đó người hắc y bị chém đứt làm hai đoạn đổ sầm xuống, tên thứ hai là một lão tăng bị chém đứt nguyên cả cánh tay phải tới tận vai, rú lên hoảng loạn chạy đi nhưng mới được vài bước thì ngã xuống bất tỉnh.

Còn lại một người, thấy Trác Thiên Uy hung mãnh như thần binh thiên tướng như vậy thì lùi lại run giọng nói :

- Lạc Hồn Thiên Phệ! Ngươi là truyền nhân của Hỏa Sư?

Trác Thiên Uy nhận ra giọng của Thiên Nguyên đạo nhân à một tiếng nói :

- Thì ra đạo trưởng vẫn còn ở đây, Hách Minh Sơn đâu?

Thiên Nguyên đáp :

- Bần đạo tới đây làm khách, không quan tâm đến hành tung của chủ nhân.

Trác Thiên Uy nói :

- Ngươi và Ma Tăng, Khuyết Đạo được mời đến bảo hộ cho Hách gia trang, chẳng trách gì Hách Minh Sơn hung hăng khoát lác như thế... Hắc còn mời thêm nhân vật lợi hại nào nữa thì gọi hết ra đi. Tại hạ đã tới đây, chưa xong việc thì còn chưa rời trang đâu. Có trốn tránh thế nào thì đến khi ta phóng hỏa thiêu hủy Hách gia trang rồi cũng lộ mặt thôi. Cả Hách Minh Sơn nữa... Trong Thiên hạ Thất đại hung nhân thì ở đây có tới ba người rồi, nhiều cao thủ như thế nhất định hắc không bỏ tới Hàng Châu đâu!

Thiên Nguyên nói :

- Ngươi tạm thời về đi. Bần đạo sẽ thương lượng với Hách tứ gia, ba ngày sau đến trả lời ngươi...

- Chuyện ba ngày sau thì cứ để đến ba ngày sau hãy nói, đừng dùng kế hoãn binh nữa! Chuẩn bị tiếp chiêu!

- Bần đạo...

Trác Thiên Uy ngắt lời :

- Thiên Nguyên lão đạo! Đừng tìm cách kéo dài thời gian để tính kế chuồn. Tại hạ cho người đấu một trận công bình sống hay chết cũng đấu cho oanh liệt!

- Người không quản lưỡng bại câu thương?

- Tại hạ đã nhẫn nại quá nhiều rồi, mấy hôm trước ta không thèm giết Ma Tăng và Khuyết Đạo, nhưng hôm nay tại hạ đã nói là đã quyết định đại khai sát giới? Cả Hách Minh Sơn nữa... Vì sáu mươi bảy viên ngọc với giá trị vài vạn lạng bạc mà hắn không tiếc tính mạng và danh dự để xem ai cứu nổi hắn?

Thiên Nguyên nói :

- Trác Thiên Uy! Bần đạo không tin người đã được Hỏa Sư chân truyền. Mà cho dù Hỏa Sư tới đây bần đạo vẫn còn đủ dũng khí liều mạng!

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Nếu vậy thì tốt! Chuẩn bị phát chiêu!

Đột nhiên từ cửa sảnh vang lên giọng nói trong như bạc :

- Nguyên là Trác Thiên Uy đã tới đây! Tuổi trẻ khí thịnh, Hỏa Sư có được truyền nhân khôi ngô can đảm thế này, thật đáng mừng đáng chúc!

Trác Thiên Uy phản ứng cực nhanh quay phắt lại, chỉ một bước đã lao tới cửa, chỉ mũi đao tới ngực đối phương.

Người vừa xuất hiện đứng ngay cửa sảnh là một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp bận tử y, chừng hai bảy hai tám tuổi, dung mạo và hình thể hết sức hấp dẫn, ánh mắt gợi tình có thể thiêu cháy mọi nam nhân.

Tử y mỹ phụ nói :

- Ta đã bị mũi đao người khổng chế rồi, không để ta rút kiếm sao?

Cùng với giọng nói ngọt ngào, Trác Thiên Uy còn cảm thấy mùi hương thơm tho toát ra từ da thịt nữ nhân và từ những móng tay sơn đỏ chói.

Giọng nói và mùi hương đó làm đầu óc chàng choáng váng.

Trác Thiên Uy cố trấn tĩnh đáp :

- Phương giá rút kiếm đi, tại hạ dành cho người một cuộc đấu công bình.

- Cảm ơn! Thanh niên nhân trắng khí ngất trời, bao giờ cũng đầy ngạo khí và tuân theo quy củ võ lâm. Để thành danh thì không cần quy củ đó, vì người đã sớm mất mạng rồi...

Không biết giọng nói, ánh mắt tử y mỹ phụ nhân có ma lực thế nào mà làm Trác Thiên Uy cảm thấy đầu óc choáng váng, cánh tay cầm đao chợt trở nên bất lực từ từ hạ xuống...

Thiên Nguyên đạo nhân tiến lên hai bước, nhưng tử y mỹ phụ nhân khoát tay ra hiệu cho hắn lùi lại, lúc ấy thị mới từ từ rút kiếm ra chỉ tới ngực Trác Thiên Uy nói :

- Người ngửi thấy mùi dị hương là tâm thần tán loạn, không thể tập trung được thần trí, tâm thần không còn nghĩ gì được nữa...

Trác Thiên Uy lên tiếng :

- Có! Ta nghĩ đến mùi dị hương tối hôm trước ám toán mình ở Hưng Long điểm.

Chàng nhếch môi cười, giọng trở nên lạnh như băng :

- Tán Phách Hương của người rất lợi hại, đồng thời Nhiếp Hồn Ma Âm cũng đã luyện tới cảnh giới thăng thừa!

Tử y mỹ phụ nhân kinh ngạc lùi lại một bước, nỗ lực trấn tĩnh nói :

- Người vẫn còn tỉnh trí trước Tán Phách Hương và Nhiếp Hồn Ma Âm, quả thật phi thường! Tuy nhiên...

Trác Thiên Uy cười nói :

- Ta tới đây là đã có sự chuẩn bị kỹ lưỡng. Hơn nữa thủ đoạn hạ lưu này người đã áp dụng một lần, có lý đâu thành công lần nữa? Phương giá! Bản lĩnh người rất cao, nhưng đáng tiếc là tại hạ đã có cách ứng phó.

- Giết!

Tử y mỹ phụ nhân bắt thần gào lên, vung kiếm đâm sang...

Trác Thiên Uy đã có đề phòng, lập tức vung đao chém bạt đường kiếm đối phương rồi nhảy tới, xuất thủ không chút lưu tình vung tay trái tát đánh bốp vào mặt tử y mỹ phụ nhân làm bà ta bật ngược lại hai bước, má phải lập tức sưng vù lên, làm khuôn mặt kiều diễm của thị biến dạng hẳn đi.

Thiên Nguyên đạo nhân thừa cơ lao tới, Thất Tinh kiếm phát ra bảy vết hàn tinh đâm tới hậu tâm Trác Thiên Uy.

Chàng đã lường trước tình huống này nên không chút rối loạn vung đao chém ngược lại, rồi quay người thi triển Càn Khôn thập nhị đao phát liên ba chiêu hoàn toàn khóa kín kiếm chiêu của Thiên Nguyên, sau đó vung đao thi triển một thức Lạc Hồn Thiên Phệ rạch một đường từ ngực Thiên Nguyên xuống tới tiểu phúc!

Thiên Nguyên đã bị ném khổ đầu, có lý đâu xuất kiếm tấn công mà không lưu tâm phòng thủ?

Bị mũi đao làm rách chiếc đạo y dài tới bảy tám tấc, suýt nữa đổ ruột, lão đạo nhảy lùi ba bước rồi lao ra cửa hậu chạy tháo thân.

Tử y mỹ phụ nhân bị một tát không nhẹ tí nào mắt hoa đến không nhìn thấy gì, chỉ biết vung kiếm loạn lên phong kín môn hộ đề phòng Trác Thiên Uy tập kích, tuy chỉ múa loạn xạ nhưng thế kiếm vẫn rất nghiêm mật, không dễ gì mà công nhập vào được.

Trác Thiên Uy đứng ngoài màn kiếm ảnh cười nói :

- Thiên Nguyên đã chạy mất rồi, phương giá không còn chút may mắn nào nữa đâu! Chịu mệnh đi!

Tử y mỹ phụ nhân nghiêng răng nói :

- Ta... ta liều mạng với người!

Trác Thiên Uy vung đao chém tới thanh kiếm của tử y mỹ phụ nhân quát :

- Liều mạng gì chứ? Bây giờ tại hạ chưa cần giết người, chỉ rạch mấy nhát vào khuôn mặt mỹ lệ của người trước...

Thanh kiếm bị chém bạt đi với lực đao mạnh đến nỗi tử y mỹ phụ nhân cảm thấy cánh tay phải tê chồn, thị biết bây giờ mà nấn ná ở lại thì không thoát khỏi khổ đầu, có khi còn bị giết liền vung tay trái phóng ra mấy mũi ám khí rồi lao ra cửa chạy đi.

Trác Thiên Uy đưa tay ra đón lấy ba mũi ngân châm, quát :

- Đứng lại!

Vừa quát vừa lao ra cửa, thuận tay phóng ba mũi châm tới lưng tử y mỹ phụ nhân.

Yêu phụ đang chạy thì bị ám khí trúng vào vai phải, theo đà chạy thêm bốn năm bước mới ngã sấp xuống.

Trác Thiên Uy nhảy tới, chỉ đao xuống hậu tâm tử y mỹ phụ nhân quát :

- Bây giờ người có chịu phạt không?

Tử y mỹ phụ nhân thảm giọng nói :

- Tha... cho ta...

Trác Thiên Uy nói :

- Ta cần lấy khẩu cung. Hôm trước ở Hưng Long điểm người mang bộ tóc bạc giả. Còn yêu phụ đóng giả nam trang ngồi đối diện là ai?

Tử y mỹ phụ nhân sợ hãi nói :

- Các hạ nhận lầm người rồi! Ta mới đến đây hôm trước, không biết chuyện gì ở Hưng Long điểm cũng không biết yêu phụ nào cả.

- Người tới đây làm gì?

- Ta đến Tô Châu để chịu sự chỉ huy của Thiên Thành Vũ Sĩ.

Trác Thiên Uy nhíu mày hỏi :

- Thiên Thành Vũ Sĩ? Là nhân vật đầu não trong số những người bảo hộ cho Hách Minh Sơn phải không?

- Không sai?

Bọn chúng gồm những ai?

- Ngoài ba người trong Thiên hạ Thất đại hung nhân mà người đã biết còn Tam Tà Thần và Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ trong Giang Hồ Ngũ Yêu.

Trác Thiên Uy thu đao nói :

- Thôi được! Người có thể đi!

Tử y mỹ phụ nhân bò dậy, nhổ mũi ngân châm cắm vào túi rồi lao đi, ra ngoài trang môn còn quay lại hậm hực nói :

- Tên họ Trác! Ta phát thệ rằng chỉ cần Câu Hồn Sa Nữ này còn một hơi thở thì sẽ dùng mọi thủ đoạn để giết người, rửa mối nhục đêm nay!

Dứt lời thì triển khinh công lao vào bóng đêm...

Trác Thiên Uy không thèm để ý quay vào đại sảnh, trước đi tìm cửa địa đạo mật thất nhưng không thấy, sau mới bắt đầu tàn phá tất cả các thứ đồ cổ trong đó như bàn ghế, tủ, phong màn.

Tiếng đập phá ầm ầm nhưng không một ai xuất hiện.

Trác Thiên Uy với lấy cây đèn lồng treo trên cột nhà bước tới cửa hậu quát to :

- Hách Minh Sơn đâu hãy cút ra đây! Nếu không tại hạ cần phóng hỏa đây!

Từ hậu sảnh vang lên giọng nói lạnh lùng :

- Trác Thiên Uy! Người làm thế không thấy quá phận hay sao?

- Quá phận ư? Với những gì đối với tại hạ thì các người mới quá phận. Nếu tại hạ không có một chút bản lĩnh thì dù có mười cái mạng cũng đã mất hết rồi. Nói thật, đêm nay nếu Hách Minh Sơn không xuất hiện giải quyết rốt ráo mọi việc thì Trác mỗ không chỉ phóng hỏa mà còn biến Hách gia trang thành núi xương sông máu nữa đây! Nếu các hạ không muốn thử thì mau gọi Hách Minh Sơn ra đây!

Người kia đáp :

- Lão phu là Hách Minh Sơn.

Trác Thiên Uy nhìn ra, vì trời tối không thấy rõ diện mạo, chỉ thấy đó là một lão nhân to béo bận thanh y, à một tiếng nói :

- Rốt cuộc thì người cũng đã hiện thân...

Chàng ném cây đèn đi hỏi :

- Hách tứ gia, người đã biết tại hạ tới đây nhằm mục đích gì rồi chứ?

Hách Minh Sơn gật đầu đáp :

- Lão phu biết.

- Nếu vậy thì tốt, tại hạ không cần phí sức giải thích dài dòng.

Hách Minh Sơn nói :

- Ba chiếc ngọc thoa đó...

Trác Thiên Uy ngắt lời :

- Trước tiên tại hạ xin cảnh cáo với người rằng hãy khai báo cho thành thật! Nếu sau này kiểm chứng lại nhận ra có lời nào giả dối, tại hạ sẽ hủy đi tất cả những gì dính dáng đến người, cả tài sản và tính mạng người cũng như gia đình quyến thuộc! Nếu Hách tứ gia chấp nhận thì xin cứ việc!

Hách Minh Sơn nghiêng rằng nói :

- Ta biết người rất tàn độc.

- Quá khen! Quá khen!

- Ba chiếc ngọc thoa là do một người bằng hữu của lão phu tặng.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Người đó là ai?

- Vị đó tên là Tề Khải Thụy, trác hiệu Phiên Giang Đảo Hải.

- Người đó ở đâu?

- Người nghe danh hiệu cũng biết là người trong giang hồ rồi, làm gì có nơi nào cố định?

Trác Thiên Uy cười nhạt nói :

- À! Bây giờ tại hạ phải đi khắp chân trời góc bể để tìm một người vô danh bôn tẩu trong giang hồ, thật là diệu kế! Các hạ! Người tính như vậy thật không thể chê vào đâu được...

Hách Minh Sơn nói :

- Đó là sự thật!

Trác Thiên Uy bước ra ngoài cửa nói :

- Sự thật ư? Hách tứ gia, xin người tới đây!

Hách Minh Sơn nhú mày hỏi :

- Người muốn làm gì?

- Làm gì chưa biết, nhưng người nhất định sẽ tới đúng không?

Hách Minh Sơn ngập ngừng chốc lát rồi nghiêng rằng bước tới gần.

Trác Thiên Uy nói :

- Tại hạ là người hiểu lý, nhưng trong mấy ngày gần gũi vừa qua gặp quá nhiều biến cố nên mới nghiệm ra, dù hiểu lý bao nhiêu cũng không giải quyết được vấn đề. Không hiểu lý thì giải quyết mọi việc hiệu quả hơn. Vì thế tại hạ không cần hiểu lý và không hành sự theo kiểu người hiểu lý nữa.

Hách Minh Sơn lo lắng hỏi :

- Vậy người muốn gì?

Trác Thiên Uy bắt thân vung trao chop lấy uyển mạch đối phương, lạnh lùng nói :

- Tại hạ tạm thời khống chế Nhâm Mạch người. Hạn cho người một trăm ngày, trong thời gian đó hãy cầu trời phù hộ độ trì cho tại hạ bắt được Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy, hoặc để tự cứu tính mạng mình người hãy huy động cao thủ như vừa rồi trợ giúp ta, nếu không tìm được Phiên Giang Đảo Hải chín mươi lăm ngày nữa tại hạ sẽ quay lại đây, khi đó mà người vẫn không có cách gì làm ta tìm lại được số châu báu bị cướp, tại hạ sẽ để người tự chết vì công phu Bách Nhật Hủ Huyệt!

Hách Minh Sơn thấy Trác Thiên Uy chộp lấy uyển mạch mình rồi buông ra mà không đau đớn chút nào, nhưng vì thấy cả Ma Tăng và Khuyết Đạo đều thăm tử nên không dám vọng động xuất thủ ám toán, chờ đến khi Trác Thiên Uy đi xa mới vận công kiểm tra thấy Kỳ Kinh Bát Mạch không có gì khác thường, bấy giờ mới tức giận nghĩ thầm :

- Mình bị tiểu tử đó lừa rồi. Trong giang hồ đã nghe ai nói Bách Nhật Hủ Huyết là thứ gì đâu? Lẽ ra hấn vừa bỏ đi, mình đã có thể giết được... Thật tức chết đi được!

Nhưng vừa vội động vận công, huyết mạch trong người lập tức căng phồng lên đè nén lên đầu làm đầu vầng mắt hoa, chân tay nhũn đi cơ hồ đứng không vững, ngồi phịch xuống một lúc mới đỡ ra đôi chút, bấy giờ mới biết Trác Thiên Uy không nói giả, kêu lên :

- Tiểu tử đó không phải hù dọa. Hấn thật lợi hại vô cùng...

* * * * *

Việc ở Tô Châu như vậy là giải quyết tạm yên, Trác Thiên Uy trở về Tường An khách điểm định bụng ngủ một giấc, sau đó thu xếp hành lý, thanh toán tiền trọ, sáng hôm sau rời khách điểm lên đường.

Mười ngày ở Tô Châu, tuy sinh chuyện thị phi không ít mà vẫn chưa đạt mục đích, nhưng dù sao cũng đã lần ra được một vài manh mối và hiện đang có mục tiêu để hành động.

Nhưng bây giờ vấn đề là đi đâu mới tìm được một kẻ lưu lã giang hồ, nghiêm trọng hơn nữa là trong thế gian có tồn tại một nhân vật Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy hay đó chỉ là một cái tên mà Hách Minh Sơn vừa bịa đặt ra?

Nhưng vừa tới phòng trọ, lập tức Trác Thiên Uy nhận ra trong phòng mình có người!

Khóa đã bị mở lấy đi, cửa chỉ khép hờ không chốt.

Trác Thiên Uy cảnh giác đứng nép bên cửa quát :

- Ai ở trong phòng thế?

Tiếng một nam nhân trong phòng đáp :

- Tôn giá vào đi! Về phòng mình có sao lại không vào?

Trác Thiên Uy vận công bố mãn toàn thân đề phòng rồi mở cửa ra, thấy một thanh y hán tử ngồi quay lưng ra cửa thì có phần yên tâm hỏi :

- Các hạ đến đây làm gì?

- Muốn hỏi người vài câu thôi. Việc ở Tô Châu đã giải quyết xong rồi chứ?

- Xong rồi!

- Trác huynh định rời Tô Châu ngay?

- Phải, làm xong việc thì đi chứ ở thêm làm gì?

Trác huynh có thể ở lại thêm một thời gian không!

- Tại hạ không muốn. Tô Châu tuy đẹp nhưng không phải là nơi làm tại hạ lưu luyến.

Thanh y hán tử quay lại, bấy giờ Trác Thiên Uy mới thấy rõ mặt. Về mặt hán tử rất oai nghiêm, chừng ngoài bốn mươi tuổi, mặc thanh bào thêu hình chữ “Thọ”, chứng tỏ người rất có thân phận.

Thanh y hán tử cất giọng khẩn thiết nói :

- Tại hạ thành khẩn mời Trác huynh làm khách...

- Hết sức xin lỗi? Thịnh tình đó tại hạ chỉ đành tâm lĩnh. Mười ngày ở đây quá nhiều chuyện thị phi làm tại hạ hết chịu nổi rồi. Người ta nói Tô Châu là nơi long đăm huyết hổ, bây giờ nghiệm ra mới biết không sai. Người thông minh tất phải nhanh chóng rời xa! Tại hạ bắt buộc dĩ ở lại, nhưng bây giờ xong việc nên đi mới an toàn.

Hắc y hán tử tha thiết nói :

- Tại hạ xin khẩn cầu lão đệ...
- Xin lỗi, tại hạ không còn việc gì ở đây nữa.
- Ở Tô Châu sắp xảy ra võ lâm họa kiếp, lão đệ cũng không thể ở lại hóa giả hay sao?

Trác Thiên Uy đáp :

- Võ lâm họa kiếp cũng không liên quan gì đến tại hạ. Hơn nữa chỉ e các hạ quá lạm dụng hai từ họa kiếp. Ngô Trung Nhất Long thụ đại chiêu phong. Những thế lực hùng bá các phương kéo về tranh chấp gây nên xung đột cũng là chuyện bình thường! Tôn phủ cao thủ như vân, dư sức đối phó với bất cứ thế lực nào, cần gì phải nhờ tại hạ?

Nghe phía sau có tiếng động, Trác Thiên Uy liền quay lại nhìn ra thấy ngoài sân đứng bốn năm hán tử bận võ phục, đầu beo lưng gấu, nhìn dáng người cũng biết đều là hạng hảo hán thân hoài tuyệt học, lưng mang binh khí nhưng không hướng vào nhà mà quay lưng lại dường như để bảo vệ cho thanh y hán tử đang nói chuyện với Trác Thiên Uy.

Ngô Trung Nhất Long Tôn Chính là người có uy lực nhất trong giới giang hồ ở Tô Châu, đích thân y đã quang lâm khách điểm, có võ sĩ nhất đẳng bảo hộ là đương nhiên.

Thanh y hán tử nói :

- Nếu tại hạ đủ khả năng ứng phó thì cứ ở nhà lo phòng bị, còn tới đây làm gì? Tất cả những bằng hữu được tại hạ mời đến đều chưa đủ đối phó với ba tên trong Thiên hạ Thất đại hung nhân: Ma Tăng, Khuyết Đạo và Thiên Nguyên đạo nhân, mấy hôm trước kkkk Ma Tăng, Khuyết Đạo vừa tới, nếu lúc đó không có Trác lão đệ ở Tô Châu thì nhất định hai tên ma đầu đó đã làm cỏ tệt phủ ở Hàn Sơn Phi Lỗ Hiệp thành núi xương sông máu rồi!

Trác Thiên Uy nhíu mày hỏi :

- Vì sao Tôn huynh không nghĩ đến chuyện hợp tác với Hách Minh Sơn? Như thế không còn sợ gì Thiên hạ Thất đại hung nhân nữa?

Ngô Trung Nhất Long thở dài đáp :

- Vấn đề không chỉ bọn người do Hách Minh Sơn mời đến, mà hiện tại còn một thế lực lợi hại khác cũng đang có mặt ở Tô Châu đề nghị tại hạ hợp tác. Nếu tại hạ hợp tác với bên này là lập tức bên kia gây xung đột ngay... Trác Thiên Uy chợt nhớ tới Nam Cung Phụng Minh và Bùi Tuyên Văn liền nói :
- Tôn Chính lão huynh, chỉ sợ người đến tìm huynh không chỉ có hai nhóm người đó. Khả năng có tới ba bốn nhóm như vậy! Trước đây, khi mới đến Tô Châu, tại hạ cũng định tìm người. Nhưng sau đó thấy có điểm khả nghi, điều tra lại mới biết đó là âm mưu của Hách Minh Sơn vu oan giá họa, bởi thế không tìm lão huynh nữa.

Ngô Trung Nhất Long nói :

- Trước đây tại hạ cũng có ý đề phòng lão đệ, nhưng sau biết lão đệ tới Tô Châu là chỉ có mục đích tìm Hách Minh Sơn về ba chiếc ngọc thoa nên mới yên tâm. Nếu như lão đệ lưu lại đây thêm một thời gian thì bọn hung thần ác sát kia sẽ không dám vọng động. Những sự kiện kinh thiên động địa mà lão đệ làm ở Tô Châu đã truyền đi khắp nơi làm chấn động giang hồ. Có lão đệ tọa trấn Tô Châu nhất định gió yên sóng lặng, bọn hung ma kia không thể ở Tô Châu lâu được, nếu không làm được gì chúng cũng bỏ đi thôi!

Y lấy trong túi ra một chiếc ví thêu đặt lên bàn nói :

- Tại hạ đã trả tiền chiếc ngọc thoa cho Tiểu Đào Hồng rồi. Không giấu gì lão đệ, trong tệt phủ có không ít môn nhân, trong đó cũng có người đáng được liệt vào nhất, nhị lưu, huynh đệ nguyệt dốc toàn lực giúp lão đệ tra tìm manh mối này... Trác Thiên Uy hỏi :
- Tôn huynh có dám điều tra người của Hách gia trang không?

Ngô Trung Nhất Long đáp :

- Hách Minh Sơn từ lâu đã có ý trừ khử ta, vừa rồi hắn cho người giả mạo tiểu nhi gây nên một vài vụ hiếp sát để vu oan giá họa rồi sai Lệ Phách Phong Ảnh, Mạc Gia Hưng mạo xưng người của Hàn Sơn Phi Lỗ Hiệp gây sự với lão đệ chính là thực hiện âm mưu mượn đao giết người để đạt mục đích đó. Vì thế huynh đệ có quyền báo thù. Hiện giờ Hách Minh Sơn rước cả đàn ngư quỷ xà thần là những nhân vật hung ma bậc nhất vô lâm đến, nếu huynh đệ được bình yên qua cơn sóng gió này, quần ma kéo đi rồi Hách Minh Sơn còn làm gì được nữa?

Trác Thiên Uy chợt hỏi :

- Tôn huynh có nghe nói đến một nhân vật giang hồ là Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy không?

Ngô Trung Nhất Long nhú mày hỏi lại :

- Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy? hình như có một nhân vật như thế... nhưng huynh đệ không rõ lắm, có thể có bằng hữu tại hạ biết cũng nên. Nhưng vì sao lão đệ đột nhiên hỏi tới người này?

Trác Thiên Uy nói :

- Tôn Chính huynh! Tại hạ sẽ lưu lại Tường An Khách điểm thêm mấy ngày nữa. Nhưng hãy coi đây là điều kiện trao đổi. Xin Tôn huynh cử người đi điều tra giúp về Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy. Được không?

Ngô Trung Nhất Long cả mừng nói :

- Được thế thì còn gì bằng? Đương nhiên huynh đệ vô cùng cảm kích. Chỉ là...

- Tôn huynh còn thấy chỗ nào không ổn?

Ngô Trung Nhất Long vội nói :

- Không có gì! Chỉ là huynh đệ thấy ở đây không được an toàn, mời lão đệ di giá đến hàn cư được không?

Trác Thiên Uy lắc đầu đáp :

- Thôi, cảm ơn lòng tốt của Tôn huynh, nhưng tại hạ còn làm việc của mình, ở khách điểm tiện hơn.

- Lão đệ đã chấp ý như vậy, huynh đệ sẽ phái người ngầm bảo hộ để tránh khỏi bị hung ma ám toán.

Trác Thiên Uy xua tay nói :

- Không cần đâu! Tại hạ có thể ứng phó được.

* * * * *

Trác Thiên Uy tiếp tục ở lại Tường An khách điểm, người phiên nào nhất chính là lão điểm chủ Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh.

Đối với Trác Thiên Uy thì Hách gia trang vẫn còn là đe dọa tiềm tàng, ngoài ra chàng còn cảnh giác để ý xem còn ai âm mưu ám toán mình nữa.

Trác Thiên Uy đặc biệt đề phòng Bạch Tố Lăng, chàng tin rằng sớm muộn gì thiếu nữ mặt ngọc tâm xà này cũng sẽ tìm đến mình lần nữa.

Điểm chủ thường ở trong quầy hoặc làm việc tại phòng riêng, rất ít khi xuất hiện trong phạm đường.

Nhưng bữa cơm trưa hôm ấy Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh len lỏi qua các bàn ăn, hết nói chuyện với người này tới người khác.

Trong giai đoạn hiện tại có nhiều khách giang hồ ở lại khá lâu trong Tường An khách điểm, Trác Thiên Uy là một trong số đó.

Chàng ngồi riêng ở một bàn, Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh đến ngồi đối diện hỏi :

- Trác lão đệ thấy các món ẩm thực ở tệt điểm thế nào?

Trác Thiên Uy chưa kịp trả lời thì lão đã nói tiếp :

- Ở tệ điểm ít người nên phục vụ không được chu đáo, xin lão đệ lượng thứ cho!

Trác Thiên Uy cười hô hô đáp :

- Khéo nói, khéo nói! Tại hạ thấy rất hài lòng, không có điều gì đáng chê trách cả. Lần sau nếu có dịp tới Tô Châu tại hạ lại ghé Tường An khách điểm này, Tăng lão huynh có hoan nghênh không?

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh đáp :

- Vừa rồi Trác lão đệ có dẫn đến một vài phiền phức nên nói là hoan nghênh thì không thực lòng. Tuy nhiên những cơn phong ba nhỏ như thế thì huynh đệ còn đảm đương được.

Trác Thiên Uy cười kha kha hỏi :

- Còn đại phong ba thì rất khó nói đúng không? Điểm chủ cứ yên tâm! Đại phong ba sẽ không quét tới đây đâu! Người trong giang hồ không sợ đại phong ba mà chỉ chú ý đề phòng những cơn phong ba nhỏ. Bởi vì nó chứa những cơn sóng ngầm rất khó lường, có thể làm đắm thuyền bất cứ lúc nào. Lần trước tại Hưng Long điểm, tại hạ suýt mất mạng vì một cơn tiểu phong ba như thế...

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh nói :

- Tại hạ có nghe tin về sự cố ở Hưng Long điểm, dường như không can dự gì đến Ngô Trung Nhất Long.

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Đúng là lúc đó Ngô Trung Nhất Long cũng lo đối phó với những khó khăn của mình nên không can dự. Tuy nhiên mọi chuyện đã qua, tại hạ không bị tổn thất gì nên không truy cứu nữa. Tăng chưởng quầy vẫn còn lo là chúng chưa chịu bỏ qua đúng không?

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh gật đầu :

- Không sai, vì thế mà tại hạ mong Trác lão đệ nên sớm rời khỏi chốn thị phi này. Biết lão đệ ở lại đây, ngày đêm lòng dạ lão phu cứ lo nơm nớp! Trác lão đệ hãy cẩn thận! Ngô Trung Nhất Long không phải là bậc anh hùng đại nhân đại nghĩa gì đâu!

Tới đó lão bỏ về quầy.

Trác Thiên Uy không nhất trí với nhận định của Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh vì hiện thời Ngô Trung Nhất Long là người duy nhất đứng về phía chàng.

Bất luận thế nào thì đối với võ học, Ngô Trung Nhất Long không phải là mối uy hiếp. Hai bên hiện giờ đang có sự hỗ trợ cho nhau.

Giữa muôn trùng sóng vây quanh, chàng cần phải đặt niềm tin và tìm một chỗ dựa nào đó để trở thành can đảm hơn.

Đương nhiên chàng cũng hiểu hàm ý của Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh.

Lão chưởng quầy đang ngồi sau quầy hàng thì chợt cảm thấy một mũi dao nhọn hoắt dí vào hậu tâm mình và tiếng người sau lưng lạnh lùng nói :

- Ngồi im! Nếu vọng động thì bị đâm sứt tim ngay!

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh sợ hãi nói :

- Các hạ là...

- Người không cần biết ta là ai. Tại hạ đến đây để cảnh cáo người không giữ lời...

- Tại hạ nói gì mà không giữ lời?

- Miệng người nói rằng sẽ đứng ở vị trí trung lập, không thiên vị ai, không quan tâm đến vấn đề sống chết của Trác Thiên Uy, thế mà ngầm tương trợ hắn...

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh nghĩ thầm :

- Nguy rồi! Người của Hách tứ gia!

Lão cất giọng lí nhí :

- Các hạ...

Tên kia rít lên :

- Câm miệng! Hãy nghe cho rõ những điều ta sắp nói đây! Nếu khôn hồn thì hãy tránh cho xa chuyện thị phi này, nếu không thì đừng hòng giữ được mạng! Trước hết không được cho người liên hệ với Trác Thiên Uy, bảo thuộc hạ tránh xa phòng hần. Tại hạ cảnh báo lần cuối cùng. Hãy biết điều một chút, bây giờ hãy đứng lên đi thẳng, không được quay đầu lại!

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh không dám kháng cự, chỉ biết làm theo vì thế không biết người uy hiếp mình là ai.

Từ hôm đó không có tên tiểu nhị nào lảng vảng quay phòng Trác Thiên Uy nữa. Ngay cả khách nhân cũng không bố trí ở gần phòng chàng.

Biệt viện của Trác Thiên Uy hoàn toàn bị cô lập.

5. Chương 5: Quân Ma Tụ Hội

Tối hôm đó, đã canh ba mà phòng Trác Thiên Uy đèn vẫn còn sáng. Từ khi bọn điếm gia không lai vãng, có đêm trời tối lâu rồi mà Trác Thiên Uy không tắt đèn, cứ để căn phòng tối tăm thế mà ngủ, trái lại có đêm chàng để đèn cháy sáng suốt đêm.

Bên trái phòng chàng vốn có ba phòng khách nhưng khách nhân đã dọn đi hết, thay vào đó là hai đôi phu thê vừa đến ở tối qua.

Cửa phòng bên tả sát với phòng Trác Thiên Uy lặng lẽ mở ra, có hai ba dạ hành nhân tiến nhanh vào bên trong, cánh cửa lại nhẹ nhàng đóng lại.

Trong lúc đó trước viện có mấy bóng đen thấp thoáng, ẩn hiện trong các lùm cây như những bóng ma.

Một người đến trước phòng Trác Thiên Uy lẳng tai nghe ngóng một lúc rồi nhẹ nhàng mở cửa ra. Cửa phòng không chốt trong, đó là điều rất khác thường.

Ở khách điếm chẳng ai ngủ mà không chốt cửa, chỉ có một trường hợp xảy ra đó là khách nhân quá say rượu, vì nếu đi vắng tất phải khóa ngoài.

Nhưng dạ hành nhân đẩy cửa mà không nghe tiếng ngáy, thậm chí cũng không nghe tiếng thở.

Dạ hành nhân bước vào phòng nhưng không dám tới sát giường vì cách tấm màn nên không thấy được trên giường có người nằm hay không, đứng nép bên cửa nói :

- Với thân thủ kinh nhân và tính cảnh giác cao độ của các hạ, huynh đệ biết người chưa ngủ, sao không bước ra nói chuyện?

Không có tiếng trả lời.

Dạ hành nhân nói tiếp :

- Trác huynh! Cuộc đàm phán giữa chúng ta đối với huynh sẽ có lợi mà chẳng hại gì. Tại hạ tới đây hoàn toàn là do thành ý, xin chớ cự tuyệt người từ xa ngàn dặm.

Vẫn không nghe động tĩnh gì.

Dạ hành nhân tự nhủ :

- Chắc có lẽ hần bỏ đi đâu nên bày ra nghi trận để hù dọa chúng ta...

Nghĩ đoạn liền lấy hết can đảm bước tới ba bước kéo bàn lên, chọt kinh hải kêu lên một tiếng há hốc mồm miệng nhìn lên giường, chờ người ra.

Trác Thiên Uy ngồi trên giường, y phục tề chỉnh, thanh đao còn nguyên trong vỏ đặt bên cạnh, vẻ mặt hết sức bình tĩnh.

Dạ hành nhân nghĩ bụng :

- Vừa rồi mình đã xác định trên giường không có người. Hắn vừa từ trên trời rơi xuống hay sao?

Trác Thiên Uy tới bàn nói :

- Mời các hạ ngồi! Nghe nói các hạ muốn bàn vấn đề gì có lợi cho tại hạ? Người có bốn vị đồng hành, sao không gọi vào đây luôn thể? Tại hạ vốn là người rất hiếu khách.

Dạ hành nhân đáp :

- Đến lúc cần vào họ sẽ tự khắc tới không cần phải mời. Trác huynh nguyện ý hội đàm thì tốt rồi, điều đó sẽ có lợi cho cả đôi bên.

Trác Thiên Uy đứng lên bước sang bàn ngồi xuống, chỉ ghế đối diện mời khách nói :

- Cái đó thì còn chưa biết. Các hạ bịt kín mặt không lộ diện, bên ngoài lại có đồng bọn trang bị binh khí đầy đủ canh chừng, tại hạ rất hoài nghi vào thành ý, chỉ e khó đạt được kết quả, lại càng không hy vọng mình sẽ được lợi gì. Tuy vậy tại hạ cũng vẫn tạo cơ hội cho người. Nếu đàm phán không thành công rồi mới nói đến chuyện binh đao, còn trong thời gian đàm luận thì tại hạ có thể hứa chắc là người tuyệt đối an toàn! Mời ngồi! Có gì bàn thì cứ nói ra! Hình như chúng ta chưa gặp nhau, các hạ bịt mặt thế này làm tại hạ không thể đoán ra được mục đích, vậy thì xin nghe lời các hạ vậy!

Dạ hành nhân nói :

- Trác huynh là người hiếu sự...

Trác Thiên Uy cười hô hô nói :

- Trái lại! Tại hạ đang rất hồ đồ đây! Nếu khôn ngoan và lịch lãm đời nào người ta chịu đàm phán trong hoàn cảnh nguy hiểm thế này? Nói đi! Tại hạ xin rửa tai nghe đây! Tại hạ xin gọi người một tiếng lão huynh được không?

Dạ hành nhân đáp :

- Xưng hô thế nào không quan trọng! Các hạ cứ gọi tại hạ là người bịt mặt cũng được!

- Được thôi! Người bịt mặt các hạ tới đây là đại biểu cho ai vậy?

Dạ hành nhân đáp :

- Một người rất đáng kính!

- Đáng kính? Chắc đồng thời cũng rất đáng sợ?

Dạ hành nhân gật đầu :

- Cũng có thể nói thế!

- Các vị có yêu cầu gì đối với tại hạ?

- Có hai yêu cầu.

- Nói xem!

- Thứ nhất xin Trác huynh hợp tác với chúng tôi... Thứ hai hãy nhận một vạn hai nghìn lạng bạc rồi rời khỏi Tô Châu, không quá vấn chuyện của chúng tôi nữa. Các hạ có thể chọn lấy một trong hai điều kiện đó.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Mục đích của các người là gì?

- Cái đó không thể phụng cáo!

- Các hạ cần trả lời ngay?

- Không sai!

Trác Thiên Uy nhíu mày hỏi :

- Nếu các hạ không nhận được câu trả lời?

Dạ hành nhân nói :

- Chỉ sợ Trác huynh bắt buộc phải trả lời!

Trác Thiên Uy trầm giọng hỏi :

- Cái gì? Các người định uy bức tại hạ?

Dạ hành nhân cũng đành giọng nói :

- Trác huynh, người đang đối diện với nhiều nhân vật uy danh lừng lẫy nhất võ lâm và thực lực hùng hậu nhất, xin đừng đối địch với chúng ta! Trác huynh! Thúc thời vụ giả vi tuần kiệt!

Trác Thiên Uy trả lời ngay :

- Tại hạ hiểu ý người. Chiếu theo lý thì lẽ ra tại hạ nên biết thức thời. Thế nhưng tại hạ cũng phải suy xét đến hậu quả một chút. Giang hồ là quỷ vực, đương nhiên làm việc gì đều rất nguy hiểm. Tại hạ biết trước mất lực lượng các người còn chưa tập trung nên mới chọn đến hai điều kiện, nhưng khi lực lượng đã thành thì chỉ còn lại điều kiện thứ nhất thôi...

Dạ hành nhân nói :

- Cái đó thì Trác huynh có thể yên tâm...

Trác Thiên Uy xua tay nói :

- Không cần phải tranh luận nhiều! Bây giờ tại hạ xin trả lời hai điều kiện các hạ vừa nêu ra. Thứ nhất vì các hạ không nói rõ mục đích nên tại hạ không thể hợp tác được. Thứ hai, tại hạ chưa hoàn toàn thành công việc nên không thể rời Tô Châu. Hơn nữa tại hạ đã đáp ứng với người khác là sẽ ở lại đây nên phải giữ lời. Tại hạ trả lời như vậy là rõ ràng rồi chứ?

Dạ hành nhân run giọng nói :

- Người...

Trác Thiên Uy ngắt lời :

- Xin lão huynh nhớ cho điều này: Người không phạm đến ta, ta không phạm đến người, chúng ta ai làm việc nấy, đừng xâm phạm đến nhau thì đó là phúc của mỗi bên. Nếu các người muốn dùng vũ lực đối với tại hạ thì Trác mỗ sẵn sàng chấp nhận cho dù hậu quả thảm khốc đến mức độ nào. Lão huynh, tại hạ nói thế là đủ rõ rồi chứ?

Dạ hành nhân nói :

- Trác huynh quyết định tùy tiện như thế có biết hậu quả sẽ thế nào không?

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Đương nhiên biết. Tại hạ biết rõ mình đang lấy trứng chọi đá, tình cảnh của tại hạ là cử tử nhất sinh. Quyết định của tại hạ không phải tùy tiện mà đó là quyết định sáng suốt. Bởi vì các người hoàn toàn không có thành ý đàm phán một cách công bằng. Vì thế tại hạ thà ngọc nát còn hơn chịu sự điều khiển của các người. Bây giờ các hạ có thể đi, đừng quên chuyển giúp tại hạ lời chào thành kính đến quý thượng và nhấn rằng nếu phạm đến tại hạ thì sẽ chuốc lấy hậu quả hết sức thảm khốc đấy!

Dạ hành nhân trừng mắt hỏi :

- Trác huynh bức chúng ta tới chỗ cực đoan sao?

- Nên nói là các người bức tại hạ mới đúng!

- Người làm trở ngại hành động của chúng ta, làm ảnh hưởng đến quyền lợi chúng ta.

Trác Thiên Uy nói :

- Các người thì sao? Tại hạ mới là người chịu tổn thất nhiều nhất, thế mà chưa chủ động tìm đến các người, như thế là chí tình chí nghĩa rồi! Các hạ đưa người tới đây uy hiếp tại hạ còn chưa coi ra gì đâu!

Dạ hành nhân hừ một tiếng, lập tức bốn hắc y nhân cũng bịt mặt như hắc từ giữa viện hùng hổ tiến vào, đứng bốn góc phòng tay cầm dao kiếm sẵn sàng xuất thủ.

Dạ hành nhân đến trước nói :

- Đó là người tự chuốc lấy hậu quả.

Trác Thiên Uy trầm giọng nói :

- Các hạ, đừng bức tại hạ động đao!

Năm tên hắc tử bức tới, chỉ đao vào Trác Thiên Uy. Kiếm chưa phát nhưng công lực chàng bức ra mũi kiếm làm kiếm khí toát ra vù vù nghe thật kinh tâm, chứng tỏ cả năm hắc tử tên nào cũng là danh gia kiếm thủ!

Đao đang để trên giường cách bảy tám thước, Trác Thiên Uy đã không còn khả năng lấy binh khí nữa.

Dạ hành nhân vào phòng đầu tiên nói :

- Trác Thiên Uy! Bây giờ thì không còn điều kiện nào cho người lựa chọn nữa!

Trác Thiên Uy hỏi :

- Nghĩa là tại hạ chỉ có con đường chết?

- Không sai!

Đột nhiên chiếc bàn và hai chiếc ghế bắn tung lên...

Phập phập phập phập...

Đó là thanh âm những mũi kiếm cắm xuống mặt bàn ghế.

Ngọn đèn tắt phụt, không thấy rõ diễn biến vì trong phòng tối đen, chỉ nghe vang lên hai tiếng rú.

Tiếng tên cầm đầu quát :

- Mau ra khỏi phòng, dùng ám khí giết hắc tử đi!

Chỉ có ba tên chạy ra khỏi phòng, không biết hai tên còn lại bị thương hay đã chết?

Một tên nói :

- Mạc huynh! Dùng ám khí không được... Trong phòng có người của chúng ta...

Mạc huynh ra lệnh :

- Đánh lửa lên!

Nhưng ai dám tự lộ mục tiêu để thành nạn nhân?

Nhưng một lúc sau cũng có một tên can đảm đánh lửa lên, lò dò bước vào phòng.

Không thấy Trác Thiên Uy đâu cả. Trong phòng chỉ có hai tên hắc y hắc tử nằm trong vũng máu, một tên bị chém xả vai đứt lìa cả cánh tay, tên kia thì bị chấn thương, mặt miệng và ngực đầm máu...

Mạc huynh tức tối hỏi :

- Trác Thiên Uy đâu?

Đột nhiên ngoài cửa có tiếng trả lời :

- Các hạ vừa đấu với Trác Thiên Uy, bây giờ còn hỏi ai?

Mạc huynh nhìn ra thấy giữa hành lang xuất hiện một trung niên nhân lạ mặt nhìn vào cửa sổ liền quát :

- Người là đồng bọn của Trác Thiên Uy?

Trung niên nhân cười đáp :

- Là khách trọ ở phòng bên thôi! Năm người bị thương hai, như thế là còn phúc đấy! Tại hạ khuyên các vị về đi và đừng quay lại nữa! Ma Tăng, Khuyết Đạo, Thiên Nguyên đạo nhân còn chưa phải là địch thủ của Trác Thiên Uy, Thái Sơn Ngũ Kiếm thì mạnh hơn Thiên hạ Thất đại hung nhân được sao? Ngũ Hành kiếm trận ở ngoài sân còn có chút uy lực, trong phòng chật hẹp thì phát huy sao được?

Mạc huynh trầm giọng hỏi :

- Các hạ là ai?

Trung niên nhân đáp :

- Ta họ Lãm, tên là Lãm Cồn Long, chắc là các người không đến nỗi quá lạ đối với cái tên này!

Mạc huynh kinh hãi kêu lên :

- Bắc Nhân Đồ?

Trung niên nhân cười hỏi :

- Các người sẽ không dùng Ngũ Hành kiếm trận đối phó với ta chứ? Ngũ Hành kiếm trận khuyết mất hai người thì còn được bao nhiêu uy lực?

Mạc huynh phát tay ra hiệu cho đồng bọn rồi đi nhanh ra khỏi phòng. Hai tên còn lại diu hai tên đồng bọn bị thương bước theo.

Chờ Thái Sơn Ngũ Kiếm đi khỏi, Bắc Nhân Đồ Lãm Cồn Long móc túi lấy ống hỏa tập đánh lửa lên bước vào phòng Trác Thiên Uy, thấy cửa sổ vẫn đóng chặt ngạc nhiên lắm bầm :

- Cửa sổ đóng kín, Trác Thiên Uy thoát ra ngã nào?

Y soi xuống gầm giường nhưng chẳng thấy ai, đột nhiên nghe vang lên giọng nói sát sau lưng :

- Tiền bối tìm gì thế? Nhầm phòng hay sao?

Bắc Nhân Đồ Lãm Cồn Long quay lại thấy Trác Thiên Uy tay cầm một ngọn hồng đăng thì kinh ngạc hỏi :

- Người căn bản là không ra khỏi phòng?

Trác Thiên Uy đáp :

- Ngọn hồng đăng này là ở trong phòng bên cạnh, tại hạ lổi phép mượn dùng một chút, sao không ra khỏi phòng?

Bắc Nhân Đồ Lãm Cồn Long rung động hỏi :

- Phòng bên... không có người hay sao?

Trác Thiên Uy đáp :

- Có. Phòng bên có hai tên hán tử, lấm lét nấp sau cửa nhìn sang bên này trong tay cầm Mê Hồn Hương, lưng giắt trủy dao chừng như có ý bất thiện đối với tại hạ... Nhưng tại hạ tỏ ý mượn cây đèn dùng tạm thì chúng khảng khái đưa ngay...

Bắc Nhân Đồ biết sắc hỏi :

- Người khổng chế chúng rồi sao?

- Đâu có? Đang nói chuyện với tại hạ thì đột nhiên chúng lăn kên ra ngủ. Người đâu có người quái dị, có giường không ngủ mà nằm lăn xuống đất. Tại hạ là Trác Thiên Uy, các hạ là nhân vật danh chấn giang hồ Bắc Nhân Đồ Lãm tiền bối phải không? Thật là hạnh ngộ!

Chàng chỉ sang bộ bàn ghế gãy đổ ngổn ngang nói :

- Lãm tiền bối thứ lỗi, bàn ghế hỏng cả rồi, mời tiền bối tạm lên giường vậy!

Bắc Nhân Đồ nhìn lên mái nhà, thấy trần lát ván kín mít, đến con kiến cũng khó chui qua được ngạc nhiên hỏi :

- Lão đệ ra khỏi phòng bằng cách nào?

Trác Thiên Uy cười đáp :

- Ra bằng cửa chính thôi!

Bắc Nhân Đồ lắc đầu nói :

- Không có khả năng!

- Sao lại không có khả năng?

Bắc Nhân Đồ khẳng định :

- Trong năm người ra khỏi phòng không có người!

Trác Thiên Uy nói :

- Lắm tiền bối! Có khi mắt người ta nhìn không rõ, nhất là vào ban đêm. Thậm chí cả con trâu nhìn không thấy, nói chi người? Sáu người mà tiền bối thấy năm là còn khá đầy!

Trong ngôn từ lộ rõ ý châm biếm, nhưng lạ thay tên ma đầu Bắc Nhân Đồ nổi danh hung tàn kiêu ngạo lại không tức giận mà thở dài nói :

- Cứ cho là Bắc Nhân Đồ hoa mắt. Ài! Lão phu già mắt rồi!

- Tiền bối sao lại nói thế? Tuổi năm mươi, trong võ lâm đó là thời kỳ sung sức nhất cả về thể chất lẫn tinh thần!

- Người nói thế cũng đúng. Nhưng hiện nay trong giang hồ tình thế đã thay đổi, không giống ngày xưa nữa. Thiên hạ loạn nên trong con người tinh thần vào thể chất cũng loạn. Thời kỳ hảo hán đơn thân độc mã mà xưng hùng dần dần mai một đi không còn mấy nữa. Bây giờ người càng đông lực càng mạnh vì thế các môn phái mọc lên như nấm! Tựa hồ người đông mới công thủ được. Nếu lão đệ cứ đơn thân độc mã hành sự như thế thì có lúc mất mạng đấy.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Có nghiêm trọng đến thế không? Thái Sơn Ngũ Kiếm vừa rồi...

Bắc Nhân Đồ đáp :

- Thái Sơn Ngũ Kiếm là môn nhân của nhân vật bá vương trong hắc đạo Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào. Người này đang ra sức chiêu binh mãi mã với dã tâm rất lớn, với phương châm thuận ta thì sống chống ta thì chết. Ba năm nay hãn bành trướng thế lực gấp trăm lần, công khai bài trừ những người chống đối. Lão đệ nếu không chịu hợp tác thì nhất thiết phải tìm thế lực đủ mạnh, dựa vào đó mới giữ được mạng!

Trác Thiên Uy gật đầu cười nói :

- Tại hạ hiểu rồi! Thế lực đủ mạnh đó là Lắm tiền bối chứ gì? Chắc hai vị nhân huynh bên kia là người của tiền bối?

Bắc Nhân Đồ Lắm Cồn Long gật đầu :

- Không sai!

- Tiền bối có tự tin mình đủ sức kháng cự Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào không?

- Đương nhiên! Đôi bên lực lượng tương đương, có sự kiêng kỵ lẫn nhau nên trước mắt không ai dám xâm phạm.

Trác Thiên Uy nói :

- Mặc dù vậy xin tiền bối từ bỏ ý định lôi kéo tại hạ vào phe cánh mình! Tại hạ đang rất bận làm công việc của mình, không thời gian đâu để tham gia vào các liên minh ma quỷ để đấu đá lẫn nhau xưng hùng xưng

bá. Tại hạ cũng không có ý suốt đời phiêu lãng giang hồ, khi làm xong việc sẽ trở về quê cày ruộng đọc sách, vui thú điền viên còn hơn miệt mài đồ sát trong giang hồ. Tiền bối đã rõ mục đích tại hạ rồi chứ?

Bắc Nhân Đồ trầm giọng nói :

- Nhưng bây giờ ngươi đang gửi thân chốn giang hồ.

Trác Thiên Uy nhíu mày hỏi :

- Vậy thì sao?

Một người bị cuốn vào giang hồ thì không ai tự chủ được, không dễ gì mà rút chân ra khỏi chốn thị phi.

- Tại hạ không cho là thế.

- Ngươi không đối phó nổi với Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào.

Trác Thiên Uy nói :

- Đến lúc nào đó tại hạ sẽ không do dự khi phát đao nữa. Giết chết một người có thể chưa đủ tác dụng răn đe những tên khác, nhưng khi giết một trăm người một ngàn người thì tình hình sẽ khác đi. Lắm tiền bối, tại hạ có thể cam đoan rằng từ bây giờ trở đi những kẻ có ý đồ giết tại hạ sẽ bị trừng trị thảm khốc. Tại hạ không phải là thiện nam tín nữ, không phải người có tâm trường bồ tát. Sự nhẫn nại bấy nhiêu là quá mức rồi, tại hạ quyết không dung tha kẻ nào muốn hạ độc thủ đối với mình nữa!

Nhìn ánh mắt sung mãn sát cơ của chàng khi nói những lời đó, Bắc Nhân Đồ không khỏi phát run nói :

- Không... không chừng... sát khí của ngươi... còn lớn hơn ta!

Trác Thiên Uy nói :

- Đêm khuya rồi, tiền bối nên về nghỉ thôi! Hãy giải khai huyết đạo cho hai vị môn nhân rồi bảo chúng đi đi! Nếu chúng vẫn nuôi ý định giết tại hạ, Trác mỗ quyết không lưu tình như vừa rồi đâu!

Bắc Nhân Đồ vội bước ra khỏi phòng.

* * * * *

Bắc Nhân Đồ Lãm Cổn Long không phải hạng người nhát gan, mà trái lại được liệt danh trong Thiên hạ Thất đại hung nhân, Bắc Nhân Đồ Lãm Cổn Long là hạng hung đồ ác sát không thua kém gì Ma Tăng, Khuyết Đạo hay Thiên Nguyên đạo nhân, giết người không nháy mắt, coi mạng người như cỏ rác nên hắn cũng không quý trọng sinh mạng mình cho lắm.

Trong võ lâm thì hầu hết vì danh lợi mà bất chấp tính mạng là sự thường. Những kẻ vừa tàn bạo vừa kiêu ngạo như Bắc Nhân Đồ không bao giờ tự nhận võ công của mình thua kém người khác.

Tuy vậy khi biết tin Ma Tăng, Khuyết Đạo và Thiên Nguyên đạo nhân đều bị thương dưới tay Trác Thiên Uy, đặc biệt tận mắt chứng kiến Thái Sơn Ngũ Kiếm thảm bại, thậm chí chính mình không sao lý giải được chàng ra vào phòng bằng cách nào, Bắc Nhân Đồ Lãm Cổn Long thật sự chấn động trước bản lĩnh cao cường, khinh công trác tuyệt của Trác Thiên Uy trong thâm tâm hắn tự thân không bằng nên khi nghe Trác Thiên Uy nói bóng gió mấy câu hắn vội vã về phòng bảo hai tên môn hạ rời khỏi khách điểm.

Ra tới phố, Bắc Nhân Đồ rẽ vào một con hẻm vắng lặng tối om, bước chân nặng nề gõ trên con đường lát đá.

Tới giữa hẻm thì có một hắc ảnh bám theo. Trái với Bắc Nhân Đồ người này bước đi rất nhanh và nhẹ, không phát ra một tiếng động nhỏ.

Hắc ảnh tới cách Bắc Nhân Đồ khoảng một trượng thì cất tiếng hỏi :

- Lắm lão huynh, bước chân ngươi nặng nề như thế chắc trong lòng đang có điều gì phiền não?

Bắc Nhân Đồ dường như đã biết người theo mình từ trước nên không quay lại, thản nhiên đáp :

- Ta đang nghĩ xem trong giang hồ từ lúc nào xuất hiện một thiếu niên trẻ tuổi mà võ công đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa mà trước đây không nghe ai nói tới?

Hắc y nhân phía sau hỏi :

- Lắm lão huynh đã động thủ với hắc rồi sao?

Bắc Nhân Đồ lắc đầu :

- Chưa.

- Vậy làm sao lão huynh biết võ công hắc xuất thần nhập hóa?

Bắc Nhân Đồ đáp :

- Chỉ nhìn hắc động thủ thì biết...

Người phía sau cười nhạt nói :

- Chỉ sợ lão huynh quá nhất gan nên mới tăng bốc hắc thôi!

Trong lòng đang phiền muộn, nghe kích thì nổi sát cơ quay lại nghiêng răng hỏi :

- Người nói gì?

Đồng thời rút phất trường kiếm ra...

Thẹn quá hóa giận, Bắc Nhân Đồ Lắm Cổn Long chiếm được ưu thế, hắc y nhân bị đánh bật lùi bảy tám thước, lại cất tiếng khiêu khích :

- Người thẹn quá hóa giận, đủ thấy ta nói không sai! Với bản lĩnh của quân ô hợp các người mà cũng dám tranh trường luận đoản với thiên hạ thì còn chưa xứng đâu, trước sau gì cũng áp dụng phương thức cũ rích mỹ nhân kế hạ lưu như lần vừa rồi ở Hưng Long điểm thì may ra còn có hy vọng, chứ còn dùng lực thì...

Bắc Nhân Đồ càng nộ khí xung thiên, bắt thần lao tới hắc y nhân như cơn lốc, hữu kiếm tả chưởng hợp kích đối phương, thế trầm lực mãnh, uy lực kinh nhân!

Choang!

Hắc y nhân vung kiếm đỡ nhưng không đủ lực bị chém bật đi, cánh tay phải tê chồn, hốt hoảng nhảy lùi bốn năm bước...

Chừng như đã phần nào hả giận nên Bắc Nhân Đồ không truy sát mà đứng nguyên tại chỗ. Hừ một tiếng nói :

- Lần sau thì ăn nói cho cẩn thận, không ta sẽ giết người đấy!

Hắc y nhân nói :

- Bắc Nhân Đồ! Người đừng diễu võ dương oai! Cùng lắm người chỉ hơn tại hạ vài phân, nửa lạng nhờ binh khí mà thôi, chờ khi tại hạ đem bảo kiếm ra thì người hết khoái lác!

Bắc Nhân Đồ cười hắc hắc nói :

- Với hạng giá áo túi cơm như người thì dù có trong tay Y Thiên Kiếm cũng chỉ dùng để giết vịt chứ làm gì được ai? Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào sai thứ vô dụng như người hành sự chẳng trách gì thành sự không đủ, bại sự có dư! Cút đi!

Trước khi chạy, hắc y nhân còn gượng nói thêm một câu :

- Bắc Nhân Đồ! Chúng ta hãy chờ xem!

Bắc Nhân Đồ nhìn theo hắc y nhân chạy biến vào ngõ tối, cười hăng hắc nói :

- Chạy vừa vừa thôi! Khéo không ngã gãy cổ đấy!

Nói xong quay người đi tiếp, đến cuối hẻm thì rẽ vào một khu vườn rậm.

Trong vườn có một ngôi nhà nhỏ ẩn mình trong lùm cây kín đáo ở ngoài đường rất khó phát hiện ra.

Trước tiểu thất có hai tên hắc y hán tử đứng gác. Thấy Bắc Nhân Đồ đến, một tên quát :

- Đi đâu? Các hạ đến sai chỗ rồi!

Bắc Nhân Đồ hừ một tiếng, chỉ vào mặt mình nói :

- Các người không có mắt sao? Ta là Bắc Nhân Đồ?

Hai tên hán tử cùng chấp tay nói :

- Thì ra là Lãm tiền bối...

Bắc Nhân Đồ hỏi :

- Tam gia có nhà không?

- Tam gia đã rời thành rồi...

- Bao giờ về?

- Chúng tôi không rõ.

- Vậy trong nhà có ai chủ trì?

- Vô Tình Giả Thất Cô!

Bắc Nhân Đồ gật đầu nói :

- Giả Thất Cô cũng được. Ta muốn gặp cô ta...

- Lão tiền bối cứ tự nhiên, nhưng... chỉ sợ bà ấy ngủ rồi.

- Cô ta làm sự việc hồng bát cả, ngủ sao được?

Một nhân ảnh uyển chuyển từ trong tiểu thất bước ra, chính là Vô Tình Giả Thất Cô, thị ho khan một tiếng để chứng tỏ mình còn chưa ngủ xong mới lên tiếng :

- Lãm lão, đừng nói ta mà dường như đêm nay người cũng không có thành công đúng không?

Bắc Nhân Đồ thở dài :

- Cũng như người thôi... Hạnh vận chưa tới mà!

Giọng Bắc Nhân Đồ nghẹn ngào như sắp khóc :

- Xúi quẩy quá, tối nay gặp phải Thái Sơn Ngũ Kiếm làm hồng sự, chúng chọc giận Trác Thiên Uy làm hấn phát cuồng lên... đáng sợ thật...

Vô Tình Giả Thất Cô à lên một tiếng hỏi :

- Kết quả thế nào?

- Kết quả Thái Sơn Ngũ Kiếm sau này biến thành thái sơn tam kiếm mà thôi!

Vô Tình Giả Thất Cô mở to mắt hỏi :

- Thế nên Lãm lão không dám hành động nữa?

Bắc Nhân Đồ nói tránh đi :

- Lão phu đến tìm tam gia. Bây giờ tam gia đi vắng, ta muốn thương lượng với người...

- Thương lượng chuyện gì? Mời Lãm lão vào nhà nói chuyện!

- Hai người bước vào tiểu thất nhưng không thắp đèn mà ngồi trong bóng tối nói chuyện.

Vô Tình Giả Thất Cô hỏi :

- Nào, Lãm lão có cao kiến gì?

Bắc Nhân Đồ hắng giọng nói :

- Theo ý ta thì đối địch với tên họ Trác chỉ nên dùng mưu thì tốt hơn dùng lực để tránh tổn thất cho các huynh đệ. Nếu phải đi đông người thì đã không thắng được mà làm tổn hại đến thanh uy, mà dùng ít người thì chỉ như ném thịt vào miệng hổ thôi! Mấy ngày này Trác Thiên Uy đã đánh bại rất nhiều cao thủ. Ngay cả Ma Tăng, Khuyết Đạo và Thiên Nguyên đạo nhân cũng đã bại dưới tay Trác Thiên Uy, nghe đâu cả Khuyết Đạo còn bị giết và Ma Tăng bị thương nữa... Uy danh của Trác Thiên Uy ngày càng lớn. Nếu lỡ ra Đoạn Hồn Cuồng Đạo Kháng Thiên Hào vây bủa được hắc thì đối với bốn Minh đó là một mối uy hiếp lớn. Giả Thất Cô người lắm mưu nhiều trí, nếu người hợp tác với lão phu thì hy vọng thành công rất lớn. Vì thế ta muốn trưng cầu ý kiến tam gia.

Vô Tình Giả Thất Cô cười nói :

- Tam gia sẽ không đồng ý đâu!

Bắc Nhân Đồ hỏi :

- Sao người biết?

- Tam gia kiên quyết chủ trương bắt sống Trác Thiên Uy, nếu dùng được thì dùng, không dùng được thì giết đi để trừ hậu họa. Lắm lão cũng biết xưa nay tam gia không bao giờ nhượng bộ trước bất cứ một cường địch nào, đặc biệt là những tên thiếu niên tiểu bối. Mấy năm qua có cao thủ nào dám không cúi đầu thần phục trước bốn Minh đâu?

- Nếu đối với Trác Thiên Uy mà chủ trương dùng bạo lực thì hỏng sự mất!

- Đúng thế! Nhưng tính khí tam gia thế nào thì Lắm lão cũng biết đấy... Một khi ông ta đã quyết định việc gì thì không ai làm thay đổi được đâu. Có chăng vị này chỉ tiếp thụ ý kiến nhị gia thôi, thế nhưng bây giờ nhị gia không có mặt ở Tô Châu, nên mọi việc ở đây là do tam gia toàn quyền định đoạt, không ai lay chuyển được quyết định đâu!

Bắc Nhân Đồ lo lắng nói :

- Nếu vậy thì nguy mất...

- Nguy thế nào?

- Tên họ Trác đã nhần nại tới cực hạn rồi. Hắc đã tuyên bố rằng sau này ai đụng đến hắc thì sẽ thẳng tay giáng trả không chút lưu tình. Thất Cô! Hắc không dọa đâu, sau này gặp Trác Thiên Uy phải đặc biệt cẩn thận đấy!

Vô Tình Giả Thất Cô nhíu mày nói :

- Ý của Lắm lão là...

- Võ công của tam gia đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa, nhưng với danh vọng và thân phận của tam gia thì sẽ không hạ mình đối phó với Trác Thiên Uy đâu, còn những người khác không ai xứng là đối thủ của tiểu tử đó đâu!

- Lắm lão cũng không địch nổi hắc?

- Nói thật, Bắc Nhân Đồ Lắm Cổ Long ta đã tung hoành giang hồ hơn ba chục năm chưa từng gặp địch thủ, cũng chưa thềm để ai vào mắt, nhưng nay gặp tên họ Trác thì có phần sợ đấy!

- Vì sao chứ? Lắm lão vốn là người rất kiêu hãnh kia mà?

Bắc Nhân Đồ thở dài đáp :

- Lão phu cũng không hiểu mình ra sao nữa... chỉ thấy tiểu tử đó toát ra một vẻ gì hết sức đáng sợ, nhìn vào mắt hắc người ta không lạnh mà run... Vừa rồi thấy Trác Thiên Uy đấu với Thái Sơn Ngũ Kiếm trong tình thế hoàn toàn bất lợi mà chuyển bại thành thắng, lão phu không dám tự tin có thắng được không...

Vô Tình Giả Thất Cô nói :

- Lắm lão... tôi đã từng quan sát Trác Thiên Uy một thời gian, thấy tiểu tử đó có chỗ nào kinh nhân động tục đâu? Trái lại nhìn biểu hiện bên ngoài còn tỏ ra rất hiền lành nữa, trông giống như một thư sinh đại gái và nhu mì dễ thương...

- Đó là chưa đến lúc hấn trở uy phong! Thất Cô! Đừng làm vẻ ngoài ôn văn nho nhã của hấn! Loại người như thế mới càng nguy hiểm đáng sợ! Và nhất là đừng chọc giận hấn! Thôi... Khi nào tam gia trở về, người hãy báo giúp là lão phu đã thất bại, sau này ta sẽ gặp tam gia báo lại chi tiết sau. Bây giờ ta đi đây!

Vô Tình Giả Thất Cô nói :

- Lắm lão! Đã sang canh ba rồi, cứ ở lại đây nghỉ ngơi đi, chờ tam gia về có gì hãy nói rồi mai đi cũng được mà?

Bắc Nhân Đồ từ chối :

- Không đâu! Tào gia huynh đệ đang trong vòng nguy hiểm, để lão phu về trợ giúp chúng.

Vô Tình Giả Thất Cô à một tiếng hỏi :

- Tào gia huynh đệ gặp nguy hiểm gì!

Bắc Nhân Đồ thở dài đáp :

- Luận về võ công thì Tào gia huynh đệ xứng đáng được coi là nhất lưu hảo thủ trong giang hồ, công lực võ học nếu đem so với Bắc Nhân Đồ Lãm Cổ Long ta thì chẳng thua kém bao nhiêu. Nhưng Tào gia huynh đệ đang trong tư thế chuẩn bị đột kích Trác Thiên Uy, thế mà trái lại bị đối thủ điểm huyết mà không hề hay biết... đủ thấy bản lĩnh của Trác Thiên Uy tới trình độ nào...

Nói xong chợt đồng tai nghe, thần tình tỏ ra hết sức căng thẳng.

Vô Tình Giả Thất Cô ngạc nhiên hỏi :

- Lắm lão chuyện gì thế?

Bắc Nhân Đồ đưa tay lên môi ra hiệu cho thị im lặng, thì thầm :

- Có người đến!

Dứt lời rời ghế đứng lên, chỉ thoáng một cái đã biến khỏi phòng.

Vô Tình Giả Thất Cô cũng lao ra khỏi tiểu thất, nấp trong lùm cây rậm trước nhà để quan sát.

Bấy giờ hai tên hấn tử làm nhiệm vụ cảnh giới cũng linh cảm có người thâm nhập nên nấp vào góc tối quan sát nhưng hồi lâu vẫn không thấy có người nào xuất hiện.

Thời gian trôi qua một cách chậm chạp, cuối cùng thì trong vườn cây rậm rạp trước tiểu thất hiện ra một nhân ảnh...

Bóng đen thấp thoáng trong các vòm lá, không phát ra một tiếng động nhỏ, không biết là người hay ma quỷ?

Bắc Nhân Đồ hư một tiếng, từ chỗ nấp lao ra quát :

- Bằng hữu! Dừng bước!

Vừa quát vừa vung chưởng đánh ra.

Địch nhân đột nhập vào cấm địa bốn Minh, lên lút thế này tất manh tâm bất thiện, vì thế Bắc Nhân Đồ hạ thủ không chút lưu tình, vận đủ thập thành công lực!

Bình!

Tiếng chưởng phong tiếp nhau nổ rền như sấm, làm lá rơi cành gãy ào ào, Bắc Nhân Đồ bị chấn lui năm sáu thước...

Kể đột nhập cũng bị đánh lui hơn một trượng, người lão đảo chực ngã, kinh hãi thốt lên :

- Đại Thiên Lôis chưởng! Người là Bắc Nhân Đồ Lãm Cỗn Long! Chẳng trách nào phát hiện được ta. Đại Thiên Lôis chưởng của người thật bá đạo, chẳng trách gì được liệt danh trong Thiên hạ Thất đại hung nhân. Bắc Nhân Đồ quả nhiên danh bất hư truyền!

Bắc Nhân Đồ cười hô hô đáp :

- Thì Hàn Băng chưởng của người cũng có kém gì đâu! Nguyên là Âm Sát Thần Vương Hành Phương trong Tam Tà Thần danh chấn giang hồ! Vương lão nhi! Uy danh Tam Tà Thần các người không thua gì Thiên hạ Thất đại hung nhân chúng ta, làm sao lại tới đây lén lút rình mò như thế?

Âm Sát Thần Vương Hành Phương đáp :

- Bỏ lão tam tới ẩn nấp trong mật thất giữa khu vườn hoang này bí mật tác oai tác phúc làm hại giang hồ, lão phu tới đây điều tra thì có gì sai! Hơn nữa Vương mỗ tự nhận võ công thua hẳn một bậc, có dùng thủ đoạn hạ lưu một chút cũng không có gì xấu cả! Bắc Nhân Đồ Lãm Cỗn Long! Nếu biết ở đây chỉ có người thì lão phu sợ gì mà không đến ban ngày gọi trận thách chiến? Hàn Băng chưởng của ta đủ sức đối địch với Đại Thiên Lôis chưởng của người mà!

Bắc Nhân Đồ cười hắc hắc đáp :

- Được thôi! Chúng ta lại đấu mấy chưởng nữa, xem Hàn Băng chưởng của người hơn hay Đại Thiên Lôis chưởng của ta thắng? Khoe khoang làm gì vội?

Âm Sát Thần Vương Hành Phương hừ một tiếng nói :

- Lão thất phu Bắc Nhân Đồ Lãm Cỗn Long người mà cũng xứng tranh trường luận đoản với lão phu sao? Đồ giả rách!

Hai tên ma đầu vừa chửi rửa vừa xông vào đánh loạn lên.

Hai người này không có thâm thù đại hận gì với nhau nhưng đều là loại cùng hưng cực ác nên xuất thủ mười phần hung hiểm, tên nào cũng dốc toàn lực hạ độc thủ quyết lấy mạng đối phương, mỗi chưởng đánh ra đều có uy lực bài sơn đảo hải thạch phá thiên kinh!

Trong phạm vi sáu bảy trượng lá rơi cành gãy ngổn ngang, cảnh tượng thật là hỗn loạn!

Âm Sát Thần Vương Hành Phương tuy miệng lớn lối nhưng đấu qua mười mấy chiêu vẫn không chiếm được thượng phong.

Bắc Nhân Đồ Lãm Cỗn Long tuy chưa đến nỗi lạc bại, nhưng vẫn không chiếm được ưu thế.

Hai người càng đánh càng tức, lại buông lời khiêu khích :

- Âm Sát Thần Vương Hành Phương! Xem ra Hàn Băng chưởng của người không thắng được rồi!

Âm Sát Thần Vương Hành Phương gào lên :

- Lãm lão thất phu! Vậy thì rút kiếm ra! Lão phu và người sẽ liều mạng!

Nói xong lùi lại, rút kiếm ra trước.

Bắc Nhân Đồ cũng rút kiếm nói :

- Khoác lác cho lắm vào, rốt cuộc có làm gì được ai đâu? Rất tốt! Lão phu sẽ cho người thành vong hồn dưới kiếm!

Trong lúc hai tên ma đầu đấu khẩu thì có thêm ba người lướt tới hiện trường, hai tên hán tử đi hai bên bận khinh trang, còn đi giữa là một lão nhân bận trường bào màu xanh.

Ba người này vòng qua hai đối thủ đi thẳng tới tiểu thất.

Lão nhân bận trường bào nhìn Vô Tình Giả Thất Cô nói :

- Bỏ lão tam còn chưa dậy sao? Lão phu muốn gặp Bỏ lão tam có việc cần bàn.

Vô Tình Giả Thất Cô hỏi :

- Các hạ là ai?

Lão nhân đáp :

- Người là Vô Tình Giả Thất Cô chứ gì? Lão phu là Bách Hổ. Chẳng lẽ người không biết?

Vô Tình Giả Thất Cô à một tiếng chấp tay nói :

- Nguyên là Vô Dịch Kim Dao Bách lão tiền bối! Tam... tam gia không có ở nhà! Chiều qua tam gia đi khỏi thành rồi!

Vô Dịch Kim Dao hỏi :

- Hắn đi đâu?

Vô Tình Giả Thất Cô lắc đầu :

- Không biết... Hình như ước hội với người nào đó...

Vô Dịch Kim Dao chợt trầm giọng quát :

- Nói láo! Lão phu không tin!

Vô Tình Giả Thất Cô nhũn nhặn đáp :

- Giả Thất Cô không có lý do gì để nói dối Bách lão tiền bối cả! Nếu tam gia ở nhà thì nghe động thủ đã ra đây rồi! Nhận Linh đao của tam gia uy chấn giang hồ, kim đao của tiền bối không địch nổi đâu! Chẳng qua vì các hạ biết rõ tam gia đi vắng nên mới tới tác oai tác phúc! Có giỏi thì chờ sáng mai tới đây đấu với tam gia!

Vô Dịch Kim Dao gật đầu nói :

- Được, sáng mai lão phu sẽ đến! Hãy dặn tên họ Bò chờ ta.

Vô Tình Giả Thất Cô hỏi :

- Bách tiền bối đến đây chỉ nhằm mục đích tỷ thí thôi?

Vô Dịch Kim Dao đáp :

- Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng lão ca rất tức giận vì Bò lão thất phu kéo các người đến đây phá đám, nên ra lệnh lão phu tới đây bảo hắn đem thủ hạ rút đi. Nếu hắn không chịu tuân thủ thì đừng trách lão phu ra tay ác độc! Người hãy chuyển lời tới Bò lão tam như thế!

Vô Tình Giả Thất Cô đáp :

- Văn bối sẽ truyền lại nguyên văn!

Vô Dịch Kim Dao gật đầu :

- Vậy là tốt!

Rồi vậy Âm Sát Thần Vương Hành Phương đang đấu với Bắc Nhân Đồ Lãm Cồn Long nói :

- Vương lão đệ! Chúng ta đi?

Âm Sát Thần Vương Hành Phương thu kiếm lùi lại nói :

- Lãm Cồn Long! Sáng mai chúng ta sẽ quyết một trận tử chiến! Bấy giờ lão phu sẽ đưa người tới Tây Thiên!

Nói xong theo Vô Dịch Kim Dao Bách Hổ và hai tên khinh trang hán tử rời khỏi khu vườn.

Bắc Nhân Đồ Lãm Cồn Long tới gần Vô Tình Giả Thất Cô lo lắng nói :

- Thất Cô, viện binh của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào đã kéo tới rồi! Hãy mau đi tìm tam gia thông báo việc này. Tình hình trở nên nghiêm trọng rồi đấy!

Vô Tình Giả Thất Cô ngơ ngác hỏi :

- Cái gì! Lắm lão nói chúng ta tự động rời khỏi đây?

Bắc Nhân Đồ gật đầu :

- Không sai! Nếu chậm chúng ta sẽ bị giết cả mất!

Vô Tình Giả Thất Cô lo lắng hỏi :

- Nghiêm trọng đến thế hay sao?

Bắc Nhân Đồ đáp :

- Vô Định Kim Dao Bách Hồ xưa nay giết người chưa bao giờ lưu mạng sống, vừa rồi vì hắn thấy chưa đủ lực lượng giết sạch chúng ta nên mới bỏ đi thôi, lần sau tới nhất định hắn sẽ mang người đông hơn không để một người nào thoát mạng!

Vô Tình Giả Thất Cô nghe nói phát run hỏi :

- Vậy là chúng ta cần đi ngay?

- Đương nhiên, lão phu tin chắc tam gia sẽ không phản đối.

Vô Tình Giả Thất Cô liền hú dài hai tiếng tập trung nhân thủ lại, lát sau cả bọn tập trung ngoài Bắc Nhân Đồ Lắm Cổn Long, Vô Tình Giả Thất Cô, hai tên hán tử canh gác trước tiểu thất còn có năm người bí mật bố trí trong các lùm cây xung quanh, tổng cộng chín người lặng lẽ rút khỏi khu vườn hoang.

Chỉ chừng một khắc sau thì có mười mấy tên hắc y nhân bịt mặt tiến tới bao vây khu vườn và gian tiểu thất.

Bắc Nhân Đồ Lắm Cổn Long đã nhận định không sai, bọn người này chính là bọn sát thủ của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào do Vô Định Kim Dao Bách Hồ chỉ huy định đến tiêu diệt gọn bọn người của Bồ tam gia, nhưng đối phương đã kiến cơ rút trước không còn lại người nào nên đành phải quay về.

Trong Tường An khách điểm, tuy Thái Sơn Ngũ Kiếm đã rút đi nhưng lão điểm chủ Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh vẫn hết sức cảnh giác, cả đêm thao thức không ngủ, chỉ cần một tiếng động nhỏ đã giật mình thức giấc.

Tuy vậy lão không được mục kích cuộc đụng độ giữa Thái Sơn Ngũ Kiếm và Trác Thiên Uy ở biệt viện, lão cũng không biết năm người kia là Thái Sơn Ngũ Kiếm mà chỉ nghe bọn tiểu nhị tường thuật lại, lão cũng biết Trác Thiên Uy chiếm được thượng phong.

Thế nhưng không vì thế mà lão yên tâm vì lão tin chắc một khi Trác Thiên Uy còn ở lại đây thì sớm muộn gì Tường An khách điểm cũng sẽ gặp thêm nhiều tai họa khác nữa.

Lão tự nhủ :

- Mình phải tìm chỗ ẩn náu để tránh tai họa này thôi!

Quyết định xong, lão thấy lòng nhẹ nhõm ra đôi chút.

Bởi vì Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh thấy rằng lúc này mình ở lại khách điểm là hoàn toàn thất sách, chẳng những không giúp được ai mà còn làm cho tình thế biến loạn thêm.

Quá nửa đêm, Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh mới chậm chạp ngủ thiếp đi.

Đang ngủ, Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh chợt giật mình tỉnh dậy, nhìn thấy Trác Thiên Uy đứng bên giường đặt tay lên vai mình liền ngồi thẳng lên nói :

- Trác lão đệ! Thì ra là người!

Nói xong nhảy xuống giường, đeo giày và tự nhủ :

- Xem ra gặp chuyện phiền phức lớn rồi đây. Chỉ e không đi đâu được nữa...

Đeo giày xong, Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh ngồi ở mép giường hỏi :

- Trác lão đệ! Làm sao người vào đây được? Tại hạ đã chốt cửa cẩn thận kia mà?

Trác Thiên Uy cười hô hô đáp :

- Cửa thì chỉ ngăn được quân tử chứ đâu thể cản được tiểu nhân? Tại hạ là tiểu nhân đương nhiên là không ngăn được rồi! Tăng điểm chủ, bây giờ đã canh năm mà còn ngủ say thế, tại hạ vào đây có làm phiền điểm chủ không?

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh cười khỏ nói :

- Trác lão đệ! Hiện tại tình hình Tường An khách điểm đang trong cảnh nước sôi lửa bỏng thế này, lão phu ngủ yên sao được?

Trác Thiên Uy nói :

- Điểm chủ đã quyết ý giữ lập trường trung lập thì còn lo gì chứ?

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh đỏ mặt nói :

- Lão đệ...

Trác Thiên Uy ngắt lời :

- Tại hạ tôn trọng quyết định đó của điểm chủ. Tuy nhiên tại hạ muốn hỏi một vấn đề...

- Trác lão đệ hỏi gì?

- Người ước thúc điểm chủ giữ vị trí trung lập gồm những ai?

- Ngô Trung Nhất Long và Hách tứ gia.

Trác Thiên Uy gật đầu nói :

- Tục ngữ có câu một núi không dung hai hổ, Ngô Trung Nhất Long là bậc đệ nhất hào phú Giang Nam, còn Hách tứ gia là bá chủ Tô Châu, dung hòa làm sao được? Chỉ không biết trong hai nhân vật này thì ai có ý định thôn tính ai?

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh đáp :

- Cả hai đều có tổ chức rất lớn. Nhưng Ngô Trung Nhất Long cây cả rễ sâu, Hách tứ gia nếu không có ngoại lực tương trợ thì thế lực kém xa. May là cả hai thế lực lớn nhất giang nam lại ngã về hai phía.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Hai thế lực nào?

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh đáp :

- Thiên Long Bang của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào và Tam Tinh minh, trong đó Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào ủng hộ Hách tứ gia, còn Tam Tinh minh thì ngả về Ngô Trung Nhất Long.

- Trác lão đệ vừa rồi Ngô Trung Nhất Long đến đây là cầu xin người trợ lực phải không?

Trác Thiên Uy gật đầu!

- Có thể thật...

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh thấp giọng nói :

- Trác lão đệ! Thế lực Thiên Long Bang rất lớn, Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào võ công cái thế, hơn nữa Tam Tinh minh cũng không có thiện cảm với người đâu, vì thế hoàn cảnh của người là trên đe dưới búa, huynh đệ khuyên người hãy rời bỏ Tô Châu mà đi cho nhanh!

Trác Thiên Uy lắc đầu đáp :

- Xin lỗi! Tại hạ không thể rời Tô Châu được. Tại hạ ở lại là có lý do. Tăng điểm chủ, Bắc Nhân Đồ Lãm Cồn Long là nhân vật nào? Còn cả một nhân vật nữa là Thiên Thành Vũ Sĩ, điểm chủ có biết người đó là ai không?

Sắc mặt Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh chợt tái đi, run giọng hỏi :

- Cái này xin lão đệ thứ lỗi, lão hủ không dám nói đâu!

Trác Thiên Uy hỏi :

- Nếu tại hạ bức hiếp thì sao?

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh làm ra vẻ thản nhiên đáp :

- Trác lão đệ! Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh này không phải là người tham sinh úy tử! Tại hạ mở khách điểm này nên không biết sao được? Chiêu bài Tường An khách điểm tồn tại được mười mấy năm ở Tô Châu chính là do đạo nghĩa cả đấy!

Trác Thiên Uy cười nói :

- Thì ra Tăng điểm chủ cũng là bậc chính nhân quân tử như thế... Thôi được! Tại ta không bức ngươi nữa! Đa tạ điểm chủ về những tin tức vừa rồi. Tại hạ cáo từ.

Nói xong mở cửa bước ra...

- Trác Thiên Uy đi rồi, Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh đứng nhìn theo, toàn thân mồ hôi ướt đẫm.

6. Chương 6

(Mất hai trang 128, 129 Quyển 2)

Chỉ cần gia nhập vào một tổ chức nào đó, gặp nhân vật đầu não công bố chuyện mất bảo vật ở Nam Kinh, vận động nhân vật đó huy động lực lượng, cùng mình chinh phạt qua lại để truy hồi bảo vật thì khó tìm gì mà không đạt mục đích?

Thế nhưng Trác Thiên Uy không muốn và không thể làm việc đó.

Thứ nhất chàng không muốn trở thành nhân vật lừng danh trong thiên hạ, thành một cao thủ võ lâm.

Thứ hai các tổ chức hiện đang tụ tập ở Tô Châu đều thuộc hạng ma đầu trong Hắc đạo, chàng không muốn giao du với chúng.

Vì thế chàng buộc phải tự lực điều tra.

Một buổi tối, một tên tiểu nhị dẫn theo một hán tử đến gõ cửa phòng trọ Trác Thiên Uy nói :

- Trác gia có khách!

Trác Thiên Uy bước tới mở cửa thấy khách là một người lạ mặt, cảnh giác hỏi :

- Các hạ là...

Khách nhân mới nói :

- Tại hạ Hàn Chí Cao, từ Hàn Sơn Phi Lỗ Hiệp tới đây, được Tôn lão thái gia sai đến báo với Trác gia một tin tức quan trọng.

Trác Thiên Uy sai tên tiểu nhị chuẩn bị cho một mâm rượu thịt mang đến, rồi mời khách vào phòng.

Chủ khách ngồi đối tọa, lát sau rượu thịt được bưng vào.

Trác Thiên Uy rót rượu mời khách xong hỏi :

- Hàn huynh cho biết Ngô Trung Nhất Long Tôn lão gia bảo huynh đến báo tin tức gì?

Hàn Chí Cao đáp :

- Tin tức về Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy.

Trác Thiên Uy cả mừng thăm nghĩ :

- Quả nhiên Ngô Trung Nhất Long Tôn Chính là người nhiệt tâm, rốt cuộc đã điều tra ra tên cướp...

Liên hỏi :

- Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy thế nào?

Hàn Chí Cao đáp :

- Nửa năm trước Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy từng đến Tô Châu, trú ở Hách gia trang chừng nửa tháng, sau đó đón thuyền tới Hàng Châu.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Tới Hàng Châu!

Hàn Chí Cao đáp :

- Đó là chuyện nửa năm trước, còn hiện giờ hắn ở đâu thì chưa rõ...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Cao huynh có biết rõ lai lịch Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy không?

- Tại hạ chỉ biết sơ sơ... Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy vốn là một tên hải tặc chuyên cướp hàng hóa của các thuyền hành. Tổ cư của hắn ở Ninh Quốc Phủ, nhưng nhiều năm tha phương đến gia nhập thủy trại ở Động Đình. Tên này thủy công rất giỏi nhưng công phu trên bộ thì có hạn...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Nhân dạng hắn...

- Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy chừng bốn mươi tuổi, người cao gầy, trán dô, miệng lời công, mặt gian trá xảo hoạt, rất mê tửu sắc. Từ cướp bóc trấn lột, hiếp dâm, cướp gà trộm chó, chẳng việc bất lương nào mà hắn không làm. Lần ấy hắn tặng cho Hách Minh Sơn ba chiếc ngọc thoa, đổi lại Hách Minh Sơn trả hắn sáu mươi hai lạng bạc.

Trác Thiên Uy nghiêng răng nói :

- Thật là một lũ lưu manh! Ba chiếc ngọc thoa vào hiệu kim hoàn ít ra cũng bán được một ngàn lạng bạc, thế mà Hách Minh Sơn chỉ trả sáu mươi hai lạng...

Hàn Chí Cao nói :

- Theo tại hạ biết thì hình như cả Hách Minh Sơn và Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy đều không biết về giá trị của ba chiếc ngọc thoa đó. Bây giờ mọi tin tức về Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy mà tại hạ biết đều đã nói hết, không giấu gì Trác đại hiệp, tại hạ là người trong nha phủ, làm ở phủ bổ đầu chỉ vì thâm tình mà điều tra giúp Tôn lão gia thôi, tại nhiệm sở còn bận việc, xin cáo từ!

Trác Thiên Uy nói :

- Xin đa tạ Hàn huynh vì những tin tức vừa rồi. Hàn huynh bận việc công nên tại hạ không dám giữ. Ngày sau sẽ xin đến Hàn Sơn Phi Lỗ Hiệp tạ!

Hàn Chí Cao chấp tay từ biệt rồi bước ra khỏi phòng.

- Như vậy là việc điều tra về số châu báu đã tiết triển thêm một bước, và đặc biệt chàng ghi nhận sự giúp đỡ nhiệt tình của Ngô Trung Nhất Long.

Chàng tựa cửa sổ nhìn ra, thấy Hàn Chí Cao không mặc sắc phục nha lại, nghĩ thầm :

- Xem ra Ngô Trung Nhất Long liên hệ với nha phủ khá mật thiết...

Ra khỏi điểm môn tới phố, đột nhiên một góc tối có hai tên thanh y hán tử bước ra bám theo.

Hàn Chí Cao vẫn bước ung dung không phát hiện ra.

Trác Thiên Uy đứng lên, bước ra khỏi phòng.

* * * * *

Hàn Chí Cao là bồ đầu ở Ngô Huyện. Khu vực Phong Kiều trấn là thuộc quyền quản hạt của y.

Lúc ấy trời vừa tối nên trên phố hành nhân đông đúc, chẳng ai lưu ý sau lưng có người theo dõi.

Mãi đến khi cảm thấy có một bàn tay ấn mạnh lên vai mình, Hàn Chí Cao mới biết đã gặp chuyện bất trắc, định phản kháng thì đã không kịp nữa!

Một giọng nói vang lên đầy đe dọa ngay sát sau lưng :

- Chớ vọng động! Không chỉ cổ ngươi có thể gãy bất cứ lúc nào, mà trủy dao cũng sẵn sàng xuyên suốt hậu tâm! Cứ bình thần bước đi, làm như không có chuyện gì xảy ra. Ngay cả thần sắc cũng phải bình thần đừng để người ta chú ý!

Hàn Chí Cao hỏi :

- Các người là ai?

Một tên sừng sộ :

- Cấm hỏi! Hãy tự biết người đang ở trong hoàn cảnh nào! Người có muốn trủy dao cắm ngập vào tim không?

- Các người có biết tại hạ là ai không?

- Hàn Chí Cao, bồ đầu Ngô Huyện, không sai chứ?

- Không sai! Vậy các người có biết mình đang làm gì không?

- Biết! Người trong giang hồ coi việc đụng chạm đến quan nha là đại kỵ, chúng ta cũng không muốn phạm kỵ, nhưng có những lúc do bất đắc dĩ mà không thể quá câu thúc. Thực ra phạm đến quan lại của một huyện nhỏ như Ngô Huyện thì chẳng có gì là ghê gớm, đúng không? Hàn bồ đầu! Người chắc là người thông minh, vậy thì lẽ ra không nên hợp tác với Ngô Trung Nhất Long, bởi vậy làm thế người không còn là một bồ đầu công tâm nữa, vì thế bị xử theo luật giang hồ.

Hàn Chí Cao nói chuyện nhưng vẫn phải theo lệnh của hai tên khổng chế mình, bình thần bước đi không ngoái lại.

Một lúc sau thì tới chiếc cầu nhỏ bắc qua một con lạch. Hai tên thanh y hán tử ra lệnh cho Hàn Chí Cao rời đường cái rẽ xuống chân cầu trèo lên chiếc thuyền nhỏ đậu sẵn ở đó chèo ra sông lớn, Hàn Chí Cao được đưa lên một chiếc thuyền khác có mũi do ba tên hắc y nhân điều khiển xuôi dòng về hướng đông.

Nửa canh giờ sau thuyền ghé vào một cái vịnh hoang vắng đầy lau sậy um tùm. Hàn Chí Cao được giải lên bờ, tiến vào một ngôi nhà tranh nhỏ nằm cô tịch giữa rừng rậm hoang liêu.

Trong nhà có tới bảy tám người, ngồi trên một hàng ghế Hàn Chí Cao nhận ra trong số đó có Lệ Phách Phong Ảnh và Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng, nghĩ thầm :

- Gặp phải bọn hung nhân này thì ắt dữ nhiều lành ít rồi!

Một tên thanh y hán tử áp giải Hàn Chí Cao mang đến một chiếc ghế đặt trước hàng người kia nói :

- Hàn bồ đầu ngồi đi!

Lệ Phách Phong Ảnh trừng mắt nhìn Hàn Chí Cao hỏi :

- Hàn bồ đầu, chắc người biết ta là ai chứ?

Hàn Chí Cao đáp :

- Trương Nhiệm! Ta còn chưa phải người mù! Người và Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng nhận mình là bằng hữu của Tôn lão gia để gây thù hằn, đã có nhiều thành tích trong việc giúp Hách Minh Sơn tạo ra nhiều kẻ thù đối địch với Tôn lão gia, đồng thời cũng tăng thanh thế cho Hách Minh Sơn không ít.

Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng hừ một tiếng, nói :

- Xem ra người biết không ít. Nhưng chỉ sợ người chỉ mang theo những kiến thức đó xuống mồ mà thôi!

Hàn Chí Cao đáp :

- Tại hạ ăn cơm nhà nước, từ lâu đã không còn để tâm đến chuyện sinh tử của bản thân mình nữa. Các hạ dùng những lời đó để dọa dẫm tại hạ thì không có tác dụng gì đâu. Tại hạ biết rõ hoàn cảnh của mình nguy hiểm thế nào, nhưng hoàn cảnh của các hạ cũng không phải là khả quan gì cho lắm. Hiện giờ người của hai huyện Ngô Huyện và Trường Châu đang chuẩn bị phối hợp hành động để đối phó với các ngươi! Bây giờ các vị có bản lĩnh gì thì cứ giở hết ra. Hàn Chí Cao ta sẽ không thềm chớp mắt đâu!

Một lão nhân khác chừng năm mươi tuổi, mặt mũi trông có phần hòa hoãn không hung ác bằng Lệ Phách Phong Ảnh và Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng lên tiếng :

- Hàn bổ đầu chờ vội đi đến chỗ cực đoan như thế. Chúng tôi cần đưa bổ đầu tới đây là nhằm mục đích hợp tác...

Hàn Chí Cao cười nhạt nói :

- Hợp tác ư? Tình thế của tại hạ bây giờ là đao kề cổ, kiếm kề tai, khai ra tất cả những gì mình biết theo yêu cầu của các vị may lắm là có thể giữ được mạng sống, có gì mà hợp tác? Thôi được, các ngươi cứ hỏi đi, tại hạ biết gì nói vậy...

Lão nhân cười nói :

- Hàn bổ đầu quả là người thức thời. Như vậy không chỉ là giữ được mạng sống mà chúng ta có thể hợp tác lâu dài với nhau đôi bên cùng có lợi... Lão phu là Tưởng Khâm, trác hiệu Độc Kiếm Cuồng Ngưu. Hy vọng Hàn bổ đầu thành tâm hợp tác, trước tiên xin hỏi sự cầu kết giữa Ngô Trung Nhất Long và Trác Thiên Uy ở mức độ nào?

Hàn Chí Cao đáp :

- Mỗi quan hệ giữa hai người này vượt khỏi ranh giới cừu địch là may, còn chưa thể nói là cầu kết.

Lệ Phách Phong Ảnh nói giọng đầy cay cú :

- Hàn bổ đầu! Ngươi hãy biết điều một chút!

Hàn Chí Cao đáp :

- Thực chất quan hệ của họ là như thế, các vị yêu cầu Hàn mỗ nói gì nữa?

Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng gầm lên :

- Ngươi tưởng vừa rồi ngươi đến Tường An khách điểm bàn với Trác Thiên Uy vấn đề gì chúng ta không biết hay sao?

- Tại hạ nói chuyện với Trác thiếu hiệp là không có gì bí mật cả. Nếu các vị muốn biết...

- Ngươi nói xem!

- Trác Thiên Uy muốn điều tra về một người là Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy. Tên này trước đây có liên quan đến một vụ án do tại hạ phụ trách điều tra nên biết một số tung tích về hắn, đến cung cấp những tin đó cho Trác thiếu hiệp, có thể thôi.

Lệ Phách Phong Ảnh hừ một tiếng nói :

- Chỉ e sự việc không đơn giản thế đâu. Hàn bổ đầu! Ngươi bức chúng ta đi tới chỗ cực đoan rồi đấy! Mau khai ra Ngô Trung Nhất Long và Trác Thiên Uy cầu kết với nhau nhằm thực hiện âm mưu gì? Nếu không chịu...

Hàn Chí Cao nói :

- Thực tình quan hệ giữa Ngô Trung Nhất Long và Trác Thiên Uy thế nào, tại hạ biết không nhiều... Nếu các hạ không tin...

- Đương nhiên là chúng ta không tin!

Hàn Chí Cao nhún vai nói :

- Nếu thế tại hạ cũng đành chịu chứ biết làm thế nào?

Lệ Phách Phong Ảnh hỏi :

- Người là người chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ!

- Tại hạ...

Lệ Phách Phong Ảnh ra lệnh cho mấy tên thủ hạ :

- Hãy cho hắn một bài học kha khá vào!

- Tuân lệnh!

Hai tên đại hán đứng lên lao tới chỗ Hàn Chí Cao, một tên chộp lấy vị bồ đầu lồi tới bàn, đứng dựa vào cột nhà quặt hai tay ra sau, tên thứ hai vùng tay đánh ra liên bốn năm chưởng...

Bịch bịch bịch bịch...

Tất cả những chưởng đánh ra đều nhằm vào tiểu phúc và mạn sườn. Hàn Chí Cao đau đớn rú lên, ruột gan quặn lại, muốn nôn mà không sao nôn ra được...

Bịch bịch bịch...

Lại thêm mấy chưởng nữa nhằm vào mặt, Hàn Chí Cao không chịu được nữa, mắt tối sầm, hai chân nhũn xuống ngất đi...

Lệ Phách Phong Ảnh ra lệnh :

- Lôi lên ghế! Dội nước cho hắn tỉnh lại!

Mệnh lệnh lập tức được thi hành.

Cuộc thẩm vấn lại tiếp tục :

- Hàn Chí Cao nghe đây! Lão phu cần lấy khẩu cung! Nếu tiếp tục ngoan cố, lão phu sẽ ra lệnh lột từng mảng da đầu, ngươi có chịu được không?

Hàn Chí Cao khó nhọc nói :

- Tại hạ... không... có gì để... cung khai... cả... Thực tế tại hạ... không biết... nhiều... về... quan hệ... giữa Ngô Trung... Nhất Long và... Trác... Thiên Uy...

Lệ Phách Phong Ảnh gầm lên :

- Người còn bướng?

Hắn lại vùng tay ra lệnh cho thuộc hạ :

- Hãy thi hành lệnh ta... Lột da đầu hắn đi! Từng mảng một...

Tên đại hán vừa đánh Hàn Chí Cao rút ra một ngọn trủy dao sáng quắc vùng lên...

Trước tiên một mảng tóc rơi xuống, sau đó một mảng da đầu bị gọt, máu loang ra...

Đột nhiên ngoài cửa vang lên hai tiếng rú thảm, sau đó một nhân ảnh tiến vào nhà tay cầm một thanh đao.

Tiếng rú thảm hiển nhiên phát ra từ miệng người sắp chết, ngoài cửa vốn có hai tên hán tử đứng gác, dám đoán chúng đã trúng phải độc thủ...

Tên đang tra tấn Hàn Chí Cao dừng tay, lùi lại mấy bước, mặt tái đi, chăm chăm nhìn người vừa xuất hiện...

Lệ Phách Phong Ảnh và Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng đứng bật dậy, run giọng nói :

- Trác Thiên Uy...

Không sai! Người vừa xuất hiện chính là Trác Thiên Uy!

Chàng đứng trợn trước cửa, vẻ mặt hết sức bình thản, thậm chí trên môi thấp thoáng nét cười, quét mắt nhìn Lệ Phách Phong Ảnh và Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng hỏi :

- Các vị! Chúng ta lại gặp nhau... Nếu tại hạ không nhầm thì đây là lần thứ ba... Sự bất quá tam...

Trong nhà ngoài! Lệ Phách Phong Ảnh, Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng và Độc Kiếm Cuồng Ngưu Tướng Khâm ra còn có sáu tên đại hán, tên nào tên nấy đều cao to vạm vỡ, lưng mang đao kiếm. Thái Dương huyết nhô cao, nhìn qua cũng biết đều là hảo thủ có công lực thượng thặng.

Lệ Phách Phong Ảnh dần dần trấn tĩnh lại. Chín đấu với một, hiển nhiên ưu thế hoàn toàn nghiêng về phía chúng.

Hắn nghiêng răng nói :

- Tên họ Trác! Người đến thật đúng lúc! Chính ta đang muốn tìm người, không ngờ người tự dẫn xác đến vịnh Lư Trúc!

Trác Thiên Uy lạnh lùng hỏi :

- Để làm gì?

- Trả món nợ ở Thiên Bình sơn.

Trác Thiên Uy bổ sung :

- Và lần sau ở bến sông gần Hàn San tự nữa...

Lệ Phách Phong Ảnh nghiêng răng nói :

- Không sai! Vì thế hôm nay chúng ta sẽ quyết một trận tử chiến một mất một còn...

Trác Thiên Uy bổ sung :

- Người sống thì ta chết...

Giọng chàng bỗng đành lại :

- Trương Nhiệm! Các người đã truy bức ta tới bước đường cùng, lòng nhẫn nại của con người là có giới hạn. Ta đã hết sức nhẫn chịu thế mà các người vẫn không chịu buông tha... Trong cuộc đấu sinh tử này tất có một bên phải chết! Oan gia lộ hẹp thì cuộc sinh tử chiến là không tránh khỏi. Hãy rút kiếm đi!

Nói xong lùi ra đứng giữa khoảng sân hẹp trước ngôi nhà.

Lệ Phách Phong Ảnh cùng Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng xuất lĩnh Độc Kiếm Cuồng Ngưu Tướng Khâm và sáu tên đại hán vung đao tuốt kiếm xông ra vây lấy Trác Thiên Uy.

Trong số này, ngoài Lệ Phách Phong Ảnh và Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng đã hai lần bị ném khở đầu ra, bảy tên còn lại chưa từng gặp Trác Thiên Uy nhưng đều đã nghe danh chàng.

Lần trước một mình Trác Thiên Uy đột nhập Hách gia trang, giết chết Khuyết Đạo, chém cụt tay Ma Tăng, đả thương Thiên Nguyên đạo nhân và Cầu Hồn Sa nữ, việc đó làm sao chúng không biết?

Thế nhưng bây giờ đứng trước một thiếu niên mới hai mươi hai một tuổi, dáng thanh mảnh như thư sinh, chúng lại đâm nghi ngờ những gì được nghe kể, nhìn lại mình và đồng bọn đều cao lớn vạm vỡ, chúng dần dần lấy lại tin tâm...

Tuy nhiên nhìn tử thi hai tên đồng bọn chết thảm nằm hai bên cửa, chúng cũng thấy lạnh sống lưng!

Trác Thiên Uy ngưng công phòng bị, nhìn Lệ Phách Phong Ảnh cười hỏi :

- Trương Nhiệm! Các người xuất thủ trước hay tại hạ phát đao trước?

Lệ Phách Phong Ảnh không đáp, vung đao quát :

- Các huynh đệ! Sát!

Cả tám tên nhất loạt công vào.

Trác Thiên Uy không chút lưu tình, liền xuất chiêu sát thủ Lạc Hồn Thiên Phệ!

Những tiếng rú thảm vang lên tiếp liền nhau...

Máu tuôn xối xả...

Tiếng thây người rơi bình bịch...

Ngay chiêu đầu đã có bốn người ngã xuống, trong đó có cả Độc Kiếm Cuồng Ngưu Tướng Khâm và Lệ Phách Phong Ảnh. Cả hai tên này đều bị xé tan lồng ngực, chết rồi mà mắt vẫn mở trừng trừng, đao kiếm vẫn còn nằm trong tay...

Năm tên còn lại đứng ngây ra, tròn mắt kinh hoàng nhìn Trác Thiên Uy.

Trong đời chưa bao giờ chúng nhìn thấy có người chỉ thi triển một chiêu sát thủ mà giết nhiều người như thế...

Đứng ngẩn ra một lúc, cả năm tên cùng hè nhau lao chạy mỗi đứa một phương.

Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng thì chạy vào nhà, bốn tên còn lại lao vào rừng rậm...

Trác Thiên Uy không đuổi theo chúng mà đi theo Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng.

Tên này lao tới bên Hàn Chí Cao máu me đầy đầu nhưng đã ngồi lên được, dí đao vào yết hầu vị bổ đầu, nhìn Trác Thiên Uy quát :

- Không... Không được tới gần! Nếu... nếu không... lão... lão phu sẽ giết... tên cầu... cầu quan này!

- Hô hô hô...

Trác Thiên Uy ngửa mặt cắt một tròng cuồng tiếu.

Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng nhú mày hỏi :

- Ngươi cười gì? Có gì mà đáng cười đâu?

Trác Thiên Uy thôi cười đáp :

- Rất đáng cười!

Chàng tiến thêm vài bước, vừa đi vừa nói :

- Trác Thiên Uy ta lãng tích giang hồ, chỉ quan tâm đến sinh tử của bản thân mình thôi, còn người khác sống hay chết thì ảnh hưởng gì đến ta chứ? Cho dù thiên hạ chết sạch, ta cũng chẳng thêm quan tâm, thế mà ngươi định dùng sinh mệnh người khác để định uy hiếp ta, há chẳng đáng cười? Bây giờ nghe đây! Ta chuẩn bị chém ngươi hai mươi bốn đao, hãy chuẩn bị đi!

Dứt lời lao tới, vung đao chém ra...

Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng hồn siêu phách lạc bằng mình nhảy ra cửa sổ lao đi...

Thoát khỏi ngôi nhà mà không thấy Trác Thiên Uy đuổi theo, Mạc Gia Hưng đã yên tâm mấy phần nhưng vẫn chưa dừng lại, càng thi triển thân pháp chạy nhanh hơn.

Chạy được chừng hai dặm, chợt nghe sau lưng vang lên tiếng quát :

- Nộ Quỷ đứng lại!

Phía sau là tử thần Mạc Gia Hưng đâu dám dừng?

Vừa nghe tiếng, hần vội nhún chân phi tới mấy trượng nữa...

Người đang lơ lửng trên không bỗng một mũi phi đao từ phía sau phóng đến cắm vào lưng tên ma đầu.

Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng không kịp kêu lên một tiếng, từ độ cao hai trượng ngã phịch xuống...

* * * * *

Chiếc thuyền nhỏ ghé bến Phong Kiều, Trác Thiên Uy đỡ Hàn Chí Cao đứng lên hỏi :

- Hàn huynh có thể đi được không? Để huynh đệ dìu người đi!

Hàn Chí Cao gượng đứng vững nói :

- Chút thương tích nhẹ còn có thể duy trì được. Đại ân đại đức không dám nói bằng một chữ tạ, sau này tiểu đệ xin nguyện kết cỏ ngậm vành báo đáp.

Trác Thiên Uy dìu Hàn Chí Cao lên bờ rồi mới để y tự đi.

Hai người từ biệt nhau ngay trên biển, Hàn Chí Cao đi được một lúc thì có một chiếc thuyền nhỏ chở hai thiếu niên thư sinh vào bờ. Một người nói :

- Trác huynh, thì ra huynh có liên lạc với quan nha dịch nên tìm ra bọn ma đầu trước chúng tôi một bước, giết chết hai tên hung ma Lệ Phách Phong Ảnh và Mạc Gia Hưng... làm hồng sự của chúng tôi...

Trác Thiên Uy nhìn lại, nhận ra đó là hai thiếu nữ đóng giả nam trang, Nam Cung Phụng Minh và Bùi Tuyên Văn, nhú mày hỏi :

- Tại hạ làm hồng việc gì của hai vị? Hai vị gan mật quả là không nhỏ. Ngoài hai lão ma đó, chúng còn có tới bảy, tám tên thủ hạ. Giả sử hai vị đến trước một chút thì không chừng bị thiệt thòi lớn đấy!

Nam Cung Phụng Minh đáp :

- Chúng tôi còn có kế sách ứng phó khác...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Trên thuyền còn có cao thủ chứ gì?

Nam Cung Phụng Minh đáp :

- Không sai!

Trác Thiên Uy nói :

- Thực ra hai vị không nên tìm Lệ Phách Phong Ảnh và Mạc Gia Hưng, vì chúng chỉ thực hiện âm mưu mượn đao giết người của người khác nhằm kích lên lòng thù hận của hai vị với Ngô Trung Nhất Long mà thôi...

Nam Cung Phụng Minh nói :

- Chúng tôi tra tìm hành tung hai tên hung ma đó không phải chỉ vì cuộc xung đột nhỏ ở Thiên Bình sơn...

Trác Thiên Uy nhú mày hỏi :

- Vậy hai vị...

- Chúng tôi tới là để điều tra về một vụ huyết án...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Vụ huyết án gì? Ở đâu?

Nam Cung Phụng Minh đáp :

- Mười mấy ngày trước ở ngoại ô thành Trấn Giang, xảy ra một vụ thảm án, trong Hồ gia chín mươi nhân khẩu cả nam phụ lão ấu đều bị giết sạch, đặc biệt hai vị khuê nữ tử trạng càng thê thảm, tiền của vàng bạc trong nhà bị cướp sạch. Tình cờ hai chúng tôi tới Trấn Giang du ngoạn nghe tin liền đến hiện trường xem, phát hiện thấy ở hiện trường có một chiếc ví nhỏ thêu tên là Hà Cô, trong đó có mấy viên ngọc phỉ thúy. Qua điều tra chúng tôi tìm gặp Hà Cô, một kỹ nữ khá nổi danh ở Trấn Giang. Theo lời Hà Cô thì cách đó không lâu, cô ta tặng chiếc ví cho một người có tên là Triệu Vô Khải, một nhân vật võ lâm chừng ba mươi tuổi, tên này từ Hàng Châu đáp thuyền đến, trong người có giấu một ngọn trủy dao cực sắc. Chúng tôi liền truy theo manh mối này... Trác huynh có nghe vụ này không?

Trác Thiên Uy đáp :

- Tại hạ... có nghe... Hai vị kể tiếp đi!

- Lần theo tung tích Triệu Vô Khải, chúng tôi đến Tô Châu thì gặp khá nhiều nhân vật giang hồ thành danh tụ tập ở đây nên mới lưu tâm, phát hiện hai tên ma đầu Lệ Phách Phong Ảnh và Mạc Gia Hưng tới Trúc Lâm sơn trang cầu kết với Nghê phu nhân, có lẽ chúng nhận ra bị theo dấu nên tổ chức cuộc tập kích ở Thiên Bình sơn để diệt khẩu. Chúng tôi liền bỏ Triệu Vô Khải chuyển sang hai tên hung ma này...

Trác Thiên Uy chợt nghĩ đến một việc, ngắt lời hỏi :

- Nam Cung cô... Nam Cung huynh, sổ ngọc phỉ thúy trong ví có nhiều không?

Nam Cung Phụng Minh đáp :

- Chỉ có một viên thôi, nhưng lớn tới năm phân mà chạm khắc hoa văn hết sức tinh xảo, theo trang sức truyền thống của người Hán.

Trác Thiên Uy à một tiếng hỏi :

- Cô nương... Nam Cung huynh có mang theo trong người không?

Nam Cung Phụng Minh ngơ ngác hỏi :

- Trác huynh hỏi làm gì?

Trác Thiên Uy cười đáp :

- Nếu trên viên ngọc phỉ thúy có khắc hình một con linh quy nhỏ xíu ở mặt sau thì có lẽ tại hạ biết lai lịch của nó, viên ngọc phỉ thúy đó có tên Kim Quy Phỉ Thúy...

- Người là...

Trác Thiên Uy cười hỏi :

- Cô nương... Nam Cung huynh hoài nghi tại hạ là Triệu Vô Khải phải không? Còn may là trên chân tại hạ không khắc chữ tặc.

Nam Cung Phụng Minh nghiêm mặt nói :

- Trác huynh đừng đùa có được không? Xin hãy nói xem viên ngọc phỉ thúy kia lai lịch thế nào?

Trác Thiên Uy đáp :

- Có khả năng là vật của Dương viên ngoại, một trong năm đại phú gia ở Hán Dương phủ. Thượng tuần tháng bảy năm ngoái một bọn người giang hồ cướp đi toàn bộ một lượng châu báu rất lớn gồm sáu mươi bảy viên bảo ngọc tại Nam Kinh.

Nam Cung Phụng Minh kêu lên :

- Ui chao! Một số lượng châu báu nhiều thế kia mà chủ nhân không thuê người truy tìm hay sao?

Trác Thiên Uy cười đáp :

- Đó là việc của khổ chủ...

Chàng chấp tay nói :

- Hai vị cô nương, xin cáo từ!

Nói xong quay người bước đi.

Nam Cung Phụng Minh nói :

- Trác huynh! Xin chờ đã!

Nhưng chàng đã đi xa, không dừng lại.

* * * * *

Phủ đệ của Ngô Trung Nhất Long là trang viện lớn nhất vùng Hàn Sơn Phi Lỗ Hiệp, có tới ba bốn chục tòa nhà lớn nhỏ, đừng nói ban đêm mà ngay cả ban ngày nếu vào đây mà không thạo địa hình cũng rất dễ lạc.

Tôn phủ trong thời gian mấy ngày qua được canh gác cực kỳ nghiêm mật, người vào ra bị tra hỏi hết sức gắt gao, những người vào yết kiến chủ nhân phải được sự đồng ý của Tôn Chính lão thái gia, thế nhưng hàng ngày đều có khá nhiều người nhập phủ, đó là tử đệ và bằng hữu của Tôn Chính đến trợ lực cho Ngô Trung Nhất Long để đối phó với hiểm họa đang đến rất gần.

Với lực lượng hiện có của Tôn phủ, một vài chục cao thủ đến thì chẳng làm được gì, nhưng nếu đối phương đến đông thì sẽ làm kinh động đến quan phủ sẽ huy động quan binh can thiệp, bởi thế Ngô Trung Nhất Long rất yên tâm.

Tối hôm ấy trừ một số nơi cần thiết, còn lại trong Tôn phủ tối om, chẳng những không thấy ô cửa sổ nào còn sáng đèn mà nhìn khắp phủ cũng không thấy bóng người nào đi lại, giả sử có ai dám đột nhập vào nơi vắng lặng nhưng đầy bất trắc này tất không khỏi cảm thấy hoàn toàn nổi gai.

Có ai biết được Ngô Trung Nhất Long và những cao thủ bố trí ở đâu trong phủ đệ bao la và đầy cạm bẫy đó?

Bình thường ở Tôn phủ đã có hơn ba chục võ sư hộ viện, mấy ngày nay còn tăng cường thêm rất nhiều cao thủ, thế mà nhìn vào thấy vắng lặng như thế, ai biết trong đó ngầm chứa bao nhiêu hung hiểm?

Tuy bên ngoài không nhìn thấy gì nhưng tối hôm ấy ở hậu sảnh tụ tập rất đông, trong sảnh đèn đuốc sáng choang nhưng không một tia sáng nào lọt được ra ngoài.

Trong sảnh có gần hai chục người ngồi quanh bàn tiệc, tuy mọi người ăn uống nói cười nhưng không khí vẫn khá trật tự, chỉ cần cách xa mười trượng đã không nghe thấy gì.

Ngoài lão gia Ngô Trung Nhất Long Tôn Chính, thiếu gia Tôn Sĩ Hào và mấy vị quản gia, đại tổng quản, nhị tổng quản còn có khá nhiều người lạ mặt, đó là bằng hữu của Tôn lão gia.

Chờ bốn tên tỳ nữ rót rượu xong. Ngô Trung Nhất Long đứng lên nhìn một trung niên nhân bận cẩm bào chừng bốn mươi tuổi, vẻ mặt oai nghiêm đường bệ nói :

- Người đã đến đông đủ cả rồi, Tào lão đệ hãy im lặng để nghe tiên trưởng trình bày kế hoạch xem!

Vị trung niên nhân bận cẩm bào đó là Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái, bá đệ của Ngô Trung Nhất Long còn gọi là Tào tam gia.

Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái trong giang hồ danh vọng không lớn, chỉ có thể coi là tiểu nhân vật mà thôi, cũng ít khi đến Tô Châu, ngay cả Ngô Trung Nhất Long cũng không biết rõ hành tích của bá đệ trong giang hồ.

Ngô Trung Nhất Long chỉ mới ngoài năm mươi tuổi mà thôi, chẳng qua vì người có quyền có thế nên được gọi là lão thái gia. Thần Thủ Thiên Quân Tào tam gia thì càng trẻ hơn, nhưng ra ngoài thường bận bộ cẩm bào nên trông rất oai vệ rất ít người tin vị Tào tam gia là người lưu lã giang hồ.

Tiên trưởng mà Ngô Trung Nhất Long nói ở đây là một lão đạo ngồi bên cạnh Thần Thủ Thiên Quân. Vị này danh hiệu Địa Hành Tiên Chính Nguyên đạo nhân, uy vọng rất lớn, cùng được bài danh trong Giang Hồ Ngũ Yêu với Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ, nhân vật đầu não trong số quân cầu đảng tới Tô Châu bảo hộ cho Hách Minh Sơn.

Chính Nguyên đạo nhân tuy bài danh trong Giang Hồ Ngũ Yêu với Thiên Thành Vũ Sĩ nhưng hai người là tử đối đầu, thế xung khắc như thủy hỏa.

Nguyên nhân để sinh ra đối đầu là rất đơn giản, không phải giữa Chính Nguyên đạo nhân và Thiên Thành Vũ Sĩ có thâm cừu đại hận gì, chẳng qua xung đột bắt nguồn từ một nguyên nhân rất nhỏ là thứ tự trong Giang Hồ Ngũ Yêu mà thôi.

Trong Giang Hồ Ngũ Yêu, Chính Nguyên đạo nhân Địa Hành Tiên bài danh sau Thiên Thành Vũ Sĩ Tử Phủ Tán Tiên. Vì lẽ đó mà Địa Hành Tiên không phục sinh ra thù hận, Thiên Thành Vũ Sĩ là người chủ trì trong Hách gia trang, lẽ đương nhiên Chính Nguyên đạo nhân thành chủ trì trong Tôn phủ!

Nghe Ngô Trung Nhất Long đề nghị mình phát biểu trình bày kế hoạch. Chính Nguyên đạo nhân khách khí nói :

- Tôn thí chủ khách khí quá! Chờ bản đạo lắng nghe ý kiến của các vị để biết rõ tình hình xong, bản đạo sẽ thương lượng với thí chủ.

Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái nói :

- Hồi chiều tổ trình sát giám thị khu vực vịnh Lư Trúc về báo tin trong ngôi nhà tranh là cơ sở bí mật của Hách Minh Sơn có xảy ra một vụ huyết sát căn cứ vào những gì xảy ra tại hiện trường thì có tới năm sáu người bị giết. Chỉ tiếc là chúng không mục kích tận mắt nên không biết sự việc cụ thể ra sao, nạn nhân thuộc phái nào và ai gây án. Rất khó có khả năng người của Hách gia trang mới đến tàn sát lẫn nhau...

Ngô Trung Nhất Long hỏi :

- Còn Tam Tinh minh?

Tào Vĩnh Thái đáp :

- Tam Tinh minh còn chưa biết việc này, đang cho người điều tra.

Một lão nhân tuổi độ ngũ tuần, bần hắc y đứng lên nói :

- Lúc trưa sau giờ Ngọ tên họ Trác xuất hiện ở trong Phong Kiều trấn, sau đó trở về Tường An khách điếm không lộ diện nữa... Trong thời gian đó hai tên giả mạo thư sinh đã từng đụng độ với Lệ Phách Phong Ảnh và Nộ Quỷ Mạc Gia Hưng ở Thiên Bình sơn cũng xuất hiện ở khu vực Hàn San tự.

Ngô Trung Nhất Long hỏi :

- Đó có phải là hai tên đã từng giết người của chúng ta phái đến giám thị Phong Kiều khách điếm và đuổi Vô Tình Giả Thất Cô đi không?

Hắc y lão nhân đáp :

- Hình như không giống...

Chính Nguyên đạo nhân Địa Hành Tiên lên giọng kể cả :

- Thôi không cần tranh luận những chuyện vặt vãnh đó nữa... Bản đạo cần biết ở Hách gia trang có động tĩnh gì...

Hắc y lão nhân nói :

- Tiên trưởng minh giám! Từ khi tên họ Trác thâm nhập gây đại náo Hách gia trang chúng đã cho tăng cường giới bị, quân chế người ra vào hết sức nghiêm khắc, cao thủ hoạt động trong trang hết sức ẩn mật vào ra không để lộ hành tích, người của chúng ta ẩn phục trong đó không phát hiện được tin tức gì quan trọng. Cái đêm tên họ Trác đột nhập Hách gia trang thì không có Thiên Thành Vũ Sĩ trong trang, hai người chủ trì để rú lên trận pháp nên mới bị thua, sau này Thiên Thành Vũ Sĩ trở về đã tăng cường cảnh giới thêm nên nghiêm mật hơn trước rất nhiều...

Chính Nguyên đạo nhân hỏi :

- Nói vậy là người của các vị cài vào ẩn phục không phát huy được tác dụng gì?

Lão nhân lúng túng nói :

- Cái này...

Chính Nguyên đạo nhân nghiêm giọng :

- Biết mình mà không biết địch thì làm sao thắng được?

Lão nhìn sang Ngô Trung Nhất Long nói :

- Tôn thí chủ! Chuẩn bị một cách sơ sài như thế, thử hỏi làm sao đối phó nổi với cường địch?

Ngô Trung Nhất Long hoang mang nói :

- Tiên trưởng nói không sai! Đáng trách là người của tệ trang vừa thiếu nhạy bén vừa không đủ cảnh giác...

Chính Nguyên đạo nhân xua tay nói :

- Thôi bỏ! Dù sao bây giờ nói cũng trễ rồi, đừng nhắc tới nữa thì hơn. Chúng ta không thể cứ giữ thủ thế được. Dĩ dật đãi lao không phải là biện pháp tốt mà phải chủ động tấn công, phải giáng một đòn chí mạng để giành quyền chủ động. Trong binh pháp xưa nay không ai cứ giữ thủ thế mà giành được thắng lợi.

Ngô Trung Nhất Long hỏi :

- Ý tiên trưởng là...

Chính Nguyên đạo nhân đáp :

- Phải tập trung lực lượng giáng một đòn thật mạnh! Tìm ra chỗ ẩn náu của bọn đầu não để đánh giáp đầu chúng. Tiêu diệt lực lượng đầu não thì mới vĩnh viễn tiêu trừ được hậu họa.

Ngô Trung Nhất Long nói :

- Nhưng có điều khó khăn là... nếu chủ động tấn công thì tất phải đối phó với cả hai cường địch, chỉ sợ hy vọng thành công không nhiều. Trừ trường hợp liên kết được với một bên để dốc toàn lực tấn công bên kia...

Chính Nguyên đạo nhân châm biếm :

- Như vậy theo ý Tôn thí chủ là chúng ta xua hai phái động thủ để tọa sơn quan hổ đấu?

Ngô Trung Nhất Long gật đầu :

- Không sai! Bọn chúng không thể ở lại đây lâu được, vì thế sớm muộn gì chúng cũng phải liều một trận. Bên bại thì không nói ngay cả bên thắng cũng sẽ tổn thất nặng nề. Đối với chúng ta sẽ rất có lợi.

Chính Nguyên đạo nhân gật đầu nói :

- Thế cũng được nhưng không biết tên họ Trác lai lịch thế nào?

Ngô Trung Nhất Long đáp :

- Một kẻ hết sức cực đoan và nguy hiểm, mới xuất đạo chưa lâu...

- Hắn tới Tô Châu là nhằm mục đích gì?

- Hình như hắn truy tìm bảo vật bị mất.

Chính Nguyên đạo nhân à một tiếng.

Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái hỏi :

- Đại ca, hình như Trác Thiên Uy có nhờ chúng ta phối hợp truy tìm hung thủ phải không?

Ngô Trung Nhất Long gật đầu :

- Không sai! Lần trước đột nhập Hách gia trang, Trác Thiên Uy đã bức ép Hách Minh Sơn khai ra danh tính người cho hắn ba chiếc ngọc thoa là bảo vật tổ truyền của Trác gia.

Chính Nguyên đạo nhân hỏi :

- Thủ phạm là ai?

- Là một tên Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy nào đó... Trác Thiên Uy nhờ chúng ta tìm tên này...

Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái nói :

- Như vậy là tốt rồi! Chúng ta hãy lợi dụng mối quan hệ này lừa giết tên họ Trác đi để vĩnh viễn trừ đi mối hậu họa vô cùng...

Ngô Trung Nhất Long nói :

- Tam đệ! Bây giờ Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào đang ra sức thu phục Trác Thiên Uy, nếu chúng ta làm thế chẳng những ngoài việc phải lo đối phó với Trác Thiên Uy còn phải lo đối phó với Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào...

Chính Nguyên đạo nhân nói :

- Các vị làm sao chỉ với một tên tiểu bối mới xuất đạo mà sợ đến thế? Cứ giao hấn cho bản đạo, các vị cứ yên tâm đi!

Đột nhiên bên ngoài có người trầm giọng quát :

- Ai?

Ngô Trung Nhất Long vội đẩy cửa chạy ra, thấy hai tên cảnh vệ rút kiếm chuẩn bị động thủ với Trác Thiên Uy thì kinh hãi la lên :

- Dừng tay! Lùi lại!

Trác Thiên Uy bận thanh bào, tay cầm đao tiến thẳng tới sảnh đường, hai tên cảnh vệ rút kiếm chặn nghe quát thì thu kiếm lùi lại.

Trác Thiên Uy bước lên hướng tới Ngô Trung Nhất Long chấp tay nói :

- Tại hạ đến có phần đột ngột, xin Tôn lão thái gia mở lượng hải hà! Tôn phủ canh phòng nghiêm mật như thế, thật khó tìm được lão thái gia!

Ngô Trung Nhất Long hoàn lễ nói :

- Ngoài Trác lão đệ ra, chỉ e trong giang hồ không còn một ai khác có thể tiến nhập vào tới trung khu tể trang mà thần không hay quỷ không biết như vậy...

Nói xong dẫn chàng vào sảnh đường nói với mọi người :

- Chư vị, trước tiên tại hạ xin giới thiệu...

Chính Nguyên đạo nhân vẫn ngồi yên trên ghế, xua tay nói :

- Khỏi cần! Tôn thí chủ, hấn là tên họ Trác đấy phải không?

Ngô Trung Nhất Long cung kính đáp :

- Tiên trưởng, chính là vị này...

Chính Nguyên đạo nhân nói :

- Hấn đến là tìm Tôn thí chủ, vậy người cứ nói chuyện với hấn là được rồi!

Ngô Trung Nhất Long cúi người đáp :

- Vâng!

Rồi quay sang Trác Thiên Uy cười nói :

- Trác lão đệ... chúng ta sang bên này...

Trác Thiên Uy nhại giọng Chính Nguyên đạo nhân nói :

- Khỏi cần! Có việc này muốn thỉnh giáo lão thái gia, không mất nhiều thời gian đâu!

Vừa gặp Chính Nguyên đạo nhân chàng đã có ngay ác cảm nên ngôn từ và thái độ không được khách khí, vừa nói vừa nhìn mặt lão đạo chờ xem phản ứng.

Ngô Trung Nhất Long dường như cũng biết thế nên cố sức đầu đuôi đôi bên, nhìn Trác Thiên Uy nói :

- Trác lão đệ tới đây...

Trác Thiên Uy nói ngay :

- Xin hỏi lão thái gia một vấn đề...

- Vấn đề gì?

- Lão thái gia biết Triệu Vô Khải là ai không?

Ngô Trung Nhất Long ngạc nhiên hỏi lại :

- Triệu Vô Khải? Đó là ai vậy?

- Một nhân vật khả nghi trong giang hồ.

Ngô Trung Nhất Long lắc đầu đáp :

- Lão hủ còn chưa nghe ai nói đến danh hiệu này...

Trác Thiên Uy nói :

- Có thể trong sổ thủ hạ của lão thái gia có người biết lai lịch Triệu Vô Khải...

Ngô Trung Nhất Long nói :

- Bây giờ thế này! Lão hủ sẽ hỏi lại tin tức người này, sau đó lập tức phái người báo cho Trác lão đệ biết. Nhưng chẳng hay giữa lão đệ với Triệu Vô Khải...

Trác Thiên Uy đáp :

- Có người nhờ tại hạ điều tra lai lịch người này. Còn tại hạ hoàn toàn không biết đó là ai. Nghe nói nửa tháng trước Triệu Vô Khải xuất hiện ở Trấn Giang sau đó xuôi thuyền về phía nam, đi đâu không rõ...

Ngô Trung Nhất Long nói :

- Lão hủ sẽ cho người điều tra ngay.

Trác Thiên Uy chấp tay nói :

- Xin đa tạ. Tại hạ xin cáo từ?

Chờ khách đi xa, Ngô Trung Nhất Long tức giận quát lên :

- Thật là một lũ ăn hại! Chúng bay canh gác thế nào mà để tên họ Trác lọt vào tận đây hử?

Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái nói :

- Đại ca, không thể trách chúng được... Ở Hách gia trang nhiều cao thủ đến thế mà Trác Thiên Uy còn đột nhập được như vào chỗ không người! Chúng tôi tên họ Trác là người hết sức đáng sợ, sẽ là mối đe dọa tiềm tàng của chúng ta... Tiểu đệ xin ra ngoài xem sao.

Ngô Trung Nhất Long gật đầu :

- Được! Vậy đệ ra ngoài xem có tổn thất gì không?

Tào Vĩnh Thái dạ một tiếng bước ra ngoài.

Chính Nguyên đạo nhân vuốt râu trầm ngâm một lúc mới nói :

- Tôn thí chủ... tên họ Trác này bản lĩnh rất cao. Nếu được hãn trợ giúp thì bá nghiệp của ngươi sẽ gặp thuận lợi cực kỳ to lớn. Bần đạo sẽ giúp thí chủ vạch ra mưu kế, tiền tài mỹ nữ đều đem sử dụng, nhất định thu phục được hãn! Trái lại nếu để hãn bị cừu nhân ngươi thu phục thì ngươi sẽ biến thành một con số không thôi, thậm chí ngay đến tính mạng cũng khó mà giữ được!

Ngay sáng hôm sau Ngô Trung Nhất Long sai một tên thủ hạ tâm phúc đem thiệp mời đến Tường An khách điểm mời Trác Thiên Uy cùng mình tiến hành một chuyến du lịch các nơi danh lam thắng cảnh ở Tô Châu, nhưng bọn tiểu nhị nói chàng đã rời điểm từ mờ sáng.

Lại một lần nữa, bọn chịu trách nhiệm giám thị Trác Thiên Uy đã không hoàn thành nhiệm vụ!

Chàng cũng biết rõ Ngô Trung Nhất Long cử người đến Tường An khách điểm giám sát mình rất chặt chẽ nên rất thận trọng đề phòng. Càng ngày chàng càng có kinh nghiệm phong phú hơn để đối phó với bọn người này, thủ đoạn cắt đuôi ngày càng tinh vi hơn. Bây giờ những kẻ lão luyện nhất cũng không sao bám giữ được chàng.

Lúc đầu, chàng xuôi thuyền một quãng rồi chuyển lên đi bộ, sau vài lần thay đổi phương hướng mới yên tâm tìm một con thuyền nhỏ luồn trong bụi bờ lau lách sang bờ nam tới một trang viện khá mỹ lệ nhưng nằm giữa cánh rừng khá hoang vu.

Nhìn qua, trang viện giống như một khu hoang phế không thấy bóng người nhưng trước cổng lại treo biển cấm người tự tiện xâm nhập, chẳng lẽ cấm người vào quấy rối sự yên tĩnh của ma quỷ?

Thực ra trong trang viện không hoang vắng như người ta tưởng mà trong hoa viên tuyệt đẹp vẫn có người chuyên cần xén tỉa, không chỉ hoa viên mà các lối đi cũng được quét dọn rất sạch sẽ.

Trên bức hoành phi trên cổng đề hai chữ: “Tĩnh viên”.

Trác Thiên Uy ẩn phục trong khu rừng bên tả viên môn, nấp trên một cành cây rậm rạp quan sát mọi động tĩnh cả bên ngoài lẫn bên trong Tĩnh viên. Hiển nhiên chàng đã điều tra rõ đây là nơi ẩn cư của nhân vật giang hồ nào, tới đây tất có mục đích...

Bóng cây ngăn dần theo nắng. Đã sắp tới giờ Ngọ.

Cuối cùng từ xa có một chiếc kiệu tiến lại gần Tĩnh viên, hai tên kiệu phu cao lớn vạm vỡ khiêng kiệu tiến như bay. Đi sau kiệu còn có một trung niên tỳ nữ dáng bộ thất thiếu vừa đi vừa thở hổn hển.

Trác Thiên Uy nhẹ nhàng đáp xuống đất, tiến lại gần...

Mãi tới khi chàng tiến đến sát trước mặt, hai tên kiệu phu mới bất chợt nhận ra, sợ hãi kêu lên :

- Ui chao! Thiếu gia...

Trác Thiên Uy bình tĩnh nói :

- Hai vị vất vả quá! Hãy nghỉ ngơi một lúc!

Một tay chàng giữ lấy chiếc kiệu, tay kia chỉ tới trung niên tỳ nữ nói tiếp :

- Xem vị đại tẩu kia đã không thở nổi rồi kìa!

Trác Thiên Uy chỉ giữ nhẹ chiếc kiệu, thế mà hai tên kiệu phu cố sức bao nhiêu cũng không sao tiến thêm được nửa bước, thậm chí còn phải lùi lại!

Trung niên tỳ nữ đi sau thấy vậy không khỏi kinh tâm!

Thị bước lên hỏi :

- Người... làm gì thế! Thật chẳng ra thể thống gì cả!

Trác Thiên Uy cười kha kha nói :

- Đại tẩu! Hình như chúng ta đâu phải xa lạ gì? Tại hạ vừa mới nhận được tin tức rất đáng tin cậy, tới đây thì quả nhiên trúng phóc!

Trung niên tỳ nữ hỏi :

- Người nói gì?

Trác Thiên Uy cười hô hô đáp :

- Tại hạ dám đánh cuộc bây giờ tìm người đang nhảy lên bình bịch đấy! Nói thế là phương giá thừa hiểu rồi... Không chỉ... người mà vị thiếu nữ xinh đẹp trong kiệu cũng thừa hiểu tại hạ nói gì...

Trung niên tỳ nữ trừng mắt quát :

- Người thật to gan!

Trác Thiên Uy cười điềm nhiên đáp :

- Không dám đâu! Hai vị còn to gan hơn tại hạ nhiều!

- Người...

Trác Thiên Uy nói :

- Thân là nô tỳ của vị đại phú chủ nhân Tĩnh viên Hồ đại gia mà còn trang điểm mang tóc râu giả vào Hưng Long điểm làm bà chủ... Hừ! Ắt hẳn các thứ hóa trang người gửi hết cho thiếu nữ xinh đẹp trong kiệu đứng không?

Trung niên tỳ nữ nghe nói đến Hưng Long điểm biết hành tung đã bị lộ, không cần đóng kịch nữa tức giận gầm lên :

- Người hồ ngôn bát đạo gì thế? Thật đáng chết! Hừ!

Tiếng hừ chưa phát ra thì đã vung tay phóng tới một chùm ám khí.

Trác Thiên Uy đã có đề phòng, tay phải phất ra cuốn đi mấy mũi ngân châm, tay trái thừa thế điểm ra hai chỉ...

- Ui chao!

Kiên Tĩnh huyết cả hai vai bị điểm trúng, hai tay trung niên tỳ nữ bất lực rũ xuống, hốt hoảng lùi lại ba bước, kêu lên :

- Người làm sao...

Trác Thiên Uy trầm giọng nói :

- Câm miệng! Người xuất thủ định giết ta trước, còn mở miệng trách ai? Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng!

Hai tên kiệu phu thừa cơ khiêng kiệu lao đi, nhưng vừa được vài bước thì bị Trác Thiên Uy lao theo điểm tới mấy chỉ theo nhau ngã xuống...

Chiếc kiệu té xuống đất.

Đồng thời mùi dị hương tỏa ra...

Một thiếu nữ bận lục y bước ra khỏi kiệu, Trác Thiên Uy không khỏi bị bất ngờ vì thấy đối phương không phải người mà mình muốn tìm, buột miệng hỏi :

- Cô nương là...

Lục y thiếu nữ diễm nhiên đáp :

- Tiệm thiệp là Lan Phương!

Thiếu nữ quả thật rất đẹp, chỉ sợ còn hơn cả Bạch Tố Lăng.

Trác Thiên Uy buột miệng hỏi :

- Lan Phương?

Lục y thiếu nữ gật đầu đáp :

- Không sai!

Cô ta chỉ tay vào Tĩnh viên nói :

- Đây là hàn gia, toàn bộ cơ nghiệp của tổ phụ...

Trác Thiên Uy à một tiếng nói :

- Vậy cô nương là Hồ Lan Phương thiên kim ái nữ của Hồ viên ngoại?

- Dạ!

Trác Thiên Uy chỉ trung niên tỳ nữ hỏi :

- Vậy người này là ai?

Hồ Lan Phương đáp :

- Dì ấy là thê tử của vị võ sư hộ viện của gia phụ, võ nghệ rất cao...

Trác Thiên Uy nói :

- Mụ ta là nghi can, là chủ mưu trong vụ án định ám sát tại hạ. Tại hạ cần đưa mụ đi tra vấn!

Hồ Lan Phương kêu lên :

- Ui chao! Làm sao lại như thế được? Thiếu gia có nhận sai người không?

Trác Thiên Uy đáp :

- Quyết không nhận sai đâu!

Nói xong bước lại gần trung niên tỳ nữ.

Hồ Lan Phương nói :

- Thiếu gia đừng làm thế! Có gì xin hãy vào tậ phủ...

Trác Thiên Uy lắc đầu :

- Xin miễn! Tại hạ không vào đâu! Quý phủ là nơi long đàm huyết hổ, hai bên cổng hiện đang có mười mấy cao thủ mai phục... Cô nương tốt nhất là đừng phát hiệu lệnh cho chúng xông ra, nếu không viên môn sẽ thành nơi núi thây sông máu đấy!

- Thiếu gia...

Trác Thiên Uy ngắt lời :

- Không phải chỉ một mình tại hạ biết Tĩnh viên là sào huyệt của Tam Tinh minh. Người của Ngô Trung Nhất Long và quan phủ đều biết rõ cả. Vừa rồi tại hạ đến đây chỉ là để dò xét thực lực của Tam Tinh minh thôi, không ngờ lại gặp phải trung niên tỳ nữ này... Hồ cô nương, cũng có thể là cô nương không biết gì về chuyện này. Tại hạ hành sự rất không muốn liên quan đến người vô hạnh, vì thế nên mới bỏ qua cho cô nương... Xin hãy chuyển lời đến người của Tam Tinh minh rằng tại hạ với Tam Tinh minh là vô cừ vô oán, nước giếng không phạm đến nước sông. Nếu tại hạ tra vấn trung niên tỳ nữ kia mà kết quả Tam Tinh minh không dính dáng gì đến vụ mưu sát tại hạ thì thôi, nếu không tại hạ còn tới đây tìm chúng đòi lại công đạo!

Lan Phương nói :

- Thế nhưng...

Trác Thiên Uy ngắt lời :

- Tại hạ tin chắc rằng hiện Bắc Nhân Đồ Lãm Cỗ Long đã tới đây rồi. Rất có khả năng hắn cũng đang ở trong Tĩnh viên. Xin cô nương hãy nói với Bắc Nhân Đồ là tại hạ đã biểu lộ rõ lập trường thái độ của mình. Hãy dẹp bỏ mọi mưu toan định mua chuộc hoặc khuất nhục tại hạ đi! Nếu không Tam Tinh minh sẽ không gặp chuyện gì tốt lành đâu! Cáo từ!

Tam Tinh minh không phải là thế lực tầm thường trong võ lâm. Nếu có nhân vật trọng yếu hiện có mặt tại Tĩnh viên mà cứ để cho một thiếu niên đơn thân độc mã tới ngay trước viên môn bắt người như thế thì còn đâu là uy danh của Tam Tinh minh trong giang hồ nữa? Nếu trường hợp này mà không xuất thủ đoạt lại người thì sau này biết ăn nói thế nào với thiên hạ quần hùng? Một hậu quả khác không thể không tính đến là trung niên tỳ nữ sẽ khai ra những bí mật gì làm tổn hại Tam Tinh minh đến mức độ nào?

Hồ Lan Phương không thể cứ giả dạng là một thiên kim tiểu thư ngây thơ nữa.

Khuôn mặt kiêu diễm của cô ta chợt hiện sát cơ.

Trác Thiên Uy vừa cấp lấy trung niên tỳ nữ thì cô ta quát lên :

- Khoan đã!

Trác Thiên Uy quay lại hỏi :

- Hồ cô nương còn có gì chỉ giáo?

Hồ Lan Phương đành giọng hô :

- Người tới đây làm chuyện vô thiên vô pháp như thế, có biết sẽ gây ra hậu quả thế nào không?

Trác Thiên Uy thản nhiên gật đầu :

- Biết. Nếu cô nương đúng là thiên kim tiểu thư của Hồ viên ngoại thì hãy cứ bình tĩnh vào phủ mà cho người báo lại sự tình với lệnh tôn hoặc một nhân vật trọng yếu nào đó của Tam Tinh minh đi, đừng cản trở công việc của tại hạ!

Hồ Lan Phương nói :

- Người không thể bắt người đi như thế được! Bỏ đại tẩu lại, người có thể an toàn rời khỏi đây.

Trác Thiên Uy trầm giọng hỏi :

- Cô nương tưởng ngăn cản được tại hạ sao?

- Chẳng lẽ người cần thử?

Hồ Lan Phương vẫn giữ nụ cười mỹ lệ trên môi, không có chút gì là tức giận, trái lại nhìn cô ta còn duyên dáng quyến rũ hơn khiến Trác Thiên Uy phải sửng sốt! Chàng lập tức hiểu ra thiếu nữ này không dễ đối phó. Bạch Tố Lăng cũng không phải là người đơn giản nhưng chỉ sợ cả sắc đẹp và bản lĩnh còn kém Hồ Lan Phương một bậc!

Người ta nói rằng không ai đang tâm đánh vào khuôn mặt thiếu nữ đang cười, việc hạ thủ Vô Tình đối với Hồ Lan Phương là điều không thể làm được!

Vẫn giữ nụ cười diễm lệ trên môi, Hồ Lan Phương bước lại gần chàng...

7. Chương 7: Trường Xuân Cốc Chủ

Trác Thiên Uy cố sức trấn tĩnh nói :

- Tốt nhất là cô nương đừng thử!

Hồ Lan Phương nói :

- Trác gia! Nhiều thêm mấy vị bằng hữu thì làm việc gì cũng dễ hơn nhiều phải không nào? Chúng tôi đều là do hảo ý với Trác gia mà thôi chứ không có tham vọng lôi kéo Trác gia thành người của Tam Tinh minh đâu! Chúng tôi chỉ hy vọng người không can dự vào việc này... Người của bốn Minh sẽ không làm gì phiền nhiễu đến Trác gia đâu! Nếu Trác gia vẫn không chịu coi chúng tôi thành bằng hữu thì Tam Tinh minh chỉ còn cách dốc toàn lực đối phó. Trác gia! Một cây làm chẳng nên non, một mình xông pha giang hồ thì ai cũng rất cần có bằng hữu, vậy Trác gia muốn có nhiều cường địch hay nhiều bằng hữu chứ? Xin hãy quên đi những mối xung khắc lặt vặt giữa chúng ta mà quá bộ ghé vào Tinh viên một chuyến. Trác gia sẽ thành thượng tôn của Tam Tinh minh. Như thế có hơn không?

Khuôn mặt tươi cười, giọng nói đầy sức quyến rũ và thái độ nhỏ nhẹ đầy thiện ý của Hồ Lan Phương đã làm quyết tâm của Trác Thiên Uy bắt đầu lung lay.

Quả thật một mình hành khứ giang hồ sao không tăng bạn bớt thù mà cứ chuốc thêm cường địch?

Chàng ngập ngừng một lúc rồi gật đầu nói :

- Thôi được, trả lại người cho cô nương.

Chàng thả trung niên tỳ nữ xuống, giải khai huyết đạo cho cô ta nói thêm :

- Sau này tại hạ hy vọng người của Tam Tinh minh không can dự vào hành động của tại hạ.

Hồ Lan Phương nói :

- Trác gia cứ yên tâm! Tiệp thiếp đã nói bao giờ Trác gia cũng là thượng khách của bốn Minh rồi mà! Hóa địch thành bằng hữu, Trác gia có thấy vui không? Tĩnh viên là nơi thanh nhã yên tĩnh, mời Trác gia quá bộ ghé vào chơi...

Trác Thiên Uy đáp :

- Xin cảm ơn Hồ cô nương! Tại hạ đang có việc cần làm, tuy nhiên có câu này muốn thỉnh giáo cô nương...

- Trác gia muốn hỏi gì xin vào trong uống trà nói chuyện không được sao?

- Thôi đi, tại hạ không dám phiền đến quý Minh. Chỉ xin hỏi Bạch Tổ Lăng có phải là người của quý Minh không?

Hồ Lan Phương đáp :

- À! Bạch thư thư là một cô nương tốt, xin Trác gia đừng trách chị ấy!

Trác Thiên Uy nói :

- Tối hôm ấy ở Hưng Long điểm, Bạch Tổ Lăng xuất thủ điểm ngã tại hạ xong thì cô ta trúng một mũi châm, nếu không có lẽ cô ta đã thành công!

Hồ Lan Phương cười khanh khách nói :

- Thì ra Trác gia còn rất quan tâm đến Bạch thư thư nữa! Chị ấy còn đang dưỡng thương, vì thuốc không được công hiệu lắm nên bình phục rất chậm. Trác gia! Bạch thư thư đối với người là thực lòng thương yêu. Trác gia đã không trách chị ấy thì xin vào thăm chị ấy một chút, tiệp thiếp xin dẫn đi!

Trác Thiên Uy cười nhạt nói :

- Thực lòng thương yêu ư? Trong thiên hạ làm gì có chuyện người ta hạ độc thủ giết người mà mình thực lòng thương yêu? Trong giang hồ vốn rất nhiều kỳ sự, nhưng tại hạ không phải trẻ lên ba để tin những lời dối trá trắng trợn như thế...

- Hồ cô nương, tại hạ thừa nhận trước đây mình cũng có đôi chút cảm tình với nữ nhân mặt Phật tâm xà đó, nhưng chút tình cảm ấy đã bị hành động ti tiện của cô ta giết chết mất rồi! Tại hạ không dám thò đầu mình vào dây thòng lọng một lần nữa đâu!

- Tuy nhiên xin cô nương nhắc lại với Bạch Tổ Lăng rằng tại hạ tha thứ cho cô ấy, nhưng cảm tình thì không bao giờ nảy sinh hai lần. Tại hạ cũng xin bày tỏ lòng khâm phục trước thủ đoạn cao minh của cô ta. Nhưng lần sau muốn lặp lại hành vi đó thì hãy tìm người khác mà lừa dối, vì tại hạ không tha đâu. Bây giờ xin cáo từ!

Nói xong thì triển khinh công lướt đi, chớp mắt đã khuất bóng.

Trung niên tỳ nữ nhìn Hồ Lan Phương tức giận hỏi :

- Vì sao người không hạ lệnh vây công? Người biết để Trác Thiên Uy thoát đi hậu quả đối với bốn Minh sẽ thế nào không?

Hồ Lan Phương bình tĩnh đáp :

- Giả Thất Cô! Xin đừng quá khích động! Bốn tọa thấy nhân thần của Trác Thiên Uy rất lạ, chỉ sợ mình không đủ bản lĩnh khống chế hắn! Trong ánh mắt hắn không lộ ra chút tình dục nào.

Vô Tình Giả Thất Cô nói :

- Tam gia đã ra nghiêm lệnh là bằng bất cứ giá nào cũng phải bắt cho được hắn. Ta không nói một mình người có bản lĩnh khống chế hắn nên cần ra lệnh vây công.

Hồ Lan Phương chỉ mười hai tên nam nữ đang từ sau đại môn lục tục tiến ra hỏi :

- Dừng những người này vây công ư?

Vô Tình Giả Thất Cô hỏi :

- Vì sao không được?

- Mười hai người này có mạnh hơn Ma Tăng và Khuyết Đạo không? Chẳng lẽ Giả Thất Cô muốn phát lệnh mà bất chấp hậu quả? Hơn nữa Thất Cô nằm trong tay hắn nếu có gì bất lợi thì người hứng chịu hậu quả đầu tiên là người! Lê Thiên Hương ta tự nhận thấy công lực mình không cao hơn Ma Tăng, Khuyết Đạo hay Bắc Nhân Đồ nên không dám động thủ. Giả Thất Cô thấy có gì không thỏa đáng thì cứ báo lại với tam gia đi!

Nói tới đó nặng nề hừ một tiếng rồi bỏ vào trong cổng.

Vô Tình Giả Thất Cô nhìn theo nói :

- Lê Thiên Hương! Người... người không thoát khỏi trách nhiệm đâu!

Lê Thiên Hương quay lại, hừ một tiếng nói :

- Lần trước ngươi và Nguyệt Hoa Tiên Tử để kế hoạch bị thất bại, ngươi đã đổ hết trách nhiệm lên đầu ta, nhưng lần ấy ta cam chịu nhận lấy, bây giờ ngươi tiếp tục thi hành chước cũ, trong khi Trác Thiên Uy vừa mới xuất hiện thì ngươi đã thăm hại bị hấn bắt rồi, chính ta căng đáng trách nhiệm để cứu mạng ngươi, thế mà ngươi lại ra sức đẩy ta vào tội chết... Vô Tình Giả Thất Cô! Bây giờ thì Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương ta đã quá rành bộ mặt thật bất nhân bất nghĩa của ngươi rồi! Đời này kiếp này ta chẳng bao giờ dám gần thứ người như ngươi nữa đâu!

Vô Tình Giả Thất Cô nộ khí xung thiên nhưng không nói gì, nghiêng rặng bước qua cổng.

Một trung niên nhân từ sau cổng bước ra nói :

- Giả Thất Cô! Xin đừng quá phận! Vừa rồi nhân tuyến của chúng ta từ Tôn phủ báo tin về, tối qua Ngô Trung Nhất Long cùng những nhân vật chủ chốt nhất của Tôn phủ tập trung mật đàm trong hậu sảnh, trong đó có tặc đạo Địa Hành Tiên Chính Nguyên đạo nhân trong Giang Hồ Ngũ Yêu, Tôn Chính, Thần Thủ Thiên Quân Tào Vinh Thái... Tôn phủ giới bị cực kỳ nghiêm mật thể mà Trác Thiên Uy đột nhập vào tới hậu sảnh mà thần bất tri quỷ bất giác chẳng khác gì vào chỗ không người... Ngay cả Địa Hành Tiên Chính Nguyên đạo nhân mà còn thúc thủ vô sách, huống gì chúng ta? Mười hai người kia cộng thêm Lê cô nương còn chưa phải là đối thủ của Trác Thiên Uy đâu! Cái đó ngươi nên biết ra mới phải chứ?

Vô Tình Giả Thất Cô như lửa đổ thêm dầu, tức giận nói :

- Ngươi cũng...

Trung niên nhân ngắt lời :

- Nếu ta bị hại dưới tay Trác Thiên Uy thì không oán trách ai cả, lại càng không đổ tội lên đầu người khác.

Nói xong bước nhanh vào trang viện.

* * * * *

Từ Tĩnh viên Trác Thiên Uy không trở về Tường An khách điểm nên không biết Ngô Trung Nhất Long phái người đến mời mình đi du ngoạn.

Hơn nữa chàng còn nhiều việc phải làm hơn là đi du lịch.

Cho đến hiện tại Trác Thiên Uy đã tiếp xúc với người của Hách Minh Sơn, Ngô Trung Nhất Long và Tam Tinh minh nên đã thấy được tình hình cơ bản ở Tô Châu.

Trác Thiên Uy nhận thấy rằng giao kết với bổ đầu Hàn Chí Cao là hành động sáng suốt vì chàng không muốn liên kết với bất cứ môn phái nào trong giang hồ, hơn nữa ở Tô Châu hiện tại đều là các phái Hắc đạo, dính với chúng thì rất khó rút chân ra.

Qua quan hệ với Hàn Chí Cao chàng biết rằng quan phủ có phần thiên lệch đối với Ngô Trung Nhất Long nên khiến cho phái của Hách Minh Sơn bất bình. Điều đó làm Hàn Chí Cao suýt mất mạng ở vịnh Lư Trúc.

Thế lực của bọn thổ hào càng bành trướng thì thế lực và uy tín của quan gia càng thu hẹp, sớm muộn gì rồi xung đột cũng nổ ra.

Điều mà phủ huyện lo lắng nhất là ở Tô Châu hiện tập trung quá đông các loại ngư quỷ xà thần, toàn là những nhân vật bất hảo lừng danh trong Hắc đạo, muốn dẹp được chúng không phải là dễ, mà không dẹp thì còn đâu là thanh danh của nhà nước dẹp loạn yên dân?

Trong khi phủ nha bắt lực thì Trác Thiên Uy nắm lấy thời cơ là lợi dụng mối quan hệ với Hàn Chí Cao, bởi tên bổ đầu này đang ra sức ủng hộ chàng, ít nhất là qua người của phủ bổ đầu, chàng thu được không ít tin tức về các phái mà chàng quan tâm, cả Tôn phủ, Hách gia trang và Tam Tinh minh.

Phát triển thêm về những tin tức do Hàn Chí Cao cung cấp chiều hôm ấy, Trác Thiên Uy đến một xóm ngư phủ ăn sương, hỏi thăm một vị thuyền phu tên là Uyển Tiểu Hồng.

Chủ nhân mời chàng vào căn nhà khá lớn có cả tiền sảnh và hậu đường nhưng bày biện đơn sơ, mời ngồi xuống bộ bàn ghế mộc hời :

- Huynh đài hỏi tại hạ chẳng hay có việc gì?

Trác Thiên Uy tự giới thiệu :

- Tại hạ là Trác Thiên Uy, muốn hỏi thêm một vị lão huynh họ Tề tên Khải Thụy. Người đó mấy tháng trước đến Tô Châu có gặp Uyển lão huynh, còn nhớ không?

Uyển Tiểu Hồng chớp chớp mắt suy nghĩ một lúc mới hỏi :

- Vị đó là Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy đúng không?

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Không sai!

Uyển Tiểu Hồng vội nói :

- Trác huynh, tại hạ làm nghề thuyền phu chở khách, trong nhà thường có khách nhân nghỉ lại, vì trong số khách nhân có khá nhiều người trong giang hồ lên tại hạ cũng phải tuân thủ quy củ giang hồ không hỏi đến hành động và lai lịch của họ. Chỉ sợ tại hạ không thể cung cấp được cho Trác huynh tin tức gì về Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy đâu, ngay cả mặt mũi nhân dạng thế nào cũng khó mà nhớ được.

Trác Thiên Uy trầm giọng nói :

- Việc này đối với tại hạ vô cùng quan trọng, Uyển huynh nhất định sẽ nhớ ra, đúng không?

Tới đó vẻ mặt của chàng thay đổi hẳn đi, trở nên rất đáng sợ khiến Uyển Tiểu Hồng không dám nhìn thẳng mà phải quay đi, nhìn tránh sang chỗ khác...

Trác Thiên Uy nói :

- Người tuân theo một điều cấm kỵ trong giang hồ mà không biết một điều cấm kỵ khác...

Uyển Tiểu Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Cấm kỵ gì?

- Đó là người đang nói chuyện với ta mà mắt láo liên nhìn đi nơi khác, như thế thì thử hỏi có thành ý không?

Uyển Tiểu Hồng lúng túng nói :

- Việc này...

- Hẳn tỏ ra vô cùng hoang mang bối rối, hiển nhiên tác tặc tâm hư!

Trác Thiên Uy trầm giọng hỏi :

- Bây giờ người đã nhớ lại chưa?

Uyển Tiểu Hồng nói :

- Tại hạ xin thề nếu nhớ ra mà không nói với Trác gia thì sẽ bị... sẽ bị... Thiên Lôi đánh... đánh chết...

Trác Thiên Uy nói :

- Ta không tin vào lời thề của ngươi! Hơn nữa chẳng cần gì Thiên Lôi đánh mà nếu ngươi không chịu nói rõ, ta sẽ moi gan móc mắt ngươi ngay bây giờ!

Uyển Tiểu Hồng đứng bật dậy la lên :

- Cướp! Có tặc!

Vừa nói vừa lao tới góc nhà chộp lấy một ngọn trường côn dựng bên tường.

Cùng lúc đó từ hậu đường tiến ra hai tên hán tử to lớn vạm vỡ, một tên mang búa khai sơn, một tên cầm quỹ đầu đao.

Ngoài cửa tiến vào ba tên hán tử khác, một tên cầm hổ đầu câu, một tên cầm cương đao, tên thứ ba thủ một cây phân thủy lạt sắc như nước, tên nào tên nấy cao hơn hẳn Trác Thiên Uy một cái đầu.

Trác Thiên Uy hừ một tiếng, tạo thế làm như chuẩn bị tấn công hai tên ngoài cửa nhưng quay lại cực nhanh, lao tới chụp ngay được cánh tay tên sử búa khai sơn vặn ngược một cái...

Rắc!

Cánh tay tên hán tử gãy phăng, cây búa khai sơn văng xuống đất đánh keng một tiếng. Hắn chưa kịp kêu lên tiếng nào thì đã bị Trác Thiên Uy chộp lấy cổ ném tới tên đồng bọn đang vung quỹ đầu đao chém xuống.

Phập!

Ngọn đao chém xuống đầu tên hán tử làm bằng đi một mảng lớn, óc não bắn ra tung tóe, tên sử búa khai sơn rú thảm một tiếng gục xuống chết ngay.

Tên sử quỹ đầu đao kinh hồn bạt vía lùi lại hai bước thảm giọng nói :

- Tiểu Ngưu! Đó không phải lỗi của ta, nếu thành quỹ cũng đừng bắt ta...

Hắn chưa nói xong thì bị Trác Thiên Uy xuất một chỉ điểm trúng Tâm Khẩu huyết ngã gục xuống.

Trác Thiên Uy rút đao ra nhắm ba tên ngoài cửa xuất chiêu tấn công.

Choang! Choang!

Chỉ một chiêu, cả cây phân thủy lạt và ngọn cương đao bị chém bằng đi, một tên hán tử bị đứt nửa bàn tay, còn tên kia cánh tay phải bị chém đứt tới khuỷu!

Tên sử hổ đầu câu kinh hồn táng đờm định quay lưng chạy nhưng mới được một bước thì bị một chưởng đánh trúng Bối Tâm huyết ngã sấp xuống.

Đẹp xong bọn lâu la, Trác Thiên Uy quay lại nhìn Uyển Tiểu Hồng nói :

- Uyển bằng hữu, nếu không muốn mất mạng thì mau vứt binh khí đi, nếu không Trác mỗ xin thề ngươi còn chết thê thảm hơn Tiểu Ngưu rất nhiều!

Uyển Tiểu Hồng biết không phải là đối thủ của vị sát tinh kia, vội ném ngọn thương đi nói :

- Trác đại hiệp! Tại hạ quả thật không nhớ gì cả mà...

Trác Thiên Uy nhíu mày hỏi :

- Ngươi thật không nhớ?

Đột nhiên ngoài cửa có tiếng người nói :

- Trong nhà có chuyện gì vậy?

Trác Thiên Uy thấy một trung niên nhân bận thanh y bước vào, bụng bảo dạ :

- Chẳng lẽ người này không phải là đồng bọn của Uyển Tiểu Hồng bố trí sẵn?

Trung niên nhân liếc nhìn tình cảnh tang thương trong nhà, liếc xéo Trác Thiên Uy nói :

- Thì ra ngươi...

Trác Thiên Uy hừ một tiếng nói :

- Nguyên đồng bọn của Uyển Tiểu Hồng không phải là ít. Tại hạ còn phải nhanh chóng lấy khẩu cung. Mời các hạ!

Dứt lời vung chưởng đánh ngay...

Trung niên nhân xuất chưởng nghênh tiếp :

Bình!

Trung niên nhân tỏ ra công lực cũng rất cao, vì Trác Thiên Uy thi triển chưởng lực phổ thông nên cả hai người cùng bị chấn lui ba bước...

Trác Thiên Uy không muốn kéo dài thời gian nên vận tuyệt chiêu Lạc Hồn Thiên Phệ vào tả chưởng tiến lên nói :

- Tôn giá công lực rất cao, lại tiếp tại hạ một chiêu nữa...

Lời dứt chưởng phát.

Ngoài cửa có tiếng nữ nhân kêu lên :

- Lùi lại! Không tiếp được!

Trung niên nhân nghe quát vội thu chiêu lùi lại mấy bước tránh đi.

Trác Thiên Uy nhìn ra cửa thấy trước sân đứng hai nữ nhân rất xinh đẹp, một người là Nam Cung Phụng Minh, còn người kia là một trung niên mỹ phụ nhân chừng ba mươi ba một tuổi, kinh hãi nghĩ thầm :

- Đánh nhầm người rồi!

Chàng đỏ mặt nhìn trung niên nhân hỏi :

- Các vị là...

Trung niên nhân hừ một tiếng nói :

- Tiểu tử! Người trả ơn ta như vậy đó sao?

Trác Thiên Uy ngạc nhiên hỏi :

- Tại hạ trả ơn tôn giá...

Trung niên nhân nói :

- Tối hôm đó ở Hưng Long điểm, ta và tiểu nữ không cứu người khỏi tay Nguyệt Hoa Tiên Tử và bọn Vô Tình Giả Thất Cô giao cho Ngô Phát chữa chạy thì bây giờ người còn dùng chưởng lực lợi hại kia đối phó với ta được không?

Trác Thiên Uy chợt hiểu ra tối hôm ấy hai người giả hắc diện hán tử và Điệp nhi trong Hưng Long điểm cứu mình đem đến nhà Ngô Phát chính là Nam Cung Phụng Minh và phụ thân nàng, vội chấp tay cúi người nói :

- Xin lỗi, Nam Cung thúc thúc! Tối hôm đó tiểu khả bị trúng độc hôn mê bất tỉnh nên không biết người cứu mình là ai... Hơn nữa vừa rồi thúc thúc xuất một chưởng công lực quá mạnh...

Trung niên nhân ngắt lời :

- Vì thế mà người thi triển tuyệt học để giáo huấn ta?

- Tiểu khả thành thật xin lỗi, vì tuổi trẻ khí thịnh nên gặp được cường địch...

Trung niên nhân xua tay nói :

- Thôi được, thôi được! Vừa rồi người dùng công phu gì vậy?

- Nam Cung thúc thúc...

- Ta không phải họ Nam Cung. Thế nào? Người không muốn nói?

- Tiểu khả xin lỗi... Vậy đại thúc là...

Trung niên nhân chỉ mấy tên hán tử bị thương nói :

- Hãy dọn bọn này đi đã rồi chúng ta nói chuyện...

Trác Thiên Uy nói :

- Tiểu khả cần tra hỏi chúng về một người...

Trung niên nhân xua tay bảo :

- Bọn này là giả mạo Uyển Tiểu Hồng nên không biết gì đâu!

Trác Thiên Uy bảo tên giả mạo Uyển Tiểu Hồng và mấy tên chưa bị thương dìu đồng bọn đi rồi mời trung niên nhân, trung niên mỹ phụ nhân và Nam Cung Phụng Minh vào nhà ngồi vào bộ bàn mộc.

Trung niên nhân cười nói :

- Tiểu tử, ta họ Phó, tên Hoa, người từng nghe nói trong giang hồ có nhân vật nào như thế không?

Trác Thiên Uy vội chấp tay nói :

- Nguyên Phó tiền bối là Cốc chủ Trường Xuân cốc danh lừng tứ hải, có lý đâu tiểu khả không nghe? Hôm nay được gặp Cốc chủ ở đây, tiểu khả vô cùng vinh hạnh!

Phó Hoa nói :

- Tiểu tử! Lão hủ phải nói rõ lai lịch thì mới hy vọng người nói rõ một vài tin tức...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Phó cốc chủ cần biết tin tức gì?

Phó Hoa đáp :

- Về vụ huyết án ở Trấn Giang...

Trác Thiên Uy nói :

- Tiểu khả cũng đang tra xét vụ này...

Phó Hoa nhú mày hỏi :

- Thế nào? Người cũng truy tra vụ huyết án ở Trấn Giang?

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Vâng! Tiền bối có cần biết nguyên nhân không?

- Nếu không cần thì ta khơi chuyện ra làm gì? Nghe tiểu nữ nói thì người biết về viên Kim Quy Phỉ Thúy là một trong sáu mươi bảy viên ngọc bị mất ở Nam Kinh, vì thế lão hủ quyết định tìm người thương lượng. Còn chuyện bọn kia giả mạo Uyển Tiểu Hồng thì ta biết rõ nội tình, người muốn thắc mắc gì thì cứ hỏi.

Trác Thiên Uy gật đầu nói :

- Vâng, trước tiên xin Phó tiền bối nghe đầu đuôi chuyện sáu mươi bảy viên ngọc bị mất ở Nam Kinh...

- Nguyên đó là sổ bảo vật truyền gia của gia tổ phụ, hồi năm ngoái ở Hán Dương bị thiên tai hoành hành, tiểu khả phải mang các thứ bảo vật đó bán đi để cứu trợ nạn dân, nào ngờ tới Nam Kinh thì hết bị bọn đầu cơ ép giá tới bọn cường đạo lấy trộm...

Chàng không nói rõ gia thế, cũng không nói thực danh tính của mình là Trác Thiên Hoảng, cũng không đề cập đến việc ghé vào một người bằng hữu ở Nam Kinh là Kinh Hồng Nhất Kiếm Long Thái Cực Long ngũ gia nhờ giúp đỡ.

Ba người nghe kể xong thì cùng đưa mắt kinh ngạc nhìn Trác Thiên Uy như nhìn một quái vật nào từ thế giới khác lạc đến.

Phó Hoa hỏi :

- Trác Thiên Uy, những nô bộc đi cùng ngươi chẳng lẽ không biết chút gì về việc bốn hòm bảo vật bị đánh tráo hay sao?

Trác Thiên Uy đáp :

- Vâng. Họ đều là những nô bộc trung thành. Tuyệt đối không phải là hạng nô tài phản gia lừa chủ.

Phó Hoa tra vấn :

- Trước khi ra khỏi Cổ Cổ hiên hay Kim Lăng khách điểm, ngươi có nhận ra chi tiết nào đáng nghi không?

Trác Thiên Uy đáp :

- Lúc đó vì tâm trạng không tốt nên tiểu khả không lưu tâm lắm...

- Vậy trước khi đến Nam Kinh, có xảy ra hiện tượng gì khác thường không?

Trác Thiên Uy đáp :

- Bốn hòm bảo vật thường để trong phòng tiểu khả, tiểu khả dám khẳng định không ai đột nhập và có bất cứ hành động gì mà qua được tai mắt mình!

- Nói vậy là sau khi rời Cổ Cổ hiên tới Kim Lăng khách điểm thì mới có người đánh tráo bốn hòm bảo vật...

Trác Thiên Uy đáp :

- Tiểu khả cũng suy đoán như thế vì trên phố người đông nên mới yên tâm...

Phó Hoa nói :

- Vì người đông nên mới dễ đánh tráo. Đương nhiên đối phương đã có kế hoạch chu đáo. Lão hủ nghi ngờ có thể xảy ra một khả năng...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Khả năng gì?

Phó Hoa nói :

- Ngươi có nghe nói đến Mê Hồn Thuật không?

Trác Thiên Uy trầm ngâm đáp :

- Tiểu khả có lần nghe nói đến tà thuật này...

Phó Hoa gật đầu nói :

- Bây giờ thì đã có thêm một số manh mối để tìm, mặt khác trong bốn hòm bảo vật thì đã xuất hiện ở hai nơi.

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Không sai! Ở Tô Châu thì người sở hữu ba chiếc ngọc thoa là Hách Minh Sơn, nhưng hắn khai được Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy tặng, ngoài ra lệnh ái nói lại hiện trường vụ huyết án ở Trấn Giang xuất hiện viên Kim Quy Phỉ Thúy, địa chỉ cần tìm là Triệu Vô Khải...

Phó Hoa nói :

- Không sai! Vấn đề là phải tìm mối liên hệ giữa hai tên phỉ đồ này...

Nam Cung Phụng Minh chợt lên tiếng :

- Cha, liệu có khả năng người nào đó âm mưu bày bố nghi trận không? Có thể bọn cướp đã chuyển hầu hết sáu mươi bảy viên ngọc tới một địa điểm an toàn nhưng cố tình để lộ ra đây một ít để làm nghi binh...

Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa gật đầu đáp :

- Đương nhiên cũng có khả năng ấy. Nhưng trước khi tìm ra những manh mối đáng tin cậy khác thì phải tận lực điều tra từ những chứng cứ hiện có, trước mắt là phải tìm đến hai tên Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy và Triệu Vô Khải. Tìm Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy thì không khó, còn Triệu Vô Khải là nhân vật tam lưu chẳng có tiếng tăm gì nên tìm được hẳn không phải là chuyện dễ. Người mang họ Triệu vốn không nhiều, nếu đối phương dùng tên giả thì càng khó khăn hơn.

Trác Thiên Uy nói :

- Xin tiền bối nói xem bọn giả mạo Uyển Tiểu Hồng là bọn nào vậy? Chúng làm thế nhằm mục đích gì?

Trường Xuân cốc chủ đáp :

- Tối qua, lão hủ nghe tiểu nữ kể chuyện nên tới đây tìm Uyển Tiểu Hồng, vào nhà hẳn thì thấy một bọn đang tụ tập ăn uống, khi say rượu chúng mới nói rõ sự tình, nguyên là trong bọn có một tên lục lâm thảo khấu là Đồng Hình, tên này chuyên nghề cướp bóc ở Linh Nham Sơn, mặt mũi có mấy phần giống Uyển Tiểu Hồng. Một hôm Đồng Hình đang hành nghề thì bị một người đánh trúng hậu tâm ngã đi, khi tỉnh lại thấy mình đang nằm trên một chiếc thuyền trong đêm tối, trên thuyền có một hắc y nhân bịt mặt, tên này trao cho hẳn hai trăm lạng bạc, bắt Đồng Hình tìm mấy tên bảo tiêu trợ lực tới đây mạo nhận là Uyển Tiểu Hồng, nếu không sẽ bị giết chết. Đương nhiên Đồng Hình phải tuân lệnh.

Trác Thiên Uy nói :

- Bây giờ chúng ta đã có thêm một manh mối là hắc y nhân bịt mặt đã bức ép Đồng Hình giả mạo Uyển Tiểu Hồng...

Trường Xuân cốc chủ gật đầu nói :

- Không sai! Rất có khả năng hẳn là một trong số những kẻ chủ mưu và đang ở khu vực này... thậm chí vừa rồi hẳn còn ở khu vực lân cận để kiểm tra hành động của Đồng Hình nữa. Theo lão hủ dự đoán thì ngay hoàn cảnh của Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy cũng đang rất nguy hiểm, tên hắc y nhân đã ra lệnh Đồng Hình giết Triệu Vô Khải diệt khẩu, nạn nhân tiếp theo nhất định là Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy. Lão hủ đang định tìm hẳn nhưng vừa rồi người để lộ quá nhiều tin tức, chỉ sợ đánh động hẳn viên tẩu cao phi mất rồi...

Trác Thiên Uy đỏ mặt nói :

- Tiểu khả vì thân đơn thể cô nên mới phải nhờ đến Ngô Trung Nhất Long...

Nam Cung Phụng Minh nói :

- Đó là chuyện bất đắc dĩ, xin cha đừng trách huynh ấy nữa được không?

Trác Thiên Uy nói :

- Phó tiền bối xin giúp cho tiểu khả một lời khuyên, bây giờ tiểu khả phải làm gì?

Phó Hoa nói :

- Xem ra người đã lần đúng dấu vết rồi đấy. Lão hủ thấy tên hắc y nhân bịt mặt ra lệnh cho Đồng Hình nhiều khả năng là một trong những tên ma đầu mà mấy ngày nay người phải lo đối phó. Bây giờ cần có hành động phi thường buộc chúng hoảng loạn...

Trác Thiên Uy trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi gật đầu nói :

- Hành động phi thường... Tiểu khả hiểu rõ!

Phó Hoa nói :

- Nhưng đáng tiếc là bước tiếp theo, lão hủ không thể giúp người được...

Trác Thiên Uy nghĩ thầm :

- Không sai! Một khi có hành động phi thường tất mình phải công khai, mà Trường Xuân cóc thanh vọng rất lớn, không thể hành động một cách danh chính ngôn thuận như thế được...

Phó phu nhân chột hô :

- Tướng công không có mặt tại trường là được chứ gì?

Trường Xuân cóc chủ lắc đầu, đứng lên gọi thê tử và nhi nữ cùng ra khỏi phòng.

Nam Cung Phụng Minh còn nán lại hỏi :

- Trác huynh hãy nói xem, hành động phi thường mà huynh sắp thực hiện sẽ bắt đầu bằng việc gì?

Trác Thiên Uy trầm ngâm một lúc mới trả lời :

- Tại hạ sẽ bức cung Hách Minh Sơn bắt hãn cung khai mọi chuyện về Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy!

Nam Cung Phụng Minh gật đầu nói :

- Thiên ca nghĩ rất đúng. Gia mẫu sẽ nỗ lực trợ giúp huynh...

- Lệnh đường là vị nào vậy?

Nam Cung Phụng Minh đáp :

- Gia mẫu họ Nam Cung, là Nam Cung Ngọc.

Trác Thiên Uy rúng động hỏi :

- Là Lăng Vân Phi Yến Nam Cung tiền bối?

Nam Cung Phụng Minh gật đầu :

- Chính thế. Bây giờ tiểu muội đi đây!

Nói xong tất tả chạy theo Trường Xuân cóc chủ và Phó phu nhân...

* * * * *

Trong tình thế cấp bách ắt phải biết đương cơ lập đoán để có hành động phi thường, buộc đối phương lộ diện thì rất khó truy tìm ra hung thủ. Bởi vậy Trác Thiên Uy phải tăng cường điều tra một cách ráo riết để tiến tới hành động quyết định. Trong tình hình đó không thể tiến hành các bước theo quy củ giang hồ, mà đối với hạng cường đạo thì cũng không cần áp dụng quy củ nào.

Tất cả những tên tội phạm đều khẳng khái nhận mình vô tội. Ngay cả bọn giết người cướp của cũng biện minh hành vi của mình là chính đáng.

Hách Minh Sơn nhận lễ vận của Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy, đương nhiên không thể không biết gì về nguồn gốc của lễ vật đắt tiền đó.

Ngô Trung Nhất Long là bá chủ vùng Tô Châu. Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy là tên cướp hoạt động ở địa bàn này đương nhiên mọi hoạt động của hãn không thể qua mắt được Ngô Trung Nhất Long.

Ngô Trung Nhất Long giúp Trác Thiên Uy trả tiền ba chiếc ngọc thoa cho Tiểu Đào Hồng, nhận lời điều tra tung tích Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy, trên hình thức là vị bá chủ này đứng về phía Trác Thiên Uy.

Như vậy hắc y nhân bịt mặt cưỡng ép Đồng Hinh đi giết Uyển Tiểu Hồng chỉ có thể là thuộc hạ của Hách Minh Sơn. Việc đó đã rõ như ban ngày.

Tóm lại mục tiêu xác định là Hách Minh Sơn.

Lần trước Trác Thiên Uy đã ra hạn cho tên Trang chủ Hách gia trang kỳ hạn một trăm ngày, biện pháp đó đối với Hách Minh Sơn là ấu trĩ, có lẽ trong thâm tâm Trác Thiên Uy cho rằng Hách Minh Sơn ít nhiều còn là người thiện lương và hành động của mình là xứng đáng với một nhân vật nghĩa hiệp.

Anh hùng hiệp nghĩa là không thể dùng thủ đoạn tàn khốc để bức cung. Nhưng nghĩa cử có thể làm cho một người như Hách Minh Sơn cúi đầu nhận tội được không! Dám khẳng định rằng không! Vì thế không thể làm người anh hùng nghĩa hiệp mà truy tìm lại được số bảo vật bị mất.

Quyết định xong, Trác Thiên Uy bắt tay vào hành động.

Đương nhiên là hành động phi thường!

Chiều hôm đó Trác Thiên Uy đáp một chiếc thuyền nhỏ, chưa tới bến sông thì đã qua giờ thân, con một canh giờ nữa thì mặt trời lặn.

Thuyền bè xuôi ngược rất đông. Trác Thiên Uy thấy có hai chiếc thuyền theo nhau vượt nhanh qua thuyền mình thì sốt ruột nói với thuyền gia :

- Có thể chèo nhanh thêm nữa được không?

Lão chủ thuyền đáp :

- Trời đã bắt đầu mờ tối, trên sông thuyền bè như mắc cửi không thể chèo nhanh được đâu công tử gia! Hy vọng lúc nữa tới khúc sông rộng, thoáng đãng thì có thể chèo nhanh một chút...

Một tên thuyền phu nói :

- Đến khúc sông rộng thì có một tên hải tặc họ Triệu chặn đường đòi mãi lộ, chỉ e cũng không thể đi nhanh...

Trác Thiên Uy liền động tâm, vội hỏi :

- Tên hải tặc họ Triệu? Tên hán là gì vậy?

Tên thuyền phu đáp :

- Không biết. Nghe nói hán từ Nam Kinh đến, do phạm án nên lưu lạc tới đây.

Trác Thiên Uy hỏi tiếp :

- Hán đến lâu chưa?

- Hình như mới mười mấy ngày...

Họ Triệu từ Nam Kinh đến tất nhiên phải đi qua Trấn Giang, nhưng liệu có phải là Triệu Vô Khải không?

Chàng lại hỏi :

- Thủy trại của hán ở đâu?

Thuyền phu đáp :

- Ở trên một hòn đảo nhỏ giữa sông. Trên đảo có mấy gian nhà tranh, khi không gây án thì chúng ở nhà đánh bạc...

- Thủ hạ của tên họ Triệu đó đông không?

- Chừng mười mấy tên... Công tử gia cần đối nghịch với chúng sao?

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Chính thế!

- Công tử gia, bọn hải tặc này rất lợi hại.

Trác Thiên Uy cười nói :

- Chỉ mười mấy tên hải tặc ta còn chưa coi ra gì đâu!

- Ui chao! Nếu xảy ra chuyện gì thì đừng trách tiểu nhân không nói trước đây!

- Ta không trách người đâu! Cứ yên tâm đi!

Không lâu sau thuyền tới một khúc sông rộng, giữa có một hòn đảo xung quanh đảo đầy lau sậy, giữa đảo có ba bốn ngôi lều tranh khá lớn.

Trác Thiên Uy chỉ lên đảo hỏi :

- Bọn hải tặc ở đó phải không?

- Chính thế!

- Ghé vào!

Bọn thuyền phu sợ run lên nhưng không dám trái lệnh, ghé thuyền vào bờ đảo.

Trác Thiên Uy bảo thuyền gia chèo thuyền ẩn trong lau lách, còn một mình nhảy lên đảo đi thẳng tới mấy gian nhà tranh.

Thấy người đến hai ba tên đại hán từ trong lều mang đao hùng hổ xông ra.

Một tên quát :

- Tiểu tử! Ngươi tới đây làm gì?

Trác Thiên Uy bình thản đáp :

- Đến tìm lão đại của các ngươi.

Tên đại hán nhíu mày hỏi :

- Cái gì? Tìm lão đại chúng ta?

- Không sai! Các ngươi không phải có một tên lão đại họ Triệu hay sao?

- Ngươi đến một mình hay còn đồng bọn nào khác nữa?

Trác Thiên Uy đáp :

- Tại hạ chỉ có một mình. Các ngươi sợ gì chứ?

Tên đại hán đáp :

- Sợ ngươi? Dù một mình hay mười người thì chúng ta vẫn cứ thệt hết như thường. Bây giờ lấy đầu ngươi trước!

Dứt lời chồm tới vung đao chém xuống.

Trác Thiên Uy dang tay đánh bật thanh đao rồi vung một cước đá trúng tiểu phúc tên đại hán làm hắn bay ngược lại, chống bốn vó lên trời la rống lên như lợn bị chọc tiết.

Trác Thiên Uy lao tới tên hán tử thứ hai, chop lấy uyển mạch hắn bẻ quặt lại phía sau nói :

- Mau dẫn tại hạ đến gặp lão đại các ngươi!

Tên hán tử nghiêng răng nói :

- Tiểu tử chó cuồng! Ngươi sẽ biết tay ngay đây!

Trác Thiên Uy bóp mạnh tay trầm giọng hỏi :

- Ngươi có chịu không thì bảo!

Tên hán tử bị bóp mạnh tưởng gãy cánh tay đành xuống giọng :

- Đi thì đi!

Nói xong dẫn Trác Thiên Uy tới ngôi nhà chính giữa.

Đã có một tên hán tử nhanh chân chạy về báo với đồng bọn nên bảy tám tên cầm đao dàn thành trận thế đứng chờ.

Trác Thiên Uy quát :

- Tên nào dám vọng động ta sẽ giết tên này trước!

Bọn hải tặc không thèm quan tâm đến tính mạng tên hán tử cùng thét vang, vung đao kiếm xông vào.

Trác Thiên Uy xô tên hán tử vào hai tên gần nhất, đồng thời rút đao ra chém bạt binh khí của bốn năm tên cướp, đã thương hai tên và chém chết một tên khác làm cả bọn kinh hoảng lùi lại.

Trác Thiên Uy giương đao nói :

- Tên nào muốn chết nữa thì cứ xông vào!

Lại thêm ba tên nhảy vào nhưng một tên bị chém bay đầu chết tại chỗ, hai tên còn lại bị chém đứt cánh tay...

Trác Thiên Uy nói :

- Còn tên nào muốn chết, tại hạ sẽ thành toàn ngay!

Không tên nào dám xông vào nữa.

Trác Thiên Uy nhìn quanh thấy ngoài mấy tên vừa giao thủ với mình thì trong nhà không còn ai nữa, ngạc nhiên hỏi :

- Lão đại các người đâu?

Đột nhiên từ phía sau có tiếng nữ nhân nói :

- Vô Khải đại ca! Có người cần gặp huynh đấy!

Trác Thiên Uy kinh ngạc nghĩ thầm :

- Làm sao ở đây cũng có nữ nhân? Chẳng lẽ là nữ tặc? Cô ta gọi là Vô Khải đại ca, như vậy đúng tên thủ lĩnh bọn cướp ở đây là Triệu Vô Khải, hung thủ gây án ở Trấn Giang, cũng là người đánh rơi Kim Quy Phỉ Thúy tại hiện trường gây án rồi...

Trác Thiên Uy cầm lăm lăm thanh đao bước ra cửa hậu, vừa ra khỏi nhà thì nghe vang lên tiếng quát :

- Tên họ Trác! Tử kỳ của người tới rồi!

Đồng thời bốn năm thanh đao cùng chém đến.

Trác Thiên Uy thi triển mấy chiêu đao pháp phổ thông đối địch nhưng chỉ đánh lui được một tên, trong khi đó có tới ba mũi đao chém sượt qua người làm rách mấy mảng áo, kinh hãi nghĩ thầm :

- Hiên nhiên bọn này không phải là bọn cướp thông thường mà võ công đều rất cao. Chẳng lẽ chúng đến đây để đối phó với mình!

Quét mắt nhìn lại Trác Thiên Uy nhận ra cả thấy có tới bảy tên hắc y hán tử, tên nào tên nấy đều trùm kín mặt bằng một tấm khăn đen chỉ chừa có đôi mắt.

Bấy giờ trời đã mờ tối, từ hốc mắt bọn hắc y nhân phát ra những luồng hàn quang sáng quắc, chứng tỏ chúng đều có nội lực rất cao!

Ngoài bảy tên hắc y hán tử ra, trong nhà còn thấp thoáng mấy nhân ảnh, trong đó có hai thiếu nữ bận lục y, tuy trời đã hoàng hôn nhưng vẫn nhận ra cả hai đều rất đẹp!

Một nữ nhân hỏi :

- Tiểu tử! Người là Trác Thiên Uy?

Trác Thiên Uy đáp :

- Không sai!

- Người đến tìm Triệu Vô Khải Triệu gia?

- Chính thế!

Đối phương đã biết chàng là ai, như vậy là đã có chuẩn bị!

Theo lời Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa thì Triệu Vô Khải chẳng qua chỉ là cao thủ hàng nhị, tam lưu, nhưng bảy tên hắc y nhân bịt mặt vừa mới giao thủ với chàng thì công lực không phải tầm thường.

Trác Thiên Uy có phần do dự vì sự thực thì chàng không đủ tự tin là sẽ thắng được bảy tên kia.

Nếu thi triển khinh công chạy đi thì việc thoát khỏi đối phương truy kích không thành vấn đề.

Tiếng một tên hán tử trong nhà nói :

- Ai cần gặp Triệu mỗ!

Một nữ nhân nói :

- Vô Khải! Xem chừng tiểu tử kia trong lòng đang sợ, có lẽ sắp bỏ chạy rồi!

Nam nhân nói :

- Thế thì bảo hắn rút đi!

Nữ nhân hừ một tiếng nói :

- Mấy chục cung thủ và kiếm thủ đã tới kia rồi! Tên họ Trác chỉ còn cách thúc thủ chịu trời còn rút đi đâu chứ?

Trác Thiên Uy quay lại nhìn, quả nhiên trong đám lau lách ủa ra mấy chục tên hán tử, kẻ cầm kiếm người cầm cung tên vây lấy khu nhà.

Chàng lập tức phát nộ.

Mỹ nhân kế cũng được, khích tướng cũng được, đã đến nước này thì dù có phải nhảy vào núi đao rừng kiếm chàng cũng không thối lùi bước!

Ba lục y thiếu nữ trong nhà bước ra, còn bốn tên hắc y hán tử vẫn án binh bất động.

Trác Thiên Uy nhìn ba thiếu nữ nói :

- Tại hạ cần gặp Triệu Vô Khải!

Giọng chàng bình tĩnh đến không ngờ, giọng nói và thái độ của chàng làm đối phương không khỏi hoang mang, bảy tên hắc y hán tử bắt đầu lùi lại.

Một thiếu nữ hỏi :

- Người biết Triệu Vô Khải sao?

Trác Thiên Uy lắc đầu :

- Không biết.

Thiếu nữ hỏi :

- Vậy người gặp Triệu gia có việc gì?

Trác Thiên Uy đáp :

- Khi nào tại hạ gặp hẳn các vị sẽ biết.

Thiếu nữ ngập ngừng nói :

- Việc này...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Triệu Vô Khải không dám gặp tại hạ?

- Không phải không dám mà không phải ai cũng có thể tùy tiện cầu kiến được. Người phải nói rõ mục đích.

Trác Thiên Uy cười nhạt nói :

- Vừa rồi hấn mời tại hạ đến gặp kia mà? Chẳng lẽ tại hạ nghe nhầm?

- Người không nhầm, nhưng vừa rồi khác còn bây giờ khác. Nhất định người phải nói rõ mục đích.

Trác Thiên Uy kiên quyết :

- Lát nữa tại hạ gặp Triệu Vô Khải sẽ nói!

Lục y thiếu nữ nói :

- Người đã không biết Triệu gia, bây giờ lại không chịu nói rõ mục đích. Triệu gia là người có thân phận, không thể tùy tiện tiếp kiến người được!

Một tên hắc y hán tử chợt bước lên, vận công vào thanh kiếm làm kiếm phát ra kiếm khí rít lên ghê rợn, hiển nhiên tên này đã luyện thành công phu vô kiếm tới cảnh giới thặng thừa!

Đao Trác Thiên Uy đã tuốt vỏ cầm tay, chàng cũng vận công lên lưỡi đao bức đao khí phát xạ đến những luồng kiếm khí của hắc y hán tử...

Đó là một cuộc đấu nội lực đặc thù và hết sức quái dị!

Những luồng kiếm khí, đao khí tiếp nhau vang lên một hồi tiếng lanh canh nghe rất vui tai.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cuối cùng tên hán tử không chịu đựng nổi phải lùi lại.

Cả ba lục y nữ nhân đồng thanh quát :

- Tất cả xông vào giết hấn đi!

Rõ ràng là miệng lưỡi của bọn nữ tặc!

Bảy tên hắc y nhân bịt mặt nhất loạt xông vào, đao kiếm cùng thi triển tuyệt học.

Trác Thiên Uy không khách khí như vừa rồi nữa, dung giặc là tự chuốc lấy diệt vong, chàng xuất chiêu tuyệt học Lạc Hồn Thiên Phệ!

Thây rơi, máu đổ chan hòa...

Những tiếng rú thê thảm tiếp liền nhau vang lên nghe thật kinh tâm động phách!

Hai tên bị chém đứt nguyên cánh tay phải đến tận vai, tay rơi xuống đất mà vẫn chưa rời binh khí...

Hai tên bị đâm thủng ngực, người đã chết mà mắt vẫn mở trừng trừng...

Một tên bị chém đầu, bắn xa tới hơn hai trượng...

Một tên khác nằm ngay trước Trác Thiên Uy, hai tay ôm lấy đồng gan ruột bày nhầy, rên rỉ :

- Hãy cho ta... thêm một đao nữa...

Tất cả những tên có mặt tại hiện trường đều đứng ngậy ra, không ai tin nổi chỉ một chiêu đao pháp mà có uy lực khủng khiếp giết chết nhiều người như vậy.

Ngay cả bọn kiếm thủ cung thủ cũng dừng lại cách xa mười mấy trượng nhìn vào...

Trác Thiên Uy vẫn không quên được nguy cơ đang ẩn phục xung quanh mình, vừa kết thúc chiêu sát thủ liền lao ra sân, với thân pháp kỳ ảo nhất lao qua đầu mấy tên cung thủ, đao ảnh lóe sáng...

Bấy giờ Triệu Vô Khải và ba tên lục y thiếu nữ mới định thần, hốt hải la lên :

- Cung... cung thủ... tập trung giết... giết hấn đi!

Với thân pháp và phản ứng siêu tuyệt của Trác Thiên Uy, cho dù cung đã giương sẵn cũng chưa chắc đã kịp bắn trúng chàng, huống chi tất cả đều sống sờ nhìn sự kiện quá bí hiểm diễn ra trước mắt? Thậm chí nhiều tên tim đập tay run bắn bật, không sao đủ sức giương cung lên nổi?

Sau tiếng la thẳng thốt của bọn lục y thiếu nữ, có thêm vài tiếng rú của mấy tên cung thủ bị trúng đao, khi nhìn lại thì Trác Thiên Uy đã biến mất trong đám lau sậy rậm rạp.

Triệu Vô Khải đứng ngay trên ngưỡng cửa ra lệnh :

- Mau đuổi theo! Không được để tiểu tử đó chạy thoát!

Tuy tay hấn cầm một thanh kiếm vung lên thị uy nhưng miệng ra lệnh cho thủ hạ truy địch mà chân thì không di động bước nào!

Ba tên lục y thiếu nữ cũng trốn trong nhà không dám lộ diện.

Nhưng Trác Thiên Uy đã biến đi mất tăm mất dạng, biết đâu mà truy đuổi?

* * * * *

Sau những tiếng rú đầu tiên vang lên trên đảo thì một tên thuyền phu trên chiếc thuyền khác, hướng tới lão chủ thuyền hỏi :

- Phùng lão phản! Chúng ta có chờ tên họ Trác quay lại không?

Lão chủ thuyền cười hắc hắc đáp :

- Chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ đưa hấn tới quỷ môn quan rồi, còn chờ gì nữa? Dù có ba đầu sáu tay Trác Thiên Uy cũng vui thây ở Vị Lô đảo không thoát được đâu. Quay về thôi!

Lập tức chiếc thuyền rời đám lau lách bỏ mặc Trác Thiên Uy đối phó với ba bốn chục tên hải tặc, quay về Tô Châu.

Thuyền đi hơn một dặm thì gặp một chiếc khoái thuyền từ hướng Tô Châu lướt tới như vậy.

Trên chiếc khoái thuyền chỉ có bốn người gồm một trung niên nhân bận thanh bào, một trung niên mỹ phụ nhân và hai thiếu niên thư sinh, một người ngồi đằng mũi một người cầm lái.

Bốn người này không phải ai xa lạ chính là Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa, Phó phu nhân Lăng Vân Phi Yến Nam Cung Ngọc và thiên kim ái nữ của họ Nam Cung Phụng Minh hay đúng hơn là Phó Phụng Minh.

Người cầm lái là Bùi Tuyên Văn, cả hai thiếu nữ cùng đóng giả nam trang như lần trước ở Thiên Bình sơn.

Chiếc khoái thuyền lướt đi với tốc độ rất nhanh, cứ nhằm thẳng vào chiếc thuyền khách không tránh.

Phùng lão phản bảo bọn thuyền phu tránh đi, hướng sang chiếc thuyền đối phương quát :

- Bọn kia không biết chèo thuyền à! Muốn chết cả hay sao?

Trường Xuân cốc chủ, Lăng Vân Phi Yến Nam Cung Ngọc và Phó Phụng Minh bất thần tung mình nhảy sang thuyền khách, đáp lên mũi thuyền nhẹ nhàng như ba cánh én, không làm thuyền chao đảo lấy một phân!

Phùng lão phản hùng hổ rút đao ra quát :

- Các ngươi định làm gì!

Chủ thuyền khách mang đao trong người là chuyện lạ hiếm gặp, xem chừng lão chủ thuyền này không bình thường mà dường như cả chiếc thuyền này cũng không phải thuyền khách bình thường, vì bọn thủy thủ bảy tám người tên nào tên nấy đều rút đao ra vây lấy ba vị từ chiếc khoái thuyền vừa đột nhập sang.

Phùng lão phản quát :

- Sát! Không chừa...

Nhưng lão còn chưa kịp nói xong thì chợt thấy mắt hoa lên, bàn tay phải trở nên nhẹ bồng, đồng thời lão cảm thấy cổ đau nhói.

Nguyên Phó Phụng Minh đã lướt tới như làn khói đoạt ngay lấy thanh đao trong tay Phùng lão phản dí vào cổ lão ta.

Cùng lúc đó Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa và Lăng Vân Phi Yến Nam Cung Ngọc cũng cướp được hai thanh đao của hai tên thuyền phu đồng thanh quát :

- Tên nào muốn sống thì mau vứt binh khí lùi lại!

Bọn thuyền phu thấy Phùng lão phản đã bị khống chế, mặt khác thấy ba người này thân thủ quá cao, kháng cự chỉ mất mạng vô ích nên răm rắp tuân lời vứt đao kiếm lùi lại.

Bọn thuyền phu thấy Phùng lão phản đã bị khống chế, mặt khác thấy ba người này thân thủ quá cao, kháng cự chỉ mất mạng vô ích nên răm rắp tuân lời vứt đao kiếm lùi lại.

Phó Phụng Minh dí đao vào cổ Phùng lão phản hỏi :

- Người là chủ nhân chiếc thuyền khách này!

- Không sai!

- Quý tính đại danh?

- Lão hủ là Phùng Công Dương.

- Vừa rồi người nhận chở một vị khách là Trác công tử đúng không?

- Vâng!

- Các người chở Trác công tử đi đâu? Mau khai thật ra!

- Trác... công tử... trở về Tô Châu rồi!

- Nói láo!

Phó Phụng Minh quát, đồng thời ấn nhẹ mũi đao vào cổ Phùng Công Dương nửa phân làm máu tuôn ra, đánh giọng nói :

- Đây cách Tô Châu tới chín mươi dặm, thuyền người chỉ vừa tới đây lúc chập tối vậy Trác công tử trở về Tô Châu lúc nào? Nếu không chịu khai thật ta sẽ băm người làm nhân bánh!

Thấy máu chảy xuống ngực thành dòng, Phùng Công Dương run lên đành khai thật :

- Trác công tử... ở Vị Lô đảo phía trước... cách hơn một dặm!

- Trên Vị Lô đảo có ai? Vì sao các người chở Trác công tử tới thả trên đảo?

- Trên đảo có... một bọn hải tặc... Trác công tử bắt chúng tôi phải ghé vào đó.

Phó Phụng Minh hừ một tiếng nói :

- Nói láo! Nhất định các người đem ném Trác công tử lên đó là có ý đồ...

- Không... không! Trác công tử nhất mực đòi lên đảo mà...

- Vì sao các người không chờ Trác công tử quay lại thuyền mà bỏ chèo về! Nhất định các người đã có dự mưu từ trước, cấu kết với bọn kia mưu hại Trác công tử. Mau khai thật ra.

Lúc này nàng lo cho tính mạng Trác Thiên Uy nên không muốn làm anh hùng hào kiệt, lại ấn mũi đao thêm nửa phân chạm tới cuống họng làm Phùng Công Dương hốt hoảng kêu lên :

- Ui chao! Xin tha mạng! Lão hủ xin khai thật!

- Nói! Người mang Trác công tử tới Vị Lô đảo là làm theo lệnh của ai?

Phùng Công Dương biết vị nữa sát tinh này chẳng ngại ngần gì mà không thiên dứt cổ mình, vội đáp :

- Có... có người cho... cho lão hủ... hai trăm lạng... lạng bạc, bắt chở Trác công tử lên tới Vị Lô đảo... đến gặp một người tên là... Triệu Vô Khải.

Trường Xuân cóc chủ nghe tên Triệu Vô Khải liền vùng tay quát :

- Mau quay thuyền chèo tới Vị Lô đảo!

Tính mạng nằm trong tay đối phương, có lý đâu Phùng Công Dương dám kháng lệnh?

Chiếc thuyền khách lập tức quay lại Vị Lô đảo. Bùi Tuyên Văn cũng đưa chiếc khoái thuyền lướt theo.

8. Chương 8: Bằng Hữu Đầu Tiên

Sau một chiều Lạc Hồn Thiên Phệ giết chết ba cao thủ đánh trọng thương ba tên khác. Trác Thiên Uy cũng bị mấy vết thương, đồng thời nội lực hao tổn trầm trọng. Vì Triệu Vô Khải và ba lục y thiếu nữ còn chưa xuất thủ đồng thời lại có thêm hơn hai chục tên kiếm thủ và cung thủ vây tới, Trác Thiên Uy buộc lòng phải chạy thoát mạng, nhưng chiếc thuyền khách đã bỏ đi, sau một lúc tìm kiếm không thấy, chàng lại bị bọn cướp vây công.

May bọn này võ công chỉ thuộc hàng nhị tam lưu. Sau một hồi công sát, Trác Thiên Uy giết thêm năm sáu tên nữa đột vây thoát ra ngoài.

Bấy giờ trời đã tối hẳn nên bọn cướp không dám truy theo nữa. Trước một cao thủ lợi hại như Trác Thiên Uy, trời tối tất phải phân tán hai ba người thành từng nhóm nhỏ, nếu gặp chàng thì há phải bị tiêu diệt gọn?

Lúc này nhìn Trác Thiên Uy vô cùng thê thảm, y phục rách nát, toàn thân đầy thương tích, nhiều chỗ máu đã khô lại, nhiều chỗ vẫn còn tuôn chảy, đã gần như sức cùng lực kiệt.

Bằng bất cứ giá nào chàng cũng phải tranh thủ đêm tối để hồi phục lại công lực nếu không sáng mai bọn cướp sẽ tăng cường lực lượng truy tìm, không có phương tiện thoát khỏi Vị Lô đảo, lại bị kiệt sức ở đây há chẳng bó tay chờ chết?

Quyết định như thế xong, Trác Thiên Uy chui vào một bụi cây rậm rạp ngồi xuống, để thanh đao bên mình cõng túi hộ sườn cùng những phi đao ám khí ra đặt bên cạnh, bắt đầu nhắm mắt vận công chữa thương.

Qua chừng một canh giờ khí huyết trong người bắt đầu tuần lưu trở lại, những cơn đau cũng lắng dịu dần...

Đột nhiên Trác Thiên Uy mở mắt...

Chàng phát hiện ra trong tiếng lau sậy rì rào và tiếng ếch nhái oàm oạp dường như có tiếng bước chân người...

Không phải là dường như mà rõ ràng có người đang tiến lại gần, bước đi rất thận trọng và chậm rãi. Trác Thiên Uy nín thở căng mắt nhìn, hồi lâu mới nhìn thấy một bóng người cao lớn bận khinh trang màu đen.

Hắc y nhân chưa phát hiện được Trác Thiên Uy, vừa đi vừa nhón nhác nhìn quanh như đang tìm ai...

Hiển nhiên là một cao thủ trong bọn cướp truy lùng chứ ai nữa?

Phía đối diện cách chừng bốn năm trượng cũng có tiếng bước chân. Hắc y nhân ngưng thần chú mục nhìn sang phía đó, quay hẳn lưng về phía Trác Thiên Uy.

Lúc này chàng chỉ cách hắc y nhân ba bước, chỉ cần vung đao là đâm trúng hậu tâm hắn...

Từ phía đối diện phát ra tiếng nói khẽ :

- Là Trác huynh phải không?

Trác Thiên Uy nhận ra giọng nói của Phó Phụng Minh, cao hứng nghĩ thầm :

- Thì ra Phó cô nương đi tìm mình, chắc Trường Xuân cốc chủ và Nam Cung nữ hiệp cũng tới... Xem ra mình có cứu tinh rồi!

Hắc y nhân cao lớn cất giọng thâm trầm nói :

- Tối đây! Ta có tin tức báo cho các người...

Phó Phụng Minh hỏi :

- Người... là ai?

Hắc y nhân cao lớn rút kiếm ra, thi triển khởi thức sẵn sàng xuất thủ. Trác Thiên Uy cũng vớ lấy một ngọn phi đao trong túi hộ sườn để bên cạnh.

Hắc y nhân cao lớn nói :

- Tại hạ là người vừa được mục kích một cuộc huyết chiến thảm khốc...

Phó Phụng Minh run giọng hỏi :

- Cuộc huyết chiến... giữa ai với ai vậy?

Trác Thiên Uy hồi chiêu tới đây. Vị đó bị hơn ba chục cao thủ vây công... Người chịu khó ngồi xem, vẫn còn mùi huyết tanh đây!

Phó Phụng Minh sốt ruột hỏi :

- Kết quả thế nào?

Vừa hỏi vừa tiến lại gần hắc y nhân.

Một bước... hai bước...

Hắc y nhân nói :

- Trác Thiên Uy giết chiếc mười hai cao thủ, đã thương bốn năm tên nữa, nhưng chính y cũng bị thương không nhẹ, chỉ e...

Hắn nói tới đó thì Phó Phụng Minh đã đến cách ba bước, đó là cự ly xuất thủ lý tưởng nhất, hắc y nhân liền vung kiếm đâm ra...

Lúc này Phó Phụng Minh chưa rút kiếm mà cho dù đã cầm kiếm trong tay cũng khó mà đối phó nổi với chiêu sát thủ của hắc y nhân cao lớn, may rằng nàng đã có một trợ thủ bất ngờ...

Chính lúc hắc y nhân chồm lên thì Trác Thiên Uy cũng vừa kịp phóng ngọn phi đao vào vai phải hắn, đồng thời đứng lên quát :

- Phụng muội... cẩn thận...

Hắc y nhân vừa xuất kiếm thì bị lưỡi đao cắm vào vai phải sâu đến bốn năm tấc, rú lên một tiếng người chồm tới hai bước ngã phịch xuống giữa bãi lau rậm rạp.

Trác Thiên Uy vừa dốc toàn lực phóng một đao, tuy đứng lên được nhưng không còn hơi sức hai chân run bần lên...

Phó Phụng Minh bổ tới gần sung sướng gọi to :

- Thiên ca! Huynh không sao chứ?

Trác Thiên Uy gượng đứng vững, thều thào nói :

- Ta không... sao...

Phó Phụng Minh tới ôm lấy chàng rồi rít nói :

- Lạy trời lạy Phật phù hộ! Huynh còn sống là tốt rồi! Nhìn thấy thảm cảnh tại hiện trường cha nói huynh đã gặp bất hạnh rồi, nhưng muội không tin. Muội nhất quyết ở lại tìm huynh. Nếu không tìm thấy muội cũng sẽ...

Trác Thiên Uy khẽ giọng nói :

- Đa tạ muội đã quan hoài!

Phó Phụng Minh nói :

- Tạ gì chứ? Huynh bị thương nặng như thế... Để muội dìu huynh về thuyền!

Nói xong không chút ngại ngần xốc Trác Thiên Uy lên lưng chạy vút đi.

Từ hôm ấy Trác Thiên Uy biến mất khỏi Tô Châu, không để lại chút dấu vết nào, chẳng khác gì thạch trầm đại hải.

Người thất vọng nhất phải kể đến Ngô Trung Nhất Long Tôn Chính. Vị này đã cho người của Hàn Sơn Phi Lỗ Hiệp mai phục trong Tường An khách điểm suốt mấy hôm mà không thấy Trác Thiên Uy quay về, cũng cho người tìm khắp Tô Châu mà chẳng thấy tăm hơi.

Ngô Trung Nhất Long đã tốn nhiều công sức mới thiết lập được mối quan hệ khá thân thiện với Trác Thiên Uy, chàng đã đồng ý với Ngô Trung Nhất Long lưu lại Tô Châu thêm một thời gian, từ đó mà giải trừ được không ít nguy cơ cho Tôn phủ, nay chàng đột nhiên mất tích, chưa biết sống chết thế nào. Sao vị bá chủ Tô Châu này không thất vọng?

Người thất vọng không kém là Hách Minh Sơn và hồ quân cầu đẳng tập trung ở Hách gia trang.

Trác Thiên Uy lúc sống đã là nỗi ám ảnh lớn và mối đe dọa trực tiếp của Hách gia trang, nay chàng chết đi thì chúng ăn mừng mới phải có gì mà thất vọng?

Vấn đề không đơn thuần như thế, chẳng thà Trác Thiên Uy chết nhìn thấy rõ thì thể thì nhất định chúng đã ăn mừng, nhưng vấn đề ở chỗ chúng đã kiểm nghiệm thật kỹ hiện trường nhưng không thấy thi thể Trác Thiên Uy. Chẳng biết do lý do nào mà sau biến cố ở Vị Lô đảo, Hách Minh Sơn và đồng bọn còn lo sợ hơn trước.

Tối hôm đó ở Tỉnh viên mỹ lệ phía nam Tô Châu, có hai người ngồi trong một tiểu sảnh, trên bàn có đặt một mâm rượu và một ngọn đèn hiu hắt, chỉ để nhìn thấy thức nhắm và soi tỏ mặt người.

Hai người đối ẩm gồm Bắc Nhân Đồ Lãm Cổn Long và một lão nhân béo tròn chừng sáu mươi tuổi.

Lão nhân nhấp xong một ngụm rượu mới hắng giọng nói :

- Không phải ta làm mất hứng Lãm huynh, nhưng tên họ Trác mất tích không có nghĩa là hắn đã chết. Đánh rắn không chịu đánh giập đầu thì di họa ba năm. Sau này người của chúng ta không thể tiếp tục lộ diện được nữa. Buộc lòng người phải nghĩ ra cách nào đó để trừ hậu họa. Nếu không sớm muộn gì cũng bị hắn tiêu diệt thôi!

Bắc Nhân Đồ Lãm Cổn Long nói :

- Tam gia, những người tâm phúc của huynh đệ bị tổn thất nặng nề, trong cuộc chiến vừa rồi đã mất đi những thủ hạ đắc lực nhất...

- Thì phải tìm ra biện pháp chứ sao!

- Muốn xây dựng lại lực lượng như trước đâu phải chuyện dễ dàng? Việc này liên quan đến sự sinh tử tồn vong của tất cả chúng ta. Chẳng lẽ tam gia lần này xuất sư bất lợi thì rút chân ra ngoài cuộc, khoanh tay đứng nhìn?

- Một lần xuất hiện là thêm một lần để lộ hành tích. Tuyệt đối không để lộ thêm một chút manh mối nào nữa. Vì thế không chỉ huynh đệ mà Lãm huynh cũng phải đặc biệt cẩn thận!

- Thế nhưng...

Lão nhân to béo ngắt lời :

- Vì sao Lãm huynh không lợi dụng tình thế trước mắt?

- Cái này...

- Ta cảnh cáo ngươi... Manh mối là do ngươi tiết lộ, vì thế ngươi là người đầu tiên phải chịu trách nhiệm. Vì thế hãy biết vận dụng tâm cơ! Không được hổng sự thêm lần nữa. Đương nhiên bốn tọa cũng sẽ không khoanh tay đứng bằng quan. Nhưng trước khi bổ xung lực lượng bốn tọa phải đi. Nếu có tin tức gì thì phải người cấp tốc báo cho ta một tiếng!

* * * * *

Hôm ấy màn đêm buông xuống chưa lâu, có một hán tử vóc người cao lớn xuất lĩnh hai tên hắc y hán tử từ phố chính ở Tây bắc thành Tô Châu rẽ vào một con hẻm nhỏ.

Ba người đi được mấy chục trượng thì chợt gặp ba hán tử khác khệnh khạng từ một quán rượu nhỏ bá vai bá cổ nhau bước ra, một người vừa khạc nhổ vừa cất giọng lẽ nhè chữ đồng, một người ngâm nga một khúc ca nào đó không ai nghe hiểu, người thứ ba thỉnh thoảng móc họng ọe ra một bãi nước bầy nhầy.

Trong thiên hạ không hiếm người say, trong góc phố trần thành nào cũng gặp, cho dù nhìn chường tai gai mắt bao nhiêu cũng không ai thêm lưu ý làm gì.

Nhưng có một điều là ba gã khệnh khạng chiếm hết cả con hẻm làm choán hết lối đi.

Song phương giáp mặt, hán tử vóc người cao lớn cất tiếng chữ :

- Mẹ nó! Đi phải tránh đường ra chứ!

Gã say đi giữa bước lại gần hán tử vóc người cao lớn, ngược mắt ngây ngô hỏi :

- Xin lỗi... huynh đệ hơi quá chén...

Tiếng chén chưa dứt thì hán tử bắt ngờ vung chưởng giáng một quả thối sơn đúng vào tiểu phúc hán tử vóc người cao lớn làm hán tử một tiếng, tám thân phì nộn bị đánh bật lui mấy bước ngã vật xuống như con trâu mộng.

Một tên say rượu thứ hai lao tới bồi thêm một chưởng làm hán tử vóc người cao lớn học ra một bãi máu ngất đi.

Hai tên hắc y hán tử đồng hành còn chưa kịp phản ứng thì cũng trúng liên mấy chưởng ngã xuống bất tỉnh nhân sự...

Ba gã say chỉ sau thoáng chốc đã biến đổi hẳn, trở nên vô cùng linh hoạt. Tên đi giữa cất giọng tỉnh bơ :

- Các huynh đệ! Đi thôi!

Ba người lập tức động thủ, xốc hán tử vóc người cao lớn và hai tên hắc y hán tử lên lưng nhưng chóng rời khỏi hiện trường.

Không biết qua bao lâu hán tử vóc người cao lớn tỉnh lại thì thấy mình ở trong một sảnh đường lớn, đèn thấp sáng choang.

Ngực tức đầu nặng, hán tử định đưa tay lên xoa ngực mới biết hai tay đều bị dây gân bó trói quặt vào cột nhà không nhúc nhích nổi.

Trên bộ bàn bát tiên giữa sảnh có ba người bận hắc y bịt mặt ngồi khật khưỡng uống rượu.

Một người nói :

- Cao nhị gia đã tỉnh rồi sao? Cao Phong khí công của Thiết Kim Cương Cao nhị gia quả là lợi hại, Kim Chung chưởng của huynh đệ đã luyện tới tám chín thành hỏa hầu mà một chưởng chưa đánh gục được ngay...

Thiết Kim Cương nhướng mày hỏi :

- Các người là...

Hắc y hán tử ngồi giữa ngắt lời :

- Nhị gia không cần biết chúng ta là ai? Chỉ cần người hợp tác, người sẽ được trọng thị và được đối xử vào hàng thượng khách.

Thiết Kim Cương hừ một tiếng nói :

- Trọng thị? Các người dùng thủ đoạn hạ lưu ám toán ta để bắt về đây, như thế gọi là đối xử vào hàng thượng khách? Rõ thật là một lũ ti tiện! Có bản lĩnh gì cứ giở hết ra đi! Thiết Kim Cương ta không sợ đâu, đừng lên giọng đạo đức giả nữa!

Tên hắc y nhân ngồi giữa nói :

- Đừng vội! Cao nhị gia ngang bướng như thế sẽ không có lợi gì đâu! Chúng ta biết Thiết Kim Cương người là nhân vật anh hùng nhưng trong tình cảnh này là anh hùng không có đất dụng võ, không hợp thời đâu! Không bằng hữu tất là địch nhân, mà trong giang hồ các bằng hữu đối xử với địch nhân thế nào thì nhị gia người biết quá rõ! Trong thời gian gần đây người của chúng ta mất tích không ít, người là người biết rõ hành tung của họ nhất đúng không? Vừa rồi các người phao truyền tin tức mở đại yến thiết đãi Trác Thiên Uy nhưng cho tới giờ tên họ Trác vẫn bặt tăm. Các người làm thế nhằm mục đích gì?

Thiết Kim Cương đáp :

- Đó là kế hoạch của Tôn Chính lão đại, Cao mỗ không biết gì cả.
- Hừ! Như thế là người không chịu hợp tác?
- Cao mỗ không biết là không biết. Các người hỏi gì cũng thế thôi!

Hắc y nhân nói :

- Vì lợi ích của hai nhà chúng ta, tại hạ thành tâm khuyên Cao nhị gia hợp tác.

Thiết Kim Cương đáp :

- Các người dùng thủ đoạn ti tiện bắt Cao mỗ tới đây thì còn muốn ta thành tâm gì? Hừ!

Hắc y nhân nói :

- Đó là do bất đắc dĩ mà thôi, vì tình hình quá khẩn trương nên không thể không đương cơ lập đoán. Cao nhị gia, các người bức ép Trác Thiên Uy như thế, cũng bức chúng ta phải sớm hạ thủ, như thế không thể trách chúng ta trở mặt vô tình. Bây giờ chúng ta chờ một câu trả lời của Cao nhị gia.

Thiết Kim Cương đáp :

- Bây giờ Cao mỗ đã rơi vào tay các người, muốn giết muốn mỗ gì thì cứ việc! Cao mỗ không thèm nháy mắt đâu! Còn muốn Cao mỗ bán đứng bằng hữu của mình thì đừng nằm mộng!

Hắc y nhân hừ một tiếng nói :

- Đã thế, chúng ta sẽ cho người biết mùi vị của Ngũ Âm Triệt Mạch! Động thủ!

Dứt lời sấn tới xuất song chỉ điểm ra...

Thiết Kim Cương oằn người cố nén đau nhưng người không ngừng run lên, mồ hôi toát ra như tắm, thở hồng hộc như trâu cày trưa nắng.

Hắc y nhân chợt cởi tấm khăn bịt mặt ra, để lộ bộ mặt thâm trầm ác độc với nước da tái nhợt nói :

- Tên họ Cao! Người tự cho mình là thiết hán xương đồng da sắt xem có chịu nổi mấy chỉ Ngũ Âm Triệt Mạch của Âm Thần Ngục Cường ta không?

Thấy rõ đối phương chính là Âm Thần Ngục Cường, Thiết Kim Cương liền biến sắc, tựa hồ như đụng phải một con rắn độc, toàn thân nổi da gà...

Vừa lúc đó chợt nghe kinh khí rít lên cùng một tiếng la thảm, sau đó nghe choang một tiếng, cả sảnh đường chìm vào bóng tối giữa bàn tay không thấy...

Âm Thần Ngục Cường không hổ là nhân vật danh chấn giang hồ, biết có kẻ địch tập kích lách mình tránh một mũi ám khí bắn sượt qua tai rồi trầm giọng nói :

- Lùi vào mật thất!

Nhưng hắn vừa nói xong thì bị một ngọn phi đao phóng trúng ngay vào miệng xuyên ra tới hậu não gục xuống chết tươi!

Lát sau sảnh đường trở nên vắng lặng.

* * * * *

Ngay trước hôm Trác Thiên Uy mất tích, tin đồn về tấm thiệp Ngô Trung Nhất Long mời Trác Thiên Uy du ngoạn lan ra khắp Tô Châu khiến cho tình hình đã căng thẳng lại càng thêm phức tạp, áp lực từ các môn phái dồn cả vào Tôn phủ khiến Ngô Trung Nhất Long như muốn nghẹt thở.

Lão không ngờ một việc nhỏ mà dẫn đến hậu quả nghiêm trọng như thế...

Trong ngôi Vĩnh Hằng am đối diện với Hàn San tự có mười mấy nữ ni tu hành nhưng hôm nay đã đến giờ tảo quả mà hoàn toàn vắng lặng, không nghe tiếng cầu kinh gõ mõ. Chẳng lẽ mười mấy vị nữ ni cũng biết mất một cách đầy bí ẩn như Trác Thiên Uy?

Một thiếu nữ bận thanh y dáng người rất mỹ lệ, sau tấm mạng mỏng che mặt vẫn lộ ra nét kiêu diễm của một trang thiên hương quốc sắc xuất hiện ở khu rừng đào trước am.

Cổng am hé mở, một thiếu nữ khác từ trong am bước ra. Thiếu nữ này bận lục y, tấm mạng che mặt cũng màu lục, không chỉ dáng người yếu điệu mà bước đi cũng hết sức nhẹ nhàng, chẳng khác gì thiên mã hành không!

Cả hai thiếu nữ đều không mang binh khí, nhưng nhìn qua thân pháp và dáng vẻ cũng biết người trong giang hồ.

Chờ lục y thiếu nữ đến gần thanh y thiếu nữ mới từ rừng đào bước ra nói :

- Thân pháp Phúc đại thư thật hoàn hảo, tiểu muội vô cùng ngưỡng phục! Phúc đại thư phái người triệu kiến tiểu muội phải chăng là để thị uy?

Phúc đại thư đáp :

- Nào dám? Xin Lê Thiên Hương tiểu muội chớ hiểu lầm! Chẳng qua là buổi sáng ta có thói quen luyện công nên tập lại một chút thôi... Tiểu muội một mình tới đây ứng ước, không coi chúng ta là cừu địch, ngu thư rất lấy làm vinh hạnh!

Lê Thiên Hương đáp :

- Phúc đại thư khéo nói! Giữa hai chúng ta không có mâu thuẫn hay xung khắc gì đáng kể, bình thường mỗi người làm việc của mình không mấy khi gặp được nhau. Hơn nữa Phúc đại thư danh mãn giang hồ, còn tiểu muội chỉ là một nha đầu mới xuất đạo thì có chuyện gì mà coi nhau như cừu địch được? Nhưng hôm nay Phúc đại thư phái người triệu kiến không biết có gì chỉ giáo?

Phúc đại thư nói :

- Lê Thiên Hương tiểu muội trong Tam Tinh minh tuy địa vị không bằng Tam Tinh nhưng uy danh rất lớn. Ngay cả Chức Nữ Tinh Ấn Quyên nhị gia cũng chưa chắc đã bằng...

Lê Thiên Hương biến sắc hỏi :

- Phúc đại thư định li gián chúng ta sao?

- Lê muội chớ hiểu lầm! Ngu thư nói đó là thực tình...

Lê Thiên Hương nói :

- Bây giờ chúng ta hãy đi vào chính đề đi! Vì hiện tại tình thế đã thay đổi nên tiểu muội rất bận!

Phúc đại thư cười khanh khách nói :

- Lê Thiên Hương muội muội hành khứ giang hồ đã năm sáu năm mà sao tính tình còn nóng vội thế? Không sai! Đúng là tình hình đã biến đổi, hiện tại người của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng bá chủ không còn giữ được kiên nhẫn đã bắt đầu triển khai hành động. Tối qua một vị bá đệ của Ngô Trung Nhất Long là Thiết Kim Cương bị thất tích suýt nữa đã trúng phải độc thủ, may nhờ một vị bá đệ khác của Ngô Trung Nhất Long là Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái kịp thời đến cứu nên mới giữ được tính mạng. Theo ngu thư biết thì quý Minh đang ngầm bảo hộ Ngô Trung Nhất Long.

Lê Thiên Hương đáp :

- Ngô Trung Nhất Long đâu cần bốn Minh bảo hộ? Thực ra cho dù không có Tam Tinh minh thì lực lượng bảo hộ cho Tôn phủ đã rất hùng hậu rồi. Tuy nhiên bốn Minh cũng hy vọng kết thành đồng minh với Tôn phủ.

Phúc đại thư nói :

- Song phương lực lượng tương đương. Còn ở Tô Châu thì Kháng bá chủ có thực lực lớn nhất...

Lê Thiên Hương lắc đầu :

- Cái đó còn chưa thể khẳng định. Người của bốn Minh còn tiếp tục tới đây nữa.

- Kháng bá chủ cũng thế, Lê tiểu muội ngu thư nguyện ý trợ giúp quý Minh một tay, muội thấy thế nào?

Lê Thiên Hương trầm ngâm nói :

- Cái này... đối với Phúc đại thư thì có chỗ nào tốt đâu, đại thư là người du hí phong trần có bằng hữu khắp thiên hạ nhưng không tham gia vào các cuộc tranh chấp trong giang hồ. Hôm nay đại thư bỗng nhiên đề xuất chủ ý trợ giúp bốn Minh, nên muội rất lấy làm khó hiểu!

Phúc đại thư nói :

- Lê tiểu muội! Những lời đồn liên quan đến ngu thư đều là những lời đơm đặt ác ý. Khác hẳn những lời khen bắt tận về hiền muội...

Lê Thiên Hương chau mày hỏi :

- Phúc đại thư nói vậy là có ý gì?

- Ngu thư muốn bênh người thật mà!

- Bênh tiểu muội? Chẳng lẽ đại thư định gia nhập bốn Minh?

Phúc đại thư xua tay :

- Cái đó thì khỏi! Tam Tinh minh đã có Tam Tinh, còn ta thì chẳng phải là tinh tú gì cả làm sao họ chịu dung nạp ta? Lê muội! Người từng thất cơ dưới tay tên họ Trác, có chuyện đó không?

Lê Thiên Hương hỏi :

- Phúc đại thư nhận được tin tức đó ở đâu?

Phúc đại thư đáp :

- Ngu thư tin tức rất linh thông mà!

Lê Thiên Hương nói lảng đi :

- Tiểu muội biết đại thư rất cao minh kết giao toàn với những nhân vật tuyệt đỉnh...

- Nhưng chưa ai bằng tên họ Trác...

Lê Thiên Hương à một tiếng nói :

- Tiểu muội hiểu rồi! Trác Thiên Uy chẳng những hết sức cao minh mà còn hết sức tuấn tú, trẻ tuổi... Phúc đại thư, chẳng lẽ ngu thư...

Phúc đại thư nói :

- Đó chính là mục đích mà ngu thư muốn trợ giúp người. Muội cho rằng ta ngu đần lắm sao? Lê muội... Một tay thì chẳng võ lên tiếng, nhưng ba anh đồ tể cộng lại thì có trí óc bằng một anh Gia Cát Lượng! Khi đó thì có thể nói là chẳng có việc gì mà không làm nổi, ngay cả sao trên trời cũng có thể ngắt xuống được, nói gì một tên Trác Thiên Uy?

Lê Thiên Hương nói :

- Phúc đại thư! Nhưng việc này tiểu muội không làm chủ được... Xin đại thư lượng thứ. Tam gia trong bốn Minh nhận thấy có thể thu phục được Trác Thiên Uy.

Phúc đại thư bĩu môi nói :

- Thôi đi! Ngu thư xin nói thật, Tam Tinh của quý Minh liên thủ cũng không thắng nổi Trác Thiên Uy đâu! Vũ Khúc Tinh Bồ tam gia tính tình kiêu ngạo mà tự phụ nhưng lại là người chỉ có tứ chi phát triển nhưng đầu óc lại giản đơn. Nói không phải coi thường Vũ Khúc Tinh Bồ tam gia, vị đó rách giày cho Trác Thiên Uy còn chưa xứng!

Lê Thiên Hương nhú mày hỏi :

- Phúc đại thư có biết công lực võ học Trác Thiên Uy như thế nào không?

- Đương nhiên biết! Nếu luận về võ công thì khó thắng được hắn, nhưng luận về cơ trí thì có nhiều hy vọng thành công. Nếu các người không đáp ứng thì ngu thư cũng tự mình tiến hành được!

Lê Thiên Hương nói :

- Phúc đại thư! Cho tiểu muội thời gian nửa ngày để thuyết phục tam gia được không?

Phúc đại thư gật đầu :

- Được! Đúng Ngọ trưa nay sẽ gặp lại!

Lê Thiên Hương cúi người nói :

- Vậy tiểu muội xin cáo từ!

Nói xong quay người uyển chuyển bước ra khỏi vườn đào.

Phúc đại thư đưa mắt nhìn theo Lê Thiên Hương cho đến khi cô ta đi khuất mới buông một tiếng thở dài...

Không biết trong lòng cô ta đang nghĩ gì?

Đột nhiên phía sau có tiếng người nói :

- Hô hô! Thật là quái sự! Lê Thiên Hương không phải làm nhân vật tầm thường, tính tình đa nghi, xưa nay không tin nhiệm bất cứ người nào làm sao hôm nay lại...

Phúc đại thư quay lại thấy người vừa nói là một người bịt mặt, mặc chiếc hắc trường bào rộng thùng thình không thể nhận ra dáng người cũng như mặt mũi, nhưng cô ta cũng biết đó là ai, lạnh lùng nói :

- Nó tin nhiệm ta vì ta không uy bức nó.

Hắc y nhân hỏi :

- Nhưng liệu nha đầu đó có thuyết phục nổi Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh không?

Phúc đại thư lắc đầu đáp :

- Rất khó nói! Vũ Khúc Tinh xưa nay toàn thu dụng những tên vong mạng giang hồ chỉ đầu đánh đó. Tuy nhiên lần này thì có hy vọng thành công.

Hắc y nhân hỏi :

- Vì sao?

- Vì Vũ Khúc Tinh cũng là một kẻ vong mạng, còn Trác Thiên Uy cả trí óc và võ công đều cao hơn hắn một bậc, đó xứng đáng là một cao thủ đủ làm cho Vũ Khúc Tinh chịu cam bái hạ phong. Nhưng cũng vì thế mà càng tăng hoài vọng thu phục Trác Thiên Uy, hắn sẽ suy nghĩ lời đề nghị của Lê Thiên Hương. Như thế vừa hy vọng thu phục được tên họ Trác, vừa được sự trợ giúp của ta, tin rằng hắn không từ chối!

Hắc y nhân gật đầu :

- Nếu vậy thì tốt!

Phúc đại thư hừ một tiếng nói :

- Tốt gì chứ? Người chớ nên đặt mọi hy vọng vào ta. Người cũng cần tận lực tự mình hành động! Đừng quên chính người đã mấy lần làm hỏng sự, nếu có gặp bất trắc nào thì hãy tỏ ra mình là đại trượng phu nam tử hán!

Hắc y nhân đáp :

- Cô nương cứ yên tâm! Tại hạ tuy bất tài nhưng không đến nỗi dùn dẩy trách nhiệm và công việc cho cô nương đâu!

Phúc đại thư gật đầu :

- Nếu vậy thì tốt! Bây giờ người có thể đi. Bây giờ chúng ta song song tiến hành công việc. Thành công sớm ngày nào, người sớm ăn ngon ngủ yên ngày đó. Hãy nhớ người tuyệt đối không được tìm ta!

- Phúc cô nương...

Phúc đại thư ngắt lời :

- Ta là người ngoài cuộc nên hiểu rất rõ tình thế. Không cần cho người truyền lại tin tức, hơn nữa tìm ta cũng không phải dễ dàng... Tốt nhất ai làm việc này!

- Cô nương...

- Ta không giúp người được việc gì đâu, đừng hoài vọng! Hừ! Năm mươi tên cung thủ và kiếm thủ mà không làm gì nổi một mình Trác Thiên Uy... chẳng trách nào chúng thất vọng vì người là phải... Người đi đi! Không có gì phải nói nữa!

Hắc y nhân buông tiếng thở dài rồi lẳng lặng quay đi...

Phúc đại thư cũng quay vào Vĩnh Hằng am, một lúc sau từ trong am bước ra một lão đạo cô tay cầm bó hương với bước chân run lẩy bẩy theo sơn đạo đi về hướng bắc...

* * * * *

Phía hạ du Vĩnh Hằng am cách ba bốn dặm bên một vịnh nhỏ có một ngôi tịnh cư.

Trác Thiên Uy ngồi trong một khu vườn kín đáo sau ngôi nhà, chân xếp bằng, mắt nhắm nghiền, trán toát mồ hôi. Chàng đang luyện Tiên Thiên Chân Khí.

Tối qua chàng tưởng chàng đã mất mạng, thế nhưng bây giờ đã đỡ ra mấy phần.

Phó Phụng Minh đứng cách chàng mấy bước, tay lăm lăm trường kiếm, ngưng thần chú mục quan sát xung quanh, sẵn sàng hy sinh tính mạng mình để bảo hộ cho Thiên ca...

Phương đông hừng sáng những áng mây hồng báo hiệu hôm nay sẽ là một ngày nắng đẹp.

Thỉnh thoảng Phó Phụng Minh liếc nhìn Trác Thiên Uy. Thấy môi chàng mím chặt, trán đầm mồ hôi nàng cũng biết các vết thương đang hành hạ Thiên ca tới mức nào.

Nàng thán phục nghĩ thầm :

- Chàng là kiểu người thế nào chứ? Đương nhiên là một nam tử hán trung thực và dũng cảm, nhưng thật khó tin một công tử gia hào phú mà có thân hoài tuyệt học kinh nhân như vậy, càng khó tin chàng dám bán đi bảo vật tổ truyền trị giá hàng chục vạn lượng bạc để cứu trợ nạn nhân...

Một thiếu nữ thường dễ sinh hảo cảm đối với những gì mà mình cho là phi thường, nhưng khi cô ta đã ngầm quan sát nhất cử nhất động của người khác giới một cách không tự giác thì có nghĩa là tình cảm đã phát triển tới mức độ khá cao.

Phó Phụng Minh đã nhiều lần tiếp xúc với Trác Thiên Uy, có thể nói thêm một lần tiếp xúc tình cảm trong lòng nàng lại tiến triển thêm một bước mới.

Nàng có một bất mãn duy nhất là mối quan hệ rắc rối của chàng với Bạch Tố Lăng.

Không nén được, nàng bước lại gần dịu dàng hỏi :

- Thiên ca, huynh thấy trong người thế nào?

Trác Thiên Uy mở mắt nhìn nàng đáp :

- Đỡ nhiều rồi! Chủ yếu là lực thể ngũ tạng không biến vị, nội thương đã giảm nhiều. Chỉ một hai ngày nữa là bình phục thôi. Đa tạ muội đã quan hoài!

Phó Phụng Minh nói :

- Huynh vào nhà đi! Muội sẽ chuẩn bị bữa sáng cho huynh...

Trác Thiên Uy lắc đầu :

- Thôi! Muội vất vả suốt đêm rồi. Hãy đi nghỉ ngơi một lúc. Huynh không đói. Đến trưa ta tự nấu lấy cũng được!

Phó Phụng Minh liếc xéo chàng nói :

- Huynh sao thế? Nấu nướng là việc của nữ nhân kia mà? Tuy không đói nhưng phải ăn vào mới mau bình phục được.

Ngôi nhà vốn có chủ nhưng chủ nhân đi vắng, đồ đạc vẫn còn nguyên. Phó Phụng Minh tạm chiếm để làm chỗ chữa thương cho Thiên ca.

Phó Phụng Minh là tay nội trợ rất khéo. Trong bếp lại đầy đủ các loại thực phẩm nên không lo bỏ bữa.

Hai người bước vào nhà. Trác Thiên Uy hỏi :

- Bá phụ và bá mẫu đâu? Họ có biết chúng ta ở đây không?

Phó Phụng Minh đáp :

- Họ đã rời khỏi Tô Châu rồi!

Trác Thiên Uy ngạc nhiên hỏi :

- Thế ư? Hai vị lão nhân gia đi đâu vậy?

Phó Phụng Minh làm ra vẻ bí ẩn :

- Sau này huynh sẽ biết.

Trác Thiên Uy đỏ mặt hỏi :

- Làm sao bá phụ và bá mẫu yên tâm để muội...

Phó Phụng Minh đáp :

- Có huynh đây thì sợ gì chứ? Huynh không thể chiếu cố được cho muội hay sao? Nếu có họ ở đây muội không thể tự do cùng huynh hành động được. Một người luôn luôn bị quy củ giang hồ ước thúc như cha thì hành động rất khó...

Trác Thiên Uy cười hỏi :

- Làm sao muội biết ta không bị quy củ giang hồ ước thúc chứ?

Phó Phụng Minh đáp :

- Bây giờ manh mối càng ngày càng nhiều. Nếu huynh muốn nhanh chóng truy tìm bảo vật đương nhiên phải thẳng tay hành động. Bây giờ huynh hãy nói kế hoạch hành động của mình cho muội nghe xem được không?

Trác Thiên Uy ngập ngừng nói :

- Việc này...

- Nếu huynh không cho muội chọc tay vào là không được đâu! Huynh tra tìm bảo vật còn muội tìm hung thủ, có mắc mớ gì nhau đâu?

Trác Thiên Uy nói :

- Phụng muội! Quả thật ta có ý hành động phi thường để truy lại số bảo vật. Tuy biết bọn cướp đều lảng vảng xung quanh mình sẵn sàng hạ độc thủ giết ta để trừ hậu họa nhưng không thể biết được chúng là ai, bởi thế muội tham dự vào sẽ rất nguy hiểm. Giống như bọn phỉ tó quạ tấn công, ngu huynh Không biết tên nào cả...

Phó Phụng Minh hỏi :

- Huynh vừa để lộ chuyện về Triệu Vô Khải cho Ngô Trung Nhất Long biết là lập tức có người mưu hại, đúng vậy không?

Trác Thiên Uy đáp :

- Nghi ngờ Ngô Trung Nhất Long là sai lầm! Ở Tô Châu này ngoài muội, lệnh tôn, lệnh đường và Bùi cô nương ra chỉ Ngô Trung Nhất Long là người duy nhất chịu giúp ngu huynh.

Ông ấy còn giúp tại hạ chuộc lấy ba chiếc ngọc thoa của cô kỹ nữ Tiểu Đào Hồng và giúp ngu huynh điều tra manh mối của Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy...

Phó Phụng Minh nói :

- Muội không có ý hoài nghi Ngô Trung Nhất Long. Nhưng...

Trác Thiên Uy xua tay nói :

- Thôi thôi! Đừng nghĩ ngợi nhiều mà quẩn trí mất!

Phó Phụng Minh hỏi :

- Huynh chuẩn bị hành động thế nào?

- Ngu huynh hành sự theo nguyên tắc của mình.

- Muội sẽ tuân thủ nguyên tắc của huynh. Nhưng hãy nói xem nguyên tắc đó là gì?

- Lấy răng chọi răng, điều tra được manh mối nào là quyết không bỏ.

Phó Phụng Minh nói :

- Vậy theo huynh muội nên hành động thế nào?

Trác Thiên Uy nói :

- Chúng ta phối hợp với nhau nhưng một mình một ám, muội đồng ý không?

- Ai minh, ai ám?

- Đương nhiên là ta minh muội ám. Ta hành khứ giang hồ ít hơn muội nên ít tiếp xúc với bọn ngư quỉ xà thần, chúng cũng ít người biết ta vì thế hành động tiện hơn... Còn muội có nhiều kinh nghiệm, bí mật quan sát những kẻ theo dõi ngu huynh thì sẽ phát hiện được những manh mối...

Phó Phụng Minh gật đầu :

- Nghe ra cũng có lý!

Trác Thiên Uy cao hứng nói :

- Nếu vậy chúng ta cứ thế tiến hành. Bây giờ chỉ cần thỏa thuận thời gian và địa điểm hành động...

Phó Phụng Minh hỏi :

- Huynh thấy khi nào thì bắt đầu được?

Trác Thiên Uy đáp :

- Ngu huynh đã bình phục tám chín phần rồi, sau này vừa hành sự vừa hành công điều trị là ổn.

Phó Phụng Minh cười nói :

- Nếu vậy muối sẽ chuẩn bị ăn sáng, chúng ta ăn uống nghỉ ngơi xong sẽ lên đường!

Trác Thiên Uy lắc đầu :

- Không cần đâu. Bây giờ chúng ta đến Tường An khách điểm ăn sáng cũng được. Đó là nơi ngu huynh ở trọ mấy ngày qua, lúc nào cũng có người theo dõi. Chắc chắn bây giờ đối phương đã phái người tới đó để điều tra xem tiểu huynh sống chết thế nào, nhất định sẽ biết được bọn người mai phục trên Vị Lô đảo là ai...

Phó Phụng Minh nói :

- Tường An khách điểm là nơi đầy bắt trắc, chính ngay lão điểm chủ Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh cũng không tin được, ăn uống ở đó không an toàn đâu. Chúng ta cứ ở đây ăn uống đằng hoàng, chỉ sợ tới đó là phải căng óc ra đối phó rồi...

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Thế cũng được. thực ra bây giờ chúng ta không cần phải vội...

Phó Phụng Minh là người hiểu động, nghe nói chuẩn bị hành sự thì mừng cuống lên nói :

- Vậy để tiểu muội chuẩn bị một chút rồi chúng ta đi!

* * * * *

Đã hai ba ngày Trác Thiên Uy không trú ở Tường An khách điểm, bọn người ẩn phục giám thị chàng tự nhiên cũng dần dần rút đi, một số chuyển sang công tác khác, một số tới những địa bàn mới để tiếp tục điều tra.

Ngưu quỷ xà thần rút đi làm cho áp lực đối với Tường An khách điểm và lão điểm chủ Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh rất nhiều, ngay cả bọn tiểu nhị cũng thấy nhẹ người ra không ít.

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh có ý định rủ một vài bằng hữu tới Thái Hồ du ngoạn cho thư thái tâm thần, sau một thời gian có mặt Trác Thiên Uy làm đầu óc lão luôn luôn căng thẳng, nhưng khách điểm cứ liên tục xảy ra những biến cố khiến lão bắt buộc phải giải quyết nên cứ dây dưa chưa thực hiện được ý định.

Trong thời gian Trác Thiên Uy không trở về tuy áp lực từ các phái đối với Tường An khách điểm có giảm nhưng không hiểu vì lý do gì Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh vẫn không nguôi nghĩ đến chàng với một dự cảm bất tường nào đó.

Quả nhiên sáng hôm ấy Trác Thiên Uy bất ngờ trở lại khách điểm với nụ cười lạnh lùng và khó hiểu trên môi...

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh bụng thầm kêu khổ với nụ cười gượng gạo rồi quảy bước ra nghênh đón, khó nhọc lắm mới thốt ra được mấy tiếng :

- Trác lão đệ...

Trác Thiên Uy cười nói :

- Tăng điểm chủ! Làm sao mặt mày ủ dột như đi đưa đám thế kia? Hô hô! Việc làm ăn vẫn bình thường đấy chứ?

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh cười gượng đáp :

- Nhờ phúc! Lão đệ mất tích đã ba ngày, bây giờ trở lại huynh đệ phải đi báo quan thôi! Thế nào? Mấy ngày qua người cùng một cô nương xinh đẹp nào tìm nơi du ngoạn vì mãi vui mà quên cả đường về phải không?

Trác Thiên Uy đáp :

- Du ngoạn gì đâu? Tại hạ bị một bọn trời đánh dụ vào thiên la địa võng để ám hại suýt nữa thì mất mạng, về được là may...

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh nói :

- Lão đệ! Tốt nhất là ngươi hãy thanh toán tiền trọ mà rồi khách điểm nhanh chóng đi khỏi Tô Châu đi! Càng xa càng tốt! Nếu không bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra biến cố như vừa rồi đấy!

Trác Thiên Uy lắc đầu cười nói :

- Tại hạ không đi đâu! Vừa rồi quả thật có bị ném khổ đầu nhưng bọn nguỵ quỷ xà thần thương vong không ít, chỉ sợ những tên còn sống đến nay vẫn chưa hoàn hồn. Để xem chúng còn bao nhiêu hơi sức, tổ chức được mấy lần ám toán tại hạ nữa?

Nói thêm đôi ba câu nữa, Trác Thiên Uy gọi một tên tiểu nhị mang giúp một ấm trà rồi từ biệt Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh trở về phòng...

Tên tiểu nhị mang trà đến, Trác Thiên Uy chỉ tới chiếc giường mình với túi hành lý bị lục lọi để ngổn ngang nói :

- Tiểu nhị ca! hôm nào cũng có người đến phòng lục lọi thế này phải không?

Tên tiểu nhị sợ hãi nói :

- Xin khách quan lượng thứ! Chúng tôi không thể...

Trác Thiên Uy xua tay nói :

- Ta không trách các ngươi đâu! Thực ra trong túi hành lý của ta cũng chẳng có gì. Các ngươi cũng chẳng nên bận tâm nhiều về điều đó.

Tên tiểu nhị nhẹ bần người ra nói :

- Đa tạ khách quan đại lượng khoan hồng! Khách quan đã ăn sáng chưa? Để tiểu nhân đến nhà bếp bảo họ chuẩn bị...

Trác Thiên Uy cười hô hô đáp :

- Ta đâu dám dùng đồ ăn thức uống của quý điểm? Nói không chừng có vị nhân huynh nào đó cho một ít thuốc độc há không hỏng sao? Thôi muốn thì dùng thức ăn ở ngoài an toàn hơn là liều mạng dùng đồ trong quý điểm. Tuy nhiên bình trà này thì không sao cả, đối phương không thể có tài tiên tri đoán được ta đến đây nên không kịp mưu hại...

Tên tiểu nhị ấp úng nói :

- Khách quan.

Trác Thiên Uy chợt thấp giọng hỏi :

- Trong điểm còn nhiều khách không?

- Khách cũ thì sáng nay đi hết rồi, khách mới thì giờ này còn chưa đến. Khách quan có gì sai bảo nữa không?

Trác Thiên Uy xua tay nói :

- Thôi được. Ngươi lui ra đi, cần gì ta sẽ gọi sau!

Tên tiểu nhị chấp tay dạ một tiếng, lui ra tiện tay khép cửa lại.

Trác Thiên Uy uống xong chén trà, đến thay bộ y phục rách bươm đầy máu me trên người bằng một bộ lam bào khá tươi tắn, đeo túi hộ sườn vào bên trong, sau đó lắng tai nghe động tĩnh từ các phòng xung quanh.

Tên tiểu nhị nói rằng bây giờ không còn ai trong khách điểm, thế nhưng chàng cần cảnh giác đề phòng.

Chợt có tiếng gõ cửa.

Trác Thiên Uy mang đao vào, tới bàn ngồi nói :

- Vào đi! Cửa không chốt đâu!

Một người bước vào phòng.

Đó là một lão hầu bàn đã luống tuổi, bưng một mâm cơm rượu.

Trác Thiên Uy chưa từng gặp lão hầu bàn này bao giờ nên càng sinh cảnh giác.

Chàng hỏi :

- Lão trưởng, tại hạ có đặt mang thức ăn tới đâu?

Lão hầu bàn đáp :

- Có một vị khách quan sai tiểu nhân mang đến cho ngài.

Trác Thiên Uy ngạc nhiên hỏi :

- Vị khách quan nào vậy?

Lão hầu bàn chỉ tay tới dãy phòng đối diện đáp :

- Vị khách quan ở phòng số năm bên đó...

Trác Thiên Uy lắc đầu nói :

- Chắc là vị đó đã nhận lầm người...

- Khách quan...

- Thôi được! Người cứ để xuống bàn!

- Vâng!

Trác Thiên Uy nói :

- Khoan đã! Trong tay người có giấu vật gì, như vậy mang thức ăn đến chỉ là cái cớ thôi. Người đã biết rõ ta không dùng đồ ăn thức uống ở đây, vậy mục đích là gì cứ nói rõ ra!

Lão hầu bàn để nhanh mâm xuống bàn rồi bất thần phát tay. Ba mũi ám khí lập tức bay thẳng tới mặt và ngực Trác Thiên Uy...

Chàng đã có đề phòng, vội chụp người xuống tránh. Ba mũi Táng Môn đinh cắm vào tường.

Thấy âm mưu bại lộ, lão hầu bàn phóng ám khí xong thì quay người bỏ chạy ngay, không dám chờ xem kết quả nhưng chưa tới cửa thì đã bị Trác Thiên Uy lao tới chặn đường!

Chàng cười nói :

- Các người sao hành động vội vàng như thế?

Lão nhân liền vung song chưởng đã vận tới mười hai thành công lực đánh thẳng tới ngực đối phương.

Một chiêu chí mạng với uy lực bài sơn đảo hải!

Trác Thiên Uy cũng đã vận công chuẩn bị, vội đánh ra tiếp chưởng.

Bình!

Bốn chưởng tiếp nhau nổ vang làm căn phòng chao đảo, lão nhân bị bức lùi ba bước, hai tay tê chồn không nhắc lên nổi nữa, hai chân cũng nhũn đi không đứng vững ngã phịch xuống...

Trác Thiên Uy bước tới, chộp lấy ngực áo lão nhân dựng hất lên, trầm giọng nói :

- Ta cần lấy khẩu cung? Đầu tiên xin các hạ cho biết quý danh?

Lão nhân nghiêng răng nói :

- Lão phu là Hồ Diện Lang. Người dám làm gì ta?

Trác Thiên Uy cười đáp :

- Có gì mà không dám? Trước tiên cho người ném mùi Ngũ Âm Triệt Mạch. Sau đó là Sư Hồn chỉ và một số thủ thuật khác... Thế nào? Các hạ có chịu cung khai hay muốn ném khổ đầu?

Lão nhân toát mồ hôi nói :

- Lão... lão hủ... xin khai!

* * * * *

Nửa canh giờ sau một chiếc thuyền nhỏ cập bến tại bên chiếc vịnh nhỏ đầy lau lách đối diện với Hàn San tự...

Trác Thiên Uy nhảy lên bờ, dẫn thuyền phu ở lại chờ mình rồi đi vào khu rừng đào phía tây vịnh.

Lát sau một chiếc khoai thuyền cũng cập vào bờ vịnh. Trên thuyền chỉ có một thiếu niên thư sinh chính là Phó Phụng Minh đóng giả nam trang.

Nàng cũng nhảy lên bờ luồn trong lau lách rậm rạp đi theo Thiên ca.

Trác Thiên Uy ẩn mình trong rừng đào dòm vào Vĩnh Hằng am chỉ cách đó hai ba mươi trượng.

Trong am hoàn toàn tĩnh lặng, dường như không có người nào?

Hồ Diện Lang nói là Vĩnh Hằng am có mười ba nữ tu, làm sao không nghe tiếng mõ, cũng không thấy ai cả?

Phó Phụng Minh đến gần hỏi :

- Thiên ca, trong am không có người sao?

Trác Thiên Uy đáp :

- Hình như cũng có một vài người nhưng đó chỉ là mỗi nhữ thôi!

Phó Phụng Minh nhíu mày hỏi :

- Mỗi nhữ?

- Không sai! Cũng như ở Vị Lô đảo. Trong các khu rừng trúc hai bên Vĩnh Hằng am có không dưới ba mươi người ẩn phục...

- Vậy thì làm thế nào?

- Muội cứ ở đây, để tiểu huynh vào trong đó xem sao...

Phó Phụng Minh lắc đầu :

- Không! Muội sẽ đi với huynh!

- Tiểu muội ngốc nghếch! Muội phải ở đây yểm hộ ta chứ? Hơn nữa tiểu huynh không muốn muội lộ diện. Nếu không nghe lời sau này ta sẽ không phối hợp hành động cùng muội nữa đâu!

Phó Phụng Minh nói :

- Nhưng lực lượng địch quá đông...

- Ma Tăng là bại tướng dưới chướng của ta, mà hấn cũng bị thương cụt mất một tay, có gì đáng sợ chứ? Muội hãy nghe lời tiểu huynh đi!

- Thôi được! Muội nghe huynh vậy!

- Cần thận đừng để đối phương chặn mất đường lui. Tiểu huynh đi đây!

9. Chương 9: Đại Thụ Chiêu Phong

Bấy giờ Ma Tăng xuất linh gần hai mươi tên hắc y nhân bịt mặt mai phục, trong khu rừng trúc bên tả Vĩnh Hằng am, chợt nghe vang lên một tiếng hú như long gầm hổ rống, thất kinh hô :

- Chuyện gì thế?

Một hắc y nhân đưa tay bịt lấy tai nói :

- Chắc có người đột nhập am, người đó công lực thật kinh nhân, làm đầu vầng mắt hoa, tai ong ong muốn vỡ, thần trí mê mèm không sao xác định được âm thanh phát xuất từ đâu...

Tiếng hú quả là kinh tâm động phách, làm cho mái điện trong Vĩnh Hằng am ngói vỡ rơi đổ ầm ầm.

Một trung niên nhân đứng bên Ma Tăng lẩm bẩm :

- Sợ thật! Người nào hú mà giống như hàng đàn ma quỷ la gào vậy chứ?

Ma Tăng quát :

- Sợ gì chứ? Chúng ta ở đây có cả thầy ba mươi tám người, còn đối phương chỉ một hai tên là cùng. Vì người ít nên chúng mới huy trương thanh thế hù dọa chúng ta... Để Phật gia đi tìm thịt hân...

Đột nhiên có giọng nói lạnh lùng vang lên phía sau :

- Tại hạ đã ở đây, không cần tìm nữa đâu!

Ma Tăng quay lại thấy Trác Thiên Uy đã xuất hiện từ lúc nào đang lạnh lùng nhìn mình, vội lùi một bước hỏi :

- Trác Thiên Uy! Là người?

- Chính là tại hạ! Người không ngờ phải không?

Chàng đứng dưới một vòm trúc, dáng oai phong lẫm liệt như thần binh giáng hạ, bên cạnh là hai hắc y nhân nằm bất động tựa hồ đã chết, không biết chàng đã hạ thủ lúc nào mà chúng không kịp phát ra một tiếng la, chết đi một cách vô thanh vô tức như thế?

Ma Tăng đưa mắt kiểm điểm quân số, trong lòng trấn tĩnh lại mấy phần.

Ba mươi tám đấu với một thì có gì phải lo lắng nữa?

Lão nghiêng răng nói :

- Tiểu bối! Người tới đây nộp mạng thật đúng lúc! Người mất tích mấy ngày hóa ra lảng vảng quanh đây muốn ám hại Phật gia. Bây giờ chết không oan!

Trác Thiên Uy rút trong túi ra ba mũi Táng Môn đinh giờ lên nói :

- Trái lại! Không phải tại hạ lảng vảng quanh người định ám hại mà người phái người đến tận khách điểm để ám toán tại hạ. Chính Hồ Diện Lang do người phái tới Tường An khách điểm đã cung khai người đang ẩn phục ở Vĩnh Hằng am. Người đã gieo gió, thì bây giờ hãy chuẩn bị gặt bão đi!

Ma Tăng phá khẩu cười :

- Gieo gió gặt bão cái con mẹ người! Tiểu bối! Người đã thấy rõ hoàn cảnh của mình rồi chứ?

- Thấy rất rõ! Một tên cụt tay và một lũ giá áo túi cơm, có gì mà không thấy?

Ma Tăng dùng cánh tay trái độc nhất vùng thiên trượng lên quát :

- Phật gia đánh nát thầy người!

Trác Thiên Uy cười hắc hắc đáp :

- Trước đây người lãnh lặn còn chưa làm gì được ta, huống chi bây giờ! Thiếu gia cứ tưởng người ném khổ đầu bấy nhiêu đã là quá đủ, nếu đã muốn chết thì ta sẵn lòng chiều thôi! Tuy nhiên trước khi bước vào cuộc sinh tử chiến thì chúng ta hãy bàn mấy việc... có thể nhờ đó mà bớt đi mấy oan hồn cũng nên.

Ma Tăng nói :

- Phật gia với người không có điều gì phải bàn cãi.

Tới đó khoát tay ra lệnh cho thuộc hạ :

- Triển khai Ngũ Hành Mê Cung trận, chuẩn bị thịt tiểu tử kia! Bố trận!

Trác Thiên Uy chột xua tay nói :

- Khoan đã!

Ma Tăng rít lên :

- Người có điều gì cần trăng trối nữa?

Trác Thiên Uy đáp :

- Người vội gì chứ? Các người cũng thừa biết một khi Trác Thiên Uy ta đã tới đây, nếu chưa giải quyết thỏa đáng thì quyết không chịu lùi đâu! Lão hòa thượng! Ta biết người có liên quan mật thiết đến bọn tặc nhân Phiến Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy và Triệu Vô Khải. Chỉ cần người nói rõ chúng ở đâu, chẳng những ta bỏ qua không truy cứu việc phái người đến Tường An khách điểm tìm ta ám toán mà, tại hạ còn thả Hồ Diện Lang cho về. Thế nào?

Ma Tăng nghiêng răng nói :

- Tiểu tử người đừng nằm mộng! Người đã tỏ rõ lập trường bảo hộ Ngô Trung Nhất Long, thành quý khách của hắn, như vậy là chúng ta có một nghìn lý do để giết người. Người đừng mộng tưởng đề xuất điều kiện với Phật gia!

- Lão hòa thượng...

Ma Tăng không đáp, vung tay quát :

- Triển khai Ngũ Hành Mê Cung trận!

Năm tên nam nữ đứng hai bên Ma Tăng lập tức lao vào vây lấy Trác Thiên Uy bổ thành trận thế, cùng vung đao kiếm tấn công ngay.

Trác Thiên Uy ngửa mặt cắt một tràng cuồng tiếu rồi bất thần nhún mình nhảy lên ngọn trúc, thân ảnh hóa thành một luồng khói nhạt lướt vào Vĩnh Hằng am, để lại Ma Tăng và Ngũ Hành Mê Cung trận đứng chờ vơ vì đã lạc mất mục tiêu...

Năm tên võ sĩ định lao theo thì Ma Tăng ngăn lại nói :

- Trong am đường chật hẹp không thể triển khai trận pháp được. Tiểu cẩu giáo hoạt đó dụ các người vào bẫy đấy...

Một trung niên nhân hỏi :

- Vậy chúng ta phải làm gì!

Ma Tăng đáp :

- Dùng hỏa công bức hắn ra!

Nói xong ra lệnh cho ba mươi tám tên thuộc hạ bao vây Vĩnh Hằng am.

Ba mươi tám tên hán tử được lệnh Ma Tăng, tên nào tên nấy tay cầm đuốc tràn vào Vĩnh Hằng am châm vào mái điện...

Trong ánh lửa sáng rực chợt thấy Trác Thiên Uy xuất hiện trên mái đại điện nói to :

- Ma Tăng! Giữa thanh thiên bạch nhật mà người cho người phóng hỏa đốt Phật đường, chẳng lẽ ở Tô Châu không còn vương pháp gì nữa? Là phật tử mà đốt phật đường, vậy người mặc áo cà sa làm gì?

Một tiếng hú đỉnh tai nhức óc phát ra làm chúng nhân kinh hãi ôm đầu bịt tai cho đỡ váng óc, khi ngừng lên thì không thấy Trác Thiên Uy trên mái điện nữa.

Trác Thiên Uy xuất hiện ngay trước am môn cười hô hô nói :

- Ma Tăng! Trác mỗ ở đây!

Chàng đứng uy nghiêm ngay giữa am môn, bảo đao đã tuốt vỏ cầm tay.

Ma Tăng chưa kịp ra lệnh, năm tên hán tử đã lao ra, hai đao hai kiếm đồng thời bổ xuống đầu Trác Thiên Uy...

Ma Tăng lật đật chạy theo, thiên tượng thi triển tuyệt chiêu hợp công.

Một tiếng quát làm điếc cả màng tai :

- Thiên Đẳng Địa Quyết!

Trong tiếng quát, đao ảnh bùng lên rợp mắt...

Tiếng rú thảm vang lên dậy đất và tiếng thây người rơi bình bịch!

Bốn tên hán tử vừa mới hùng hổ vây công chỉ sau thoáng chốc đã biến thành thây ma, kẻ đứt đầu người thủng ngực, nhìn thảm không tả được...

Máu phun lên cả áo cà sa của Ma Tăng làm màu vàng biến thành màu đỏ bầm trông phát ón!

Tặc hòa thượng vừa mới vùng thiên tượng đánh xuống thì chợt cảm thấy mắt phải nhói lên, máu chảy ướt đầm cả nửa mặt, đưa tay sờ xem mới biết tròng mắt đã bị móc, vùng trượng quát :

- Tất cả xông vào bầm tiểu tử này thành bùn cho ta!

Ba mươi tám tên mới bị giết năm người, nhưng cũng làm không ít tên kinh hồn táng đờm, tuy vậy còn hơn hai chục tên cật đông vẫn hùng hổ vùng đao kiếm xông vào.

Trác Thiên Uy nghiêng răng nói :

- Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, Trác mỗ đành đại khai sát giới thôi!

Hai mắt sung mãn sát cơ, chàng xông vào quần tặc, bảo đao vùng lên loảng xoảng như chớp giạt...

Tiếng rú thảm vang lên không ngớt, quần tặc hết lớp này tới lớp khác thay nhau đổ xuống, máu loang thành vũng, người nằm chất đống...

Chỉ sau thoáng chốc lại có thêm tám chín tên hán tử ngã gục, số còn lại hồn xiêu phách lạc hò nhau chạy lui, không tên nào dám xông vào nữa...

Ma Tăng hò hét mãi nhưng không có tên nào hưởng ứng, tức muốn nổ phổi điên cuồng gào lên :

- Tên họ Trác! Phật gia liều mạng với người!

- Khi còn nguyên vẹn mà không làm gì được người ta, bây giờ thành tàn phế thì địch sao nổi?

Thế nhưng Ma Tăng tề danh trong Thiên hạ Thất đại hung nhân, uy danh hiển hách một thời, quen thói hung hăng tàn bạo, lẽ đâu nhẫn nhục chịu thua?

Huống chi bấy lâu nay quyết chí trả thù. Tuy chỉ mới qua mấy chiêu mà Ngũ Hành Mê Cung trận bị phá sản, ba mươi tám tên thuộc hạ nay thương vong gần một nửa, đặc biệt vì quá sợ Trác Thiên Uy mà số còn lại bất tuân thượng lệnh, thù này không báo thì làm sao chịu được?

Trong lòng phẫn nộ điên cuồng, hấn lao vào Trác Thiên Uy vùng thiên tượng tấn công kịch liệt.

Năm sáu tên thủ hạ tâm phúc của Ma Tăng thấy chủ nhân tấn công hung mãnh như thế cũng xông vào hợp công.

Lúc này Trác Thiên Uy đã khởi sát cơ, liên vùng tay quát :

- Khấp Hồn Nộ Quỷ!

Đó là một tuyệt chiêu trong Càn Khôn thập nhị đao, lại thêm ba tên thủ hạ tâm phúc của Ma Tăng trúng đao gục xuống...

Bây giờ biết công vào là chết mười mươi, bọn còn lại kinh hoàng lùi lại dù Ma Tăng hét thề nào cũng không chịu xông vào nữa!

Trác Thiên Uy tới gần nói :

- Ma Tăng! Bắt người khác bán mình như vậy là quá đủ. Bây giờ tới lượt người. Xuất chiêu tự vệ đi!

Lão hòa thượng không nói không rằng nghiêng rặng lao vào phát chiêu.

Trác Thiên Uy quát :

- Càn Khôn thập nhị đao!

Mười hai đao trước sau cứ nhằm vào cây thiền trượng mà chém làm cây trượng ngắn dần từng tắc một...

Vút! Vút...

Đao vẫn không ngừng chém ra, nhanh đến không thể đếm kịp!

Đến đao cuối cùng thì cây trượng cũng bị chém đứt, không chỉ cây trượng mà cả bàn tay trái của Ma Tăng cũng bị chém đứt nguyên nửa bàn tay.

Vô lực kháng cự, tắc hòa thượng nhảy lùi lại...

Trác Thiên Uy vung chưởng đánh trúng hậu tâm làm Ma Tăng ngã lăn xuống rồi lao tới chỉ mũi đao vào yết hầu lão nói :

- Tắc hòa thượng! Người không ngừng không nghỉ ám hại ta. Kéo bao nhiêu người vào chỗ chết, bây giờ định chuồn sao? Trác mỗ đã nói kẻ gieo gió ắt phải gặp bão, người sống ngày nào là còn gây tội ác cho thế nhân ngày đó. Chịu mệnh đi!

Chợt một người lao tới gần chàng nói :

- Thiên ca! Từ nay hấn không còn tàn hại ai được nữa đâu! Hãy tha cho hấn một mạng!

Không cần nhìn, Trác Thiên Uy cũng biết người đó là Phó Phụng Minh, tỏ vẻ không hài lòng :

- Ta đã nói muội đừng xuất diện, sau này sẽ gặp phiền phức lớn đấy!

Phó Phụng Minh đáp :

- Tiểu muội thấy Vĩnh Hằng am bị đốt tưởng huynh bị khốn trong đó... Chúng ta đi thôi!

* * * * *

Bấy giờ khám nghiệm thấy Ma Tăng đã chết. Trác Thiên Uy bước tới gần một tên trung niên hán tử chỉ đao nói :

- Ta cần biết Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy và Triệu Vô Khải đang ở đâu. Các người là nanh vuốt của tên bá chủ Đoạn Hồn Cuồng Đao Kháng Thiên Hào, Hồ Quảng là thuộc phạm vi thế lực của hấn. Như vậy hai tắc nhân đó ở đâu, các người không thể không biết. Muốn sống thì hãy khai ra!

Trung niên hán tử run giọng đáp :

- Tại hạ... thật... thật không biết... Mấy ngày trước nghe nói người vì ba chiếc ngọc thoa mà đến tìm Hách tứ gia tra hỏi về Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy, dùng thủ pháp Bách Nhật Hủ Huyết khổng chế Hách tứ gia... vì thế tứ gia đã ra lệnh chúng tôi tra tìm hành tung Phiên Giang Đảo Hải. Nhưng... nhưng đã bảy tám ngày qua mà vẫn không thu được kết quả gì.

Thấy điệu bộ thê thảm của tên hán tử, Phó Phụng Minh nhìn Trác Thiên Uy nói :

- Xem ra hấn không biết thật, Thiên ca! Giết hấn cũng chẳng được gì. Chúng ta đi!

Trác Thiên Uy nhìn trung niên hán tử nói :

- Hãy về báo với Đoạn Hồn Cuồng Đao Kháng Thiên Hào bảo hấn tránh xa Trác mỗ ra! Sau này nếu còn kẻ nào dám tìm ta ám toán thì ta sẽ giết từ tên họ Kháng trở đi gặp tên nào giết tên đó. Quyết không lưu tình đâu!

Một tên hắc y hán tử chợt lên tiếng :

- Trác gia... Tại hạ có biết tin tức về Triệu Vô Khải...

Trác Thiên Uy vội hỏi :

- Hắn ở đâu?

- Hai tháng trước, chúng tôi ẩn phục ở địa bàn của Tam Tinh minh tại Dương Châu thì phát hiện được một tên phú thương từ Nam Kinh tới khai tên là Triệu Vô Khải.

Trác Thiên Uy nhíu mày hỏi :

- Hai tháng trước! Các người dám xâm nhập vào địa bàn của Tam Tinh minh sao?

Tên hán tử đáp :

- Vâng! Chúng tôi chỉ tình cờ gặp tên phú thương đó mà thôi!

Trác Thiên Uy hỏi :

- Rồi sao nữa?

- Triệu Vô Khải ở lại Dương Châu du ngoạn mười ngày, sau đó Tam Tinh minh mới phát hiện ra hắn, phải một người tới làm quen...

- Ở Dương Châu ngoài du ngoạn ra Triệu Vô Khải còn làm gì nữa?

- Nghe nói Triệu Vô Khải mang theo rất nhiều vàng bạc, tiêu pha vô cùng hào phóng, vào thanh lâu bao các kỹ nữ toàn hạng xuất sắc...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Từ Nam Kinh tới Dương Châu Triệu Vô Khải tắt đi qua Trấn Giang chứ, đúng không?

- Không sai! Hắn có đi qua Trấn Giang.

- Nam Kinh là địa bàn của Tam Tinh minh, môn phái này không cử người theo dõi Triệu Vô Khải sao?

- Vì Tam Tinh minh đã cho người làm thân với Triệu Vô Khải nên không cần theo dõi.

Trác Thiên Uy gật đầu nói :

- Được! Đa tạ người vì đã cho biết tin tức. Bây giờ các người có thể đi!

Quần tặc được tha thì vô cùng mừng rỡ, rối rít cảm tạ rồi đến dìu Ma Tăng và những tên bị thương nhanh chóng rời khỏi Vĩnh Hằng am.

Chờ chúng đi xa. Phó Phụng Minh mới hỏi :

- Thiên ca, theo huynh thì tên phú thương Triệu Vô Khải mà chúng vừa kể có đúng là tên gây án giết người cướp của Hồ gia ở Trấn Giang không?

Trác Thiên Uy đáp :

- Tên phú thương đó đến Dương Châu hai tháng trước, ở lại du ngoạn mười ngày vừa khéo trùng khớp với thời gian xảy ra vụ huyết án Hồ gia, nhất định chính hắn là người gây án.

Phó Phụng Minh thở dài nói :

- Không biết tên đó còn ở Dương Châu không?

Trác Thiên Uy trả lời dứt khoát :

- Hắn đang ở Tô Châu!

Phó Phụng Minh hỏi :

- Làm sao Thiên ca khẳng định như thế!

Trác Thiên Uy giải thích :

- Trong chiếc ví của Hà Cô để lại hiện trường mà cô ta khai đã tặng cho Triệu Vô Khải có một viên Kim Quy Phỉ Thúy, như vậy hẳn có quan hệ với bọn cướp sáu mươi bảy viên ngọc ở Nam Kinh. Biết tiểu huynh đang điều tra vụ này nên vừa rồi hẳn đã tổ chức vụ gia hại tiểu huynh ở Vị Lô đảo. Điều đó Triệu Vô Khải đang ở trong khu vực này...

Chàng hứng khởi nói thêm :

- Phụng muội! Hôm nay trúng ta thu hoạch được không ít đâu! Đi thôi!

Phó Phụng Minh hỏi :

- Bây giờ chúng ta đi đâu.

- Tam Tinh minh!

* * * * *

Tin tức về vụ huyết chiến ở Vĩnh Hằng am nhanh chóng lan ra khắp phủ thành Tô Châu.

Đặc biệt việc Ma Tăng một nhân vật trong Thiên hạ Thất đại hung nhân bị Trác Thiên Uy giết chết, tin đó làm toàn bộ các nhân vật võ lâm trong vùng đều chấn động.

Như vậy Thiên hạ Thất đại hung nhân có bảy người thì Ma Tăng và Khuyết Đạo đã bị Trác Thiên Uy giết chết, một tên khác là Thiên Nguyên đạo nhân thì bị chàng đánh trọng thương.

Điều đó càng làm danh vọng Trác Thiên Uy lừng lẫy hơn bao giờ hết. Nhưng điều đó càng làm cho chàng khó chịu hơn bởi đi đâu cũng có cảm giác là mình đang bị theo dõi, vì thế chàng cố giữ hành tung bí mật hơn và hành động cũng thận trọng hơn. Vì điều kiện bức bách chàng luyện thành nghệ thuật thoát khỏi bọn theo dõi mình hết sức thành thạo, ngay cả trong những trường hợp khó khăn nhất tưởng chừng không thể nào thoát được.

Ra khỏi Vĩnh Hằng am, Trác Thiên Uy trở lại bờ vịnh trả tiền cho chủ thuyền khách rồi cùng Phó Phụng Minh đi trên chiếc khoái thuyền quay lại Tô Châu, chờ trời tối mới tiến vào một phé viện ở phía Đông nam thành.

Ở Tô Châu có rất nhiều tòa trang viện hoang phế, chủ nhân hoặc đã chuyển đi nơi khác làm ăn sinh sống, hoặc gặp phải hoạn nạn nào đó mà không thể tu bổ sản nghiệp của cha ông, thuê mượn một nơi ở khác giản tiện hơn.

Nơi Trác Thiên Uy dẫn Phó Phụng Minh đến có lẽ đã bỏ hoang cả chục năm nên cửa ngõ mục nát gần hết, tường viện mái dột, giường tủ đồ gỗ không còn, trong viện cỏ cao mấy thước, mấy hòn giả sơn trở thành nơi cư ngụ của hàng đàn chồn cáo, chúng đào hang làm tổ tứ tung.

Trác Thiên Uy đi quanh thị sát khắp phé viện, xong quay lại cùng Phó Phụng Minh ngồi xuống đám cỏ rậm ngay cạnh hòn giả sơn cách cổng chỉ vài chục trượng.

Phó Phụng Minh hỏi :

- Thiên ca nói bước hành động kế tiếp là chúng ta phải đi tìm Tam Tinh minh kia mà? Sao lại tới đây?

Trác Thiên Uy đáp :

- Theo lời khai của tên thuộc hạ của Ma Tăng thì trong Tam Tinh minh có người được phái kết thân với Triệu Vô Khải. Nhưng tin tức đó có thể không chính xác, sợ chúng lập kế ly gián nên cần điều tra lại. Hơn nữa sáng nay Ngô Trung Nhất Long phái người đến Tường An khách điểm tìm tiểu huynh hẹn bọn ta tối nay tới đây...

Phó Phụng Minh hỏi :

- Chúng ước hội với mục đích gì huynh có biết không?

- Theo tên truyền tin nói lại thì đối phương sẽ thông báo tin tức điều tra được về Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy, có thể là cả Triệu Vô Khải nữa...

- Vậy tiểu muội phải làm gì?

- Muội hãy lưu ý xem xung quanh có động tĩnh gì, để ta ra cổng gặp chúng.

Nói xong đứng lên bước ra cổng.

Vừa lúc ấy bên ngoài vang lên một tiếng thở dài.

Phó Phụng Minh dặn thêm một câu :

- Huynh nhớ cẩn thận đấy!

Trác Thiên Uy ra tới cổng thấy có ba trung niên hán tử đứng bên ngoài cổng.

Một người có bộ râu quai nón nói :

- Vương lão thất! Hãy phát tín hiệu một lần nữa đi!

Trung niên hán tử bận hoàng y phát ra một tràng tiếng hú.

Trác Thiên Uy tiến ra hỏi :

- Các vị là người của Tôn phủ Hàn Sơn Phi Lỗ Hiệp phải không?

Hán tử có râu quai nón đáp :

- Không sai! Tại hạ là Tào Vĩnh Thái...

Trác Thiên Uy à một tiếng nói :

- Nguyên là Thần Thủ Thiên Quân Tào tam gia! Lệnh nghĩa huynh Ngô Trung Nhất Long phái tam gia thân tự giá lâm, tại hạ thật không dám đương!

Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái lấy ra một cái túi vải nhỏ đưa cho Trác Thiên Uy nói :

- Trác lão đệ, đây là di vật của Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy...

Trác Thiên Uy ngạc nhiên hỏi :

- Cái gì? Di vật? Chẳng lẽ Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy đã chết?

Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái gật đầu :

- Tiếc rằng đúng là như vậy!

Trác Thiên Uy nói :

- Tại hạ đã dự liệu có kẻ tìm hấn giết người diệt khẩu, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán. Tào tam gia, Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy bị giết ở đâu? Vào lúc nào?

Tào Vĩnh Thái đáp :

- Tề Khải Thụy bị giết năm ngày trước ở Hàng Châu, trong một khách điểm gần Tây Hồ, cổ bị chặt đứt. Không điều tra được thủ phạm.

Trác Thiên Uy nói :

- Không ngờ bọn chúng hạ thủ sớm hơn...

Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái nói :

- Trác lão đệ, hình như ngươi còn muốn điều tra về một người nữa tên là Triệu Vô Khải?

Trác Thiên Uy đáp :

- Không sai! Chẳng lẽ tam gia có tin tức về Triệu Vô Khải?

- Trác lão đệ có thể cho biết người tìm hấn vì nguyên nhân gì không?

Trác Thiên Uy lắc đầu đáp :

- Xin lỗi. Việc đó tạm thời tại hạ chưa thể phụng cáo.

Thần Thủ Thiên Quân nói :

- Theo tin tức chúng tôi nhận được thì mấy ngày trước có một chiếc thuyền khách ghé bến Tấn Dương, trên thuyền chở một thương gia tên là Triệu Vô Khải. Không biết do nguyên nhân gì mà giữa Triệu Vô Khải với bọn thuyền phu nảy sinh xung đột. Tên thương gia hung bạo này xuất thủ đả thương cả ba tên thuyền phu rồi hạ lệnh cho chủ thuyền xuôi dòng tiếp tục hành trình. Sự việc đang được chúng tôi điều tra, chỉ vài ngày nữa là có tin tức sát thực.

Trác Thiên Uy xua tay nói :

- Tam gia! Đó là thủ đoạn giương đông kích tây với Triệu Vô Khải mà thôi!

Thần Thủ Thiên Quân nhú mày nói :

- Giương đông kích tây!

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Không sai! Bây giờ Triệu Vô Khải hiện đang ở Tô Châu! Tại hạ còn biết hắn có một bọn thủ hạ rất đông, tuy thực lực không lớn bằng Đoàn Hồn Cuồng Đao Kháng Thiên Hào hay Tam Tinh minh, nhưng cũng không phải là ít. Chẳng giấu gì tam gia, hai ngày trước chính hắn đã tổ chức thiên la địa võng ở Vị Lô đảo để lừa tại hạ đến đó ám hại nhưng không thành...

Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái trả lời :

- Ui chao! Hóa ra hắn là cừu gia của Trác lão đệ?

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Cũng có thể nói thế... Nếu có thể xin tam gia nhấn lại với lệnh huynh cho người điều tra giúp. Lực lượng của chúng lớn như vậy lại có người bị thương ắt không khó tìm ra tung tích.

Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái gật đầu đáp :

- Được, Trác lão đệ cứ yên tâm, bốn phủ sẽ phái người điều tra, nhất định sẽ tìm ra nơi ẩn náu để báo tin cho lão đệ. Chỉ là ân oán giữa Triệu Vô Khải và Trác lão đệ là thế nào, có thể nói rõ thêm một chút không?

Lần trước vì tiết lộ chuyện về Phiến Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy mà tên này bị đồng bọn sát nhân diệt khẩu đồng thời chính bản thân Trác Thiên Uy cũng gặp không ít phiền phức, nên bây giờ chàng rút kinh nghiệm không dám tiết lộ, cự tuyệt trả lời :

- Xin tam gia thứ lỗi cho tại hạ không thể phụng cáo!

Thần Thủ Thiên Quân không tiện tra hỏi nữa gật đầu nói :

- Thôi được! Tại hạ sẽ xin cố sức...

- Xin đa tạ tam gia!

Thần Thủ Thiên Quân nói :

- Còn một tin tức nữa là Đoàn Hồn Cuồng Đao Kháng Thiên Hào hiện đang trú chân trong một tiểu viện hẻo lánh ở phía nam Cam Tuyền thuộc Hoạt Hồ sơn. Thủ hạ tâm phúc của hắn gồm Ngũ Hồ Thất Bưu Thập Sát Tinh cũng đều tụ tập ở đó.

Trác Thiên Uy nói :

- Kháng bá chủ ở danh sơn, lại gần thành hoạt động sẽ rất tiện lợi, quả không hổ danh là nhân vật bá chủ!

Thần Thủ Thiên Quân nói :

- Trác lão đệ! Người trú ở Tường An khách điểm, còn Đoàn Hồn Cuồng Đao Kháng Thiên Hào ở Hoạt Hồ sơn, hai nơi đó khá gần nhau chỉ e không được an toàn. Lão đệ phải thật cẩn thận mới được. Giữa thanh thiên bạch nhật thì có thể hắn không dám làm gì, nhưng Ngũ Hồ Thất Bưu Thập Sát Tinh gồm những nhân vật rất lợi hại, chỉ sợ ban đêm...

Trác Thiên Uy đáp :

- Tại hạ sẽ cẩn thận. Đa tạ tam gia quan hoài.

Thần Thủ Thiên Quân đề nghị :

- Hay lão đệ chuyển đến ở chỗ nghĩa huynh...

Trác Thiên Uy lắc đầu nói :

- Không cần đâu. Tại hạ đã có kế hoạch. Xin cáo từ!

Thần Thủ Thiên Quân còn định nài thêm nữa nhưng Trác Thiên Uy đã lùi vào phế viện, chỉ chớp mắt đã khuất trong đám cỏ cao tới vai.

Thần Thủ Thiên Quân ngoảnh lại nói với hai tên đồng bọn :

- Hắn sẽ dẫn xác đến Hoạt Hổ sơn nộp mạng! Hạng cuồng ngạo tự phụ như tên họ Trác này thì chẳng sống lâu nổi đâu! Chúng ta về thôi, nhưng hãy cẩn thận vì có thể sẽ có kẻ mai phục dọc đường đấy!

Trác Thiên Uy vẫn còn nấp cách đó năm sáu trượng chờ Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái và hai tên đồng hành rời xa mới quay lại hòn giả sơn.

Phó Phụng Minh nói :

- Tào Vĩnh Thái thật to gan, chỉ mang theo hai kẻ đồng hành mà không ai mang theo binh khí. Hai tên cùng đi với Tào Vĩnh Thái cũng chẳng phải là người có danh khí gì cho lắm.

Trác Thiên Uy nói :

- Có lẽ hắn có chỗ dựa nào đó... Tiểu huynh nghe nói trong hai vị nghĩa đệ của Ngô Trung Nhất Long thì ngoài lão tam Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái ra còn lão nhị Thiết Kim Cương Cao Phong là người giỏi hoạt thâm trầm, võ công cũng rất cao minh. Còn Tào Vĩnh Thái tuy trác hiệu là Thần Thủ Thiên Quân nhưng công phu thì có hạn, trong giang hồ không có danh khí gì cao lắm, Tào Vĩnh Thái rất ít khi có mặt ở Tôn phủ, ngay cả người trong thành Tô Châu cũng không có nhiều ấn tượng về tên này... người của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào và Tam Tinh minh đều không coi Thần Thủ Thiên Quân là đối thủ, thực ra trong Tôn phủ tên này cũng không có vai trò đáng kể.

Phó Phụng Minh hỏi :

- Nhưng nghe nói Thiết Kim Cương Cao Phong đã bị nhân vật thần bí nào đó bắt đi kia mà?

Trác Thiên Uy đáp :

- Tiểu huynh cũng nghe nói đến chuyện này, nghe nói người bắt Thiết Kim Cương là Âm Thần Ngụy Cường, không biết tên ma đầu này thuộc môn phái nào, nhưng sau đó người của Ngô Trung Nhất Long đã cứu thoát.

Phó Phụng Minh nói sang chuyện khác :

- Thiên ca, như vậy là manh mối về Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy đã đứt?

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Không sai! Hắn đã bị đồng bọn giết đi diệt khẩu. Tuy nhiên tiểu huynh cũng đã lường trước tình huống này nên đã chuyển mục tiêu sang Triệu Vô Khải. Nhưng có một điều kỳ quái là...

- Điều gì kỳ quái?

Trác Thiên Uy đáp :

- Vụ việc hôm trước Triệu Vô Khải bố trí mai phục tiểu huynh ở Vị Lô đảo có tới bốn năm chục tên, hơn nữa trong đó nhiều cao thủ võ công rất cao. Ngô Trung Nhất Long được coi là hùng bá vùng Tô Châu, người đông thể mạnh, thế mà không biết chút gì về việc này cả. Mọi người không thấy điều đó là rất không bình thường hay sao?

Phó Phụng Minh hỏi :

- Thiên ca, có khả năng Triệu Vô Khải là người của Hách Minh Sơn không? Trong trường hợp đó Ngô Trung Nhất Long sẽ không dám động đến...

Trác Thiên Uy trầm ngâm nói :

- Điều đó đương nhiên cũng có khả năng. Nhưng đúng là Hách Minh Sơn không biết rõ lắm về Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy, vừa rồi mấy tên thuộc hạ của Ma Tăng nói hắn đã phái người đi điều tra cả tên họ Tề lẫn Triệu Vô Khải muội cũng nghe thấy đấy...

Phó Phụng Minh đồng tình :

- Quả thật đó là vấn đề khó giải thích...

Trác Thiên Uy hừ một tiếng nói :

- Nhất định tiểu huynh sẽ tra rõ việc này, tin rằng trong Tam Tinh minh nhất định có biết tường tận về Triệu Vô Khải.

* * * * *

Từ phế viện nơi Trác Thiên Uy và Phó Phụng Minh dừng chân tới Hàn San tự chỉ chừng một dặm, nếu không có nhiều cây cối rậm rạp che lấp thị tuyến thì có thể nhìn ra Hàn San tự thấy rõ mồn một. Ngoài ra với những người có nội lực thâm hậu như Trác Thiên Uy và Phó Phụng Minh thì còn có thể nhận được người vào ra Vĩnh Hằng am ở bên kia sông.

Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái cùng hai tên đồng hành đều không mang theo đao kiếm hay binh khí gì khiến mọi người chú ý.

Thực ra Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái là người dĩ hòa vi quý, không có tham vọng gì nhiều nên vị này cơ bản không phải là mục tiêu ám sát của các thế lực giang hồ.

Ba người đi chẳng mấy chốc đã thấy Hàn San tự trước mặt.

Đột nhiên...

Từ khu rừng trúc lưa thưa mé bên hữu bước ra một trung niên nhân mặc áo xám, lưng đeo một thanh cổ kiếm chuôi chạm khắc rất tinh vi.

Trung niên nhân cất giọng trầm trầm nói :

- Tào tam gia, xin hỏi nhờ một câu...

Thần Thủ Thiên Quân dừng lại, nhú mày hỏi :

- Tôn giá là...

Trung niên nhân đáp :

- Là người chủ xưởng bắt đi lệnh nghĩa huynh Thiết Kim Cương Cao Phong. Thế nhưng do một sơ suất nhỏ mà để cho các người cứu thoát hắn, không chỉ thế còn giết chết mấy người của chúng ta, ngay cả Âm Thần Ngụy lão ca cũng mất mạng. Chính vì chuyện đó mà huynh đệ tới chặn đường người...

Thần Thủ Thiên Quân biến sắc hỏi :

- Các hạ muốn gì? Giết tại hạ để báo thù hay bắt Tào mỗ thay vào chỗ Cao lão nhị?

Trung niên nhân đáp :

- Trong hai cách đó tại hạ chọn phương án hòa bình...

- Bắt tại hạ làm con tin để khống chế Tôn lão đại?

- Không sai! Bây giờ mời tam gia đi theo tại hạ, cả hai vị đồng hành nữa...

Thần Thủ Thiên Quân nói :

- Họ sẽ không nghe lệnh người đâu! Chỉ có Tôn đại ca mới chỉ huy được họ mà thôi! Họ đến đây là phụng mệnh hành sự, nay xong việc tất quay về Tôn phủ phục mệnh. Dọc đường dù gặp phải biến cố nào họ đều không quản, ngay cả ta cũng không chỉ huy họ được.

Trung niên áo xám nói :

- Tại hạ không tin hai người này dám kháng lệnh tại hạ.

Dứt lời vung tay ra hiệu, lập tức từ hai bên đường có tám tên hắc y hán tử tay cầm đao kiếm xông ra vây lấy ba người.

Hoàng y hán tử Vương lão thất và hắc y hán tử đồng hành vẫn đứng nguyên không có phản ứng gì, vẻ mặt lạnh như tiền không có chút biểu cảm nào.

Trung niên nhân áo xám ra lệnh :

- Bắt tất cả mang đi! Nếu tên nào phản kháng cứ giết thẳng tay!

Ba tên hán tử hùng hổ xông đến bắt người, một tên vươn tay trái chụp tới Uyển Mạch Vương lão thất một chiêu Cầm Nã Thủ vô cùng lợi hại và thần tốc!

Thế nhưng Vương lão thất lúc này đứng điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, bây giờ gặp hữu sự thì phản ứng rất nhanh, nhằm đúng Mi Tâm huyết tên hán tử đánh ra một chưởng cực kỳ hung mãnh làm đầu hán tử vỡ đôi!

Cùng lúc ấy hắc y nhân đồng hành cũng xuất thủ một chiêu Song Long Đoạt Châu xuất hai ngón trỏ và giữa điểm tới đôi mắt tên hán tử xuất thủ định bắt mình làm tên này rú lên một tiếng thảm thiết, nhảy lùi lại đưa hai tay bưng lấy bộ mặt đầm đìa máu...

Tên thứ ba thấy chỉ trong chớp mắt hai tên đồng bọn một chết một trọng thương thì không dám bắt Thần Thủ Thiên Quân nữa, kinh hãi lùi lại.

Ngay cả trung niên nhân áo xám cũng không ngờ thân thủ hai người kia cao như vậy, đứng chờ người ra không biết nên phản ứng thế nào...

Thần Thủ Thiên Quân cười nói :

- Các người không đối phó nổi với hai người này đâu!

Trung niên nhân áo xám trấn tĩnh lại, chợt nổi sát cơ vung tay quát :

- Bắt lấy tên họ Tào, còn chém chết hai tên quái vật kia đi!

Hán tử nói xong xuất chỉ điểm ngã Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái, còn sáu tên kia vung đao xông tới hai tên quái vật vung đao chém bừa, quyết trả thù cho hai tên đồng bọn.

Wang lão thất và hắc y nhân chống trả kịch liệt, đánh ngã thêm hai tên nữa nhưng rốt cuộc cũng bị dồn vào thế hạ phong, bị đối phương vây chặt phải lùi lại dựa lưng vào nhau cố thủ.

Giữa lúc trận chiến bước vào giai đoạn kết thúc. Vương lão thất và hắc y nhân đều đã bị thương thì nghe vang lên một tiếng quát như sấm :

- Dừng tay!

Tiếng quát vang to đến nỗi hắc y nhân áo xám và bốn tên hán tử nghe văng cả óc kinh hãi lùi cả lại.

Dứt tiếng quát một nhân ảnh lướt tới hiện trường, xuất chưởng đánh lùi bốn tên hắc y hán tử giải thoát cho Vương lão thất và tên đồng bọn.

Người đó không phải ai khác, chính là Trác Thiên Uy.

Vừa nhận ra chàng, trung niên nhân áo xám mặt liền biết sắc vung tay ra lệnh :

- Rút mau!

Năm tên còn lại chùng như cũng nhận ra Trác Thiên Uy bỏ mặc ba tên đồng bọn chạy biến vào rừng.

Trác Thiên Uy không truy đuổi, tới đỡ Thần Thủ Thiên Quân dậy hỏi :

- Tam gia bị thương có nặng lắm không?

Thần Thủ Thiên Quân thở dài đáp :

- Chỉ bị điểm trúng Trung Cực huyết thôi...

Trác Thiên Uy giải khai huyết đạo cho Thần Thủ Thiên Quân xong nói :

- Lần sau tam gia nên mang theo mấy người để hộ vệ. Ở Tô Châu bây giờ tình hình rất căng thẳng... Tam gia có biết bọn kia là ai không?

Thần Thủ Thiên Quân đáp :

- Là người của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào. Đa tạ Trác lão đệ! Nếu người đến chậm một bước, chỉ e...

Trác Thiên Uy ngắt lời :

- Hai vị cùng đi với tam gia được đấy, tay không mà giết được ba tên... Thôi ba vị đi đi, nhớ đề phòng bọn kia kéo thêm viện binh quay lại báo thù...

Thần Thủ Thiên Quân nói :

- Đại ân cứu mạng không dám dùng một chữ tạ mà bày tỏ hết lòng tri ân... Trác lão đệ! Lần sau nếu có chuyện gì người hãy phái người báo cho một tiếng. Dù có nhảy vào nước sôi lửa bỏng huynh đệ cũng không dám từ! Còn việc lão đệ nhờ điều tra tin tức về Triệu Vô Khải huynh đệ xin dốc toàn lực, chỉ không biết sau này báo tin cho lão đệ thế nào?

Trác Thiên Uy đáp :

- Cứ cho người đến Tường An khách điểm...

- Nhưng lão đệ thường đi vắng...

- Nếu không gặp tại hạ thì cứ nhắn với Thái Hồ Nhất Giao Tăng điểm chủ hay tên tiểu nhị nào đó cũng được.

Thần Thủ Thiên Quân gật đầu :

- Huynh đệ nhớ rồi. Xin cáo từ!

Trác Thiên Uy xuất hiện làm trung niên nhân áo xám và năm tên thuộc hạ kinh hồn táng đờm lao vào rừng chạy bán sống bán chết để thoát mạng, cứ mạnh ai nấy chạy miễn sao thoát khỏi vị sát tinh trẻ tuổi kia là được, chẳng ai bận tâm đến ai, ngay cả trung niên nhân áo xám chỉ huy cũng lo chạy cho nhanh không quan tâm gì đến thuộc hạ.

Một tên ra sức thì triển khinh công lao đi như tên bắn, từ cha sinh mẹ đẻ tới nay chưa bao giờ hắn chạy nhanh được như thế, bụng thầm trách cha mẹ sao không sinh thêm mấy cái chân nữa để chạy nhanh hơn.

Quả nhiên người ta sinh ra chỉ hai chân nhiều khi thật bất tiện!

Chạy khỏi hiện trường hai ba dặm, đột nhiên hắn vấp phải rễ cây ngã phịch xuống, thanh đao cắm trong tay văng xa bảy tám thước!

Hắn vừa rên rỉ vừa lồm cồm bò lên thì một người nữa đuổi kịp nói :

- Đảm Long! Người đấy ư?

Người kia chính là trung niên nhân áo xám, người chỉ huy cuộc tập kích bị thất bại vừa rồi.

Đảm Long đứng lên, cúi người nói :

- Khang bát gia!

- Mấy huynh đệ kia đâu cả?

Đảm Long đỏ mặt đáp :

- Không biết... Thấy tên họ Trác xuất hiện, mọi người đều chạy bán sống bán chết... thuộc hạ cũng...

Khang bát gia chợt sững người ra như kẻ mộng du, thẳng thốt :

- Tên họ Trác... Trác Thiên Uy?

Dám đoán tên này nghe tiếng hú kinh hồn thì đoán là cao thủ thượng thặng nên ra lệnh cho thuộc hạ chạy đi chứ không biết người xuất hiện chính là vị sát tinh Trác Thiên Uy!

Đảm Long đáp :

- Vâng... chính là Trác Thiên Uy... Khang bát gia không biết hấn sao?

Khang bát gia chợt xua tay nói :

- Đảm Long... Bây giờ thế này... chúng ta hãy quay lại điều tra...

Đảm Long chợt run lên hỏi :

- Bát gia! Chúng ta quay lại?

Khang bát gia gật đầu :

- Không sai! Cần điều tra rõ rồi báo lại cho Thiên Thành tiên trưởng. Chúng ta đã đánh giá sai thực lực của Ngô Trung Nhất Long và Thần Thủ Thiên Quân...

Đảm Long hỏi :

- Bát gia! Thần Thủ Thiên Quân là nhân vật lợi hại lắm hay sao?

Khang bát gia hỏi :

- Người biết vừa rồi hấn xuất thủ là dùng tuyệt học gì không?

Đảm Long ngạc nhiên hỏi :

- Thần Thủ Thiên Quân chỉ là cao thủ tam lưu, hấn có tuyệt học gì?

Khang bát gia nói :

- Ta cũng không ngờ. Nhưng hấn điểm thương Phan Triển là dùng Thất Sát chỉ...

Đảm Long kinh dị hỏi :

- Thất Sát chỉ?

Đột nhiên Đảm Long vừa hỏi xong thì rú lên một tiếng, ngã sấp mặt xuống...

Khang bát gia vừa kịp nhận ra tên thuộc hạ bị trúng một mũi kim châm vào hậu tâm, chưa kịp phản ứng thì bị một mũi kim châm khác phóng trúng yết hầu, cũng ngã xuống tiếp!

Từ lùm cây gần đấy một thân hình mảnh mai bện lục y bước ra cúi xuống kiểm nghiệm Đảm Long và Khang bát gia, xong lẩm bẩm :

- Đã chết rồi!

Tuy tiếng nhỏ nhưng âm thanh thánh thót rất dễ nghe, hiển nhiên lục y nhân là một thiếu nữ...

* * * * *

Sau khi Thần Thủ Thiên Quân cùng hai tên đồng bọn đi khỏi, Trác Thiên Uy vẫn đứng lại hiện trường, nghe tiếng tên hắc y hán tử bị điểm trúng hai mắt rên rỉ, chàng cúi xuống kiểm tra một lúc rồi thở dài nói :

- Bằng hữu chịu mệnh thôi! Không chỉ cả tai mắt bị bật tròng mà cả não bộ cũng bị chấn nứt, tại hạ không thể giúp gì được nữa!

Hắc y hán tử lại rên lên :

- Độc Chỉ Uông...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Bằng hữu nói gì?

Hắc y hán tử nhắc lại :

- Độc Chỉ Uông Ngạc.

Nói xong thở hắt ra một hơi cuối cùng ngoẹo đầu xuống.

Trác Thiên Uy lẩm bẩm :

- Thì ra là tên ma đầu đó! Nguyên Ngô Trung Nhất Long không phải tầm thường...

Trác Thiên Uy buông tiếng thở dài rồi quay người trở về phế viện.

Nhưng chàng mới đi được ba trượng thì nghe vang lên tiếng quát :

- Hung đồ dừng lại!

Lời chưa dứt một nhân ảnh lao ra, xuất một chiêu Song Long Đoạt Châu điểm tới hai mắt Trác Thiên Uy.

Đó là một thiếu nữ bận lục y...

Trác Thiên Uy lách người tránh đi, nghĩ thầm :

- Cô nương này xinh đẹp như thế, làm sao vừa xuất thủ đã đánh người?

Lục y thiếu nữ vừa xuất một chiêu không trúng thì không xuất thủ nữa, trừng mắt hỏi :

- Người vừa mới giết người?

Trác Thiên Uy đáp :

- Cô nương nhầm. Ba tên đó là do người khác giết...

Lục y thiếu nữ rút lên :

- Người còn giảo biện hay sao? Người mang đao trong người, vừa đứng bên cạnh ba người bị giết, thấy bốn cô nương xuất hiện thì sợ tránh đi, nay còn dám chối? Cô nương sẽ bắt người đi báo quan!

Lời vừa dứt, lại tiếp tục xuất chỉ tấn công.

Trác Thiên Uy không hoàn thủ, thi triển khinh công thay phương đổi vị ba lần, tránh luôn ba chỉ của đối phương.

Biết gặp phải kinh địch, lục y thiếu nữ liền rút bảo kiếm ra thi xuất một chiêu Hàn Mai Thổ Nhụy đâm tới...

Tuy một chiêu phổ thông nhưng trong một chiêu Hàn Mai Thổ Nhụy đó hàm chứa rất nhiều biến hóa không dễ gì đối phó, nhìn qua cũng biết lục y thiếu nữ là một danh gia kiếm thuật!

Trác Thiên Uy vẫn tiếp tục thi triển khinh công tránh chiêu mà không xuất đao hoàn thủ.

Phải nói là kiếm thuật của lục y thiếu nữ ảo diệu tuyệt luân nhưng thân pháp Trác Thiên Uy còn thần kỳ hơn, qua cả chục chiêu mà vẫn không sao chạm được tới chéo áo chàng.

Rốt cuộc thì lục y thiếu nữ cũng hiểu ra mình không đủ sức thắng đối phương, dừng tay nói :

- Thân pháp người quả là kỳ ảo hiếm thấy, nhưng ta vẫn có cách bắt người Trình quan. Hung thủ giết người không thể sống nhơ như thế được!

Trác Thiên Uy hỏi :

- Căn cứ vào đâu mà cô nương cho tại hạ là hung thủ?

Lục y thiếu nữ hừ một tiếng đáp :

- Như ta đã nói: Người mang đao trong người, vừa đứng bên cạnh ba người bị giết, thấy bốn cô nương xuất hiện thì sợ tránh đi. Đó là căn cứ!

Trác Thiên Uy cười nói :

- Vậy bây giờ cô nương cũng đang ở lại hiện trường, lại đang dùng kiếm, tại hạ cũng có thể quy kết cho người là hung thủ bắt tới trình quan, tại hạ chỉ cần nói thêm một câu thôi là cô nương không tránh khỏi tử tội đâu?

Lục y thiếu nữ tức giận quát :

- Bậy bạ! Người sẽ nói câu gì?

Trác Thiên Uy đáp :

- Bây giờ còn chưa tiện nói ra...

- Ta bức người phải nói!

- Vậy thì cô nương nghe đây, tại hạ sẽ nói rằng ba tên bị giết đó thấy cô nương quá xinh đẹp định cưỡng chiếm nên cô nương...

Lục y thiếu nữ đỏ mặt gào lên :

- Cuồng đồ đáng chết!

Nói xong lại xuất kiếm tấn công như vũ bão...

Trác Thiên Uy vừa thi triển khinh công tránh chiêu vừa nói :

- Kiếm thuật của cô nương rất kỳ ảo, nhưng xuất thủ lại quá tàn độc, người đường đường chính chính không ai xuất thủ ác độc như thế...

Lục y thiếu nữ hừ một tiếng nói :

- Đối với hạng hung đồ như người thì cần gì đường đường chính chính?

Trác Thiên Uy nói :

- Nếu vậy thì tại hạ không khách khí với cô nương nữa... coi chừng!

Dứt lời rút đao ra, chỉ một chiêu đã bức lục y thiếu nữ lùi lại nói :

- Bây giờ thì cô nương đã tin tại hạ có thể bắt người trình quan rồi chứ?

Lục y thiếu nữ nói :

- Nhưng trong lòng người biết rõ ta không phải là hung thủ...

Trác Thiên Uy cười hô hô đáp :

- Thì cô nương nhìn lại tử thi cũng biết tại hạ không phải là hung thủ mà.

Lục y thiếu nữ nhìn lại tử thi nói :

- Tất cả đều không có đao thương để lại, khả năng... hung thủ không phải là người...

Trác Thiên Uy thu đao nói :

- Không sai!

- Vậy người biết là ai không?

Trác Thiên Uy đáp :

- Có hai bọn người liều mạng đấu nhau, nếu tại hạ đến chậm một bước thì ở đây không chỉ có ba tử thi đâu?

Lục y thiếu nữ tra kiếm vào bao hỏi :

- Hai bọn người đó là ai?

Trác Thiên Uy không muốn tự chuốc phiền phức vào mình, lắc đầu đáp :

- Không biết...

Lục y thiếu nữ chợt hỏi :

- Các hạ quý tính là gì?

- Tại hạ họ Trác...

- Trác gia! Xin lỗi vì tôi trách nhầm... Trác gia không những khinh công thần kỳ ảo diệu mà đạo pháp cũng rất cao minh, nếu đầu tiếp Trác gia có thể giết tôi...

Trác Thiên Uy đáp :

- Cô nương khách khí quá... kiếm thuật của cô nương cũng rất tinh diệu...

- Trác gia quá khen, vùng này thường xảy ra án mạng vì thế tôi luyện vài chiêu và thường mang kiếm theo để phòng thân thôi!

Tới đó chợt hỏi :

- Hình như Trác gia không phải là người bản địa?

- Cô nương đoán đúng. Dám hỏi cao tính phương danh?

- Tôi họ Tống, tên là Nhã Trinh. Nhà ở Thạch Cổ thôn ở phía Tây nam thành, cách đây chừng năm sáu dặm. Trong thôn trước đây có chừng trăm hộ dân cư nhưng ba năm trước gặp một vụ hỏa hoạn lớn, một số bị chết, một số phiêu bạt đi nơi khác nên hiện chỉ còn năm sáu chục nhà thôi.

Trác Thiên Uy nói :

- Cô nương nên về nhà đi, đồng bọn của chúng có thể quay lại, gặp cô nương sẽ rất phiền phức...

Tống Nhã Trinh nói :

- Nhưng bây giờ đường xa trời tối thế này...

Trác Thiên Uy nói :

- Để tại hạ đưa cô nương về nhà...

Tống Nhã Trinh đồng ý ngay nhưng lại đi về phía đông.

Trác Thiên Uy nói :

- Cô nương nói Thạch Cổ thôn ở phía Tây nam thành kia mà?

Tống Nhã Trinh chỉ ba tử thi nói :

- Tôi biết bọn người này, đi báo cho đồng bọn chúng nhặt xác.

- Chẳng lẽ cô nương không sợ?

- Có gì mà sợ chứ? Mà tôi làm thế là do hảo ý kia mà? Hơn nữa để ba xác chết trương phình ra đó thì bất tiện. Tống gia có thể coi là chủ nhân ở đây!

Trác Thiên Uy cười nói :

- Gan mật cô nương quả là không nhỏ, tại hạ vô cùng khâm phục!

- Quá khen, có Trác gia võ công cao cường như thế cùng đi thì còn sợ gì chứ? Trác gia! Chúng ta đi thôi!

Trác Thiên Uy còn ngập ngừng vì chưa báo cho Phó Phụng Minh biết, nhưng cũng muốn theo Tống Nhã Trinh đến xem bọn Đoàn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào đối xử với cô ta thế nào, sau một lúc suy tính liền đi theo Tống Nhã Trinh.

Hai người đi chừng năm dặm tới một u cốc, cuối cốc thấp thoáng có mấy gian thảo đường, Tống Nhã Trinh chợt dừng lại nói :

- Trác gia! Có mùi huyết tanh, nhất định ở đây vừa xảy ra một trận huyết chiến...

Trác Thiên Uy nhìn quanh, quả nhiên xung quanh cỏ cây bị quần đảo tươi rói, đây đó bốc lên mùi huyết tanh nồng nặc.

Tổng Nhã Trinh nói :

- Trác gia! Phía kia còn có người...

Trác Thiên Uy cũng nhận ra trong đám cỏ trước một ngôi thảo đường có bóng người thấp thoáng, không chút do dự lao tới ngay.

Người kia đang nấp thấy chàng liền đứng thẳng lên. Vừa nhận ra nhau cả hai cùng sững sờ đứng ngẩn ra...

Nguyên người kia đối với Trác Thiên Uy không hề xa lạ, chính là Thiên Nguyên lão đạo một nhân vật trong Thiên hạ Thất đại hung nhân, lần trước ở Hách gia trang đã từng bị trọng thương dưới chưởng của chàng.

Thiên Nguyên đạo nhân trấn tĩnh lại, cười hắc hắc nói :

- Tiểu bối! Ngươi đã đến chậm một bước...

Trác Thiên Uy nhíu mày hỏi :

- Đạo trưởng nói thế nghĩa là sao?

- Đạo gia vừa tấn công mật đàn của Tam Tinh minh, tuy chúng dốc toàn lực phòng thủ nhưng Vũ Khúc Tinh và Bắc Nhân Đồ Lãm Cổn Long đều bị thương chạy thực mạng khỏi Bách Liễu cốc, bọn còn lại tử thương gần hết như thế không phải ngươi đến muộn thì còn sao nữa?

Trác Thiên Uy à một tiếng nói :

- Thì ra đây là một mật đàn nữa của Tam Tinh minh, bị các ngươi xuất kỳ bất ý tập kích tiêu diệt. Hô hô! Đó chẳng qua là lang sói cắn nhau, chết càng nhanh càng tốt, nếu có chết sạch đi thì càng tuyệt diệu, mắc mớ gì đến tại hạ? Cứ như thế thì thiên hạ càng được hưởng thái bình, ít ra tình cảnh cũng không tệ hại như hiện nay! Các ngươi tập kích mật đàn của Tam Tinh minh thì tại hạ còn mong cuộc chiến càng khốc liệt hơn, sao nói là tại hạ đến trễ?

Thiên Nguyên nói :

- Tiểu bối! Ngươi còn giả vờ giả vịt làm gì? Ai mà chẳng biết Tam Tinh minh ngầm bảo hộ Ngô Trung Nhất Long. Mà ngươi lại là thượng khách của Tôn phủ, đương nhiên cũng ngầm cấu kết với chúng. Ngươi và Nguyệt Hoa Tiên Tử Lăng Nguyệt Anh cấu kết với nhau là một minh chứng. Lần này ngươi đến đây, đương nhiên là vì...

Trác Thiên Uy ngắt lời :

- Lão đạo! Khoan đã! Nguyệt Hoa Tiên Tử Lăng Nguyệt Anh là ai?

Thiên Nguyên đạo nhân cười hắc hắc nói :

- Thôi đi! Tiểu bối ngươi đừng giả vờ giả vịt nữa... Mà thôi, đạo gia chẳng cần phí lời với ngươi. Bây giờ ngươi đã tới đây thì cứ vào nhà đi, tệ thượng chờ ngươi trong đó!

Trác Thiên Uy cười hô hô đáp :

- Thôi miễn! Tại hạ không mắc lừa đâu! Lũ hồ quần cấu đẳng các ngươi là hạng bất tín bất nghĩa, chẳng những không biết gì là đạo nghĩa võ lâm mà chẳng bao giờ tuân theo quy củ giang hồ, muốn hại ai thì không từ bất cứ thủ đoạn nào, kể cả lấy đông thắng ít. Các ngươi thiết lập cạm bẫy gì chờ ta trong đó?

Thiên Nguyên nói :

- Bần đạo phụng mệnh mời ngươi, sợ gì chứ?

- Tại hạ không tín nhiệm bất cứ ai trong số các ngươi cả, từ Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng bá chủ trở đi! Hắn đã năm lần bảy lượt phái người ám toán ta, ai lạ lòng gì thứ người dê tiện đó? Mau vào bảo hắn ra đây!

10. Chương 10: Tối Độc Phụ Nhân Tâm

Chàng nói rất lớn, người trong nhà đều nghe rõ.

Nhưng người bước ra không phải Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào mà có tới hai mươi mấy trung niên nhân cả nam lẫn nữ.

Bị nhục mạ tên nào tên nấy mặt bừng bừng giận dữ tưởng như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ dám xúc phạm mình.

Người dẫn đầu là một lão đạo tuổi độ lục tuần, mặt mũi hung ác, đã thế giữa mặt có một vết sẹo đao nên trông càng dữ tợn.

Trác Thiên Uy nhìn lão này, cười hô hô nói :

- Người là Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ không sai chứ? Lần trước trong số bọn nguỵ quỷ xà thần vây công tại hạ ở Hách gia trang không có mặt người, vì thế chúng phải chịu thiệt thòi, Khuyết Đạo bị giết, hai tên khác trong Thiên hạ Thất đại hung nhân là Ma Tăng và Thiên Nguyên tặc đạo đều bị trọng thương... Bây giờ thì cả Ma Tăng cũng chết rồi... Hôm nay tại hạ cần lĩnh giáo xem người được bao nhiêu cân lượng. Thế nào? Người muốn đơn đả độc đấu hay tất cả cùng liên thủ?

Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ sầm mặt nói :

- Trước hết đạo gia thử xem truyền nhân của quái kiệt Hỏa Sư có bao nhiêu bản lĩnh mà cuồng ngông như thế?

Tổng Nhã Trinh quả nhiên là một thiếu nữ gan dạ, thấy địch nhân ủa ra đông như thế nàng chẳng những không lùi tránh mà áp sát tới bên Trác Thiên Uy định hỗ trợ cho chàng.

Trác Thiên Uy đã không còn cơ hội để chiếu cố cho thiếu nữ này, vì chỉ cần động thủ chàng sẽ bị đa số vây công, ít nhất là hơn một chục cao thủ, xem ra tình thế hôm nay ắt lành ít dữ nhiều!

Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ cười hắc hắc nói :

- Tiểu bối! Hôm trước nghe Thiên Nguyên đạo trưởng đánh giá rất cao Lạc Hồn Thiên Phệ của người, nói rằng Thiên Cang chương của Thiên Nguyên đạo hữu mà vẫn kém một bậc, bây giờ đạo gia thỉnh giáo người mấy chương...

Tình thế như vậy là quá hiển nhiên, cho dù đơn đả độc đấu thì dù có thắng được Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ chàng cũng sẽ hao tổn chân lực trầm trọng, trong khi địch nhân người đông thế mạnh muốn thoát được khỏi Bách Liễu cốc còn khó hơn lên trời!

Tổng Nhã Trinh đứng sát vai chàng thấp giọng nói :

- Trác gia! Không chỉ hai mươi mấy tên này mà xung quanh còn có rất nhiều tên khác mai phục. Chúng ta đã rơi vào ổ phục kích rồi, không biết bọn này là ai?

Trác Thiên Uy đáp :

- Là bọn ma đầu vừa kéo tới để bảo hộ cho Hách Minh Sơn. Hãy bình tĩnh mà đối phó, khi giao thủ hãy cố sức mở đường máu lui về đường cũ, tại hạ sẽ ra sức yểm hộ cô nương thoát thân.

- Trác gia...

- Cô nương lui lại đi, để tại hạ đối phó với tên đầu sỏ.

Tổng Nhã Trinh chỉ Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ hỏi :

- Lão đạo này phải không?

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Chính thế!

- Mặt mũi lão ta dữ dằn đáng sợ quá!

- Lùi đi! Tại hạ ứng phó được mà!

Tổng Nhã Trinh lo lắng hỏi :

- Trác gia! Xin hãy cẩn thận!

Tử Phủ Tấn Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ bước tới gần nói :

- Tiểu tử ngươi quả là phúc phần không nhỏ! Không ngờ ngươi có vị tình nhân quốc sắc thiên hương như thế...

Vừa nói vừa nhìn Tổng Nhã Trinh miệng cười nhả nhỏ trông hết sức dâm dăng.

Trác Thiên Uy nói :

- Không ngờ yêu đạo ngươi mặc áo tu hành mà có đầu óc tối tăm dâm loạn như thế... Thật là đồ hạ lưu vô sỉ!

Tử Phủ Tấn Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ vẫn cứ tít mắt nhìn Tổng Nhã Trinh, miệng cười hô hô nói :

- Tiểu bối! Tiếc rằng đời này kiếp này ngươi không còn được sống với mỹ nhân được bao lâu nữa đâu! Đạo gia đưa ngươi đến quỷ môn quan rồi, người đẹp sẽ thuộc về ta thôi! Hãy phát chiêu đi mà chịu chết!

Trác Thiên Uy đưa chưởng hoành ngang trước ngực nói :

- Tại hạ đắc tội!

Dứt lời phát chưởng, một chiêu Lạc Hồn Thiên Phệ với tám thành công lực đánh ra.

Tử Phủ Tấn Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ thi triển Hàn Băng chưởng đối địch, tạo thành một luồng hàn khí cực kỳ hung mãnh đánh ập sang...

Bình!

Sau tiếng nổ lôi động, cả hai đối thủ cùng bị đánh bật lùi bốn năm bước. Tổng Nhã Trinh chỉ mới lùi mấy thước cảm thấy hàn khí tiềm nhập vào thân thể run bắn lên, kinh hãi nói :

- Hàn Băng chưởng! Trác gia hãy cẩn thận!

Trác Thiên Uy nói :

- Cô nương mau lùi tiếp đi! Tại hạ không thể chiêu cố cho cô nương được đâu!

Nói xong lại tiến lên, lần này vận đủ thập thành công lực vào song chưởng đánh ra.

Vừa rồi Tử Phủ Tấn Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ đã xuất chưởng với mười thành công lực nhưng vẫn bị thiệt thòi suýt ngã, lần này không khỏi kinh hãi, nhưng với uy danh của một cao thủ lừng danh trong Ngũ yêu tiên lão không cho phép mình nhượng bộ, hơn nữa lúc này muốn tránh cũng không kịp nên phải liều mạng vận tới mười hai thành công lực phát Hàn Băng chưởng nghênh tiếp...

Lại một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên cùng một quãng lửa chói lòa. Tử Phủ Tấn Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ bị bật lùi tới bảy tám bước, há miệng phun ra một vòi tiền huyết, suýt ngã khụy xuống, phải nhờ hai tên hán tử lao ra đỡ lấy.

Ở nơi vừa tiếp chưởng, đất giữa hai đối thủ bị đào thành một hố sâu, cát bụi bốc lên mù mịt, đất đá bắn đi rào rào xa tới bốn năm trượng trông thật kinh nhân!

Chờ tới khi khói bụi tan đi, nhìn lại thì không thấy Trác Thiên Uy và Tổng Nhã Trinh đâu nữa...

Thiên Nguyên đạo trưởng nghiêng răng nói :

- Tên họ Trác lòi nha đầu kia chạy mất rồi! Mau đuổi theo!

Thiên Nguyên đạo nhân dẫn theo gần hai mươi tên sát thủ đuổi theo Trác Thiên Uy nhưng càng chạy càng bị bỏ xa, tuy chỉ còn bảy người võ công cao nhất là vẫn còn bám sát Thiên Nguyên đạo nhân nhưng khi ra khỏi Bách Liễu cốc thì chỉ thấy ba tên thủ hạ bị kiếm đâm chết nằm ở cốc khẩu mà không còn thấy bóng dáng hai người đâu nữa...

* * * * *

Thạch Cổ thôn chiếm diện tích khá lớn tới ba bốn dặm vuông nhưng chỉ có hơn năm chục nóc nhà.

Đó là một quần cư khá điển hình vùng nông thôn với cổng làng xây cao, đường chính lát đá tảng, đã không còn lại chút vết tích gì của vụ hỏa hoạn khủng khiếp ba năm trước, có chăng là một vài nền nhà ngày xưa bị cháy không được tu dựng lại để cho cỏ dại mọc um tùm...

Dân cư trong thôn chủ yếu làm nghề nông chăn gia súc và trồng trọt, nhưng cũng có một số làm nghề buôn bán. Trong thôn có cả khách điểm, tửu lâu... sinh hoạt giống như một tiểu trấn...

Tổng gia có cơ ngơi lớn nhất ở Thạch Cổ thôn, kiến trúc theo kiểu tam hợp viện, có tường viện xây bằng gạch bao quanh, trong nhà tửu tôn nô bộc có tới sáu bảy mươi người.

Sau khi thoát khỏi cạm bẫy của địch ở Bách Liễu cốc, Trác Thiên Uy cùng Tống Nhã Trinh chạy về phe viện tìm Phó Phụng Minh.

Thế nhưng phe viện là nơi trơ trọi không có người phòng thủ, nếu địch nhân phát hiện ra Trác Thiên Uy đã kiệt sức không thể đối địch thì đây không thể là nơi cố thủ lâu dài, Tống Nhã Trinh đã thuyết phục được Trác Thiên Uy và Phó Phụng Minh chạy về đây ẩn tránh.

Sau một chương chí mạng liều đấu với Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ, Trác Thiên Uy tuy đạt được mục đích đả thương địch thủ để thoát thân nhưng chân lực chàng hao tổn trầm trọng, lại thêm dốc toàn lực chạy một quãng đường xa năm sáu dặm, khi về tới Tống gia gần như sức cùng lực kiệt, cơ hồ đứng không vững...

Chủ nhân của Tống gia là Tống Tôn Vọng là phụ thân của Tống Nhã Trinh.

Tống Nhã Trinh là thứ nữ. Nàng còn có hai vị huynh trưởng là Tống Hoài An và Tống Hoài Dân.

Nghe nhi nữ thuật lại vấn tắt sự tình xong, Tống Tôn Vọng mời Trác Thiên Uy vào đại sảnh nhiệt thành tiếp đãi.

Trong tiệc đương nhiên có mặt cả Phó Phụng Minh và ba huynh muội Tống Hoài An, Tống Hoài Dân và Tống Nhã Trinh.

Phó Phụng Minh vẫn đóng giả nam trang, bây giờ nàng không lấy tên Nam Cung Phụng Minh nữa mà xưng là Quan Nhất Minh, nhận bừa là nghĩa đệ của Trác Thiên Uy. Thuật hóa trang của nàng rất cao minh, đừng nói Tống Tôn Vọng và huynh đệ Tống Hoài An, Tống Hoài Dân không sao phát hiện ra được mà ngay cả thiếu nữ tinh tường như Tống Nhã Trinh cũng không chút nghi ngờ...

Vừa uống trà vừa nói chuyện qua quýt xong, Tống Tôn Vọng nhìn Trác Thiên Uy nói :

- Hiền đệ tiết cửu tiểu nữ thoát khỏi đại nạn lão hủ cảm kích không biết ngần nào nhưng chuyện đó để nói sau, bây giờ hãy đi nghỉ ngơi điều dưỡng cho lại sức đã, còn chuyện bảo hộ thì hiền đệ cứ yên tâm, trên bốn góc tường viện đều có lầu canh, đã bố trí hai mươi cung thủ với tên dài nỏ cứng phòng thủ. Lão hủ nói không phải khoa trương nhưng vài ba chục tên phỉ đồ thì không đủ khả năng xâm nhập vào tề phủ làm càn đâu!

Lão nhìn Tống Hoài An nói :

- An nhi! Hãy đưa Trác hiền đệ và Quan hiền đệ đến tỉnh thất nghỉ dưỡng, sai mấy tên tiểu kỵ chăm sóc họ thật chu đáo!

Tống Hoài An cúi người đáp :

- Hai nhi tuân lệnh!

Tống Nhã Trinh cũng rất muốn đi theo chiếu cố cho Trác Thiên Uy nhưng nàng là nhi nữ mà theo hai nam nhân đến phòng nghỉ thì không tiện, liền đứng lên nói :

- Trác gia và Quan gia cứ yên tâm nghỉ dưỡng đi, tôi ra ngoài kiểm tra tình hình. Nếu bọn cuồng đồ dám vào đây gây chuyện thị phi thì nhất định chúng không thể an toàn trở về đâu!

Trác Thiên Uy nói :

- Tử Phủ Tấn Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ đã bị trọng thương có thể không đuổi theo chúng ta tới đây, nhưng còn Thiên Nguyên lão đạo. Tên này liệt danh trong Thiên hạ Thất đại hung nhân, võ công không phải tầm thường, đặc biệt Thiên Cang chương của hắn đã luyện tới tám thành hỏa hầu rất lợi hại. Cô nương phải đặc biệt cẩn thận mới được!

Tổng Nhã Trinh nói :

- Trác gia cứ yên tâm, tôi sẽ cẩn thận!

Nói xong ra khỏi đại sảnh cùng phụ thân đi kiểm tra việc canh phòng, còn Trác Thiên Uy, Phó Phụng Minh theo Tổng Hoài An tới tỉnh thất dưỡng thương...

Hai người được bố trí ở trong một gian phòng hết sức yên tĩnh trong một tòa biệt lâu ở hậu viện, đúng ra đó là một gian địa thất không chỉ yên tĩnh mà còn rất kiên cố, cửa làm bằng sắt có cơ quan tự động đóng mở cửa được thiết kế và cấu tạo hết sức tinh vi.

Trong phòng chỉ có một lỗ thông hơi nhỏ nên tối om không thấy rõ mặt người, ban ngày hay ban đêm đều phải thấp nền.

Phòng khá lớn nhưng không có giường tủ bàn ghế gì, chỉ có hai tấm nệm cỏ trải dưới nền đất.

Tổng Hoài An dẫn Trác Thiên Uy và Phó Phụng Minh tới phòng xong, bảo hai tên tiểu kỵ tên là Tổng Trung và Tổng Dũng phục dịch cho họ, trước tiên xách vào một cây đèn lồng và một bình trà nóng.

Sắp đặt mọi sự xong, Tổng Hoài An chấp tay nói :

- Bây giờ hai vị nghỉ ngơi đi! Tổng Trung và Tổng Dũng cũng ở trong một địa thất bên cạnh, cần gì cứ gọi chúng. Huynh đệ lên trên cùng mọi người chuẩn bị phòng vệ.

Trác Thiên Uy hoàn lễ nói :

- Xin đa tạ Tổng huynh!

- Trác huynh khách khí làm gì? Thịnh thoả huynh đệ sẽ tới thăm hai vị!

Nói xong dẫn hai tên tiểu kỵ lùi ra khỏi phòng, đóng sập cửa lại...

Trác Thiên Uy lập tức tháo đao và túi hộ sườn ngồi xuống vận công để phục hồi lại chân lực.

Hàn Băng chương của Tử Phủ Tấn Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ quả thật lợi hại. Trác Thiên Uy phải tốn không ít sức lực mới bức được hàn khí ra khỏi cơ thể.

Hàn Băng chương của Tử Phủ Tấn Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ vốn khổ luyện nhiều năm ở trong một động băng nên tích lũy hàn khí cực kỳ lợi hại, nghe nói ngoài hấp thụ hàn khí từ động băng ra Tử Phủ Tấn Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ còn đào thi thể nát rữa của người chết và khô lâu để luyện thêm hàn độc công nên trong hàn khí có độc, may mà Trác Thiên Uy luyện thần công Huyền Nguyên Đại Chân Lực là Huyền môn chính tông đã đạt tới tám chín phần hỏa hầu nên hạn chế được rất nhiều uy lực của độc công yêu đạo.

Sư phụ chàng Hỏa Sư là đệ tử Huyền môn, nhưng vị này suốt đời không bao giờ mặc đạo y nên người ta không ngờ ông là người của Huyền môn.

Trong giang hồ mỗi cao thủ hắc đạo đều có một loại võ công tàn độc nhưng người luyện Hàn Băng chương không nhiều, đặc biệt dùng thủ đoạn ác động thất đức như Tử Phủ Tấn Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ để đạt tới cảnh giới thặng thừa thì càng hiếm hơn, bởi thế hắn mới được liệt danh trong Ngũ yêu tiên, uy danh còn lừng lẫy hơn Thiên hạ Thất đại hung nhân.

Trác Thiên Uy đạt được mục đích kích bại Tử Phủ Tấn Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ để cùng Tổng Nhã Trinh thoát thân, nhưng trả giá không phải là rẻ, còn may nhờ Phó Phụng Minh phụ trợ mới an toàn tới được Thạch Cổ thôn.

Dù sao thì họa nạn cũng đã đi qua, đã có nơi an toàn để tĩnh dưỡng. Vấn đề bây giờ chỉ là vận công bức độc và bồi bổ chân khí.

Trác Thiên Uy uống xong hai chén trà nóng, ngồi bàn tọa lên tấm nệm cỏ vận công hoạt mạch, chu chuyển toàn thân.

Sau một lúc nhiệt khí từ Đan Điền lan tỏa khắp cơ thể, từ đỉnh môn bắt đầu bốc lên một luồng khói trắng, càng lâu càng đậm đặc...

Phó Phụng Minh tới chốt cửa lại, sau đó đứng bên cạnh Trác Thiên Uy nhìn chàng bằng ánh mắt âu yếm và quan hoài nhẹ giọng nói :

- Thiên ca! Muội trợ giúp huynh một tay.

Trác Thiên Uy không đáp nhưng nàng vẫn ngồi xuống sau lưng chàng, áp lòng bàn tay vào hậu tâm tiếp thêm cho tình nhân một phần chân lực...

Thời gian chậm rãi trôi qua...

Trong phòng hết sức tĩnh lặng, nghe rõ cả tiếng hô hấp của hai người và tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực...

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng bước chân...

Phó Phụng Minh lập tức thu công, rút ta khỏi hậu tâm Trác Thiên Uy thì thầm :

- Có người đến nhưng đã có muội ứng phó. Thiên ca không phải lo lắng gì cả, cứ bình tĩnh mà vận công trị thương đi!

Nói xong đứng phắt dậy rút kiếm ra...

Có tiếng gõ cửa rất nhẹ.

Phó Phụng Minh nắm chắc trường kiếm án ngữ ngay cửa, cất tiếng hỏi :

- Ai đấy?

Tiếng người ngoài cửa đáp :

- Tiểu nhân Tống Trung đây! Tiểu nhân mang thức ăn đến cho hai vị!

Phó Phụng Minh thở phào một hơi nói :

- Trác đại hiệp đang vận công điều tức, người cứ về đi, nửa canh giờ sau hãy mang đến!

- Tiểu nhân tuân lệnh!

Tiếng bước chân xa dần...

Phó Phụng Minh thấy nhẹ hẫng người giống như vừa cất khỏi ngực một tảng đá nặng.

Nàng quay lại thấy khuôn mặt tuấn tú của Trác Thiên Uy đã bắt đầu hồi phục lại sắc hồng, thở phào lại một hơi lẩm bẩm :

- Lạy trời lạy đất! Giai đoạn nguy kịch đã qua!

Thế nhưng nửa canh giờ để Thiên ca kết thúc việc hành công diễn ra rất chậm...

Cuối cùng chàng mở mắt ra, nhìn Phó Phụng Minh cười nói :

- Phụng muội rất lo lắng cho tiểu huynh đúng không? Có gì đáng lo đâu?

Phó Phụng Minh đưa một ngón tay đặt lên môi ra lệnh cho chàng đừng nói to, thấp giọng đáp :

- Muội thấy trong tĩnh thất này rất kỳ quái, giống như tĩnh thất nhập quan của một vị tăng khổ hạnh, cơ quan đóng mở cửa đều ở bên ngoài, muốn ra tất phải phá cửa... nhưng cửa làm bằng thép tấm, muốn phá được không phải là chuyện dễ!

Trác Thiên Uy nói :

- Nhưng như thế nếu có kẻ muốn ám toán chúng ta không phải là chuyện dễ dàng...

Phó Phụng Minh lắc đầu nói :

- Thiên ca thử hình dung xem, nếu đối phương dùng mê hương hay độc dược ném vào lỗ thông gió, hậu quả sẽ thế nào?

Trác Thiên Uy nói :

- Nhưng bên ngoài đã có Tổng lão chủ nhân và Tổng gia huynh muội... ai dám ám hại chúng ta chứ?

Phó Phụng Minh phản đối :

- Thiên ca! Trái lại, muội thấy hành động cử chỉ của Tổng Nhã Trinh là rất đáng ngờ vì thế cả Tổng Tôn Vọng và huynh đệ Tổng Hoài An cũng không thể tin được.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Ý của muội là...

Phó Phụng Minh nói :

- Muội thấy sắc thái thần tình của Tổng Nhã Trinh rất lạ, đặc biệt ánh mắt cứ mông lung bất định... đặc biệt khi nhìn Trác huynh, trong mắt thỉnh thoảng phát ra hàn quang rất đáng sợ. Cả những người khác trong Tổng gia cũng thế...

Trác Thiên Uy nói :

- Đó chỉ là cảm giác, chỉ cần mở cửa ra là biết rõ gian ngay thôi...

Chàng nói xong bước tới mở cửa chốt trong nhưng không sao mở ra được.

Cửa bị bộ phận tự động điều khiển ở bên ngoài thao túng, chẳng khác gì một phòng giam dành cho tử tội.

* * * * *

Sau khi được Trác Thiên Uy cứu thoát khỏi đại nạn ở vịnh Lư Trúc, vị bổ đầu Hàn Chí Cao của Ngô Huyện trở về phủ bận bịu với vô số vụ án liên tiếp xảy ra trong vùng Tô Hàng, không được yên thân một ngày nào.

Ngô Trung Nhất Long là địa đầu xà địa phận Tô Hàng, thao túng đại bộ phận các nhân vật hắc đạo trong vùng nên rất đắc lực trong việc trợ giúp Hàn Chí Cao phá án.

Ngô Trung Nhất Long không chỉ giúp phá án, nhân vật hắc đạo bá chủ địa phương này còn có tác dụng rất lớn trong việc giữ gìn trật tự trị an, giải quyết tranh chấp và hạn chế xung đột giữa các thế lực hắc đạo.

Nếu không có Ngô Trung Nhất Long thì bọn hồ quần cẩu đảng trong vùng chẳng cần giữ quy củ vương pháp, các vụ thanh toán lẫn nhau trong án giết người cướp của xảy ra còn thường xuyên hơn.

Người lương thiện ai chẳng muốn mọi người tuân thủ vương pháp, không xảy ra cướp phá giết chóc để sống yên ổn thanh bình!

Nhưng lý tưởng vẫn là lý tưởng, thực tế lại không đơn giản như vậy. Hàng ngàn hàng vạn năm qua có vùng nào yên ổn được một vài năm mà không xảy ra trọng án đâu?

Hàn bổ đầu là người chính trực, khảng khái và thấu tình đạt lý. Trong quan trường có được một nhân vật như thế thật là hiếm có.

Bởi vì đa số người làm quan ngày nào là vợ vét của cải và tham ăn của công ngày đó, coi là chuyện thường tình giống như một ngày làm hòa thượng thì một ngày mang rung chuông gõ mõ vậy!

Những người tận tụy như Hàn Chí Cao thì thường được phái đến những địa phương phức tạp, thường xảy ra nhiều trọng án nên vất vả hơn những kẻ đồng liêu bất tài nhiều...

Sau sự cố ở vịnh Lư Trúc bị nội thương và chém mất một mảng da đầu, Hàn Chí Cao phải mời lang trung đến điều trị nửa tháng mới bình phục, trong thời gian đó trọng án xảy ra liên miên đủ thứ hồ quần cẩu đảng từ các nơi kéo về Tô Hàng thách thức luật pháp và chính nghĩa.

Trong thời gian này việc duy trì trật tự trị an hoàn toàn nhờ vào một tay Ngô Trung Nhất Long.

Nhưng Ngô Trung Nhất Long chỉ là một kẻ địa đầu xà, làm sao dám quản đến những tranh chấp của những thế lực lớn như Tam Tinh minh và Tử Phủ Tấn Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ và những tên ma đầu lớn cỡ Thiên hạ Thất đại hung nhân, Ngũ yêu tiên và một lũ hung thần ác sát dưới trướng Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào?

Sau sự cố xảy ra ở mật đàn Tam Tinh minh vài hôm, Hàn bổ đầu mặc quan phục đến thị sát ở khu vực Phong Kiều trấn. Đây là địa bàn phức tạp nhất, đồng thời cũng là nơi vừa xảy ra thảm án.

Những khi tra án, Hàn Chí Cao thường mặc võ phục mà rất ít khi mặc quan phục, như thế hành động sẽ có hiệu quả hơn nhưng nguy hiểm cũng nhiều hơn. Tuy nhiên hôm nay là ngoại lệ.

Ở Phong Kiều trấn Hách Minh Sơn Hách tứ gia cũng có một khách điểm để kinh doanh, có biển hiệu đề là Duyệt Lai khách điểm.

Bấy giờ mới giờ tỵ, trong khách điểm một tên tiểu nhị đã đứng tuổi đang dọn dẹp bàn ghế chuẩn bị đón khách.

Một đà bối lão nhân tuổi đã cao, bộ dạng trông chừng cũng đã gần đất xa trời xách một cái túi vải cũ bước vào, đến bên tên tiểu nhị đang dọn bàn, cười móm mém nói :

- Chào thiếu niên nhân!

Trung niên tiểu nhị cau mày nói :

- Tại hạ mà còn xứng là thiếu niên ư?

Quả thật tên tiểu nhị này đã ngoài bốn mươi tuổi, cầm chừa bộ râu chuột nhìn rất ra vẻ nhưng so với lão nhân kia thì chỉ đáng hàng con cháu.

Người còn trẻ thì sợ người ta cho mình ít tuổi, còn sáu bảy mươi thì sợ người ta gọi mình là lão già, đó cũng là chuyện thường tình.

Đà bối lão nhân hỏi :

- Người họ Vương đúng không?

Tên tiểu nhị chẳng những không tỏ ra ngạc nhiên mà còn coi đối phương biết tên họ mình là chuyện đương nhiên, hỷ hả nói :

- Không sai! Người ở Phong Kiều trấn này có ai mà không biết tại hạ là Vương Thiết Khẩu chứ?

Đà bối lão nhân nói :

- Vậy là lão nhân gia ta tìm đúng người rồi!

Wương Thiết Khẩu nhú mày hỏi :

- Lão tìm tại hạ có việc gì? Thực ra tên khai sinh của tại hạ là Vương Ngũ Phúc...

Đà bối lão nhân xua tay nói :

- Được rồi! Người xem có thứ gì kha khá bưng cho ta một mâm rượu thịt đã, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện...

Wương Thiết Khẩu vội vàng chạy đi bưng rượu thịt đến, dọn ra bàn nói :

- Lão bảo ta bưng mâm kha khá thì tại hạ mang toàn đặc sản ra đây, hãy liệu túi tiền mà ăn uống, mâm này tới hai lạng bạc kia đấy!

Đà bối lão nhân cười hô hô nói :

- Đương nhiên vào khách điểm thì phải có tiền, người sợ lão phu ăn quịt sao? Thế mà còn gọi là Vương Ngũ Phúc. Ta nghe nói người có tên khác là Vương Tắc Tử kia mà! Hô hô! Ta thấy cái tên này là đúng hơn đấy!

Wương Thiết Khẩu bị rửa, tứ giận gầm lên :

- Lão trời đánh! Người nói năng bậy bạ gì thế?

Không bậy bạ chút nào đâu! Ngũ Phúc là ngũ phúc lâm môn, còn Tắc Tử là đã có tên trong sổ thiên tào. Lão phu xem số người là đoán mệnh lắm đấy!

Duyệt Lai khách điểm là cơ sở kinh doanh của Hách gia trang, người ở đây cũng như ở Hách gia trang quen thói hung hăng, tác oai tác phúc, nay Vương Thiết Khẩu nghe một lão nhân gần đất xa trời rửa mình thì làm sao mà chịu được?

Hắn tức giận xông vào quát :

- Lão thất phu đáng chết!

Vừa quát vừa vung chưởng đánh thẳng vào mặt lão nhân!

Đà bối lão nhân nghiêng cả người lảo nhễ, vừa khéo tránh được một chưởng nhưng lại mất thăng bằng ngã nhào xuống.

Dường như lão này là cố ý tới đây gây sự nên ngã xuống tuy không đau đớn gì nhưng hai chân lại đá loạn lên làm chiếc bàn bắn đi đổ nghiêng, cả mâm thức nhắm đáng giá hai lạng bạc chưa kịp ăn miếng nào đã đổ tung tóe làm mấy người khách ngấp nghé định vào điểm sợ hãi tránh đi...

Đà bối lão nhân vừa đá vừa gào to :

- Có ai không? Cứu mạng! Điểm gia muốn giết người!

Lão vừa lảo nhễ vừa la lên như lợn bị chọc tiết làm người kéo đến mỗi lúc một đông.

Vừa khéo lúc ấy Hàn bồ đầu Hàn Chí Cao đi ngang qua liền rẽ vào hỏi :

- Chuyện gì ở đây thế?

Người trong Phong Kiều trấn chẳng mấy ai không biết vị bồ đầu tận tâm này, huống chi hôm nay y bận quan phục!

Vương Thiết Khẩu vội nói :

- Lão thất phu này định vào đây ăn vạ!

Đà bối lão nhân vừa liếc qua đã nhận ra Hàn Chí Cao vội nói :

- Ui chao! Hàn bồ đầu! Lão hán vừa ghé vào điểm, gọi một mâm mà chưa ăn được miếng nào thì tên tiểu nhị đó sanh sự xuất chưởng đánh lão hán thâm tím mặt mũi, thê thảm thế này đây! Người của Hách tứ gia xưa nay cậy thế chủ nhà ức hiếp lương dân, ai mà chẳng biết.

Vương Thiết Khẩu chen lời :

- Hàn bồ đầu! Lão thất phu đó dựng chuyện đấy! Rõ ràng là đến ăn vạ!

Hàn Chí Cao trầm giọng quát :

- Người cút đi!

Vương Thiết Khẩu lòng đầy hậm hực nhưng không dám cãi, lặng lẽ bỏ vào sát quầy hàng, miệng lẩm bẩm :

- Trời đất! Hôm nay làm sao mà ta xui xẻo thế này chứ! Mất toi một tháng tiền công là cái chắc, không chừng còn bị phạt đòn nữa!

Hàn Chí Cao khoát tay bảo mọi người vây quanh :

- Tất cả giải tán ai về nhà nấy đi? Chỉ là cuộc xô xát nhỏ, không có gì nghiêm trọng đâu.

Chúng nhân lục tục giải tán.

Rồi nhìn đà bối lão nhân nói :

- Lão trượng, mặt mũi có đến nổi thâm tím gì đâu? Nào đứng lên đi?

Đà bối lão nhân rên rỉ :

- Ui chào... lưng lão phu... đau quá! Chỉ e gãy mất rồi! Lão phu cần bắt tên du côn đó bồi thường... tiền thuốc...

Hàn Chí Cao nói :

- Dậy đi! Tìm một tử điểm nào đó vào uống mấy chén là khỏi ngay thôi!

Đà bối lão nhân rên rỉ :

- Phiên bổ đầu đại nhân giúp lão hủ một tay...

Hàn Chí Cao kéo lão đứng lên.

Trước khi rời điểm lão còn nhìn tới sau quày rửa :

- Đúng là đồ du thủ du thực!

Ra tới phố, lão nhân chẳng những không tỏ ra đau đớn nữa mà nói năng rất sôi nổi :

- Tên Vương Thiết Khẩu đó là nhân tuyển của Hách tứ gia chứ tiểu nhị tiểu nhiếc gì hần? Lần này nhất định Hách Minh Sơn phải thay tên khác!

Hàn Chí Cao nhú mày hỏi :

- Lão bá là ai thế?

Đà bối lão nhân đáp :

- Lão phu họ Phó, còn những chuyện khác Hàn bổ đầu không cần biết... Lão phu đến tìm người có chút việc...

Hàn Chí Cao nói :

- Thì ra là Trường Xuân cốc chủ Phó đại hiệp... Đại hiệp tìm tại hạ có việc gì?

Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa lấy ra một mũi tên nói :

- Lão phu đến hỏi Hàn bổ đầu xem có biết lai lịch của mũi tên này không?

Tên vót bằng gỗ Hoàng Dương rất cứng, đuôi bằng lông chim nhạn, mũi bị sút một miếng, chắc là bắn trúng vật gì rất cứng.

Hàn Chí Cao xem xét một lúc, rồi hỏi :

- Phó cốc chủ lấy được mũi tên này ở đâu thế?

- Ở Hồ gia ở Trấn Giang...

- Nơi hai tháng trước xảy ra vụ thảm án giết chết mười mấy mạng người?

- Không sai!

Hàn Chí Cao nhú mày nói :

- Lại thật... Đây là binh khí trong kho của vệ phủ, làm sao lại xuất hiện ở Hồ gia chứ?

Phó Hoa hỏi :

- Liệu có kẻ khác lấy trộm không?

Hàn Chí Cao lắc đầu :

- Kho quân khí được bảo vệ rất nghiêm mật, mà có ai lại liều mạng đột nhập vào một nơi như thế chỉ để lấy trộm mấy mũi tên?

Phó Hoa nói :

- Hàn bổ đầu cứ điều tra giúp lão phu có được không? Nhớ đừng để nhiều người biết...

Hàn Chí Cao bần khoản nói :

- Kho binh khí ở Trấn Giang, còn tại hạ là bổ đầu ở Ngô Huyện không có quyền quá vấn...
  - Vậy thì người nhờ mấy vị bằng hữu không được sao? Chẳng lẽ ở Trấn Giang người không có đồng liêu?
- Hàn Chí Cao gật đầu :
- Thôi được! Tại hạ sẽ tận lực điều tra.
  - Cám ơn! Cho dù kết quả thế nào thì cũng đừng đánh cỏ động xà được chứ?
  - Đương nhiên!
  - Hãy giữ việc này tuyệt đối bí mật, lão phu sẽ bắt liên lạc với người.
  - Tại hạ cáo từ đây!

* * * * *

Một chiếc khoái thuyền cập vào một vịnh nhỏ lau sậy um tùm.

Tổng Hoài An cùng tiểu muội Tống Nhã Trinh nhảy lên bờ, sai bảo mấy tên thuyền phu giấu thuyền vào trong đám lau lách rồi cử bước vòng xuống bên sông ở hạ lưu cách đó chừng một dặm. Bến sông này đã thuộc Châu Nam Thụy.

Gần bên sông có một đạo quán tên là Thiên Khánh quán.

Nơi đây cách phủ thành chừng hai mươi dặm, là vùng hoang vắng thê lương, cả năm suốt bốn mùa hầu như không thấy ai lai vãng.

Thiên Khánh quán quy mô không nhỏ bình thường có mười tám đạo sĩ thanh tu, vì dân trong vùng đa số là ngư dân nên thường tới quán mời đạo sĩ cúng tế và chữa bệnh cũng bằng ma thuật... Ngư dân vốn mê tín, vì thế tuy họ không giàu nhưng cúng tế thường xuyên nên các đạo sĩ Thiên Khánh quán sinh hoạt khá sung túc.

Tổng Hoài An và Tống Nhã Trinh đến trước Thiên Khánh quán, với trang phục hoa lệ của hai người đủ biết thuộc hàng khá giả không phải ngư dân bốn địa đến mời thầy cúng tế.

Một trung niên đạo sĩ nhưng không mặc pháp y đứng canh trong cổng, nhìn ra nói :

- Hai vị tìm ta!

Thấy đạo nhân nhìn chằm chằm vào bộ ngực mình, Tống Nhã Trinh bĩu môi nói :

- Nhìn gì mà mắt như muốn lột truồng người ta ra vậy? Hừ! Có thói mà muốn ăn thịt thiên nga sao?

Giọng cô ta thô tục đến khó tin, khác hẳn khi ở bên Trác Thiên Uy. Trung niên đạo sĩ đỏ mặt nói :

- Bần đạo...

Tống Nhã Trinh ngắt lời :

- Có Chân Chân Tiên Cô trong quán không?

Đạo sĩ cảnh giác nói :

- Hai vị là...

Tống Nhã Trinh đáp :

- Chúng ta họ Tống.

Rồi chỉ sang huynh trưởng giới thiệu :

- Đây là đại ca ta Tống Hoài An.

Đạo sĩ chấp tay nói :

- Nguyên là hai vị Tống thí chủ! Thật là hạnh ngộ!

- Chúng ta có việc cần thương lượng với Chân Chân Tiên Cô, bà ấy có nhà không?

Đạo sĩ lắc đầu :

- Tiên Cô không có trong quán!

Tổng Nhã Trinh nói :

- Chúng ta tới đây báo tin về Trác Thiên Uy, Chân Chân Tiên Cô không có thì thôi vậy! Đại ca! Chúng ta đi!

Trung niên đạo sĩ nghe mấy tiếng Trác Thiên Uy thì lập tức rung động nói :

- Nữ thí chủ xin lui bước!

Hắn cười nói tiếp :

- Nhất Chi Xuân quả nhiên danh bất hư truyền, đã làm gì tất phải đạt được mục đích...

Tổng Nhã Trinh cười khanh khách đáp :

- Khéo nói! Khéo nói! Lư Sơn Thất Tử cũng đáng để lắm chứ có phải chơi đâu? À quên! Bây giờ thì chỉ nên xưng là Lư Sơn Tứ Tử không sai chứ?

Chuyện đó gợi lên lòng thù hận mặt đạo sĩ liền hiện sát cơ, ánh mắt long lên như con ác thú bị thương...

Tổng Nhã Trinh cười khanh khách nói :

- Xin lỗi pháp sư, tôi nói gì sai sao?

Đạo sĩ lắng đi :

- Không có gì... Mời hai vị vào đi. Chân Chân Tiên Cô ở trung viện, phòng cuối phía đông.

Bấy giờ có một tiểu đạo sĩ đi qua trung niên đạo sĩ vẫy tay nói :

- Thanh Phong! Hãy dẫn hai vị này vào gặp Tiên Cô.

Rồi quay lại nhìn Tổng Nhã Trinh nói :

- Hai vị cứ đi theo tiểu đạo đồng kia!

- Cảm ơn pháp sư!

Nói xong cùng Tổng Hoài An đi theo Thanh Phong.

Trong tĩnh thất ở phía đông trang viện có một trung niên đạo cô chừng hai bốn hai lăm tuổi, khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp bộ đạo y rộng thùng thình không che được tấm thân sung mãn sức xuân và những đường nét gợi tình.

Đạo cô không phải ai xa lạ, chính là vị Phúc đại thư hôm trước đã gặp Lê Thiên Hương trước Vĩnh Hằng am chẳng qua hôm trước bận thanh y, hôm nay bận đạo y mà thôi.

Đạo cô đứng lên đón khách, nhoẻn miệng cười rất tươi nói :

- Ngọn gió nào đưa Tổng gia huynh muội tới đây thế? Mời ngồi mời ngồi!

Chủ khách tọa định xong thì hương trà đã được mang tới.

Tổng Hoài An nói :

- Tiên Cô! Quả thật nghe danh thì rất mong được thấy mặt, bây giờ gặp mới biết người thật còn tuyệt diệu hơn danh trăm lần! Tiểu muội vô cùng ngưỡng mộ cả võ công, dung mạo cơ trí và kiến thức của Phúc cô nương. Tại hạ nghe tề muội bình phẩm mà không tin trong thiên hạ có người hoàn hảo như thế, bây giờ mới tin là thật!

Chân Chân Tiên Cô cũng trở tài tán tỉnh không kém :

- Thật không ngờ hiền huynh muội lại tới đây! Ngưỡng mộ bấy lâu, hôm nay được gặp Tổng đại ca thật thỏa nguyện bình sinh! Không chỉ Tổng đại ca là long phụng chốn nhân gian mà lệnh muội cũng không hổ danh là Nhất Chi Xuân, thật chẳng thua kém bất cứ cành xuân rực rỡ nào! Nhân tuyển của quý phủ thật hơn hẳn Tôn phủ của Ngô Trung Nhất Long và Hách gia trang của Hách Minh Sơn! Bốn Tiên Cô vừa đến chưa lâu mà các vị đã nắm rõ hành động thật đáng mừng đáng phục!

Nhất Chi Xuân Tổng Nhã Trinh cười đáp :

- Người ngoài cuộc thì nhìn nhận sự việc sáng suốt hơn có gì lạ đâu? Không giấu gì Tiên Cô, những sự việc phát sinh gần đây ở Tô Châu, chẳng có thứ gì qua được mắt tiểu muội!

- Thật ư! Kể cả Trác Thiên Uy...

- Trác Thiên Uy ruồng gió bẻ măng... Không... nói thế thì không công bằng, nên nói hẳn thừa cơ loạn lạc mà xuất thủ giết người...

Chân Chân Tiên Cô nhướn mày hỏi :

- Thật vậy sao? Nghe nói hẳn là bậc chính nhân quân tử...

Tổng Nhã Trinh cười khanh khách nói :

- Thì ai nói nhân nước đục buông câu là không chính nhân quân tử?

Chân Chân Tiên Cô hỏi :

- Tổng tiểu muội có biết được tung tích của Trác Thiên Uy không?

Tổng Nhã Trinh cười khanh khách hỏi lại :

- Còn Tiên Cô thì sao?

Chân Chân Tiên Cô đáp :

- Tổng tiểu muội... quý phủ người đông thế mạnh. Tổng gia được coi là địa đầu xà. Còn tiểu muội kết giao với tử đệ các danh môn trong giang hồ rất đông, kiến đa thức quảng, thực ra những thứ đó ngu thư cũng không kém gì người nhưng chỉ có một mình, muốn lần ra được Trác Thiên Uy không phải là chuyện dễ dàng.

Tổng Nhã Trinh cười khanh khách đáp :

- Đương nhiên! Linh Hồ người là người đứng đầu trong Võ lâm Tứ đại mỹ nhân, cũng là một trong bốn vị thần bí nhất thiên hạ. Dưới con mắt nam nhân thì người là nữ nhân đẹp như thiên tiên, hơn nữa vô cùng giàu có và phong lưu tuyệt đại, làm sao kém tiểu muội được? Nhưng nếu tiểu muội không có bảy tám phần cầm chắc thì dám đầu mạo hiểm ngay sát nách Tổng gia?

Linh Hồ Chân Chân Tiên Cô nói :

- Bảy tám phần cầm chắc thì vẫn cứ là mạo hiểm. Đó là vì tiểu muội to gan, còn ta ta không dám làm đâu!

Thị chột à một tiếng hỏi :

- Năm ngoái Tổng tiểu muội cũng có đến Nam Kinh phải không?

Nhất Chi Xuân gật đầu :

- Có! Làm sao thư thư lại hỏi câu đó?

- Không có gì? Tiểu muội tới Nam Kinh nhất định không phải là chuyện ngẫu nhiên?

- Không! Sự thật, đó là chuyện ngẫu nhiên thôi. Trác Thiên Uy đến Tô Châu điều tra về ba chiếc ngọc thoa mới không phải là điều ngẫu nhiên. Hai tháng trước người ta nhặt được một viên Kim Quy Phỉ Thúy do ai để lại tại hiện trường vụ huyết án của Hồ gia ở Trấn Giang thì lúc đó tiểu muội đang du ngoạn ở Dương Châu cũng là chuyện tình cờ. Hai cái ngẫu nhiên và một cái không ngẫu nhiên đã dẫn đến một kết cục có hậu!

Chân Chân Tiên Cô hỏi :

- Kết cục thế nào?

Tôi nghe, suy nghĩ và chờ đợi. Tồi qua tiểu muội đã giết hai tên có thể làm hỏng việc của mình. Nếu chúng vạch mặt một người nào đó thì sẽ làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến lợi ích của tiểu muội, vì thế phải giết đi để trừ hậu họa. Đó cũng là vì quyền lợi của Phúc đại thư.

Chân Chân Tiên Cô nói :

- Vậy thì xin đa tạ... thư thư biết còn có một việc quan trọng khác mà tiểu muội còn chưa nói...

- Không sai! Việc đó là hiện giờ Trác Thiên Uy đang nằm trong tay chúng ta!

Chân Chân Tiên Cô nghe nói thế thì giật mình biết sắc hỏi :

- Thật ư?

Tổng Nhã Trinh cười khanh khách hỏi :

- Phúc đại thư không tin? Vậy thì tiểu muội xin kể đầu đuôi. Đầu tiên là Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ xuất lĩnh Thiên Nguyên đạo nhân cùng một bọn cao thủ năm sáu chục tên đến tập kích mật đàn của Tam Tinh minh ở Bách Liễu cốc, Vũ Khúc Tinh và Bắc Nhân Đồ Lãm Cổn Long đều bị thương chạy thực mạng, bọn còn lại tử thương gần hết, tiểu muội tra biết được việc này đã lừa Trác Thiên Uy tới đó, lúc ấy lực lượng của Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ vẫn còn rất mạnh, tới hơn ba chục tên. Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ tin chắc Trác Thiên Uy không thể thoát được nên xuất thủ trước, nào ngờ chỉ hai chiêu bị Trác Thiên Uy xuất thần công đánh trọng thương. Lợi dụng cú tiếp chiêu làm thiên hôn địa ám, Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ không còn khả năng động thủ, Trác Thiên Uy đã kéo tiểu muội chạy về Thạch Cổ thôn...

Chân Chân Tiên Cô nhú mày hỏi :

- Chạy về Thạch Cổ thôn? Đại mưu của Tổng tiểu muội thật kỳ diệu!

- Quá khen...

- Tiểu muội. Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào có một tên thuộc hạ là Thất Áo Hồ, đúng không?

- Không sai!

- Trong trận ác chiến đó, nha đầu đó có sao không?

Tổng Nhã Trinh đáp :

- Thị hình như bị thương nhưng chạy thoát được. Nhưng bây giờ Phúc đại thư còn cần gì đến Thất Áo Hồ nữa?

Chân Chân Tiên Cô đáp :

- Cái đó thì còn chưa biết...

- Còn gì mà chưa biết chứ? Trác Thiên Uy đang ở trong tay chúng tôi, Phúc đại thư vẫn không tin sao?

Chân Chân Tiên Cô hỏi :

- Người cần bán Trác Thiên Uy với giá bao nhiêu?

- Một bức Ngọc Bình Phong.

Chân Chân Tiên Cô thất kinh hỏi :

- Tấm Ngọc Bình Phong?

Tổng Nhã Trinh khẳng định :

- Không sai!

Chân Chân Tiên Cô lắc đầu nói :

- Tấm Ngọc Bình Phong thì không được, nhưng thư thư có thể cho người một vật có giá trị liên thành khác...

Tổng Nhã Trinh từ chối ngay :

- Không được!

Chân Chân Tiên Cô nói :

- Ở Lư Sơn ta có một tòa Tầng Trâm lâu. Tiểu muội có thể lựa chọn bất cứ viên trâm châu bảo ngọc nào, thậm chí mười cái tám cái cũng được!

Tổng Nhã Trinh vẫn cự tuyệt :

- Tôi chỉ cần tấm Ngọc Bình Phong thôi! Tiểu muội đã hỏi qua Tướng Định Công ở Cổ Cổ hiên về cổ vật bị mất tích một cách bí ẩn đó. Theo Tướng Định Công thì vào thời bình tấm Ngọc Bình Phong đáng giá ba vạn lạng hoàng kim! Đó là vật kỳ trâm chi bảo trong thiên hạ có một không hai!

- Người...

Tổng Nhã Trinh ngắt lời :

- Phúc đại thư, chúng ta không có gì phải bàn thêm về vấn đề này nữa.

Linh Hồ Chân Chân Tiên Cô nói :

- Kỳ thực cũng không có gì ghê gớm lắm... Tiền tài hay kỳ trâm dị bảo đều là vật ngoại thân, sở hữu nó chưa hẳn là phúc. Thôi được! Thư thư cho người!

Nhất Chi Xuân Tổng Nhã Trinh cả mừng hỏi :

- Bây giờ nó ở đâu?

- Ở Lư Sơn.

Tổng Nhã Trinh thất vọng nói :

- Bàn hoài rồi vẫn không đi tới đâu!

Linh Hồ Chân Chân Tiên Cô nói :

- Tiểu muội! Người cho rằng trong thời thiên hạ loạn lạc cướp bóc như rươi này, một vật như tấm Ngọc Bình Phong giá hàng vạn lạng hoàng kim mà có thể mang theo người hay sao? Ta đã đáp ứng người là quyết không nuốt lời đâu! Chẳng lẽ muội không tin nhiệm ta?

Nhất Chi Xuân Tổng Nhã Trinh đáp :

- Ngoài bản thân mình ra tôi không bao giờ tin nhiệm ai cả!

Linh Hồ nói :

- Ta sẽ phái người về Lư Sơn lấy ngay.

- Tiểu muội sẽ chờ.

- Nhưng Trác Thiên Uy...

Tổng Nhã Trinh ngắt lời :

- Một tay giao người, một tay lấy hàng.

- Nhưng vừa tới Lư Sơn vừa quay lại mất ít ra bảy tám ngày, chỉ e để đêm dài nhiều mộng...

Tổng Nhã Trinh lạnh lùng nói :

- Đó là việc của Phúc đại thư!

Linh Hồ đề nghị :

- Hay là thế này... trước tiên nên đem Trác Thiên Uy hủy đi...

Tổng Nhã Trinh lắc đầu đáp :

- Đó không phải là hành động khôn ngoan của người làm ăn. Phúc đại thư thử nghĩ xem, một khi Trác Thiên Uy chết rồi thì thư thư lấy xác hắn làm gì? Khi đó người có chị giao hàng không?

Linh Hồ đành nhượng bộ :

- Thôi được, ta sẽ theo ý muội. Vấn đề này coi như đã thỏa thuận xong.

- Một lời đã xuất tứ mã nan truy! Phúc đại thư! Việc của Ngô Trung Nhất Long và Hách tứ gia không liên quan gì đến thư thư chứ?

- Đương nhiên là không! Xưa nay ta không quá vấn đến những chuyện vô vị như thế! Nếu không có phi vụ làm ăn nào đáng kể, khi rảnh rỗi ta hãy đi du ngoạn chẳng thú hơn sao? Đại ca người là một vị hướng đạo tốt, huynh ấy cũng rất ngưỡng mộ thư thư... Vậy cứ để lệnh huynh bồi hành với Phúc đại thư mấy ngày! Tin rằng lệnh huynh sẽ là một chủ nhân mến khách!

Linh Hồ tuy trong lòng muốn ăn tươi nuốt sống vị tiểu muội này nhưng ngoài mặt thì nói cười rất tươi, thỉnh thoảng ném cho Tống Hoài An một cái nhìn tình tứ, giả như Tống Nhã Trinh và Tống Hoài An biết trong đầu vị Chân Chân Tiên Cô kia trù định âm mưu gì tất chúng phải rợn tóc gáy!

Thực ra cả hai nữ nhân này đều có bộ mặt xinh đẹp như thiên tiên nhưng lòng dạ còn độc hơn rắn rết!

Nhất Chi Xuân Tống Nhã Trinh cười khanh khách nói :

- Rất hoan nghênh!

Linh Hồ nhìn Tống Hoài An cười khanh khách nói :

- Tiểu muội định đến các hồ Động Đình, hồ Tây và Thái Hồ du ngoạn... không biết Tống huynh thấy có hợp không?

Tống Hoài An đáp :

- Một khi Phúc cô nương đã chọn thì đó nhất định là chốn Bồng Lai tiên cảnh rồi! Cô nương đi đến đâu tại hạ cũng xin tùy hành!

Nhất Chi Xuân Tống Nhã Trinh nói :

- Đại ca! Xin giới thiệu với huynh là Phúc đại thư đối với các loại kỳ trân dị bảo là niềm đam mê lớn nhất, chu du lãm thưởng thiên hạ là đam mê thứ hai, đi với Phúc đại thư huynh sẽ không thất vọng đâu! Chỉ là huynh nhớ phục vụ khách nhân cho tốt!

Tống Hoài An cười nói :

- Nên nói là phục vụ giai nhân thì đúng hơn.

Linh Hồ Phúc đại thư cười đáp :

- Nên sửa lại câu vừa rồi một chút đúng là Phúc đại thư ta đối với các loại kỳ trân dị bảo là niềm đam mê lớn nhất, nhưng chu du lãm thưởng thiên hạ chưa phải là đam mê thứ hai...

Tống Hoài An cười hỏi :

- Vậy đối với cô nương niềm đam mê thứ hai là gì?

Linh Hồ trả lời tỉnh rụi :

- Là được bầu bạn với những nam nhân phong lưu tuấn tú như Tống huynh đây!

Tống Hoài An cười hô hô đáp :

- Tại hạ cũng thế...

Thối đời thì một nữ nhân lăng lơ sẽ không chịu nổi khi thấy một nữ nhân khác còn lăng lơ hơn mình. Tống Nhã Trinh liền nhìn Tống Hoài An nói :

- Đại ca, trời không còn sớm nữa. Chúng ta đi thôi!

Linh Hồ ngăn lại nói :

- Khoan đã!

Nhất Chi Xuân cau mày hỏi :

- Phúc đại thư còn gì nữa?

- Làm sao ta biết được Trác Thiên Uy vẫn đang nằm trong tay các ngươi hay không mà mạo hiểm cho người về Lư Sơn lấy Ngọc Bình Phong!

Tổng Nhã Trinh nhú mày nói :

- Tiểu muội hỏi đại thư từ sau cuộc chiến ở Bách Liễu cốc đã qua ba bốn ngày rồi đại thư có nghe tin hắc hạ lạc ở đâu không?

Linh Hồ đáp :

- Đúng là không nghe ai nói tới...

Tổng Nhã Trinh cười khanh khách nói :

- Như vậy là hắc đã mất tích! Chứng cứ đó đối với đại thư còn chưa đủ hay sao? Cứ cho người mang Ngọc Bình Phong tới, nếu không thấy Trác Thiên Uy đại thư đừng giao vật là được thôi mà!

Linh Hồ gật đầu nói :

- Như thế cũng được... xin lỗi đại thư ta hơi cả nghĩ một chút thôi! Hai vị xin tùy tiện, bẩm Tiên Cô không tiện!

Tổng Hoài An nói :

- Phúc cô nương khách khí quá!

Linh Hồ nói :

- Hãy gọi ta là Chân Chân! Sắp tới công tử sẽ làm chủ nhân tiếp đãi ta bảy tám ngày, xưng hô khách sáo như thế nghe sao được? Ở đây thật kỳ quái, bọn kỹ nữ ở các thanh lâu đều được xưng là cô nương... làm như chúng là gái nhà lành vậy...

Tổng Hoài An nói :

- Nhưng đó chỉ là danh từ dùng để xưng hô thôi! Bọn chúng làm sao sánh nổi với Tiên Cô? Về cả tham vọng, địa vị và nhân phẩm...

Linh Hồ xua tay nói :

- Thôi thôi! Không bàn đến chuyện đó nữa! Huynh để lệnh muội về trước đi, đến tỉnh thất tôi bàn bạc thêm một chút về chuyến du lịch sắp tới...

Tổng Hoài An cao hứng đáp :

- Tại hạ nhất nhất tuân lệnh nàng, Chân Chân!

Nói xong chẳng để ý gì đến tiểu muội nữa, cứ đi theo Linh Hồ tới một gian tĩnh thất bên ngoài thì trông bình thường nhưng bên trong được bài trí rất mỹ lệ.

Thiên Khánh quán là chốn thanh tu mà có một căn phòng như thế kể cũng lạ đời.

Trong phòng không có bàn ghế, Linh Hồ mời Tổng Hoài An ngồi xuống giường nói :

- Bây giờ dù trời sắp cũng không ảnh hưởng đến chúng ta!

Thị ngồi xuống bên cạnh Tổng Hoài An nói tiếp :

- Đời người phỏng được bao nhiêu? Ngày ngày cứ lo nghĩ đến những chuyện dung tục, thật chán quá đi mất, như thế không đáng gọi là sống nữa!

Tổng Hoài An tán thành ngay :

- Đúng thế, Chân Chân! Đời người trăm năm chỉ là chớp mắt! Tuổi trẻ sung mãn nhiệt huyết và sức lực thể này, không tranh thủ mà hành lạc thì sống làm gì?

Linh Hồ tiếp lời :

- Nếu không như thế thì hoa niên làm gì? Xinh đẹp mỹ lệ bao nhiêu cũng uống phí đi thôi! Khách khách khách...

Vừa cười dâm dật, thị vừa dựa hân tẩm thân trẻ trung kiều diễm vào người Tổng Hoài An.

Sau một vài động tác kích dục, cả hai bắt đầu bốc lửa...

Đầu tiên là Linh Hồ tự cởi bộ đạo y, phô bộ ngực tròn căng trắng ngần...

Tổng Hoài An cũng hấp tấp trút bỏ y phục...

Tuy nhiên Linh Hồ không chịu khuất phục ngay, chờ cho dục vọng của Tổng Hoài An lên tới đỉnh điểm, thị chợt khoác y phục vào nói :

- Huynh cứ ở đây chờ một lúc, thiếp đi cho người tới Lư Sơn lấy Ngọc Bình Phong...

Tổng Hoài An nài nỉ :

- Chân Chân! Vội gì chứ? Nếu nàng quá thích nó ta có thể thuyết phục muội muội đổi lấy vật khác...

Chân Chân cười khanh khách nói :

- Huynh là người tốt, nhưng vấn đề không đơn giản như huynh nghĩ đâu! Lệnh muội trác hiệu là Nhất Chi Xuân, ý chí đã tâm đều rất lớn, làm sao chịu nghe lời huynh chứ? Huynh chỉ là... Mà thôi! Trác Thiên Uy sống thêm một ngày là ta một ngày ăn không ngon miệng, ngủ không yên giấc. Chàng cứ ở đây chờ chốc lát, thiếp sẽ quay lại phục vụ ngay! Nhưng chàng phải nói rõ cho thiếp biết tình hình về Trác Thiên Uy, được chứ?

Tổng Hoài An gật đầu :

- Đương nhiên! Ta sẽ kể tường tận cho nàng biết...

Linh Hồ gật đầu, mang giày vào cẩn thận rồi đi ra hậu quán, tới trước một gian thạch thất trước cửa có hai trung niên đạo sĩ cao lớn mang đao canh gác.

Thấy Linh Hồ đến, cả hai cung kính cúi chào nói :

- Mời Tiên Cô vào đi! Hai vị tiên trưởng đang chờ trong đó...

Linh Hồ gật đầu, đẩy cửa bước vào.

Trong thạch thất có ba lão đạo ngồi sau bộ bàn bát tiên.

Linh Hồ gật đầu chào rồi ngồi đối diện với ba đạo nhân kia, vừa ngồi đã nói ngay :

- Trước khi trời tối phải tập trung đầy đủ nhân số, tất cả những người chỉ huy nắm chắc thực lực tới đây báo cáo và nghe phổ biến nhiệm vụ từng tổ, chuẩn bị sẵn sàng chờ lệnh xuất phát!

Lão đạo ngồi giữa để bộ râu dê nói :

- Chân Chân! Đừng quá kích động! Thạch Cổ thôn Tổng gia là một pháo đài kiên cố thể nào người cũng biết rõ mà! Nếu chúng ta dốc toàn lực cường tập, cao thủ chân chính có đủ khả năng phá tuyến phòng thủ đó chỉ e không nhiều đâu!

Linh Hồ lắc đầu nói :

- Không phải cường tập!

Lão đạo hỏi :

- Vậy người...

Linh Hồ đáp :

- Tôi sẽ không chế Tống Hoài An. Tên này bản lĩnh có hạn. Chỉ đáng ngại là Nhất Chi Xuân Tống Nhã Trinh. Tuy nhiên tôi cũng sẽ có cách đối phó với nha đầu đáng chết này...

Lão đạo nói :

- Vậy chúng ta...
- Chuẩn bị hiệp công, trong ứng ngoài hợp!
- Khả năng thành công không?

Linh Hồ khẳng định :

- Không phải khả năng mà là chắc chắn. Canh tư là thời điểm thích hợp nhất, lúc đó trời tối mà bọn canh gác thì đều chập chờn không tỉnh táo. Trời tối như vậy cung tên sẽ chẳng có bao nhiêu tác dụng. Chỉ cần hành động thần tốc là nhất định thành công thôi! Các vị hãy nhớ là giết sạch không để bất cứ tên nào sống sót!

Cả ba đạo nhân đồng thanh đáp :

- Chúng tôi nhớ rồi!

Linh Hồ gật đầu nói :

- Còn kế hoạch thế nào xin ba vị bàn định đi, nhưng đừng tiếp cận quá sớm. Mau chuẩn bị đi!

11. Chương 11: Quân Ma Hồn Chiến

Tống Nhã Trinh chờ hồi lâu thì rất sốt ruột, lầu bầu chửi rủa :

- Yêu phụ kia thật tinh ranh như cáo, quả không hổ danh Linh Hồ! Mà đại ca cũng hồ đồ quá, đối với hạng nữ nhân đó mà không cảnh giác thì rất dễ bị ném khổ đầu!

Trong lúc đó thì Linh Hồ đã quay lại tĩnh thất ngồi áp tấm thân trần vào Tống Hoài An như trước, một cánh tay trần trụ ôm lấy cổ Tống Hoài An, tay kia bưng một chén trà nói :

- Chàng sợ thiếp đầu độc hay sao mà không uống chứ? Tiểu muội chàng luôn luôn cầm đao đằng chuôi, để chàng ở đây để giám thị ta, tiện thiếp dám làm gì chứ?

Tống Hoài An nói :

- Chân Chân! Miệng lưỡi nàng thật lợi hại!

Nói xong đưa tay đẩy cặp vú áp vào má mình ra, bưng chén uống một ngụm rồi nói :

- Tệ muội cũng đưa cho Trác Thiên Uy và tên đồng bọn một bình trà pha sẵn mê dược, tạm thời chúng còn chưa uống nhưng sớm muộn gì cũng phải uống thôi!

Linh Hồ ngạc nhiên hỏi :

- Sao? Trác Thiên Uy còn có đồng bọn nữa ư? Có phải Thất Ảo Hồ không? Tôi và Tống Nhã Trinh đã thỏa thuận cụ thể rồi kia mà?

Tống Hoài An lắc đầu đáp :

- Không phải Thất Ảo Hồ đâu? Đó là một thiếu niên rất thanh tú tên là Quan Nhất Minh. Hắn là nghĩa đệ của Trác Thiên Uy.

Hắn bắt đầu vẫn anh hùng hảo hán xuống, sờ soạng khắp người cô ta, miệng đã bắt đầu ngọng đi :

- Chân Chân! Nữ nhân trong thiên hạ không ai có thể sánh được với nàng!

Linh Hồ vẫn giữ được bình tĩnh nói :

- Quan Phụng Minh? Trác Thiên Uy xưa nay độc lai độc khứ, làm sao mà đột nhiên có một tên nghĩa đệ chứ? Hoài An...

- Gì thế?

- Các người đã lấy khẩu cung chúng chưa?

- Chưa...

- Các người...

Thị không nói tiếp được nữa vì đã bị Tống Hoài An chồm lên người bịt miệng cô ta bằng một cái hôn...

Linh Hồ nhẹ nhàng nhưng kiên quyết đẩy Tống Hoài An ra nói :

- Nếu không nói rõ mọi chuyện, huynh đừng hòng chiếm hữu được tôi!

- Nói rõ vấn đề gì?

- Tôi cần biết tất cả!

Tống Hoài An nói :

- Đương nhiên ta sẽ nói, nhưng...

Linh Hồ ngắt lời :

- Không nhưng gì cả! Nếu huynh không nói rõ mọi chuyện thì hãy đứng lên, mặc y phục vào đi!

Tống Hoài An lúc này đã bốc lửa, có bí mật nào mà không thể nói ra cho mỹ nhân nữa?

Hắn vừa nhồm nhoàm cắn vào cặp vú vừa hổn hển hết nói :

- Được, ta sẽ nói... tiểu nương tử muốn biết gì?

- Các người dùng biện pháp nào mà khống chế được Trác Thiên Uy?

Tống Hoài An đáp :

- Sau khi đấu với Tử Phủ Tấn Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ một chưởng, yêu đạo bị trọng thương nhưng Trác Thiên Uy cũng thụ thương không nhẹ, tuy nhiên vẫn chạy thoát được khỏi Bách Liễu cốc, được tiểu muội dắt về Thạch Cổ thôn do ngu huynh đưa đi tĩnh dưỡng. Tiểu huynh mang hai huynh đệ hắn đưa vào thiết lao mà chúng không một chút nghi ngờ, đem khóa kín lại. Hô hô... Bây giờ chúng đã giống như rùa nằm trong hũ, bình trà độc trước sau gì cũng phải uống thôi, chẳng lẽ nhịn khát mấy ngày mà được sao?

- Thiết lao ở đâu?

- Dưới tầng hầm tòa biệt lâu ở hậu viên.

* * * * *

Cũng vào giờ đó ở mật đàn của Tam Tinh minh trong Bách Liễu cốc tình hình khá yên tĩnh. Trong khu vực hôm trước Trác Thiên Uy bị bọn Tử Phủ Tấn Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ, Thiên Nguyên đạo nhân và bọn thuộc hạ vây công, hiện giờ hoàn toàn tĩnh lặng không thấy bóng người. Chỉ có mùi huyết tanh còn phảng phất đây đó và tiếng chim chiều xao xác kéo nhau về tổ.

Tuy nhiên không khí tĩnh lặng không phải bao giờ cũng không có người. Ít ra trong mấy ngôi thảo đường dưới tán rừng liễu còn một số người tụ tập.

Đó là người của Tam Tinh minh sau khi có thêm quân tiếp viện đã quay lại tái chiếm mật đàn. May là Tử Phủ Tấn Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ đã bị trọng thương được Thiên Nguyên đạo nhân và bọn thuộc hạ dìu về Hách gia trang nên không xảy ra giao chiến.

Thực ra Thiên Nguyên đạo nhân đã khoa trương chiến tích, vì người của Tam Tinh minh tuy thất bại bỏ chạy khỏi mật đàn nhưng tổn thất không trầm trọng như hắn nói.

Bấy giờ trong thảo đường có hai vị trong Tam Tinh là Chức Nữ Tinh Hoàng Tổ Quyên và Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh, chỉ riêng đại gia Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long không có mặt, nhưng ngoài ra có thêm mấy người khác là Bắc Nhân Đồ Lãm Cổn Long và Vô Tình Giả Thất Cô, trong đó Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh và Bắc Nhân Đồ đầu với Tử Phủ Tấn Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ bị nội thương đã hồi phục, còn Chức Nữ Tinh Hoàng Tổ Quyên và Vô Tình Giả Thất Cô thì mới đến tiếp viện nên không bị thương tích gì.

Tam Tinh minh là một môn phái lớn, chiếm lĩnh cả một khu vực rộng lớn Trường Giang và Hoàng Hà nên thu phục được rất nhiều cao thủ lừng danh trong Hắc đạo.

Tuy nhiên trong vùng này còn có một vị bá chủ Hắc đạo nữa là Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào Kháng bá chủ.

Đây là nhân vật Hắc đạo rất có danh đầu, xứng đáng là gian hùng bá chủ một phương.

Trong khi đó rải rác còn có một số nhân vật tiểu bá vương khác, mỗi tên cát cứ một khu vực nhỏ.

Vùng Hồ Quảng thì quyền khống chế thuộc một số nhân vật mà không thuộc quyền chỉ huy của người nào rõ rệt.

Ở Trấn Giang thì nằm trong sự cai quản của Đa Tí Thương Viên Thượng Quan Trung.

Vùng Tô Châu thì do Ngô Trung Nhất Long Tôn Chính làm bá chủ.

Hàng Châu thì do Thác Thập Thiên Vương Lý Côn Sơn thao túng.

Địa bàn càng rộng thì quyền hành và danh lợi càng lớn, ngoại trừ những người lực bất tòng tâm vì không đủ tài không đủ lực mới không nuôi tham vọng, còn những nhân vật võ công cao, thanh thế lớn đương nhiên không muốn phân quyền mà muốn tập quyền, mua chuộc hoặc bức hiếp các tiểu bá vương quy thuận hoặc đầu nhập vào bang phái mình để tăng cường thanh thế, từ đó thu được nhiều danh lợi.

Một nước nhỏ nằm giữa hai cường quốc muốn không bị nghiền nát tất phải quy thuận một trong hai cường quốc kia. Đó là kết cục tất yếu. Chỉ riêng Ngô Trung Nhất Long Tôn Chính nhờ xảo quyệt nên mới giữ được quyền tiểu bá, còn Đa Tí Thương Viên Thượng Quan Trung và Thác Thập Thiên Vương Lý Côn Sơn thì đã sớm uốn gối quy hàng!

Vậy bây giờ trong hai thế lực Tam Tinh minh và Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào thì bên nào hùng hậu hơn?

Trong võ lâm không ai cam chịu hai tay nhường quyền lợi của mình cho người khác. Vì Ngô Trung Nhất Long chỉ là một tiểu bá nên buộc phải chơi dao hồng thừa cơ chọc vào tim kẻ khác, nhưng người không đủ bản lĩnh chơi dao thì có ngày không chừng sẽ tự hại mình!

Tam gia Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh là hạng người hữu dũng vô mưu, có khỏe mà kém khôn, dáng người hùng dũng như hùm như báo, sử một thanh Nhạn Linh đao nặng tới hơn ba chục cân, tí lực cực cường hiếp người sánh nổi, nhưng hấn chỉ thiên về vũ lực, tin rằng trong thiên hạ mọi vấn đề phải được giải quyết bằng vũ lực.

Đương nhiên Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh biết rõ trong giang hồ hắc đạo toàn là những nhân vật trụy lạc, tham lam, giảo hoạt và độc ác hung tàn, muốn thu phục chỉ huy bọn người này không dễ.

Nhưng hấn lại nghĩ giản đơn rằng cốt cứ cường chế trước đã, tên nào có thể dùng được thì dùng, nếu không dùng được thì cứ giết đi. Ai mạnh thì kẻ đó là thống lĩnh!

Quả thật với thanh Nhạn Linh đao trong tay, hấn không phải nhiều năm xưng hùng xưng bá cả vùng Hồ Bắc, Hà Nam đó sao?

Vì thế từ khi Trác Thiên Uy xuất hiện trong cuộc ẩu chiến khốc liệt ở Giang Nam mà nhiều lần dám đối địch với mình, hấn vô cùng tức giận, luôn luôn chủ trương tiêu diệt chàng, một kẻ không biết sống chết dám đơn thân độc mã chống lại thế lực hùng hậu của mình, không chỉ giết một kẻ ngông cuồng dám bẻ nạng chống trời mà còn tiêu diệt ý chí những người muốn phản kháng!

Thế nhưng sự tình thường xảy ra trái với ý nguyện con người. Trác Thiên Uy trải qua rất nhiều khổ nạn nhưng vẫn bình yên vô sự, không những thế cứ mỗi lần thoát hiểm, uy danh càng hiển hách hơn...

Bởi thế lần đầu tiên hấn hạ mình nghe lời thuyết phục của kẻ khác, áp dụng độc kế của Bắc Nhân Đồ Lãm Cồn Long và Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương liên kết với Nhất Chi Xuân Tổng Nhã Trinh chẳng thiên la địa võng ở Bách Liễu cốc để chờ Tổng Nhã Trinh lừa Trác Thiên Uy đến mà tiêu diệt.

Thế nhưng lại một lần nữa trời không chiều ý người! Ngay đêm đó bọn người của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào do Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ suất lĩnh lại bất ngờ tập kích Bách Liễu cốc làm Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh và nhiều cao thủ khác trong đó có Bắc Nhân Đồ Lãm Cồn Long và Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương bị thương. Tam Tinh minh bị tổn thất nặng phải bỏ mật đàn chạy đi. Nhờ có Chức Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên tiếp viện nên mới dám quay lại tái chiếm Bách Liễu cốc.

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh tuy tự vỗ ngực xưng mình là bất phàm nhưng với vị nhị gia Chức Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên thì không dám cuồng ngông tự phụ.

Võ công của Chức Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên cao minh hơn Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh nhiều. Với thanh Nhạn Linh đao hơn ba chục cân nhưng nếu Chức Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên dùng thanh kiếm mảnh mai thì triển tuyệt học thì Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh chưa phát huy nổi năm thành hỏa hầu. Vì thế hấn mới phải khuất thân chịu xếp vào hàng thứ ba trong Tam Tinh minh.

Một võ sĩ mà mê tín vào võ lực tất dễ dàng khuất phục đối với người có võ lực cao hơn.

Có viện binh đến tất nhiên tinh thần phần chấn hơn rất nhiều.

Người không rõ nội tình khi thấy thân thể Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh uy vũ như thế mà chỉ là tam gia thì tất nghĩ nhị gia cũng là người xương sắt da đồng, đầu to như cái đầu, thân như bò mộng, dùng búa khai sơn cả trăm cân!

Tuy nghe tên Chức Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên thì nhất định là nữ nhân, nhưng đoán rằng đó nhất định là hạng mẫu dạ xoa thô lỗ và xấu xí.

Thế nhưng hiệu xưng chức nữ thì sao lại là quái nữ thô lỗ xấu xí được?

Thế nhưng sự thực không phải như thế!

Trong thảo đường vì không có mặt đại gia Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long nên ngồi ở ngôi chủ tọa đương nhiên là nhị gia Chức Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên.

Nhị gia Chức Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên ngồi bên cạnh Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh, vốn chưa bằng một nửa Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh nên ngồi bên cạnh hấn trông càng mảnh dẻ yếu điệu hơn, chẳng những không xấu xí mà còn rất xinh đẹp.

Đó là một trung niên phụ nhân mới chừng ba mươi tuổi, liễu yếu đào tơ, mi mục như vẽ, tuy không cực kỳ kinh dị nhưng năm bảy năm trước tất phải là một trang quốc sắc thiên hương thân hoài tuyệt học, kiếm thuật thông huyền khiến cao thủ hắc bạch lưỡng đạo nghe danh đều kinh hồn táng đờm!

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh thuật cho nhị gia nghe về diễn biến chiến cuộc xong, tức giận nói :

- Hai tên yêu đạo Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ và Thiên Nguyên thật là một lũ vô sỉ ti tiện! Chúng không cảnh cáo tiếng nào, cũng không gọi trận, ra lệnh cho thuộc hạ bất ngờ đánh úp. Yêu đạo Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ là một trong Ngũ yêu tiên, thanh danh không phải là nhỏ, võ công cũng rất cao mà lại là kẻ ti tiện đốn mạt như thế...

Chức Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên nói :

- Lão tam! Đừng quá kích động như thế. Theo lời người kể thì có thể chúng đột kích như vậy vì tưởng rằng người với Trác Thiên Uy đang thương lượng để hợp tác. Chỉ có đối phó với Trác Thiên Uy nên Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ mới phải bất chấp thanh vọng và thân phận để đánh úp như vậy! Điều đó có nghĩa là việc người liên kết với Nhất Chi Xuân Tổng Nhã Trinh đã bị tiết lộ!

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh nói :

- Không có khả năng! Tiểu đệ với Nhất Chi Xuân bàn bạc rất bí mật, chỉ có một vài người tâm phúc của chúng ta biết mà thôi!

Chức Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên lắc đầu nói :

- Người ta nói một miệng thì kín, chín miệng thì hở kia mà! Chỉ cần người thứ ba biết là không còn bí mật nữa!

- Mà thôi. Thế nào thì chuyện cũng đã qua, bây giờ cứ xem bọn Ngô Trung Nhất Long có phản ứng thế nào về chuyện này? Ngô Trung Nhất Long ngầm liên kết với Trác Thiên Uy mà!

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh lắc đầu :

- Không thấy Ngô Trung Nhất Long có phản ứng gì?

- Còn Hách Minh Sơn?

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh khinh bỉ nói :

- Hách Minh Sơn thì có cần lạng gì chứ? Chỉ cần trừ được Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào thì Hách gia trang tự khắc tan vỡ!

Chức Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên gật đầu :

- Không sai!

- Có lẽ đại ca nay mai là đến vì thế trước khi đại ca tới đây chúng ta hãy nghĩ kế tiêu diệt Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào, một mặt để trả thù, mặt khác khi đại ca trở về thấy vậy sẽ yên tâm.

Chức Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên hỏi :

- Đã điều tra được Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào hạ lạc ở đâu không?

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh gật đầu :

- Đã nắm được nơi hẩn ẩn tích.

- Nếu vậy thì tốt! Lát nữa chúng ta sẽ bàn bạc, còn Trác Thiên Uy hiện có tin tức gì không?

- Hình như hẩn bị thất tích.

Chức Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên nhìn Bắc Nhân Đồ Lãm Cổn Long ngồi đối diện hỏi :

- Chẳng lẽ người của chúng ta mà không theo dõi được hẩn?

Bắc Nhân Đồ đáp :

- Tên này bị vấp nhiều nên rút kinh nghiệm, gần đây tinh ranh như cáo, ngay cả những trinh sát bản lĩnh cao minh nhất cũng bị cắt đuôi. Không chỉ chúng ta mà Ngô Trung Nhất Long và Hách Minh Sơn đều phái người theo dõi nhưng không hơn gì chúng ta.

Chức Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên nhú mày nói :

- Ngô Trung Nhất Long liên minh với Trác Thiên Uy kia mà? Vì sao lại phái người điều tra?

Vô Tình Giả Thất Cô chột lên tiếng :

- Không chỉ Ngô Trung Nhất Long cho người bí mật theo dõi Trác Thiên Uy mà theo tin tức trinh sát của hẩn tiết lộ thì hiện Trác Thiên Uy đang ở một nơi gần Hàn San tự...

Chức Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên nhú mày nói :

- Ngô Trung Nhất Long thuyết phục Trác Thiên Uy ở lại để làm chỗ dựa cho mình. Hẩn thừa biết chúng ta và Hách Minh Sơn đều muốn giết Trác Thiên Uy vì thế không có lý gì hẩn lại để lộ tin tức để người bảo hộ mình bị giết... Có thể đây là do chúng cố tình tung tin giả. Thất Cô hãy đích thân đi xác minh lại tin tức này!

Vô Tình Giả Thất Cô đứng lên, cúi người đáp :

- Thất Cô tuân lệnh!

Chức Nữ Tinh Hoàng Tổ Quyên nói thêm :

- Nếu cần người cứ trực tiếp tìm Ngô Trung Nhất Long mà lấy khẩu cung. Làm được chứ?
- Thuộc hạ làm được!

Chức Nữ Tinh Hoàng Tổ Quyên nói tiếp :

- Thất Cô phải điều tra mấy vấn đề: Thứ nhất, có đúng là Trác Thiên Uy chuyển tới phụ cận Hàn San tự hay không. Nếu đúng thì hẳn chuyển đến đó nhằm mục đích gì? Thứ hai, vì sao Ngô Trung Nhất Long lại để lộ hành tung Trác Thiên Uy để bán đứng hắn? Thứ ba, ai tiết lộ tin tức các người liên kết với Nhất Chi Xuân Tổng Nhã Trinh để lừa Trác Thiên Uy tới Bách Liễu cốc cho Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào biết?

Vô Tình Giả Thất Cô cung kính đáp :

- Thuộc hạ tuân lệnh!

* * * * *

Trong thiết lao bên dưới ngôi biệt lâu ở hậu viên Thạch Cổ thôn, ngọn nến cháy đã gần tàn, nến cháy thừa chảy thành một đồng khá lớn tụ xuống chân nên có thể đoán nến cháy đã hai ba canh giờ rồi!

Trên tấm nệm cỏ Trác Thiên Uy vẫn ngồi tọa công, hai người đã thử phá cửa xông ra nhưng cánh cửa bằng thép phiến dày tới năm sáu phân không chút suy yếu...

Biết phá cửa thoát ra là vô vọng, họ đành ngồi tĩnh tọa dưỡng thần, chờ đợi biến cố xảy ra để dốc toàn lực đối phó.

Phó Phụng Minh ủ rũ ngồi bên cạnh chàng cười khổ nói :

- Thiên ca! Bây giờ thì huynh đã tin nha đầu kia lừa chúng ta vào đây với ý đồ bất thiện rồi chứ?

Trác Thiên Uy thở dài đáp :

- Đúng là nhân tâm khó lường! Không ngờ yêu nữ đó mặt phật tâm xà như thế...

Trên chiếc bàn nhỏ ngoài cây nến ra còn có một bình trà và hai chén trà nhỏ, trà trong chén đã nguội ngắt nhưng không ai động đến giọt nào, mặc dù cả hai đều rất khát.

Bởi vì Phó Phụng Minh dùng chiếc trâm bạc giấu trong người kiểm tra đã nhận thấy trong trà có độc!

Phó Phụng Minh lại hỏi :

- Thiên ca có biết bọn người của Tổng gia này lai lịch thế nào không?

Trác Thiên Uy lắc đầu cười khổ đáp :

- Tiểu huynh không biết chút gì về chúng cả!
- Huynh nghĩ xem chúng sẽ làm gì chúng ta?
- Làm gì còn chưa biết, nhưng chẳng có hảo ý gì đâu. Phụng muội, tiểu huynh xin lỗi vì để muội phải liên lụy. Tiểu huynh thật chẳng ra gì, bị lừa cho chán rồi mới sáng mắt ra. Muội chỉ cần nhìn qua là biết yêu nữ đó bất thiện rồi còn ta...

Phó Phụng Minh nói :

- Huynh có lỗi gì chứ? Chung quy chúng ta là cùng mục đích, cùng chia sẻ hoạn nạn là đúng thôi! Huynh vì tra tìm bảo vật gia truyền còn muội thì hành hiệp truy hung. Dù gặp hoạn nạn sinh tử gì thì cũng rán chịu, vì việc mình sao lại trách người khác?

Trác Thiên Uy nói :

- Phụng Minh! Muội thật tốt!
- Quá khen! Thiên ca! Chúng ta có thể thử phá cửa lần nữa không? Huynh có đao, muội có kiếm...

Trác Thiên Uy lắc đầu :

- Không hy vọng gì phá được đâu! Chỉ sợ dù có phá được cửa này, bên ngoài còn cửa khác kiên cố hơn...
- Chúng ta không được mất hy vọng! Muội quyết không cam tâm khoanh tay ngồi để mặc chúng đến muốn làm gì thì làm!

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Không sai! Phải kiên cường như thế mới được! Trời không tuyệt sinh lộ chúng ta đâu! Nhất quyết phải tìm cách thoát ra khỏi địa ngục này...
- Nhưng đã sau hai canh giờ, thời gian lâu như thế mà không có động tĩnh, không biết chúng có âm mưu gì?
- Như vậy nghĩa là chúng không vội đối phó với chúng ta... Cũng có thể đã xảy ra biến cố nào đó... biến cố đó sẽ tạo cơ hội cho chúng ta...
- Hy vọng là như thế...

Trác Thiên Uy nói :

- Phụng muội, hãy im lặng nghe xem, hình như có tiếng động...

Phó Phụng Minh ngưng thần lắng nghe một lúc rồi nói :

- Không sai! Tiếng động từ sau bức tường bên hữu...

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Đúng thế! Nhưng chúng ta cứ làm như đã khát lửa đi không biết gì để chúng khỏi đề phòng... hãy ngồi yên vận công chuẩn bị...

Trong lúc đó ở trong gian thạch thất ngay bên hữu thiết lao dành cho hai tên cai ngục Tống Trung và Tống Dũng có tới bốn người ngồi quanh bàn.

Bốn người này gồm chủ nhân Tống gia Tống Tôn Vọng, Tống Hoài Dân và Tống Nhã Trinh không thấy Tống Hoài An mà có một lão nhân tuổi độ thất tuần, râu tóc bạc trắng bù xù nhưng mặt mũi rất hung ác.

Tiếng động mà Trác Thiên Uy và Phó Phụng Minh vừa nghe thấy chính là do lão nhân dùng một que sắt đục vào tường.

Trên tường khi xây đã chừa sẵn mấy lỗ nhỏ loe miệng về phía thiết lao nay chỉ cần gỡ lớp vôi là lộ ra, từ phòng này dán mắt vào lỗ có thể nhìn rõ cảnh tượng trong thiết lao, nhưng từ thiết lao nhìn sang thì không thấy.

Lão nhân nhìn một lúc rồi quay lại bàn.

Tống Tôn Vọng hỏi :

- Cha, chúng đã uống hết trà chưa?

Lão nhân đáp :

- Còn nguyên. Và xem tư thế ngồi của chúng thì vẫn còn duy trì được chưa ngắt đi...

Tống Hoài Dân nói :

- Cha, có nên phóng độc yên sang cho chúng ngắt đi rồi lôi cổ ra không?

Tống Tôn Vọng lắc đầu đáp :

- Không cần vội! Dù sao thì trong thiết lao rất chắc chắn, cần gì phải mang tới chỗ khác để canh giữ lôi thôi?

Tống Hoài Dân nói :

- Cần gì canh giữ? Hạ độc xong cứ giết hẵn đi để tránh đêm dài nhiều mộng...

Tổng Nhã Trinh nói :

- Nhị ca! Làm như thế là không được...

Tổng Hoài Dân hỏi :

- Vì sao?

- Vì Linh Hồ Phúc Chân Chân cần là người sống. Nếu Trác Thiên Uy bị chết thì sẽ không cho chúng ta Ngọc Bình Phong đâu!

Bạch phát lão nhân râu tóc bù xù mà Tổng Tôn Vọng gọi là cha nói :

- Trinh nha đầu nói rất phải. Linh Hồ là hạng nữ nhân cơ cảnh và giảo hoạt, tuy mục đích của thị cũng là giết chết Trác Thiên Uy để trừ hậu họa nhưng nếu thấy Trác Thiên Uy đã chết thì nó sẽ không chịu giao Ngọc Bình Phong hay bất cứ thứ gì nữa đâu.

Tổng Hoài Dân nói :

- Gia gia quá lo xa! Hiện đại ca đang ở bên Linh Hồ, luận về võ công cơ trí và nhân phẩm, đại ca khó gì mà không thu phục được nó?

Tổng Nhã Trinh nói :

- Nhị ca còn chưa biết, nếu Phúc Chân Chân là nữ nhân bình thường như người khác thì sao lại có trác hiệu Linh Hồ?

Tổng Hoài Dân bữu môi nói :

- Ta e rằng muội đánh giá nó quá cao thôi...

Tổng Nhã Trinh nói :

- Đó là sự thật, trong giang hồ...

Bạch phát lão nhân Tổng lão thái gia xua tay nói :

- Thôi thôi! Các người im lặng hết đi! Hiện thời không thể giết Trác Thiên Uy được, nhưng cứ khống chế huyết đạo hãn, thu hết binh khí và ám khí để phòng bất trắc.

Tổng Nhã Trinh nói :

- Còn bảy tám ngày nữa người của Linh Hồ mới mang Ngọc Bình Phong tới, bây giờ đã khống chế huyết đạo thì đến lúc đó hãn chết mất còn gì? Cách an toàn nhất là cho hãn uống Định Thời Đan.

Tổng lão thái gia hỏi :

- Như thế cũng tốt, nhưng Định Thời Đan lấy ở đâu ra?

Tổng Nhã Trinh đáp :

- Tôn nữ sẽ đi hỏi Câu Hồn Sa Nữ Thượng Tử Vân xin một viên. Bà ta có loại độc dược này.

Tổng lão thái gia lắc đầu phản đối :

- Người đến gặp Câu Hồn Sa Nữ Thượng Tử Vân ư? Tối hôm trước người giết hai tên Khang bát gia và Đả Long do Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào phái tới để bắt Thần Thủ Thiên Quân mà Câu Hồn Sa Nữ là thuộc hạ của Kháng bá chủ, làm sao thị không...

Tổng Nhã Trinh đáp :

- Tôn nữ dùng phi châm giết Khang bát và Đả Long, đã kiểm tra chúng tuyệt khí rồi, trong rừng vắng lặng không có ma nào ai biết được chứ? Hơn nữa chuyện này tôn nữ còn muốn tìm Thần Thủ Thiên Quân.

Tổng lão thái gia hỏi :

- Tìm Thần Thủ Thiên Quân làm gì?

- Để điều tra xem tên này thân hoài thứ võ công kinh thế động tục gì, thứ hai là dõi xem phản ứng của Ngô Trung Nhất Long đối với việc Trác Thiên Uy mất tích thế nào, để sau này chúng ta biết mà ứng phó.

Tổng lão thái gia gật đầu nói :

- Thế cũng được. Người định khi nào đi?
- Vì tình hình cấp bách nên tôn nữ muốn đi ngay.
- Vậy thì phải rất cẩn thận và nhớ mang theo hai người hộ vệ.
- Tôn nữ nhớ rồi...
- Nói xong ra khỏi phòng.

Tổng lão thái gia nói :

- Chúng ta cũng về thôi!

Ba người thổi tắt đèn, kéo nhau ra...

* * * * *

Trong thiết lao, Trác Thiên Uy nhìn thấy Phó Phụng Minh nằm sấp xuống đất liền nói :

- Chúng thổi tắt đèn kéo đi hết rồi...

Phó Phụng Minh gật đầu nói :

- Chúng chừng ba bốn người gì đó, dường như có cả Tổng Tôn Vọng và Tổng Nhã Trinh.

Trác Thiên Uy ngạc nhiên hỏi :

- Thanh âm nhỏ thế, lại cách một bức tường dày, làm sao muội nghe được?

Phó Phụng Minh cười đáp :

- Không giấu gì Thiên ca, muội luyện là Thiên Nhĩ Địa Thính, áp tai xuống đất thì có thể nghe được cách xa bảy tám trăm dặm, tường dày bốn năm thước vẫn nghe được.

Trác Thiên Uy cười nói :

- Muội thật lợi hại! Muội nghe thấy chúng nói gì?
- Có hai vấn đề cần lưu ý...
- Nói nghe xem!
- Thứ nhất, chúng định đem huynh giao cho Linh Hồ để đổi lấy vật gì đó... Thiên ca, Linh Hồ là ai vậy?

Trác Thiên Uy lắc đầu đáp :

- Tiểu huynh có biết mấy vị trong giang hồ là ai đâu?

Phó Phụng Minh nói :

- Tiểu muội chỉ nghe trong nói trong Tam Tinh minh có một người là Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương. Yêu nữ này thuật cải trang hết sức cao minh! Có thể nói là thiên biến vạn hóa! Người ta nói rằng chỉ trừ một vài nhân vật đầu não trong Tam Tinh minh ra, còn lại không ai được thấy bản lai diện mục của yêu nữ này! Thị đứng trước người ta đấy, nhưng nếu không nói thì chẳng ai biết được đó là Thất Áo Hồ.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Phụng muội đã thấy yêu nữ đó chưa?

Phó Phụng Minh lắc đầu :

- Chưa thấy! Mà cho dù có thấy cũng chẳng được gì vì có bao giờ thị để lộ Lư Sơn chân diện đâu? Người ta chỉ thấy là một trong bảy bộ mặt nạ tinh chế của thị thôi! Tuy nhiên huynh đừng nghĩ rằng mục ta làm thế để mỹ hoặc câu dẫn nam nhân...

Trác Thiên Uy cười nói :

- Thì ra thứ hồ ly như vậy cũng là hạng nữ nhân đứng đắn...

- Thật mà! Thị không phải là người xấu đâu! Tác phong rất đường hoàng, vì thế được nhiều người kính trọng. Chưa ai nói cô ta có khiếm khuyết gì về đức hạnh.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Vừa rồi muội có nghe chúng nói gì nữa không?

- Tổng Nhã Trinh nói là Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái thân hoài thứ võ công kinh thể động tục gì đó...

Trác Thiên Uy nói :

- Tào Vĩnh Thái chỉ là hạng tam lưu, có võ công kinh thể động tục gì được?

- Tổng Nhã Trinh cũng nghĩ như thế nên muốn điều tra xem...

Trác Thiên Uy nói :

- Phụng muội, tranh thủ đối phương còn chưa hành động, chúng ta hãy nghĩ cách thoát thân.

Phó Phụng Minh hỏi :

- Thiên ca! Có khả năng thoát được không?

- Đương nhiên là chúng ta hãy hy vọng, để vượt qua tình cảnh này trước mắt tiểu huynh dạy người thuật Luyện Giác Tức, thuật này làm người ta hạn chế tối đa hao phí năng lượng để chịu đói khát được lâu hơn. Có thể chịu khát nước bốn năm canh giờ...

* * * * *

Hoàng hôn...

Tối hôm ấy Thiên Khánh quán vắng lặng đến xuất kỳ khiến người ta có cảm giác như không còn sự sống nữa!

Đúng là trong quán không còn một đạo sĩ nào, nhưng trong tĩnh thất hoa lệ của Linh Hồ Phúc Chân Chân vẫn là nữ chủ nhân và vị khách anh nhi tuấn tú Tổng Hoài An.

Cơn mây mưa đã qua, hai người đã lại mặc y phục vào, thần tình trở nên khác hẳn giống như vừa đổi thành người khác. Linh Hồ Phúc Chân Chân thì hóa lạnh lùng vô tình còn Tổng Hoài An lại biến thành dờ dẩn.

Giữa phòng có một bàn cơm rượu với đủ loại cao lương mỹ vị, có lẽ do bọn nữ tỳ vừa mang đến.

Hai người ngồi đối diện qua bàn, Linh Hồ Phúc Chân Chân nói :

- Tổng Hoài An! Sống trong đời người hưởng thụ bao nhiêu thì tất phải trả giá bấy nhiêu. Ông trời rất công bằng, nhưng đòi hỏi người trả giá. Cứ ăn uống cho thoải mái vào! Nào! Chúng ta cạn chén!

Tổng Hoài An lập như cái máy :

- Phải! Cạn chén!

Phúc Chân Chân nói tiếp :

- Đừng quên lời ta dặn những việc người cần làm, phải ghi lòng tạc dạ không được quên!

- Phải! Những việc cần làm phải ghi lòng tạc dạ không quên!

- Rất tốt! Trời sắp tối rồi! Hãy chuẩn bị về nhà!

Lần này Tống Hoài An không lặp lại nữa :

- Về nhà? Nhà ta đâu?

Phúc Chân Chân nhú đôi mày liễu, lạnh lùng nói :

- Người sao thế? Không biết nhà mình đâu nữa?

Tống Hoài An lắc đầu :

- Không biết nhà mình đâu nữa...

- Chẳng phải nhà người ở Thạch Cổ thôn sao?

Tống Hoài An à một tiếng nói :

- Phải rồi! Nhà ta ở Thạch Cổ thôn... Thế nhưng...

- Thế nhưng sao?

- Ta không muốn về nhà nữa! Chúng ta hãy lấy thuyền đến Thái Hồ du ngoạn!

Phúc Chân Chân hừ một tiếng nói :

- Thì ra những gì mà người quan tâm thì vẫn không quên, còn những gì ta dặn thì quên ráo cả! Ta hỏi người, ta dặn đi dặn lại khi trở về Thạch Cổ thôn thì cần làm việc gì?

Tống Hoài An trầm ngâm nghĩ ngợi hồi lâu rồi à một tiếng nói :

- Hô hô, ta nhớ ra rồi! Lấy khẩu cung! Bắt tiểu tử Trác Thiên Uy ra tra khảo, sau đó sẽ bắt hán đối lấy Ngọc Bình Phong!

* * * * *

Phủ đệ của Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái không lấy gì làm lớn, trong nhà chỉ mấy tử diệt và năm ba tên nô tỳ.

Thê thiếp của Thần Thủ Thiên Quân không dám so bì tị nạnh vì quyền lợi thiệt thòi, vì Thần Thủ Thiên Quân hầu như quanh năm suốt tháng chẳng mấy khi ở nhà, thường lưu lã giang hồ, vì tính ham mê tửu sắc nên có mặt ở các tửu lâu kỹ viện nhiều hơn ở nhà, khi về tới phủ thì hoặc say khướt hoặc mãi mê tiếp đãi bằng hữu, thời gian đâu mà nghe những lời than phiền của thê thiếp!

Chẳng lẽ họ đến khiếu nại với lão đại Ngô Trung Nhất Long? Ai dám?

Hôm ấy trời tối chưa lâu. Thần Thủ Thiên Quân rời tòa nhà lớn của lão đại Ngô Trung Nhất Long, mang theo hai người trợ tá trở về phủ đệ của mình.

Từ hôm nổ ra cuộc chiến ở Bách Liễu cốc, coi như hai phái Hách Minh Sơn Hách tứ gia mà chủ lực là bọn ma đầu dưới quyền thống lĩnh của Đoạn Hồn Cuồng Đao Kháng Thiên Hào và Tam Tinh minh tuyên chiến với nhau, điều đó làm Ngô Trung Nhất Long nhẹ người ra mấy phần, đã có thể y kế ngồi ngoài tọa sơn quan hổ đấu!

Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái võ công đã kém, trí lực cũng không sắc sảo gì, vì thế ở Tôn phủ được coi là vô tích sự, đã ngồi nhàn há chẳng thà về phủ nằm khểnh còn hơn!

Hai trợ thủ đi sau Thần Thủ Thiên Quân vẫn là trung niên nhân bận hoàng y Vương lão thất và hắc y hán tử.

- Phủ đệ của Thần Thủ Thiên Quân cũng ở Hàn Sơn Phi Lỗ Hiệp, cách Tôn phủ chỉ chừng hai dặm thôi. Vì thế nên ba người không cần xách theo đèn, bước đi rất ung dung.

Cách phủ chừng ba mươi trượng thì cả ba bất thần dừng lại.

Hai ngọn đèn treo trên cổng không được đốt lên, có lẽ bọn gia nhân quên mất. Đó là một sai lầm hi hữu và không thể tha thứ!

Còn một điều bất thường khác là trong cổng ngay giữa viện đứng một hắc y nhân, trông giống như trong pho tượng.

Hắc y nhân chợt quay ra cổng, cười khanh khách nói :

- Tào tam lão gia quên mất lối vào nhà mình rồi hay sao?

Tiếng cười và giọng nói thánh thót nghe rất êm tai, hiển nhiên là giọng của nữ nhân, hơn nữa nữ nhân còn rất trẻ.

Thần Thủ Thiên Quân trấn tĩnh lại bước vào cổng, nhưng đi được vài trượng thì cảnh giác dừng lại hỏi :

- Người là ai?

Hắc y nữ nhân hỏi lại :

- Vậy Tào tam lão gia cho rằng tôi là ai nào?

Thần Thủ Thiên Quân đáp :

- Những người quen biết tại hạ không ai xưng là “Tào tam lão gia” như người!

Hắc y nữ nhân à một tiếng nói :

- Vậy thì nên xưng hô thế nào? Gọi một cách thân mật là Vĩnh Thái ca chăng?

Thần Thủ Thiên Quân hừ một tiếng, tiến thêm mấy bước.

Vương lão thất và hắc y hán tử vẫn đều đều tiến tới, bước khoan thai như không có chuyện gì xảy ra.

Bây giờ thì Thần Thủ Thiên Quân đã nhận ra người đứng giữa viện là một thiếu nữ rất xinh đẹp bận lục y.

- Cô nương, dường như chúng ta chưa từng gặp nhau...

Lục y thiếu nữ nhún đôi mày liễu hỏi :

- Tào tam lão gia không biết tôi sao?

- Xin thứ lỗi... cô nương là...

- Tôi họ Lê, nhớ ra rồi chứ?

- Họ Lê? Vẫn không nhớ. Xin hỏi...

- Tôi là Lê Thiên Hương!

Thần Thủ Thiên Quân chợt ngửa mặt cười to một tràng nói :

- Cô nương, sao phải thế! Lê cô nương xưa nay không giao thiệp gì với huynh đệ tại hạ. Sao cô nương mạo danh tới đây đùa giỡn tại hạ?

Lục y thiếu nữ nói :

- Nếu vậy thì tôi họ Phúc, bây giờ thì nhớ ra rồi chứ?

Thần Thủ Thiên Quân nghiêm giọng nói :

- Xin lỗi! Tại hạ không biết người định giở trò gì? Vì sao tìm đến Tào Vĩnh Thái ta?

Lục y thiếu nữ đáp :

- Để cầu chứng một việc.

- Vậy thì nói đi! Nếu có thể ta sẽ trả lời.

Lục y thiếu nữ hỏi :

- Chiều qua, Tào tam gia chia tay Trác Thiên Uy trước một phế viện gần Hàn San tự đúng không?

Thần Thủ Thiên Quân thừa nhận :

- Không sai!

- Vậy Trác Thiên Uy đâu?

- Không biết!

- Người mật báo cho Đoàn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào để hắn theo dõi Trác Thiên Uy đúng không?

- Nói bậy!

- Thôi đừng chối nữa! Bồn cô nương đã điều tra suốt một ngày. Câu Hồn Sa Nữ Thượng Tử Vân cũng thừa nhận chuyện này, ta không đổ oan cho người đâu!

Thần Thủ Thiên Quân trầm giọng nói :

- Tại hạ kiên quyết phủ nhận!

Lục y thiếu nữ hừ một tiếng nói :

- Người phủ nhận cũng vô ích thôi! Ta hỏi người, Trác Thiên Uy liên kết với các người, thế mà người bán đứng hắn là có dụng ý gì? Đại ca người Ngô Trung Nhất Long nếu biết chuyện này thì sẽ nói sao? Như thế có phải là người chọc dao vào lưng Trác Thiên Uy không?

Tào tam gia nói :

- Tại hạ không cần nghe người hồ ngôn bát đạo... Lão thất...

Vương lão thất nghe gọi lao tới ngay, phóng ra một kích nhanh như điện chớp!

Cùng lúc đó một hắc ảnh từ ngoài phố nhảy vào như ánh chớp, đồng thời một hắc y nhân khác từ trên mái tiền sảnh cũng lao xuống, nhằm ba người Thần Thủ Thiên Quân hung mãnh tấn công.

Cả sáu người vừa giao thủ đã xuất hết kỳ chiêu dị thức, hạ thủ không chút lưu tình giống như giữa song phương có mối thâm cừu đại hận nào không thể dung hòa, không tiếc hạ thủ quyết dồn đối phương vào chỗ chết!

Trong cuộc chiến kịch liệt lục y thiếu nữ bị trúng chưởng bắn ra xa bốn năm bước, đau đớn kêu lên :

- Mau... dìu ta... đi...

Một hắc y nhân vội lao ra cắp lấy cô ta nhảy qua tường viện lao như bay vào đêm tối...

Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái cũng bị đánh bật tới góc viện nằm rên la đau đớn!

Lát sau lại thêm hai người nữa bị đánh ngã trong đó một người lăn lộn không lâu thì học lên một tiếng, đoạn khí!

Thần Thủ Thiên Quân đưa tay ôm ngực rên rỉ :

- Mau... giúp ta... rút... mũi ám khí trên ngực...

12. Chương 12: Rước Lang Nhập Thất

Canh ba...

Bọn tuần canh vòng ngoài Thạch Cổ thôn trông thấy đại thiếu gia Tống Hoài An nắm tay một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp tình tứ như một đôi tình lữ bước về hướng Tống gia.

Vì đó là biến cố không bình thường nên bọn tuần canh vội vàng phi báo cho lão gia Tống Tôn Vọng biết.

Không bình thường vì theo kế hoạch thì Tống Hoài An phải ở lại Thiên Khánh quán để hôm sau đưa thuyền đến cùng Phúc Chân Chân đi du ngoạn Thái Hồ, sau bảy tám ngày chờ người của Phúc Chân Chân đưa Ngọc Bình Phong tới đổi lấy Trác Thiên Uy.

Kế hoạch không được tuân thủ, nghĩa là đã xảy ra biến cố.

Tổng Tôn Vọng lập tức cho người mời Phúc Chân Chân đến phòng khách, sau đó triệu tập hai nhi tử và gia nhân, môn hạ đến tụ họp ở trong một mật thất, lần này có tới mười hai vị nam nữ tham gia nhưng không có Tổng Nhã Trinh cô nương.

Tổng Tôn Vọng tức giận đến nổi râu ria dựng ngược, vỗ mạnh xuống bàn làm bình chén nảy lên lổng chổng, trà rượu đổ lênh láng, trừng mắt nhìn Tổng Hoài An quát vang như sấm :

- Người điên rồi phải không? Vì sao người tự dưng dám phá vỡ kế hoạch đưa con hồ ly tinh đó tới đây? Súc sinh! Người biết kế hoạch bị phá vỡ làm cho tình hình nghiêm trọng như thế nào không? Người... người... người...

Lão giận đến nổi không thốt ra lời được nữa.

Tổng Hoài An bình thản đáp :

- Cha, việc đó cũng chẳng có gì lớn lao ghê gớm. Phúc Chân Chân chỉ là một nữ nhân đơn độc. Trong người cô ta không mang một tác sát nào, vậy thì có gì mà rối lên chứ! Cha! Trong lúc đó Tổng gia chúng ta nam nữ tinh tráng có tới bảy tám mươi người, vậy thì sao cứ sợ cuống cả lên chứ! Thật chẳng ra thể thống gì!

Tổng Tôn Vọng càng giận gào to :

- Câm miệng! Vấn đề không phải là sợ nha đầu đó, mà đã vạch ra kế hoạch thì phải tuân thủ thì mới thành công. Bất cứ một thay đổi nhỏ nào cũng ảnh hưởng đến đại cục.

- Cha! Phúc cô nương tới đây tuy không đúng trình tự chúng ta vạch ra nhưng có phá vỡ kế hoạch gì đâu? Cô ấy chỉ cần nhìn tên họ Trác một cái để xác định xem có đúng là hắc đã rơi vào tay chúng ta hay không rồi hỏi vài câu xem người là thật hay giả thôi mà! Ngày mai cô ấy sẽ lập tức quay lại Thiên Khánh quán. Cha! Điều kiện là do song phương thỏa thuận, cốt sao mỗi bên đều có lợi. Chúng ta vạch kế hoạch chỉ thiên về lợi ích của mình, như thế là không công bằng!

Tổng Tôn Vọng nghe câu này càng giận, lại vỗ bàn quát :

- Câm miệng! Người nói bậy bạ gì thế? Đúng là đồ ăn cháo đá bát! Cái gì không công bằng chứ? Súc sinh, người mê mẩn con hồ ly tinh đó tới mức lú lẫn đi như thế sao? Tổng gia đâu có hạng người giẻ rách như người? Hừ!

- Xin cha minh giám! Không phải là con bệnh vực cho Phúc Chân Chân mà đúng là kế hoạch của chúng ta không hoàn chỉnh, bất công, cần phải cân nhắc lại...

Đến lượt Tổng lão thái gia đứng lên quát :

- Tiểu An! Người nói gì?

Tổng Hoài An điềm tĩnh đáp :

- Kế hoạch không hoàn chỉnh là tự do phía chúng ta. Hiện giờ Trinh muội chưa quay về, trong phủ khuyết mất mấy cao thủ lợi hại nhất, không chỉ làm mọi người hoang mang mà tuyến phòng thủ cũng bị hổng. Điều đó chứng minh kế hoạch không hoàn thiện!

Tổng Tôn Vọng nhú mày hỏi :

- Người nói là con hồ ly tinh đó tới đây...

Tổng Hoài An ngắt lời :

- Phúc cô nương tới đây chỉ có mục đích duy nhất là xác định xem Trác Thiên Uy thật hay giả thôi. Gia gia, đó là điều kiện của cô ta. Nếu chúng ta không đáp ứng thì cô ấy sẽ không phái người về Lư Sơn lấy Ngọc Bình Phong. Gia gia thử nghĩ xem tôn nhi có thể cự tuyệt yêu cầu của cô ta không?

Tổng lão thái gia nói :

- Xem ra người nói cũng có lý phần nào...

Phúc cô nương căn bản không tin chúng ta bắt nổi Trác Thiên Uy nên đến kiểm chứng xem thực hư thế nào rồi mới phái người về Lư Sơn lấy bảo vật, Ngọc Bình Phong tới tay chúng ta chậm ngày nào là dễ nảy sinh

rắc rối ngày đó. Người gánh chịu tổn thất không phải ai khác chính là chúng ta! Vì thế chúng ta hãy để cô ta gặp Trác Thiên Uy, rồi ngày mai sẽ đưa cô ta trở lại Thiên Khánh quán, như thế không phải là phương sách tối ưu ư?

Yêu cầu của Linh Hồ Phúc Chân Chân là hợp lý, bởi vì hiện ba bốn phái ở Tô Châu đều có thể ngộ xưng mình bắt được Trác Thiên Uy, do đó kiểm chứng là lẽ đương nhiên.

Hơn nữa trong việc làm ăn, song phương đều có quyền xác định vật mà mình sắp trao đổi là thật hay giả.

Nhưng vấn đề là Ngọc Bình Phong đang ở tại Lư Sơn Tống gia buộc lòng phải đợi. Như thế là Linh Hồ đang chiếm thế thượng phong. Vì nếu yêu cầu cô ta không được đáp ứng thì sẽ không cử người đi lấy bảo vật, việc trao đổi bị hủy bỏ.

Thực sự thì Tống gia đang bị ép, Linh Hồ Phúc Chân Chân thực tế chỉ cần thấy Trác Thiên Uy đã chết để khẳng định mình không còn mối hậu họa vô cùng, một khi Trác Thiên Uy chết đi thì vin vào cơ là đối phương không đáp ứng điều kiện để từ chối thực hiện cuộc trao đổi. Tống gia sẽ không sờ được tới Ngọc Bình Phong, bảo vật độc nhất vô nhị thế gian trị giá tới ba vạn lạng hoàng kim!

Trong lúc đó Tống gia đang ở vào thế cưỡi hổ, đã trót dùng thủ đoạn ti tiện bắt được Trác Thiên Uy rồi, bây giờ có dám thả chàng ra không? Như thế há chẳng phải mình tự chui đầu vào thòng lọng?

Đó là chưa nói bây giờ mà Linh Hồ muốn hạ Tống gia thì dễ như trở bàn tay, chỉ cần phao tin Trác Thiên Uy đang ở Tống gia, đừng nói chỉ trong vòng một ngày Tống gia bị hủy thành bình địa mà cả Thạch Cổ thôn cũng không còn một viên gạch nguyên vẹn!

Tống lão thái gia là người đầu tiên hiểu ra lợi hại, trầm ngâm nói :

- Việc này để ta suy tính lại xem...

Tống Hoài An nói :

- Gia gia! Việc này dễ giải quyết thôi... Phúc cô nương lần này chỉ tới đây một mình thôi, nếu không đáp ứng điều kiện thì có thể mời cô ta đi!

Tống lão thái gia nhú mày hỏi :

- Hồ ly tinh đó không lấy người hộ vệ sao?

Tống Hoài An đáp :

- Cô ấy chỉ mang theo Lư Sơn Thất Tử nhưng bọn này bây giờ chỉ còn bốn tên thôi.

Tống lão thái gia gật đầu nói :

- Đúng! Cứ đuổi thị đi là xong! Với lực lượng đó Phúc Chân Chân không làm gì được chúng ta đâu.

Tống Hoài An nói :

- Để tránh phiền phức và những xung đột không cần thiết, tôn nhi thuyết phục cô ấy quay về là ổn...

Nói xong đứng lên bước ra cửa, vừa đi vừa lẩm bẩm :

- Tôi chẳng hứng thú gì với Ngọc Bình Phong đâu! Tống gia tài sản vạn muôn, tham gì một vật bất tường?

Tống Tôn Vọng đứng bật dậy gào lên :

- Súc sinh đứng lại!

Tống Hoài An quay lại hỏi :

- Cha còn có gì sai bảo nữa?

Đột nhiên ngoài cửa có tiếng người lanh lảnh :

- An ca! Thiếp tới đây! Hai tên cảnh vệ này cả gan ngăn cản, thiếp phải điếm ngã chúng không sao chứ?

Nói xong thì một thiếu nữ phong hoa tuyệt đại đã đứng ngay trên ngưỡng cửa.

Chính là Linh Hồ Phúc Chân Chân!

Cô ta mặc một bộ thanh y mỏng bó sát người làm nổi rõ tấm thân đầy đặn sức sống và những đường cong gợi tình, dáng đi uyển chuyển tựa hồ một nhánh mai gầy hay một cánh hồng yếu điệu, thật xứng đáng là vị đứng đầu trong tứ đại mỹ nhân, nhưng ít ai ngờ rằng vị mỹ nhân tuyệt sắc đó chính là nhân vật Linh Hồ Phúc Chân Chân chấn động giang hồ!

Mười mấy người trong mật thất hết nhìn mỹ nữ lại đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai biểu lộ một chút phản ứng nào...

Linh Hồ Phúc Chân Chân nhìn Tổng Hoài An hỏi :

- An ca, điều kiện của thiếp các vị có đáp ứng không?

Tổng lão thái gia dùng Truyền Âm Nhập Mật nói vào tai Tổng Tôn Vọng :

- Vọng nhi! Cứ để nó gặp Trác Thiên Uy. Nhưng phải kiểm tra người thị, đừng để hồ ly tinh đó dùng ám khí ám toán sát hại Trác Thiên Uy, vì hắn chết rồi thị sẽ không giao Ngọc Bình Phong đâu!

Không đợi mời, Phúc Chân Chân ung dung đến ngồi xuống đối diện với Tổng lão thái gia, cười hỏi :

- Tổng lão thái gia quyết định thế nào?

- Lão phu đáp ứng điều kiện của ngươi, chỉ là...

- Chỉ là sao?

- Để đảm bảo an toàn cho Trác Thiên Uy, đồng thời tuân thủ điều kiện trao đổi, cô nương cần giao lại tất cả ám khí mang theo...

Phúc Chân Chân cười khanh khách nói :

- Tổng lão thái gia quá đa nghi! Phúc Chân Chân đâu có tiếc gì một bảo vật Ngọc Bình Phong mà Trác Thiên Uy đến tay lại còn ám toán!

Tuy nói vậy nhưng thị vẫn rút trong túi lấy ra một nắm ám khí gồm những cây Táng Môn đinh, ngân châm, kim châm... để lên bàn...

Tổng Tôn Vọng nói :

- Xin cô nương thứ lỗi, còn lại những thức trang sức trên đầu...

Phúc Chân Chân lại gỡ hết gần chục chiếc ngọc thoa, kim trâm giắt trên đầu xuống, cười hình hích hỏi :

- Chẳng lẽ Tổng lão thái gia còn muốn khám người tôi nữa?

Cảm thấy làm việc đó là quá phận, hơn nữa đối phương đã có thiện ý nên Tổng Tôn Vọng đỏ mặt, xua tay nói :

- Nào dám! Bây giờ xin mời cô nương theo chúng tôi đến gặp Trác Thiên Uy!

Tổng Tôn Vọng ra lệnh :

- Hoài An dẫn đường!

Tổng Hoài An sốt sắng dạ một tiếng rồi nhanh chóng ra khỏi mật thất dẫn công công, phụ thân và Linh Hồ Phúc đại thư tới khu vực địa lao bên dưới biệt lâu, ẩn vào nút tự động mở cửa địa đạo, bước vào một thông đạo tối om, bước vào một gian phòng dành cho hai tên cai ngục Tổng Trung và Tổng Dũng...

Phúc Chân Chân hỏi :

- Tổng lão thái gia, Trác Thiên Uy ở trong phòng này?

- Không. Hắn được giam ở thiết lao bên cạnh...

Lão hạ lệnh thấp đèn lên chỉ vào lỗ nhỏ trên tường nói :

- Cô nương hãy nhìn qua lỗ đi! Trác Thiên Uy đang ở bên đó, gọi là thiết lao, có cửa sắt rất chắc chắn...

Phúc Chân Chân ghé mắt nhìn vào lỗ, lắc đầu nói :

- Tội quá! Không nhìn thấy rõ gì cả...

Tổng Tôn Vọng nói :

- Bên đó vốn có thấp nền nhưng bây giờ có lẽ đã hết rồi... cô nương có nhận ra âm thanh gì không?

- Hoàn toàn vắng lặng. Tiềm bối có thể cho thấp thêm đèn lên không?

Tổng lão thái gia đáp :

- Không được! Nếu sang bên đó thấp đèn thì rất nguy hiểm...

Phúc Chân Chân ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào? Chẳng lẽ Trác Thiên Uy còn chưa bị khống chế? Sao không điểm huyết đạo hắc?

Tổng Tôn Vọng đáp :

- Dương nhiên chúng ta có thể làm chuyện đó, nhưng nếu khống chế huyết đạo qua lâu ngày như thế hắc có thể không chịu đựng nổi mà chết đi... há mất đi giá trị hay sao?

Đột nhiên từ phòng bên nghe choang một tiếng. Trác Thiên Uy chồm lên vung kiếm chém vào tường làm lỗ nhỏ bị phá rộng ra, đồng thời cả bức tường chấn động mạnh, miệng quát to :

- Lão thất phu ti tiện Tổng Tôn Vọng kia! Trác mỗ với người vô cừ vô oán, vì sao dùng thủ đoạn hạ lưu lừa Trác mỗ giam vào thiết lao?

Tổng Tôn Vọng đáp :

- Vậy ta hỏi người, người đến Tô Châu điều tra ba chiếc ngọc thoa của mình bị mất thì cứ tìm Hách Minh Sơn và Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy mà hỏi, vì sao còn tìm Triệu Vô Khải làm gì?

Trác Thiên Uy nghiến răng đáp :

- Lão cẩu! Trác mỗ sẽ không bao giờ nói cho người biết...

Choang!

Lại một cú kích nữa làm căn phòng chấn động, đất cát vôi vữa rơi rụng ào ào...

Tổng lão thái gia nói :

- Vọng nhi! Chúng ta quay lại thôi!

Tổng Tôn Vọng nhìn Phúc Chân Chân nói :

- Cô nương, mời cô nương quay lại, ở đây có thể gặp sự cố...

Mọi người quay ra thông đạo, trở lại mật thất.

An tọa xong, Tổng Tôn Vọng hỏi :

- Bây giờ thì cô nương mãn ý rồi chứ?

Linh Hồ Phúc Chân Chân đáp :

- Mãn ý rồi, căn cứ vào sự hung bạo và giọng nói của tù nhân thì có thể tin hắc đúng là Trác Thiên Uy. Chỉ không hiểu vì sao các vị không khống chế hắc?

Tổng lão thái gia đáp :

- Tiểu nhi đã nói nếu bị khống chế huyết đạo lâu ngày thì có thể hắc sẽ chết làm mất đi giá trị...

Linh Hồ nói :

- Lão thái gia, Trác Thiên Uy là người hết sức nguy hiểm. Hắc có binh khí trong tay mà không khống chế huyết đạo...

Tổng Tôn Vọng cười đáp :

- Cô nương cứ yên tâm. Chim bị gãy cánh thì còn bay sao được? Sức lực Trác Thiên Uy bây giờ chỉ còn một nửa, chẳng bao lâu nữa sẽ sức cùng lực kiệt...

Linh Hồ hỏi :

- Tổng lão gia nói vậy là sao?

Tổng Tôn Vọng cười đáp :

- Trong thiết lao không có cơm, không có nước, chỉ có một bình trà thay nước giải khát thôi! Nếu hần không muốn trúng độc thì tất phải cam nguyện chết khát. Hô hô. Cô nương cứ yên tâm mà chờ, Trác Thiên Uy sẽ không chịu được lâu đâu...

Linh Hồ hỏi :

- Hần đã nhịn đói nhịn khát bao lâu rồi?

Đã năm canh giờ, cùng lắm hần chỉ chịu đựng được thêm hai canh giờ nữa mà thôi. Lúc đó chúng ta sẽ dội nước cho hần tỉnh lại cho duy trì cuộc sống ngặt nghèo, tước hết binh khí chuyển tới phòng giam thông thường, chỉ cần một tên canh cổng bình thường cũng đủ sức khống chế...

Phúc Chân Chân yên tâm nói :

- Vậy thì tốt. Nhưng cũng nên cẩn thận một chút!

Tổng lão thái gia nói :

- Phúc cô nương, thứ lỗi cho lão hủ hiếu kỳ, cô nương kết oán với Trác Thiên Uy thật không phải là hành động sáng suốt.

Linh Hồ hỏi :

- Vì sao?

Tổng lão thái gia đáp :

- Tiểu tử đó võ công cao cường xưa nay võ lâm hiếm thấy. Như vậy trưởng bối của hần tất là người hết sức lợi hại. Trước khi tính kế cướp đoạt bảo vật của Trác Thiên Uy, vì sao cô nương không chịu điều tra rõ ngọn ngành? Để cho nay miếng ăn đã nuốt vào cổ lại sợ nuốt không trôi, người có biết lai lịch Trác Thiên Uy thế nào không?

Linh Hồ Phúc Chân Chân lắc đầu :

- Không biết. Trước đây tôi chỉ biết hần người Hồ Quảng, là một trong những tài chủ hào phú. Chẳng những hần không phải là người trong võ lâm mà thậm chí không có bằng hữu nào trong giang hồ cả. Hần căn bản không phải là kỳ nhân dị sĩ gì, ngay cả một đại gia kiêu như Ngô Trung Nhất Long hay Đa Tí Thương Viên Thượng Quan Trung, Thác Thập Thiên Vương Lý Côn Sơn cũng chưa được liệt vào! Có ai ngờ nay dựng chuyện mới biết hần là kẻ thâm tàng bất lộ, võ công kinh nhân, một nhân vật đáng sợ đến thế? Theo lời những cao thủ tuyệt đỉnh từng bại dưới tay hần như Ma Tăng, Khuyết Đạo và Thiên Nguyên đạo nhân trong Thiên hạ Thất đại hung nhân thì đạo pháp của hần là không tiền tuyệt hậu, đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa. Theo nhận định của Ma Tăng trước khi chết thì khả năng Trác Thiên Uy là truyền nhân của Hỏa Sư... Tổng lão thái gia có biết người này không?

Tổng lão thái gia trầm ngâm nói :

- Hỏa Sư... Hỏa Sư... người này chỉ sợ thị xương đã hủ nát từ lâu...

Linh Hồ nhắc lại câu hỏi :

- Tổng lão tiên bối biết người này không?

- Đương nhiên biết... Hỏa Sư bối phận cao hơn lão phu một bậc. Khi lão hủ xuất sơn hành đạo thì Hỏa Sư đã là nhân vật danh chấn giang hồ rồi!

Phúc Chân Chân cũng muốn biết tung tích lai lịch của Tống gia, liền thừa cơ hỏi :

- Chẳng hay lão tiên bối lúc đó là anh hùng hào kiệt phương nào?

Tống lão thái gia là người rất cơ cảnh, cười đáp :

- Hô hô... Hảo hán không nhắc lại thời hào hùng đã qua!

Lão thay đổi đề tài, nói sang chuyện khác :

- Phúc cô nương xuất đạo đã mười mấy năm, nghe nói có tới bốn kho tàng bảo vật giấu ở nhiều nơi. Hô hô... xin thứ lỗi cho lão hủ góp một lời khuyên: Khi nào lấy được thì hãy lấy, châu báu nhiều quá cũng chưa chắc đã là may mắn đâu!

Linh Hồ đắp lại :

- Tống lão thái gia hành đạo giang hồ nhiều năm như thế mà chưa chịu rửa tay gác kiếm, nay lệnh tôn nữ tham gia vào vụ làm ăn này cũng can dự vào đủ thấy tham vọng của người ta là vô hạn phải không? À quên mất! Lệnh tôn nữ đi đâu mà từ này tới giờ không thấy? Có phải cô ấy tiềm ẩn xung quanh Thiên Khánh quán để giám sát hành động người của chúng tôi không? Cứ yên tâm đi! Lư Sơn Thất Tử nay đã khuyết mất ba người chỉ còn lại bốn tên thì rất thương tâm. Sau vài ngày nữa chúng sẽ trở về Lư Sơn tu luyện để chuẩn bị báo thù.

Tống lão thái gia nói :

- Không nên rấp tâm hại người nhưng phải có sự đề phòng, đúng không? Phúc cô nương! Vài ngày tới tốt nhất là cô nương đừng lảng vảng ở khu vực Thạch Cổ thôn. Vì việc đó rất nguy hiểm.

Linh Hồ gật đầu :

- Đương nhiên! Ngày mai tôi sẽ được lệnh đại thiếu gia hướng dẫn đi du ngoạn Thái Hồ và một số danh lam thắng cảnh khác...

Cô ta quay sang Tống Hoài An ngồi bên cạnh hỏi :

- Hoài An, thuyền đã chuẩn bị chu đáo rồi chứ?

Tống Hoài An đáp :

- Tống gia có tới hai chiếc du thuyền, luôn luôn chuẩn bị sẵn sàng. Ngày mai cô nương cứ về Thiên Khánh quán thu xếp hành lý, tại hạ sẽ đưa thuyền tới đón.

Linh Hồ nói :

- Rất tốt... bây giờ có lẽ đã gần hết canh ba, tôi xin phép về nghỉ ngơi sớm một chút...

Tống Hoài An đứng lên nói :

- Tại hạ sẽ dẫn cô nương về nhà khách...

Linh Hồ từ chối :

- Không cần đâu!

Tống Hoài An thất vọng hỏi :

- Cô nương...

Linh Hồ nói :

- Nếu lệnh tôn không phản đối, huynh dẫn thiếp đi một quãng cũng tốt...

Tống Tôn Vọng nghiêm giọng nói :

- Cô nương. Tống gia không phải là nơi ai cũng có thể vào được. Nay cô nương đã tới đây, Tống Hoài An tất phải theo sát cô nương cho đến lúc rời bốn phủ. Cô nương chỉ nói tới việc trao đổi Ngọc Bình Phong thôi, những việc khác miễn bàn! Cô nương hiểu ý lão hủ rồi chứ?

Linh Hồ đáp :

- Tiền bối cứ yên tâm, Linh Hồ tôi là người biết thời biết thế, sẽ không cướp lệnh lang mà đi đâu!

Nói xong cùng Tổng Hoài An bước ra khỏi mật thất.

Trong mật thất, tổng lão thái gia cho gọi thủ hạ thân tín đến cất đặt công việc :

- Hồ ly tinh kia kiến đa thức quảng mà rất xảo hoạt cơ cảnh, không phải tầm thường đâu! Hoài Dân! Người hãy chỉ huy đồn đốc các toán tuần canh, chỉ cần có người tiếp cận bốn phủ trong phạm vi trăm bước là giết không tha! Nếu ta suy đoán không sai thì đêm nay thủ hạ của hồ ly tinh kia sẽ đột nhập, trong ứng ngoài hợp để cướp Trác Thiên Uy! Chúng ta phải bằng mọi giá phá vỡ âm mưu đó, đồng thời phái người đến tiếp ứng Trinh nhi!

Bên ngoài chợt vang lên tiếng bước chân, sau đó có người gõ cửa ba tiếng.

Tổng lão thái gia trầm giọng quát :

- Tổng Văn! Ta đã ra lệnh các người tuyệt đối không được để ai tới quấy rầy kia mà?

Tên cảnh vệ đáp :

- Khải bẩm lão thái gia, Tổng Trung phụ trách thiết lao đến báo tin.

Tổng lão thái gia biến sắc nói :

- Bảo hấn vào đi!

Tổng Trung bước vào cúi người hành lễ...

Tổng lão thái gia sốt ruột hỏi :

- Nói đi! Tình hình Trác Thiên Uy thế nào?

Tổng Trung đáp :

- Khải bẩm lão thái gia! Tên họ Trác sau một hồi phá phách điên cuồng, đao kiếm đều bị gãy không dùng được nữa. Hình như hấn cũng đã kiệt sức...

Tổng lão thái gia hỏi :

- Hấn còn sống không?

- Không biết. Chỉ thấy hấn nằm bất động, miệng sùi bọt mép...

Tổng lão thái gia cười nói :

- Vậy là sắp xong rồi! Cứ chờ khi hấn không duy trì được nữa thì đem nước cho hấn uống rồi tới đây báo tin!

Thuộc hạ tuân lệnh!

- Nói xong quay người chạy đi.

* * * * *

Vừa đói vừa khát, lại thêm một hồi kích động phá phách chửi rủa. Trác Thiên Uy đã lâm vào tình trạng kiệt lực, nằm thở hổn hển, mắt dại dần đi, miệng sùi bọt mép...

Đói thì còn có thể chịu được, nhưng khát quá thì làm người ta phát điên, thậm chí nước phân nước tiểu cũng không từ chối!

Trác Thiên Uy thậm chí thở còn không nổi, miệng sùi bọt mép trắng xóa nhưng miệng vẫn chửi rủa không ngừng :

- Lão thất phu họ Tổng! Ta cứu con gái ngươi, thế mà cha con ngươi lấy oán trả ân làm hại ta... thật không bằng súc vật...

Đột nhiên chàng mở mắt ra, thấy Phó Phụng Minh bưng chén trà độc lên định uống vội lao tới, vung tay đánh vào chén trà làm bắn vào tường vỡ tung tóe...

- Không được uống... chẳng lẽ muối quên trong trà có độc?

Phó Phụng Minh nước mắt chứa chan đáp :

- Muối biết... nhưng không chịu được nữa... Dù sao thì chúng ta cũng chết chẳng thà...

- Không được uống!

Chàng bưng chén trà còn lại và bình trà lên...

Phó Phụng Minh van vãn :

- Đại ca! Hãy cho muối...

Trác Thiên Uy không đáp, ném bình và chén trà chết chóc vào tường song cả hai cùng ngã xuống ngất đi...

Không biết qua bao lâu, ngoài hành lang có tiếng bước chân và tiếng Tống lão thái gia hỏi :

- Chúng ngất đi đã lâu chưa?

Tống Trung đáp :

- Hơn nửa canh giờ không nghe động tĩnh gì nữa.

Tống lão thái gia gật đầu nói :

- Tốt rồi! Cứ chờ thêm nửa canh giờ nữa cho tinh lực hao kiệt chúng ta hãy vào. Các người giám sát chặt chẽ, dù nghe một tiếng động cũng báo ngay, rõ chưa?

Tống Trung, Tống Dũng cúi người đáp :

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Tống lão thái gia nói :

- Tiểu thư không có tin tức gì báo về có thể đã gặp sự cố, chúng ta cần lên trên phái người ứng phó. Nửa canh giờ sau quay lại.

Nói xong cùng Tống Tôn Vọng và Tống Hoài Dân kéo đi...

* * * * *

Cuối canh tư Tống Nhã Trinh được một tên hộ vệ dìu về Tống phủ sườn phải đầy máu me, liền được đưa ngay vào nội sảnh.

Kiểm tra thương thế thấy vết thương là do một loại chỉ lực lợi hại sắc như đao kiếm làm gãy hai xương sườn, da thịt cũng bị đâm thủng, chấn thương cả nội phủ!

Tống lão thái gia kinh hãi nói :

- Đây là Thất Sát chỉ! Trinh nhi! Kẻ nào hạ độc thủ đối với người vậy?

Tống Nhã Trinh đáp :

- Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái!

Tống Tôn Vọng hỏi :

- Tào Vĩnh Thái mà có bản lĩnh đó sao? Tên công tử bột đó võ công kém cỏi, lại nhát gan, chỉ xứng là nhân vật hàng tam, tứ lưu thôi...

Tống Nhã Trinh thều thào nói :

- Đó là chúng ta lầm... Kỳ thực không phải... chỉ chúng ta mà còn rất nhiều người tin lầm như thế...

Tống Tôn Vọng hỏi :

- Hôm qua người nói đi điều tra xem Tào Vĩnh Thái có thân hoài tuyệt học kinh thể động tặc gì mà cha chưa kịp hỏi... Làm sao người phát hiện ra Tào Vĩnh Thái thân hoài tuyệt học Thất Sát chỉ?

Tổng Nhã Trinh đáp :

- Người phát hiện ra Thần Thủ Thiên Quân... thân hoài Thất Sát chỉ là Khang bát gia... một tên thủ hạ của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào, người đã bị nữ nhi dùng... Độc Phong châm giết chết... trước khi gặp Trác Thiên Uy... Thần Thủ Thiên Quân đã dùng tuyệt học Thất Sát chỉ điểm chết một tên thủ hạ... của hắn là Phan Triển... May mà nữ nhi cảnh giác nên không dám tiếp chiêu mà chạy được nhanh, nếu không...

Kể tới đó thì bật ho một tràng nói :

- Ui chao... đau quá...

Tổng Tôn Vọng nói :

- Đừng lo! May mà gia gia người có giải dược cho loại chỉ công âm hàn lợi hại bá đạo này... tuy không đúng là giải dược của Thất Sát chỉ nên công hiệu hơi lâu một chút nhưng cũng bình phục được...

Tổng Nhã Trinh hỏi :

- Trong bao lâu thì bình phục?

Tổng Tôn Vọng đáp :

- Sau chừng một tháng thì có thể đi lại được như thường.

Tổng lão thái gia nghiêng răng nói :

- Tên Tào Vĩnh Thái đó thật đáng chết, nhất định lão phu sẽ bắt hắn trả món nợ này!

* * * * *

Cánh cửa sắt nặng nề của thiết lao được từ từ mở ra...

Trác Thiên Uy và Phó Phụng Minh nằm bất động như chết, Phó Phụng Minh nằm trên tấm nệm hương bồ, còn Trác Thiên Uy nằm giữa nền đá, suốt nửa canh giờ không di chuyển một phân, ngay cả tay chân cũng không hề nhúc nhích, thậm chí hô hấp cũng ngừng, chẳng khác gì một xác chết.

Ngọn nến trên bàn cháy đã gần tàn, chỉ còn tỏa ánh sáng leo lét, phải định thần một lúc mới nhìn rõ cảnh vật.

Như vậy kể từ khi được Tổng Hoài An dẫn vào thiết lao, Trác Thiên Uy và Phó Phụng Minh đã ở đây bảy tám canh giờ rồi.

Cửa mở xong, ba tên hắc y hán tử tay cầm cương đao, một tên xách cây đèn Tử Phong Đăng tiến vào thiết lao.

Tiến vào mấy bước, cả ba tên dừng lại chăm chú nhìn một lúc, sau đó tên xách đèn bạo dạn hơn, bước tới gần Trác Thiên Uy đá vào chân chàng một cái, thấy không nhúc nhích mới hướng ra cửa gọi :

- Lão Trung! Không cần canh phòng nữa đâu! Vào giúp chúng ta một tay!

Tổng Trung nghe nói bước ngay vào, chăm chú nhìn bộ mặt tái nhợt của Trác Thiên Uy nói :

- Lão Dững, hãy cẩn thận! Tên họ Trác này lợi hại lắm đấy!

Tên xách đèn là Tổng Dững cười hắc hắc nói :

- Lợi hại thì sao chứ? Tám canh giờ có ai không uống nước mà duy trì nổi không?

Tuy nói vậy nhưng hắn vẫn cảnh giác, chỉ mũi đao vào ngực Trác Thiên Uy rồi cúi xuống xem xét.

Trác Thiên Uy vốn đang nằm ngửa, mắt vẫn nhắm nghiền, chợt quát to một tiếng xuất thủ nhanh như chớp, cứ tay không chop lấy lưỡi đao, vung hữu chưởng dốc tận lực bình sinh đánh ra...

Tổng Dũng bị bất ngờ không kịp phản ứng, bị trúng chưởng bắn xa tới hai trượng đập người vào tường rũ xuồng bất động...

Tổng Trung khiếp hãi la lên :

- Mau ra ngoài! Đóng cửa lại!

Nhưng hắn chỉ mới chạy được một bước thì trúng luôn một chưởng vào hậu tâm, gục xuống chết tươi!

Trác Thiên Uy cướp lấy thanh đao của Tổng Trung, phóng vào lưng tên khác làm hắn đổ gục bên cửa.

Tên thứ tư bị Phó Phụng Minh đứng lên giải quyết nốt, hai người toàn thắng thu lấy hai thanh đao của địch thay đao kiếm của mình đã bị gãy, nhanh chóng bước ra khỏi thiết lao.

Trác Thiên Uy nói :

- Trước tiên phải tìm nước uống đã, nhưng nhất thiết Phụng muội không được rời xa tiểu huynh đây!

Phó Phụng Minh ngoan ngoãn đáp :

- Đại ca! Muội vĩnh viễn xin nghe lời huynh!

Hai người vào phòng của Tổng Trung và Tổng Dũng tìm nước uống xong theo thông đạo đi ra, được mấy bước thì nghe vang lên những tiếng ầm ầm như sấm dậy!

Trác Thiên Uy thất kinh nói :

- Phụng muội! Không chừng lão tặc đó đã hủy cơ quan mở cửa đi rồi!

Phó Phụng Minh hốt hoảng nói :

- Nếu thế chẳng hóa ra chúng ta vĩnh viễn bị vùi chôn trong lòng đất này sao?

Trác Thiên Uy cười nói :

- Khi chúng ta sức cùng lực kiệt bị giam trong thiết lao, tay không binh khí mà còn thoát ra được, bây giờ không có ai ngăn cản, nội lực sung mãn, lại có binh khí trong tay, lẽ nào không thoát ra được? Phụng muội cứ yên tâm đi! Nhất định chúng ta sẽ thoát được, tìm lão tặc tính sổ!

* * * * *

Linh Hồ Phúc Chân Chân đơn thân mạo hiểm đã tiến nhập vào hang hổ mà trong người không có lấy một thứ binh khí nào.

Số ám khí và trân vàng, thoa ngọc Tổng lão thái gia lấy cố thu lại để đảm bảo an toàn cho Trác Thiên Uy, lão cố tình không trả lại.

Nhưng đã gọi là Linh Hồ tất trí óc không phải giản đơn. Trong người thị vẫn còn giấu hung khí giết người nhưng người của Tổng phủ không thể tìm ra được.

Tối hôm đó, Tổng phủ được phòng vệ vô cùng nghiêm mật, ngoài ba chục tên cung thủ bố trí cảnh giới và phòng thủ trên bốn lầu canh ngay trên tường thành, được lệnh thấy bất cứ kẻ nào tới cách phủ trong vòng năm trăm trượng là thẳng tay bắn hạ, xung quanh Thạch Cổ thôn cũng có rất nhiều trạm canh giới bí mật. Tổng Hoài Dân phụ trách các đội tuần tra ở khu vực này.

Nhưng xưa nay chẳng có thứ thành trì nào dù bảo vệ nghiêm ngặt đến đâu mà không thể bị công phá, cho dù là thành đồng vách sắt cũng vậy.

Một nguyên nhân quan trọng là phụ tử Tổng lão thái gia và Tổng Tôn Vọng đánh giá sai về Linh Hồ, chúng luôn miệng gọi thị là hồ ly tinh mà vẫn không lường trước sự tinh ranh của con hồ ly đã thành tinh đó!

Nguyên nhân nữa là Tổng Nhã Trinh đã bị thương. Ở Tổng phủ Tổng Nhã Trinh là cao thủ không thể thiếu, nên vắng mặt cô ta là một khiếm khuyết không bù đắp nổi, hơn nữa Tổng Nhã Trinh là một loại tiểu hồ ly để đối phó với hồ ly tinh!

Sang canh năm, cao thủ từ ba hướng lũ lượt tiếp cận, khôn khéo tránh qua những trạm canh ngoại vi rồi bò sát tiến từng tấc một tới sát tường phủ viện.

Đó là thời điểm trời tối nhất trong đêm nên chúng không bị đối phương phát hiện.

Linh Hồ được bố trí ở trong một khách sảnh yên tĩnh. Đương nhiên Tổng Hoài An không bỏ qua cơ hội đến mây mưa với mỹ nhân.

Khách sảnh khóa ở bên ngoài. Phía ngoài có hai tên tỳ nữ đeo kiếm túc trực suốt đêm, chúng làm nhiệm vụ giám thị nhưng trên hình thức là người hầu hạ.

Hai góc sảnh còn có hai tên hắc y hán tử mật phục, không có động tĩnh nào cả ngoài sảnh lẫn trong sảnh lọt qua được mắt chúng...

Có tiếng Tổng Hoài An lọt qua khe cửa :

- Ai canh gác bên ngoài thế?

Một tỳ nữ đáp :

- Tiểu tỳ là Xuân Đào. Còn có Hạ Liên tiểu muội nữa...

Tổng Hoài An ra lệnh :

- Mở cửa ra!

Xuân Đào run giọng nói :

- Đại thiếu gia... xin thứ lỗi... Lão thái gia đã ra nghiêm lệnh là nếu không có lệnh ngài thì không ai được mở cửa. Tiểu tỳ...

Tổng Hoài An nói :

- Xuân Đào! Cứ mở cửa ra, ta chợt nhớ đến một việc quan trọng cần báo với gia gia, không thể chờ đến sáng mai được. Lợi ích của Tổng phủ là nằm trong tay người đấy. Đại thiếu gia cầu khẩn người... xong việc này sẽ có trọng thưởng...

Tiểu hài nữ thường ưa nói ngọt, hướng hồ chi đại thiếu gia đã cầu khẩn mình, còn hứa trọng thưởng?

Thị ngập ngừng chốc lát, rồi cuộc cũng bước tới mé cửa.

Cách!

Ồ khóa mở ra.

Xuân Đào nói :

- Đại thiếu gia... có tin gì...

Thị nói chưa xong câu thì ặc lên một tiếng, bị đường kiếm tuyệt đỉnh của Tổng Hoài An chém đứt cuống họng, gục xuống ngay bên cửa.

Linh Hồ Phúc Chân Chân bước qua xác Xuân Đào lướt tới tên tỳ nữ thứ hai là Hạ Liên.

Tên này nghe động biết có biến, vừa mới rút kiếm quay lại thì đã bị một luồng chỉ phong điểm trúng tử huyệt chết ngay tại chỗ.

Linh Hồ giật lấy thanh kiếm từ tay Hạ Liên quay lại nói với Tổng Hoài An :

- Hoài An! Chàng giải quyết tên canh vệ phía trước, thiếp diệt tên phía sau. Lẹ đi!

Hai chòi canh là hai gian nhà tranh nhỏ nằm trước và sau khách sảnh, Phúc Chân Chân đã để ý và bàn định với Tổng Hoài An từ trước.

Tên canh vệ phía sau vừa mới chớp mắt chốc lát, nghe động còn mắt nhắm mắt mở thì đã bị Linh Hồ lao qua cửa sổ phóng một kiếm xuyên tâm.

Giết xong tên canh vệ, Linh Hồ giúi ngọn đèn vào mái tranh, lát sau ngọn lửa đã bốc cháy rừng rực...

Tổng Hoài An lao vào chọi cạnh phía trước.

Chỗ này có tới hai tên cạnh vệ, Tổng Hoài An lao vào không nói một lời đã phóng kiếm đâm chết một tên.

Tên kia quay lại kinh hãi la lên :

- Đại thiếu gia... làm gì thế?

Tổng Hoài An hừ một tiếng nói :

- Các ngươi là thứ gì mà dám theo dõi ta?

Tên cạnh vệ đáp :

- Tiểu nhân... chỉ làm theo lệnh lão thái gia...

Tổng Hoài An gầm giọng :

- Kẻ nào dám làm phương hại đến ta thì phải chết!

Tên cạnh vệ thoáng nhìn ra cửa thấy bóng Tổng Hoài Dân thì mừng rỡ kêu lên :

- Nhị thiếu gia cứu...

Tiếng mạng chưa kịp thốt ra khỏi cổ thì đã bị một kiếm chém bay đầu!

Bấy giờ ở phía sau đã có mấy ngôi nhà bén lửa cháy rừng rực, tiếng người la hét thất thanh, tiếng chân chạy rầm rập tạo thành một cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Tổng Hoài Dân nhìn qua đã đoán ra sự tình, tới trước Tổng Hoài An nói :

- Đại ca làm sao lại vào hùa với yêu phụ kia gây náo?

Tổng Hoài An hừ một tiếng nói :

- Nhị đệ cũng kết tội ta sao?

Tổng Hoài Dân nổi giận nói :

- Đại ca ăn trong đái ngoài, liên kết với cừu...

Hắn chưa nói xong thì Tổng Hoài An nổi giận gào lên :

- Hỗn láo! Ai cho ngươi ăn nói với ta bằng cái giọng đó? Xem kiếm!

Lời vừa dứt thì kiếm đã phát ngay, một chiêu Nghê Xạ Cửu Nhật, hạ kiếm không chút lưu tình!

Tổng Hoài Dân nằm mộng cũng không ngờ đại ca dám hạ thủ với mình, chưa kịp rút kiếm thì bị một kiếm đâm trúng bờ vai trái, máu túa ra nhuộm đỏ cả vạt áo!

Tuy vết thương không nặng nhưng đủ làm Tổng Hoài Dân sôi máu gào lên :

- Người đâu! Bắt lấy kẻ miệng muối theo địch này!

Ba tên hán tử đi cùng Tổng Hoài Dân nghe la thì rút kiếm xông vào nhưng không dám tấn công nói :

- Đại thiếu gia! Xin hãy nghĩ tới lão gia và lão thái gia...

Tổng Hoài Dân bị đại ca đâm thương nên giận quá mất khôn, rút kiếm lao vào quất :

- Loại bóm vảy đàn bà này thì còn biết gì đạo nghĩa? Cứ không chế hấn trước rồi sẽ nói!

Lời chưa dứt đã xông vào tấn công mãnh liệt...

Bấy giờ Tổng Hoài An đã bị được lực của Linh Hồ khống chế nên đã mất đi sự tỉnh táo, thấy đệ đệ hung hăng như vậy càng nộ khí xung thiên, vung kiếm phản công.

Hai huynh đệ lập tức tiến hành một cuộc đấu vong sinh tử giống như giữa hai cừu nhân không đội trời chung...

Ba tên hán tử đi theo không dám đắc tội với đại thiếu gia nên kéo nhau lùi vào hậu đường cứu hỏa.

Bấy giờ cả hai sảnh biệt lâu, các cư phòng đều bốc lửa, gió Đông nam nổi lên làm lửa bén rất nhanh, chẳng bao lâu cả hậu đường Tổng phủ đã nằm trong biển lửa, người trong phủ chủ yếu là người già, phụ nữ và trẻ nhỏ đang trong giấc ngủ, chúng tỉnh dậy thấy cảnh tượng đó thì sợ hãi cuống cuồng kêu khóc như ri, làm tình hình thêm hỗn loạn.

Linh Hồ Phúc Chân Chân một tay cầm kiếm, một tay cầm ống thiên lý hỏa tập, gặp ai giết đó, tới đâu phóng hỏa đến đấy không chừa bất cứ ai, không tha một gian nhà nào...

Nghe tiếng la kinh thiên động địa và ánh lửa từ Tổng phủ bốc cao, tất cả các cư dân trong Thạch Cổ thôn đều giật mình choàng dậy, có một số người quan hệ mật thiết với Tổng gia mới lao vào cứu ứng, còn lại nhà nào nhà nấy đóng cửa cài then không ai dám ra đường.

Trong khi hỏa thế ở hậu phủ lan rộng thu hút sự chú ý và lực lượng cảnh vệ lui về cứu hỏa thì lực lượng của Thiên Khánh quán bắt đầu tấn công, cả trăm cao thủ từ ba hướng ủa vào như triều như thác. Bọn này đã được lệnh thấy người là giết, thấy nhà là đốt, tạo thành một cảnh tượng hãi hùng chưa từng thấy.

Trước đây Tổng phủ được coi là thành trì bất khả xâm phạm nhờ hệ thống lâu canh, bố trí cung thủ trên cả bốn góc tường thành với tên nổ phát liên châu, mấy lần tặc đồ đến cướp đều thất bại, nhưng lần này tình hình khác hẳn.

Với chiến thuật trong ứng ngoài hợp, ngay từ đầu Linh Hồ Phúc Chân Chân đã làm rối loạn Tổng phủ, vô hiệu hóa bọn cung thủ và lực lượng phòng vệ, tạo điều kiện cho cả trăm cao thủ tiến vào phủ mà không gặp một sự kháng cự nào, đến khi Tổng lão thái gia và Tổng Tôn Vọng được tin huy động lực lượng đối phó thì đã quá muộn.

Tuy vậy những cuộc huyết chiến thảm khốc vẫn diễn ra giữa biển lửa rực trời.

Người của Tổng phủ dốc toàn lực liều mạng với địch nhân để bảo vệ gia quyến của họ nên vô cùng hung mãnh.

Tuy nhiên vì thế địch quá mạnh nên phía Tổng phủ bị thương vong rất nhiều, rút về cố thủ ở một vài địa điểm xung yếu.

Linh Hồ Phúc Chân Chân tay cầm kiếm, y phục loang máu đối phương cùng hai tên trong Lư Sơn Thất Tử đụng đầu Tổng lão thái gia ở một hoa viên.

Võ công Phúc Chân Chân không cao bằng Tổng lão thái gia, nhưng nhờ có Lư Sơn Nhị Tử trợ lực nên vẫn chiếm được thượng phong, bức Tổng lão thái gia lùi ra tận tường viện.

Linh Hồ Phúc Chân Chân cười nhạt nói :

- Lão quý! Người không ngờ cũng có ngày hôm nay phải không? Người hành hung tác ác cả một đời, bây giờ đã một chân bước vào quan tài rồi mà vẫn động lòng tham, không chịu cải đổi tâm tính, không biết tự lượng sức mình, tham bảo vật của Linh Hồ ta, dám vượt rêu hùm, động thổ trên đầu Thái Tuế.

Tổng lão thái gia nghiêng răng đáp :

- Lão phu đánh giá sai thực lực của người. Thế nhưng hồ ly tinh người chó vội đắc ý! Bằng hữu của lão phu sẽ trả thù cho...

Linh Hồ ngắt lời :

- Lão quý! Người chó nằm mộng giữa ban ngày! Bốn cô nương hành khất giang hồ đã mười mấy năm chẳng lạ gì tình cảnh trong giang hồ. Người không phủ nhận mình là tên đại cường đạo Tổng Thiên Phi, tên thủ lĩnh của đảng cướp hoành hành ở Đại Ba sơn nhiều năm trước chứ! Lão tặc người trước đây phạm quá nhiều tội ác khiến người trời cùng giận. Không ngờ người tới đây mai danh ẩn tích, thế nhưng người vẫn bị ta phát hiện ra! Thứ phỉ đồ như người thì có được bao nhiêu tên bằng hữu? Mấy kẻ vì một tên đại cường đạo mà xuất diện báo thù? Cho dù có thì bốn cô nương cũng dễ hấn theo người xuống âm ti mà làm nghề cướp bóc!

- Lão phu...

- Hừ! Người hành hung tác ác suốt một đời, vợ vét vô số vàng bạc châu báu chất đầy kho, thế nhưng vẫn chưa thỏa lòng tham mà còn muốn dòm ngó đến bảo vật của bốn cô nương, sai tôn nữ và tôn nhi liều chết tìm cách chiếm đoạt Ngọc Bình Phong! Lão quý! Người không biết tham thì thâm. Báo ứng nước mắt là hai tôn nhi bảo bối của người... Tổng gia đã tuyệt hậu rồi!

Tổng lão thái gia nghiêng răng hỏi :

- Tiện nhân! Người đã làm gì tôn nhi của ta?

Linh Hồ đáp :

- Vừa rồi Tổng Hoài An kịch đấu một mất một còn với đệ đệ hần Tổng Hoài Dân. Giết xong đệ đệ hần sẽ tìm nhĩ tử người Tổng Tôn Vọng liều mạng cho tới khi một trong hai cha con bị giết mới thôi!

Tổng lão thái gia gào lên :

- Tiện nhân người hồ ngôn bát đạo! Làm gì có chuyện...

Linh Hồ cười khanh khách nói :

- Người không tin ư? Có lẽ người còn chưa biết Phúc Chân Chân ta đã luyện thành Huyền môn Thành Đạo tâm pháp và Dịch Thần đại pháp để biến tôn nhi người thành người khác rồi. Bây giờ thần trí Tổng Hoài An đã rời bỏ thể, đồng thời võ công hần cao hơn trước mấy lần. Bốn cô nương tiêu dao thiên hạ mười mấy năm, thế mà người có nhận ra ta đã là người dư nương bán lão không? Người không nhận ra vì cô nương đã luyện thành Trường Thanh thuật, người nên tin!

Tổng lão thái gia nghiêng răng nói :

- Tiện nhân! Người là thứ dâm phụ ác độc còn hơn rắn rết! Lão phu liều mạng với người!

Dứt lời vung kiếm bổ tới thi xuất một chiêu Thương Long Quá Hải thế vô cùng hiểm độc và hung mãnh...

Linh Hồ với động tác vô cùng linh hoạt lách người tránh đi, vừa lúc Lư Sơn Nhị Tử phối hợp công xuất một chưởng bức đối phương lùi lại.

Tổng lão thái gia bị chưởng lực bức lùi chưa kịp đứng vững thì Phúc Chân Chân lướt tới công xuất một kiếm trúng ngay mạng sườn, làm máu chảy ra như suối!

Phúc Chân Chân chỉ kiếm nói :

- Lão tặc! Bốn cô nương không thêm lấy cái mạng chó của người, nhưng với một điều kiện...

Tổng lão thái gia lùi vào góc tường hỏi :

- Điều kiện gì?

Linh Hồ đáp :

- Người hãy dẫn cô nương vào thiết lao bắt Trác Thiên Uy ra để đổi lấy cầu mạng của người!

Tổng lão thái gia đáp :

- Đừng nằm mộng! Lão phu đã đích thân phá hủy cơ quan tự đóng mở cửa vào hệ thống địa đạo và thiết lao rồi, nhằm mục đích giữ mạng cho Trác Thiên Uy để sau này hần tìm giết người.

Linh Hồ tức giận nói :

- Người dám?

- Bây giờ lão phu nhà tan người chết, Tổng phủ đã bị người thiêu hủy nữa, chỉ còn lại cái thân già này có gì mà không dám? Giết...

Trong tiếng thét điên cuồng, lão nén đau xông vào cừu nhân, kiếm trước người sau một chiêu Hắc Hồ Đào Tâm độc toàn bộ công lực đâm tới giữa ngực Linh Hồ Phúc Chân Chân.

Nữ nhân ma mãnh này tuy không ngờ vì Tổng lão thái gia đã thụ thương mà còn xuất được một chiêu chí mạng, lợi hại như thế nhưng thị lại phản ứng rất nhanh, nhún mình nhảy lui hơn hai trượng thoát được hiểm chiêu.

Lư Sơn Nhị Tử cùng quát vang, đồng thời vung song chưởng đánh ra...

Bị song chưởng đánh trúng, Tổng lão thái gia lại bị bắn vào tường bật ngược lại, hai chân lão đảo chực ngã.

Linh Hồ Phúc Chân Chân lao tới quát :

- Lão tặc! Người có chịu dẫn chúng ta đi không?

Tổng lão thái gia nhổ ra một bãi huyết, rít lên :

- Tiện nhân! Không... bao giờ!

Một tên trong Lư Sơn Nhị Tử nói :

- Tiên Cô! Hãy dùng Dịch Thần đại pháp khống chế hắn. Xem chừng hắn không chịu khuất phục đâu!

Linh Hồ thở dài đáp :

- Dịch Thần đại pháp chỉ có công dụng khi người ta cao hứng mà thôi. Bây giờ hắn đang sứt sứt khí như thế, còn khó công hiệu hơn đối với một kẻ điên nữa...

Tổng lão thái gia lúc này gần như đã phát điên. Lâu như thế mà không thấy bóng dáng nhi tử Tổng Tôn Vọng và hai tôn nhi Tổng Hoài An và Tổng Hoài Dân xuất hiện đâu cả, khả năng Linh Hồ Phúc Chân Chân đã nói không sai. Tổng Hoài An bị Dịch Thần đại pháp khống chế đã mất đi bản tính hạ độc thủ đối với cha và đệ đệ mình rồi cũng nên...

Nghĩ thế, trong lòng giận dữ điên cuồng. Lão lại vung kiếm liều mạng lao vào Linh Hồ lần nữa...

Lần trước bất ngờ hơn còn chưa đắc thủ, huống chi bây giờ hồ ly tinh kia đã cảnh giác và lão đã bị nội thương rất nặng?

Linh Hồ Phúc Chân Chân lách mình tránh đi, chờ Tổng lão thái gia lao qua người mới cười nhạt nói :

- Cho dù thế nào chăng nữa, cô nương cũng giết người trước đã!

Dứt lời vung kiếm phóng tới.

Thực ra Tổng lão thái gia chưa phải là hoàn toàn có ý liều mạng mà còn có ý định buộc đối phương lùi lại để thoát thân, chỉ tiếc rằng do nội thương quá nặng nên lực bất tòng tâm. Lão mới lao đi mấy bước thì hai chân đã không tuân theo sự điều khiển của trí óc chạy thêm nữa.

Người đang lão đảo chực ngã thì bị Linh Hồ Phúc Chân Chân phóng tới một kiếm xuyên từ hậu tâm tới trước ngực!

Tổng lão thái gia lại hộc một vòi máu, ngã sấp xuống, không bao giờ đứng lên được nữa...

* * * * *

Tổng lão thái gia đã không nói dối, quả nhiên khi được tin cường địch tấn công và Linh Hồ Phúc Chân Chân chạy khỏi khách sảnh, lão biết ngay hồ ly tinh này đã thành công trong việc dụ dỗ Tổng Hoài An phục vụ cho âm mưu của mình đến cướp Trác Thiên Uy và thị sắp sửa đạt được mục đích, đích thân lão ta tới biệt lâu phá hủy cơ quan thao túng đường xuống địa đạo, phong bế cánh cửa sắt dẫn xuống đó, như vậy là từ nay không có ai xuống được thiết lao để làm hại Trác Thiên Uy nữa...

Lão biết địa đạo còn có một lối ra nữa, tuy rất khó tìm nhưng một khi Trác Thiên Uy không uống trà độc, được Tổng Trung, Tổng Dũng cho uống nước khôi phục lại sức lực, nhất định chàng sẽ tìm được lối ra. Tổng phủ dù bị hủy, tất người này sẽ điều tra ra được kẻ chủ mưu bắt mình đến Tổng phủ đồng thời cũng là người chủ mưu trong việc cướp đoạt sáu mươi bảy viên ngọc của mình ở Nam Kinh chính là Linh Hồ Phúc Chân Chân và thị sẽ không có cách gì thoát khỏi sự trả thù của thiếu niên cực kỳ lợi hại này...

Cũng có nghĩa là Tổng phủ sẽ được báo thù!

Đối với hạng người như Tống lão thái gia thì thấy mình không ăn được thì đập đổ là điều hiển nhiên, lão bố trí cho bắt Trác Thiên Uy chỉ vì món lợi là Ngọc Bình Phong đáng giá ba vạn lạng hoàng kim, nay bảo vật đệ nhất thiên hạ đó không đến tay thì lão giải thoát cho chàng, không phải là do đạo nghĩa hay lòng thương mà do sự tự tư vị kỷ.

Thoát khỏi thiết lao nhưng không tìm được lối ra. Trác Thiên Uy và Phó Phụng Minh cứ theo thông đạo đi mãi.

Thông đạo thật dài, đi có ba trăm bước mà chưa tới tận đầu, càng vào sâu càng tốt, không khí càng ngọt ngào...

Chẳng lẽ là tử lộ?

Cuối thông đạo là bùn nhão nhoét, từ trên trần nước tong tong nhỏ xuống, vẫn không thấy lối ra!

Trác Thiên Uy nói :

- Có lẽ đây đã gần bờ sông rồi...

Phó Phụng Minh lo lắng hỏi :

- Thiên ca! Không có lối ra, chúng ta làm gì bây giờ?

Trác Thiên Uy cười nói :

- Chúng ta bây giờ hoàn toàn tự do, ăn no uống đủ, có đao kiếm trong tay, làm gì mà chẳng được? Cứ việc đào lối mà ra thôi!

- Nhưng biết bao giờ mới lên được tới mặt đất?

Trác Thiên Uy đánh hỏa tập lên soi hai bên thành động, xem xét một lúc rồi nói :

- Muội đừng lo, thành động có rất nhiều rễ cây lau sậy, hiển nhiên đây là khu vực bờ động, mà rễ lau sậy thì không ăn sâu quá, nhiều lắm là chỉ một vài trượng thôi, đất bãi sông lại mềm, có gì mà không đào thoát ra được chứ?

Phó Phụng Minh nghe rất có lý, cao hứng nói :

- Thiên ca! Vậy chúng ta bắt đầu đào thôi!

* * * * *

Đến sáng thì Tống phủ đã thành một đồng hoang tàn, bao nhiêu đình đài lầu tạ cháy sạch lửa vẫn còn âm ỉ cháy.

Đại sảnh hoa lệ được xây bằng đá trông như còn nguyên vẹn nhưng bên trong chẳng còn gì, cột kèo cháy đen, mái sập tan hoang, mùi tử thi bị cháy bốc lên khét lẹt!

Sau khi nhận được hung tin, vị bổ đầu Ngô Huyện Hàn Chí Cao lập tức mang theo mấy tên thủ hạ tới hiện trường điều tra.

Tại hiện trường không có tử thi nào, chỉ còn lại cột kèo cháy đen thui và những vũng máu đặc quánh lại, không thấy chủ nhân Tống Tôn Vọng, cũng không có Tống lão thái gia, hai vị thiếu gia và Tống tiểu thư cũng không có, nói chung không tìm ra khổ chủ.

Hàn Chí Cao triệu tập thôn dân Thạch Cổ thôn đến hỏi cung nhưng không ai biết cụ thể vụ thảm án xảy ra thế nào, không biết ai là hung thủ...

Những người trợ giúp Tống phủ đầu lại tặc nhân đều đã bị giết, những người khác thì nghe tiếng rú thảm, tiếng la hét đã kinh hồn bạt vía đóng chặt cửa không dám lộ mặt ra khỏi nhà, cho đến khi tặc nhân rút hết vẫn chưa dám ra, làm sao biết được sự tình?

Không có khổ chủ, không có nhân chứng, xem ra Hàn Chí Cao muốn tra rõ vụ án không phải là chuyện dễ!

Hàn Chí Cao đành ở lại vùng phụ cận Hàn San tự để điều tra tiếp. Nhưng dường như đây là vụ án mà người trong giang hồ thanh toán lẫn nhau do tư thù tư oán, mấy khi mà tìm được hung thủ?

Chiều hôm đó, một mình Hàn Chí Cao ngồi trong Vọng Hồ đài nhìn ra mặt Thái Hồ đến thất thần...

Một lão nhân trong trang phục nông phu cùng một phụ nhân áo nâu quần bố tiến vào đài, có vẻ như là một đôi phu thê đến dâng hương cầu tự...

Hàn Chí Cao nghe tiếng bước chân mới thu liễm ánh mắt, ngạc nhiên nói :

- A! Thì ra là Cốc chủ và Nam Cung nữ hiệp!

Nguyên đôi phu thê bạn y phục nông phu đó chính là Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa và Phó phu nhân Lăng Vân Phi Yến Nam Cung Ngọc!

Trường Xuân cốc chủ cười hô hô đáp :

- Nguyên là Hàn bồ đầu! Người đến điều tra vụ thảm án ở Thạch Cổ thôn có phải không?

Hàn Chí Cao vội đứng lên hành lễ nói :

- Vâng vâng! Hai vị tiền bối đến dâng hương hay có việc gì nữa?

Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa đáp :

- Phu thê chúng ta đến tìm người hỏi về chuyện nhờ vả lần trước, nghe tin người đi điều tra án nên cũng đến đây. Theo lão phu biết thì Tổng gia là đại tài chủ ở bốn địa, nhưng trong việc làm thì có nhiều mớ ám, thường cấu kết với một số nhân vật không rõ lai lịch. Lão phu đoán rằng đây là vụ mà đồng bọn thanh toán lẫn nhau, mâu thuẫn về quyền lợi thôi!

Hàn Chí Cao nhú mày hỏi :

- Có khả năng như vậy không?

Trường Xuân cốc chủ khẳng định :

- Hoàn toàn có khả năng. Nạn nhân mấy chục người đều bị mang đi hết, riêng Tổng phủ đã có bảy tám chục người, như vậy cả hai bên ít ra là cả trăm người thiệt mạng, thế mà hiện trường không lưu lại dấu vết gì. Tổng phủ là nơi được phòng thủ vô cùng nghiêm mật, còn hơn cả Tôn phủ và Hách gia trang, nếu không có nội ứng thì hung thủ không thể giải quyết gọn gàng như thế. Điều đó chứng tỏ kẻ chủ hung biết rất rõ nội tình Tổng phủ...

Hàn Chí Cao nói :

- Chỉ e tiền bối đoán sai... Hôm qua tại hạ có đến đây, khi về lưu lại một tên thủ hạ, nhưng cho đến nay vẫn không có tin tức gì.

Trường Xuân cốc chủ nói :

- Trác Thiên Uy cũng tới đây và từ đó không có tin tức gì nữa...

Hàn Chí Cao à một tiếng hỏi :

- Thật vậy sao?

Trường Xuân cốc chủ đáp :

- Không chỉ Trác Thiên Uy mà có cả người của Ngô Trung Nhất Long cũng tới đây...

Hàn Chí Cao nói :

- Nhưng theo tại hạ biết cả Ngô Trung Nhất Long và Hách Minh Sơn đều không có bất cứ một mối liên hệ nào với Tổng phủ cả mà...

Trường Xuân cốc chủ gật đầu nói :

- Ta cũng không nghĩ là Ngô Trung Nhất Long hoặc Hách gia trang có liên quan đến vụ án này. Có tin tức gì về Trác Thiên Uy không?

Hàn Chí Cao lắc đầu :

- Không có. Thời gian này Trác Thiên Uy hành động rất cẩn mật và thận trọng, những người mà tại hạ phải đến liên lạc cũng không thể tìm ra tung tích...

Trường Xuân cốc chủ chợt à một tiếng hỏi :

- Hàn bổ đầu, việc mà lão phu nhờ người...

Hàn Chí Cao đáp :

- Việc này tại hạ đã điều tra...

- Kết quả thế nào?

Hàn Chí Cao nhíu mày nói :

- Việc này rất kỳ quái. Đúng là kho quân khí ở Trấn Giang bị mất trộm một nghìn năm trăm mũi tên, mãi đầu năm nay mới phát hiện ra, nhưng những người có trách nhiệm đều không dám tiết lộ tin tức này, chỉ lặng lẽ đi mua để bổ sung vào.

Trường Xuân cốc chủ nhíu mày hỏi :

- Người thấy kỳ quái ở chỗ nào?

Hàn Chí Cao đáp :

- Kỳ quái là người ta đồn rằng kẻ lấy trộm tên là em họ của vị quan coi kho binh khí tên là Dịch Phi.

Trường Xuân cốc chủ hỏi :

- Dịch phi là nhân vật thế nào?

- Một kẻ du đãng mà thôi, không có thân phận gì đáng kể, cũng không có bằng hữu nào trong giang hồ...

Trường Xuân cốc chủ chợt à một tiếng hỏi :

- Người biết Bạch Vân Nhất Hạc là ai không?

- Đó là một trác hiệu khác của Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái, bá đệ của Ngô Trung Nhất Long. Phủ đệ của Tào Vĩnh Thái cũng ở Hàn Sơn Phi Lỗ Hiệp gần Tôn phủ của bá huynh, nhưng hẳn rất ít khi ở nhà.

Trường Xuân cốc chủ nói :

- Lão phu cần đến phủ của Bạch Vân Nhất Hạc một chuyến.

Hàn Chí Cao hỏi :

- Tốt nhất là Phó đại hiệp đừng đi!

- Vì sao?

- Vì ở khu vực đó gần đây thường có nhân vật khả nghi xuất hiện, địa hình thì trống trải rất khó ẩn tích, dân cư lại thưa thớt...

Trường Xuân cốc chủ nói :

- Đa tạ lời khuyên của Hàn bổ đầu. Lão phu sẽ cẩn thận. Chỉ xin người lưu ý về tin tức của Trác Thiên Uy.

Hàn Chí Cao đáp :

- Đương nhiên tại hạ sẽ đặc biệt lưu tâm.

- Vậy thì tốt! Cáo từ!

Nói xong cùng thê tử Phó phu nhân Lăng Vân Phi Yến Nam Cung Ngọc rời khỏi Vọng Hồ đài đi về hướng nam...

13. Chương 13: Thoát Khỏi Địa Lao

Canh ba...

Trăng sáng sao thưa...

Một chiếc thuyền nhỏ từ Hàn San tự xuôi theo dòng nước hướng mũi vào bờ lau rậm rạp...

Trên mũi thuyền có ba người gồm một lão nhân ăn bận kiểu nông phu, một trung niên mỹ phụ nhân cũng trang phục kiểu như thôn nữ và một thiếu niên thư sinh.

Ba người này chính là phu thê Trường Xuân cóc chủ Phó Hoa và Phó phu nhân Lăng Vân Phi Yến Nam Cung Ngọc và nghĩa nữ của họ, thường đóng giả nam trang Bùi Tuyên Văn.

Gió đông hây hẩy, thời khắc thế này thường rất dễ dàng đưa người ta vào giấc ngủ, nhưng ba người này lại không hề buồn ngủ. Lăng Vân Phi Yến Phó phu nhân quỳ bên dưới mũi thuyền, hai hàng lệ đầm đìa, miệng lẩm bẩm cầu khẩn :

- Xin trời Phật phù hộ cho Phụng nhi tai qua nạn khỏi! Xin trời Phật phù hộ.

Bùi Tuyên Văn quỳ bên cạnh nghĩa mẫu buông lời an ủi :

- Mẹ! Cát nhân thiên tướng, Phụng thư thư sẽ không gặp chuyện gì đâu. Chị ấy sẽ bình yên trở về thôi!

Phó phu nhân nói :

- Nhưng vụ hỏa hoạn vừa rồi ở Thạch Cổ thôn, nghe nói Trác Thiên Uy và Phụng nhi có xuất hiện ở đó.

Trường Xuân cóc chủ nói :

- Phu nhân im lặng đi có được không? Tổng gia có liên quan gì đến bọn ma đầu kia mà ám hại Phụng nhi và Trác Thiên Uy chứ? Hơn nữa một khi chấp nhận bước vào con đường hành hiệp trượng nghĩa thì buộc phải chấp nhận mọi bất trắc. Sinh có lúc chết có số, không có gì phải lo lắng cả! Đã vung kiếm trượng nghĩa thì đã không quản gì đến sinh tử.

Lăng Vân Phi Yến nói :

- Nhưng tôi có oán trách ai đâu? Còn ông giả bộ làm ra vẻ anh hùng ngoài miệng, thế nhưng trong lòng không lo cuống lên đó hay sao?

Trường Xuân cóc chủ xua tay nói :

- Thôi thôi...

Vừa lúc ấy có hai người từ trong đám lau lách lao ra, vừa chạy tới gần thuyền vừa gọi :

- Mẹ! Cha! Tuyên muội...

Bùi Tuyên Văn vội nhảy phắt xuống thuyền, mừng rỡ reo lên :

- Thư thư!

Người vừa xuất hiện chính là Phó Phụng Minh, sau nàng là Trác Thiên Uy.

Trường Xuân cóc chủ thở phào một hơi nói :

- Tạ thiên tạ địa...

Rồi dìu Phó phu nhân đứng lên.

Phó Phụng Minh ôm lấy Bùi Tuyên Văn, hai người cùng nhảy tới bên thuyền.

Trường Xuân cóc chủ xuống thuyền để nắm tay Trác Thiên Uy hỏi :

- Tiểu tử. Người cũng ở đây ư? Làm sao ướn như chuột lột vậy?

Trác Thiên Uy đáp :

- Văn bối và Phụng muội vừa thoát khỏi địa lao của Tống Tôn Vọng lên đây, đang nấp trong lau lách ven công thì nghe tiếng tiền bối...

Lăng Vân Phi Yên ôm lấy Phó Phụng Minh, thấy y phục ái nữ ướt sũng, dính đầy bùn đất liền nói :

- Nha đầu mau vào khoang thay y phục đi! Y như là con gà lôi từ dưới giếng lên vậy!

Trường Xuân cốc chủ nhìn Trác Thiên Uy nói :

- Người cũng thay y phục đi! Áo quần lão phu người mặc vừa đây! Tiểu tử người chắc nể khổ đầu không ít...

Phó Phụng Minh nói :

- Mẹ xem có gì ăn không cho chúng con một ít, nhịn đói nhịn khát đã hai ngày rồi...

Trác Thiên Uy và Phó Phụng Minh thay y phục xong thì cơm rượu cũng được đem ra, Trác Thiên Uy và Phó Phụng Minh vừa ăn uống vừa thay nhau kể lại thảm cảnh mà hai người vừa trải qua.

Trường Xuân cốc chủ thấy hai người vừa thoát ra từ cõi chết mà vẫn vui vẻ lạc quan như thế thì vô cùng cao hứng, cười hô hô nói :

- Phụng nha đầu cứ hự cấu lên thôi. Các người không phải là Xuyên Sơn Giáp mà đào đất từ địa đạo lên, tất cái hố chỉ nông choèn...

Phó Phụng Minh phản ứng ngay :

- Mất mười mấy canh giờ đào đất, may mà chỗ đó là đất bồi giáp bờ sông nên mới ra ngoài được, cha đừng có coi thường người ta. Hệ thống địa đạo của Tống gia thật lợi hại, nào là cơ quan tự động mở cửa, nào là hệ thống mật thất, kiến tạo được một kiệt tác như thế tất tốn nhiều tiền của. Phủ đệ của Tống gia đồ sộ như thế, nhưng địa đạo còn tráng lệ hơn, chỉ có người nào đại phú đại hào mới xây dựng được. Xem lại thì Tống gia mới xứng là bậc đại phú đại hào đệ nhất Dương Châu!

Trường Xuân cốc chủ nói :

- Nhưng bây giờ Tống gia đã bị hủy, còn đại phú đại hào gì nữa?

Phó Phụng Minh ngạc nhiên hỏi :

- Ai đã hủy diệt Tống phủ? Sao nhi nữ và Thiên ca không biết gì cả?

Trường Xuân cốc chủ lắc đầu đáp :

- Không biết! Ngay cả vị bồ đầu của Ngô Huyện là Hàn Chí Cao tới điều tra mà không tìm ra manh mối gì, Trác Thiên Uy người có biết nguyên nhân vì sao mình bị bắt tới đây không?

Bấy giờ Trác Thiên Uy đã ăn xong, buông đũa nói :

- Văn bối không rõ lắm, hai ngày trước Tống Tôn Vọng dẫn tới thiết lao một nữ nhân nào đó. Theo lời chúng thì hình như cha con Tống Tôn Vọng bắt văn bối là để đổi lấy một bảo vật nào đó từ nữ nhân này, văn bối phải tự mình điều tra. Đa tạ Phó tiền bối đã chiêu đãi. Văn bối đi đây!

Trường Xuân cốc chủ nói :

- Bây giờ đã khuya thế này người còn định đi đâu? Hãy ở lại thuyền nghỉ ngơi một đêm đã!

Trác Thiên Uy đáp :

- Thịnh tình của Phó tiền bối, văn bối xin tâm lĩnh. Trác Thiên Uy đang có nhiều việc phải làm, đã lỡ mất ba ngày ở đây vì thế cần phải tích cực hơn.

Trường Xuân cốc chủ tỏ ý không hài lòng :

- Tiểu tử! Vội một vài canh giờ cũng không giải quyết được việc gì mà! Hãy nghỉ ngơi cho phục hồi sức lực rồi ngày mai hãy tính...

- Vẫn bối không sao. Chỉ vì đói khát nên kiệt sức mà thôi, bây giờ ăn no uống đủ, sức lực đã bình thường trở lại rồi!

Phó Phụng Minh cũng buông đũa nói :

- Thiên ca muốn đi, muội cũng đi theo huynh!

Trác Thiên Uy nói :

- Phó cô nương cần ở lại đây nghỉ ngơi để khôi phục lại chân khí, tại hạ cũng tìm nơi ngủ một giấc cho lại sức...

Nói xong đứng lên, chấp tay từ biệt mọi người rồi nhảy xuống thuyền lướt đi...

Bấy giờ Trường Xuân cốc chủ mới sức nhớ ra chuyện gì nói theo :

- Tiểu tử! Ta có tin này báo cho người...

Nhưng chàng đã đi xa không nghe thấy nữa...

Trường Xuân cốc chủ nhìn theo, thở dài nói :

- Tiểu tử đó thật là nóng vội quá!

Rồi ngoảnh sang Phó Phụng Minh nói :

- Nha đầu, ngày mai gặp thì kéo hẩn về đây để gặp Hà Cô!

Nhưng Phó Phụng Minh tựa hồ như không nghe thấy, đứng lặng nhìn theo hướng Trác Thiên Uy vừa đi khuất.

Mấy ngày thân thiết bên nhau, nay chàng bỗng dùng cách xưng hô khách sáo “Phó cô nương” khiến nàng thấy lòng nhói đau...

* * * * *

Tuổi trẻ tráng kiện nên sức lực khôi phục rất nhanh.

Sau khi ăn no uống đủ, ngủ một giấc thỏa thuê, Trác Thiên Uy lại thành long sinh hoạt hồ như trước.

Trác Thiên Uy thất tích hai ngày, khi xuất hiện trở lại thì cả tinh thần lẫn sức lực đều dồi dào sung mãn, không ai ngờ rằng chàng là nhân vật chính trong vụ thảm án hủy diệt Tổng gia.

Đương nhiên trong số đó không có Linh Hồ Phúc Chân Chân.

Chui vào bãi lau rậm rạp ngủ một giấc say sưa, khi thức dậy thì đã gần trưa. Trác Thiên Uy cẩn thận kiểm tra thấy không có ai theo dõi mới ngoắt một chiếc thuyền câu nhỏ gần bờ nhảy lên.

Chiếc thuyền nhỏ không mui chỉ có một người chèo thuyền và hai mái chèo.

Trác Thiên Uy ngồi xuống lòng thuyền nói ngắn gọn :

- Chở tại hạ đến Khê Khẩu.

Thuyền phu hỏi lại :

- Tới Khê Khẩu?

- Không sai? Càng nhanh càng tốt! Tại hạ sẽ trả công xứng đáng. Được không?

Thuyền phu là một hán tử nước da ngăm đen và rất trắng kiện, gật đầu đáp :

- Không vấn đề. Cả đoạn sông này không ai chèo kịp Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính này đâu!

Trác Thiên Uy bắt chuyện :

- Danh hiệu lão huynh là Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính?

- Không sai?

- Tên rất hay. Với thuyền nhỏ này lão huynh có thể tiến vào Thái Hồ không?

Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính đáp :

- Đừng nói Thái Hồ mà ngay cả đại hải Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính cũng dám ra! Dù Hà Bá Long Vương có lật thuyền cũng làm gì được chứ. Còn khúc sông nhỏ này thì qua lại như cơm bữa, chẳng nói làm gì! Đây tới trấn Nhữ Phong chín dặm, tại hạ chỉ chèo nửa canh giờ là tới. Công tử gia có đi không?

Trác Thiên Uy lắc đầu :

- Không, tại hạ chỉ tới Khê Khẩu thôi! Hẹn lần khác!

- Nếu thế thì lần sau vậy! Cứ đến Hà Khẩu hỏi Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính thì ai cũng biết.

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Nhớ rồi. Đường này là lão huynh đi thường xuyên chứ?

- Thường xuyên.

- Vậy chắc lão huynh quen biết nhiều người... Ở Khê Khẩu có một người là Du Tử Phương, lão huynh có biết không?

Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính à một tiếng nói :

- Du Tử Phương? Người trung đẳng, to ngang, là chủ một quán rượu nhỏ phải không?

Trác Thiên Uy ậm ừ :

- Đúng thế...

- Vậy thì nhà hấn ở rất gần bến đò Khê Khẩu!

Quả nhiên Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính chèo rất nhanh, chỉ nửa canh giờ là tới Khê Khẩu.

Thuyền cập bến, Trác Thiên Uy móc ra hai đỉnh bạc nói :

- Tại hạ có việc tới gặp Du Tử Phương. Nếu lão huynh dám ở đây chờ ta quay lại thì hai đỉnh bạc này thuộc về người. Nếu không được thì tại hạ chỉ trả một lạng bạc tiền công chờ thôi. Lấy thời gian một canh giờ làm giới hạn. Nếu một canh giờ mà tại hạ không đến thì lão huynh cứ tự do đi. Nhưng nếu ta đến trước một canh giờ mà không thấy thuyền, sau này ta sẽ tìm hỏi Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính để chặt hai chân hấn!

Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính đáp :

- Hai canh giờ tại hạ cũng chờ! Tại hạ ở đây lao động vất vả một tháng cũng chỉ kiếm được hai mươi lạng bạc, vừa bằng hai đỉnh bạc đó thôi. Cho dù công tử bị hổ háo đuổi thì chỉ cần nhảy được lên thuyền tại hạ là an toàn rồi!

Trác Thiên Uy xua tay đáp :

- Được! Chúng ta cứ thỏa thuận như thế. Người chỉ cần chờ một canh giờ thôi!

Nói xong ném đỉnh bạc cho Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính.

Chàng dùng tí lực khá mạnh thử xem, nhưng Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính đang cầm chèo vẫn phản ứng rất nhanh, hạ chèo bắt ngay được khiến chàng yên tâm, đi theo một hán tử hoạt bát khỏe mạnh như thế thì sẽ an toàn hơn...

* * * * *

Khê Khẩu chỉ là một tiểu thôn có hai ba chục hộ nhân gia, cũng không phải là bến sông lớn, thỉnh thoảng mới có thuyền ghé Khê Khẩu. Khách tới đây chỉ là những tao nhân mặc khách tìm chỗ yên tĩnh để làm phú ngâm thơ, như ghé vào quán rượu của Du Tử Phương làm mấy chén tìm thi hứng hoặc tán gẫu mà không sợ ồn ào.

Bây giờ mới đầu giờ tỵ, tòa quán của Du Tử Phương vẫn còn vắng khách. Hơn nữa tiết nóng nực, tẩu khách không ở trong nhà mà tìm chỗ ngoài trời ngồi dưới những bóng cây râm mát. Thành thử mười bàn trong quán chỉ ba bàn có người mà thôi.

Trác Thiên Uy cũng vào ngồi trong quán.

Ngồi bên bàn chàng là hai trung niên nhân bận thanh bào, dáng người nho nhã.

Trác Thiên Uy đến đây đương nhiên không phải tình cờ mà đến có mục đích.

Trong thời gian qua chàng điều tra được khá nhiều tin tức, trong đó một phần là do vị bổ đầu Ngô Huyện Hàn Chí Cao cung cấp, những tin này hầu hết đều đáng tin cậy.

Theo lời đồn thì thê tử của Du Tử Phương là một trang giai nhân tuyệt sắc, sau nghe lời dụ dỗ của một người rất có vai vế mà đến Thái Hồ làm thiếp cho người này, sau đó phải nhận được kết cục hết sức bi thảm: Người trượng phu mới này không biết vì sao lại tự sát, trước khi kết liễu đời mình đã giết luôn cả người thiếp mới đem về chưa lâu!

Không biết người vợ dó của Du Tử Phương đẹp tới mức độ nào, nhưng hai nhi nữ của vị chủ quán này thì phải thừa nhận là rất đẹp.

Vì bận y phục của Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa nên trông Trác Thiên Uy không được nho nhã lắm, tuy nhiên chàng cũng được đón tiếp khá ân cần.

Trường nữ của Du Tử Phương đến bên bàn, mỉm cười chào, nghiêng người nhã nhặn hỏi :

- Xin công tử gia cho biết dùng món điểm tâm gì?

Trác Thiên Uy chỉ sang bên hai vị trung niên thư sinh đáp :

- Cô nương cứ cho mấy món y như vậy, cả rượu cũng thế!

Hai vị trung niên văn sĩ bàn bên dường như là người rất có tiền, rượu thì Mao Đài trần tửu, thức nhắm có đùi gà luộc, sườn dê rán, chả chiên, vịt rán, nắm xào tim cật lợn, toàn những thứ sơn hào hải vị. Hai vị nhân huynh thấy Trác Thiên Uy ăn mặc tênh toàng mà dám theo đòi với mình. Một trong hai tên có chùm râu chuột lưa thưa nặng nề hừ một tiếng.

Có lẽ Trác Thiên Uy đến đây cốt gây sự, nét văn nhã lập tức biến mất, chàng đứng lên hùng hổ nói :

- Người hừ gì? Nhìn ta không thuận nhãn phải không? Nếu còn hừ một tiếng nữa là ta đánh gãy răng đấy!

Trung niên văn nhân có chùm râu chuột liếc xéo chàng nói :

- Tiểu tử! Người muốn chết hay sao mà dám vuốt râu hùm?

Trác Thiên Uy bước hẳn sang chỗ đối phương, hai tay chống nạnh xía xói :

- Các người là thứ gì mà bảo ta vuốt râu hùm chứ? Chỉ là hạng giá áo túi cơm, thùng rượu bị thịt.

Trung niên văn nhân chòm râu chuột tức giận gào lên :

- Cút đi!

Đồng thời vung chưởng đánh vào giữa mặt Trác Thiên Uy!

Chàng khê lách mình đã tránh được ngay. Lại tiếp tục rửa :

- Ta đã nói các người là giá áo túi cơm thùng rượu bị thịt là không sai mà! Hay các người muốn chữa lại là thùng phân nữa?

Trung niên thư sinh có chùm râu chuột nộ khí xung thiên lại tiếp tục lao vào, nhưng lần này sử dụng chiêu Song Long Đoạt Châu thế trầm lực mãnh, uy lực kinh nhân!

Trác Thiên Uy không tránh nữa, xuất chiêu nghênh tiếp...

Trung niên nhân râu chuột thấy đối phương trúng kế, một tay đưa lên hộ ngực đề phòng đối phương tập kích, tay phải biến chỉ thành trảo chụp tới Uyển Mạch tay phải Trác Thiên Uy!

Chàng tránh khỏi hiểm chiêu kia, bắt thần xuất thủ chộp vào tiểu phúc đối phương.

Trung niên văn nhân râu chuột hừ một tiếng ôm ngực lùi lại hai ba bước, mặt nhăn lại rên rỉ, ngồi thụp xuống nền nhà.

Trác Thiên Uy nói :

- Các vị đừng sợ! Lát nữa nếu trong điểm có thiệt hại gì tại hạ sẽ bồi hoàn.

Rồi chỉ trung niên nhân thứ hai nói :

- Các hạ, người còn muốn ném khố đầu như tên đồng bọn nữa không?

Tên này chừng như võ công thua kém đồng bọn, biết mình không phải là địch thủ nên lắc đầu đáp :

- Không...

Trác Thiên Uy nói :

- Ta là Trác Thiên Uy, hãy nói với Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh rằng ta ở đây chờ hắn. Rõ chưa?

Trung niên văn sĩ thất kinh hỏi :

- Người... là Trác Thiên Uy?

- Người nghe không nhầm đâu! Mang đồng bọn cút đi và nói với Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh rằng nếu hắn không tới đây gặp ta. Trác mỗ sẽ tới Bách Liễu cốc đại khai sát giới, gặp tên nào giết tên đó, quyết không dung tình đâu!

Trung niên văn sĩ không dám nói thêm tiếng nào nữa, đến cúi tên đồng bọn vội vàng rời khỏi quán.

Chúng vừa đi khỏi thì một trung niên nhân bận thanh y tiến vào, đến gần chàng cười nói :

- Tại hạ mạo muội mời người ra ngoài kia cùng uống mấy chén được không?

Trác Thiên Uy nhíu mày hỏi :

- Các hạ là...

- Tại hạ là Tần Cát, người của Tào tam gia.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Lão huynh phụng mệnh Ngô Trung Nhất Long tới liên lạc với người của Tam Tinh minh phải không?

Tần Cát đáp :

- Trác gia quả là người tinh tế, không sai! Đúng là Tôn Chính đại gia hy vọng Tam Tinh minh chiếm thế thượng phong, vì Tam Tinh minh so với Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào thì còn ôn hòa hơn. Người ta ai cũng có chút tự tư, đó gọi là làm bạn với lang để tránh hổ!

Trác Thiên Uy cười hô hô nói :

- Tần huynh quả là người rất hài hước và giỏi ví von! Nếu tại hạ liệu không sai thì Tam Tinh minh sắp liều một trận sinh tử với Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào. Cho dù kết quả không lường bại câu thương thì cao thủ hai bên sẽ chẳng còn sống được bao nhiêu, Ngô Trung Nhất Long tọa sơn quan hổ đấu xong có thể vương lên làm bá chủ chẳng khó khăn gì!

Tần Cát thở dài nói :

- Trác gia! Cái đó tại hạ không dám bình phẩm. Nhưng tin rằng Trác gia nói thế là không phải do bỗ ý...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Tần huynh căn cứ vào đâu mà nhận định như thế?

Tần Cát chỉ ra bàn mình dưới một gốc cây nói :

- Tại hạ mời Trác gia...

Trác Thiên Uy xua tay đáp :

- Xin lỗi... Tại hạ đã hẹn người chờ ở đây, không thể thất ước mà đi được...

- Trác gia hẹn ai?

- Tại hạ vừa bảo hai tên thuộc hạ của Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh gọi chủ nhân hần tới...

Tần Cát thất kinh hỏi :

- Cái gì? Trác gia ước với Vũ Khúc Tinh Bồ tam gia đến đây?

- Không sai! Bách Liễu cốc chỉ cách đây bảy tám dặm, có lẽ không lâu nữa Vũ Khúc Tinh sẽ đến...

Tần Cát lộ vẻ hoang mang nói :

- Nếu Trác gia đã quyết...

- Xin Tần huynh cứ về trước.

Tần Cát im lặng. Trác Thiên Uy hỏi :

- Tần huynh, Ngô Trung Nhất Long có nhắn gì tại hạ không?

Tần Cát trả lời :

- Suýt nữa thì tại hạ quên mất...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Có tin gì vậy?

- Tôn Chính đại gia sai tại hạ đến báo tin để Trác gia biết đại gia đã cho người đi xác minh lại tin tức về Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy...

- Xác minh thế nào?

- Thực tế Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy còn chưa chết!

- Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy chưa chết?

- Không sai! Chẳng qua hần giả chết để ẩn tích tránh người truy sát mà thôi.

- Làm sao biết được điều đó?

- Người của chúng tôi gặp hần ở Hàng Châu.

- Ở Hàng Châu?

- Không sai. Thị tuyền của chúng tôi đã hai lần gặp hần trong phố nhưng không điều tra được chỗ ở cụ thể...

- Vậy tin tức hần chết rốt cuộc là sao?

- Đó là do trinh sát của chúng tôi sai lầm. Thực ra đó là kẻ Kim Thiền Thoát Xác của Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy. Hần tìm một người có tầm vóc tương đối giống mình, đánh nát đầu người đó, bỏ vào thi thể một số di vật của mình để ở chỗ nhiều người nhận thấy rồi lặn mất tăm...

Trác Thiên Uy gật đầu nói :

- Thì ra là thế... Đa tạ Tần huynh đã cho biết tin.

- Trác gia không cần khách khí. Tại hạ cáo từ!

Tần Cát đi rồi, Trác Thiên Uy vẫn ngồi trầm ngâm suy nghĩ rất lung, thậm chí Du cô nương mang rượu và thức nhắm đến mà tựa hồ như không thấy.

Biết được tin Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy giả chết để ẩn thân, Trác Thiên Uy càng thêm quyết tâm tìm hần cho bằng được.

Muốn truy tìm Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy thì phải đến Hàng Châu, vậy còn Triệu Vô Khải đang ở trong địa bàn Tô Châu thì giải quyết thế nào?

Chàng chợt nghĩ đến Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa, vị này rất nhiệt tâm với chàng, hiện đang ở Tô Châu. Hay là nhờ vị Cốc chủ này điều tra Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy?

Nếu được như thế, chàng vừa có thể toàn tâm toàn ý điều tra Triệu Vô Khải, lại vừa thoát ra được sự quấy rầy của Phó Phụng Minh không?

Nhưng có thật là chàng muốn thoát li khỏi sự đeo bám của Phó Phụng Minh không?

Còn một vật đề phải nghĩ đến là cuộc chiến không tránh khỏi với Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh sắp tới.

Thanh đao cướp được của Tổng Trung khi đào xong lối thoát ra khỏi địa đạo bị hỏng, chàng đã ném đi rồi. Bây giờ chỉ còn mấy mũi phi đao ở túi hộ sườn, đâu thể dùng làm binh khí giao thủ được?

* * * * *

Đúng nửa canh giờ sau thì Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh đến.

Bồ tam gia mang theo đám thuộc hạ đông đến ba mươi người, trong đó có cả trung niên nhân có chòm râu chuột và tên đồng bọn vừa rời tửu quán.

Trong bọn Trác Thiên Uy chỉ nhận ra Bắc Nhân Đồ Lãm Cổn Long.

Không thấy Vô Tình Giả Thất Cô và Bạch Tổ Lăng đâu, cả Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương cũng không có. Những người còn lại Trác Thiên Uy chưa từng gặp.

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh cho thuộc hạ bố trí thành trận thế ngay giữa sân rồi hướng vào quán gọi to :

- Tiểu tử Trác Thiên Uy đâu? Mau cút ra đây chịu chết!

Trác Thiên Uy rời bàn đứng lên ung dung bước ra sân.

Bắc Nhân Đồ Lãm Cổn Long chỉ tay nói :

- Tam gia! Hắn chính là Trác Thiên Uy đấy!

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh bĩu môi nói :

- Một tiểu tử chưa ráo máu đầu! Cho dù hắn luyện võ công từ trong bụng mẹ thì phỏng được bao nhiêu hỏa hầu?

Bắc Nhân Đồ nói :

- Kỳ nhân dị sĩ thì bất luận già trẻ, tam gia!

Vũ Khúc Tinh hừ một tiếng không nói gì. Hiển nhiên là không phục, một con người kiêu ngạo hợm hĩnh và nóng nảy như Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh mà giữ được điềm đạm như thế cũng là quý lắm rồi!

Trác Thiên Uy thấy vậy cũng không khỏi ngạc nhiên, bước lên đứng đối diện hắn hỏi :

- Các hạ nhất định là nhân vật đại danh hiển hách Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh Bồ tam gia?

Vũ Khúc Tinh lại hừ một tiếng không đáp.

Trác Thiên Uy chỉ vào quán nói :

- Tục ngữ dạy rằng tiên lễ hậu binh. Rượu trà tại hạ đã gọi sẵn. Mời các hạ vào uống vài ngụm rồi chúng ta nói chuyện tiếp được không? Khi trời nóng bức làm người ta rất dễ nổi giận. Chúng ta hãy giải khát một chút, có thể sau đó nói chuyện sẽ ôn hòa hơn. Nếu có gì không thỏa thuận được hãy động thủ cũng không muộn!

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh nói :

- Tiểu tử ngươi miệng lưỡi cũng sắc sảo đấy!

- Quá khen! Các hạ không muốn ngồi uống trà bàn luận sao?

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh lại hừ một tiếng nói :

- Người không xứng!

Trác Thiên Uy thấy không cần khách sáo, liền đi thẳng vào vấn đề :

- Quý Minh mấy lần cho người ám toán tại hạ, các hạ có thừa nhận không?

- Thừa nhận!

- Lý do gì?

- Vì chúng ta cho rằng ngươi là người của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào.

- Các ngươi võ đoán như thế, có chứng cứ gì không?

- Đó là điều mà ta cần hỏi ngươi. Rốt cuộc ngươi có phải người của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào không?

- Không phải!

- Nếu ngươi không phải là người của Kháng bá chủ thì hãy nhanh chóng rút khỏi Tô Châu, càng nhanh càng tốt. Và vĩnh viễn không bao giờ được quay lại quấy nhiễu địa bàn của bốn Minh nữa!

- Đó là điều kiện của quý Minh?

- Không sai!

Trác Thiên Uy nói :

- Như vậy là các hạ đã tự mình phong tỏa việc đàm phán. Giữa chúng ta chỉ còn cách là tiến hành một cuộc sinh tử chiến, kẻ nào thắng là bên có lý. Bây giờ các ngươi đã tới đây, vậy thì hãy định ra phương thức đi! Đơn đả độc đấu hay quần đả, tại hạ đều chấp nhận!

Một lão nhân tuổi độ lục tuần, mặt điều hâu mắt tam giác, tay cầm một cây Trúc Ngọc Trượng hùng hổ bước tới tươi cười :

- Tiểu bối! Ngươi có mang theo người tới đây không?

Trác Thiên Uy lắc đầu :

- Không có.

- Vậy là ngươi không có người công chứng?

- Không sai!

- Vậy thì ngươi làm thế nào để chiếu theo quy củ võ lâm để quyết đấu một cách công bằng?

Trác Thiên Uy hỏi :

- Vậy theo các hạ thì sao?

- Bốn Minh không phải là thứ bang phái hà lạm.

Trác Thiên Uy cười nhạt nói :

- Cái đó rất khó khẳng định.

Lão nhân nói :

- Trước tiên ngươi hãy tiếp lão phu ba chương đã rồi hãy nói!

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Rất tốt!

- Lão phu là Thi Tuấn.

- Tại hạ không biết nhiều những nhân vật trong giang hồ, đã không biết tất không sợ. Các hạ định dùng đại danh để hù dọa là điều vô nghĩa!

- Bê sơ sinh không sợ hổ là chuyện thường, không đáng ngạc nhiên. Người không mang theo binh khí sao?

Trác Thiên Uy vỗ vào túi hộ lưng đáp :

- Tại hạ có phi đao.

- Phi đao?

- Không sai! Nhưng chỉ khi tất yếu tại hạ mới dùng nó.

Thi Tuấn nói :

- Người còn trẻ mà hành động quang minh chính đại như vậy, thật đáng quý!

Lão giắt cây trường vào thắt lưng, vỗ tay nói :

- Vậy thì lão phu càng không giành tiện nghi người, dùng tay không, quyền cước đấu với người mấy chiêu. Tiến vào đi! Để xem người có thân hoài tuyệt học kinh thế động tục gì?

Trác Thiên Uy chấp tay hành lễ nói :

- Không dám! Tiểu khả tuy không có thân hoài tuyệt học kinh thế động tục gì nhưng cũng không để cho Thi tiên bối thất vọng, xin tiến chiêu đi!

Thi Tuấn nói :

- Người đã nhường, vậy lão phu không khách sáo nữa. Hãy cẩn thận!

Dứt lời phát chiêu.

Một luồng kinh khí âm hàn cực mạnh ập sang Trác Thiên Uy...

Chàng kinh hãi kêu lên :

- Ngũ Độc Âm Phong chiêu! Lão tiên bối! Lẽ ra không nên dùng chiêu đầu tiên là hạ độc thủ như vậy! Thật chẳng có chút phong độ gì của một nhân vật tiên bối võ lâm! Vậy thì đừng trách tại hạ hạ thủ vô tình!

Nói xong vung chiêu đánh thẳng vào màn Ngũ Độc Âm Phong chiêu của đối phương!

Bình!

Vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa làm cát bụi bốc lên mù mịt, đất đá bay lên đầy trời. Thi Tuấn bị chiêu lực nhắc bổng lên không, bắn ra xa tới hai trượng, được một tên đồng bọn chạy ra đỡ lấy.

Đó là Trác Thiên Uy đã sử dụng công phu tá lực đả lực, nhờ vào lực đạo của Thi Tuấn để ném hẳn, nhưng muốn như thế phải xuất lực tương đương để thắng Ngũ Độc Âm Phong chiêu rồi mới đủ sức đả bại đối phương.

Thi Tuấn vừa bị đánh bại thì tiếp đó một tên trung niên hán tử mắt cú, mũi điều mang một ngọn đoản đao tiến ra nói :

- Các hạ! Tại hạ tiếp người chiêu thứ hai.

Trác Thiên Uy đáp :

- Tại hạ đã ở vào thế không được quyền lựa chọn nữa. Mời các hạ tiến chiêu!

Trung niên hán tử hỏi :

- Trác huynh có bao nhiêu mũi phi đao?

Trác Thiên Uy đáp :

- Mười mũi.

- Là liễu diệp đao?

- Không sai! Chỉ là liễu diệp đao phổ thông thôi. Không phải Hồi Hoàn Đao mà chất liệu cũng không được tốt, mua được trong một cửa hàng binh khí có giá bình dân. Thủ pháp cũng tầm thường!

Trung niên hán tử nói :

- Tại hạ cũng có phi đao.

Trác Thiên Uy cười nói :

- Nhất định đó là bảo đao thượng phẩm.

- Quá khen! Trác huynh, chúng ta hãy dùng ám khí để đùa mấy chiêu, được chứ?

Trác Thiên Uy nói :

- Ám khí không phải là thứ để đùa. Ám khí có thể giết người!

- Đúng, vậy Trác huynh dám đùa không?

- Đương nhiên tại hạ sẵn sàng bồi tiếp, vì biết chắc lão huynh nhất định bại!

- Thực ư?

- Đương nhiên là thực! Chuyện sống chết là vấn đề rất thần bí mà nghiêm trọng. Người ta chỉ có một tính mạng và chỉ chết có một lần, vì thế không ai đem nó ra để đùa giỡn. Tại hạ thẳng thắn thừa nhận với lão huynh rằng ta sợ chết. Vì thế ta sẽ đưa hết khả năng mình để bảo vệ cuộc sống. Tại hạ cần sống một cách tôn nghiêm, sống như một nam tử hán đỉnh thiên lập địa. Còn ngươi thì đem tính mạng mình ra đùa giỡn. Chứng tỏ bản thân ngươi không coi mình là người. Vậy ngươi sống trên đời chỉ là uống phí mà thôi! Vậy ngươi có tự tin sẽ thắng nổi một người có cuộc sống tôn nghiêm, một nam tử hán đỉnh thiên lập địa không!

- Người...

- Lão huynh đừng đùa với sinh mệnh nữa! Ngươi đi đi!

Trung niên hán tử hừ một tiếng nói :

- Trong giang hồ chưa ai dám đứng trước mặt Vô Ảnh Đao Giang Tường ta mà dám nói những lời như thế!

Trác Thiên Uy đáp :

- Chưa ai dám nhưng Trác Thiên Uy ta thì dám! Lão huynh! Ngươi hãy xem Lại mình đi! Toàn thân ngươi run lên một cách không tự giác, chứng tỏ trong lòng không đủ trấn định, đủ đoán ra mồ hôi trong lòng bàn tay đã tiết ra rồi, làm sao còn cầm đao cho chắc được?

Vô Ảnh Đao Giang Tường quát lên :

- Ngươi không đủ tư cách giáo huấn ta!

- Thật không!

- Ngươi cứ thử xem!

- Lão huynh cẩn thận.

Chàng vừa dứt lời thì một ánh chớp lóe lên.

Vô Ảnh Đao Giang Tường cũng vung tay nhưng chưa kịp xuất thủ thì bỗng khựng lại, há hốc mồm miệng nhìn đối phương như kẻ mất trí.

Trên đầu hán mớ tóc bị mũi phi đao chém đứt rơi lả tả bốn phía, một lọn tóc vắt trên vai quần quai như con rắn bị chém đứt đầu nhìn rất hoạt kê.

Trác Thiên Uy trầm giọng nói :

- Tại hạ có đủ tư cách hay không thì trong lòng Giang huynh biết rất rõ. Trong khi xuất thủ tại hạ chỉ có một ý niệm là phải bảo vệ tính mạng mình mà tiêu diệt đối phương. Vì thế tại hạ luôn luôn có lý do để giết đối phương. Giết người bạt mạng không lý do là vô đạo đức, không có lý trí!

Vô Ảnh Đạo Giang Tường đột nhiên giống như vừa tỉnh khỏi cơn ác mộng, đưa tay bưng mặt nói :

- Trác huynh! Ta nợ huynh một mạng! Người nói không sai! Sống hay chết đều là vấn đề trọng đại không thể coi là trò đùa. Xin Trác huynh bảo trọng! Hẹn gặp lại!

Nói xong chấp tay hành lễ rồi hướng sang Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh nói :

- Bồ huynh! Huynh đệ đi đây! Không phải huynh đệ không tận tình với bằng hữu mà huynh đệ đã chết một lần, vì thế nên biết quý trọng mạng sống của mình, từ nay sẽ sống tôn nghiêm hơn, sống như một đại trượng phu đỉnh thiên lập địa! Bồ huynh! Đừng liều mạng với Trác huynh nữa! Điều đó đối với huynh không có chỗ nào tốt cả đâu! Trác huynh là người bất khả chiến bại, là một thiết hán hết sức tự tin, cương nghị và dũng mãnh! Xin từ biệt!

Nói xong ôm quyền chào mọi người rồi bỏ đi, bước chân rất trầm ổn và vững chãi tự tin.

Nhìn Vô Ảnh Đạo Giang Tường, mọi người đều hiểu rằng hán vừa quyết định một cách sáng suốt!

Vô Ảnh Đạo Giang Tường vô cùng tức giận.

Như thế là đã qua hai trường đấu, cả quyền chưởng và ám khí người của hán đều thảm bại!

Nhìn lại người của mình hán nhận ra ai nấy đều gục đầu trông rất thảm hại, chẳng còn chút dũng khí nào nữa.

Bắc Nhân Đồ Lãm Cổn Long nói :

- Tam gia! Bây giờ ngoài cách quần đấu ra không còn cách nào giết được hán nữa đâu.

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh khó nhọc thốt lên :

- Thỏa đáng không?

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh hành khứ giang hồ hơn hai chục năm, danh đầu rất lớn, tuy không cơ trí bằng người khác nhưng cũng rất oai phong, tự coi mình là bậc đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, anh hùng khí khái, có đâu chấp nhận dùng phương thức quần đả để giết một tên hậu nhân tiểu bối?

Bắc Nhân Đồ Lãm Cổn Long đáp :

- Đương nhiên không được quang minh chính đại cho lắm nhưng nếu không làm thế hậu quả sẽ vô cùng đáng sợ. Trong chúng ta có ít nhất một nửa chết dưới tay hán...

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh nói :

- Ta sẽ chặn hán để mọi người thoát đi.

Bắc Nhân Đồ kêu lên :

- Tam gia...

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh xua tay nói :

- Không nhiều lời nữa! Đó là mệnh lệnh! Người đưa tất cả lùi ra đi!

Nói xong bước thẳng tới Trác Thiên Uy đưa chưởng lên hoành ngang trước ngực, trầm giọng nói :

- Tên họ Trác! Hôm nay không phải người tử thì ta vong!

Vũ Khúc Tinh đã không lợi dụng ưu thế so với đối phương bằng cách dùng cây Nhạn Linh đao nặng hơn ba mươi cân lừng danh thiên hạ của mình.

Điều đó làm Trác Thiên Uy hết sức ngạc nhiên. Đây là lúc quyết định việc sinh tử mà vị tam gia này còn giữ được bản sắc anh hùng khí khái như vậy, chẳng những từ chối việc lấy đông hiếp ít như những tên ma đầu khác thường làm mà ngay cả lợi dụng ưu thế của mình để dồn đối phương vào chỗ chết cũng không, quả là hành động đáng quý!

Chúng tổ trác hậu Vũ Khúc Tinh có được không phải là hư danh!

Hai tay đã vận đủ công lực vào song chưởng, Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh từ từ đẩy ra!

Một luồng kinh lực bài sơn đảo hải từ phía Vũ Khúc Tinh đẩy tới, thế trầm lực mãnh, uy lực kinh nhân!

Áp lực cực mạnh dồn tới tưởng chừng làm đối phương nghẹt thở. Không chỉ chưởng lực mà từ đôi mắt Bồ Gia Vinh phát ra thần quang sáng quắc bức thối đối phương...

Trong tình cảnh đó những người không đủ tự tin rất dễ mất tinh thần, từ đó mà cũng mất đi ý chí phản kháng, tim đập chân run, nội lực không thể phát huy được nữa!

Nhưng ở đây đối thủ của Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh lại là Trác Thiên Uy!

Luận về ý chí chàng không hề thua kém bất cứ người nào, nhiều lần chàng thoát khỏi hiểm họa chính là nhờ ý chí gang thép không bao giờ chịu khuất phục trước mọi hoàn cảnh, cho dù là đã hoàn toàn tuyệt vọng. Huống chi trong trường hợp này chàng không hề tuyệt vọng mà giữ niềm tin vào sự tất thắng!

Chàng đứng vững tựa Thái Sơn.

Thái Sơn là ngọn núi vạn cổ trường tồn!

Đương nhiên tự tin là không đủ, Trác Thiên Uy muốn trụ vững phải phản kích hoặc xuất chiêu hóa giải.

Chưởng lực hùng hậu của Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh bị tiêu biến vô tích vô ảnh!

Không chỉ thế, vị tam gia này còn bị một luồng hấp lực cuốn tới làm mất thăng bằng, chồm lên nửa bước...

Bấy giờ Trác Thiên Uy mới phát chưởng tấn công...

Đã không còn chiếm thế thượng phong, ít ra vẫn đủ khả năng tự vệ, Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh điên cuồng phản kích.

Từ bị động, Trác Thiên Uy biến thành người chủ tế toàn cục, niềm tin càng được tăng cường. Lực đạo phát ra càng mãnh liệt hơn, những chiêu thức càng tinh kỳ, ảo diệu hơn, kỳ chiêu dị thức phát ra hết sức nhuần nhuyễn, càng lúc càng lợi hại...

Qua hai, ba mươi chiêu Trác Thiên Uy vẫn giữ thế công, càng lâu càng tinh tú, thân pháp cũng thi triển đến độ lâm li...

Chưởng lực Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh tuy vẫn còn rất sung mãn nhưng sự linh hoạt giảm dần, chiêu thức đánh ra không còn nguy hiểm như trước...

Bồ tam gia càng đánh càng sốt ruột, lộ rõ sự nôn nóng, ra sức tấn công để mau chóng đánh bại đối phương, sớm chấm dứt cuộc chiến, đã có tư tưởng tốc chiến tốc thắng tất nhiên khi cuộc đấu kéo dài thì mất đi sự tự tin.

Trong hai chục chiêu đầu tiên thì song phương còn tỏ ra cân bằng nhưng ngoài hai mươi chiêu những người đứng ngoài đã thấy rõ thế trận cân bằng bị phá vỡ...

Trác Thiên Uy không chỉ chiếm thế thượng phong mà còn tăng cường công kích.

Áp lực dồn vào Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh càng lúc càng mãnh liệt!

Đã đến giai đoạn liều mạng, song phương không tránh nặng tìm nhẹ nữa mà liên tục đấu chưởng!

Bình bình bình bình!

Tiếng chưởng lực tiếp nhau rền lên từng hồi, cả một khoảng đất mấy trượng vuông bị chưởng kinh cây xới tạo thành những hố lớn như bị hàng chục quả lôi đạn đào lên, không gian mù mịt khói bụi, cỏ khô lá úa, phong vân biến sắc...

Gần ba mươi tên cao thủ Tam Tinh minh không chấp hành mệnh lệnh của Bồ tam gia bỏ đi mà chỉ lùi mấy bước, khi trận đấu bắt đầu diễn ra thì vây lại xem, tên nào tên nấy thất kinh biến sắc, Bắc Nhân Đồ Lãm Cồn Long có lòng nhảy vào trợ chưởng nhưng thấy thủ hạ tên nào tên nấy mặt mày tái mét thì không dám một mình tiến vào nữa...

Mặt khác Vũ Khúc Tinh còn chưa dùng đến bảo bối thì bọn chúng vẫn còn hy vọng tam gia sẽ còn khả năng lật ngược thế cờ...

Ngoài ba mươi chiêu, động tác của Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh kém linh hoạt dần...

Những gì phải đến rồi cũng đến, giống như quy luật không thể không xảy ra, Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh bị trúng một chiêu, rồi hai chiêu.

Đến khi y nghĩ đến thanh Nhận Linh đao của mình thì đã ngã xuống mặt đường.

Trác Thiên Uy thừa đủ thông minh để hiểu ra nguy cơ, hiểm họa của mình liền xuất chiêu quyết định.

Lạc Hồn Thiên Phệ!

Bịch!

Một chiêu với uy lực vạn cân đánh trúng ngực Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh làm hắn bật lui tới hai trượng, miệng ói ra một vòi máu, lão đảo ngã nhào xuống!

Bắc Nhân Đồ đang định lao vào Trác Thiên Uy thấy thế vội nhào tới đỡ lấy tam gia.

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh quả là một thiết hán, vừa vận công điều tức một vòng đỡ ra mấy phần đã gạt Bắc Nhân Đồ ra ngoài :

- Lắm Cỗ Long! Ta đã ra lệnh cho các người mau rời khỏi hiện trường, sao vẫn còn ở đây?

Bắc Nhân Đồ ấp úng nói :

- Tam gia... tiểu tử kia...

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh nhìn lại thấy Trác Thiên Uy đã thu chiêu đứng văn phong bất động liền ngắt lời :

- Đây là việc giữa hai chúng ta, không phải việc các người!

Bắc Nhân Đồ cầu khẩn :

- Tam gia...

- Người dám kháng lệnh Tam Tinh?

Bắc Nhân Đồ run giọng đáp :

- Thuộc hạ không dám...

- Vậy thì dẫn người đi ngay!

Bắc Nhân Đồ không biết làm gì hơn, đành phải suất lĩnh ba mươi cao thủ rời khỏi hiện trường.

Chờ chúng đi xa, Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh mới tới trước Trác Thiên Uy nói :

- Tên họ Trác! Chúng ta tiếp tục!

Trác Thiên Uy nói :

- Các hạ. Người quả là một thiết hán rất đáng khâm phục. Nhưng người đã không còn khả năng động thủ nữa!

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh đáp :

- Ta thừa nhận công lực đã không còn bằng người nữa. Nhưng ta vẫn còn thanh Nhận Linh đao, đại trượng phu một khi trong tay vẫn còn binh khí...

Trác Thiên Uy cười nói :

- Trác mỗ thừa nhận nếu lúc đầu người dùng Nhận Linh đao kết cục có thể đã khác nhưng bây giờ đã quá muộn rồi!

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh ương bướng nói :

- Đến lúc nào ta nằm xuống không đứng lên được nữa thì hãy nói!

Trác Thiên Uy hỏi :

- Người thừa nhận công lực đã không bằng tại hạ nữa, nhưng vẫn dựa vào cây Nhận Linh đao thành danh để giành lại thượng phong...

- Không sai! Vũ Khúc Tinh là gắn liền với Nhận Linh đao. Kẻ nào đánh bại Nhận Linh đao mới làm Vũ Khúc Tinh tâm phục khẩu phục!

- Nếu tại hạ đoạt được Nhận Linh đao thì các hạ nghĩ sao?

- Đến lúc đó ta sẽ cam bái hạ phong. Không nói nhiều nữa. Hãy xem đao!

Dứt lời phát đao công tới, một chiêu Bình Sa Lạc Nhạc vô cùng uy mãnh công sang...

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh đã bị nội thương nên chỉ còn phát huy được sáu bảy thành công lực, tuy biết với khả năng đó cho dù đao pháp phát huy uy lực đến bao nhiêu cũng rất khó chuyển bại thành thắng được, nhưng Vũ Khúc Tinh là người hiếu thắng, kiêu ngạo tự vỗ ngực xưng anh hùng, thà chết còn hơn buông binh khí đầu hàng hay cam nhận bại trước khi phân định thắng thua nên chưa xuất đao thì quyết không nhượng bộ.

Trác Thiên Uy cũng rất hiểu tâm ý của đối phương nên khâm phục sự quả cảm đó, đồng thời chàng cũng không thể nhượng bộ, thi triển thân pháp tránh chiêu chờ cơ hội thu phục đối phương chứ không có ý xuất thủ đả thương đối thủ như vừa rồi.

Nếu lúc này chàng lại thi triển chiêu Lạc Hồn Thiên Phệ thì có thể đả thương Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh còn dễ dàng hơn trước, nhưng chàng không làm như thế...

Công liền mấy chiêu mà thấy đối phương không hoàn thủ, Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh càng phấn chấn, tiếp tục gia tăng công thể mãnh liệt hơn...

Đó chính là thời cơ để Trác Thiên Uy phản kích...

Vừa công xong một chiêu Lực Phách Hoa Sơn, Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh không thấy đối phương trước mặt nữa, đang hoang mang chưa kịp phản ứng thì chợt cảm thấy khuỷu tay phải tê đi...

Hiển nhiên Khúc Trì huyết đã bị đối phương điểm trúng... Hắn đành chuyển Nhận Linh đao sang tay trái, nhưng chưa kịp hành động Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh lại thấy bàn tay nhẹ bồng...

Lòng còn kinh hãi thì đã thấy Trác Thiên Uy xuất hiện ngay trước mặt, tay cầm thanh Nhận Linh đao của mình, tức giận gầm lên :

- Tiểu tử! Ta liều mạng với người!

Đồng thời lao tới công xuất một chiêu...

Trác Thiên Uy lách mình tránh đi, cười nói :

- Tam gia bớt giận, vừa rồi người đã nói tại hạ đoạt được đao thì người cam bái hạ phong mà!

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh ngẩn người ra một lúc rồi ưỡn ngực nói :

- Không sai! Ta là Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh, anh hùng nhất thế, đương nhiên một lời đã xuất tứ mã nan truy!

Trác Thiên Uy cười nhạt nói :

- Trong trận đấu này ta thừa nhận người là anh hùng, nhưng những vụ ám toán trước đây...

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh đáp :

- Những lần đó là do Vô Tình Giả Thất Cô thực hiện mà không thông qua bốn tam gia!

Trác Thiên Uy xua tay nói :

- Thôi được! Ta không cần truy cứu việc đó nữa, nhưng bây giờ muốn hỏi các hạ hai vấn đề, thứ nhất người phụ trách quý Minh tại Dương Châu là ai? Bây giờ người đó ở đâu? Thứ hai, một nhân vật trong quý Minh là Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương hiện ẩn thân nơi nào?

Vũ Khúc Tinh Bồn Gia Vinh đáp :

- Các hạ! Người có thể giết ta nhưng Vũ Khúc Tinh Bồn Gia Vinh này dù huyết tẩy ngũ bộ cũng quyết không phản bội bốn môn, không bán đứng bằng hữu của mình!

Vừa lúc đó thì Trác Thiên Uy ngửi thấy mùi dị hương, một bóng người màu lục từ bên lả lướt tới.

Đó là một nữ nhân... cách đó bốn năm trước có một chiếc kiệu hoa với hai tên hán tử và hai lục y tỷ nữ đứng bên cạnh...

Lục y nữ nhân thông thả bước tới chỗ Trác Thiên Uy và Vũ Khúc Tinh Bồn Gia Vinh nói :

- Nguyên là Vũ Khúc Tinh Bồn tam gia.

Rồi quay sang Trác Thiên Uy nói :

- Công tử gia, xin đừng bức cung Bồn tam gia nữa!

Trác Thiên Uy nhíu mày hỏi :

- Vì sao?

- Nhân vật đầu não của Tam Tinh minh hiện đã đến Tinh viên phía Đông nam thành Tô Châu.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Nhân vật đầu não của Tam Tinh minh? Thiên Vũ Tinh Bồn Thành Long?

- Không sai! Mời công tử gia nhanh chóng đến Tinh viên để gặp Bồn đại gia.

Trác Thiên Uy nhíu mày hỏi :

- Làm sao cô nương biết?

Lục y thiếu nữ đáp :

- Người của Phiêu Sa sơn trang khi đến đâu đều có người tiền trạm nắm chắc tình hình ở đó. Quý củ xưa nay như vậy!

- Cô nương là...

Lục y thiếu nữ hỏi lại :

- Người không biết Phiêu Sa sơn trang sao?

- Tại hạ hầu như không biết gì về các nhân vật và môn phái võ lâm...

- Vậy thì chẳng trách... Công tử chắc mới xuất đạo giang hồ?

- Không sai!

- Tôi tên là Trần Thụý Lục. Gia phụ là Trang chủ Phiêu Sa sơn trang. Trác hiệu lão nhân gia là Phiêu Sa Thần Long.

Nghe lục y thiếu nữ giới thiệu xong, Vũ Khúc Tinh Bồn Gia Vinh lộ vẻ sợ hãi lùi lại.

Trác Thiên Uy à một tiếng hỏi :

- Phiêu Sa Thần Long... có phải Phiêu Sa sơn trang là ở Thái Hành sơn thuộc Lộ An Phủ không?

Trần Thụý Lục gật đầu :

- Đúng đấy! Thì ra người cũng biết. Bây giờ tôi đưa công tử gia tới đó, chịu không?

Trác Thiên Uy ngơ ngác hỏi :

- Đưa tại hạ đi? Tối Phiêu Sa sơn trang? Cô nương nói đùa gì thế?

Trần Thúy Lục đáp :

- Công tử gia hiểu sai ý tôi rồi!

- Vậy cô nương...

- Tôi dẫn công tử gia đến Tĩnh viên. Đảm bảo tôi biết đường.

Trác Thiên Uy trở nên do dự :

- Cái này...

Lần trước chàng đã tới Tĩnh viên nhưng vì trời tối nên bây giờ không nhớ đường nữa. Mặt khác Trần Thúy Lục là người lạ, chàng sợ lại bị lừa như lần trước.

Trần Thúy Lục nói :

- Đi hay không thì quyết định đi chứ. Tôi sẽ không ngồi kiệu mà đồng hành cùng huynh. Xưa nay tôi còn chưa làm quen với một vị công tử tuần tú như huynh nên đang cao hứng...

Sự thật thà, thuần hậu, đáng vẻ ngậy thơ, thánh thiện của cô ta tỏ ra rất có sức thuyết phục.

Tuy vậy Trác Thiên Uy vẫn hoài nghi tự hỏi :

- Không biết cô nương này là người thánh thiện chưa hiểu hết sự hiểm ác trong giang hồ hay là một thứ sói đội lốt dê như Tống Nhã Trinh, Lê Thiên Hương?

Chàng ngáp ngừng một lúc rồi nói :

- Tại hạ biết Tĩnh viên ở đâu, tại hạ cũng có chân nên tự đi được. Trần cô nương! Hơn nữa đây là việc riêng của tại hạ.

- Nhưng tôi đưa huynh đi không phải là càng tốt hơn hay sao?

- Nhưng...

Trần Thúy Lục kéo tay áo chàng nói :

- Đi thôi! Công tử gia gì mà cứ dửng dăng bất quyết như vậy? Xin hỏi huynh quý tính đại danh là gì?

- Tại hạ là Trác Thiên Uy.

Trần Thúy Lục kêu lên :

- Ui chao! Huynh là vị cao thủ mà gần đây làm những nhân vật lừng danh ở Tô Châu náo động lên phải không? Chẳng trách gì mà đánh cho Vũ Khúc Tĩnh tới mức thê thảm như thế. Thôi đó là việc của các vị. Chúng ta đi nào!

Trác Thiên Uy không biết làm thế nào đành để mặc cho Trần Thúy Lục kéo đi khỏi tửu quán...

14. Chương 14: Hồ Ly Lộ Diện

Tĩnh viên vắng lặng tĩnh mịch như cái tên của nó.

Trác Thiên Uy đứng bên ngoài cách cổng mở toang, lòng trùng trùng nghi vấn.

Đứng một lúc, chàng nhìn Trần Thúy Lục nói :

- Đường như trong viện không có người!

Lục y thiếu nữ cười đáp :

- Đó là kẻ nghi binh mà thôi!

Cô ta chỉ tay nói :

- Huynh xem các cửa sổ trong viện đều mở toang. Nhất định là đã có người trong đó... Nếu không tin cứ tiến vào sẽ biết.

Trác Thiên Uy nói :

- Nếu đối phương đã có ý đề phòng, nếu tiến vào sẽ rơi vào cạm bẫy của chúng...

Trần Thúy Lục tỏ vẻ băn khoăn :

- Việc này.

Thấy rõ mặt cô ta không có chút giả tạo nào, Trác Thiên Uy hỏi :

- Cô nương hành khứ giang hồ đã lâu chưa?

Trần Thúy Lục đáp :

- Tôi đi đã gần một năm rồi... tới Giang Nam du ngoạn, Giang Nam quả nhiên danh bất hư truyền, sơn minh thủy tú, nhân kiệt địa linh, không hoang vu cô tịch như Thái Hành sơn. Tôi thật không muốn quay về nữa. Tôi muốn gia phụ tới Giang Nam kiến lập một sơn trang khác để ở. Tốt nhất là tới Tô Châu này mua lấy một trang viện.

Trác Thiên Uy cười nói :

- Cái đó thì chưa chắc cô nương đã đúng!

Trần Thúy Lục hỏi :

- Huynh nói thế nào?

Trác Thiên Uy đáp :

- Tại hạ tuy trước đây chưa từng xuất hiện trong giang hồ nhưng cũng có nghe người nói trong võ lâm nổi danh nhất là Tam trang Ngũ cốc Thập đại thế gia, đối lập với lũ hung ma Tam tà Ngũ yêu tiên Thất đại hung nhân... Phiêu Sa sơn trang là một trong Tam trang, không những thần bí mà còn hết sức đáng sợ, ngay cả lũ cường đạo lục lâm ở Thái Hành sơn rất lợi hại mà không dám bén mảng lại gần. Lệnh tôn Phiêu Sa Thần Long là vị quái kiệt được bằng hữu võ lâm tôn trọng và kính nể, một nhân vật nửa chính nửa tà lừng danh thiên hạ, chẳng ai không biết.

Trần Thúy Lục đáp :

- Sự thực là có nhiều người rất sợ gia phụ.

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Đúng thế! Có người nói thà để Thiên Lô đánh xuống đầu còn hơn chọc giận Phiêu Sa Thần Long. Vì thế nếu lệnh tôn tới Giang Nam, muốn được lòng cao thủ Giang Nam thì tất phải tuân theo quy củ như ở đây. Cô nương cứ nghĩ xem nếu quý sơn trang cứ mở toang cửa ngõ như ở đây thì hậu quả sẽ thế nào? Còn trong trường hợp đó chúng ta có tiến vào không?

Trần Thúy Lục đáp :

- Trong bốn trang có Hồ Long Thập Bát vệ, cho dù có người đến tìm cừu cũng sẵn sàng nghênh tiếp, không đóng chặt cửa trốn đi đâu! Còn tôi không tin Tinh viên này có gì ghê gớm.

Vừa lúc đó thì hai tên kiêu phu khiêng chiếc kiệu không cùng hai tên lục y tỷ nữ tới gần.

Trần Thúy Lục bảo một tên kiêu phu :

- Dương Tường!

Tên kiêu phu chạy tới hỏi :

- Đại tiểu thư sai bảo điều gì?

Trần Thúy Lục đáp :

- Người vào trong viện quan sát tình hình rồi ra báo lại ta!

Dương Tường dạ một tiếng chạy vào trong viện.

Lát sau hắn chạy ra đứng giữa một bãi đất trống đưa tay phác một ký hiệu nào đó.

Trần Thúy Lục nói :

- Lại thật! Làm sao trong viện lại không có người chứ? Chẳng lẽ tam tổng quản nhận được tin không chính xác?

Trác Thiên Uy hỏi :

- Tam tổng quản là ai?

Trần Thúy Lục đáp :

- Là một trong ba vị tổng quản của bốn trang, danh hiệu là Ngũ Độc Ôn Thần Mỹ Bưu.

Trác Thiên Uy nói :

- Có thể tin tức không phải là không chính xác, nhưng có thể sự tình có thay đổi, mà cũng có thể Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long đã tới đây nhưng đi mất rồi.

Dương Tường chạy ra nói :

- Mời tiểu thư vào đi! Trong viện không có ai cả. Người bỏ đi cả rồi...

Trần Thúy Lục lại kéo Trác Thiên Uy đi thẳng vào Tinh viên, cửa đại sảnh mở toang, nhìn vào trong trang rất tráng lệ nhưng không thấy bất cứ một ai.

Trác Thiên Uy nói :

- Trần cô nương chúng ta rời khỏi đây thì hơn! Chủ nhân không có nhà chúng ta xông vào là không hợp lẽ! Chúng ta quay lại tìm Vũ Khúc Tinh thôi!

Trần Thúy Lục nói :

- Trác công tử, chẳng lẽ đã tới mà không vào?

Trác Thiên Uy cười hô hô đáp :

- Nếu là bằng hữu quá môn mà không ghé mới là thất lễ, còn ở đây... Đi thôi, tại hạ biết tới đâu hỏi được Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long.

- Hỏi ai?

- Người của Kháng bá chủ nhất định biết được tin tức chính xác.

Trần Thúy Lục hỏi :

- Đi tìm Kháng bá chủ? Vị đó với huynh có quan hệ thế nào?

- Cũng như Tam Tinh minh thôi! Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào cũng từng cho người ám toán tại hạ...

- Vậy đi tìm hắn há chẳng nguy hiểm hay sao?

Trác Thiên Uy đáp :

- Thật ra tìm Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào không phải là việc dễ dàng, hơn nữa tại hạ cũng không có ý định đi tìm hắn. Thực ra bây giờ Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào đang gặp khó khăn nên không ra sức truy sát tại hạ nữa...

- Bây giờ...

- Tại hạ muốn tìm một vài tên thuộc hạ của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào để hỏi tin tức về Tam Tinh minh thôi... Đi!

Trần Thúy Lục không tiện kiên trì ý kiến của mình nên theo Trác Thiên Uy rời khỏi Tĩnh viên...

Đi được ba bốn dặm, Trác Thiên Uy chợt dừng lại nói :

- Trần cô nương có muốn xem náo nhiệt không?

Trần Thúy Lục ngạc nhiên hỏi :

- Cái gì? Xem náo nhiệt? Ở đâu?

- Ở Tĩnh viên!

Trần Thúy Lục mở to mắt nhìn chàng hỏi :

- Quay lại Tĩnh viên? Chẳng phải chúng ta vừa ở đó ra là gì? Mới đó không có người, làm sao bây giờ lại trở thành náo nhiệt?

- Bởi vì vừa rời người của Tam Tinh minh ẩn thân trong các mật thất và mật đạo?

Trần Thúy Lục lắc đầu nói :

- Tôi không hiểu gì cả!

Trác Thiên Uy giải thích :

- Vừa rời tại hạ nhận thấy trong đại sảnh có thông đạo dẫn ra hậu đường thấp thoáng có bóng người, tất là đối phương thấy chúng ta đã ẩn đi, bây giờ tới đó nhất định gặp người...

Trần Thúy Lục lắc đầu nói :

- Trác công tử quả là cao nhân thâm tàng bất lộ, chẳng trách gì giới giang hồ ở Tô Châu khiếp sợ như thế...

* * * * *

Trong đại sảnh đường hoa lệ của Tĩnh viên không còn tĩnh lặng vắng vẻ như trước nữa.

Trong sảnh đường có một đám hắc y nhân bịt mặt ngồi quanh mấy chiếc bàn kê liền nhau, trong đó có bốn người cầm ống Xạ Phi tiễn có ống tự động bắn tên vòng trở lại nhưng có thể tự động bắn ra mười mũi một lượt, vô cùng chính xác.

Bốn tên khác thì cầm những ống nhỏ hơn, chỉ bằng ngón tay đó là loại ống phóng độc, phát ra khói độc hại người.

Một hắc y nhân bịt mặt người cao lớn đứng lên nói :

- Tiểu tử kia thật là người cơ cảnh hiểm thấy. Chúng ta lại thất bại lần nữa rồi!

Một tên khác ngồi chính giữa dáng thấp lùn, tức giận đứng bật lên nghiêng răng nói :

- Tiểu tặc này ngạo nào còn chưa trừ được, ngày đó chúng ta còn chưa ăn ngon ngủ yên. Mọi người hãy thông báo cho huynh đệ các lộ nghiêm mật đề phòng. Việc ở đây giao cho Triệu đại ca xử lý. Không được để người nào đang bị nhốt trong địa thất sống sót. Bốn tọa phải đi trước một bước!

Hắc y nhân cao lớn là Triệu đường chủ nói :

- Người trong địa thất còn có giá trị sử dụng. Có thể dùng chúng làm mồi nhử lần nữa... Có thể để lại...

Người lùn thấp ngắt lời :

- Không được! Chúng đã thấy rõ bản lai diện mục của Uông lão rồi. Để chúng lại sẽ rất nguy hiểm. Lần sau sẽ có phương án khác. Bốn tọa đi đây!

Nói xong cùng ba người khác rời sảnh, theo cửa hậu ra ngoài.

Chờ bốn người đi xong, Triệu đường chủ để ống Xạ Phi tiễn xuống bàn phát ra một tràng tiếng hú.

Từ hậu đường tiến vào hai tên hắc y hán tử cũng bịt kín mặt như tám người trong sảnh đường, có khác là cả hai cùng mang đơn đao mà không cầm ống Xạ Phi tiễn hay ống phóng độc.

Một tên hỏi :

- Triệu đường chủ có chỉ thị gì?

Triệu đường chủ đáp :

- Tiểu súc sinh đó không bị mắc lừa. Chúng ta phải lập tức tản đi. Phải xử lý triệt để cả sáu người trong địa thất!

Hắc y hán tử mang đao nói :

- Thuộc hạ... muốn lưu nữ nhân lại...

Triệu đường chủ trừng mắt quát :

- Dương Hồng! Người muốn chết hay sao? Coi chừng Uông lão sẽ lột da cả hai người đó! Nha đầu chính là kẻ đầu tiên nhận ra thân phận Uông lão. Người biết nếu để nó thoát ra được hậu quả sẽ thế nào không? Cho dù lần này thành công giết được tiểu súc sinh cũng không thể để thị sống kia mà!

Dương Hồng cúi người đáp :

- Thuộc hạ tuân lệnh Triệu đường chủ! Nhưng xử lý ở đâu?

- Ngay trong địa thất!

Vừa lúc đó bên ngoài vang lên một tiếng hú như long gầm hổ rống làm cả mười tên hắc y nhân trong đại sảnh đều giật mình chấn động đưa tay lên bịt lấy tai.

Triệu đường chủ kinh hãi kêu lên :

- Nguy rồi! Tiểu súc sinh quay lại! Tất cả chuẩn bị động thủ!

Nói xong vội lấy ống Xạ Phi tiễn.

Choang!

Một cánh cửa sổ bật tung, có người nào đó lao vào như tia chớp...

Vút! Vút vút...

Cả bốn ống Xạ Phi tiễn cùng phát, bốn mươi mũi phi tiễn bay ra như châu chấu tủa khắp đại sảnh!

Cùng lúc đó những ánh chớp bạc lóe lên...

Vì cuộc chiến diễn ra ngay trong sảnh đường, dùng ống phóng độc hại người thì trước tiên mình là nạn nhân nên bốn người cầm ống phóng độc không dám động thủ, riêng bốn tên thi triển ống Xạ Phi tiễn chỉ phát được một loạt đầu tiên thì bị trúng phi đao của đối phương, tiếp nhau mà gục xuống.

Trận đấu diễn ra hết sức chóng vánh, tiếng ám khí bay rào rào sau chốc lát lặng đi, chỉ còn lại tiếng người rên rĩ.

Chỉ một tên trong bọn thoát khỏi họa kiếp là nhờ đã chạy ra cửa hậu thoát được ra ngoài. Triệu đường chủ và tám hắc y hán tử trúng phi đao nằm la liệt giữa sảnh, hai tên bị phi đao cắm trúng giữa cổ họng, ba tên khác bị xuyên tim đã chết nằm bất động, bốn tên còn lại trúng vào đầu hoặc bụng nên chưa chết ngay vẫn còn lộn rên rĩ, tám ống Xạ Phi tiễn và ống phóng độc đã không còn người sử dụng nằm lẫn lộn khắp trên đại sảnh.

Thế nhưng bên ngoài sảnh đường, tình hình vẫn chưa yên tĩnh.

Ngay sau cửa hậu sảnh đường nằm lẫn lộn ba tử thi, trong đó có Dương Tường và tên kiêu phu khác của Trần Thúy Lục và một trong hai tên lục y tỷ nữ.

Trác Thiên Uy chỉ mũi kiếm vào yết hầu Trần Thúy Lục, còn trong vỏ kiếm của lục y thiếu nữ này không còn kiếm nữa. Hiển nhiên đã bị chàng đoạt mất.

Trần Thúy Lục kinh hãi kêu lên :

- Trác công tử...

Trác Thiên Uy trầm giọng nói :

- Cô nương, người xuất hiện để cứu Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long là đúng lúc nhưng không cần thiết vì tại hạ không có ý giết hấn ta, lại qua ánh mắt ngạc nhiên của Bồ tam gia nhìn người tại hạ đã đoán ra tám chín phần rồi. Lẽ ra cô nương không nên mạo xưng người của Phiêu Sa sơn trang... bởi vì tại không biết Phiêu Sa Thần Long và Trần Thúy Lục nhưng rất nhiều người biết vị thiên kim tiểu thư của vị chủ nhân Phiêu Sa sơn trang trác hiệu Kim Kiếm Vô Tình nên dùng Kim Kiếm chứ không dùng Ngọc Kiếm như cô nương...

- Người...

Trác Thiên Uy cười nói :

- Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương! Tuy thuật hiện trường của người là thiên hạ vô địch, nhưng vì người quá coi thường tại hạ nên lộ ra quá nhiều khinh suất. Khi người bảo Dương Tường vào điều tra Tinh viên, tuy người đã ra sức thu hút tại hạ nhưng tại hạ vẫn vận thần công Thiên Thị Địa Thỉnh nghe được tiếng hấn thì thầm bàn luận với một người nào đó... ngoài ra thanh kiếm này lần trước gặp người ở đây, tuy chúng ta không giao thủ nhưng tại hạ vẫn để ý nhận ra trên chuôi có nạm bẩy viên ngọc theo hình Thất Tinh...

Đột nhiên một tên tỳ nữ đang quỳ bên cạnh Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương chợt vùng tay, từ ống phóng độc trong tay cô ta phun ra một luồng khói đen...

Trác Thiên Uy biết độc yên vội phong bế hô hấp, thu kiếm nhảy lùi mấy bước, ngay lập tức Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương và tên tỳ nữ lao vút đi...

Chờ một lúc tới khi độc vụ tan đi đã không thấy bóng hai nữ nhân đâu nữa, Trác Thiên Uy buông tiếng thở dài rồi quay vào đại sảnh thì thấy cả tám hắc y nhân đều đã chết, chàng thu lấy tám mũi phi đao cất vào túi hộ sườn, tìm tòi một lúc không tìm thấy gì mới rời khỏi Tinh viên.

* * * * *

Quá ngộ.

Ở Tường An khách điểm đã văn khách. Giờ ăn trưa đã qua, trời còn sớm chưa có khách trọ.

Nhưng Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh chẳng còn để ý gì đến khách trọ nữa vì vài canh giờ trước Trác Thiên Uy quay lại đã làm lão lo lắng.

Trong thời gian Trác Thiên Uy trọ lại Tường An khách điểm đã mang đến cho lão khá nhiều phiền phức, tuy lão kiên quyết giữ vị trí trung lập nhưng không vì thế mà khách điểm bớt đi nhiều thiệt thòi.

Bởi thế mấy ngày Trác Thiên Uy mất tích khiến lão nhẹ nhõm ra rất nhiều.

Thế nhưng sáng nay chàng quay lại khách điểm làm lão trở lại sự căng thẳng trước đây.

Bây giờ thì lão khiếp sợ không dám thuyết phục chàng rời khỏi Tô Châu như trước nữa.

Trác Thiên Uy lúi húi xếp lại mấy mũi phi đao vào túi hộ sườn và ngắm nghía thanh đao mới vừa mua được.

Vì không tham sở hữu của người khác, hơn nữa không thích dùng kiếm nên chàng đã bỏ lại thanh Ngọc kiếm của Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương ở Tinh viên.

Đang ngắm nghía thanh đao chợt nghe tiếng gõ cửa.

Trác Thiên Uy đeo túi hộ sườn và túi đao vào, đứng lên hỏi :

- Ai đấy?

- Hách Minh Sơn!

Trác Thiên Uy bước tới mở cửa nói :

- Hách tứ gia đại giá quang lâm, Tường An khách điểm và Trác Thiên Uy rất lấy làm vinh hạnh! Mời tứ gia vào!

Khách không chỉ một mình Hách Minh Sơn mà còn có hai tên võ sư hộ viện đồng hành.

Pha trà mời khách xong, chàng hỏi ngay :

- Hách tứ gia tới đây, không biết có công cán gì?

Tuy có hai tên võ sư hộ viện ngồi cạnh bên nhưng Hách Minh Sơn vẫn lộ vẻ lo lắng bất an.

Phải qua một lúc lâu mới trấn tĩnh lại nhưng giọng vẫn còn run :

- Trác lão đệ, huynh đệ muốn thương lượng về chuyện Bách Nhật Hủ Huyệt... Qua một số vị hành gia kiểm chứng thì đúng là kinh mạch của huynh đệ bị không chế, Thiên Trì huyệt đã bắt đầu biến dạng...

Trác Thiên Uy cười đáp :

- Tại hạ đã ra hạn cho Hách tứ gia một trăm ngày. Trong kỳ hạn đó thì người tuyệt đối an toàn. Trước đây tại hạ là người rất hiểu đạo lý, nhưng mấy ngày qua gặp quá nhiều biến cố nên đã hiểu ra, nếu vẫn cứ giữ đạo lý thì chẳng những làm việc gì cũng không thành công mà có thể mất mạng như chơi! Bởi vì những kẻ ra sức ám toán tại hạ rắp tâm đẩy tại hạ vào chỗ chết thì không cần giữ đạo lý tín nghĩa gì cả. Vì thế từ nay tại hạ không cần hiểu đạo lý nữa mà dùng thủ đoạn khác... Lần xung đột đó giữa tại hạ với tứ gia chính là giai đoạn đầu tiên của sự chuyển biết tư tưởng đó. Bởi thế tại hạ không còn là người hiểu lý nữa, vì thế từ nay tại hạ không có bàn luận đạo lý với ai. Chỉ xin nhắc lại trong thời gian một trăm ngày. Tứ gia sẽ tuyệt đối an toàn, ngoài ra không có gì đáng nói nữa đâu!

Hách Minh Sơn trấn toát mồ hôi nói :

- Trác lão đệ! Người không phải là người không hiểu lý lẽ, nguồn gốc của ba chiếc ngọc thoa thế nào, ở đâu tại hạ đều nói rõ cả rồi. Sự thật huynh đệ không hiểu rõ lai lịch Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy và không biết hiện giờ hắc hạp ở đâu.

Trác Thiên Uy nói :

- Đó là cách nghĩ của tứ gia, và cũng là cách lập luận của người. Đương nhiên tại hạ có quan niệm và lập luận khác: Bắt tặc phải bắt quả tang. Nay tang vật đã có mà tứ gia lại phủ nhận mình là tặc lại đổ cho một kẻ phiêu lãng giang hồ Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy nào đó, vậy tứ gia nghĩ xem có hợp tình hợp lý không? Một tên cướp tự xưng đem tặng vật lấy trộm giao cho tứ gia mà người không biết gì về hắc hạp, nói như thế thì ai chấp nhận được? Cho dù tại hạ truy tìm được Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy mà hắc hạp không thừa nhận hoặc đổ thừa cho một kẻ nào khác nữa thì tại hạ biết làm thế nào?

Hách Minh Sơn lúng túng nói :

- Cái này...

Trác Thiên Uy nói tiếp :

- Cho dù tứ gia bị oan thì đó là vì số mệnh của người phải chịu thế! Bởi vì đã dám thu nhận đồ bắt mình mà bị người ta bắt được đó là vật lấy trộm thì phải ráng chịu thôi! Vì thế để mình oan và thoát tội tứ gia phải tận lực truy tìm Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy để buộc hắc hạp minh oan cho mình!

- Trác lão đệ...

Trác Thiên Uy ngắt lời :

- Thôi đừng nói gì nữa! Tại hạ đối với người như thế là đã khách khí rồi! Hãy đi đi!

Trán Hách Minh Sơn toát ra từng giọt mồ hôi lớn chảy ròng ròng xuống mặt. Hắc hạp giọng cầu khẩn :

- Trác lão đệ nói xem số tài sản mà người bị mất là bao nhiêu? Huynh đệ có thể bồi thường.

Trác Thiên Uy nhíu mày hỏi :

- Bồi thường?

- Không sai!

Trác Thiên Uy lắc đầu nói :

- Chỉ sợ...

Hách Minh Sơn nói :

- Cứ cho là ta lấy trộm vật của người, vì trót bán đi rồi nên chịu bồi thường, có gì mà không được? Sao phải bắt huynh đệ bồi thêm một mạng làm gì?

- Việc này...

Hách Minh Sơn cố gắng thuyết phục :

- Trác lão đệ, ban đầu người nhón tay làm phúc bỏ ra mấy trăm vạn lạng? Người để mua lương đã bán sạch gia sản, huynh đệ sẽ cố gắng bồi hoàn cho người không thiếu một xu.

Trác Thiên Uy chợt đứng lên, bước sang đứng bên Hách Minh Sơn điểm ra mấy chỉ vào các huyệt Nhũ Căn, Thiên Trì và Độn Khuyết lão tứ gia, xong trở về ghế ngồi nói :

- Người đi đi! Bây giờ cấm chế đã giải, tại hạ tin người không biết gì về Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy, xin lỗi vì chuyện đáng tiếc xảy ra...

Hách Minh Sơn nói :

- Xin đa tạ...

Trác Thiên Uy nói :

- Tại hạ xin góp một lời khuyên, đừng cấu kết với bè đảng của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào nữa! Liên kết với bọn hung ma đó sẽ không thu được kết quả gì tốt lành đâu!

Hách Minh Sơn nói :

- Xin đa tạ vì lời khuyên của Trác lão đệ!

Tên hán tử mặt dài như mặt ngựa trông rất mất cảm tình người bên tả Hách Minh Sơn chợt đứng lên tự giới thiệu :

- Trác huynh... Tại hạ là Thiên Ngoại Lưu Vân Chúc Bình Xuyên, là bằng hữu đạo nghĩa của Hách tứ gia.

Trác Thiên Uy tuy không biết Thiên Ngoại Lưu Vân Chúc Bình Xuyên là ai nhưng vẫn chấp tay nói :

- Nguyên là Chúc huynh. Mộ danh đã lâu...

Thiên Ngoại Lưu Vân Chúc Bình Xuyên nói :

- Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy đã chết tuần trước ở Hàng Châu...

Trác Thiên Uy lắc đầu nói :

- Không. Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy biết tại hạ ra sức truy tìm nên đã thực thi kế Kim Thiên Thoát Xác.

Thiên Ngoại Lưu Vân Chúc Bình Xuyên nhú mày hỏi :

- Kế Kim Thiên Thoát Xác thế nào?

- Hắn tìm một người có tầm vóc tương đối giống mình, đánh nát đầu người đó, bỏ vào thi thể một số di vật của mình để ở chỗ nhiều người nhận thấy rồi lặn mất tăm...

- Trác lão đệ nghe ai nói?

- Từ một nguồn tin rất đáng tin cậy.

Thiên Ngoại Lưu Vân Chúc Bình Xuyên nói :

- Trác lão đệ! Nhưng tại hạ lại mục kích tận mắt Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy đã chết.

Trác Thiên Uy ngơ ngác hỏi :

- Các hạ mục kích thế nào?

- Sáu ngày trước tại hạ có việc tới Hàng Châu trú ở Tây Hồ khách điểm, tình cờ Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy cũng trọ trong khách điểm đó. Tại hạ có biết tên này. Hắn trọ chỉ cách tại hạ một phòng. Đêm hôm đó có tiếng động nhẹ trên mái nhà làm tại hạ tỉnh giấc, liền chạy ra hành lang xem thấy phòng Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy cửa mở toang, đèn vẫn còn sáng, ba nhân ảnh mới từ đó lao ra chạy biến vào đêm tối liền chạy vào xem, thấy Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy chết nằm trên giường, vết hầu bị chấn thương nhưng đó chỉ là những vết thương nhẹ, thực ra hắn chết vì vết thương do Độc Chỉ Công điểm trúng tạo thành một vết thương sâu hoắm, máu chảy...

Trác Thiên Uy nói :

- Như vậy là đầu mặt vẫn còn nguyên có thể nhận dạng?

Thiên Ngoại Lưu Vân Chúc Bình Xuyên gật đầu :

- Không sai! Tuy mặt đầm máu như không biến dạng, tại hạ vừa nhìn thấy là nhận ra ngay Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy.

Trác Thiên Uy nghĩ thầm :

- Vì sao Ngô Trung Nhất Long lại sai Tần Cát đến báo lại tin là Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy dùng kế Kim Thiền Thoát Xác trốn đi? Hắn nói người của Ngô Trung Nhất Long đã mấy lần gặp Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy còn sống ở Hàng Châu, bắt chàng đến điều tra nhằm ý đồ gì?

Chàng lại nói :

- Lạ thật! Làm sao có người nói đầu người chết bị đánh vỡ nát không còn nhận ra hình dạng, còn trong người thì mang di vật của Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy trong đó có giấy thông hành của hắn?

Thiên Ngoại Lưu Vân Chúc Bình Xuyên nói :

- Trác lão đệ! Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy chỉ là một tên du đăng, không đáng gọi là nhân vật gì, sao phải ngụy tạo kế Kim Thiền Thoát Xác tốn nhiều công sức như vậy làm gì? Muốn tránh người thì chỉ cần mai danh ẩn tích, tìm một chốn hoang sơn nào đó trú một thời gian thì ai biết đó là Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy?

- Thậm chí hắn chuyển đến sống ở một thành phố lớn nào đó ở miền Nam, đổi tên thành Trương Tam Lý Tứ nào đó thì ai nhận ra một tiểu nhân vật như hắn? Tại hạ chỉ lấy làm kỳ quái là vì sao để đối phó với một tên cường đạo hạng xoàng mà phải dùng đến cao thủ thân hoài tuyệt học Độc Chỉ Công để giết?

Trác Thiên Uy hỏi :

- Lúc đó Chúc lão huynh tới Hàng Châu là có quý cán gì?

- Tại hạ tìm một người bằng hữu mất tích...

Tới đó nói thêm :

- Trác lão đệ, tiếc rằng tối hôm đó ta đến chậm một bước nên không thấy được mặt mũi ba người kia, nhưng chỉ thấy thân pháp chúng rất cao minh. Nếu lão đệ tới Hàng Châu thì hãy cẩn thận!

- Đa tạ lời khuyên của Chúc huynh!

Hách Minh Sơn rời ghế đứng lên, cùng Thiên Ngoại Lưu Vân Chúc Bình Xuyên và hán tử kia từ biệt chủ nhân rồi bước ra khỏi phòng.

Tiến khách đi xong, Trác Thiên Uy cũng mang đao vào, lập tức rời khỏi Tường An khách điểm.

* * * * *

Phủ đệ của Tào tam gia bề môn tạ khách, trong ngoài giới bị cực nghiêm.

Trác Thiên Uy đứng ngoài cổng, hạ tám biển tạ khách xuống đưa tay gõ cửa.

Bên trong hai cánh cửa có tiếng hỏi :

- Ai đấy?

- Ta đây!

- Người là ai? Tới đây có việc gì? Ngoài cửa có treo biển tạ khách không trông thấy hay sao?

Trác Thiên Uy đáp :

- Mở cửa ra! Nếu không ta phá tan cửa đấy!

- Người dám...

- Người có mở không?

- Các hạ làm gì mà hung thế? Ít ra cũng phải báo tính danh ra chứ?

- Ta họ Trác. Trác Thiên Uy!

- Ui chao!

- Người có chịu mở không?

Bá chủ thượng môn, ai dám không mở?

Cánh cổng mở ra, một hắc y hán tử thập thò nói :

- Trác gia...

Trác Thiên Uy trầm giọng hỏi :

- Nói xem, vì sao bế môn tạ khách?

Tên hán tử sợ hãi đáp :

- Tam gia... chúng tôi... bị thương... nên không... không thể đón tiếp... khách nhân... được!

- Tào tam gia không tiếp khách nhân khác nhưng sẽ tiếp ta!

Tên hán tử không làm sao được, đành phải dẫn Trác Thiên Uy vào khách sảnh.

Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái bị trúng một mũi Độc Phong châm của Nhất Chi Xuân Tổng Nhã Trinh, tuy đã bình phục được mấy phần, thương thế không có gì nghiêm trọng nữa, đã có thể đi lại được, nhưng không muốn ra ngoài dẫn đến ngoại nhân chú ý nên cứ bế môn tạ khách.

Tuy nhiên nghe báo tin Trác Thiên Uy đến y không thể không tiếp nên phải lật đặt đến khách sảnh.

Trác Thiên Uy đứng lên thi lễ nói :

- Tam gia bị thích khách đả thương còn chưa bình phục mà tại hạ đến làm phiền, thật là đắc tội!

Thần Thủ Thiên Quân đáp :

- Khéo nói! Khéo nói! Trác lão đệ bận nhiều công việc mà bớt thời gian tới đây, Tào mỗ rất lấy làm hân hạnh. Mời ngồi!

Trác Thiên Uy hỏi :

- Tam gia! Nghe nói thích khách là nữ nhân phải không? Thương thế đã đỡ nhiều rồi chứ?

Thần Thủ Thiên Quân đáp :

- Chúng gồm hai nam một nữ. Nữ nhân dùng Độc Phong châm đả thương huynh đệ, may độc chất không quá lợi hại nên đã chữa lành.

Trác Thiên Uy lại hỏi :

- Có điều tra ra được manh mối gì về thích khách không?

Tuy hỏi vậy nhưng chàng đã biết hung thủ là Tổng Nhã Trinh. Việc Tổng gia gặp nạn, toàn gia thất tán chưa biết sống chết thế nào chàng cũng không tiện nói ra...

Thần Thủ Thiên Quân đáp :

- Chúng không để lại chút dấu vết gì, suy đoán khả năng là người của Đoàn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào.

- Thế ư! Sau này tam gia phải thật cẩn thận mới được!

- Đa tạ đã quan hoài. Trác lão đệ lần này tới đây...

Trác Thiên Uy đáp :

- Vô sự không lên Tam Bảo điện. Tại hạ tới gặp tam gia để hỏi rõ thêm một vấn đề...

- Vấn đề gì vậy?

- Hồi trưa Tào tam gia phái một người đến Khê Khẩu báo tin cho tại hạ...

Thần Thủ Thiên Quân ngắt lời :

- Khoan đã! Truyền tin gì vậy?

- Tin tức về Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy bị giết ở Hàng Châu. Tần Cát nói rằng tin đó là không đúng sự thật. Thực tế đó là kẻ Kim Thiên Thoát Xác của Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy. Thế nhưng tại hạ lại nhận được tin xác thực là Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy đã chết. Vì thế tại hạ đến hỏi lại tam gia xem rốt cuộc là Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy còn sống hay đã chết?

Thần Thủ Thiên Quân nói :

- Trác lão đệ nhận được tin Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy chết đã lâu chưa?

- Mới hôm nay!

- Nguồn tin này chính xác chứ?

- Tuyệt đối không sai! Chính người mục kích cái chết của Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy tại Tây Hồ khách điểm ở Hàng Châu kể lại. Hung thủ có ba người.

Thần Thủ Thiên Quân cười nói :

- Huynh đệ đã báo tử tín của Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy cho Trác lão đệ, còn đưa di vật hấn cho lão đệ xem nữa... Sau đó đại ca ta còn phái người đến tận Hàng Châu kiểm chứng, khẳng định tin tức đó là chính xác.

- Nhưng... tin tức hôm nay...

- Đã ba ngày tại hạ bế môn tạ khách, ngay cả đại ca ta cũng chưa tới đây. Hoàn toàn không có chuyện phái người đến Khê Khẩu liên lạc với Trác lão đệ!

- Tam gia nhớ lại xem... Người đó xưng là Tần Cát.

- Trong bốn phủ không có ai là Tần Cát, huynh đệ cũng không quen một người nào như thế.

Trác Thiên Uy nhíu mày hỏi :

- Vậy thì kẻ nào bịa đặt tin tức lừa dối tại hạ làm gì chứ?

Tào Vĩnh Thái hỏi :

- Hấn còn nói gì thêm nữa không?

Trác Thiên Uy đáp :

- Hấn còn chuyển lời tam gia khuyên tại hạ đến Hàng Châu điều tra...

Thần Thủ Thiên Quân nói :

- Vậy thì đúng rồi! Trác lão đệ! Như vậy là có người muốn người rời khỏi Tô Châu để tới Hàng Châu điều tra về một tin tức hoang đường không có thật. Vậy người cứ nghĩ mà xem! Kẻ nào mong muốn người rời khỏi Tô Châu? Việc đó làm cho ai có lợi? Trác lão đệ! Huynh đệ xin trình trọng bảo đảm với người, chúng ta là người không muốn người rời khỏi Tô Châu chút nào, chính Tôn lão đại đã từng cầu xin người ở lại!

Điều đó đủ chứng minh Tần Cát không phải là người của bốn phủ, cũng tuyệt đối không phải do Tôn lão đại phái đi!

Trác Thiên Uy nói :

- Tên Tần Cát đó quả là đồ đáng chết! Suýt nữa tại hạ đã mắc lừa đến Hàng Châu rồi!

Thần Thủ Thiên Quân nói :

- Huynh đệ có mấy vị bằng hữu ở Hàng Châu. Đợi vài hôm cho thương thế đỡ thêm chút nữa, huynh đệ sẽ đưa người đến Hàng Châu điều tra cho rõ cội nguồn mới được!

Trác Thiên Uy ngập ngừng nói :

- Việc này...

Thần Thủ Thiên Quân thành khẩn nói :

- Xin đừng cự tuyệt thành ý của huynh đệ! Tuy võ công của ta không cao minh gì, động thủ thì không bằng người nhưng để điều tra sự việc ở Hàng Châu ta lại có đủ cả ba yếu tố thiên thời, địa lợi và nhân hòa!

- Tam gia việc này để sau hãy nói! Việc thiết yếu nhất bây giờ là hãy điều trị cho bình phục đi!

- Lão đệ cứ yên tâm! Thương thế của tại hạ đã không còn đáng ngại nữa, chỉ vài hôm là phục nguyên thôi!

Trác Thiên Uy đứng lên nói :

- Vậy cứ chờ đến lúc đó hãy nói, Tam gia! Tại hạ xin cáo từ trước.

* * * * *

Trác Thiên Uy vừa ra khỏi phủ đệ của Thần Thủ Thiên Quân nửa dặm thì gặp Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa và ái nữ Phó Phụng Minh đứng chờ.

Phó Phụng Minh vẫn đóng giả nam trang, dáng tuấn dật như một thư sinh, vừa thấy chàng liền bước tới gần hỏi :

- Thiên ca vừa từ phủ Tào Vĩnh Thái ra phải không?

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Chính thế!

Chàng tới trước Trường Xuân cốc chủ chấp tay hành lễ nói :

- Việc Phó tiên bối điều tra có kết quả gì không?

Trường Xuân cốc chủ nói :

- Tiểu tử! Tốt nhất là ngươi bớt đi lại với Tào Vĩnh Thái đi! Tên này nguy kế đa đoan...

- Lão tiên bối cho rằng...

Phó Hoa nói :

- Đi! Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện. Ta có tin cần báo với người...

Trác Thiên Uy không muốn gần Phó Phụng Minh nên cự tuyệt ngay :

- Rất xin lỗi... Phó tiên bối! Tiểu khả có việc gấp phải rời thành. Có việc gì ngày khác tiểu khả sẽ xin đến thỉnh giáo.

Phó Phụng Minh rầu rĩ nói :

- Thiên ca...

Trác Thiên Uy lạnh lùng hỏi :

- Phó cô nương có việc gì vậy? Xin để sau hãy nói có được không? Tiền bối, cô nương xin lỗi tại hạ cáo từ! Nói xong vội vàng bỏ đi...

Hai cha con nhìn theo chàng rồi đưa mắt nhìn nhau.

Trường Xuân cóc chủ hỏi :

- Có chuyện gì vậy?

Phó Phụng Minh mắt đỏ hoe nói :

- Nhi nữ không hiểu sao huynh ấy đột nhiên trở nên lạnh lùng...

Trường Xuân cóc chủ lẩm bẩm :

- Phải rồi! Nhưng không đúng!

Phó Phụng Minh hỏi :

- Cha, có phải là Tào Vĩnh Thái bày trò li gián không?

Trường Xuân cóc chủ đáp :

- Cái đó tuy có khả năng, nhưng không can hệ gì lắm.

- Thế nhưng...

- Cha từ tối qua đã nhận thấy thái độ tiểu tử đó đã có khác. Chẳng qua không để tâm lắm mà thôi.

Tới đó chợt hỏi :

- Tối qua hình như con có ước định gặp hấn nơi nào đó phải không? Thế mà hấn lại đơn độc chạy đến Khê Khẩu, đánh cho Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh trong Tam Tinh minh thừa sống thiếu chết... Nha đầu, hấn đang cố tình lảng tránh chúng ta đấy!

- Cha! Nữ nhi phải làm gì bây giờ?

- Lúc ngươi và hấn ở dưới địa lao Tống gia, hai đứa có xảy ra xung đột gì không?

Phó Phụng Minh lắc đầu đáp :

- Không! Việc đó nữ nhi đã kể tường tận với cha rồi mà.

Trường Xuân cóc chủ kêu lên :

- Thế thì tiểu tử biến đổi mất rồi! Cha phải đến Tiến Phúc sơn điều tra chuyện này mới được.

Phó Phụng Minh nhòa lệ nói :

- Con phải đi tìm huynh ấy!

Trường Xuân cóc chủ lắc đầu nói :

- Nó đã muốn tránh ngươi, làm thế chỉ vô ích thôi! Thôi đi! Chúng ta hãy về thương lượng xem vấn đề nảy sinh từ đâu.

* * * * *

Chỉ trong thời gian hai ba ngày, Trác Thiên Uy đã bắt thần tìm những thế lực đối địch đã từng cho người ám toán mình công kích mãnh liệt làm đối phương hao binh tổn tướng trầm trọng, đặc biệt là Tam Tinh minh khiến toàn thể giang hồ hắc đạo ở Tô Châu và các vùng lân cận đều chấn động kinh hoàng.

Ngoài hoạt động của Trác Thiên Uy ra, việc Tống gia ở Thạch Cổ thôn bị hủy diệt bởi một thế lực thần bí nào đó làm bọn ma đầu thêm hoang mang.

Không chỉ vùng Tô Hàng, tin tức nhanh chóng lan ra khắp vùng Hồ Quảng rồi truyền khắp giang hồ.

Từ một kẻ vô danh tiền bối chẳng nghe ai nhắc tới danh hiệu bao giờ, chỉ trong vài ngày đại danh Trác Thiên Uy trở thành cái tên làm chấn động toàn thể võ lâm, hầu như chẳng tử lâu khách điểm nào có mặt người trong giang hồ mà người ta không nhắc đến tên chàng :

- Trương Tam gần đây người có nghe nói đến một người tên là Trác Thiên Uy không?

- Sao lại không? Người đó mới xuất đạo vài ngày, đến Tô Châu chỉ trong mấy ngày đã giết chết hai tên Ma Tăng, Khuyết Đạo trong Thiên hạ Thất đại hung nhân, đả thương hai tên khác là Thiên Nguyên đạo nhân và Bắc Nhân Đồ Lãm Cổ Long cùng một tên nữa trong Ngũ yêu tiên là Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ...

- Ui chao! Xưa nay Tam tà Ngũ yêu tiên Thất đại hung nhân là lũ ma đầu hung ác và đáng sợ nhất, cao thủ hắc bạch lưỡng đạo nghe danh là kinh hồn táng đờm tránh cho xa, mấy chục năm nay chúng hành hung tác ác không biết bao nhiêu nhưng không ai dám đụng đến. Trác Thiên Uy là vị võ lâm tiền bối nào mà đánh bại được nhiều tên hung ma như vậy?

- Người không biết là Trác Thiên Uy mới chỉ xuất đạo giang hồ vài ngày hay sao? Chẳng những y không phải tiền bối võ lâm mà bản thân cũng không là người trong giang hồ nữa.

- Cái gì? Không phải là người trong giang hồ mà có đủ bản lĩnh giết chết Ma Tăng, Khuyết Đạo trong Thiên hạ Thất đại hung nhân, đả thương hai tên khác là Thiên Nguyên đạo nhân và Bắc Nhân Đồ Lãm Cổ Long cùng một tên nữa trong Ngũ yêu tiên là Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ?

- Theo huynh đệ biết thì Trác Thiên Uy là một vị tài chủ trẻ tuổi và hào hiệp, rất tuần tú, chỉ mới hai mươi hăm một tuổi. Tổ cư Trác Thiên Uy tại Hán Dương, nghe nói năm ngoái ở Hán Dương gặp thiên tai thảm khốc, nạn nhân chết đói rất nhiều. Trác Thiên Uy chẳng những tán phát hết gia tài để cứu nạn mà còn mang báu vật tổ truyền bán đi để cứu tế. Vị tài chủ trẻ tuổi hào hiệp này mang sáu mươi bảy viên ngọc đến Nam Kinh bán, nhưng dọc đường bị mất trộm. Trác Thiên Uy đã lần theo manh mối này tới Tô Châu thì gặp rất nhiều bọn hung ma tụ tập ở đó. Bọn này dưới sự chỉ huy của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào Kháng bá chủ được một tên nghi can lấy trộm bảo vật là Hách Minh Sơn Hách tứ gia ở Tô Châu mời tới. Bọn này ít nhiều đều có liên quan đến vụ trộm kia nên muốn giết Trác Thiên Uy để diệt khẩu, do đó mà xảy ra những chuyện động trời kia...

- Nói vậy Trác Thiên Uy không có bằng hữu gì trong võ lâm cả?

- Không có!

- Xem ra huynh đệ cần tới gặp Trác Thiên Uy để kết làm bằng hữu với nhân vật hào hiệp này mới được...

...

Tây nam Mộc Châu trấn là khu danh lam thắng địa, có nhiều di tích của những bậc tuyệt đại mỹ nhân ngày xưa là Khuông Việt và Tây Thi, khách tới đây chủ yếu là để du sơn ngoạn thủy và để ngâm ngùi tưởng nhớ tới mỹ nhân.

Chiêm ngưỡng mỹ nhân thì đa số là giới mày râu, nữ nhân đi kiệu tới đây du lịch rất ít.

Trấn không lớn, chỉ độ ba bốn trăm hộ dân cư.

Trong trấn có hai đại lộ và độ chục con phố nhỏ nhưng hầu như nhà nào cũng có vườn cây, ngay cả những cửa hiệu, tử lâu khách điểm dựng ở mặt phố, trong cổng đều có một sân rộng với nhiều cây lớn rợp bóng mát hoặc tiểu hoa viên, vì thế Mộc Châu có khi còn gọi là Thanh Thụ trấn.

Ra khỏi cửa tây thành thì quan đạo rẽ làm hai đường, một đường tới Quang Phúc trấn, một đường tới Thiên Bình sơn.

Ngay trong cửa tây thành là trụ sở của tuần vệ phủ. Phủ tuần ở đây phụ trách an ninh cả ba trấn Mộc Châu, Tân Quách và Quang Phúc trấn nên quy mô khá lớn.

Đối diện với vệ môn là những tử lâu khách điểm danh tiếng nhất ở Mộc Châu, trong đó nổi tiếng nhất là Hương Tuyết lâu. Giữa quảng trường trước lâu có tới mười cây mai cổ thụ, là nơi cho khách buộc ngựa.

Khách ghé lại đều là những người có quyền có thế, mỗi bữa rượu tiền lên đến hàng trăm lạng bạc, đủ cho những người nghèo khó sống tạm nửa năm trời!

Mới giờ thân Hương Tuyết lâu còn vắng khách.

Trác Thiên Uy là một trong mấy vị khách ít ỏi trong quán. Nhưng chàng đã uống hết bốn bình rượu, mặt đỏ như mặt trời nhưng thái độ đáng vẻ vẫn còn trầm tĩnh, không có chút tử ý nào.

Người ta nói người say rượu hay không chỉ cần nhìn sắc mặt thì biết, căn cứ vào đó nhìn sắc đỏ lựng trên mặt Trác Thiên Uy thì ai cũng đoán là chàng đã rất say, nhưng thực tế không phải thế.

Có ai khoái kẻ say rượu? Lúc say người ta mất tự chủ, thường hành động hung bạo nói năng bất nhã. Gặp những người như thế ai cũng muốn tránh xa cho khỏi phiền phức.

Huống chi ở đây Trác Thiên Uy còn mang đao nữa? Ngay cả bọn tiểu nhị cũng không tên nào dám tới gần, lỡ ra khách quan say cho một đao há chẳng thác oan?

Trác Thiên Uy vẫn tiếp tục uống sang bình thứ năm... tay rót rượu vẫn còn rất chuẩn chưa run tí nào.

Bàn bên có một trung niên hán tử đáng vẻ rất uy phong, bước sang bàn Trác Thiên Uy cười hỏi :

- Lão huynh còn uống tiếp nữa được ư?

Trác Thiên Uy đáp :

- Còn chứ! Có người gọi tại hạ là Tử Tiên. Hình như nhân vật giang hồ nào cũng có một cái trác hiệu. Nếu vậy tại hạ sẽ lấy hai chữ Tử Tiên làm trác hiệu của mình! Hô hô Tử Tiên. Đúng quá!

Trung niên hán tử nói :

- Vậy các hạ danh liệt trong Ngũ yêu tiên hay sao?

Trác Thiên Uy nhú mày hỏi :

- Ngũ yêu tiên cũng được chứ sao?

Trung niên hán tử lắc đầu nói :

- Người không có khí chất tiên phong đạo cốt nên không xứng xưng là tiên.

Trác Thiên Uy trầm ngâm nói :

- À phải rồi! Xưng là tiên thì có phần báng bổ đấy, vì thế ta không thể lấy trác hiệu Tử Tiên được!

Trung niên hán tử khuyên :

- Lão huynh đừng uống nữa! Uống nhiều là hỏng sự đấy!

Trác Thiên Uy lắc đầu nói :

- Sao lại hỏng sự?

Chàng bưng chén lên, uống cạn một hơi nói tiếp :

- Rượu làm người ta can đảm hơn. Thậm chí uống vào mấy chén thì có thể giết người mà không nháy mắt.

Trung niên hán tử hỏi :

- Thế nào? Giết người? Lão huynh muốn giết người?

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Không sai! Cách đây chừng dặm rưỡi có một khu tiểu dân cư gọi là Thảo Quả viên gần Linh Nham tự, trong thôn có một bọn hung đồ đang ẩn phục... Bọn này nợ ta một món. Chờ tại hạ uống đủ để gan to bằng trời xong sẽ xách đao tìm chúng, cho mỗi đứa một đao...

Trung niên hán tử cười nói :

- Chờ người uống từ chén đầu tiên tới giờ chỉ e chúng đã bỏ đi rồi.

Trác Thiên Uy đáp :

- Kệ bọn chúng, không cần vội! Chờ lát nữa ta sẽ tìm chúng.

Trung niên hán tử nói :

- Lão huynh thôi đi! Uống thế là quá nhiều rồi! Nếu uống thêm chỉ sợ không nhận ra nỗi khổ nào là con nợ đâu!

- Tóm lại người khuyên ta uống ít mới đòi được nợ chứ gì? Vậy thì tránh ra! Tửu bảo đâu! Mang thêm cho ta một bình nữa!

Trung niên hán tử vẫn chưa bỏ đi, nói tiếp :

- Hãy nghe ta nói đã... người đã có bảy tám phần tửu ý rồi...

- Thế thì sao?

- Bọn chúng người đông...

Trác Thiên Uy chỉ tay vào mũi trung niên hán tử nói :

- Nhưng các người cũng không ít mà. Người hy vọng ta thịt đi đại bộ phận thủ hạ của Thiên Vũ Tinh, sau đó mới hiện thân giải quyết toàn cục, thừa cơ thịt luôn cả ta đúng vậy không?

Trung niên hán tử hoang mang nói :

- Người...

Bốp!

Trác Thiên Uy bắt thần đứng lên vung tay phải dang thẳng cánh tát vào mặt trung niên hán tử.

Tên này không tránh kịp đưa tay bưng bộ mặt đỏ bầm lùi lại mấy bước, thần thờ nhìn đối phương tựa hồ vẫn không tin làm sao mà gã say kia tát trúng mình được?

Trác Thiên Uy lại ngồi xuống nói :

- Người hãy về báo lại với Kháng bá chủ để hấn dẹp ý nghĩ muốn làm ngư ông đắc lợi đi! Ta không ngờ đến nỗi đi làm kẻ đánh thuê không công cho người khác đâu! Người khuyên ta uống ít đi mấy chén vì sợ uống nhiều thì không đối phó nổi với cao thủ của Tam Tinh minh sẽ bất lợi cho các người chứ tốt lành gì? Hô hô! Bây giờ thì người đã rõ rồi chứ? Lão huynh! Ta không có ý xen vào cuộc tranh chấp của các người đâu! Chờ các người liều mạng xong mới tới lượt ta tính sổ!

- Người...

- Đừng nói nữa! Hãy về nói với Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào rằng hấn đừng có mà nghĩ đến chuyện lợi dụng ta! Hãy chuyên tâm mà chuẩn bị đối phó với Tam Tinh minh! Thời gian không còn nhiều nữa, chỉ còn nữa canh giờ mà thôi. Ta nói không sai chứ? Trước hoàng hôn là bắt đầu cuộc sinh tử chiến rồi... Cuộc chiến lần này là quyết định sự sinh tử tồn vong của các người đấy! Ta đã bảo đảm không can dự vào thì các người nên mãn ý rồi, sao còn chưa chịu đi nữa?

Trung niên hán tử không dám nói thêm tiếng nào nữa, trả tiền rượu rồi hối hả xuống lầu.

15. Chương 15: Thần Công Kinh Tứ Tọa

Thảo Quả viên là một cụm dân cư nhỏ chỉ năm sáu nóc nhà ở chân núi giữa những khu vườn rậm rạp, là tài sản của Linh Nham tự, chuyên trồng rau quả cho ngôi chùa này.

Linh Nham tự nằm ở sườn núi cách Thảo Quả viên hai dặm còn ẩn mật cô tịch hơn. Chùa này trước đây còn có tên Tú Phong tự hoặc Hàn Vương Công Đức tự, có niên đại ngoài trăm năm, là một trong những ngôi chùa lớn.

Linh Nham tự có tới mấy trăm tầng lầu, phòng ốc miếu điện rất nhiều nhưng không phải là một môn phái trong võ lâm.

Đây chính là nơi Tam Tinh minh và Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào chọn làm nơi quyết đấu để phân định sự sinh tử tồn vong của hai phái.

Trác Thiên Uy không có ý định tham gia cuộc ác đấu này, nhưng chàng lại quan tâm đến kết quả nên cùng tới Linh Nham tự chọn một vị trí thuận tiện quan sát.

Một trung niên võ sĩ nấp bên cạnh chàng nói :

- Trác lão đệ! Người không thể lộ diện!

Trác Thiên Uy hỏi :

- Hàn bổ đầu, vì sao?

Nguyên trung niên võ sĩ ẩn thân trong lùm cây bên cạnh chàng là Hàn Chí Cao, bổ đầu Ngô Huyện.

Hàn Chí Cao không trả lời mà hỏi lại :

- Trác lão đệ có nghe nói tới một nhân vật là Kinh Thiên Nhất Bút Phong Chí Đường bao giờ chưa?

Trác Thiên Uy lắc đầu đáp :

- Huynh đệ rất ít tiếp xúc với các nhân vật giang hồ nên không nghe nói qua. Kinh Thiên Nhất Bút là người thế nào?

- Đó là một nhân vật hắc đạo, tề danh trong Vũ Nội Tam Hùng. Vũ Nội Tam Hùng uy danh còn lớn hơn cả Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào. Thực tế Vũ Nội Tam Hùng là bá chủ cả vùng lưỡng ngạn Đại Hà, còn Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào chỉ được coi là tiểu bá vùng nhỏ ở hạ du mà thôi.

Trác Thiên Uy nói :

- Tại hạ bất quá đó là bá chủ uy phong tới mức độ nào. Chỉ cần người không phạm đến ta thì ta không phạm đến người, nhược bằng dây đến tại hạ thì ai ta cũng không sợ!

Hàn Chí Cao nói :

- Kinh Thiên Nhất Bút có việc đi qua đây. Biết chuyện tranh chấp giữa Tam Tinh minh và Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào nên ghé tới Linh Nham tự. Khả năng có bên nào đó nhờ hóa giải...

- Liệu có hóa giải được không?

- Với thanh vọng và uy tín của Kinh Thiên Nhất Bút thì nhiều khả năng có kết quả.

- Hàn huynh nhắc đến Kinh Thiên Nhất Bút, việc đó có liên quan gì đến tại hạ?

Hàn Chí Cao đáp :

- Có. Đương nhiên Kinh Thiên Nhất Bút phải biết nguyên nhân dẫn đến xung đột của hai phái là do người gây ra. Nếu người lộ diện Kinh Thiên Nhất Bút sẽ gặp người cảnh cáo. Giả sử lão đệ nghe lời thì không kể...

Bấy giờ Trác Thiên Uy đã bốc rượu lên liền nổi tự ái :

- Hắn là thứ gì mà tại hạ phải nghe lời?

- Lão đệ...

- Tại hạ sẽ lộ diện, mà ra ngay bây giờ!

Nói xong định bước ra thì Hàn Chí Cao ngăn lại :

- Khoan đã!

Trác Thiên Uy hỏi :

- Hàn huynh còn việc gì nữa?

- Người nghe tin về Trường Xuân cóc chủ Phó lão tiền bối chưa?

Trác Thiên Uy lắc đầu :

- Chưa... tại hạ không muốn quá vắn đến chuyện của họ nữa.

Hàn Chí Cao thở dài nói :

- Trác lão đệ! Ta nhận thấy những lời đó không phải phát từ thâm tâm người. Chẳng lẽ song phương đã phát sinh hiểu lầm gì?

- Hiểu lầm ư? Không đâu! Chẳng qua chí không đồng thì đạo không hợp mà thôi... Phó lão tiền bối là nhân vật anh hùng, người vệ đạo vô lâm, còn tại hạ không có hứng thú làm chuyện đó... Vì thế họ coi tại hạ chỉ là kẻ dị hợm! Vì thế mà tại hạ cần tránh xa những vị anh hùng hiệp nghĩa đó!

Hàn Chí Cao nói :

- Trác lão đệ! Phó tiền bối là nhân vật anh hùng hiệp nghĩa chân chính.

- Tại hạ biết, vì thế tại hạ vẫn giữ lòng tôn kính Phó tiền bối.

- Chỉ sợ Phó tiền bối đang gặp họa nạn...

- Họa nạn gì vậy? Kinh Thiên Nhất Bút tìm vị tiền bối đó hay sao?

Hàn Chí Cao đáp :

- Luận về thanh vọng và bối phận, Kinh Thiên Nhất Bút không thể hơn được Phó lão tiền bối. Nhưng hai bên một là hắc đạo, một là bạch đạo, thế như nước lửa không thể dung hòa. Nhưng Kinh Thiên Nhất Bút còn chưa dám đương danh khiêu chiến với Phó lão tiền bối. Hai bên đều có sự kiêng kỵ, nếu bên nào không có lý do chính đáng mà khiêu chiến thì bên đó ắt chuốc lấy bại vong.

- Vậy họa nạn của Phó lão tiền bối...

Hàn Chí Cao nói :

- Phó lão tiền bối tới Bạch Vân Ổ ở Thái Hành sơn điều tra về một hăng thuyền hành lớn là Hắc Long Thuyền Hành. Hăng này uy danh và thế lực rất lớn, có tới trăm cao thủ... Khả năng Phó tiền bối tới đó đã phát sinh biến cố...

Trác Thiên Uy nói :

- Hảo hán làm thì hảo hán chịu, biết sao? Chính vì thế tại hạ mới không làm nhân vật hào hiệp trượng nghĩa.

Hàn Chí Cao hỏi :

- Như vậy Trác lão đệ thấy chết mà không cứu?

- Không đến nỗi như vậy! Thực ra họ đã có biểu hiện gì là gặp nạn đâu?

Hàn Chí Cao biết họ ở đây bao gồm cả Phó Phụng Minh bụng cười thầm, nhưng lại nghiêm giọng hỏi :

- Trác lão đệ, bấy lâu nay huynh đệ có tin tức nào nói cho người biết mà không chính xác không?

Trác Thiên Uy lắc đầu :

- Không!

- Vậy thì lần này cũng vậy!

Trác Thiên Uy ngập ngừng nói :

- Nhưng tại hạ đã quyết không quá vắn đến chuyện của vị anh hùng trượng nghĩa kia nữa...

- Trác lão đệ! Một khi đã dấn chân vào giang hồ thì chỉ có thể trở thành một trong hai hạng người, một là những tên hung ma chuyên hành hung tác ác, giết người cướp của hiếp dâm, cậy võ nghệ cao cường để làm điều bạo ngược, hai là những người xả thân vì chính nghĩa, tức những người hành hiệp trượng nghĩa, dùng

vô công của mình để trừng trị bọn người kia... bảo vệ những kẻ yếu nhược bị bọn hung đồ bức hiếp. Nếu là người, người sẽ về phe nào?

Trác Thiên Uy ngập ngừng đáp :

- Tại hạ vì quyền lợi của bản thân mà gia nhập giang hồ, chúng sắp động thủ rồi! Tại hạ phải đi đây.

Nói xong rời chỗ nấp đi thẳng về phía Linh Nham tự.

Hàn Chí Cao định ngăn lại nhưng không kịp, thở dài nói :

- Phen này không chỉ Phó lão tiền bối lâm nạn mà chỉ e Trác Thiên Uy cũng không thoát nổi kiếp nạn đâu! Đúng là tuổi trẻ khí thịnh, chẳng mấy ai hành động chín chắn!

* * * * *

Vàng dương đã từ từ bò xuống đỉnh núi phía tây, những tia nắng cuối cùng hắt lên mái điện Linh Nham tự phát ra ánh vàng nhạt đã bắt đầu nhuộm vẽ hoàng hôn...

Giữa tự viện tụ tập chừng tám chín mươi người chia thành hai nhóm đối diện nhau nhưng không có ai trong số họ là tăng nhân, cũng không có người nào là thiện nam tín nữ, toàn là người giang hồ bận võ phục đeo binh khí, mặt mày hung ác.

Đứng ở phía đại diện mặt hướng ra cổng có chừng bốn năm chục người, trong số đó người chính giữa hàng đầu tiên là một trung niên hán tử dáng người uy mãnh, mặt đen râu rậm, lưng đeo cương đao. Đó chính là nhân vật lừng danh thiên hạ võ lâm Đoạn Hồn Cuồng Đao Kháng Thiên Hào, trong giang hồ chẳng ai không biết.

Đối diện nhân số ít hơn một chút, chỉ có khoảng ba mươi người, trong đó có bảy tám nữ nhân, đứng hàng đầu tiên có tới ba người gồm một lão nhân trên dưới sáu mươi tuổi mày râu mắt lớn, trông cũng uy mãnh không kém gì Đoạn Hồn Cuồng Đao Kháng Thiên Hào, đó là vị lão đại trong Tam Tinh minh Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long.

Nữ nhân bên tả Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long là lão nhị Chức Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên, còn bên hữu Bốc minh chủ là Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh.

Sắc mặt Vũ Khúc Tinh vẫn còn nhợt nhạt, có lẽ do Trác Thiên Uy đã thương ở Khê Khẩu vẫn chưa bình phục.

Đứng giữa có ba người gồm một lão nhân vận thanh bào, chừng dưới sáu mươi tuổi, cầm để bộ rìu chữ bát và hai tên trung niên hán tử.

Thanh bào lão nhân chấp tay hướng sang phía Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long gật đầu chào, sau đó quay sang Đoạn Hồn Cuồng Đao Kháng Thiên Hào nói :

- Chư vị theo lời đề nghị của Phong mỗ mà tới đây, Phong mỗ rất lấy làm cảm kích, xin đa tạ thịnh tình!

Nguyên thanh bào lão nhân chính là Kinh Thiên Nhất Bút Phong Chí Đường, người đứng ra hòa giải cuộc xung đột giữa Tam Tinh minh và Đoạn Hồn Cuồng Đao Kháng Thiên Hào hôm nay...

Đoạn Hồn Cuồng Đao Kháng Thiên Hào chấp tay nói :

- Phong tiền bối là người đức cao vọng trọng, danh mãn giang hồ, chúng tôi đâu dám không tuân lời. Tại hạ tôn kính uy danh tiền bối được tin tiền bối quang lâm liền ra lệnh cho các huynh đệ tới nghênh đón ngay. Hy vọng tiền bối góp lời hòa giải song phương tránh khỏi can qua, hóa thành ngọc thạch!

Kinh Thiên Nhất Bút Phong Chí Đường cười đáp :

- Khéo nói, khéo nói! Kháng huynh khách khí quá! Huynh đệ mạo muội đứng ra xin Kháng bá chủ và Tam Tinh minh trút bỏ can qua, hóa thành ngọc thạch, tuy có phần đường đột nhưng đó là xuất từ thành ý, không chỉ muốn hóa giải hai phái tránh qua tai họa mà cũng là góp phần tạo phúc cho võ lâm. Kháng bá chủ và Bốc huynh có nề mặt Phong mỗ một chút không?

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long nói :

- Phong tiền bối lấy thân phận võ lâm tiền bối xuất diện hóa giải xung đột giữa song phương, đương nhiên tại hạ vô cùng cảm kích. Tam Tinh minh và người của Kháng bá chủ nhiều năm minh tranh ám đấu, tử thương vô số, do đó mà kết oán càng sâu. Cũng có mấy lần có người đứng ra hóa giải nhưng đều không đạt mục đích, Phong tiền bối danh mãn giang hồ chịu đứng ra hóa giải, tin rằng lần này tất sẽ thành công. Tuy nhiên hy vọng Phong tiền bối định ra cách giải quyết mâu thuẫn một cách hợp tình hợp lý.

Kinh Thiên Nhất Bút Phong Chí Đường cười nói :

- Đó là điều đương nhiên. Trước mắt Phong mỗ đề nghị song phương chấm dứt xung đột tạm thời thu binh. Mời các vị chủ chốt của hai bên cùng ngồi thương lượng với Phong mỗ để cùng tìm ra phương án giải quyết phù hợp.

Thực ra để giải quyết xung đột một cách tạm thời thì không khó, nhưng để giải quyết được rốt ráo thì phải phân chia quyền lợi của mỗi bên, mà do quyền lợi bị vi phạm mới nổi ra tranh chấp sao cho thỏa đáng, mỗi bên đều lấy làm thỏa mãn thì mới có thể vĩnh viễn chấm dứt xung đột, nếu không sớm muộn gì rồi cũng tái diễn.

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào đề nghị :

- Phong tiền bối, tạm thời tán binh ngồi vào bàn thương lượng chưa phải là cách giải quyết rốt ráo. Đêm dài thường sinh nhiều mộng. Huống chi xung quanh còn có những người khác ngầm gây khiêu khích li gián nữa, tránh sao khỏi phát sinh xung đột?

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long lợi dụng điểm yếu chất vấn ngay :

- Kháng bá chủ không tín nhiệm thành tâm hoặc hoài nghi năng lực của Phong tiền bối hay sao?

Ngữ khí lộ vẻ khiêu khích.

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào hừ một tiếng nói :

- Tại hạ chỉ là lấy sự luận sự để hiểu rõ vấn đề hơn thôi.

- Vậy Kháng bá chủ nghĩ cách giải quyết thế nào?

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào đáp :

- Theo tại hạ thì Tam Tinh minh nên rút về Giang Bắc. Dương Châu vốn là địa bàn của huynh đệ tại hạ. Bị Tam Tinh minh dùng nguy kế để chiếm đoạt. Các người nên thấy như vậy là đủ! Tam Tinh minh chó quá tham lam, nên biết mất ý với địa bàn Giang Nam của mình!

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long cười nhạt hỏi :

- Kháng bá chủ! Vì sao người nói đến Giang Bắc mà không nói âm mưu của mình bá chiếm Nam Kinh? Chẳng lẽ đó không phải là nguy kế của người?

Phong Chí Đường xua tay nói :

- Hai vị không chịu nhận đề đề xuất phương án khách quan mà cứ chỉ trích nhau như thế thì làm sao mà giải quyết được vấn đề! Phong mỗ vì không nỡ để cho đồng đạo tàn sát lẫn nhau mới khổ công tới đây khuyên mấy câu, hy vọng các người hiểu ra thị phi hắc bạch, ngồi vào bàn thương lượng. Vậy mà các người cố chấp không nghe, để lời Phong mỗ ra ngoài tai thì thôi vậy...

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào nói :

- Phong tiền bối! Xin tiền bối đừng quản nhân sự nữa! Tam Tinh minh cần là thầy rơi máu đổ chứ không cần hóa giải đâu!

Kinh Thiên Nhất Bút Phong Chí Đường nói :

- Phong mỗ không quản thì thôi, một khi đã chọc tay vào thì cho dù vô đức vô năng cũng quyết không chùn tay nữa!

Tới đó giọng bỗng đánh lại :

- Bây giờ Phong mô tả tuyên bố một câu: Bên nào không chịu đàm phán thì trước hết cho người quyết đấu với ta mấy chiêu, thế nào?

Đột nhiên đây đó trong đám người có người kêu lên :

- Trác Thiên Uy! Trác Thiên Uy đến!

Phong Chí Đường nghe nói vội quét mắt nhìn quanh, thấy một thiếu niên bận lam y không biết xuất hiện từ lúc nào, đứng lặng lẽ một mình phía trong cổng tự cách mình chỉ mười lăm trượng...

Lão quay sang nhìn Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào hỏi :

- Kháng huynh, người kia là Trác Thiên Uy?

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào gật đầu đáp :

- Chính là hắn!

Phong Chí Đường vẫy tay nói :

- Trác Thiên Uy! Tới đây nói chuyện!

Trác Thiên Uy thông thả bước lại gần.

Kinh Thiên Nhất Bút nhíu mày, lộ rõ sự không hài lòng.

Tại trường có gần trăm cao thủ, theo lão biết thì đều là đối thủ của Trác Thiên Uy, thế mà thiếu niên này lại không chút sợ hãi, bước đi ung dung, quang minh hết sức!

Điều kỳ lạ hơn là đi qua đám người đó xong, Trác Thiên Uy đứng trước lão cũng không cúi người thi lễ, cứ đi thẳng mà không thêm nói một lời.

Đúng là tiểu tử này gan to bằng trời rồi!

Trác Thiên Uy đến cách Kinh Thiên Nhất Bút và hai tên thuộc hạ chừng hai trượng thì dừng lại, dáng bộ vô cùng trấn tĩnh quét mắt bình thần nhìn ba người...

Phong Chí Đường đành hạ mình hỏi :

- Ngươi là Trác Thiên Uy?

- Không sai! Tại hạ là Trác Thiên Uy. Tiền bối gọi tại hạ đến đây để bàn chuyện gì?

- Ngươi biết ta là ai không?

- Xin lỗi! Tại hạ ít xuất hiện trong giang hồ nên kiến thức nông cạn, không biết tiền bối là ai.

- Lão phu là Phong Chí Đường, hiệu xưng Kinh Thiên Nhất Bút!

Trác Thiên Uy lạnh lùng nói :

- Nguyên là Phong tiền bối.

Kinh Thiên Nhất Bút nói :

- Nghe nói ở Tô Châu ngươi giết rất nhiều người?

Trác Thiên Uy đáp :

- Giết người thì thông thường bị khép vào tử tội. Nhưng khi người ta bị bức bách phải phản kháng để bảo vệ mình và giết chết đối phương thì không có tội, cho dù chiếu theo luật pháp hay theo quy củ võ lâm đều như thế. Tiền bối vừa thấy mặt tại hạ đã phán ngay một câu tại hạ ở Tô Châu giết rất nhiều người, nói hồ đồ như thế...

Kinh Thiên Nhất Bút ngắt lời :

- Tiểu tử! Ngươi dám bảo lão phu nói hồ đồ?

- Nói mà không phân tích rõ như thế chẳng phải hồ đồ sao? Giết người là có hai cách, tự vệ hay loạn sát! Tiền bối đã tới đây với ý tốt hóa giải can qua, vậy thì từng câu từng chữ nói ra phải công chính khách quan, đúng vậy không?

Kinh Thiên Nhất Bút nổi giận gào lên :

- Tiểu súc sinh! Ngươi cuồng ngông quá mức! Ta cần biết ngươi là đệ tử của tên vô học nào mà đào tạo ra một tên môn hạ mục vô tôn trưởng như vậy?

Trác Thiên Uy cũng nổi giận quát :

- Lão thất phu! Trác mỗ nói sai điều gì? Và ngươi là cái thá gì mà dám xúc phạm đến sư phụ ta?

Kinh Thiên Nhất Bút giận đến nổ phổi, lắp bắp không nói lên lời :

- Ngươi... ngươi...

Một tên trung niên hán tử mắt cú mũi điều đứng bên tả Kinh Thiên Nhất Bút định xông ra thì lão ngăn lại nói :

- Đồng huynh đệ! Ngươi đừng vọng động, để ta giáo huấn tiểu tử cuồng ngông này!

Hán tử họ Đồng tức giận nghiêng răng nói :

- Tên súc sinh tiểu bối này...

Trác Thiên Uy nhìn hán tử nói :

- Các hạ! Ở đây có không ít cao thủ, ngươi nói năng thế nào cho ra vẻ một con người!

Kinh Thiên Nhất Bút phần nào trấn tĩnh lại nói :

- Trác Thiên Uy! Đường như ngươi cố ý tới đây để chọc giận chúng ta?

Trác Thiên Uy đáp :

- Trái lại! Cái đó trong lòng tiền bối nên biết rõ mới phải chứ? Từ khi tới đây, tại hạ có lời nói hành động nào thất lễ không? Trác Thiên Uy này cũng là một người đường đường chính chính, không phải là thủ hạ hay nô tài của các ngươi. Ta có sự tự tôn của mình tuyệt đối không thua kém gì các vị. Thế mà tiền bối dám nhục mạ đến sư phụ ta bảo là vô học, vậy thì ai có học?

Chàng chỉ sang tên họ Đồng nói tiếp :

- Còn vị nhân huynh kia hơn tại hạ bao nhiêu tuổi mà dám gọi ta là tiểu bối.

Kinh Thiên Nhất Bút hơi nguôi giận nói :

- Vị nhân huynh đó danh hiệu là Phi Thiên Ngô Công Đồng Thừa Quang, vị còn lại bên cạnh lão phu là Hắc Sát Đoạt Hồn Khương Quảng Văn, đều có thể xưng là trưởng bối của ngươi cả.

Trác Thiên Uy nói :

- Cho dù họ hơn tại hạ mấy tuổi nhưng không có nghĩa là họ có quyền nhục mạ người ta như vậy.

Kinh Thiên Nhất Bút cất tiếng nói :

- Thôi đi! Họ đối với ngươi đã là khách khí lắm rồi!

Trác Thiên Uy hừ một tiếng nói :

- Chửi người ta mà bảo là khách khí... không biết các ngươi là hạng người gì?

Kinh Thiên Nhất Bút nhú mày hỏi :

- Gan mật ngươi quả là không nhỏ!

- Gan mật không nhỏ bởi vì tại hạ có lý. Vị họ Đồng kia to phổi lớn họng, điều đó không nhất thiết đã là có lý!

- Lão phu không nói đến khía cạnh đó. Nói to gan lớn mật là chỉ người đơn thân độc mã tới đây mà ngang nhiên không sợ ai.

- Tại hạ có việc phải làm nên sợ hay không cũng phải tới đây.

Kinh Thiên Nhất Bút nhíu mày hỏi :

- Người có việc gì vậy?

Trác Thiên Uy đáp :

- Trong số những người đứng ở đây có một số người tại hạ cần tìm. Ngày thường chúng hành tung phiêu hốt, ẩn mình rất kín không dễ tìm thấy. Gặp trường hợp chúng tụ tập với nhau là rất hiếm. Nếu lần này mà tại hạ không đến thì hoặc chúng giết nhau chết cả, còn tên nào sống sót thì chuồn mất!

Kinh Thiên Nhất Bút lại hỏi :

- Người mà người cần tìm là ai?

- Tạm thời chưa thể phỏng đoán. Chờ chúng liều mạng xong tại hạ bắt được hắc, tiền bối sẽ biết.

Kinh Thiên Nhất Bút nói :

- Ở đây sẽ không có ai liều mạng cả! Lão phu đã đáp ứng sẽ hóa giải chúng.

- Hóa giải ư? Liệu chúng có chịu nghe tiền bối hóa giải để nhường lợi ích cho kẻ khác không?

- Lão phu đã nói tất làm, kẻ nào dám không nghe?

Trác Thiên Uy nói :

- Vậy thì tốt, tại hạ cứ ở đây xem tiền bối hóa giải thế nào...

Nói xong lùi ra...

Kinh Thiên Nhất Bút quát :

- Đứng lại!

Trác Thiên Uy quay người lại hỏi :

- Tiền bối có gì chỉ giáo?

- Người phải lập tức rời xa Linh Nham tự!

- Vì sao?

- Lần này Tam Tinh minh và phái của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào ước nhau tới đây liều mạng, nguyên nhân chủ yếu là do người. Nếu người ở đây thì sẽ ảnh hưởng đến việc hóa giải của lão phu.

- Xin lỗi, tại hạ đã tới đây tất phải bắt được người, lẽ đâu chịu về không?

Kinh Thiên Nhất Bút trầm giọng nói :

- Đồng huynh đệ!

Phi Thiên Ngô Công Đồng Thừa Quang hỏi :

- Phong huynh chỉ thị gì?

Kinh Thiên Nhất Bút chỉ Trác Thiên Uy nói :

- Đưa hắc đi khỏi Linh Nham tự!

Phi Thiên Ngô Công Đồng Thừa Quang vâng một tiếng, rút cây Ngô Công câu ra bước tới gần Trác Thiên Uy.

Chàng vẫn đứng hiên ngang chờ đối phương tới, hắt hàm hỏi :

- Bằng hữu muốn gì?

Phi Thiên Ngô Công Đồng Thừa Quang nói :

- Ta đưa ngươi đi khỏi tự!

Trác Thiên Uy thách thức :

- Tại hạ không đi thì sao?

- Không đi! Ngươi nói đùa đấy chứ?

- Tại hạ nói là hoàn toàn nghiêm chỉnh!

Phi Thiên Ngô Công Đồng Thừa Quang giương Ngô Công câu lên nói :

- Nếu vậy thì tại hạ đưa tử thi ngươi đi!

Trác Thiên Uy cười nhạt hỏi :

- Thật ư?

- Hoàn toàn nghiêm túc!

Trác Thiên Uy hỏi :

- Bằng hữu dùng cây Ngô Công câu đó biến tại hạ thành tử thi ư?

Phi Thiên Ngô Công Đồng Thừa Quang nói :

- Ngươi sợ Ngô Công câu này quá nặng phải không? Thôi được, vậy thì Đồng mõ dùng tay không cũng biến ngươi thành tử thi được!

Nói xong lại giắt Ngô Công câu vào người, với dáng điệu hết sức ngạo nghễ bước tới đối phương.

Tuy song phương chưa có hành động gì nhưng không khí đã trở nên hết sức căng thẳng.

Qua mấy câu trao đổi ngắn giữa hai đối thủ, cao thủ Tam Tinh minh và người của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào đều biết cuộc đấu sinh tử giữa Trác Thiên Uy và Phi Thiên Ngô Công Đồng Thừa Quang là không tránh khỏi.

Có tiếng thầm thì :

- Chỉ sợ Phi Thiên Ngô Công Đồng Thừa Quang không phải là địch thủ của Trác Thiên Uy đâu!

Đương nhiên Phi Thiên Ngô Công Đồng Thừa Quang đã xưng huynh gọi đệ với Phong Chí Đường tất võ công không phải tầm thường nhưng chưa chắc đã hơn được Thiên hạ Thất đại hung nhân hay Ngũ yêu tiên, mà bốn người trong Thiên hạ Thất đại hung nhân và vị Tử Phủ Tấn Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ trong Ngũ yêu tiên đã thảm bại dưới tay Trác Thiên Uy, thậm chí hai người đã chết là sự việc nhãn tiền... Phi Thiên Ngô Công Đồng Thừa Quang khó lòng gặp nỗi hạnh vận...

Bọn chúng đều tin Phi Thiên Ngô Công Đồng Thừa Quang và Hắc Sát Đoạt Hồn Khương Quảng Văn không phải là đối thủ của Trác Thiên Uy, nhưng chàng lại khó lòng thoát chết dưới tay vị Kinh Thiên Nhất Bút Phong Chí Đường trong Vũ Nội Tam Hùng!

Phi Thiên Ngô Công Đồng Thừa Quang bước tới cách Trác Thiên Uy ba bước thì dừng lại nói :

- Tiểu tử! Chuẩn bị!

Trác Thiên Uy ngạo nghễ đáp :

- Mời!

Phi Thiên Ngô Công Đồng Thừa Quang không nói thêm tiếng nào nữa, vung chưởng đánh ra...

Trác Thiên Uy vung tả chưởng lên hóa giải chưởng pháp của đối phương, đồng thời hữu chưởng vận toàn lực đánh ra, kích trúng Tiểu Phúc đối phương!

Thực chất cả hai song thủ đã vận khí công bảo hộ toàn thân.

Khí công hộ thể không sợ đao đâm kiếm chém, nhưng sợ người có khí công cao cường hơn mình làm cho khí tiêu lực tán.

Phi Thiên Ngô Công Đồng Thừa Quang chính lâm vào trường hợp đó!

Cang khí hộ thân của Phi Thiên Ngô Công Đồng Thừa Quang đã luyện tới hỏa hầu thượng thặng nhưng vẫn còn thua Chân Nguyên Thần Công của Trác Thiên Uy một bậc, vì thế ngay từ chương đầu tiên cang khí hộ thân của hắn bị phá vỡ ngay.

Hữu chương của Trác Thiên Uy đánh trúng Tiểu Phúc Phi Thiên Ngô Công Đồng Thừa Quang không phải là để đả thương hắn mà chỉ đánh trúng Ma Cương huyết làm Phi Thiên Ngô Công Đồng Thừa Quang không thể cử động sống lưng đứng chờ người ra tay chỗ mà thôi.

Hắn đứng im như pho tượng, mặc cho Trác Thiên Uy thi xuất hết chương này đến chương khác đánh vào người như giã gạo!

Bịch bịch bịch bịch bịch...

Tiếng chương đánh vào người khiến người đứng ngoài sờn gai ốc!

Phi Thiên Ngô Công Đồng Thừa Quang mồ hôi túa ra, máu mồm máu mũi túa ra nhưng không sao cử động được, thậm chí rên la cũng không nổi!

Hắc Sát Đoạt Hồn Khương Quảng Văn thấy vậy rút đao xông ra, thấy đồng bọn thê thảm như vậy chẳng cần nghĩ gì đến quy củ giang hồ là mình đang liên thủ hai người đánh một!

Trác Thiên Uy đã có đề phòng khi Hắc Sát Đoạt Hồn Khương Quảng Văn mới chuẩn bị xông ra thì chàng chớp lấy Phi Thiên Ngô Công Đồng Thừa Quang đã mềm nhũn như bún lỏng ra xa mấy trượng, rồi nhanh như chớp rút đao nghênh địch...

Diễn biến quá thần tốc và quá kinh hoàng!

Hắc Sát Đoạt Hồn Khương Quảng Văn vừa lao tới là phát đao tấn công ngay, nhưng mũi đao còn chưa tới mục tiêu thì thanh đao của Trác Thiên Uy đã lóe sáng như ánh cầu vồng...

Tiếng rú thảm của Hắc Sát Đoạt Hồn Khương Quảng Văn vừa thoát ra khỏi miệng thì cũng vừa lúc đầu hắn cũng lìa khỏi cổ, lăn ra mấy thước...

Gần trăm người tại trường giật mình lùi lại, không tin vào mắt mình, càng không thể tin trên đời có thứ đao pháp thần kỳ như thế.

Kinh Thiên Nhất Bút trong lòng cũng không khỏi rung động nhưng phải bấm bụng bước ra nói :

- Tiểu tử! Bây giờ thì lão phu hoàn toàn tin ngươi là một kẻ hung ma...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Vừa rồi ngươi nghe rõ những lời Phi Thiên Ngô Công Đồng Thừa Quang nói với tại hạ chứ?

- Đương nhiên nghe rõ!

- Vậy thì ngươi tới đây làm thứ công chứng gì? Tên họ Đồng đã tuyên bố dùng tay không biến tại hạ thành tử thi. Chẳng lẽ tại hạ cứ đứng yên cho hắn giết mình? Tại hạ cũng không dùng binh khí, như thế thì còn kết tội tại hạ thế nào nữa đây?

Chàng đột ngột hỏi sang chuyện khác :

- Các hạ hiệu xưng là Kinh Thiên Nhất Bút!

- Không sai!

- Vậy thì hãy rút Phán Quan bút ra!

Kinh Thiên Nhất Bút làm theo như cái máy.

Thực ra lão hành động không phải vô thức mà vì đao pháp của Trác Thiên Uy đã làm lão chấn kinh.

Kinh Thiên Nhất Bút Phong Chí Đường đã không đủ tự tin mình thắng nỗi thiếu niên đáng sợ này...

Trác Thiên Uy nói :

- Đồng bọn của ngươi không ai đấu qua nổi tại hạ một chiêu... Chắc các hạ không đến nỗi làm tại hạ thất vọng như thế... Hãy gắng tiếp thêm vài chiêu nữa để chứng minh vị anh hùng hảo hán Kinh Thiên Nhất Bút không phải chỉ là hư danh.

Phong Chí Đường rút cây kim bút dài thước tám tấc làm chấn động giang hồ ra...

Song phương đồng thời phát chiêu...

Choang choang choang...

Kim bút vừa xuất chiêu thì bị vây trong màn kiếm ảnh dày đặc như thiên la địa võng...

Kinh Thiên Nhất Bút tiếp được năm đao nhưng phải lùi mười bước, bộ pháp hoàn toàn rối loạn, không thành chữ đỉnh cũng không thành chữ bát, không những mất đi công thế mà ngay cả việc phòng thủ bảo mệnh cũng lực bất tòng tâm...

Quần ma càng nhìn càng kinh. Một nhân vật trong Vũ Nội Tam Hùng lừng danh thiên hạ đã mấy chục năm mà đấu với một thiếu niên hai mươi hai một tuổi lại không đủ khả năng hoàn thủ, thật là chuyện bất khả tư nghị!

Choang choang...

Lại thêm hai chiêu nữa...

Kinh Thiên Nhất Bút mặt tái nhợt như sáp, hốt hoảng nhảy lùi ba bước...

Trác Thiên Uy xách đao đuổi theo quát :

- Ngươi không thoát được đâu!

Nhưng chàng không tấn công ngay mà giương đao nói :

- Bây giờ có thể đấu lại từ đầu, nếu trong ba chiêu mà các hạ không phát huy được công thế để đánh bại tại hạ thì cái tên Kinh Thiên Nhất Bút từ nay trừ danh. Bắt đầu!

Quả là một lời thách đố khó khăn, lúc này Kinh Thiên Nhất Bút đã mất đi ý chí chiến đấu, kim bút không phát huy được, tuy chưa bị tổn thương chút nào nhưng cơ hồ đã không còn giương nổi kim bút lên nữa, mồ hôi trán tuôn chảy ròng ròng...

Gần trăm cao thủ đứng quanh nhìn vị ma đầu uy danh hiển hách mấy chục năm bằng ánh mắt thương hại.

Kinh Thiên Nhất Bút thở dài nói :

- Ta già mất rồi! Sóng trường giang lớp sau xô lớp trước, thế thượng tân nhân hoán cựu nhân... Trác Thiên Uy! Từ nay võ lâm là thiên hạ là của ngươi rồi!

Trác Thiên Uy đáp :

- Tại hạ không có ý hành đạo giang hồ, càng không có ý tranh danh đoạt lợi. Chẳng qua các ngươi bức ta cầm đao, bức ta giết người mà thôi. Trác Thiên Uy ta chỉ muốn làm một Tiểu trang chủ bình thường. Trác mỗ chỉ cần truy tìm và đoạt lại vật của mình bị cướp, nếu chưa đạt mục đích thì quyết không dừng tay! Cho dù phải giết sạch đám cặn bã võ lâm tại hạ cũng không tiếc.

Kinh Thiên Nhất Bút nói :

- Tính cách đó của ngươi chính là tính cách của người xưng bá giang hồ đấy!

- Ngươi đừng nói vậy. Tại hạ đã nói không là không. Tiếp chiêu!

Nói xong xuất đao tấn công.

Kinh Thiên Nhất Bút Phong Chí Đường đã không còn ý chí chiến đấu nữa, vừa kháng cự yếu ớt vừa lùi...

Bấy giờ cao thủ hai phái đã tận hết bởi vì cả Tam Tinh minh và Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào đều biết rõ Kinh Thiên Nhất Bút bại vong là điều không tránh khỏi, nạn nhân tiếp theo sẽ là mình...

Chủ tướng đã chạy, bọn thuộc hạ ai dám ở lại?

Ba vị Tam Tinh đã đi, bọn thủ hạ ba bốn chục tên cũng cuống quýt chạy theo.

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào rút, Bắc Nhân Đồ Lãm Cồn Long cũng kéo đồng bọn tranh nhau chạy khỏi Linh Nham tự.

Chỉ thoáng chốc tự viện vắng tanh chỉ còn hai đấu thủ tiếp tục kịch chiến và thi thể hai đồng bọn của Kinh Thiên Nhất Bút là Phi Thiên Ngô Công Đồng Thừa Quang và Hắc Sát Đoạt Hồn Khương Quảng Văn.

Chỉ trong chốc lát, Kinh Thiên Nhất Bút tựa hồ già đi tới mười tuổi, lão thở dài lẩm bẩm :

- Ta thật già nua quá mất rồi!

Choang!

Lại một kích nữa làm cây kim bút bật khỏi tay Phong Chí Đường bắn xa tới tận cửa điện...

* * * * *

Tĩnh viên vẫn cứ vắng lặng tĩnh mịch như hôm trước lúc lục y thiếu nữ Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương dẫn Trác Thiên Uy tới đây.

Không chỉ tịch mịch mà còn hoang tàn.

Mới tối qua ở đây có tới mười hai người bị giết, khả năng bây giờ có quỷ.

Các cửa sổ, cửa lớn đại sảnh đều đóng im ỉm, bên ngoài khóa chặt. Nhìn vào không thấy chút ánh sáng nào. Hiển nhiên là không có người trong đó!

Thế nhưng có một bóng người từ trong đại sảnh lao qua khu vực hành lang u tối phía sau đại điện, không biết đó là người hay là quỷ.

Hai bóng đen khác nấp trong bóng tối trầm giọng nói :

- Trác Thiên Uy tới!

Đồng thời lao ra chặn bóng đen kia lại, vung đao bổ xuống đầu bóng đen mới từ đại sảnh lao ra mà chúng vừa gọi là Trác Thiên Uy.

Choang choang!

Trác Thiên Uy vung đao phản kích, hai thanh đao bị đánh băng đi, một trong hai tên cảnh vệ rú lên, đổ vật xuống.

Trác Thiên Uy lao tới chỉ đao vào yết hầu tên kia nói :

- Bắc Nhân Đồ ở đâu? Nói mau! Nếu không ta đâm chết ngay...

Tên cảnh vệ sợ hãi nói :

- Trác gia... Tại hạ...

- Nói!

Một nhân ảnh to lớn từ cuối hành lang lao tới nói :

- Trác Thiên Uy! Hãy tha cho hắn! Bắc Nhân Đồ đã tới đây!

Trác Thiên Uy thu đao lại, tên cảnh vệ vội vàng dìu tên đồng bọn lên kéo đi...

Trác Thiên Uy nhìn Bắc Nhân Đồ nói :

- Lãm Cồn Long! Hồi chiều các người chạy quá nhanh, tưởng biến tích khỏi Tô Châu rồi, không ngờ vẫn còn dám quay về Tĩnh viên...

Tuy biết không phải là địch thủ, Bắc Nhân Đồ vẫn vung đao lên quát :

- Tên họ Trác tiếp chiêu!

Trác Thiên Uy hừ một tiếng vung đao phản công...

Chỉ cầm cự được ba chiêu, Bắc Nhân Đồ bị đánh bật đao ra khỏi tay, lảo đảo lùi lại...

Trác Thiên Uy lao theo chỉ đao vào yết hầu đối phương nói :

- Lắm Cỗ Long! Hôm nay chúng ta giải quyết dứt điểm những ân oán của chúng ta bấy lâu nay. Nhặt đao lên! Tại hạ nể ngươi là một thiết hán, dành cho ngươi một cơ hội động thủ công bằng nữa...

Bắc Nhân Đồ lắc đầu đáp :

- Không...

- Vì sao? Ngươi không phản kháng nữa?

Bắc Nhân Đồ thở dài đáp :

- Tại hạ không phải là đối thủ của ngươi...

- Nếu vậy tại hạ để cho ngươi chọn một trong hai con đường.

- Xin nói...

- Thứ nhất, ngươi nhanh chóng rời khỏi Tô Châu, không được can dự vào việc của tại hạ nữa...

Bắc Nhân Đồ hỏi :

- Con đường khác?

Trác Thiên Uy trầm giọng hỏi :

- Như vậy là ngươi quyết tâm đối địch với tại hạ?

Bắc Nhân Đồ thở dài đáp :

- Tuy tự biết không phải là địch thủ của ngươi, tại hạ vẫn không thể phản bội bằng hữu...

Trác Thiên Uy hừ một tiếng nói :

- Nếu vậy tất ngươi đã biết rõ con đường thứ hai là thế nào rồi. Lắm Cỗ Long! Tại hạ không tin giữa bọn ma đầu các ngươi lại có tình bằng hữu keo sơn như vậy! Nói đi, các ngươi đã giữ vai trò gì trong việc tổ chức ăn cướp bảo vật của tại hạ? Nói!

- Tại hạ không...

Trác Thiên Uy ấn sâu mũi đao vào cổ họng Bắc Nhân Đồ nửa phen làm máu chảy ra nói :

- Tại hạ không tin...

Vừa lúc đó có một bóng đen lướt tới nói :

- Trác gia! Xin hạ thủ lưu tình!

Trác Thiên Uy quay sang nhìn người kia, à một tiếng nói :

- Nguyên là Bạch Tố Lăng cô nương. Không ngờ cô nương vẫn còn trơ tráo tới mức hiện thân gặp tại hạ... Chẳng lẽ cô nương định áp dụng mỹ nhân kế ám toán tại hạ lần nữa?

Bạch Tố Lăng nói :

- Dù sao thì tiện thiếp cũng đa tạ Trác gia đã hạ thủ lưu tình với Lắm thúc thúc...

- Bây giờ thì cô nương khuyên tại hạ trở kiếm đâm vào cổ họng mình chứ gì?

Bạch Tố Lăng trầm giọng nói :

- Trác gia! Quả tình... tiện thiếp và Lãm thúc thúc đều chủ trương không đối địch với Trác gia...

Trác Thiên Uy nói :

- Bây giờ cô nương muốn nói gì mà chẳng được? Nếu như bây giờ tại hạ đã bị trúng độc thì nhất định cô nương đã nói khác...

Bắc Nhân Đồ vẫn đứng nguyên chỗ cũ không lùi lại nói :

- Bạch diệt nữ nói không sai đâu! Bắc Nhân Đồ ta không phải là hạng sợ chết mà xảo ngôn nguy ngữ. Người cứ hạ thủ đi!

Trác Thiên Uy xua tay nói :

- Các hạ là một thiết hán. Hãy đi đi!

Bắc Nhân Đồ kích động nói :

- Người... lão đệ...

- Các hạ đừng nói gì nữa. Ta biết các hạ trung thành với Tam Tinh minh. Nhưng hiện đã bất lực rồi. Hãy đi đi! Tại hạ cần chờ những tên đầu sỏ khác từ địa thất bước ra...

- Lão đệ...

- Nếu Tam Tinh vẫn ở lì trong đó không chịu ra, Trác Thiên Uy ta sẽ phá hủy cửa địa thất rồi phóng hỏa cho tất cả chết trong đó. Ta tin rằng địa thất ở đây không quá phức tạp, chẳng khó gì mà không phá được đâu!

Bắc Nhân Đồ nói :

- Lão đệ, cần gì mà quá truy bức người ta như thế?

Trác Thiên Uy trầm giọng hỏi :

- Các hạ muốn ngăn cản chẳng?

Bạch Tổ Lăng nói :

- Lãm thúc thúc, bây giờ Trác gia đang tức giận, và vị đó có quyền tức giận...

- Nhưng người...

- Việc diệt nữ làm thì tự mình gánh chịu. Thúc thúc xin đừng can dự vào có được không?

Bắc Nhân Đồ chăm chú nhìn Bạch Tổ Lăng một lúc, sau đó chuyển ánh mắt sang Trác Thiên Uy, thấy sát khí trên mặt chàng dần dần dịu bớt thì mới yên tâm nói :

- Ta đi đây.

Nói xong lướt vào bóng đêm.

Trác Thiên Uy định đi tiếp tới cửa địa đạo dưới hành lang thì Bạch Tổ Lăng nhảy ra chặn lại... Hừ một tiếng nói :

- Bạch cô nương...

Bạch Tổ Lăng nói :

- Trác gia, tiện thiếp họ Lăng...

Trác Thiên Uy gật đầu nói :

- Tại hạ quên mất, cô nương là Nguyệt Hoa Tiên Tử Lăng Nguyệt Anh. Lăng cô nương, tại hạ biết cô nương bất chấp thủ đoạn kiên quyết dồn tại hạ vào chỗ chết là vì phụng mệnh hành sự, không phải do bản ý mình. Tuy nhiên bất cứ do nguyên nhân nào tại hạ cũng quyết diệt trừ mọi trở lực ngăn cản mình, để đạt mục đích cũng phải tiêu diệt những kẻ muốn hại mình để tồn tại. Cô nương, Tam Tinh minh không phải là nơi có

thể dung nạp những người như cô nương, đừng bán mạng cho hạng phỉ đồ như Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long...

Nguyệt Hoa Tiên Tử Lăng Nguyệt Anh trầm giọng nói :

- Tôi biết điều đó. Nhưng Tam Tinh minh dễ vào mà khó ra...

Trác Thiên Uy nói :

- Nếu vậy tại hạ có cách đưa cô nương ra khỏi vũng lầy đó, chỉ cần cô nương có quyết tâm...

- Xin đa tạ Trác gia!

- Bây giờ tại hạ muốn hỏi cô nương mấy vấn đề... Hy vọng cô nương thành khẩn trả lời...

- Xin Trác gia cứ hỏi...

- Người chiều qua mạo danh Trần Thúy Lục dẫn tại hạ đến Tinh viên là Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương. Không sai chứ?

Nguyệt Hoa Tiên Tử Lăng Nguyệt Anh gật đầu :

- Không sai!

- Thêm một câu nữa... Vì sao Vô Tình Giả Thất Cô lại điên cuồng đối đầu với tại hạ như thế?

Vô Tình Giả Thất Cô là một ma nữ lòng danh nham hiểm ác độc, là người đầu tiên đề xuất ý kiến mưu hại Trác gia. Trước đây Vô Tình Giả Thất Cô chưa từng thất bại dưới tay ai, Trác gia là người đầu tiên làm cho mục nếm mùi thất bại vì thế mà mang lòng thù hận Trác gia...

Trác Thiên Uy hừ một tiếng nói :

- Nếu lần sau gặp lại, ta quyết không tha ma nữ này đâu!

Trác Thiên Uy hỏi :

- Lăng cô nương, Ông lão mà Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long và Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh thường nhắc tới là người nào vậy?

Lăng Nguyệt Anh đáp :

- Là Độc Chỉ Ông Đông, cũng là một nhân vật trong Thiên hạ Thất đại hung nhân.

- Võ công so với Bắc Nhân Đồ thì sao?

- Độc Chỉ Ông Đông võ công cao hơn Bắc Nhân Đồ Lãm thúc thúc một bậc.

- Độc Chỉ Ông Đông? Như vậy võ công của người này là Độc Chỉ Công?

Nguyệt Hoa Tiên Tử đáp :

- Không sai! Trác gia cũng biết Độc Chỉ Công sao?

Trác Thiên Uy lắc đầu :

- Tại hạ không biết, nhưng nghe nói Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy chết ở Tây Hồ khách điểm ở Hàng Châu là do trúng phải Độc Chỉ Công...

- Trác gia hoài nghi Độc Chỉ Ông Đông có dính dáng đến vụ cướp sáu mươi bảy viên ngọc ở Nam Kinh?

Trác Thiên Uy đáp :

- Độc Chỉ Ông Đông đã hạ độc thủ đối với Phiên Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy trong khi tại hạ ráo riết truy lùng tên này thì nhất định đó là hành động giết người diệt khẩu, nếu không dính dáng thì tại sao hẳn phải làm thế? Chuyện này tại hạ quyết truy vấn lão ma đầu này để điều tra!

Nguyệt Hoa Tiên Tử nói :

- Trác gia, nhưng Ông lão lại không có trong địa thất...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Vậy hắn ở đâu?

Nguyệt Hoa Tiên Tử đáp :

- Khả năng Uông lão đang ở Khê Khẩu cùng một người nữa.

- Ai?

- Bạt Sơn Cửu Đỉnh Hứa Phúc.

Trác Thiên Uy a một tiếng hỏi :

- Bạt Sơn Cửu Đỉnh Hứa Phúc. Có phải đó là vị chỉ huy Tam Tinh minh ở Dương Châu hai tháng trước không?

Nguyệt Hoa Tiên Tử gật đầu :

- Chính là vị đó.

Trác Thiên Uy nói :

- Vậy thì tại hạ sẽ đến Khê Khẩu, nhưng trước tiên cũng cần phải xuống địa thất gặp Tam Tinh...

Lăng Nguyệt Anh nói :

- Trác gia...

Trác Thiên Uy cười nói :

- Cô nương đừng lo. Chỉ cần Tam Tinh không liên quan đến vụ cướp ở Nam Kinh năm trước, tại hạ sẽ không làm gì đâu...

Lăng Nguyệt Anh đành đứng tránh ra.

Trác Thiên Uy tiến lên, đi hết hành lang thì đứng lại, nhằm phiến đá cuối cùng lát cuối hành lang vuông vắn rộng chừng tám thước vận Huyền Nguyên Đại Chân Lực tới mười thành đánh xuống một chưởng.

Bình!

Sau tiếng nổ vang như sét phiến đá nổ tung thành muôn mảnh, để lộ mật khẩu tối om...

Trác Thiên Uy nói to :

- Ba vị! Nếu không lên tại hạ sẽ phóng hỏa đấy!

Từ địa đạo có bóng người thấp thoáng. Người nhảy lên đầu tiên là Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long.

Tiếp theo tới nhị gia Chúc Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên và tam gia Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh.

Trong ba người này thì chỉ một mình Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh đã từng giao thủ với Trác Thiên Uy, nhưng việc chiều nay chàng chỉ một chiêu giết chết Phi Thiên Ngô Công Đồng Thừa Quang và Hắc Sát Đoạt Hồn Khương Quảng Văn, đánh trọng thương Kinh Thiên Nhất Bút Phong Chí Đường và bây giờ thì triển Huyền Nguyên Đại Chân Lực đánh nát phiến đá dẫn xuống địa đạo khiến cả ba cùng kinh hồn tán đờm...

Một người từ phía đại sảnh tiến lại gần, chính là Bắc Nhân Đồ Lãm Cồn Long.

Tên này tới trước Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long nói :

- Bốc huynh, huynh đệ đã bại dưới tay Trác Thiên Uy coi như đã chết một lần, tuy không thể làm gì được nữa nhưng huynh đệ không phải là người tham sinh úy tử, nguy khốn bỏ bằng hữu mà đi. Còn ba mươi cao thủ bố trí xung quanh đây đều bỏ đi hết rồi!

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long nói :

- Đa tạ Lãm huynh đã không bỏ chúng ta trong cơn hoạn nạn. Đây là thời điểm quyết định sự sinh tử tồn vong của Tam Tinh minh chúng ta đành phải liều thôi!

Bắc Nhân Đồ hướng sang Trác Thiên Uy nói :

- Trác lão đệ! Bồn Minh thừa nhận có tội với người. Tô Châu là địa bàn của chúng ta, người tới đây nhận lời bảo hộ Ngô Trung Nhất Long, đó là mối uy hiếp đối với bồn Minh và thực tế đã xảy ra chuyện đó, vì thế bồn Minh đã mấy lần cho người ám toán người. Nhưng vừa rồi người đã thương Bồn tam gia, đến Tĩnh viên này giết không ít người, như vậy người cũng hả giận rồi. Như vậy ân oán giữa bồn Minh và người coi như huê. Huynh đệ dám khẳng định rằng bồn Minh căn bản không liên quan gì đến vụ đánh cướp bảo vật của người ở Nam Kinh. Có chăng thì chỉ một vài cá nhân nào đó mà thôi, Tam Tinh và Tam Tinh minh không liên quan đến. Những xung khắc vừa qua bồn Minh xin nhận lỗi trước người và hứa sẽ không tái phạm nữa. Còn sau này chúng ta hãy bỏ qua chuyện cũ, không xâm phạm lẫn nhau nữa. Trác lão đệ thấy thế nào?

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long tiếp lời :

- Trác lão đệ, hảo hán không nhớ thù lâu...

Trác Thiên Uy nhìn Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long nói :

- Bây giờ thế này: Tại hạ đề xuất hai yêu cầu. Nếu các hạ đáp ứng thì tại hạ sẽ bỏ qua chuyện cũ. Ngược bằng không chúng ta cứ liều mạng một trận sinh tử tồn vong.

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long nói :

- Các hạ cứ nêu yêu cầu đi, nếu là hợp tình hợp lý thì tại hạ có thể đáp ứng.

Trác Thiên Uy nói :

- Yêu cầu thứ nhất, xin quý Minh để cho Nguyệt Hoa Tiên Tử Lãng cô nương được tự do lựa chọn có tiếp tục tham gia Tam Tinh minh nữa hay không. Nếu cô ấy không muốn tham gia nữa, các vị không được làm khó...

Chức Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên hỏi :

- Người can thiệp vào việc của Nguyệt Hoa Tiên Tử là do nguyên nhân gì?

Trác Thiên Uy đáp :

- Tại hạ chỉ là vì lẽ công bằng mà thôi. Nguyệt Hoa Tiên Tử là người đã phụng mệnh các vị ám toán tại hạ, tại hạ đã không truy cứu là tốt rồi, ngoài ra còn nguyên nhân gì nữa?

16. Chương 16: Hắc Long Thuyền Hành

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long hỏi :

- Yêu cầu thứ hai là gì?

- Thứ hai là yêu cầu các vị rút về Giang Bắc.

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long nói :

- Việc này...

Trác Thiên Uy nói :

- Thực lực của Ngô Trung Nhất Long lớn hơn các vị tưởng rất nhiều. Địa Hành Tiên Chính Nguyên đạo nhân và Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái là những người mà không có ai trong các vị đủ sức đối phó. Cho dù các vị có thể đủ sức liều mạng với Đoạn Hồn Cuồng Đạo Kháng Thiên Hào, nhưng đấu với Ngô Trung Nhất Long không chiếm được thượng phong đâu! Yêu cầu của tại hạ không phải chỉ có lợi cho mình mà còn là muốn điều tốt cho Tam Tinh minh nữa!

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu nói :

- Được, tại hạ đáp ứng yêu cầu của người.

Trác Thiên Uy nói :

- Còn một việc nữa. Nếu sau này tại hạ tìm ra được vụ mất trộm bảo vật ở Nam Kinh có liên quan đến quý Minh, các vị phải chịu trách nhiệm...

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long hỏi :

- Vụ mất trộm ở Nam Kinh xảy ra thời điểm nào?

Trác Thiên Uy đáp :

- Hồi trung tuần tháng bảy.

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long nói :

- đương nhiên nếu bốn Minh dính líu, chúng ta sẽ chịu trách nhiệm!

Trác Thiên Uy hỏi :

- Nhưng nếu là huynh đệ của người...

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long đáp :

- Địa bàn Nam Kinh bốn Minh đã bỏ đi hai năm rồi. Trác lão đệ! Ta có thể bảo chứng bốn Minh không liên quan gì đến vụ trộm bảo vật của người. Trác lão đệ tìm Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào là không sai đâu. Đó là địa bàn của hắn.

Trác Thiên Uy hiện sát cơ nói :

- Nhất định tại hạ sẽ tìm được hắn!

* * * * *

Tiến Phúc sơn nguyên có tên là Diệu Hồ sơn, vì trên núi có một ngôi chùa lớn Tiến Phúc tự nên người ta gọi luôn là Tiến Phúc sơn.

Tiến Phúc sơn còn có tên khác là Hoàng Sơn.

Núi này bắc giáp Thái Hồ nên địa thế rất hiểm trở.

Trong núi có năm thung lũng lớn: Phương Quế Thung, Phi Tuyền Thung, Tu Trúc Ổ, Đan Hà Thung và Bạch Vân Ổ.

Đầu canh năm một chiếc thuyền câu cập vào một vịnh nhỏ ở chân núi Tiến Phúc sơn.

Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính dừng chèo nói với Trác Thiên Uy :

- Bạch Vân Ổ cách hai dặm về phía Tây bắc. Nếu không tìm ra thì có thể men theo bờ hồ về phía tây đi chừng một dặm thì tới bến đỗ của Hắc Long Thuyền Hành. Hãng chỉ cách bến một dặm, có đường lớn đi vào, chỉ sợ trên bến có nhiều trạm canh giới nên tại hạ phải đậu ở đây để tránh bị đối phương phát hiện. Tại hạ sẽ ở đây câu cá và chờ Trác gia.

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Vậy thì tốt, trước ngõ ta sẽ trở lại.

Nói xong nhảy lên bờ.

Không có trăng nhưng nhiều sao, đối với nhãn lực của Trác Thiên Uy thì quá đủ để nhận rõ cảnh vật và nhận ra phương hướng.

Thực ra Hắc Long Thuyền Hành không ở dưới thung lũng mà ở trên sườn núi, từ trong hẻm có thể nhìn bao quát bến sông.

Trên bến có tới hơn hai chục chiếc thuyền của hãng.

Hắc Long Thuyền Hành gồm mười mấy ngôi nhà giống như một trang viện lớn, dân cư trong vùng có khi gọi là Bạch Vân thôn.

Chủ nhân Hắc Long Thuyền Hành là Long Vương Lộ Trường Niên, là một cao thủ rất có danh trong giang hồ hắc đạo, trong số trên trăm công nhân, thủy thủ trong hăng cũng có khá nhiều cao thủ hắc đạo.

Người ta còn đồn rằng Hắc Long Thuyền Hành là tài sản của Ngô Trung Nhất Long, chủ nhân đích thực của nó là Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái, nhưng tin đó không được kiểm chứng nên không ai biết rõ thật giả thế nào.

Long Vương Lộ Trường Niên xuất thân từ hắc đạo nên đa số các tiêu sư trong hăng cũng đều xuất thân từ các thủy trại.

Có thể coi Long Vương Lộ Trường Niên là nhân vật tiểu bá vùng Thái Hồ, vì thế tất cả các hăng thuyền hành khác ở Thái Hồ nếu không phải là thuộc hạ của Long Vương Lộ Trường Niên thì cũng chịu ảnh hưởng rất lớn từ Hắc Long Thuyền Hành.

Tàu thuyền cũng được coi là tài sản của Hắc Long Thuyền Hành nên Long Vương Lộ Trường Niên lập lầu canh không cho ai tiếp cận.

Bình thường lầu canh chỉ có một người ở lại canh gác, cứ một canh giờ đổi phiên một lần, nhưng tối nay trên mỗi lầu canh đều tàng ẩn hai người.

Trong một lầu canh ở góc phía tây có hai người đang ngồi tán chuyện vãn cho đỡ buồn ngủ.

Lầu cao hai trượng trông giống như cái chòi, có một chiếc thang gỗ để lên xuống. Đây là một ngôi lầu canh quan trọng nhất, phạm vi giám sát cũng rộng nhất.

Một trong hai tên cảnh vệ hỏi tên kia :

- Tam ca, vì sao tối nay một lầu canh lại tăng thêm một người? Có biến cố đột xuất gì vậy?

Tam ca đáp :

- Huynh đệ! Chớ hỏi nhiều! Lộ gia bảo thế nào thì cứ y như lệnh mà làm nếu không thì sẽ tự mình tìm phiền phức đấy!

- Nhưng...

- Không nhưng gì cả! Ngô lão đệ! Hãy mở lớn mắt ra một chút mà quan sát cho kỹ. Thấy bóng người thì phải lập tức chặn bắt ngay!

Đột nhiên thấy Ngô lão đệ từ từ đổ người xuống, hắc kinh ngạc kêu lên :

- Ui chao, Ngô lão đệ, ngươi sao thế?

Có tiếng người đáp :

- Không sao đâu hắc chỉ ngủ đi thôi, sau khi trời sáng hắc mới tỉnh.

Tam ca thất kinh hỏi :

- Ngươi là ai?

- Tại hạ đến đây chỉ muốn thỉnh giáo ngươi mấy vấn đề...

Tam ca sực tỉnh, đưa mắt nhìn quanh...

Trác Thiên Uy đã lên tới trên lầu dùng ngón tay dí vào chóp mũi tam ca nói :

- Nếu dám phản kháng là ta thịt ngươi ngay!

Tam ca thấy tay đối phương không có vẻ gì là đang vận công nhưng vẫn có một luồng chỉ lực xuyên vào người đau buốt, biết gặp phải cao thủ tuyệt đỉnh nên không dám lùi chỉ co rúm người lại hỏi :

- Ngươi... ngươi là...

Trác Thiên Uy trầm giọng nói :

- Không cần biết tại hạ là ai, tại hạ hỏi người mấy câu. Muốn sống thì hãy trả lời cho thành thật. Sáng nay các người bắt một chiếc thuyền trong hồ, không sai chứ?

Tam ca run giọng :

- Thề có trời có đất, tại hạ không biết gì về vấn đề này cả!

Trác Thiên Uy vận ba thành công lực vào đờn chỉ điểm vào làm tam ca đau toát mồ hôi, trầm giọng quát :

- Người không biết thì ai biết?

- Tại hạ...

- Lão huynh! Hãy biết điều một chút ở đây các người có hai người, tại hạ lấy khẩu cung sẽ có đối chất, ai nói sai là sẽ bị giết ngay. Cho dù người không tận mắt chứng kiến thì cũng nghe đồng bọn nói phong thanh. Hơn nữa tại hạ đoán chắc người biết, vì bắt một chiếc thuyền có mấy người có võ công rất cao đâu phải là bắt một con cá? Xem ra không cho người nếm chút khổ đầu là không được rồi...

Nói xong lại vận thêm mấy thành công lực điểm ra...

Tam ca đau buốt óc, rối rít nói :

- Tại hạ xin khai, xin khai!

- Nói đi!

Có một đôi lão phu thê đến đây tìm Dịch Phi Dịch quân sư, nói là người bà con xa, thuyền đang ở giữa hồ thì bị tổng tuần của chúng ta phát hiện là giả mạo, hai bên xảy ra động thủ. Đôi phu thê đó cùng với nhi nữ của chúng đều rất lợi hại, sau đó chính chủ hăng xuất lĩnh thêm một số cao thủ nữa mới khống chế được chúng bắt vào hăng giam trong một thạch động...

- Chủ hăng là ai?

- Long Vương Lộ Trường Niên Lộ đại gia.

- Hiện hẩn có trong hăng không?

- Lộ đại gia vào thành tối qua chưa về.

Tam ca lắc đầu :

- Không biết. Khi nào thấy hoa thuyền ở bến mới biết đại gia đã về.

Trác Thiên Uy xuất thủ điểm Thùy huyết tam ca rồi để hẩn nằm bên cạnh Ngô lão đệ, một mình bước xuống lầu.

Chàng thận trọng tiến vào Hắc Long Thuyền Hành mà không bị ai phát hiện, thế nhưng khi trời sáng hai tên cảnh vệ tới đối gác, thấy tam ca và Ngô lão đệ bị điểm Thùy huyết ngủ say sưa nhưng không thể giải khai huyết đạo cho tỉnh lại, mà chờ tới khi huyết đạo tự giải mới hỏi nguyên do, biết có người thâm nhập liền đánh chuông báo động.

Hắc Long Thuyền Hành lập tức náo loạn.

Trong hăng có một số cao thủ lão luyện nhận ra lũ chó đều bị được vật làm cho mê man, biết ngay có cao thủ đột nhập vào hăng.

Quản sự Dịch Phi tập trung các đội tuần canh vào sảnh đường truy vấn :

- Lúc gần sáng có cao thủ đột nhập vào bốn hăng. Có tổ cảnh vệ hoặc đội tuần canh nào phát hiện được không?

Ai cũng trả lời không phát hiện được gì.

Quản sự Dịch Phi tức khí quát :

- Vậy lúc gần sáng người nào phụ trách tuần vệ ở Bạch Vân Ổ?

Một trung niên hán tử chừa bộ râu dê đáp :

- Khỏi bẩm quân sự, là thuộc hạ Cao Xuân!
- Người phát hiện thấy ai không?
- Có hai người...
- Hai người? Ai vậy?
- Tiểu tử con nhà họ Lương và nha đầu nhi nữ của Đường lão nhi!

Dịch Phi nhú mày hỏi :

- Hai tên đó đêm hôm chui vào Bạch Vân Ổ làm gì?

Cao Xuân đáp :

- Chúng hẹn hò tăng tị với nhau. Làm cái trò khỉ thì đương nhiên phải thừa lúc đêm tối, chẳng lẽ làm ban ngày được à?

Chúng nhân cười ồ cả lên.

Dịch Phi tức giận rửa :

- Con mẹ nó.

Hắn đưa tay ra hiệu cho mọi người im lặng, nói tiếp :

- Lúc gần sáng có cao thủ đột nhập bốn hăng. Hắn điểm Thùy huyết hai tên ở lầu canh chính là Khổng lão tam và Ngô lão thất. Khi vào tới hăng hắn lại dùng một loại dược vật rất lợi hại làm cho lũ chó đều bị mê man bất tỉnh. Đây không phải là thứ dược vật thông thường mà được các đại hành gia chế tạo, chỉ cần một số lượng nhỏ cũng đủ làm cho người và vật hôn mê. Đồng thời thủ pháp điểm huyết của người đó cũng rất cao minh, người của chúng ta không giải được mà phải chờ cho tự giải... Qua đó cũng biết kẻ đột nhập thân thủ rất cao, tạm thời còn chưa biết hắn tới đây là có âm mưu gì, nhưng nhất định không có ý đồ thiện lương gì, vì thế mọi người phải hết sức cẩn thận đề phòng, cốt sao khi chủ hăng quay về không được để xảy ra sự cố gì...

Một người hỏi :

- Dịch quân sự, chủ hăng khi nào mới về?
- Ngay sáng nay...

Một người khác hỏi :

- Liệu kẻ mới đột nhập có liên quan gì đến việc Phó lão đầu bị bắt không?

Dịch Phi nghiêm giọng nói :

- Không được hở ra lời nào về chuyện Phó lão đầu biết chưa? Coi như không có chuyện hôm qua, không có người nào đến đây bị bắt vào hăng cả... Ai dám nói lộ ra nửa lời...

Trong sảnh chợt trở nên ồn ào, mọi người phân trần bàn toán về chuyện Phó lão đầu và kẻ bí ẩn vừa đột nhập.

Đột nhiên từ ngoài cửa vang lên giọng nói lạ hoắc :

- Đã có hai người biết tất không còn là chuyện bí mật nữa. Giấy không bao giờ gói được lửa, các người có hiểu không?

Chúng nhân nghe nói đều kinh hãi nhìn ra, thấy một thiếu niên trẻ tuổi ung dung đứng giữa hành lang...

Dịch Phi đứng bật lên hỏi :

- Ai?

Thiếu niên xuất hiện là Trác Thiên Uy. Chàng trầm tĩnh đáp :

- Tại hạ là người đến tìm Phó lão đầu!

Tất cả những người có mặt trong đại sảnh thấy đều rúng động!

Dịch Phi đưa mắt ra hiệu cho tên lãnh đội Cao Xuân, tên này liền rút đao cùng một tên trong đội tuần canh lao ra cửa.

Dịch Phi quát :

- Tiểu tử! Người là ai? Tìm Phó lão đầu có việc gì?

Trác Thiên Uy đáp :

- Các vị hãy giao ba người của Phó gia cho tại hạ mang đi, như vậy sẽ không tổn thương đến hòa khí giữa chúng ta. Nếu không Hắc Long Thuyền Hành này sẽ gặp đại họa lâm đầu, hung tinh chiếu mệnh đấy!

Dịch Phi vùng tay quát :

- Cao lãnh đội! Giết hắn đi!

Cao Xuân cùng tên thủ hạ cùng vùng đao lao tới, từ hai hướng chém xuống đầu Trác Thiên Uy.

Chàng lui nửa bước chờ hai thanh đao chém hết đà mới nhảy tới vùng chân phóng trúng mỗi tên một cước.

Bịch bịch!

Cao Xuân bị đá văng vào bậc cửa, máu mũi máu miệng trào ra vừa lảo đảo vừa rên rỉ, còn tên hán tử thì bị đập lưng vào cột hành lang rũ xuống bất động...

Trác Thiên Uy nhìn vào sảnh nói :

- Tại hạ đã nói các vị hãy giao ba người của Phó gia cho tại hạ mang đi, như vậy sẽ không tổn thương đến hòa khí giữa chúng ta. Nếu không Hắc Long Thuyền Hành này sẽ gặp đại họa lâm đầu, hung tinh chiếu mệnh. Nếu vẫn còn chưa tin chờ tại hạ rút đao thì sẽ trễ mất đấy!

Dịch Phi vẫn còn chưa tử tâm, tiếp tục ra lệnh cho thuộc hạ xông vào.

Tuy có phần sợ nhưng người của Hắc Long Thuyền Hành cậy người đông thế mạnh, thấy đối phương chỉ là một thiếu niên miệng còn hôi sữa thì tỏ ý coi thường lại vùng đao kiếm xông ra.

Lần này tới năm tên liền thủ nên công thế hung mãnh và ác liệt hơn.

Hắc Long Thuyền Hành là một dạng bảo tiêu nên người của chúng đều hung mãnh và thiện chiến, năm tên liền thủ tấn công, tay cầm các loại binh khí khác nhau, một tên dùng kiếm, tên thứ hai dùng quý đầu đao, tên thứ ba thì sử một đôi nhật nguyệt song hoàn. Tên thứ tư dùng Ngô Công câu, tên thứ năm dùng cửu tiết tiên.

Trước công thế hung mãnh như thế, Trác Thiên Uy đành xuất đao đối địch.

Lần này cũng chỉ một chiêu cả năm tên hán tử đều kinh hoàng lùi lại, sau một loạt tiếng loảng xoảng, cả năm tên võ sĩ trong Hắc Long Thuyền Hành đều bị đánh bật binh khí khỏi tay, có tên cả bàn tay lẫn binh khí bị chém băng đi, ôm lấy bàn tay đầm máu rú lên thảm thiết...

Trác Thiên Uy hừ một tiếng nói :

- Các ngươi chỉ là một hăng thuyền hành chở khách mà dám xưng hùng xưng bá, chiếm cứ một vùng tự xưng là cấm địa, hoành hành bá đạo, vô vương vô pháp, giữa thanh thiên bạch nhật mà dám bắt người cướp thuyền. Các ngươi không để lương tâm được sống yên lành, nếu không trừng trị thẳng tay thì còn gì là quy củ vương pháp nữa? Quấn sự Dịch Phi! Ta đã cảnh báo trước, thế mà ngươi không chịu nghe. Tại hạ nhắc lại lần nữa. Nếu không chịu giao ba người của Phó gia cho tại hạ mang đi, Hắc Long Thuyền Hành sẽ tới ngày mặt vận đấy!

Nói xong ung dung tiến vào đại sảnh.

Trong sảnh vẫn còn hơn ba chục tên hán tử, với lực lượng hoàn toàn chiếm ưu thế, hơn nữa Hắc Long Thuyền Hành xưa nay quen thói hoành hành bạo ngược, chưa cúi đầu trước ai bao giờ, nay đối phương chỉ là một thiếu niên đơn thân độc mã. Dịch Phi đời nào chịu thua.

Hắn rút kiếm quát lên :

- Tất cả xông vào? Phân thân hắn thành muôn mảnh cho ta!

Hơn ba mươi tên hán tử cũng là hạng hung tàn, quen thói cướp bóc ức hiếp thuyền khách và gây sự với các hãng khác, nay cậy người đông được lệnh quân sự tất cả đều rút binh khí ào tới như triều như thác.

Trác Thiên Uy lập hiện sát cơ quát :

- Các ngươi đã không biết sống chết, đừng trách tại hạ đại khai sát giới!

Dao quang lóe sáng. Thây rơi, máu đổ tơi bời! Tiếng rú thảm vang lên kinh tâm động phách...

Chỉ trong chốc lát, bảy tám tên trúng đao đổ gục xuống, nhiều tên khác bị đánh bay binh khí hốt hoảng chạy lui.

Trong cảnh hoảng loạn Trác Thiên Uy lao tới, chỉ một chiêu đã chém bằng thanh kiếm cùng nửa cánh tay phải Dịch Phi rồi lao tới cấp lấy hắn đã hôn mê bất tỉnh lên quát :

- Tất cả ra khỏi sảnh đường! Nếu tên nào còn dám ở lại Trác Thiên Uy ta sẽ giết ngay tên đó!

Ba tiếng Trác Thiên Uy chẳng khác gì tiếng sét giữa trời quang.

Uy danh chàng đã vang khắp tam sơn ngũ nhạc, có đâu Hắc Long Thuyền Hành ở ngay Thái Hồ lại không nghe?

Bên ngoài có tiếng người kêu lên :

- Hãng chủ đã về!

Trác Thiên Uy nghe nói buông ngay Dịch Phi xuống nhìn ra cửa.

Một tên tiểu nhị mình bận cẩm bào, cầm chừa bộ râu dê, tầm vóc trung đẳng, lưng mang trường kiếm, dáng vẻ uy nghi, cùng hai tên hán tử tiến vào tiền viện, thấy mọi người trong sảnh tranh nhau chạy ra liền trầm giọng quát :

- Đứng lại! Có chuyện gì vậy?

Bọn kia dừng lại, một tên run giọng nói :

- Khỏi bẩm đại gia, có người xưng là Trác Thiên Uy đột nhập bốn hãng...

Trung niên nhân bận cẩm bào chính là chủ nhân Hắc Long Thuyền Hành, Long Vương Lộ Trường Niên đang bước lên thềm cấp nghe nói thì biết sắc lùi lại.

Trác Thiên Uy bước ra hỏi :

- Người là Long Vương Lộ Trường Niên?

- Chính là tại hạ. Người là... Trác Thiên Uy?

- Không sai!

- Các hạ tới đây làm gì? Hắc Long Thuyền Hành với người không thù không oán...

Trác Thiên Uy đáp :

- Tại hạ tới đây để đòi công đạo!

- Đòi công đạo gì?

- Sáng nay, các ngươi vô cớ bắt đi phu thê Trường Xuân cốc chủ Phó đại hiệp, Lăng Vân Phi Yến Phó phu nhân và nhi nữ của họ. Tại hạ tới đây đòi người, nếu người chịu giao ba người họ ra thì mọi việc kể từ bây

giờ trở thành yên tĩnh. Nhược bằng không tại hạ sẽ cho huyết tẩy Hắc Long Thuyền Hành, quyết không dung tình!

Long Vương Lộ Trường Niên quát :

- Tiểu tử hồ ngôn! Người nói ta bắt người, vậy chúng có đâu?

- Hô hô hô hô...

Trác Thiên Uy ngửa mặt cười to một tràng rồi đáp :

- Long Vương Lộ Trường Niên! Nên biết Trác Thiên Uy ta không phải là thiện nam tín nữ, chỉ trong mấy ngày qua cao thủ hắc đạo ở Tô Châu tử thương vô số, hầu hết chính là kiệt tác của Trác Thiên Uy ta! Phó đại hiệp là vị anh hùng hiệp nghĩa, vì việc gì cũng tuân theo quy củ giang hồ nên chịu không ít thiệt thòi, còn Trác Thiên Uy ta từ hôm nay lấy trác hiệu là Bá Vương, hành sự không cần tuân theo quy củ. Xưa nay ta không tự coi mình là hành hiệp trượng nghĩa, làm việc gì cũng cốt đạt đến mục đích của ta thôi. Các người ở đây có trăm nghìn người, tất chúng theo lệnh người trăm miệng một lời, dù biết đó là sự thật nhưng ta không thể cãi thắng các người được...

- Ta chỉ cần biết các người bắt cả nhà Phó đại hiệp ba người, như thế là đủ. Phó đại hiệp là bậc anh hùng trượng nghĩa, cho dù bản lĩnh rất cao nhưng vì hành động đường đường chính chính nên không thắng được lũ tiểu nhân ti tiện các người. Còn ta hành động chỉ cốt đạt mục đích, tự vẫn tâm vô hối thôi, không cần tuân theo quy củ! Bây giờ chỉ hỏi người một câu: Có chịu giao ra ba người của Phó đại hiệp hay không?

Long Vương Lộ Trường Niên hỏi :

- Người định làm gì?

- Giết sạch Hắc Long Thuyền Hành các người! Không chỉ thế, sau khi giết người, tại hạ còn phóng hỏa thiêu hủy cơ nghiệp của người!

Bấy giờ Dịch Phi chợt tỉnh lại, giãy giụa đứng lên, bước ra hành lang nói :

- Đại gia! Hẩn tới đây... dùng được vật khổng chế hết cảnh vệ và chó săn... có thể hẩn có đồng bọn. Vừa rồi đã giết chết hơn chục huynh đệ chúng ta... Tên này rất độc ác, đã nói tất làm đấy!

Long Vương Lộ Trường Niên gào lên :

- Trác Thiên Uy! Người không thể hành động hung tàn như thế? Người... không thể...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Người vô cớ bắt người cướp thuyền, như vậy thì gọi là nhân từ hay sao? Nếu như trong ba người của Phó đại hiệp có ai bị tổn hại gì, nhất định tại hạ sẽ đại khai sát giới, khi đó sẽ biết ta có hung tàn hay không!

Chàng quay vào đại sảnh, lấy ống hỏa tập đánh lên nói to :

- Long Vương Lộ Trường Niên! Mau trả lời đi, tại hạ bắt đầu phóng hỏa đây, đại sảnh là mục tiêu đầu tiên...

Long Vương Lộ Trường Niên quét mắt nhìn vào đại sảnh, thấy mười mấy tên thuộc hạ thủng ngực bay đầu nằm rải rác, đại sảnh đầy máu me thì biết Trác Thiên Uy không nói giả liền kêu lên :

- Đừng phóng hỏa! Đừng phóng hỏa! Tại hạ giao người...

* * * * *

Nửa khắc sau, Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa, Lăng Vân Phi Yến Nam Cung Ngọc và Phó Phụng Minh được đưa lên thuyền cũ của bọn họ trước khi bị bắt chuẩn bị rời khỏi Tiên Phúc sơn.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Phó tiên bối, làm sao ba vị để Long Vương Lộ Trường Niên bắt được thế?

Chàng hỏi vậy nhưng thực chất đã biết rõ nguyên do rồi.

Phó Hoa thở dài đáp :

- Thôi đừng nhắc tới nữa! Đó gọi là hồ lạc đất bằng chó cũng khinh... Lão phu đang ở giữa giang hồ thì có mấy tên lặn dưới nước đâm chìm thuyền, sau đó chúng cho năm sáu chiếc thuyền vây lấy, quả là anh hùng không có đất dụng võ! Chúng bắt chúng ta về giam trong một thạch động ở Bạch Vân Ổ... Trác lão đệ, làm sao người biết được mà vào cứu?

Trác Thiên Uy đáp :

- Hàn Chí Cao báo cho vãn bối biết, nói rằng Phó tiền bối cứ hành hiệp trượng nghĩa như thế đối với bọn ma đầu tiểu nhân tất khó tránh khỏi thiệt thòi...

Phó Phụng Minh hỏi :

- Thiên ca! Chúng tôi hành hiệp trượng nghĩa như thế, huynh rất ghét phải không?

Trác Thiên Uy đáp :

- Phó cô nương quá lời! Trong thiên hạ võ lâm thì có nhiều dạng người. Tại hạ không có thành kiến gì với các nhân vật hiệp nghĩa cả mà chỉ thấy mình không xứng được coi là người nghĩa hiệp mà thôi. Tại hạ chỉ dùng biện pháp mà mình thấy đó là hợp lý để hành sự, nếu nói thật thì chỉ e các vị phật ý.

Trường Xuân cốc chủ nói :

- Trác lão đệ! Nếu chúng ta mà phật ý khi nghe những lời nói thẳng của người thì còn hành hiệp trượng nghĩa, còn là võ lâm đồng đạo gì nữa?

Trác Thiên Uy hỏi :

- Các vị đang điều tra vụ huyết án của Hồ gia ở Trấn Giang, nhưng nếu tra được hung thủ thì tiền bối làm thế nào? Nếu bắt được thì không nói, nhưng nếu hung thủ mà liều chết kháng cự thì các vị có dám giết hắn đi không? Nếu giết hắn các vị sẽ trở thành hung phạm! Là người hành hiệp trượng nghĩa các vị đâu thể bất tuân vương pháp? Còn tại hạ mất đi châu báu, lẽ ra tại hạ có thể đi báo quan, nhưng quan phủ có khả năng tìm ra tội phạm không? Vậy tại hạ phải tự mình truy tìm kẻ phạm pháp. Đó không thể coi là hành hiệp trượng nghĩa được. Bởi vì hành hiệp là để đả phá bất bình, giúp quan phủ trừ bạo an dân, nhưng tại hạ không có đức hạnh để làm việc đó.

Phó Phụng Minh hỏi :

- Vì thế mà huynh bỏ muối không thêm để ý đến nữa chứ gì?

Trác Thiên Uy ngượng ngùng đáp :

- Nói vậy cũng có phần đúng. Tại hạ không thể làm tổn hại đến thanh uy hành hiệp trượng nghĩa của cô nương...

Vừa lúc đó, chiếc thuyền câu của Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính tới gần.

Trác Thiên Uy đứng lên nói :

- Phó tiền bối, Cốc chủ phu nhân, Phó cô nương tại hạ cáo từ? Hẹn gặp lại?

Nói xong nhảy vút sang thuyền Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính Chiếc thuyền câu lướt đi rất nhanh.

Trường Xuân cốc chủ nhìn theo lắc đầu nói :

- Trác lão đệ nói thế không phải hoàn toàn thực tâm đâu. Nếu quả thật hắn hiểu lầm về những người hành hiệp trượng nghĩa thì đã không tiếp xúc với chúng ta.

Lăng Vân Phi Yến nói :

- Tướng công, Trác thiếu hiệp không tiếc gây ra gió tanh mưa máu để giải cứu chúng ta... Thái độ của nó thay đổi tất phải có nguyên nhân.

Trường Xuân cốc chủ hỏi :

- Nữ nhi, nó có nói cho người biết về hoàn cảnh mất đi bảo vật thế nào không?

Phó Phụng Minh lắc đầu :

- Huynh ấy căn bản là không muốn nói. Ngay cả số lượng ngoài ba chiếc ngọc thoa và viên Kim Quy Phỉ Thúy ra, huynh ấy không nói thêm còn thứ gì khác nữa.

Phó Phụng Minh nói tiếp :

- Khi bị giam trong thiết lao của Tổng gia, nữ nhi thi triển công phu Thiên Nhĩ Địa Thính nghe bọn người của Tổng gia nói chuyện với nhau là có tên Linh Hồ nào đó dùng một thứ bảo vật gì rất quý muốn đổi lấy Thiên ca... Cha có biết Linh Hồ là ai không?

Trường Xuân cốc chủ trầm ngâm nói :

- Khả năng là Thất Ảo Hồ của Tam Tinh minh...

Lăng Vân Phi Yến nói :

- Phụng nhi, khi bị giam nó đối với người thế nào?

- Huynh ấy rất quan tâm chăm sóc, động viên nữ nhi, nếu không có huynh ấy tất nữ nhi đã ngã quỵ không sống nổi tới bây giờ. Ngờ đâu chỉ vừa thoát ra ngoài huynh ấy liền trở nên lạnh lùng coi như người xa lạ.

* * * * *

Thuyền rẽ vào một tiểu chi lưu, Trác Thiên Uy đưa cho Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính hai đỉnh bạc nói :

- Bây giờ tại hạ đi đây, xin đa tạ Trương huynh!

Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính đáp :

- Tạ gì chứ? Mất công một ngày đêm. Trác huynh đã hậu thưởng tới mười mấy lạng, đủ tiền mua một chiếc thuyền mới, người phải cảm tạ là tiểu đệ mới đúng. Sau này có việc gì, xin Trác gia cứ đến tìm tiểu nhân!

Trác Thiên Uy gật đầu, nhảy lên bờ nhưng chưa đi ngay.

Chàng cẩn thận ngồi quan sát một lúc, khi yên chí là không bị ai theo dõi mới nhẹ nhàng bước đi.

Đi chừng hơn một dặm tới một chỗ rẽ, chợt thấy một lục y thiếu nữ đứng chờ, chính là Nguyệt Hoa Tiên Tử Lăng Nguyệt Anh.

Trác Thiên Uy ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương sao lại ở đây?

Nguyệt Hoa Tiên Tử đáp :

- Muội ở đây... chờ huynh.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Tại hạ đến Bạch Vân Ổ, làm sao cô nương biết.

- Huynh là đại ân nhân của muội, đương nhiên muội phải biết chứ?

- Thế nào? Cô nương rời khỏi Tam Tinh minh rồi sao?

- Vâng!

Trác Thiên Uy gật đầu nói :

- Như vậy là Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long đã giữ lời. Rất tốt!

Nguyệt Hoa Tiên Tử nói :

- Trong Tam Tinh không ai ngăn cản muội cả, chỉ một mình Vô Tình Giả Thất Cô nhưng thị không phải là một người trong Tam Tinh nên không dám làm gì.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Còn Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương thì sao?

- Cô ta không đến Tinh viên. Lê Thiên Hương là cánh tay đắc lực của nhị gia Chức Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên. Ở Tam Tinh minh Thất Áo Hồ có địa vị rất cao nhưng hai hôm nay cô ta không thấy đâu cả. Chỉ sợ thị không biết việc Tam Tinh minh hóa giải với Trác huynh nên Lê Thiên Hương vẫn tiếp tục âm toán...

Trác Thiên Uy nói :

- Tại hạ không sợ cô ta! Tuy nhiên bây giờ thì tại hạ còn chưa muốn tìm Thất Áo Hồ đâu...

- Vậy Trác huynh muốn tìm ai?

Trác Thiên Uy hỏi :

- Nhờ cô nương dẫn tại hạ đi tìm Bạt Sơn Cửu Đỉnh Hứa Phúc được không?

Nguyệt Hoa Tiên Tử gật đầu đáp ứng ngay :

- Đương nhiên là được!

* * * * *

Phần lớn bọn võ sĩ trong Hắc Long Thuyền Hành trước trước đây từng làm đủ việc phi pháp như trộm cướp, tống tiền, trấn lột... nên sau khi xảy ra vụ án động trời ở Bạch Vân Ổ, quan phủ để ý điều tra về thân nhân của những tên này.

Dịch Phi thân phận là một quân sự thì không dính dáng đến những vụ lật vạt này, nhưng cũng được chú ý vì nguyên nhân khác.

Nguyên Dịch Phi có một người anh rể tên là La Kinh Quốc làm giám thị kho quân khí ở phủ huyện. Hai tháng trước, kho quân khí mất trộm một nghìn mũi tên, sau khi sự việc được phát hiện qua điều tra quan tuần binh nghi ngờ La Kinh Quốc thông đồng với ngoại nhân lấy trộm, ngoại nhân đó được La Kinh Quốc khai là Dịch Phi.

Nhờ khai báo thành khẩn nên La Kinh Quốc chỉ bị phạt đòn mấy chục trượng rồi đuổi khỏi nhiệm sở mà không bị phạt tù, hấn trở nên rất căm hận tên em vợ đã làm hỏng đời mình...

Vị tuần binh là bằng hữu của bồ đầu Hàn Chí Cao nên hai người cùng kết hợp điều tra vụ án này.

Hôm ấy trong căn phòng khách của Hàn bồ đầu có bốn người ngồi quanh bàn rượu là quan tuần binh Dương Tín, chủ nhà Hàn Chí Cao, Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa và thêm vị khách La Kinh Quốc.

Dương Tín mời La Kinh Quốc đến uống rượu nói chuyện tâm tình chứ không phải để thẩm vấn, vì thế cuộc nói chuyện tuy có liên quan đến vụ án vừa xảy ra nhưng không có gì căng thẳng.

Dương Tín nói :

- La lão đệ, theo tin chúng tôi nhận được thì sau khi lệnh thế đệ Dịch Phi bị thương ở Bạch Vân Ổ thì bị thất tích một cách bí ẩn, nhiều khả năng là gặp độc thủ.

La Kinh Quốc cảm hận đáp :

- Cứ để hấn chết đi là tốt nhất. Nếu hấn không chết, đầu tại hạ sớm muộn gì cũng bị hấn ngắt khỏi cổ thôi!

Dương Tín nói :

- La lão đệ! Vậy là người còn chưa biết rõ thủ đoạn ác độc của các nhân vật hắc đạo rồi! Thực ra Dịch Phi không phải là cố ý làm hại người đâu, chẳng qua hấn làm theo lệnh của ai đó. Nếu không chấp hành sẽ bị chết một cách vô cùng bi thảm...

La Kinh Quốc lạnh lùng nói :

- Hấn chịu như thế cũng đáng!

Dương Tín nói :

- Người ta không phải là thánh hiền, có ai khỏi mắc sai lầm? Lệnh thể đệ đi sai một nước cờ nên hại một đời, không nên hoàn toàn trách hẳn được. Đương nhiên kẻ thao túng Dịch Phi đã có dự mưu từ trước La lão đệ có thể nói ra danh tính những người có mối liên hệ mật thiết với lệ thể đệ mà người biết không?

La Kinh Quốc đáp :

- Dịch Phi rất ít khi mang theo bằng hữu về nhà nên quan hệ thế nào tại hạ không rõ lắm.

Dương Tín hỏi :

- Vậy người có nhớ danh tính tên nào không?

- Một người là Độc Yết Tử Cao Phong, một người là Hạ Nguyên, một tên nữa là Thái Thập Nhị, còn một tên nữa họ Điền nhưng tên gì thì tại hạ đã quên mất...

Dương Tín tỏ ra là vị tuấn binh rất có năng lực điều tra, liền hỏi ngay :

- Điền Thịnh Hành, trác hiệu Phốc Hâu phải không?

La Kinh Quốc gật đầu đáp :

- Phốc Hâu Điền Thịnh Hành, không sai!

Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa tỏ vẻ quan tâm :

- Dương lão đệ. Phốc Hâu Điền Thịnh Hành là người thế nào?

Dương Tín đáp :

- Tên này võ công rất cao, tâm hắc thủ lật, vô cùng thâm hiểm ác độc. Hai năm trước hắn có đến kinh doanh ở Phong Kiều trấn, làm chủ một sòng bạc, có liên hệ khá chặt chẽ với Ngô Trung Nhất Long.

Phó Hoa hỏi :

- Vậy bây giờ hắn ở đâu?

- Hắn đã chuyển tới Quang Phúc trấn, ở gần cổng bắc thành. Trên danh nghĩa là võ sư hộ viện cho lão đại tài chủ Hạ Bách Vạn, nhưng thực tế hắn vẫn ngầm làm việc cho Ngô Trung Nhất Long.

Phó Hoa hỏi :

- Hắn giao tình với Thần Thủ Thiên Quân thế nào?

Dương Tín đáp :

- Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái là hạng công tử hào hoa, rất đam mê tửu sắc, ưa rượu ngon gái đẹp mà ít quan tâm đến những vấn đề trong giang hồ của báỉ huynh Ngô Trung Nhất Long. Đương nhiên hắn cũng quen biết Phốc Hâu Điền Thịnh Hành, nhưng chỉ trên cơ sở giao du về rượu và gái mà thôi.

Phó Hoa gật đầu nói :

- Ta nghĩ rằng mình đã lần được manh mối quan trọng rồi!

* * * * *

Tam Tinh minh đang chiêu tập mọi lực lượng đang có mặt tại Tô Châu, kể cả những nhân tuyến bí mật để chuẩn bị rút về Giang Bắc, không chỉ chấp nhận với Trác Thiên Uy mà còn công khai tuyên bố với Ngô Trung Nhất Long và những môn phái khác về quyết định đó.

Một chiếc thuyền nhỏ sắp ghé bến Khê Khẩu thì có một chiếc du thuyền đuổi theo.

Trên du thuyền đứng một lục y thiếu nữ, hướng sang chiếc thuyền nhỏ phía trước vẫy tay nói :

- Thất Cô! Ra đây cho hỏi một câu...

Vô Tình Giả Thất Cô từ trong khoang bước ra, nhìn lục y thiếu nữ cười nói :

- Thì ra là người! Lê Thiên Hương phái người tới phải không?

Lục y thiếu nữ ngạc nhiên hỏi :

- Thất Cô cũng biết tôi?

Vô Tình Giả Thất Cô đáp :

- Chỉ đoán mà thôi! Thực ra Lê cô nương không nên thù hận thư thư như thế... Chúng ta là người nhà có chung mục đích, chỉ là thủ đoạn khác nhau đôi chút mà thôi... Ui chao! Người...

Thị chưa nói xong thì hai chiếc thuyền cập sát lại nhau, lục y thiếu nữ bất thần xuất thủ điểm sang mấy chỉ làm Vô Tình Giả Thất Cô gục xuống rồi nhảy sang cấp lấy.

Bấy giờ trên thuyền nhỏ ngoài hai tên thuyền phu còn có ba cao thủ hộ tống Vô Tình Giả Thất Cô, thấy cô ta bị hạ thủ thì rút binh khí từ mũi thuyền lao ra...

Lục y thiếu nữ cấp lấy Vô Tình Giả Thất Cô không trở về thuyền mà nhảy lên bờ lao vút đi...

Ba tên hán tử lập tức truy theo... Thế nhưng lục y thiếu nữ chừng như đã bố trí cẩn thận, ba tên thuộc hạ của Vô Tình Giả Thất Cô vừa mới đuổi được mười mấy trượng thì bị mấy người mai phục bên đường dùng ám khí giết chết...

Trên chiếc du thuyền ngoài lục y thiếu nữ ra còn có mấy người nữa, khi Vô Tình Giả Thất Cô đã bị bắt đi, ba tên hán tử nhảy ra khỏi thuyền rồi, thì nhất loạt nhảy sang, giết chết tất cả những người còn lại trên thuyền...

Một nhân ảnh đã nhận ra tình thế bất lợi, nhảy lên bờ tẩu thoát.

Một tên từ du thuyền nhảy sang nói :

- Tam ca! Một tên chạy thoát lên bờ rồi!

Tên chỉ huy ra lệnh :

- Lên bờ đuổi theo! Quyết không để tên nào sống sót!

Hai tên nhảy lên bờ truy sát. Bọn còn lại chìm chiếc thuyền nhỏ rồi quay về thuyền mình...

Lát sau chiếc du thuyền chèo đi, trên bến sông trở nên vắng lặng, chiếc thuyền nhỏ vừa chở Vô Tình Giả Thất Cô và mấy cao thủ đã chìm xuống đáy, tựa hồ chưa hề tồn tại trên đời!

* * * * *

Cũng trong thời gian đó, Trác Thiên Uy cùng Nguyệt Hoa Tiên Tử đóng giả một thôn nữ lên một chiếc thuyền khác trên bến Phong Kiều trấn.

Trác Thiên Uy tới trước một trung niên hán tử cao lớn đang sai phái bọn thuyền phu chấp tay hành lễ nói :

- Hứa huynh! Tại hạ mạo muội đến gặp người mà không báo trước, xin thứ lỗi!

Trung niên hán tử nhíu mày hỏi :

- Các hạ gặp Hứa mỗ có việc gì?

Trác Thiên Uy đáp :

- Lãng cô nương biết Hứa huynh chỉ huy ở đây, vì thế dẫn tại hạ đến yết kiến.

Trung niên hán tử cao lớn đó là Bạt Sơn Cửu Đỉnh Hứa Phúc, người hai tháng trước phụ trách lực lượng Tam Tinh minh ở Trấn Giang, bây giờ được điều tới chỉ huy thuyền bè cho cuộc rút lui sắp tới.

Bạt Sơn Cửu Đỉnh Hứa Phúc còn có bốn tên thủ hạ, tên nào tên nấy đều khôi ngô tráng kiện, nhìn Trác Thiên Uy bằng ánh mắt cảnh giác, tuy không nói là thù địch nhưng thái độ không có chút thiện ý nào.

Bạt Sơn Cửu Đỉnh Hứa Phúc vốn không lạ gì Trác Thiên Uy, nhưng vẫn giữ thái độ khách khí nói :

- Trác huynh đến gặp tại hạ, không biết có gì chỉ giáo? Chúng ta chuẩn bị lên thuyền rồi Tô Châu rồi, không biết Trác huynh có muốn đồng hành không?

Trác Thiên Uy cười hô hô đáp :

- Hứa huynh coi Trác mỗ là Bá Vương thật sao? Tại hạ có quyền gì mà dám cùng đi với quý Minh chứ?
- Vậy xin hỏi Trác huynh có gì chỉ giáo?

Trác Thiên Uy đáp :

- Tại hạ chỉ xin hỏi một việc nhỏ...
- Việc gì xin cứ nói...
- Trước đây Hứa huynh phụ trách lực lượng của quý Minh ở Trấn Giang. Hai tháng trước có một vị phú thương tên là Triệu Vô Khải đến ở lại đó một thời gian, Hứa huynh có biết người này không?

Bạt Sơn Cửu Đỉnh Hứa Phúc nhú mày nghĩ ngợi một lúc rồi nói :

- Triệu Vô Khải... Không sao! Quả thật có người này... không biết Trác huynh...

Trác Thiên Uy nói :

- Lúc đầu Triệu Vô Khải vừa đến Trấn Giang thì quý Minh có cho người theo dõi nhưng sau đó thì không để ý đến nữa. Việc đó là do nguyên nhân gì, Hứa huynh có thể cho biết không?

Bạt Sơn Cửu Đỉnh Hứa Phúc đáp :

- Chỉ thị của bốn Minh là chỉ trong trường hợp thật cần thiết, nếu không thì phải giữ thái độ hòa hoãn, không can dự vào những chuyện thị phi trong giang hồ. Hơn nữa thương nhân không hại gì đến công việc của bốn Minh, càng không nên can dự vào.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Triệu Vô Khải là thương gia đơn thuần thôi chứ?

Bạt Sơn Cửu Đỉnh Hứa Phúc đáp :

- Trong quá trình điều tra thì chúng tôi thấy không cần thiết theo dõi nữa.
- Chỉ vì phát hiện thấy Triệu Vô Khải chỉ là thương gia đơn thuần thôi chứ gì?
- Lúc đó Ngô Trung Nhất Long phái người tới bí mật liên lạc với người của Long Vương Lộ Trường Niên. Lộ lão huynh cũng cho người tìm đến tại hạ yêu cầu từ bỏ việc theo dõi Triệu Vô Khải. Tại hạ không có lý do gì mà từ chối yêu cầu của Lộ lão huynh nên cho triệt hồi người theo dõi.

Thì ra Long Vương Lộ Trường Niên cũng dính dáng đến Triệu Vô Khải?

Trác Thiên Uy chợt thấy ân hận. Lẽ ra sau khi cứu toàn gia Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa ra, chàng không nên vội vàng rời khỏi Hắc Long Thuyền Hành mới đúng!

Chàng trầm quyết định :

- Trường Xuân cốc chủ tới Hắc Long Thuyền Hành tất có liên quan đến việc này... Lẽ ra mình nên hỏi rõ nguyên do. Xem lại, cần tìm Phó tiên bối thương lượng mới được!

Chàng nhìn Bạt Sơn Cửu Đỉnh Hứa Phúc nói :

- Không có gì. Tạm biệt!

Trác Thiên Uy cùng Nguyệt Hoa Tiên Tử rời khỏi bến sông, cứ xuôi theo bờ sông đi về hướng nam.

Nguyệt Hoa Tiên Tử hỏi :

- Trác gia bây giờ chúng ta đi đâu thế này?

Trác Thiên Uy đáp :

- Đi tìm Phó cô nương.

Nguyệt Hoa Tiên Tử nhú mày hỏi :

- Tìm Phó cô nương? Cô ta là ai vậy? Tôi có biết không?

Trác Thiên Uy nói :

- Cô nương đừng hỏi gì cả! Khi gặp cô ta sẽ biết thôi. Trước đây tại hạ với Phó cô nương từng ước gặp nhau có chút việc, nhưng sau đó vì có công chuyện nên tại hạ không đến, nếu Phó cô nương cũng không đến thì sẽ mất công đi tìm...

Nguyệt Hoa Tiên Tử hỏi :

- Huynh và Phó cô nương cùng phối hợp hành động gì hay sao? Làm sao huynh cứ nói là chỉ hành động một mình?

Trác Thiên Uy đáp :

- Cô ấy điều tra hung thủ một vụ huyết án. Còn tại hạ thì cũng truy tìm hung thủ đó vì hấn liên quan đến vụ trộm bảo vật của mình. Nhưng có chỗ khác nhau, Phó cô nương là người hành hiệp trượng nghĩa, còn tại hạ chỉ vì mục đích cá nhân thôi. Bây giờ tại hạ tìm cô ấy để trao đổi tin tức.

Nguyệt Hoa Tiên Tử hỏi :

- Cô ấy đáng người thế nào? Có đẹp không?

Trong ngôn từ đã có ý ghen.

Trác Thiên Uy đáp :

- Khi gặp cô nương sẽ biết thôi!

Chỗ Trác Thiên Uy hẹn gặp Phó Phụng Minh cách Hàn San tự không xa, đó là nơi Phó gia lưu trú mỗi khi đến Phong Kiều trấn, chính là nơi Trác Thiên Uy lần đầu tiên gặp Phó Phụng Minh, sau sự kiện xảy ra ở Thiên Bình sơn.

Trước ngôi nhà nhỏ là bến sông. Trên bến không có thuyền như vậy là nhiều khả năng không có người ở nhà.

Sau nhà có một khu vườn rau chừng bốn năm mẫu đất, một đôi nam nữ nông phu đang lúi húi tưới rau, khu vực này là nơi cung cấp rau quả chính cho Phong Kiều trấn nên việc đó là bình thường không làm ai chú ý.

Hai người sắp rẽ vào ngôi nhà thì gặp một lão hòa thượng đang đi về phía Hàn San tự.

Khu vực này thì gặp các tăng lữ Hàn San tự là chuyện thường, nhưng điều đáng chú ý là phía trước lão hòa thượng cách chừng năm trượng còn có một chiếc kiệu nữa.

Lão hòa thượng thì cứ đi thông thả phía sau, nhưng chiếc kiệu thì vừa tới lối rẽ vào con đường nhỏ dẫn tới một khu rừng thông nhỏ thì đột nhiên dừng lại. Hai tên kiệu phu và hai tên hán tử hộ kiệu, ngoài ra còn có một lão thái bà chừng sáu mươi tuổi tay cầm một cây trúc trượng đứng chắn giữa đường, ý chừng chờ lão hòa thượng.

Lão này vẫn ung dung tiến lại gần.

Lão thái bà bước ra nói :

- Hòa thượng! Lão thân có việc hỏi người.

Lão hòa thượng dừng lại chấp tay nói :

- Nam mô a di đà Phật! Chẳng hay nữ thí chủ có gì chỉ giáo?

Lão thái bà hoành trượng, dáng vẻ rất hùng hổ.

- Người là hòa thượng chùa nào?

Lão hòa thượng vẫn tỏ ra nhã nhặn :

- Lão nạp khổ tu ở Hàn San tự.

Lão thái bà tiếp tục truy vấn :

- Người biết gần đây có một nơi gọi là Bách Liễu cốc không?

Lão hòa thượng gật đầu đáp :

- Có. Cứ rẽ sang đường nhỏ đi chừng bốn năm dặm thì tới Bách Liễu cốc.

Lão thái bà chợt vùng trượng quát :

- Hòa thượng! Người dẫn chúng ta tới Bách Liễu cốc!

Lão hòa thượng tỏ ra khó xử nói :

- Thí chủ minh giám! Bần nạp thực ra cũng muốn giúp các vị nhưng vì không thuận đường mà cần phải hỏi tự đúng giờ vì còn có việc. Thí chủ cứ theo đường mòn là tới Bách Liễu cốc, không bị lạc đâu!

Lão thái bà lên giọng hách dịch :

- Lạc hay không còn chưa biết. Cái chính là lão thân cần người dẫn đường. Đi!

Lão hòa thượng chấp tay cầu khẩn :

- Nam mô a di đà Phật! Quả thật bần nạp không rảnh, xin thí chủ thứ lỗi!

Lão thái bà hừ một tiếng quát :

- Người có chịu dẫn đường không?

- Thí chủ...

Lão hòa thượng vừa cất tiếng van xin thì lão thái bà đã vùng trức trượng đáng xuống, trúng vai làm lão ngã lăn xuống...

Một trượng giáng thẳng cánh hiển nhiên là không nhẹ, khiến lão ngã lăn xuống, xương vai tưởng chừng muốn gãy, đau đến nỗi mồ hôi túa ra đầm trán, kêu trời la đất.

Trác Thiên Uy và Lăng Nguyệt Anh đứng cách bảy tám trượng, thấy tình cảnh lộn xộn liền chạy tới.

Trong kiệu có tiếng người nói vọng ra :

- Đơn lão lão! Để yên cho lão, chúng ta đi thôi!

Lão thái bà tỏ vẻ rất biết nghe lời, không gây sự đối với lão hòa thượng nữa, nhưng trước khi đi còn đe lại một câu :

- Tha cho người một lần!

Rồi ra lệnh cho bọn kiệu phu :

- Khởi kiệu!

Hai tên kiệu phu liền khiêng kiệu lên theo sơn đạo tiến vào rừng, để lại lão hòa thượng vẫn nằm lăn trên đất rên la thảm thiết.

Trác Thiên Uy đến gần cúi xuống lão ta hỏi :

- Đại sư có sao không?

Lão hòa thượng vừa rên vừa nói :

- Trời đất! Trong thiên hạ... làm gì có kẻ... vô lí... như vậy chứ?

Trác Thiên Uy lại hỏi :

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Lão hòa thượng kể lại đầu đuôi sự tình.

Bách Liễu cốc! Chính là mật đà của Tam Tinh minh từng bị Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào sai Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ đến tiêu diệt mấy ngày trước.

Trác Thiên Uy buông lời an ủi :

- Đại sư, chúng gieo nhân nào thì gặt quả ấy thôi! Hãy ráng chịu một chút! Đại sư còn đi được không?

Lão hòa thượng chống tay đứng lên, chỉ về phía Hàn San tự nói :

- Chỉ một dặm nữa thì đến chùa... Còn gắng được!

- Thì ra đại sư là tăng lữ Hàn San tự, có cần tại hạ đưa về không?

- Cám ơn thí chủ, bần nạp còn đi được!

Nói xong tập tễnh bước đi.

Nhìn theo lão đi xa, Trác Thiên Uy quay sang Nguyệt Hoa Tiên Tử hỏi :

- Bách Liễu cốc là mật đàn của Tam Tinh minh, không biết chúng còn để lại người không?

Nguyệt Hoa Tiên Tử lắc đầu đáp :

- Không biết... Chẳng lẽ huynh quên tôi đã rời bỏ Tam Tinh minh rồi?

Trác Thiên Uy nói :

- Chúng ta hãy tới đó xem sao, có thể xảy ra sự kiện gì đó và nên điều tra xem bọn người vừa rồi là ai...

Nguyệt Hoa Tiên Tử nói :

- Đừng quản nhàn sự nữa! Thiên Uy! Huynh cần phải đến ước hội với Phó cô nương mà!

Trác Thiên Uy không để ý đến việc Nguyệt Hoa Tiên Tử đột nhiên đổi cách xưng hô thân mật hơn, thản nhiên nói :

- Đến ước hội với Phó cô nương thì chậm một lúc cũng không sao. Có thể người trong kiệu là Thất Áo Hồ cũng nên. Chúng ta đi thôi!

17. Chương 17: Quần Ma Tăng Viện

Trong mật đà Tam Tinh minh ở Bách Liễu cốc hoàn toàn tĩnh lặng, Chẳng những không thấy người nào mà đến gần gà chó cũng không.

Chiếc kiệu đặt trước chính đường cách chừng mười trượng. Đơn lão lão cùng bốn tên kiệu phu và hộ kiệu đứng bên kiệu quan sát khu nhà một lúc rồi Đơn lão lão nói :

- Trương Long!

Một trong hai tên hộ kiệu bước ra cung kính đáp :

- Lão lão! Thuộc hạ có mặt!

Đơn lão lão nói :

- Phúc cô nương đã hẹn gặp chúng ta ở đây thì không thể vắng vẻ thế này được. Người hãy vào kiểm tra xem có phát sinh biến cố gì không? Nhưng phải hết sức cẩn thận!

Trương Long nói :

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Nói xong rút kiếm ra đi thẳng vào chính đường.

Đơn lão lão ra lệnh :

- Khởi kiệu! Đi theo ta!

Đoàn kiệu tiếp tục theo lão thái bà tiến lên.

Tiếng người trong kiệu nói :

- Đơn lão lão! Hãy sẵn sàng ứng phó với mọi tình huống. Không cần phải giả danh Phiêu Sa sơn trang nữa!

Đơn lão lão đáp :

- Thiếu chủ nhân cứ yên tâm!

Trương Long vừa bước lên hành lang thì trong ngôi chính đường có hai tên trung niên hán tử mang kiếm lao ra quát :

- Ai! Đứng lại!

Trương Long không đáp, cứ đi thẳng vào.

Một trong hai tên trung niên hán tử nổi giận quát :

- Cầu tặc! Ngươi điếc hay sao?

Nói xong cùng tên đồng bọn rút kiếm xông tới chém xuống đầu Trương Long.

Tên này lùi lại tránh kiếm, hừ một tiếng nói :

- Xuẩn tài đáng chết!

Nói xong vung kiếm phản công :

- Choang! Choang!

Hai tên trung niên hán tử tỏ ra không phải là địch thủ của Trương Long, chỉ một chiêu bị tên này đánh bay mất kiếm, một tên bị thương vào cánh tay phải lùi lại bốn năm bước, còn tên kia bị chém đứt yết hầu gục xuống tại chỗ...

Từ chính đường lại thêm mười mấy người khác lao ra, dẫn đầu là một lão đạo. Lão đạo này thân thủ rất cao, chỉ một chiêu đã đánh Trương Long bắn ra khỏi hành lang.

Đơn lão lão vung trúc trượng xông vào quát :

- Thiên Thành đạo tặc! Không ngờ các ngươi vẫn còn lẩn khuất ở đây!

Lão đạo chính là Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ, lần trước đã bị một chưởng của Trác Thiên Uy đánh trọng thương, không biết sau đó Tam Tinh minh đã tái chiếm mật đàn, không hiểu sao bây giờ Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ còn ở đây?

Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ và Đơn lão lão mới giao thủ một chiêu thì một người nhảy ra nói :

- Hô hô hô hô! Thì ra là Hiêu Bà Đơn lão lão của Phiêu Sa sơn trang. Chẳng trách gì cả gan hành hung giết người của Kháng mõ! Phiêu Sa sơn trang cách đây mấy ngàn dặm, sao cũng tới Giang Nam tác oai tác phúc? Rất tốt! Hôm nay lão phu sẽ giáo huấn cho Phiêu Sa sơn trang các người biết rằng Giang Nam không phải là nơi các người muốn hành hung ai cũng được đâu.

Trong kiệu nhảy ra một người, không phải là vị thiên kim tiểu thư nào mà là một vị thiếu niên công tử bận thanh y mặt mũi anh nhi tuấn tú, dáng như ngọc thụ lâm phong.

Thiếu niên công tử tay cầm kiếm, dẫn đầu hai tên kiệu phu và tên đồng bọn của Trương Long nhảy lên đứng giữa hành lang quát :

- Lão thất phu! Ngươi mà xứng giáo huấn Phiêu Sa sơn trang? Ngươi là Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào, không sai chứ?

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào chưa kịp trả lời thì Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ bước lên nói :

- Nguyên là Đông tam thiếu trang chủ, Đông Tam Sa. Phiêu Sa sơn trang với chúng ta vốn là nước giếng không phạm nước sông, vì sao Tam thiếu trang chủ tới đây cho thuộc hạ hạ độc thủ giết huynh đệ chúng ta?

Thiếu niên công tử hừ một tiếng đáp :

- Người là thứ gì mà dám đối đáp với Tam thiếu gia ta?

- Bần đạo là Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ...

- Thì ra người là một tên trong Ngũ yêu tiên... Tại hạ ngưỡng mộ đại danh...

Nói chưa dứt lời bỗng vung tay phải lên...

Ba mũi ám khí chợt bay vút tới nhằm vào mặt và ngực Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ...

Lão đạo hốt hoảng nhảy tránh đi nói :

- Tiểu tử người sao dám xuất thủ ám toán...

Lão chưa nói xong thì thêm ba mũi ám khí nữa bắn tới, không tránh kịp bị bắn trúng ngực và tiểu phúc ngã nhào xuống!

Hạ thủ giết Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ xong, thiếu niên công tử ra lệnh cho Trương Long và bọn kiêu phu :

- Bố trí Tứ Tượng trận! Tên nào dám vọng động thì cứ giết thẳng tay!

Trương Long cúi người đáp :

- Tuân lệnh Tam thiếu gia!

Dứt lời cùng một tên đồng bọn và hai tên kiêu phu bố trận.

Đồng bọn của Trương Long là Lý Hổ, họ là hai người trong Long Hổ thập bát vệ của Phiêu Sa sơn trang danh chấn giang hồ, Trương Long chỉ một chiêu giết chết cao thủ của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào, đủ thấy võ công không phải tầm thường, hai tên kiêu phu tất cũng là cao thủ thượng thặng...

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào tức giận bước lên quát :

- Đông Tam Sa! Phiêu Sa sơn trang được coi là danh môn đại phái trong giang hồ, thế mà người bất chấp sĩ diện, ám toán giết người, có coi danh vọng của Đông Trường Thạch cha người ra gì nữa không?

Đông Tam Sa cười hắc hắc đáp :

- Kháng lão tặc! Lâm trận thì phải cảnh giác. Lũ ma đầu các người chuyên ám toán hại người, chẳng lẽ không biết điều đó? Nay bị giết thì chỉ nên trách võ nghệ kém người, còn trách được ai?

Hắn nói xong quay sang Trương Long phát tay ra lệnh :

- Tứ Tượng trận phát động, không để tên nào sống sót!

Trương Long, Lý Hổ và hai tên kiêu phu lập tức phát động Tứ Tượng trận, cả bốn người cùng tiến vào bọn hắc y nhân thuộc hạ của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào, cả bốn tên múa kiếm giữ chặt góc trận, hai tên kiêu phu ra sức hộ công, còn lại Trương Long và Lý Hổ thì ra sức phóng kiếm tàn sát.

Tứ Tượng trận của Phiêu Sa sơn trang uy lực còn hơn kiếm trận của phái Võ Đang rất nhiều, kiếm trận di chuyển đến đâu tiếng la thảm vang lên tới đó, không người nào đương nổi, chỉ trong chớp lát đã có tới chục tên hắc y nhân ngã xuống, kẻ đứt đầu tên thủng bụng, tử trạng trông thê thảm vô cùng!

Trong lúc đó thì Đông Tam Sa và Đôn lão lão cũng công tới Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào.

Chỉ sau bảy tám chiêu, lão này cũng không địch nổi hai cao thủ, vừa đánh vừa lùi.

Đôn lão lão cười hắc hắc nói :

- Kháng lão tặc! Người mà xứng là đối thủ của Thiên Cơ thập bát kiếm. Hãy chịu mệnh đi!

Mụ đang nói thì một nhân ảnh lao tới như cơn lốc, vội vung trức trượng lên đối địch nhưng đối phương thân pháp quá nhanh, võ công càng tinh diệu, chỉ một chiêu đã đánh bay cây trức trượng khỏi tay mụ ta...

Người vừa xuất thủ chính là Trác Thiên Uy, chàng đánh bay binh khí khỏi tay Đôn lão lão xong lao tới chỉ kiếm vào yết hầu mụ ta quát :

- Đôn lão lão! May bảo tên họ Đông và Tứ Tượng trận tán trận ngay! Nếu không người mất mạng đầu tiên tiếp theo đây là người!

Đông Tam Sa đang sắp sửa kết thúc tính mạng Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào, thấy Đôn lão lão bị không chế thì thu kiếm lùi lại.

Bấy giờ hai mươi lăm tên thủ hạ của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào bị Tứ Tượng trận tàn sát, chỉ trong chốc lát chỉ còn lại mười một tên, nhưng trong số hai tên kiêu phu thì cũng có một tên bị thương vào đùi phải, máu trào ra lênh láng.

Không chờ Đôn lão lão ra lệnh. Trương Long bảo đồng bọn tán trận.

Thế nhưng chúng không chịu lùi mà chuyển sang vây lấy Trác Thiên Uy, chỉ cần Đông Tam Sa ra lệnh là chúng lập tức bố trận tấn công, chẳng quản gì đến việc sống chết của Đôn lão lão.

Đông Tam Sa tới trước Trác Thiên Uy, chỉ kiếm vào mặt chàng quát :

- Tiểu súc sinh! Người dám dùng thủ đoạn hèn hạ bắt con tin để bức hiếp bốn thiếu gia. Đông mỗ sẽ lột da người!

Trác Thiên Uy xị một tiếng đáp :

- Ta nghe nói Phiêu Sa sơn trang là một trong những danh môn đại phái trong giang hồ, không ngờ thiếu chủ của Phiêu Sa sơn trang chỉ là một kẻ hạ lưu ti tiện không hơn gì hạng lục lâm thảo khấu! Vừa rồi tại hạ đã chứng kiến tận mắt việc người lén lút thừa cơ Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ không đề phòng dùng ám khí giết hại hần, bây giờ để ta xem ngoài bản lĩnh siêu phàm đó Phiêu Sa sơn trang các người còn thứ tuyệt học cái thể nào mà súc sinh người đòi lột da ta?

Nói xong xuất chỉ điểm Cưu Vĩ huyết Đôn lão lão rồi nhặt cây trức trượng của bà ta lên dùng làm binh khí, tra đao vào vỏ.

Đông Tam Sa bị nhục mạ, khí uất đầy ruột, gào lên :

- Băm nát tiểu tử đó thành bùn cho ta!

Người của Phiêu Sa sơn trang vốn cũng có thực tài thực học nên mắt cao quá đỉnh, cậy thế khinh người, dường như chưa từng bại dưới tay ai, thủ hạ của Đông Tam Sa lại càng cuồng ngạo, nay được lệnh thì không cần phát động kiếm trận, cả Trương Long và Lý Hổ song song xuất kiếm công vào.

Tiên hạ thủ vi cường, trước đối phương người đông thế mạnh. Trác Thiên Uy không dám khinh suất liền xuất thủ công trước, trức trượng xuất một chiêu Độc Long Xuất Động điểm tới diện môn Trương Long.

Tên này thấy trượng thế quá hiểm vội tránh đi nhưng không thoát, bị điểm trúng tai phải, máu phun ra hốt hoảng nhảy lùi lại.

Trác Thiên Uy xuất tiếp một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân nữa đánh lùi Lý Hổ xong hoành trượng nói :

- Bây giờ tên nào còn dám xuất thủ ám toán nữa, ta giết ngay tên đó!

Rồi quay sang Đông Tam Sa :

- Vô Hối Địa Mang cực kỳ tàn độc nhưng cũng hết sức chuẩn xác. Chỉ tiếc là thủ đoạn quá ti tiện. Nhưng để người chết được nhắm mắt Trác mỗ cho người tùy ý thi triển một lần cuối cùng.

Đông Tam Sa gầm lên một tiếng như thú dữ, nghiêng răng vung tay phát ra...

Lần này không chỉ là hai loại ám khí sáu mũi như lần trước hần vừa xuất thủ đối với Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ, mà phi một lúc tới mười loạt, tổng cộng ba mươi mũi...

Vô Hối Địa Mang là những mũi ám khí nhỏ bằng sợi lông trâu, Phiêu Sa sơn trang có thể coi là độc bộ võ lâm về môn ám khí, tốc độ nhanh như chớp, đồng thời thủ pháp hết sức chuẩn xác.

Thấy Thiếu trang chủ xuất thủ, chỉ trừ một tên kiêu phu đã bị thương, tên còn lại cùng Trương Long, Lý Hồ vung kiếm lao tới quyết tâm bằm đối phương thành bùn như chủ nhân đã ra lệnh.

Cùng lúc Đông Tam Sa vung tay, Trác Thiên Uy tung người lao vút lên không, đồng thời trúc trượng cùng múa lên liên hồi kỳ trận, tạo thành một bức tường dày đặc đánh bật tất cả Vô Hối Địa Mang bắn tới, tay trái đã cầm sẵn hai mũi phi đao nhằm Trương Long và Lý Hồ phi xuống...

Vang lên hai tiếng rú thảm, hai tên trong Long Hồ thập bát vệ cùng bị phi đao cắm trúng đỉnh đầu gục xuống chết tươi!

Trác Thiên Uy đáp xuống nhìn Đông Tam Sa nói :

- Tên họ Đông! Trác mỗ sẽ tước bỏ hết danh vọng của ngươi rồi mới đến lượt ngươi sau!

Đông Tam Sa biết đã gặp phải cao nhân, xem ra tình thế hôm nay lành ít dữ nhiều, nghiêng rằng nói :

- Tiểu tử... ngươi... chờ vội đắc ý! Phiêu Sa sơn trang quyết không tha ngươi đâu!

Trác Thiên Uy cười đáp :

- Để ta giết ngươi xong để xem Phiêu Sa sơn trang làm được gì?

- Ngươi dám...

Trác Thiên Uy ném cây trúc trượng đi, rút đao ra nói :

- Có gì mà không dám? Phiêu Sa sơn trang không dọa được ta đâu! Dù Phiêu Sa Thần Long tới tìm, Trác mỗ cũng không sợ! Nếu các ngươi cứ tiếp tục đến Giang Nam gây sự, Trác mỗ gặp một người giết một người, gặp một trăm giết đủ năm chục. Phiêu Sa sơn trang tuy là danh môn đại phái nhưng nếu Phiêu Sa Thần Long Đông Trường Thanh cũng hành động ti tiện như người thì cũng là hạng ti tiện hữu danh vô thực mà thôi! Bây giờ thì hãy xuất chiêu hộ mạng đi. Ngươi không có điều kiện ám toán nữa đâu, nhưng Trác mỗ cho ngươi một cơ hội đấu công bằng!

Đông Tam Sa nghiêng rằng nói :

- Thiếu gia không dám chết ngươi quyết không hả được hận này...

Dứt lời vung kiếm tấn công.

Thiên Cơ thập bát kiếm quả nhiên danh bất hư truyền, kiếm ảnh uy hiếp mỗi tắc không gian, kích đâm chém bổ, tất cả mọi thế kiếm đánh ra đều cực kỳ tinh diệu nhằm tới tất cả các yếu huyệt trên người đối phương muốn hại.

Trác Thiên Uy bình tĩnh thi triển Càn Nguyên thập bát thức đối địch.

Quả hai người là kỳ phùng địch thủ. Càn Nguyên thập bát thức và Thiên Cơ thập bát kiếm đều là võ lâm nhất tuyệt, hai người đúng là tuổi trẻ, động tác linh hoạt, thân pháp kỳ ảo, đều là bậc hậu bối kỳ tài, kiếm pháp của Phiêu Sa sơn trang không phải hư danh, Đông Tam Sa công liền bảy tám chiêu cực kỳ hung mãnh, làm thành một bức màn kiếm dày dày đặc vây quanh Trác Thiên Uy, kinh phí phát ra ràn rạt như cuồng phong, làm cả phạm vi ba bốn trượng lá rơi cành gãy ào ào, chiêu trầm lực mãnh, không hổ danh là Thiếu trang chủ Tam trang Ngũ cốc danh chấn giang hồ.

Đoạn Hồn Cuồng Đao Kháng Thiên Hào là một vị bá chủ lừng danh thiên hạ hai ba chục năm cũng phải ngán người tự thán không bằng.

Mỗi người thi triển hết mười tám chiêu vẫn là sức bình lực địch, chưa ai chiếm được thượng phong...

Trác Thiên Uy chợt quát to :

- Lạc Hồn Thiên Phệ!

Bảo đao chợt lóe sáng bảy sắc cầu vồng, kiếm khí rít lên như long gầm hổ rống...

Choang!

Thanh kiếm bị đánh dạt ra, liền đó Đông Tam Sa cảm thấy sườn phải nhói lên, biết đã bị thương, vội ráng sức công liền hai kiếm rồi bất thần nhảy lùi một bước dài ba trượng quay người chạy tháo thân.

Trác Thiên Uy không đuổi theo.

Chợt có người nói phía sau :

- Tha cho tên cuồng ngạo đó chạy thoát là thả hổ về rừng đó!

Trác Thiên Uy quay lại thấy người vừa nói là Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào, hừ một tiếng nói :

- Các hạ nói gì?

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào lúng túng đáp :

- Lão hủ nói là đường hổ di họa, tha cho Đông Tam Sa là để lại mối hậu hoạn vô cùng...

Trác Thiên Uy nói :

- Tại hạ tới đây không phải là để đối phó với Đông Tam Sa và người của Phiêu Sa sơn trang! Tại hạ xuất thủ vì không quen mắt khi thấy hãn xuất thủ ám toán ti tiện chứ không phải là cố ý giúp người đâu!

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào nói :

- Bất kể vì lý do gì, Trác đại hiệp cũng đã xuất thủ cứu lão hủ khỏi kiếp nạn, đại ân đại đức...

Trác Thiên Uy ngắt lời :

- Tại hạ lấy làm kỳ quái không hiểu vì sao Phiêu Sa sơn trang lại hạ độc thủ với Kháng bá chủ? Các người là đồng đạo kia mà?

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào nghiêng răng nói :

- Nhất định Đông Tam Sa là do người của Tam Tinh minh mời đến!

Nguyệt Hoa Tiên Tử vốn đã tới gần nghe Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào nói vậy liền phản đối :

- Người đừng nói vậy! Người của Tam Tinh minh chính đang tập trung ở Phong Kiều trấn lục tục rút khỏi Tô Châu trở về Giang Bắc. Họ đã đáp ứng điều kiện của Trác công tử không quá vấn đến chuyện giang hồ Tô Châu nữa. Nếu Đông Tam Sa được người của Tam Tinh minh mời đến thì tất phải có người dẫn đường. Nhưng Đơn lão lại đánh một lão hòa thượng bức lão ta dẫn đường. Trác công tử và ta tình cờ bắt gặp mới bí mật bám theo cùng tới đây. Nếu người không tin thì cứ cho người tới Hàn Sơn tự hỏi lão hòa thượng đó hoặc tới Phong Kiều trấn kiểm tra tình hình của Tam Tinh minh thì biết!

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào nhướng mày hỏi :

- Cô nương là...

- Ta là Nguyệt Hoa Tiên Tử Lăng Nguyệt Anh. Hiện tại ta đã rời bỏ Tam Tinh minh, đi theo Trác công tử hành sự! Người cũng nên biết ta từng phụng mệnh ám toán Trác công tử. Trác công tử không những lượng thứ cho ta mà còn giúp đỡ ta rời khỏi Tam Tinh minh nữa!

Một trung niên hán tử trong số mười một người vừa được Trác Thiên Uy cứu thoát khỏi Tứ Tượng trận bước lên nói :

- Trác lão đệ! Đa tạ người đã xuất đỉnh lực cứu mạng chúng ta! Bất kể lão đệ có lượng thứ cho chúng ta từng ám toán người hay không, chúng ta cũng không phải hạng người vong ân bội nghĩa, sau này nhất định sẽ dốc toàn lực trợ giúp người điều tra đoạt lại số bảo vật đã mất...

Trác Thiên Uy nói :

- Xin lão huynh thứ lỗi! Tại hạ còn chưa biết...

Trung niên hán tử cười đáp :

- Huynh đệ là Vô Định Kim Dao Quách Hưng.

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào nói :

- Trác lão đệ, không giấu gì ngươi, chúng ta ước định tập trung ở đây là để chờ Hách Minh Sơn để thương lượng việc tập kích Ngô Trung Nhất Long. Nào ngờ Hách Minh Sơn không tới mà gặp bọn người của Phiêu Sa sơn trang. Nếu không nhờ Trác lão đệ kịp thời xuất đỉnh lực tương trợ thì trong số mười một người chúng ta còn lại nhất định đã táng mạng cho Tứ Tượng trận và kiếm của Đông Tam Sa rồi! Bây giờ thì huynh đệ đã quyết định trở về Nam Kinh, không quá vấn chuyện ở đây nữa.

Trác Thiên Uy nói :

- Các vị dù muốn quản cũng chỉ e không đủ sức đâu! Các vị đã đánh giá sai thực lực của Ngô Trung Nhất Long. Trong Tôn phủ ẩn tàng một số cao thủ, võ công không thua kém bất cứ ai trong các vị nếu không muốn nói là cao hơn! Các vị định tập kích Tôn phủ nhất định sẽ chịu kết cục rất bi thảm! Hãy đi đi! Người của Tam Tinh minh đã nhận ra sự việc trước các vị rồi đấy!

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào nói :

- Lão đệ! Bây giờ chúng ta rút đi vẫn còn chưa muộn mà!

Trác Thiên Uy đáp :

- Đúng! Hãy còn chưa muộn. Mong các vị gặp mọi điều thuận lợi! Tại hạ cáo từ!

Chàng nói xong ôm quyền từ biệt mọi người rồi cùng Nguyệt Hoa Tiên Tử rời khỏi hiện trường.

Lát sau Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào cho gom mấy tên tù binh lại đưa vào chính đường. Mười hai người còn chưa bị thương của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào vây quanh chúng.

Đơn lão lão tuy chưa được giải khai huyết đạo nhưng vẫn nói được.

Vô Định Kim Dao cùng là người thiết thạch tâm trường, giẫm lên chân của tên kiêu phu bị thương quát :

- Chúng ta với Phiêu Sa sơn trang các ngươi vô cừ vô oán, song phương cách xa nhau mấy ngàn dặm, không có xảy ra xung đột gì đáng nói. Vì sao các ngươi tới đây gây sự hành hung hạ độc thủ giết huynh đệ chúng ta? Ai cầu các ngươi tới? Nếu không nói thật ta sẽ xẻo ngươi từng miếng thịt cho đến chết! Nói mau!

Tên kiêu phu run giọng nói :

- Xin... tha mạng... Tại hạ xin khai...

- Ai thỉnh các ngươi đến Giang Nam, nói mau!

- Chúng tôi... tới đây... không phải là... để đối phó với... các vị...

Vô Định Kim Dao trầm giọng quát :

- Vậy các ngươi tới đây làm gì?

- Tam thiếu gia tình cờ... đi qua... Trấn Giang thì... gặp...

- Gặp ai?

- ... Gặp người của... Phúc cô nương... phái tới... đưa thư... mời Tam thiếu trang chủ đến Tô Châu... hẹn gặp tại... Bách Liễu cốc thuộc Phong Kiều trấn... Không ngờ... gặp các vị... ở đây...

Vô Định Kim Dao hỏi :

- Phúc cô nương là ai?

Tên kiêu phu đáp :

- Tam thiếu trang chủ không nói... nên tại hạ... không biết... Nhưng hình như đó là một vị cô nương rất đẹp... nửa năm trước... có quen biết... và từng đi lại rất thân thiết... với Thiếu trang chủ một thời gian...

- Ngươi đã gặp cô nương đó chưa?

- Thời gian đó tại hạ có đi theo Tam thiếu trang chủ nên cũng thấy mặt, quả thật rất đẹp nhưng không biết yêu nữ họ Phúc đó lai lịch thế nào, và cũng không biết thị tên gì...

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào nói :

- Khả năng đó là Linh Hồ Phúc Chân Chân. Nghe nói yêu nữ đó vừa xuất hiện ở Tô Châu, không biết thị tới đây là có âm mưu gì?

Vô Định Kim Dao hỏi :

- Nói vậy cuộc đụng độ vừa qua chỉ là sự hiểu lầm?

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào đáp :

- Đại thể là như vậy, nhưng cũng có nguyên do, tiểu tử Đông Tam Sa quá kiêu ngạo tự phụ, gặp phải huynh đệ chúng ta cũng cương cường không kém nên biến cố phát sinh...

Lão thử dài nói tiếp :

- Ấu đó cũng là thiên ý!

Vô Định Kim Dao đề nghị :

- Chúng ta cứ giữ hai tên này lại làm con tin rồi lan truyền tin tức cho đồng đạo biết Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ đạo huynh và mấy vị huynh đệ khác bị Đông Tam Sa dùng thủ đoạn hèn hạ ám toán, bắt chúng làm chứng. Các cao thủ hắc đạo nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn đâu!

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào nghiêng răng nói :

- Không sai! Chúng ta sẽ tập hợp bằng hữu để đối phó với tên họ Đông cuồng ngạo và lão xược đó, để báo thù cho Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ đạo huynh mà những huynh đệ vừa bị tàn sát, một khi còn chưa giết được hắn quyết không dừng tay! Bây giờ mọi người hãy giải tán về chuẩn bị!

* * * * *

Trác Thiên Uy tìm đến ngôi nhà nơi ước hẹn với Phó Phụng Minh thì gặp vị trung niên thiếu phụ thôn nữ trồng rau chuyển cho một mảnh giấy viết rằng :

- “Có tin tức quan trọng cần thông báo. Mau đến bến sông ở Phong Kiều trấn hội kiến”!

Trác Thiên Uy cùng Nguyệt Hoa Tiên Tử vội quay lại Phong Kiều trấn nhưng tìm khắp bến sông mà không thấy chiếc thuyền của cha con Phó Phụng Minh đâu.

Trác Thiên Uy lòng đầy thất vọng đành cùng Nguyệt Hoa Tiên Tử quay về Tường An khách điểm, hy vọng Phó Phụng Minh tới đó tìm mình.

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều vì lão đã biết tin Tam Tinh mình đang lục tục rời khỏi Tô Châu và bọn Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào cũng đang chuẩn bị rút về Nam Kinh.

- A di đà Phật! Có vẻ như cuộc sống ở Tô Châu sắp trở lại cảnh thái bình.

Trác Thiên Uy dẫn Nguyệt Hoa Tiên Tử trở lại khách điểm làm Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh rất ngạc nhiên, nhưng đã qua giai đoạn khó khăn, hai thể lực lợi hại nhất đã rút đi nên lão không quá lo lắng nữa, căn dặn thuộc hạ chuẩn bị phòng ốc đường hoàng cho vị cô nương xinh đẹp mà Trác gia dắt đến.

Trác Thiên Uy đã thay bộ y phục phong trần ung dung thưởng trà một mình thì nghe tiếng gõ cửa.

Cạch! Cạch! Cạch!

Chàng tướng Nguyệt Hoa Tiên Tử từ phòng bên sang, đặt chén trà xuống nói :

- Vào đi!

Cửa mở, Trác Thiên Uy nhìn ra không khỏi ngạc nhiên khi thấy Thần Thủ Thiên Quân đi cùng hai tên vệ sĩ Vương lão thất vào hắc y hán tử như lần trước, vẻ mặt tươi rói...

Tin tức hai môn phái lớn Tam Tinh minh và Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào đang rút khỏi Tô Châu đã truyền đi khắp nơi làm sao hẳn không cao hứng được?

Thần Thủ Thiên Quân vừa mới vào đã hỏi ngay :

- Trác lão đệ về rồi ư? Huynh đệ đã tới đây hai lần, rốt cuộc thì cũng gặp được người!

Trác Thiên Uy đứng lên chấp tay nói :

- Mời tam gia và hai vị ngồi!

Chờ khách ngồi xong, chàng rót trà mời rồi hỏi :

- Không biết tam gia đến tìm tại hạ là có việc gì?

- Tam Tinh minh đã chấp nhận yêu cầu của lão đệ rời Tô Châu, còn Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào cũng đang chuẩn bị mua quan tài chuyển tử thi đi... Những việc đó đều là nhờ công lao của lão đệ mà chúng ta vượt qua được những ngày khó khăn, huynh đệ thay mặt nghĩa huynh bày tỏ lòng cảm kích...

Trác Thiên Uy đáp :

- Không có gì! Thực ra Trác mỗ còn chưa tận lực nên không dám tranh công. Vừa rồi lệnh nghĩa huynh lộ một chiêu hết sức cao minh nên mới giải quyết được tình hình, đã xưng là nhất đại Bá Vương, cơ nghiệp Giang Nam từ nay vững như núi Thái Sơn, thật đáng mừng, đáng chúc!

Thần Thủ Thiên Quân cười hô hô đáp :

- Tất cả những điều đó phần lớn đều nhờ vào công lao của lão đệ cả. Chỉ còn lại mấy tiểu nhân vật chúng tôi có thể tự ứng phó được, không phiền đến lão đệ nữa. Đại ân đại đức không dám nói một tiếng tạ. Tôn nghĩa huynh đã sai chuẩn bị tặng vật đầy đủ, sai huynh đệ tới đây hỏi xem Trác lão đệ bao giờ thì khởi trình?

Trác Thiên Uy ngạc nhiên hỏi :

- Tại hạ khởi trình? Đi đâu?

- Chẳng phải Trác lão đệ đã nói là sẽ đến Hàng Châu sao?

- Ủa? Tại hạ có nói thế thật sao?

- Trác lão đệ đã quên chuyện Phiến Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy bị giết ở Tây Hồ khách điểm tại Hàng Châu sao? Muốn điều tra manh mối tất phải tới đó... Ở Hàng Châu huynh đệ có một sổ bằng hữu có thể coi là tiểu bá trong vùng như Tháp Tháp Thiên Vương Lý Côn Sơn, chỉ cần vị đó chịu giúp cho thì chẳng khó gì mà không điều tra được vụ trộm ở Nam Kinh mấy tháng trước... Huynh đệ nguyện đồng hành cùng Trác lão đệ tới Hàng Châu.

Trác Thiên Uy nói :

- Thịnh tình của lão huynh tại hạ vô cùng cảm kích... Nhưng tại hạ cho rằng lúc này mà tới Hàng Châu thì không điều tra được gì nhiều...

- Trác lão đệ nói thế sai rồi! Lưới trời lồng lộng, thưa mà khó thoát. Kể hạ độc thủ giết Phiến Giang Đảo Hải Tề Khải Thụy diệt khẩu nói gì cũng không thể không để lại chứng cứ. Thủ hạ của Tháp Tháp Thiên Vương Lý Côn Sơn có nhiều người rất giỏi về việc điều tra dấu vết. Huynh đệ đã cho người đưa thư đề nghị Tháp Tháp Thiên Vương Lý Côn Sơn tiến hành điều tra rồi. Bây giờ chúng ta đến Hàng Châu, khả năng đã có kết quả, chỉ chờ lão đệ tới xử lý mà thôi!

Trác Thiên Uy nói :

- Được Tào huynh quan tâm trợ giúp như vậy, tại hạ vạn phần cảm kích! Thế nhưng...

Thần Thủ Thiên Quân nói :

- Lão đệ nói thế không phải là coi huynh đệ như người ngoài hay sao? Lần này lão đệ dốc đỉnh lực giúp chúng ta thoát khỏi kiếp nạn, chúng ta còn chưa chính thức cảm tạ người, nói gì đến cảm kích? Vậy là lão đệ đồng ý cùng huynh đệ tới Hàng Châu chứ?

- Cái đó...

- Lão đệ hãy kiên quyết đi, đừng do dự nữa!

- Thôi được, có lẽ tại hạ cũng nên đến Hàng Châu một chuyến thử xem!

Thần Thủ Thiên Quân nói :

- Binh quý thần tốc. Nếu có thể thì lão đệ hãy chuẩn bị đi ngay có được không?

- Nếu vậy thì chúng ta lập tức lên đường. Huynh đệ đã cho thuyền chờ ở bến Phong Kiều trấn rồi!

Trác Thiên Uy vẫn chưa hết băn khoăn :

- Thế nhưng...

Thần Thủ Thiên Quân chặn lời :

- Nói đi là đi, chớ để đêm dài nhiều mộng!

Hắn rời ghế đứng lên nói tiếp :

- Mọi thứ huynh đệ đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi. Bằng hữu của huynh đệ cũng đang chờ trên thuyền. Ngay cả túi hành lý lão đệ cũng không cần phải mang theo nữa!

Vừa lúc đó ngoài cửa đột nhiên xuất hiện vị thiếu nữ tuyệt sắc Phó Phụng Minh, nhưng vẫn đóng giả nam trang với bộ y phục thư sinh như mọi lần.

Nàng đi thẳng vào cửa, nhìn Trác Thiên Uy hỏi :

- Trác huynh định đi cùng Tào tam gia tới Hàng Châu bây giờ hay sao?

Trác Thiên Uy gật đầu đáp :

- Chính thế!

Phó Phụng Minh nói :

- Tại hạ lại thấy rằng việc đó không cần thiết đâu.

Thần Thủ Thiên Quân và hai tên đồng hành nghe nói vậy mặt đều biến sắc.

Thần Thủ Thiên Quân hỏi :

- Vị công tử này biết tại hạ hay sao?

Phó Phụng Minh gật đầu :

- Đương nhiên biết, mà Tào tam gia cũng nên biết tại hạ mới phải...

Thần Thủ Thiên Quân biết bên trong tất có ẩn tình, cảnh giác lùi lại nói :

- Tại hạ quả thật không biết công tử...

Phó Phụng Minh nói :

- Chẳng lẽ Long Vương Lộ Trường Niên không đem chuyện vừa xảy ra ở Bạch Vân Ô Hắc Long Thuyền Hành báo lại cho Tào tam gia biết hay sao?

Thần Thủ Thiên Quân à một tiếng nói :

- Thì ra các hạ là Phó công tử, tử diệt của Trường Xuân cốc chủ Phó đại hiệp! Tại hạ thất kính! Tại hạ rất lấy làm tiếc vì chuyện đó. Mà Long Vương Lộ Trường Niên cũng là người thật tùy tiện quá... Phó công tử, không sai! Tại hạ là chủ nhân chân chính của Hắc Long Thuyền Hành ở Bạch Vân Ô. Thế nhưng lâu nay tại hạ không quá vấn đến cách điều hành và chuyện làm ăn của Long Vương Lộ Trường Niên mà giao cho

hắn toàn quyền định đoạt. Ba năm mới kiểm tra sổ sách tài chính một lần, mà việc đó cũng giao cho một tên quản lý kiểm tra, nhưng cho dù nói sao việc bắt giữ Trường Xuân cóc chủ ba vị, tại hạ cũng phải chịu trách nhiệm, xin Phó công tử lượng thứ...

Bây giờ đến lượt Trác Thiên Uy tỏ vẻ ngạc nhiên, hết nhìn Phó Phụng Minh lại nhìn sang Thần Thủ Thiên Quân nói :

- Tào tam gia, vậy là người đã biết việc tại hạ gây náo ở Bạch Vân Ổ từ trước rồi chứ gì?

Thần Thủ Thiên Quân cười ha ha đáp :

- Trác lão đệ! Tại hạ tuy có nghe nhưng coi chuyện lão đệ làm náo ở Bạch Vân Ổ là chuyện nhỏ! Tội là do Long Vương Lộ Trường Niên và Dịch Phi gây nên, tại hạ còn chưa kịp tạ lỗi với lão đệ...

- Tào tam gia thật muốn nhận lỗi với tại hạ nữa?

Thần Thủ Thiên Quân gật đầu :

- Không sai! Long Vương Lộ Trường Niên quen thói hoành hành bá đạo, sớm muộn gì rồi cũng gây họa mà thôi. Nay bị Trác lão đệ giáo huấn một lần, sau này chúng đâu dám hung hăng như thế nữa? Bởi thế tại hạ không chỉ phải tạ tội đối với lão đệ mà còn phải tạ ơn...

Trác Thiên Uy nói :

- Thế mà tại hạ còn chưa biết Tào tam gia là chủ nhân đích thực của Hắc Long Thuyền Hành nữa đấy!

Thần Thủ Thiên Quân nói :

- Huynh đệ có không ít cơ sở kinh doanh nhưng lại rất ít lưu tâm đến, gần như giao trắng cho người quản lý những nơi đó, việc này Trác lão đệ cũng không nên băn khoăn nhiều...

Trác Thiên Uy nói :

- Tại hạ làm sao không để ý được chứ? Hắc Long Thuyền Hành của tam gia vô cớ bắt người, không phải tùy ý đánh người ta xong cứ bỏ ra một hai trăm lạng lo tiền thuốc thầy là xong. Hơn nữa vừa rồi công nhân của Hắc Long Thuyền Hành tổn thất nặng nề. Thế mà các hạ làm như không có chuyện gì xảy ra... cứ nhất mực giục tại hạ tới Hàng Châu. Tào tam gia, các hạ bảo tại hạ quên đi mọi sự được sao?

- Lão đệ...

Trác Thiên Uy chỉ tay ra cửa nói :

- Người đi đi! Đối với kiểu người không bình thường như người, tại hạ không thể thân cận được. Mời!

Thần Thủ Thiên Quân run giọng nói :

- Lão đệ hãy nghe tại hạ...

Trác Thiên Uy ngắt lời :

- Không có gì đáng nói thêm nữa!

- Lão đệ...

- Tại hạ chợt nhớ tới một việc... Xin các hạ khoan đi đã... Hy vọng tam gia có lời giải đáp thích đáng với tại hạ...

- Trác lão đệ muốn hỏi chuyện gì?

- Vị quản lý Hắc Long Thuyền Hành thường trú ở đâu?

Thần Thủ Thiên Quân thấy mặt Trác Thiên Uy hiện sát cơ thì hoang mang nói :

- Việc này...

Trác Thiên Uy quát :

- Hãy trả lời đi, và đừng nói dối!

Thần Thủ Thiên Quân nói :

- Không đâu! Tại hạ dù muốn nói dối cũng không mở miệng được kia mà! Nhưng ngay cả việc làm ăn của Hắc Long Thuyền Hành ta còn chưa quá vắn nói gì đến sinh hoạt riêng?

Trác Thiên Uy nổi giận định phát tác nhưng thu lại được, xua tay nói :

- Thôi! Các hạ đi đi!

- Lão đệ...

Trác Thiên Uy hừ một tiếng hỏi :

- Người có chịu đi không?

Hai tên vệ sĩ mặt cũng hiện sát cơ hằm hằm nhìn Trác Thiên Uy.

Chàng cười lạnh nói :

- Xem dạng thì các người muốn động thủ chứ gì? Ta khuyên các người dẹp ý nghĩ đó đi! Tuy các người có bản lĩnh kinh nhân, nhưng còn chưa xứng là đối thủ của Bá Vương Trác Thiên Uy ta đâu!

Thần Thủ Thiên Quân đưa mắt căm hận nhìn Phó Phụng Minh, rồi quay sang Trác Thiên Uy nói :

- Nếu lão đệ không chịu tha thứ thì tại hạ đành phải cáo từ!

Trác Thiên Uy lạnh lùng đáp :

- Thứ lỗi vì không tiễn!

Thần Thủ Thiên Quân và hai tên vệ sĩ vội vã bước ra khỏi phòng.

* * * * *

Chờ ba người đi xong, Phó Phụng Minh cười nói :

- Thiên ca! Huynh còn chưa đến nỗi quá hồ đồ.

Trác Thiên Uy nói :

- Muội ngồi đi! Ta nhận được thư muội nhắn lại, đã đến bến sông tìm nhưng không gặp...

Phó Phụng Minh ngồi xuống, đổ mắt nhìn chàng nói :

- Huynh có đến ư? Thế mà muội chờ huynh đến khổ...

- Xin lỗi... Ta không thể phân thân...

- Thôi đừng khách sáo nữa, Thiên ca! Muội biết lý do vì sao huynh giận muội rồi. Sự hiểu lầm của huynh làm muội rất đau lòng. Thiên Uy, vì sao huynh cứ ra sức đề phòng muội như thế làm gì? Muội đã coi huynh thành người tri kỷ thân thiết nhất.

- Phó cô nương...

- Thiên Uy! Muội không trách huynh đâu! Giữa người với người có một chữ duyên là không thể cầu mà có được. Nhưng muội hy vọng hai chúng ta cứ giữ tình thân hữu trước đây đừng để phai nhạt, chỉ cầu cho huynh đừng hiểu lầm muội mà thôi!

Trác Thiên Uy nói :

- Muội đừng quan trọng hóa vấn đề như thế được không? Chúng ta vốn là bằng hữu tốt của nhau mà! À! Muội lưu thư nhắn có vấn đề gì quan trọng gì cần thông báo vậy?

Phó Phụng Minh đáp :

- Vấn đề liên quan đến Long Vương Lộ Trường Niên.

Trác Thiên Uy nói :

- Tiểu huynh cũng đang muốn tìm lệnh tôn để thỉnh giáo về tên này...

Phó Phụng Minh hỏi :

- Huynh phát hiện ra hắn đáng nghi từ lúc nào?

Trác Thiên Uy đáp :

- Tiểu huynh vừa phát hiện ra hắn là kẻ do Ngô Trung Nhất Long phái đến Dương Châu để cầu kết với Tam Tinh minh, đồng thời hai tháng trước hắn còn ở Trấn Giang ngầm bảo hộ cho Triệu Vô Khải...

Phó Phụng Minh kinh ngạc kêu lên :

- Ui chao! Còn có chuyện đó nữa ư?

Nàng chợt hỏi :

- Thiên ca! Huynh còn nhớ lần bị tập kích ở Vị Lô đảo nữa không?

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Còn nhớ. Mà sao?

- Vì cha nhật được mấy mũi tên ở đó có nét đặc thù nên đã điều tra biết được tên đó là xuất xứ từ kho quân khí ở phủ nha, trong kho bị mất tới một nghìn mũi tên. Theo kết quả điều tra mới nhất thì việc trộm tên là do tên giám thị kho quân khí La Kinh Quốc cầu kết với người em vợ là Dịch Phi thực hiện...

Trác Thiên Uy rung động hỏi :

- Dịch Phi... Chẳng lẽ hắn là quản lý của Hắc Long Thuyền Hành?

Phó Phụng Minh gật đầu :

- Không sai! Chính là hắn!

Trác Thiên Uy đứng lên, nghiêng răng nói :

- Thực là quân đáng chết. Vậy là hắn liên quan trực tiếp đến Triệu Vô Khải, mà Long Vương Lộ Trường Niên, Thần Thủ Thiên Quân cả Ngô Trung Nhất Long cũng là một trong những kẻ âm mưu ám toán ta! Tiểu huynh cần phải đi tìm chúng!

Phó Phụng Minh nắm tay chàng giữ lại nói :

- Thiên Uy! Huynh hãy bớt kích động, việc này không nên vội vàng hấp tấp...

- Vậy theo muội...

- Cần phải tìm được chứng cứ xác đáng đã!

Trác Thiên Uy nóng nảy nói :

- Chứng cứ làm quái gì? Mà đi đâu tìm được chứng cứ bây giờ? Hừ! Ta không sợ hắn không cung khai nơi ẩn náu của Triệu Vô Khải...

Phó Phụng Minh dịu dàng nói :

- Thiên Uy! Đừng nóng! Hãy nghe muội nói một lời. Bây giờ chúng ta đã tiến thêm một bước dài hơn tới hung thủ rồi. Huynh định tới tìm Thần Thủ Thiên Quân Ngô Trung Nhất Long thì chỉ bằng tìm Long Vương Lộ Trường Niên...

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Được! Ta sẽ đi tìm Long Vương Lộ Trường Niên...

Đột nhiên cửa phòng mở ra, Nguyệt Hoa Tiên Tử vẫn trong bộ áo nâu quần bố của một thôn cô bước vào hỏi :

- Thiên Uy! Huynh định đi đâu vậy?

Phó Phụng Minh nhíu mày hỏi :

- Người... người là...

Nguyệt Hoa Tiên Tử đỏ mặt đáp :

- Ta là... Lăng Nguyệt Anh.

Phó Phụng Minh nói :

- Vậy thì ta biết người, Nguyệt Hoa Tiên Tử Lăng Nguyệt Anh chứ gì?

- Không sai!

- Chẳng lẽ người vẫn cứ rắp tâm ám toán Trác đại ca lần nữa?

Nguyệt Hoa Tiên Tử lắc đầu đáp :

- Không đâu! Ta đã chính thức rời bỏ Tam Tinh minh. Con người ta chỉ sai một lần. Công tử gia là...

Trác Thiên Uy thay lời đáp :

- Lăng cô nương, vị này không phải là công tử gia gì đâu. Đây là Phó Phụng Minh cô nương, ái nữ của Trường Xuân cốc chủ Phó đại hiệp, người hẹn gặp tại hạ...

Nguyệt Hoa Tiên Tử lạnh lùng nói :

- Thì ra thế... Xem ra Phó cô nương rất quan tâm đến Thiên Uy ca...

Giọng cô ta không giấu được sự ghen tức.

Phó Phụng Minh thần nhiên đáp :

- Không chỉ quan tâm mà ta còn mong được gần gũi huynh ấy nhiều hơn!

Rồi quay sang Trác Thiên Uy nói :

- Thiên Uy! Huynh vừa nói cần tìm cha thương lượng, vậy chúng ta đi thôi!

Nguyệt Hoa Tiên Tử hỏi :

- Thiên Uy... Thương lượng về vấn đề gì vậy?

Trác Thiên Uy đáp :

- Liên quan đến việc truy tìm bảo vật. Tại hạ cũng không yên tâm để cô nương ở lại khách điểm này một mình, vậy chúng ta cùng đi luôn thế!

Ba người cùng rời khỏi khách điểm.

18. Chương 18: Lưới Trời Lồng Lộng

Một chiếc thuyền mui từ giữa Thái Hồ rẽ sóng tiến vào bến đò của Hắc Long Thuyền Hành... Người cầm lái là Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính.

Trên bến có một xưởng sửa chữa thuyền bè, có ba bốn mươi người lặng lẽ làm việc khá trật tự và nghiêm túc.

Thuyền sắp cập bến thì có hai tên hán tử mang đao từ trên bến chạy xuống quát :

- Thuyền kia từ đâu đến? Tới đây làm gì. Không được ghé vào đây!

Một người đứng ở mũi thuyền đáp :

- Chúng tôi từ phủ thành đến, xin ghé nhờ một chút...

Hai tên hán tử hoạnh hộc :

- Không được! Đi đi! Đây là bến thuyền của tư nhân.

Trác Thiên Uy từ trong mũi mang đao bước ra, trầm giọng quát :

- Không được cũng phải được! Ai dám ngăn cản?

Một tên hán tử run giọng kêu lên :

- Bá Vương Trác...

Chưa dứt lời đã quay lưng chạy như vừa gặp ma quỷ.

Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa cũng từ trong khoang bước ra, đến bên Trác Thiên Uy cười nói :

- Tiểu huynh đệ! Người trị chúng thật thảm! Đã mấy ngày mà vẫn chưa hoàn hồn...

Trác Thiên Uy nói :

- Lão bá! Đợi khi xong việc sai đúng thế nào hãy chỉ trích sau, còn bây giờ xin cho phép tiểu đệ đi làm chủ!

Trường Xuân cốc chủ cười khà khà đáp :

- Đương nhiên! Đương nhiên! Ta cũng thừa nhận người hành sự rất được việc!

Trác Thiên Uy phi thân nhảy lên bờ.

Thấy bóng sát tinh bọn người của Hắc Long Thuyền Hành lập tức náo loạn tranh nhau chạy tứ tán.

Trác Thiên Uy lao theo chớp lấy một tên hán tử.

Tên này kinh hồn lạc phách cất giọng cầu khẩn :

- Bá Vương Trác gia! Xin... tha mạng!

Trác Thiên Uy đáp :

- Không ai cần lấy mạng người đâu! Hãy nghe ta nói đây!

- Tiểu nhân... xin nghe!

- Hãy vào báo tin với Long Vương Lộ Trường Niên là Bá Vương Trác Thiên Uy đang ở đây chờ hắc. Nghe rõ chưa?

- Tiểu nhân... nghe rõ rồi!

- Vậy thì đi nhanh lên! Nói thêm nếu Long Vương Lộ Trường Niên không ra thì dặn thê nhi lo hậu sự đi!

- Tiểu nhân... tuân lệnh!

Trác Thiên Uy buông tay. Tên hán tử ba chân bốn cẳng chạy đi... Phó Phụng Minh đứng trên mũi thuyền chăm chú quan sát bọn công nhân trong xưởng sửa chữa vẫn trầm tĩnh làm việc một lúc rồi đến bên Trác Thiên Uy nói :

- Thiên ca. Mọi cảm thấy tình hình có gì đó không được bình thường...

Trác Thiên Uy nhíu mày hỏi :

- Có gì không bình thường?

- Tựa hồ như đối phương đã có đề phòng... Chỉ sợ Long Vương Lộ Trường Niên không đến...

Trác Thiên Uy hừ một tiếng nói :

- Hắc dám không đến?

Phó Phụng Minh nói :

- Bọn này không có vẻ gì là có ý định phản kháng, khác với lần trước.

- Đó là vì chúng sợ...

- Bởi vậy muội nói là Long Vương Lộ Trường Niên vì sợ mà có thể trốn đi...

Trác Thiên Uy lớn tiếng :

- Hắn trốn cũng không thoát đâu!

Quả nhiên qua gần nửa canh giờ mà Long Vương Lộ Trường Niên không xuất hiện.

Trác Thiên Uy lại chộp lấy một tên hán tử trong xưởng sửa thuyền tra khảo :

- Người biết Long Vương Lộ Trường Niên ở đâu không?

Tên hán tử run như cầy sấy đáp :

- Lộ đại gia... đi rồi!

- Đi đâu?

- Tiểu nhân không biết, chỉ thấy đại gia mang theo mười mấy vị chấp sự...

- Đã lâu chưa?

- Chừng một canh giờ trước, có một chiếc thuyền từ phủ thành tới. Sau khi gặp đại gia bàn bạc xong. Đại gia liền mang theo người lên thuyền vội vàng chèo đi...

- Đi hướng nào?

- Hướng tây!

Trác Thiên Uy nói với Phó Phụng Minh :

- Mau lên thuyền thôi!

Hai người trở về thuyền, Trác Thiên Uy ra lệnh cho Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính :

- Đuổi theo Long Vương Lộ Trường Niên về hướng tây!

Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính nói :

- Trác gia! Nếu Long Vương Lộ Trường Niên chạy trốn người thì tại hạ biết hắn đi đâu.

- Cứ mau đuổi theo đã rồi hãy nói!

Chiếc thuyền giương hết buồm, rẽ sóng lướt như bay về phía tây, nhưng sau hai canh giờ thuyền ra tới sông Hán Thủy mà không gặp một chiếc thuyền nào.

Trác Thiên Uy đến bên Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính hỏi :

- Người nói Long Vương Lộ Trường Niên có thể trốn ở đâu?

- Ở núi phía đông Động Đình Hồ.

Trác Thiên Uy ngạc nhiên hỏi :

- Núi phía đông Động Đình Hồ?

Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính gật đầu :

- Không sai! Long Vương Lộ Trường Niên có một tên huynh đệ làm trại chủ thủy tặc ở đó, thủ hạ có tới ba bốn trăm tên... Thủy trại này hành động rất ẩn mật, xưa nay giết người cướp của chưa bao giờ để lại hành tích. Nếu ngày hôm nay mà không truy kịp thì chờ đến mai chúng giấu thuyền trong những bãi lau sậy rậm rạp trải dài hàng chục dặm, muốn tìm ra còn khó hơn lên trời...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Liệu hắn có cho thuyền ghé vào Hồ Sơn nghỉ ngơi không?

Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính đáp :

- Hồ Sơn không phải địa điểm liên lạc nên hẳn không ghé đâu! Thạch Cống Sơn mới là địa điểm, thì có khả năng...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Làm sao Trương huynh biết rõ tình hình của bọn thủy tặc như vậy?

Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính đáp :

- Chẳng giấu gì Trác gia. Trước đây tại hạ cũng từng tham gia thủy đội, nhưng sau giác ngộ ra, người ta chỉ cần siêng năng thì làm gì cũng kiếm được miếng ăn chẳng cần giết người cướp của, nên đã rửa tay gác kiếm, sắm thuyền đưa khách kiếm sống qua ngày, sau mới thấy nghề này sống cũng không đến nỗi tệ hại, lại rất khoái hoạt...

Trác Thiên Uy nói :

- Trương huynh nghĩ vậy là rất đúng...

Thuyền đi thêm mấy dặm, Trác Thiên Uy chợt chỉ tay nói :

- Phía trước ba bốn dặm có một chiếc thuyền. Có thể đúng là thuyền của Long Vương Lộ Trường Niên. Trương huynh cho thuyền chạy nhanh thêm một chút được không?

Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính nhìn lên nói :

- Trác gia! Trên sông nhìn gần thế nhưng không phải ba bốn dặm mà phải trên mười dặm, phải một canh giờ nữa mới đuổi kịp chúng. Trác gia và mọi người cứ ẩn vào khoang đi, khi cặp mạn thuyền đối phương tại hạ sẽ thông báo.

Trác Thiên Uy nói :

- Không thể cặp mạn được đâu. Chúng có cung tên đấy!

- Vậy thì làm thế nào?

- Cứ vượt qua thuyền địch rồi giảm tốc độ. Chỉ cần đi ngang thuyền của đối phương cứ báo hiệu cho tại hạ một tiếng, tại hạ sẽ có cách tiếp cận...

Khoảng cách giữa hai chiếc thuyền rút ngắn dần...

Phía trước là chiếc lầu thuyền với những cột buồm rất lớn, nếu gió to thì không thuyền nào đuổi kịp, nhưng mây gió nhẹ nên tàu thuyền chạy chậm như bò kéo xe...

Sau khi xác định đúng là thuyền của Long Vương Lộ Trường Niên, Trác Thiên Uy phi thân lao sang thuyền địch, nhanh chóng khống chế tên cầm lái.

Tên này trước khi ngã xuống còn kịp la to :

- Có người cướp thuyền!

Trên lầu thuyền lập tức náo loạn. Có người la lên thất thanh :

- Bá Vương Trác Thiên Uy...

Mấy tiếng đó làm tình hình càng náo loạn, nhiều tên bủn rủn chân tay khụy xuống...

Trác Thiên Uy dương đao quát :

- Không được vọng động! Tên nào dám dùng binh khí, ta sẽ giết ngay!

Có hai tên quỳ xuống, gương cung nhưng tên chưa kịp phát thì mỗi tên trúng ngay một mũi phi đao vào yết hầu đổ gục xuống. Bọn kia thấy thế không tên nào dám vọng động nữa...

Trác Thiên Uy hướng vào khoang thuyền quát :

- Long Vương Lộ Trường Niên! Mau bước ra đây! Trác mỗ có việc cần hỏi người!

Long Vương Lộ Trường Niên run rẩy bước ra khỏi khoang thuyền, tức giận nói :

- Tên họ Trác... người thật quá đáng... Cứ tới đây! Ta liều mạng với người!

Trác Thiên Uy cười đáp :

- Được thôi! Chú ý, tại hạ tới đây!

Dứt lời phi thân lao vút tới.

Long Vương Lộ Trường Niên vung tay đánh ra một chưởng nhưng bị Trác Thiên Uy hóa giải vô tích vô ảnh nên vội vung đao chém ra.

Võ công đao pháp của Long Vương Lộ Trường Niên thì còn lâu mới địch nổi Trác Thiên Uy, chàng xuất chiêu đánh bật đao lão chủ hăng xong, sẵn tới chop lấy cổ tay phải đối thủ bẻ quặt ra sau quất :

- Long Vương Lộ Trường Niên! Người theo lệnh ai mà bỏ Hắc Long Thuyền Hành chạy tháo thân? Nói!

Long Vương Lộ Trường Niên nghiêng răng nói :

- Trác Thiên Uy! Người đừng uống phí tâm cơ! Dù giết ta người cũng không thu được kết quả gì đâu!

Trác Thiên Uy nói :

- Cứ yên tâm! Trác mỗ sẽ có cách giết người mà vẫn đạt được kết quả... Trước tiên hãy khai rõ, chủ nhân đích thực của Hắc Long Thuyền Hành là ai? Người làm theo lệnh của người nào?

Bấy giờ chiếc thuyền nhỏ của Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính cũng cập mạn chiếc lâu thuyền mà không gặp phải sự kháng cự nào.

Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa, Phó Phụng Minh, Nguyệt Hoa Tiên Tử Lăng Nguyệt Anh và vị bổ đầu Ngô Huyện Hàn Chí Cao cũng nhảy lên lâu thuyền.

Trác Thiên Uy trầm giọng nói :

- Long Vương Lộ Trường Niên! Người chờ thử mùi vị Nhất Chỉ Sư Hồn rồi mới khai phải không?

Long Vương Lộ Trường Niên cũng là người trong giang hồ, có đâu không biết Nhất Chỉ Sư Hồn lợi hại!

Hắn run giọng nói :

- Không dám! Tại hạ xin khai... Chủ nhân chân chính của Hắc Long Thuyền Hành là Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái Tào tam gia. Đường nhiên tại hạ làm theo lệnh Tào tam gia và Ngô Trung Nhất Long Tôn Chính Tôn đại gia.

Trường Xuân cốc chủ tới gần hỏi :

- Việc Dịch Phi mua chuộc La Kinh Quốc để trộm tên, người có biết không?

- Cái đó...

Trác Thiên Uy bóp khê làm Long Vương Lộ Trường Niên đau tới tận xương tủy quất :

- Nói mau!

Long Vương Lộ Trường Niên mồ hôi toát ra, run giọng đáp :

- Dịch Phi là trực tiếp làm theo lệnh Tào tam gia, tuy nhiên tại hạ cũng có biết...

Trác Thiên Uy nói :

- Hai tháng trước, người hoạt động ở đâu?

- Hai tháng trước tại hạ ở Bạch Vân Ổ chứ đi đâu?

Trác Thiên Uy vung tay điểm ra mấy chỉ. Long Vương Lộ Trường Niên lập tức ngã nhào xuống khoang, vừa lăn lộn vừa gào thét, dáng điệu vô cùng đau đớn :

- Bá Vương... xin tha mạng...

Trác Thiên Uy điểm ra mấy chỉ nói :

- Nếu không muốn lĩnh giáo Nhất Chỉ Sư Hồn nữa thì hãy trả lời cho thành thật! Hai tháng trước ngươi ở đâu?

- Tại hạ ở Dương Châu!

Đừng tưởng qua mắt được ta. Ngô Trung Nhất Long bí mật cấu kết với Tam Tinh minh, trước sau phái ba người tới liên hệ đàm phán. Ngươi là một trong ba người đó, không sai chứ?

- Không sai!

- Ngươi và Tam Tinh minh đàm phán vấn đề gì?

- Ngô Trung Nhất Long cần Tam Tinh minh tới Tô Châu bảo hộ giúp mình, Tam Tinh minh đề xuất một số điều kiện nhưng sau đó Tôn Chính đại gia không chấp thuận. Tại hạ chỉ là một đặc sứ nên không thể làm chủ sự việc.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Lúc đó người chủ sự của Tam Tinh minh ở Dương Châu là ai?

- Là Bạch Sơn Cửu Đỉnh Hứa Phúc...

Trác Thiên Uy đột nhiên hỏi đến vấn đề cốt yếu nhất.

- Triệu Vô Khái là ai?

Long Vương Lộ Trường Niên bỗng run lên...

Trác Thiên Uy mặt hiện sát cơ, thần tình hết sức đáng sợ, giương chỉ lên hỏi :

- Thế nào? Ngươi còn muốn thưởng thức Nhất Chỉ Sư Hồn lần nữa? Hay chọn Ngũ Âm Triệt Mạch?

Long Vương Lộ Trường Niên biết đây là vấn đề cốt yếu nhất, đồng thời cũng biết rõ nếu mình không khai thật thì Trác Thiên Uy chẳng ngần ngại gì mà không hạ thủ, đành run giọng đáp :

- Là... Tào tam gia!

Không những Trường Xuân cốc chủ, Phó Phụng Minh, Nguyệt Hoa Tiên Tử Lăng Nguyệt Anh, ngay chính Trác Thiên Uy nghe Long Vương Lộ Trường Niên nói thế cũng giật mình không chấn động, buột miệng hỏi lại :

- Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái?

Long Vương Lộ Trường Niên gật đầu :

- Vâng, chính là Thần Thủ Thiên Quân Tào tam gia.

- Không phải là Ngô Trung Nhất Long sao?

- Không phải. Là Tào tam gia. Đây là lần thứ hai Tào tam gia đến Dương Châu du ngoạn, lần này lâu tới mười ngày, sau còn tới Nam Kinh và Trấn Giang...

Trác Thiên Uy nghiêng răng nói :

- Tên súc sinh đáng chết một ngàn lần! Chẳng trách mạo hiểm nhiệt tâm thuyết phục ta đến Hàng Châu như vậy... Và sau khi ước hội với chúng xong, ta thường bị cao thủ tập kích... May mà không nhận lời Ngô Trung Nhất Long đến ở hẳn trong Tôn phủ...

Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa nói :

- Thiên Uy! Chúng ta đi thôi! Bình quý thân tốc, đề phòng tên ác tặc đó chuồn mất...

Trác Thiên Uy nhìn Long Vương Lộ Trường Niên nói :

- Các ngươi hãy lập tức rời khỏi Giang Nam đi càng xa càng tốt! Đừng nghĩ đến chuyện phái người báo tin cho Tào Vĩnh Thái biết! Lúc đó nếu ngươi mọc cánh bay lên trời cũng không thoát thủ của ta đâu!

* * * * *

Tam Tinh minh và Đoạn Hồn Cường Đạo Kháng Thiên Hào đã lũ lượt rời khỏi Tô Châu, quay về địa bàn của mình ở Giang Bắc và Nam Kinh.

Coi như họa nạn đã qua, bầu trời Tô Châu trở thành trời quang mây tạnh làm bọn người của Ngô Trung Nhất Long đều rất cao hứng. Trong thời gian nguy cấp vừa qua chẳng những chúng bảo toàn được địa bàn mà thanh thế còn tăng thêm không ít. Lực lượng tổn thất không đáng kể, trái lại còn tăng cường thêm trở thành một môn phái rất hùng hậu!

Quả là thành tựu to lớn đó rất đáng chúc mừng!

Tối hôm đó Ngô Trung Nhất Long mở đại yến khoản đãi những người đến trợ giúp mình tại đại sảnh đường trong Tôn phủ, trong đó có cả hòa thượng lẫn đạo sĩ, chỉ thiếu một mình Trác Thiên Uy.

Trời vừa tối thượng khách được mời vào ngồi chật mười hai hàm vô cùng thịnh soạn, trên bàn đủ các loại cao lương mỹ vị không thiếu thứ gì.

Cả chủ và khách cả thầy tới trăm người, mặt mày ai nấy đều tươi cười mỹ mãn.

Chủ tọa bàn đầu tiên gồm hai vị Ngô Trung Nhất Long Tôn Chính Tôn đại gia và Thiết Kim Cương Cao Phong Cao nhị gia.

Chủ tọa bàn thứ hai là Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái Tào tam gia.

Thượng tân cận kề đến trước tiên đang ngồi đối diện với Ngô Trung Nhất Long là Địa Hành Tiên Chính Nguyên đạo nhân, nhân vật lừng danh trong Ngũ yêu tiên. Trong các liên danh hắc đạo thì Ngũ yêu tiên là năm nhân vật có nhiều mối bất hòa nhất nên chẳng ai hòa thuận được với nhau.

Chính vì thế mà Ngô Trung Nhất Long mời Địa Hành Tiên tới đây cốt yếu là để đối phó với Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ, chỉ tiếc là hai tên ma đầu này không có điều kiện động thủ với nhau, nay thì Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ đã chết, điều đó làm Địa Hành Tiên có phần ân hận là không được cùng vị tề danh với mình tiến hành một cuộc long tranh hổ đấu...

Thế nhưng tin tức Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ bị người của Phiêu Sa sơn trang giết chết truyền đến Hàn Sơn Phi Lỗ Hiệp thì người mừng nhất là Địa Hành Tiên Chính Nguyên đạo nhân, vì mấy ngàn lạng hoàng kim đã bỏ túi mà không phải động thủ với cường địch còn mong gì hơn nữa?

Ngô Trung Nhất Long nhóm đít đứng lên, đón lấy chén rượu trong tay một tỳ nữ, hắng giọng nói :

- Chư vị quý tân và các huynh đệ bằng hữu! Hai năm nay cả Giang Nam và Giang Bắc đều trải qua nhiều cơn phong vũ, điều đó mang đến cho chúng ta không biết bao nhiêu phiền phức, bên ngoài có cao thủ các môn phái rình rập nhòm ngó, trong địa bàn có Hách Minh Sơn dẫn lang nhập thất quyết tranh hùng với chúng ta. Có thể nói chúng ta vừa thoát khỏi những ngày khó khăn đen tối nhất...

Tất cả các cửa lớn, cửa sổ đều mở rộng cho thoáng đãng, đồng thời để thực khách nhìn ngắm quang cảnh mỹ lệ bên ngoài dưới ánh sáng rực rỡ của mười bốn hồng đăng.

Ngoài đại sảnh người ra vào nườm nượp, nhưng hơn hai chục tên cảnh vệ không cho ai được phép bén mảng tới khu vực hành lang và những dãy thạch cấp.

Trong khi Ngô Trung Nhất Long vừa dứt câu thì có một tên cảnh vệ sồ sộc chạy vào.

Ngô Trung Nhất Long nắm giọng hỏi :

- Ngô Thất! Có chuyện gì vậy?

Tên cảnh vệ cúi người đáp :

- Khỏi bẩm lão thái gia. Trác Thiên Uy tới trình thiếp bái hội. Xin lão thái gia quá mực!

Nói xong trình tờ thiếp lên.

Cử tọa nghe nói thì ai nấy đều thất kinh biến sắc.

Ngô Trung Nhất Long trừng mắt nhìn tên cảnh vệ quát :

- Quân vô dụng! Ta đã ra nghiêm lệnh tối nay mở tiệc đãi khách. Ai không có trong danh sách mời quyết không cho vào cổng. Các người không có cách gì đuổi được hắn đi sao?

Tên cảnh vệ Ngô Thất sợ hãi đáp :

- Khỏi bẩm lão thái gia! Trác Thiên Uy kiên quyết đòi gặp cho được lão thái gia, đáng vẻ rất đáng sợ, thái độ hết sức kiên quyết. Hắn còn nói... còn nói...

- Hắn nói gì?

- Hắn nói... nếu lão thái gia không tiếp kiến... Hắn sẽ vào phá tung sảnh đường...

- Cái gì? Hắn đã tiến vào cổng rồi sao?

- Dạ vâng? Đại môn không cản được hắn!

Ngô Trung Nhất Long nghiêng răng nói :

- Tiểu tử này thật đáng chết!

Địa Hành Tiên Chính Nguyên đạo nhân lạnh lùng nói :

- Tôn thí chủ hãy bình tĩnh lại đi! Nếu cảnh vệ không ngăn cản được thì cứ để hắn vào xem rốt cuộc tên ngông cuồng đó có ý đồ gì?

Trác Thiên Uy không ít lần vào ra Tôn phủ và phủ đệ của Thần Thủ Thiên Quân Tào tam gia, không ai dám ngăn cản. Xưa nay chàng muốn vào là vào, muốn ra thì ra, không cần trình danh thiếp, bây giờ là đầu tiên phá lệ nên chủ khách đều thấy có gì đó bất trắc.

Ngô Trung Nhất Long nhìn Địa Hành Tiên hỏi :

- Tiên trưởng có cao kiến gì?

Địa Hành Tiên trầm giọng đáp :

- Chúng ta không việc gì phải sợ hắn cả! Đương nhiên hắn đến đây là không có thiện ý. Chúng ta cứ chuẩn bị binh khí đầy đủ rồi mời hắn vào, xem một mình tiểu tử đó dám làm gì?

- Thế nhưng...

Địa Hành Tiên ngắt lời :

- Tôn thí chủ! Không mời thì hắn cũng đã vào rồi!

Ngô Trung Nhất Long vung tay ra lệnh cho tên cảnh vệ :

- Thôi được! Người cứ mời hắn vào đây!

Ngô Thất cúi người đáp :

- Tuân lệnh!

Nói xong cúi rạp người chào rồi lui ra.

Nếu là quý khách, chủ nhân tất phải thân ra nghênh tiếp.

Từ đại sảnh đến đại môn phải vượt qua quảng trường rộng đến bốn năm mươi trượng.

Ngô Trung Nhất Long quyết định để Cao nhị gia dẫn khách nhân vào kho chọn lấy binh khí, còn mình bước ra hành lang đón Trác Thiên Uy.

Trác Thiên Uy mặc bộ thanh bào, lưng đeo bảo đao tay cầm một ngọn roi da dài tám thước, trông thần uy lẫm lẫm, đáng như ngọc thụ lâm phong.

Chàng đứng trước đại môn nửa đóng nửa mở, trước mặt là mười tên cảnh vệ, này cầm đao kiếm nhưng sắc mặt nhợt nhạt, tên nào tên nấy đứng run cầm cập, tay cầm binh khí nhưng không ai có ý định phản kháng.

Lát sau Ngô Thất từ đại sảnh bước ra, tới trước Trác Thiên Uy chắp tay nói :

- Gia chủ nhân có lời mời Trác gia vào đại sảnh nói chuyện! Xin đi theo tiểu nhân!

Trác Thiên Uy đáp :

- Phiên người dẫn đường giúp!

Nói xong theo Ngô Thất đi thẳng vào đại sảnh.

Chờ Trác Thiên Uy đi xa, hai tên vệ sĩ đứng bên cổng nhìn theo nói :

- Đột nhiên nghe sau lưng có người hừ một tiếng.

Hai tên vệ sĩ cùng quay lại, chợt chờ người ra há hốc mồm nhưng không thốt được lên lời!

Không biết từ lúc nào, hai cánh cổng đã được mở rộng ra, đứng ngoài là hai người bận sắc phục phủ quan bên một chiếc kiệu.

Một người là bổ đầu Ngô Huyện Hàn Chí Cao, người kia đường đường là quan tuần phủ đại nhân Chu Lập Kha!

Hàn Chí Cao nói :

- Không được lên tiếng! Các người biết vị đại nhân này không?

Một tên run giọng đáp :

- Chu đại nhân!

Đang đêm hai vị mệnh quan tuần phủ và bổ đầu đại gia quang lâm thì có việc gì tốt lành được chứ?

Ngoài hai người này, phía sau còn có Phó gia ba người gồm Trường Xuân cốc chủ Phó phu nhân và ái nữ Phó Phụng Minh cùng gần trăm tên lính lệ, nha dịch triển khai vây lấy Tôn phủ!

Trác Thiên Uy theo Ngô Thất tiến vào tới thạch cấp thì thấy Ngô Trung Nhất Long đứng trên hành lang.

Trác Thiên Uy bình tĩnh bước lên hết mười dãy thạch cấp, ôm quyền khách khí nói :

- Tôn đại gia! Tại hạ đường đột tới đây có phần mạo muội, mong đại gia mở lượng hải hà...

Có vẻ như Ngô Trung Nhất Long đã quên mất có lần mình đã tới tận Tường An khách điểm nài nỉ vị Trác Thiên Uy này mới chịu nhận lời ở lại Tô Châu trợ giúp mình một tay mới bình yên thoát qua họa nạn, lấy giọng hách dịch hỏi :

- Người tới đây làm gì? Tại hạ có mời người đâu?

Trác Thiên Uy đáp :

- Mời tại hạ cũng đến. Không mời Trác mỗ cũng đến, bất kể các người có vừa ý hay không!

- Người đến làm gì?

- Tới đòi công đạo!

Ngô Trung Nhất Long rung động hỏi :

- Đòi công đạo? Công đạo gì vậy?

Trác Thiên Uy khoát tay nói :

- Người hãy bảo Thần Thủ Thiên Quân ra đây nói chuyện!

Thần Thủ Thiên Quân bước ra ngay hỏi :

- Người tìm ta?

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Đúng. Tìm người.

- Ta nợ người công đạo?

- Không sai! Ta cần đưa người đi!

- Cái gì?

Trác Thiên Uy nhắc lại :

- Ta cần đưa người đi để trả lời về hai vụ công án. Đi!

Thần Thủ Thiên Quân tuy trong lòng phát run nhưng chỉ cười khẩy nói :

- Làm gì trong thiên hạ có chuyện ngược đời như thế?

Trác Thiên Uy trầm giọng hỏi :

- Tào Vĩnh Thái! Người có định đi theo tại hạ hay không?

Địa Hành Tiên Chính Nguyên đạo nhân cũng từ trong đại sảnh lao ra quát :

- Tiểu bối! Người chớ ngông cuồng! Căn cứ vào đâu...

Trác Thiên Uy quát :

- Câm miệng! Chính Nguyên đạo nhân! Ở đây không phải việc của loại đâm thuê chém mướn như người!

Xưa nay chưa từng gặp ai dám vô lễ với Ngũ yêu tiên như thế, huống chi đây chỉ là một thiếu niên miệng còn hôi sữa!

Trong tay cầm một thanh trường kiếm, lão đạo gào to một tiếng vung tay chém xuống đầu Trác Thiên Uy.

Chàng lùi lại nửa bước, chuyển roi sang tay trái, tay phải rút đao ra đối địch, miệng quát :

- Quỷ Khốc Thần Sầu!

Trác Thiên Uy đã hạ quyết tâm nhanh chóng chế ngự địch nên vừa xuất thủ đã sử dụng kỳ chiêu, vận tới mười thành công lực đánh ra làm thanh kiếm của Địa Hành Tiên bị đánh bật lại, người cũng bị chấn lực đẩy lùi ba bước, hổ khẩu tê chồn, thanh trường kiếm cơ hồ tuột khỏi tay...

Trác Thiên Uy không chút lưu tình lao theo quát :

- Lạc Hồn Thiên Phệ!

Choang!

Lại một đao nữa đánh ra, Địa Hành Tiên còn chưa cầm chắc lại thanh kiếm thì bị chém bật khỏi tay bay vút lên không, tiếp đó yêu đạo bị một đao đâm trúng vai phải rên lên một tiếng ngã ngửa ra...

Trác Thiên Uy lùi hai bước xuống khỏi thạch cấp tra đao vào vỏ, chuyển ngọn roi sang tay phải vung lên...

Vút! Vút...

Từ đầu roi phát ra mấy luồng khói nhạt...

Trong đại sảnh bốn năm chục cao thủ ủa ra thì bảy tám tên tiếp nhau vô duyên vô cớ ngã xuống...

Mấy người hốt hoảng la lên :

- Độc Yên! Lùi mau!

Trừ mấy tên bị ngã đã ngất đi, số còn lại chen nhau lùi vào đại sảnh.

Tình hình trở nên náo loạn, một số người lao ra cửa hậu chạy tháo thân.

Trác Thiên Uy chỉ roi tới Thần Thủ Thiên Quân trầm giọng hỏi :

- Tào Vĩnh Thái! Người có chịu đi không?

Thần Thủ Thiên Quân run giọng hỏi :

- Người là... có ý gì?

- Đi theo tại hạ trả lời về hai vụ công án!

- Hai vụ công án nào?

Trác Thiên Uy nhú mày hỏi :

- Người thật không biết?

- Ta không biết vụ công án nào cả!

Trác Thiên Uy nói :

- Tào Vĩnh Thái! Tốt nhất là người xuống đây đối diện với tại hạ giải quyết vụ việc!

Thần Thủ Thiên Quân nghiêng răng bước xuống bậc cấp.

Trác Thiên Uy móc túi lấy ra chiếc ví hoa rất đẹp do Phó Phụng Minh trao cho mấy ngày trước, ném xuống bên chân Thần Thủ Thiên Quân hỏi :

- Người có nhận ra chiếc ví đó không?

Nhìn thấy chiếc ví, mặt Thần Thủ Thiên Quân tái mét, hai chân nhũn đi, cơ hồ đứng không vững.

Trác Thiên Uy nói :

- Lưới trời lồng lộng, thưa mà khó thoát, không sai chứ? Tại hạ tới đây chỉ muốn đưa người đi, hai người sẽ giải quyết riêng với nhau. Thế nhưng người cự tuyệt. Bây giờ cơ hội đó không còn nữa, các hạ!

Chu đại nhân quát :

- Tào Vĩnh Thái! Sao người không nói gì cả?

Thần Thủ Thiên Quân nói :

- Thảo dân... không biết!

- Hắn vừa nói vừa lùi lại...

Chu đại nhân cao giọng :

- Tào Vĩnh Thái! Người chạy không thoát đâu! Hai trăm quân cấm vệ đã vây chặt Tôn phủ. Tất cả các lãnh đội đều được lệnh kẻ nào định tẩu thoát thì được quyền giết không cần xét xử!

Thần Thủ Thiên Quân nói :

- Tại hạ... vô tội. Đại nhân không thể lạm xử. Tại hạ không biết chiếc ví này của ai, chẳng lẽ như thế cũng là phạm pháp?

Chu Lập Khai nói :

- Bỏ quan biết người sẽ nói thế mà!

Rồi quay lại nói :

- Người đâu!

Từ trong kiệu bước ra một trung niên phụ nhân và một thiếu nữ rất mỹ lệ, có Nguyệt Hoa Tiên Tử Lăng Nguyệt Anh hộ giá tiến tới gần Trác Thiên Uy và Thần Thủ Thiên Quân...

Thần Thủ Thiên Quân thấy hai người này, biết sự tình hỏng bét liền quay người phóng chạy.

Trác Thiên Uy vung roi lao theo quát :

- Tào Vĩnh Thái! Người tưởng thoát được sao?

Vút!

Ngọn roi quất trúng vai phải Thần Thủ Thiên Quân giật ngược lại làm hắn ngã nhào xuống.

Chu Lập Khai nhìn hai nữ nhân nói :

- Tam Nương, Hà Cô! Các người hãy xem trong số những người ở đây, ai là vị phú thương Triệu Vô Khải? Nên biết mạng người là trọng, vụ việc liên quan đến vụ hiếp sát và giết người diệt khẩu, giết sạch mười hai nhân mạng Hồ gia ở Trấn Giang. Vì thế hãy nhận người thật chính xác. Các người nên biết chỉ sai người tức mắc tội làm chứng gian, hậu quả sẽ phải thế mạng đấy!

Trung niên phụ nhân Tam Nương chỉ Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái đang lão đảo đứng lên nói :

- Chính là người này!

Trác Thiên Uy dùng ngón roi cuốn chiếc ví thêu lên, nhìn thiếu nữ kiều diễm Hà Cô hỏi :

- Cô nương biết chiếc ví này?

Hà Cô chỉ Thần Thủ Thiên Quân nói :

- Vị này là Triệu Vô Khải Triệu công tử, là khách bao dân nữ hai tháng trước ở Bách Hoa lâu tại Trấn Giang. Dân nữ đã tặng Triệu gia chiếc ví này.

Chu Lập Khai cao giọng hỏi :

- Tào Vĩnh Thái! Người còn gì để nói nữa không?

Tào Vĩnh Thái đáp :

- Tại hạ phủ nhận! Tại hạ không biết bọn nữ lưu ti tiện này... Nhất định chúng liên kết với Trác Thiên Uy nhằm mưu hại thảo dân...

Chu Lập Khai cười nói :

- Người phủ nhận cũng vô ích thôi! Bồn quan sẽ đảm bảo cho người một cuộc phán xử công bằng. Người sẽ được giải tới Trấn Giang. Hồ gia vẫn còn một số người còn sống, họ sẽ nhận ra người. Điểm chủ mà người trú lại đó mười ngày chắc cũng nhận ra người... Người sẽ được xét xử một cách công minh.

Nhân chứng vật chứng có đủ, tội trạng giết hại mười hai mạng người ở Hồ gia thì tử tội là cái chắc. Thần Thủ Thiên Quân lại một lần nữa lao đi, định phi thân nhảy lên nóc nhà chạy trốn...

Vút vút!

Ngón roi lại rít lên, Thần Thủ Thiên Quân lại bị cuốn ngang lưng giật mạnh ngã lăn quay xuống đất, xương sống tưởng chừng muốn gãy, vừa giãy giụa vừa rên la thảm thiết...

Trác Thiên Uy quát :

- Tào Vĩnh Thái đứng dậy! Hảo hán làm hảo hán chịu. Người đừng làm mất mặt những người khác trong giang hồ!

Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái đành phải chống tay khó nhọc đứng lên.

Trác Thiên Uy nói :

- Rất tốt! Bây giờ tại hạ muốn hỏi người việc khác...

Thần Thủ Thiên Quân nghiêng răng hỏi :

- Người... hỏi gì?

Chiếc Kim Quy Phỉ Thúy trong chiếc ví của Hà Cô cho người mà người làm rớt tại hiện trường vụ thảm án là do người lấy được ở đâu, nói mau!

Thần Thủ Thiên Quân nghiêng răng nói :

- Ta đã nói mình không biết...

Vút!

Trác Thiên Uy quát roi xuống giữa mặt Thần Thủ Thiên Quân làm hắn rú lên, quát :

- Tặc nhân Tào Vĩnh Thái! Chuyện này Trác mỗ đã biết rõ, Phiên Giang Đảo Hải Tề Khả Thụy là một tên thuộc hạ của ngươi, khi thấy ta ráo riết điều tra, ngươi sợ lộ hành tung đã ra lệnh cho hắn làm thân với Hách Minh Sơn để đánh lạc mục tiêu, hy vọng mượn tay hắn diệt trừ Trác mỗ, đồng thời các người cũng bớt đi cường địch. Thế nhưng âm mưu hiểm độc đó của ngươi đã thất bại. Tào Vĩnh Thái! Chính ngươi là kẻ cầm đầu vụ trộm sáu mươi bảy viên ngọc ở Nam Kinh hơn nửa năm trước. Số bảo vật đó Trác mỗ định đem ra bán để cứu trợ nạn nhân ở Hán Dương nên nhất định phải truy hồi!

Thần Thủ Thiên Quân chợt điên cuồng gào lên :

- Tiểu cẩu ngươi đừng hòng như nguyên! Ta sẽ đi đầu án nhưng thà lên pháp trường nhận án chém chứ quyết không khai ra chỗ cất giấu châu báu đâu! Ngươi đã nói qua: Hảo hán làm hảo hán chịu, số bảo vật như của ngươi mà ta lấy được là không kể xiết! Hắc hắc! Không bao giờ ta cho ngươi biết kho báu đó được cất giấu ở đâu. Ta phải trừng trị ngươi vì ngươi đã dùng thủ đoạn cấu kết với bọn cẩu quan...

Vút! Vút...

Trác Thiên Uy tiếp tục vung roi quất xuống...

Máu tóe ra, Thần Thủ Thiên Quân đau đớn lẫn lộn nhưng vẫn luôn miệng kêu gào :

- Chu Lập Khai! Ngươi dám lạm quyền làm ngơ cho tiểu cẩu này hành hung...

Phó Phụng Minh kêu lên :

- Thiên ca... thôi đừng...

Trác Thiên Uy vẫn tiếp tục quất roi xuống, cười hắc hắc nói :

- Ngươi cứ yên tâm mà chết đi! Không phải bằng đao mà chính bằng ngọn roi này. Ngươi sẽ bị bóc hết từng mảng thịt, sẽ đổ máu đến giọt cuối cùng mà chết. Nếu ngươi chịu đựng được như lời ngươi vừa nói thì tại hạ rất khâm phục! Thế nhưng ngươi cũng đừng tưởng ta không tra ra được. Bởi vì ngươi còn có đồng bọn, ta sẽ có cách bắt chúng cung khai!

Thần Thủ Thiên Quân đang rên rỉ bỗng ngừng bật, mặt chuyển sang màu tái ngắt, như gan lợn, miệng thở hồng hộc.

Trác Thiên Uy cũng ngừng tay không đánh nữa.

Thần Thủ Thiên Quân chống tay ngồi lên, lê hai đầu gối tới gần Trác Thiên Uy, cúi xuống bàn chân chàng cầu khẩn :

- Thiên Uy! Xin hãy nghĩ đến mối quan hệ thân mật giữa chúng ta mà tha cho huynh đệ đi... Chúng ta sẽ bàn đến điều kiện...

Trác Thiên Uy không ngờ đối phương khuất phục nhanh như thế, thu ngọn roi quấn vào thắt lưng, cúi xuống hỏi :

- Điều kiện gì?

Phó Phụng Minh thấy tình lang mất cảnh giác như vậy thì kêu lên :

- Thiên ca cần thận...

Thần Thủ Thiên Quân nói át đi :

- Số châu báu của ngươi không bán nổi ba vạn lạng bạc đâu. Nhưng huynh đệ sẽ cho ngươi mười vạn lạng, miễn sao...

Trác Thiên Uy nói :

- Ta không cần mười vạn lạng của ngươi!

Không biết Thần Thủ Thiên Quân lấy đâu ra sức lực, bất thần chồm lên, gương mặt chỉ điểm tới các đại huyệt ở tiểu phúc và trước ngực Trác Thiên Uy...

Hắn phản ứng cực kỳ mau lẹ, điểm ngã Trác Thiên Uy xong rút ngay ngọn đao từ thắt lưng Trác Thiên Uy dí vào yết hầu chàng quát vang :

- Kẻ nào dám vào? Ta sẽ thịt tiểu tử này trước...

Hắn vừa nói vừa chỉ đao tới Chu đại nhân, miệng nở nụ cười đắc ý...

Diễn biến xảy ra quá bất ngờ khiến Chu Lập Khai, Hàn Chí Cao, Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa, Lăng Vân Phi Yến. Phó Phụng Minh, Nguyệt Hoa Tiên Tử và những người khác đều choáng váng đứng ngây ra, không biết phản ứng thế nào...

Một trong hai tên vệ sĩ thường đi với Thần Thủ Thiên Quân là Vương lão thất bước lại gần đưa tay tóm lấy uyển mạch Trác Thiên Uy nói :

- Giao hắn cho ta! Cứ rời khỏi đây rồi hãy nói...

Nguyệt Hoa Tiên Tử Lăng Nguyệt Anh chợt kêu lên :

- Bắt lấy! Tên này là Độc Chỉ Ưông Đông!

Thần Thủ Thiên Quân giao Trác Thiên Uy cho Độc Chỉ Ưông Đông lùi lại nói :

- Không được tên nào truy theo! Thái tam gia đi đây! Trước kia chúng ta ra khỏi Tôn phủ mà có người nào dám vọng động thì Trác Thiên Uy sẽ bị giết ngay lập tức!

Độc Chỉ Ưông Đông xốc Trác Thiên Uy lên lưng, có Thần Thủ Thiên Quân hộ vệ một bên, cùng ung dung rời khỏi hiện trường trước sự bất lực của Hàn Chí Cao, Chu Lập Khai, hai trăm tên cấm vệ và mấy người của Trường Xuân cốc...

Hai tên ma đầu Độc Chỉ Ưông Đông và Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái mới đi được bốn năm trượng thì Trác Thiên Uy đang nằm bất động trên lưng Độc Chỉ Ưông Đông đột nhiên cất giọng lạnh lùng nói :

- Các người tưởng thoát được sao?

Trong khi nói, cả hai tay chàng cùng phát lên.

Độc Chỉ Ưông Đông ngã nhào xuống ngay, còn Thần Thủ Thiên Quân định vung đao thì cánh tay phải đã tê dại không nhấc lên được nữa, thanh đao rơi cách xuống đất.

Thần Thủ Thiên Quân đứng ngây ra chốc lát, sau đó trấn tĩnh lại ngay, ý thức được tình hình nghiêm trọng, nhưng Khúc Trì huyết tay phải đã bị điểm, chỉ còn tay trái chưa bị thương tích gì vẫn cứ điên cuồng lao tới Trác Thiên Uy, xuất tuyệt học Thất Sát chỉ điểm ra tới tấp...

Trác Thiên Uy vẫn đứng nguyên không lùi không tránh, thể vững như sơn, môi thấp thoáng nụ cười...

Thấy thần công thất hiệu, Thần Thủ Thiên Quân thất kinh lùi lại nói :

- Người... người...

Trác Thiên Uy cười đáp :

- Ta biết thần thủ của Thần Thủ Thiên Quân người độc bộ võ lâm, không chỉ có ma lực thần kỳ đối với nữ nhân mà còn hàm chứa tuyệt học Cầm Nã Thủ... Hơn nữa Mê Hồn Thuật của người cũng đã được chân truyền! Chỉ tiếc rằng không thắng được Huyền Nguyên Đại Chân Lực của tại hạ...

Nói xong vung roi lên...

Vút! Vút vút...

Lần này chàng xuất thủ không thương tiếc. Ngọn roi quất xuống đầu, mặt, lưng và ngực Thần Thủ Thiên Quân xé rách từng mảng áo, bóc đi từng lớp da thịt làm máu tuôn xối xả...

Thần Thủ Thiên Quân ngã lún xuống vừa lún lộn vừa co người lại để tránh đòn, miệng rên rỉ :

- Trác gia... tha mạng...

Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa bước lại gần, cúi xuống giải khai huyết đạo cho Độc Chỉ Uông Đông cười nhạt nói :

- Không ngờ Uông cầu tặc người lại là tay sai dưới chướng Tào Vĩnh Thái!

Nói xong phóng một cước làm Độc Chỉ Uông Đông bắn xa hai trượng...

Chu đại nhân cũng tới gần ra lệnh :

- Trói hai tên này lại! Giải đi!

Hai tên trong cấm vệ phủ lấy dây gân bò mang theo trói chặt Thần Thủ Thiên Quân và Độc Chỉ Uông Đông lại, đóng gông vào rồi giải đi khỏi Tôn phủ...

* * * * *

Cách Tôn phủ nửa dặm có một xóm dân cư nhỏ chỉ hai ba chục nóc nhà, ở biệt lập trong khu hoang vắng.

Bấy giờ mới cuối canh hai nhưng xóm nhỏ đã tắt đèn đi ngủ từ lâu, có lẽ không ai biết gì về biến cố kinh thiên động địa vừa xảy ra ở Tôn phủ chỉ cách chưa tới một dặm.

Độc Chỉ Uông Đông đã bị trói còn bị cùm, nằm bất động như con heo sắp bị chọc tiết trong bãi cỏ trước thôn. Hắn biết bây giờ việc giải thoát là vô vọng nên cứ nằm im không cựa quậy, chỉ đưa mắt oán độc nhìn Trác Thiên Uy đứng gần đó...

Chàng đều giọng nói :

- Thần Thủ Thiên Quân giết quá nhiều người để diệt khẩu, thủ đoạn phải nói là ác độc, thế nhưng vẫn còn chưa hạ thủ đối với Long Vương Lộ Trường Niên và người...

Độc Chỉ Uông Đông đáp :

- Thần Thủ Thiên Quân không giết Long Vương Lộ Trường Niên và ta là có nguyên nhân...

Trác Thiên Uy nói :

- Nguyên nhân gì?

Long Vương Lộ Trường Niên có tâm phúc cài vào ẩn phục ngay trong Tào phủ nên chỉ cần Thần Thủ Thiên Quân có ý đồ là Long Vương Lộ Trường Niên biết trước đề phòng ngay...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Vậy còn người...

Độc Chỉ Uông Đông đáp :

- Ta thì do nguyên nhân khác...

- Nguyên nhân gì!

Độc Chỉ Uông Đông ngập ngừng một lúc mới trả lời :

- Vì Thần Thủ Thiên Quân biết rõ Độc Chỉ Uông Đông ta là người hết sức đáng tin, không bao giờ bán đứng bằng hữu! Các hạ đừng uống phí tâm cơ tra vấn ta vô ích. Độc thủ Uông Đông này không phải là người tham sinh úy tử, người sẽ không khai thác được gì đâu!

Trác Thiên Uy nói :

- Người nói đúng! Người ta ai cũng phải chết, có gì mà đáng sợ đâu! Tuy nhiên có những cái chết oanh liệt, ai cũng phải khâm phục và tôn trọng, đáng được lưu danh muôn thuở. Còn người là thứ gì để đáng được tôn trọng? Một kẻ tay sai cho một tên tướng cướp, một tên bù nhìn chuyên giết người phóng hỏa khống chế nữ nhân cho Thần Thủ Thiên Quân hăm hiếp! Người chết như thế khác nào một con chó? Thế mà cũng vỗ ngực cho mình là anh hùng sao? Ta sợ rằng khi người lên pháp trường, đao phủ cũng không thèm dùng đao mà để cho dân chúng giẫm lên cái mặt thối của người cho đến khi biến dạng...

Độc Chỉ Uông Đông hừ một tiếng nói :

- Người tưởng có thể dọa ta để bức cung sao?

Trác Thiên Uy đáp :

- Trác mỗ cần gì phải bức cung loại tiểu tặc mặt hạng như ngươi? Ta tin rằng trong tử lao Thần Thủ Thiên Quân sẽ không chịu nổi cực hình mà phun ra tất cả, ngoài ra còn có Long Vương Lộ Trường Niên...

- Vậy ngươi...

- Ngươi cứ yên tâm, ta sẽ biến ngươi thành một thây ma thối rữa, nhưng không để ngươi chết ngay đâu, có thể ngươi chịu đau đớn độ mười ngày trước khi sức cùng lực kiệt...

- Ngươi dám...

Trác Thiên Uy giương chỉ lên, cười hắc hắc đáp :

- Ngươi sẽ thấy ngay bây giờ là ta có dám hay không...

Dứt lời điểm xuống ba chỉ...

Độc Chỉ Ưông Đông giật nảy người lên, bắt đầu lăn lộn...

Thoạt tiên hắn nghĩ rằng cổ sức chịu đựng những cơn đau không phải từ ngoài da thịt mà nhói lên trong xương tủy giống như cả đám kiến chui vào trong đó mà cắn rủa...

Mồ hôi túa ra, miệng thở hồng hộc, Độc Chỉ Ưông Đông cắn chặt môi đến bật máu, mặt biến dạng hẳn trông như mặt quỷ...

Có lẽ trọng tội bị đầy dọa dưới chín tầng địa ngục cũng chịu khổ ải tới mức đó là cùng!

Độc Chỉ Ưông Đông bắt đầu rên rỉ, mỗi lúc một to...

Trác Thiên Uy cười nói :

- Đừng la! Ở đây chỉ có ta và ngươi, không ai nghe thấy đâu!

Độc Chỉ Ưông Đông đã không còn chịu đựng nổi nữa, ý chí bắt đầu suy sụp, cất giọng cầu xin :

- Hãy... dừng tay...

Trác Thiên Uy cười đáp :

- Còn chưa đâu! Các hạ! Đó mới chỉ là màn mở đầu thôi... Còn màn thứ hai, thứ ba nữa... Ta không phải hạng người anh hùng nghĩa hiệp giống như Trường Xuân cốc chủ Phó đại hiệp, nên thủ đoạn gì ta cũng có thể làm... bất chấp quy củ giang hồ!

Độc Chỉ Ưông Đông cảm thấy sống lưng lạnh toát, run giọng hỏi :

- Thế nào là mở đầu? Màn thứ hai, thứ ba là gì?

Mở đầu là Sư Hồn chỉ, còn màn thứ hai là Kiến Nghĩa Đào Tâm, thứ ba là Ngũ Âm Triệt Mạch... Thế nào, lợi hại bằng Độc Chỉ Công của ngươi chứ?

Mồ hôi trán toát ra từng giọt lớn, Độc Chỉ Ưông Đông không còn hồn vía nào nữa, nói không ra hơi :

- Xin thôi! Tại hạ... sẽ cung khai... xin ngươi... nhón tay làm phúc... dừng... hành hạ nữa...

Trác Thiên Uy điểm ra mấy chỉ để giải khai huyết đạo cho Độc Chỉ Ưông Đông nói :

- Như thế mới gọi là thức thời. Bây giờ hãy nói đi! Thần Thủ Thiên Quân đem bảo vật cướp được của ta bán cho người nào? Tổng cộng là sáu mươi bảy viên châu báu, trong đó có Ngọc Bình Phong. Riêng viên bảo ngọc này đã đáng giá mười ngàn lạng hoàng kim...

Độc Chỉ Ưông Đông đáp :

- Thần Thủ Thiên Quân chỉ thu được sáu mươi viên ngọc mà không có Ngọc Bình Phong.

Trác Thiên Uy hừm một tiếng hỏi tiếp :

- Vậy còn sáu viên châu báu khác và Ngọc Bình Phong thì ở đâu? Hắn giao cho ai?

- Cho một nữ đạo sĩ họ Phúc!

Trác Thiên Uy nhíu mày hỏi :

- Một nữ đạo sĩ họ Phúc?

- Chính thế!

- Mụ ta là ai? Trốn ở đâu?

- Tại hạ thật không biết. Nghe nói nữ đạo sĩ đó hết sức giáo hoạt. Chính Thần Thủ Thiên Quân chỉ biết làm theo lệnh mụ ta mà không dám hỏi hành tích.

- Trác hiệu của mụ là gì?

- Linh Hồ.

Trác Thiên Uy à một tiếng nói :

- Hình như ta đã từng nghe nói đến danh hiệu này... nhưng lúc đó ta lầm là Thất Áo Hồ...

Độc Chỉ Ưông Đông nói :

- Thủ thuật hóa trang của Linh Hồ cao minh hơn Thất Áo Hồ nhiều...

Trác Thiên Uy đứng lên nói :

- Linh Hồ Phúc đạo cô... Nhất định là người định lấy bảo vật để mua tại hạ từ tay Tổng Tôn Vọng và tiện tỳ Tổng Nhã Trinh... Không chừng bảo vật đó chính là Ngọc Bình Phong cũng nên! Được! Nhất định ta sẽ tìm được mụ! Còn người thì hãy nhanh chóng cút khỏi đây, đi càng xa càng tốt! Đừng bao giờ để ta gặp lại người nữa!

Nói xong để mặc Độc Chỉ Ưông Đông đứng đó, một mình rời khỏi bãi cỏ hoang vắng phi thân tiến vào bóng đêm.

Độc Chỉ Ưông Đông hít sâu vào mấy hơi điều hòa lại chân khí, nhìn theo bóng Trác Thiên Uy, nghiêng răng nói :

- Tên họ Trác! Ta thề không đội trời chung với ngươi! Xin thề trước trời đất, chỉ cần ta còn sống...

Đột nhiên phía sau vang lên một tiếng ho khan nhỏ...

Độc Chỉ Ưông Đông giật mình quay lại, thấy một bóng đen đang lướt tới gần...

Bóng đen dừng lại cách hắn ba bước, cất giọng thâm trầm nói :

- Ngươi không sống nổi đâu! Nếu ngươi còn sống tiếp thì sẽ có không ít người bị giết hoặc thành người tàn phế, không phải vì ngươi mà bởi vì ngươi sẽ cầu xin một số bằng hữu của mình tới tìm Trác Thiên Uy trả thù... Trác Thiên Uy đã tha mạng cho ngươi, vậy mà không biết ơn lại còn nuôi lòng thù hận... Loại người như ngươi không bằng chó lợn! Ngươi dựa vào đâu mà thề không đội trời chung với Trác Thiên Uy? Hiển nhiên Độc Chỉ Công của ngươi không có ý nghĩa gì, vậy không phải ngươi manh tâm kích ước bằng hữu ngươi đi nộp mạng thì còn cách gì khác nữa? Vậy thì để ngươi sống làm gì?

Độc Chỉ Ưông Đông hốt hoảng kêu lên :

- Bằng hữu! Không phải thế...

Bóng đen nói :

- Tối nay ta trú trong nhà của một bằng hữu ở gần đây, dự định sáng mai sẽ rời Tô Châu. Thế nhưng ta vừa nhận được một tin tức nên không thể đi được...

Độc Chỉ Ưông Đông thờ ơ hỏi :

- Tin tức gì thế?

- Tin tức đó là các người cùng Linh Hồ cầu kết với nhau mua chuộc Phiêu Sa sơn trang, lấy ngàn vàng mời chúng tới đây để đối phó với Trác Thiên Uy...

Độc Chỉ Ôn Đông nói :

- Việc đó can hệ gì đến người!

- Tên Tam thiếu trang chủ Đông Tam Sa ngu xuẩn xuất lĩnh một lũ nô tài không tới đối phó với Trác Thiên Uy mà ngay lần hẹn gặp Linh Hồ đã xuất thủ đánh chúng ta tới tấp, giết chết một lúc mười mấy người...

Độc Chỉ Ôn Đông hỏi :

- Có phải việc đó xảy ra ở Bách Liễu cốc không?

- Không sai!

Độc Chỉ Ôn Đông kêu lên :

- Vậy chẳng lẽ người là tay chân của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào?

Bóng đen đáp :

- Ta là Vô Địch Kim Dao Quách Hưng!

Độc Chỉ Ôn Đông hỏi :

- Vậy các hạ đến đây...

Vô Địch Kim Dao Quách Hưng đáp :

- Trả thù cho những bằng hữu bị người mời Đông Tam Sa đến sát hại, đồng thời tránh cho những người khác khỏi bị người dùng tiền ăn cướp mời đến sát hại Trác Thiên Uy!

Độc Chỉ Ôn Đông hỏi :

- Quách Hưng! Người là bằng hữu của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào, đối với Trác Thiên Uy thù sâu như biển...

Vô Địch Kim Dao đáp :

- Trác Thiên Uy là ân nhân cứu mạng chúng ta!

Độc Chỉ Ôn Đông mở tròn mắt hỏi :

- Cái gì? Trác Thiên Uy là ân nhân cứu mạng các người?

- Không sai! Nếu hôm đó không có Trác Thiên Uy xuất thủ cứu mạng ta, Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng lão ca và mười vị huynh đệ khác đã chết dưới kiếm Đông Tam Sa, Đơn lão lão và Tứ Tượng trận của Phiêu Sa sơn trang rồi!

Độc Chỉ Ôn Đông nói :

- Ta không tin!

- Người không tin cũng đúng thôi, thực ra Trác Thiên Uy xuất thủ không phải là để cứu chúng ta mà chẳng qua vì đó bất bình vì Đông Tam Sa dùng ám khí ám toán Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ nên mới ra tay trừng trị. Cho dù nói thế nào vị đó cũng là ân nhân cứu mạng chúng ta, Vô Địch Kim Dao Quách Hưng này không phải là người vong ân bội nghĩa...

- Vậy người...

- Quách mỗ phải giết người trả thù cho mười tám vị huynh đệ bị giết hại bởi người của Phiêu Sa sơn trang do người và Linh Hồ thỉnh đến! Chịu mệnh đi!

Nói xong vung chưởng đánh ra...

Độc Chỉ Ưông Đông tuy là một nhân vật trong Thiên hạ Thất đại hung nhân, võ công cao hơn Vô Địch Kim Dao nhiều, nhưng vừa bị Sư Hồn chỉ hành hạ đã mất đi bảy tám phần công lực không còn khả năng kháng cự, bị chưởng bắn xa ba trượng, miệng phun một vòi tiền huyết rơi xuống nằm bất động...

* * * * *

Đã có một số người của Tam Tinh minh rút khỏi Tô Châu về lại tổng đàn ở Giang Bắc, nhưng bộ phận đầu não của môn phái này vẫn còn chưa rời khỏi Tô Châu để chỉ huy cuộc hành binh.

Tam Tinh minh lập đại bản doanh mới trong phủ viên lớn, là cơ sở ở Tô Châu cách bến sông hơn một dặm.

Hôm đó sau bữa ăn tối mấy nhân vật đầu não gồm ba vị Minh chủ, Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long, Chức Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên và Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh, Bắc Nhân Đồ Lãm Cồn Long tụ tập trong đại sảnh uống trà.

Trong chiến dịch vừa rồi, Tam Tinh minh bị tổn thất nặng nề, vì thế cả ba vị Minh chủ đều mang khuôn mặt rầu rĩ...

Đang trò chuyện chợt tên cảnh vệ chạy vào báo :

- Khỏi bẩm đại gia! Hứa gia vừa phái người đến báo tin đã gặp được Giả Thất Cô!

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long giật mình nói :

- Vô Tình Giả Thất Cô mất tích từ hôm trước. Hứa gia tìm được ở đâu.

Tên cảnh vệ đáp :

- Thuộc hạ không rõ, người đưa tin chỉ báo Giả Thất Cô đang ở bến sông sắp tới đây.

Chức Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên nói :

- Bốc đại ca, Ngụy Thái là người duy nhất chạy thoát được cuộc tập kích ở Khê Khẩu hôm trước báo rằng kẻ bắt cóc là thuộc hạ của Thất Áo Hồ. Nữ nhân đó hết sức xảo quyệt, quyết không dễ dàng để sống Giả Thất Cô đâu. Chúng ta cẩn thận đề phòng mới được! Tiểu muội nghĩ bên trong có nguy trá gì...

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long gật đầu, nhìn tên cảnh vệ nói :

- Người hãy cho người phòng vệ thật cẩn thận!

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Nói xong lui ra.

Lát sau Vô Tình Giả Thất Cô bước vào sảnh, hướng sang ba vị Minh chủ cúi chào nói :

- Giả Thất Cô tham kiến ba vị Minh chủ!

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long xua tay nói :

- Thất Cô miễn lễ, ngồi xuống đi! Vừa rồi kẻ bắt cóc ngươi là ai? Làm sao mà thoát ra được?

Vô Tình Giả Thất Cô đáp :

- Đó là âm mưu của Linh Hồ Phúc Chân Chân!

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long nhíu mày hỏi :

- Linh Hồ Phúc Chân Chân? Vì sao thị lại hạ thủ đối với chúng ta?

Vô Tình Giả Thất Cô đáp :

- Yêu nữ đó biết tin bốn Minh bị Trác Thiên Uy thuyết phục rời khỏi Tô Châu thì vô cùng tức giận, vì thế coi chúng ta như thù địch. Chỉ sợ Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương cũng đã bị Phúc Chân Chân bắt giữ. Thuộc hạ may thoát được độc thủ là nhờ thị bắt chuyển tin đến cho đại gia...

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long hỏi :

- Linh Hồ muốn cảnh cáo chúng ta? Chuyển tin gì vậy?
- Thị yêu cầu bốn Minh đừng rời khỏi Tô Châu, huy động nhân lực trợ giúp thị đối phó với Trác Thiên Uy. Thị sẽ trả thù lao hai vạn lạng. Nếu chúng ta không chấp thuận thì sẽ dốc toàn lực đối phó với bốn Minh.

19. Chương 19: Tội Độc Phụ Nhân Tâm

Nhị gia Chúc Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên cười khẩy nói :

- Mượn đao giết người! Yêu phụ đó quả là thâm độc! Không phải thị cần chúng ta đối phó với Trác Thiên Uy mà muốn chúng ta nộp mạng dưới đao tên họ Trác. Thất Cồ!

- Có thuộc hạ!

- Linh Hồ bảo người chuyển lời xong thì quay lại báo tin hồi âm phải không?

- Vâng...

- Người không cần quay lại nữa!

- Nhị gia...

Chúc Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên nói :

- Người của bốn Minh chuẩn bị rút khỏi Tô Châu, không dính dáng đến bất cứ chuyện gì ở đây nữa!

Vô Tình Giả Thất Cô nhìn Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long nói :

- Đại gia, Lê Thiên Hương chắc đang nằm trong tay Linh Hồ, chẳng lẽ chúng ta không quan tâm đến việc sống chết của Lê muội?

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long trầm giọng đáp :

- Bốn Minh sẽ dốc toàn lực giải cứu cô ấy.

Vô Tình Giả Thất Cô nói :

- Hình như Linh Hồ Phúc Chân Chân đã liên kết với Phiêu Sa sơn trang. Bọn này đã phái một lực lượng do Tam thiếu trang chủ Đông Tam Sa xuất lĩnh tới đây, nghe nói chúng đã tiêu diệt một lượng lớn người của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào ở Bách Liễu cốc. Liệu chúng ta có địch nổi không?

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long đáp :

- Việc đó ta đã biết, Tại Bách Liễu cốc Đông Tam Sa đã bị Trác Thiên Uy đánh tan tác, tên Tam thiếu trang chủ may mắn thoát mạng, nhưng bọn thủ hạ đều bị giết... Nếu Linh Hồ dám khiêu chiến với chúng ta, bốn Minh sẽ tiết lộ sự thật về thị cho Trác Thiên Uy biết, nếu cần chúng ta sẽ còn hợp tác với Trác Thiên Uy nữa. Hậu quả thế nào tất yêu nữ đó có thể dễ dàng đoán ra.

Vô Tình Giả Thất Cô hỏi :

- Đại gia, chỉ sợ đó không phải là hành động sáng suốt...

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long đáp :

- Đối địch với Trác Thiên Uy mới là hành động không sáng suốt. Thất Cồ! Người đừng làm thuyết khách cho hồ ly tinh đó! Hãy đi tìm phòng mà nghỉ ngơi đi! Việc đó để chúng ta từ từ thương lượng rồi quyết định!

- Đại gia...

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long nghiêm giọng hỏi :

- Thất Cô! Người sao thế? Vừa rồi người mang đi sáu người, nhưng chỉ một mình Ngụy Thái thoát nạn, Linh Hồ dám hạ độc thủ tuyệt tình đối với người của bốn Minh như thế, làm sao người không biết phân biệt địch nhân, bằng hữu mà còn thuyết phục chúng ta nghe lệnh hần?

Nhị gia Chúc Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên tiếp lời :

- Giả Thất Cô! Nếu giả sử người không chạy thoát được về đây, tất tình hình đã khác đi, đúng không? Linh Hồ Phúc Chân Chân có âm mưu gì, khả năng người có biết đôi chút...

Vô Tình Giả Thất Cô run giọng nói :

- Nhị gia...

Chúc Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên trầm giọng :

- Hãy tường thuật rõ quá trình bị bắt, trường hợp chúng hiệp bức người thế nào nói nghe xem, không được giấu giếm một lời nào!

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh đứng bật lên nói to :

- Nó không phải là Giả Thất Cô!

Bắc Nhân Đồ Lãm Cổn Long nghe nói rút phất kiếm ra.

Nhưng Vô Tình Giả Thất Cô nhanh hơn phi thân lao ra ngoài sảnh, trước khi biến vào bóng đêm còn nói vọng lại :

- Nếu các người không chịu hợp tác thì sẽ vĩnh viễn hối hận đấy!

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh và Bắc Nhân Đồ Lãm Cổn Long định đuổi theo thì Chúc Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên ngăn lại nói :

- Đó chính là Linh Hồ Phúc Chân Chân, khinh công yêu phụ đó đã luyện đến mức xuất thần nhập hóa, không đuổi theo kịp thị đâu!

Bắc Nhân Đồ Lãm Cổn Long nhìn Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long hỏi :

- Đại gia, việc này nên ứng phó thế nào?

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long hỏi :

- Lãm huynh có thể tìm được Trác Thiên Uy không?

Bắc Nhân Đồ đáp :

- Trác Thiên Uy vẫn trú ở Tường An khách điểm!

Trác Thiên Uy đã tỏ rõ thiện chí với chúng ta. Phải hợp tác với y, phiên Lãm huynh tới Tường An khách điểm một chuyến kể lại tường tận sự việc vừa xảy ra.

Bắc Nhân Đồ cung kính :

- Huynh đệ tuân lệnh.

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long tiếp lời :

- Đồng thời nói thêm rằng bốn Minh sẽ ngầm tương trợ y và ra sức cứu giải Thất Ảo Hồ Lê Thiên Hương đang ở trong tay Linh Hồ, nên tạm thời chưa rút khỏi Tô Châu.

Bắc Nhân Đồ gật đầu :

- Huynh đệ nhớ rồi!

Nói xong từ biệt ba vị Minh chủ rời khỏi sảnh đường...

Thối đời vẫn thế, vội vàng thường làm hỏng việc!

Quái chiêu vừa rồi của Linh Hồ Phúc Chân Chân chẳng những không lừa được Tam Tinh minh mà còn kích giận ba vị Minh chủ, khiến họ trở mặt hợp tác với Trác Thiên Uy.

Đúng là một nước cờ sai là thua toàn cuộc!

* * * * *

Tuần phủ Chu Lập Khai là một vị quan thanh liêm và rất nhiệt tâm trong công việc hiềm hoi trong hàng ngũ quan trường, ngay sau khi rời Tôn phủ liền tới nha phủ của vị bổ đầu Hàn Chí Cao nghỉ lại, chờ sáng hôm sau sẽ áp giải Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái tới Trấn Giang tìm thêm nhân chứng vật chứng để tiến hành xử án.

Sau khi Trác Thiên Uy được Chu đại nhân đồng ý cho đưa Độc Chỉ Ưông Đông đi, mấy người của Trường Xuân cốc cùng Nguyệt Hoa Tiên Tử Lăng Nguyệt Anh chờ lâu không thấy quay lại nên Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa đề nghị tới Phong Kiều khách điểm nghỉ lại chờ để mai sẽ đi tìm chàng.

Đoàn người gồm Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa, Lăng Vân Phi Yến Nam Cung Ngọc Phó phu nhân, Phó Phụng Minh, Bùi Tuyên Văn, hai vị thiếu niên là nội đệ đệ của Phó Hoa là Phó Lôi và Phó Đình, ngoài ra còn thêm Nguyệt Hoa Tiên Tử Lăng Nguyệt Anh cũng nhập bọn.

Vì Nguyệt Hoa Tiên Tử là bằng hữu của Trác Thiên Uy nên tuy Phó Phụng Minh có lòng ghen nhưng Trường Xuân cốc chủ vẫn coi như người một nhà.

Họ mới rời Tôn phủ không lâu thì thấy hai người xách hai ngọn đèn lồng bám theo.

Trường Xuân cốc chủ kéo thê tử lùi lại đi đoạn hậu, để cho năm người trẻ tuổi đi trước.

Lăng Vân Phi Yến cười hỏi :

- Ban đêm người ta xách đèn đi để nhận đường là chuyện thường, có gì đáng ngờ hay sao?

Trường Xuân cốc chủ đáp :

- Dù sao thì ban đêm không nên để bọn trẻ mạo hiểm.

Hai người xách đèn lồng gồm một trung niên phụ nhân trang phục theo kiểu thôn quê và một thiếu niên còn trẻ ăn bận kiểu thư sinh.

Lăng Vân Phi Yến đi chậm lại, chờ hai người kia đến gần, cười hỏi :

- Hai vị bám theo chúng ta lâu như vậy có mệt không?

Trung niên phụ nhân nói :

- Tránh ra!

Nói xong bước sấn lên...

Lăng Vân Phi Yến định đuổi theo thì thiếu niên thư sinh lao tới, vươn trảo chụp tới vai...

Trường Xuân cốc chủ tới gần quát :

- Bằng hữu! Làm gì mà động thủ động cước với nữ nhân như vậy? Đại trượng phu nam tử hán ai lại làm thế bao giờ?

Vừa nói vừa phất nhẹ tay tạo ra một luồng kinh lực đẩy thiếu niên thư sinh lùi lại.

Thấy Lăng Vân Phi Yến đuổi theo mình, trung niên phụ nhân xẵng giọng nói :

- Các người tự cho mình là anh hùng hiệp nghĩa, vậy nên tuân theo quy củ giang hồ, sao lại cho tay vào việc của bốn môn?

Lăng Vân Phi Yến nhíu mày hỏi :

- Chúng ta nhúng tay vào việc của người?

- Các người cưỡng bức người của bốn môn như thế là nghĩa lý gì?

Lăng Vân Phi Yến đành giọng hỏi :

- Này! Người nói năng cho cẩn thận! Chúng ta cưỡng bức ai?

Trung niên thiếu phụ chỉ tay tới mấy cô nương đi phía trước nói :

- Chẳng lẽ đó đều là người của Trường Xuân cốc các người?

Bấy giờ Phó Phụng Minh, Bùi Tuyên Văn, Nguyệt Hoa Tiên Tử Lăng Nguyệt Anh, Phó Đình và Phó Lôi nghe tiếng ồn ào đều quay lại.

Nguyệt Hoa Tiên Tử chăm chú nhìn trung niên phụ nhân một lúc rồi chợt kêu lên :

- Người là... Ui chao! Vô Tình Giả Thất Cô! Thuật hóa trang của người bây giờ còn cao minh hơn trước nữa!

Trường Xuân cốc chủ nghe nói thế biết Vô Tình Giả Thất Cô là người của Tam Tinh minh nên lùi lại không can dự vào.

Thiếu niên thư sinh thì lạnh lùng hừ một tiếng.

Vô Tình Giả Thất Cô cười khanh khách nói :

- Quá khen! Quá khen...

Nguyệt Hoa Tiên Tử hỏi :

- Giả Thất Cô đến tìm tôi?

- Không phải ta tìm người mà là nhị gia cho tìm.

- Tìm tôi làm gì?

- Cứ theo bọn ta đến gặp nhị gia thì sẽ biết!

Trường Xuân cốc chủ bước lại gần, ho lên một tiếng nói :

- Giả Thất Cô! Lăng cô nương đã không còn là người của Tam Tinh minh nữa, người biết chưa? Chúc Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên muốn tìm thì cứ bảo cô ta đến Phong Kiều khách điểm mà tìm!

Vô Tình Giả Thất Cô lạnh lùng đáp :

- Phó đại hiệp! Đây là việc giữa chúng ta, đại hiệp không nên can dự vào!

Phó Hoa đáp :

- Sao lại không? Việc này đối với chúng ta rất có quan hệ!

- Quan hệ gì?

- Hiện giờ tình hình Tô Châu rất hỗn loạn, cao thủ hắc đạo thừa cơ xuất thủ ám toán thường xuyên. Lăng cô nương võ công có hạn, khó lòng tự bảo vệ mình. Vì thế lão phu không thể để cô ta gặp nguy hiểm.

Vô Tình Giả Thất Cô nhìn Nguyệt Hoa Tiên Tử nói :

- Lăng Nguyệt Anh! Người có định đi theo chúng ta không?

Nguyệt Hoa Tiên Tử đáp :

- Thất Cô, tôi thấy việc đó là không cần thiết! Có chuyện gì, xin nhị gia cứ đến Phong Kiều khách điểm sai bảo...

Vô Tình Giả Thất Cô tức giận nói :

- Người dám?

Lăng Vân Phi Yến cười nói :

- Giả Thất Cô! Người định uy hiếp Lăng Nguyệt Anh sao? Nào! Ta dẫn người tới Phong Kiều khách điểm, có gì cứ tới đó bàn!

Nói xong bước lên cầm tay Nguyệt Hoa Tiên Tử kéo đi...

Thiếu niên thư sinh chồm theo, vờn chảo chớp lấy uyển mạch Phó phu nhân, nhưng dường như bà ta đã liệu trước nên buông Nguyệt Hoa Tiên Tử ra, quay lại điểm tới một chỗ.

Trung niên hán tử không ngờ đối phương phản ứng thần tốc như vậy, đành vội đưa cây đèn lồng lên đỡ...

Choang!

Cây đèn lồng bị chỉ lực điểm vỡ tan.

Thiếu niên thư sinh vút đèn đi, phi thân lao vào đêm tối.

Lăng Vân Phi Yến ngạc nhiên nói :

- Ta thi triển tuyệt chiêu Thất Tinh Liên Châu Chỉ mà tên tiểu tặc vẫn chạy thoát được, không ngờ Tam Tinh minh có cao thủ lợi hại như thế... Giả Thất Cô...

Nhưng lúc đó Vô Tình Giả Thất Cô cũng đã thừa cơ lộn xộn chuồn mất...

Trường Xuân cốc chủ nói :

- Tiểu tử kia luyện thành khinh công thượng hạng Ngư Long Phản Hải. Xưa nay lão phu chưa nghe ai nói trong Tam Tinh minh có nhân tài như thế, Lăng cô nương, người biết thanh niên nhân kia là ai không?

Nguyệt Hoa Tiên Tử lắc đầu đáp :

- Diệt nữ không biết hần...

Phó Hoa nói :

- Nếu vậy hần là cao thủ mới gia nhập hoặc vừa được Tam Tinh minh mời đến... Sau này các người phải thật cẩn thận với tên này mới được... Đạn Chỉ Thần Công của hần có thể dễ thương đối thủ xa tới tám chín thước.

Lăng Vân Phi Yến tiếp lời :

- Chỉ sợ Vô Tình Giả Thất Cô không phải là đi tìm Lăng cô nương như thị nói đâu. Vừa rồi thiếu niên kia bất thần tập kích ta, vừa mới xuất thủ đã thi triển chiêu thức rất tàn độc. Không loại trừ khả năng hần định xuất kỳ bất ý ám toán ta để uy bức mọi người đáp ứng điều kiện nào đó. Chúng ta đã dám tới tìm chúng ta lần này chưa thành công quyết không chịu dừng tay đâu.

Trường Xuân cốc chủ nói :

- Không sai! Thủ đoạn bọn này ác độc khó lường. Chúng ta phải ra sức đề phòng mới được! Lão phu đoán chúng không chế chúng ta để bức hiếp Trác Thiên Uy. Hừ! Lão phu cần tìm Tam Tinh minh để lý luận với chúng!

Cách đó mấy chục trượng, dưới một tán cây tối tăm Vô Tình Giả Thất Cô và thiếu niên thư sinh đưa mắt dõi theo bảy người tiến vào Phong Kiều khách điểm!

Thiếu niên thư sinh nói :

- Lăng Vân Phi Yến quả nhiên danh bất hư truyền, xứng đáng là một trong Võ lâm Tứ nữ kiệt! Kiểu này muốn tập kích thì không có nhiều hy vọng thành công đâu.

Vô Tình Giả Thất Cô hừ một tiếng nói :

- Tuyệt học của Phiêu Sa sơn trang chẳng lẽ không bằng được Trường Xuân cốc?

Thiếu niên thư sinh đáp :

- Lê cô nương! Tốt nhất là người tự biết một chút. Chọc giận ta đối với người không có lợi gì đâu. Hừ?

Hóa ra nữ nhân kia không phải Vô Tình Giả Thất Cô mà là Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương hóa trang, còn thiếu niên thư sinh không phải ai khác, chính là Tam thiếu trang chủ Phiêu Sa sơn trang Đông Tam Sa.

* * * * *

Trác Thiên Uy trở về Tường An khách điểm thì đã cuối canh ba.

Phòng bên hoàn toàn vắng lặng, hiển nhiên Nguyệt Hoa Tiên Tử còn chưa trở về, Trác Thiên Uy rất yên tâm vì thiếu nữ này đã được Trường Xuân cốc chủ chiếu cố nên không có gì phải lo lắng.

Chàng để nguyên y phục ngã lưng xuống giường, nhưng chưa kịp khép mắt đã nghe tiếng người gõ nhẹ ngoài cửa.

Trác Thiên Uy bật dậy mang giày vào hỏi :

- Ai thế?

- Lão hủ Lãm Cồn Long đây!

Trác Thiên Uy nhú mày tự hỏi :

- Khuya thế này lão ta tìm mình có việc gì?

Nghĩ vậy nhưng chân vẫn bước tới thấp đèn mở cửa.

Bắc Nhân Đồ Lãm Cồn Long bước vào hỏi :

- Trác thiếu hiệp không trách lão hủ mạo muội tới đây làm phiền chứ?

Trác Thiên Uy đáp :

- Không có gì. Tại hạ còn chưa ngủ Lãm tiên bối tìm tại hạ khuya thế này tất có việc gì quan trọng?

Bắc Nhân Đồ đáp :

- Quả thật lão hủ có tin tức quan trọng cần phụng cáo...

- Mời tiên bối ngồi uống trà nói chuyện!

Nói xong bước đến pha trà mời khách.

Vừa nhấp xong một ngụm trà, Bắc Nhân Đồ nói ngay :

- Lão hủ được Thiên Vũ Tinh Bốc lão đại phái đến báo tin...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Chẳng hay tin gì vậy?

- Thứ nhất... Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương của bốn Minh đã bị bức hiếp...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Kẻ bức hiếp Lê cô nương là ai?

- Là Linh Hồ Phúc Chân Chân, một dâm phụ rất say mê trên châu bảo vật và nam nhân tuần tú.

- Còn việc thứ hai là gì!

- Thứ hai là bốn Minh hy vọng hợp tác với Trác lão đệ đối phó với Linh Hồ!

* * * * *

Ở phía bắc Tô Châu cách bảy tám dặm có một trang viện đã điêu tàn gọi là Nhật Khang viên.

Diện tích Nhật Khang viên rất lớn, kiến trúc cũng rất đồ sộ, có lẽ chủ nhân ngày xưa là một phú gia đại nội hoặc vị mệnh quan nào đó, nhưng có lẽ hậu nhân toàn là hạng phá gia chi tử nên tu bổ thì ít, tàn phá thì nhiều nên ngày nay Nhật Khang viên trở thành hoang tàn, ngoại trừ tòa lầu lớn Vĩnh Xuân lầu ra, trong

viện chẳng còn ngôi nhà nào còn nguyên vẹn, không phải là hành lang sạt lở thì tường xiêu mái đổ. Thủy tạ, giả sơn cỏ dại ngút ngàn trở thành sào huyệt của các loài chồn cáo, cảnh tượng hết sức thê lương.

Sau cuộc tấn công thảm khốc vào Tống gia ở Thạch Cổ thôn, Linh Hồ Phúc Chân Chân chuyển đại bản doanh từ Thiên Khánh quán về đây. Vĩnh Xuân lâu trở thành nơi du hí hưởng lạc của bọn gian phu dâm phụ.

Trong Nhật Khang viên vẫn còn có chủ nhân, kể cả gia nhân nô bộc tổng cộng mười bốn mươi lăm người bị bọn bá chiếm gom lại ở một góc tây viện và bị canh giữ rất nghiêm mật, không cho ra ngoài một bước, chẳng khác gì tù phạm.

Đương nhiên ngoại nhân không ai được phép đột nhập vào đây.

Từ chỗ một phế viện, Nhật Khang viên bỗng chốc biến thành cấm địa.

Thần Thủ Thiên Quân Tào Vinh Thái bị sa lưới pháp luật khiến đồng phạm của hắn thu mình lại là điều dễ hiểu.

Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương giả mạo Vô Tình Giả Thất Cô và Tam thiếu trang chủ Phiêu Sa sơn trang Đông Tam Sa tập kích Lăng Vân Phi Yến Phó phu nhân bị thất bại cũng lập tức rút về đây.

Đương nhiên Linh Hồ Phúc Chân Chân là nhân vật giáo hoạt nhất trong Võ lâm Tứ đại mỹ nhân cũng có mặt ở Nhật Khang viên.

Vĩnh Xuân lâu có ba tầng, trong có đủ đại sảnh phòng trà và các khu giải trí, nơi du hí và hành lạc. Ngay cả ban ngày mà bước vào đây cũng rất dễ lạc đường.

Linh Hồ chiếm một gian mật thất ở tầng ba, bên cạnh có hoa sảnh khá lớn tụ tập được cả trăm người, nhưng vẫn không mất đi sự kín đáo yên tĩnh.

Trong mật thất và hoa sảnh mọi thứ đồ đạc đều được tân trang lại, từ thảm trải cho đến trướng gấm màn nhung cho đến bàn ghế giường tủ, tất cả đều là loại thượng hảo hạng mới được mua về.

Trong hoa sảnh Linh Hồ Phúc Chân Chân trong bộ đạo y màu xanh rộng thùng thình ngồi trên chiếc thái sư y sau bàn, còn Tam thiếu trang chủ Đông Tam Sa cùng Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương vẫn hóa trang Vô Tình Giả Thất Cô ngồi trên tấm nệm trải nhung giữa sân.

Thất Áo Hồ ngược nhìn Phúc Chân Chân rầu giọng hỏi :

- Nguyệt Hoa Tiên Tử Lăng Nguyệt Anh được Trường Xuân cốc chủ Phó lão thất phu và Lăng Vân Phi Yến Nam Cung Ngọc bảo hộ rất chặt chẽ. Muốn bắt được thị không phải là chuyện dễ dàng. Tam thiếu trang chủ đã xuất thủ định khống chế Lăng Vân Phi Yến để tiêu diệt bắt Lăng Nguyệt Anh nhưng đã thất bại. Chỉ e...

Linh Hồ Phúc Chân Chân nói :

- Thua keo này thì tiếp tục bày keo khác. Chỉ có bắt được Lăng Nguyệt Anh thì mới giết được tiểu tặc kia.

Đông Tam Sa vốn mê tín vũ lực, lên tiếng hỏi :

- Chân Chân, vì sao chúng ta không tập trung toàn lực tập kích giết hắn đi? Lực lượng chúng ta hùng hậu như thế kia mà?

Linh Hồ Phúc Chân Chân lắc đầu đáp :

- Bấy nhiêu là chưa đủ. Mấy ngày tới bằng hữu của chúng ta hãy còn tiếp tục đến nữa.

Chờ khi mọi người tới đã mới bàn đến kế hoạch đó.

Đông Tam Sa hỏi :

- Vậy bây giờ...

Linh Hồ lạnh lùng trả lời :

- Trước mắt vẫn chiếu theo kế hoạch cũ mà hành động, bắt cho được Lăng Nguyệt Anh đã!

- Thế nhưng...

Linh Hồ xua tay nói :

- Không như gì cả! Đó là việc nhất định phải làm!

Thị đưa cao tay vỗ ba tiếng hướng ra cửa gọi :

- Tiểu Phương!

Một tên thanh y từ nữ đầy cửa bước vào tới trước Linh Hồ cúi đầu nói :

- Tiểu thư sai bảo tiểu tỳ điều gì?

Linh Hồ ra lệnh :

- Đi dẫn Giả Thất Cô tới đây!

Tiểu Phương cúi người đáp :

- Tiểu tỳ tuân lệnh!

Nói xong lùi ra.

Lát sau, Vô Tình Giả Thất Cô được Tiểu Phương giải vào hoa sảnh.

Đông Tam Sa vô cùng kinh ngạc, hết nhìn Giả Thất Cô lại nhìn Thất Ảo Hồ Lê Thiên Hương, cả dung mạo giọng nói dáng vóc và cử chỉ của hai người không khác nhau chút nào!

Hắn hoảng hốt nói :

- Chân Chân! Ở đây có một người là Giả Thất Cô thật sao? Rốt cuộc ai là thật, ai là giả?

Thất Ảo Hồ cười khanh khách đáp :

- Muội là Thất Ảo Hồ Lê Thiên Hương, đương nhiên không phải Vô Tình Giả Thất Cô rồi!

Vô Tình Giả Thất Cô lúc này không có tí son phấn nào, biến thành một nữ nhân vừa già vừa xấu, mặt đầy nếp nhăn.

Linh Hồ cười nói :

- Không chỉ Lê tiểu muội mà ta cũng có thể hóa trang thành Giả Thất Cô, có khi còn giống hơn nữa. Đông huynh có tin không?

Thất Ảo Hồ khiêm tốn nói :

- Thuật hóa trang của Phúc đại thư còn cao minh hơn tiểu muội nhiều! Đó chính là nguyên nhân mà tiểu muội đồng ý hợp tác. Không ai muốn cộng đồng làm ăn với một kẻ bất tài để chuốc lấy bại vong!

Đông Tam Sa cất lời tán thưởng :

- Cao minh! Cao minh! Kiểu này thì khả năng hai tên hồ ly tinh các ngươi rất dễ làm cho vô lâm thất điên bát đảo! Ta đã hiểu ra vì sao mà các ngươi muốn bắt Nguyệt Hoa Tiên Tử tới đây rồi. Quả là tuyệt chiêu!

Linh Hồ chỉ vào một chiếc ghế đầu ra hiệu cho Vô Tình Giả Thất Cô ngồi xuống nói :

- Thất Cô! Ta đã tới gặp Tam Tinh nhưng Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long đã cự tuyệt hợp tác. Chẳng những chúng không cần thù lao mà còn biểu thị sẽ hợp tác với Trác Thiên Uy. Thật đáng hận!

Vô Tình Giả Thất Cô cười nhạt đáp :

- Đó là điều đương nhiên! Các người cũng quá rõ rằng không ai đủ khả năng đối phó với Trác Thiên Uy mà!

Linh Hồ hỏi :

- Chỉ một mình ngươi thì không cho là như thế đúng không?

- Quả thật ngày trước lão thân có nghĩ vậy, vì thế mới đề nghị Thất Ảo Hồ hợp tác.

- Vì sao bây giờ ngươi nghĩ khác?
- Vì bây giờ lão nhân đã hiểu ra Trác Thiên Uy là bất khả chiến bại!
- Nghe nói trong Tam Tinh minh thì người đầu tiên đề xướng và người kiên trì ý kiến đối đầu với Trác Thiên Uy chính là ngươi?
- Không sai! Vì thế tại hạ chủ trương hợp tác với các ngươi.

Linh Hồ nói :

- Vì sao bây giờ ngươi không chịu hợp tác với ta?

Vô Tình Giả Thất Cô đáp :

- Phúc Chân Chân! Ngươi cho người ám toán và bức bách ta. Lão thân không thể hợp tác với kẻ bức hại mình!

Linh Hồ trầm giọng nói :

- Muốn hay không ngươi cũng phải hợp tác!

Vô Tình Giả Thất Cô mặt rầu đanh nói :

- Trừ phi ngươi giết ta ngoài ra không làm được gì đâu? So với Trác Thiên Uy thì sự sỉ nhục của ngươi đối với ta còn cao hơn hẳn gấp trăm lần!

Linh Hồ nói :

- Để đối phó với những kẻ có tổ chức nghiêm mật như ngươi, nếu không có biện pháp quyết liệt thì làm sao bức ngươi từ bỏ Tam Tinh minh mà trung thành với ta được? Chỉ khi Tam Tinh minh coi ngươi là phản đồ...

Vô Tình Giả Thất Cô nói :

- Phúc Chân Chân! Ngươi sai rồi! Những người giống như ta chỉ có ân huệ thì mới thu phục được mà thôi. Cường chế chỉ tăng thêm lòng thù hận!

Linh Hồ nói :

- Ta không giết ngươi. Hãy coi đó là một ân huệ! Bây giờ lại cho ngươi một cơ hội nữa...
- Cơ hội gì?
- Ngươi hãy đi tìm Nguyệt Hoa Tiên Tử bắt về đây! Ngươi và nó ngày xưa từng hợp tác rất chặt chẽ mà! Hiện giờ nó đã thành nhân tình của Trác Thiên Uy. Có Nguyệt Hoa Tiên Tử tham gia, hy vọng thành công sẽ rất lớn...

Vô Tình Giả Thất Cô cự tuyệt :

- Lão thân không đi đâu!

Linh Hồ nghiêng răng nói :

- Ta đã nhẫn nhịn ngươi lên tới cực hạn rồi, đừng bức ta thêm nữa. Rốt cuộc là ngươi có chịu đi không!
- Ta đã nói không là không!

Linh Hồ ra lệnh cho Tiểu Phương :

- Mang nó ra ngoài! Chặt đầu mười ngón tay nó đi!

Vô Tình Giả Thất Cô nói :

- Đừng nói chặt ngón tay mà dù có chặt đầu Vô Tình Giả Thất Cô ta cũng không khuất phục!

Chờ Tiểu Phương dẫn Vô Tình Giả Thất Cô ra ngoài xong, Thất Ảo Hồ Lê Thiên Hương nói :

- Phúc đại thư! Nếu giết Giả Thất Cô đi, đại thư sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội đàm phán với Tam Tinh minh đâu.

Linh Hồ liền thay đổi ý kiến, hướng ra cửa gọi :

- Tiểu Phương!

- Có tiểu tỳ!

- Mệnh lệnh thay đổi. Dem giam Giả Thất Cô vào thủy lao!

- Tiểu tỳ tuân lệnh!

Linh Hồ nói :

- Tình cảnh này ta phải đi bắt Nguyệt Hoa Tiên Tử mới được...

Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương nói :

- Phúc đại thư, nó đi cùng Trường Xuân cốc chủ, đại thư đừng xem thường bọn chúng.

Linh Hồ hỏi :

- Không có Trác Thiên Uy đi cùng sao?

- Không có, Trác Thiên Uy mang Độc Chỉ Uông Đông đi nơi khác... Đại thư hãy nhẫn nại một chút, chờ Nguyệt Hoa Tiên Tử về bên Trác Thiên Uy. Nha đầu đó đã động tình trước tiểu tử kia rồi. Hiện xung quanh Phó Hoa có tới năm người nữa, ngoài thê tử Lăng Vân Phi Yến ra còn nhi tử, nghĩa tử và hai tên nội diệt, tất cả võ công đều rất cao. Muốn cướp Nguyệt Hoa Tiên Tử từ tay chúng chẳng những khó thực hiện mà còn rất nguy hiểm!

Linh Hồ nhíu mày hỏi :

- Vậy ý Lê tiểu muội thế nào?

- Trác Thiên Uy tuổi trẻ ngông cuồng, tu dưỡng có hạn. Hắn không phải là người tâm cơ, kinh nghiệm không có, tiếp cận hắn sẽ dễ dàng hơn.

Linh Hồ gật đầu nói :

- Được, ta sẽ chờ. Ta sẽ ẩn phục bên Trác Thiên Uy, nhất định sẽ tìm được cơ hội.

* * * * *

Sau một đêm ở Phong Kiều khách điểm bình yên vô sự, sáng hôm sau Hàn Chí Cao đến tìm Trường Xuân cốc chủ nhờ hộ giá hai nhân chứng tới Trấn Giang.

Vì Trường Xuân cốc chủ là người bí mật đưa Tam Nương và Hà Cô tới Tô Châu, bây giờ rất nhiều khả năng sẽ bị đồng đảng của Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái tập kích diệt khẩu nên Trường Xuân cốc chủ không thể thoái thác.

Nguyệt Hoa Tiên Tử Lăng Nguyệt Anh cũng mong muốn tới Tường An khách điểm tụ hội với Trác Thiên Uy nên Lăng Vân Phi Yến cùng Phó Phụng Minh, Bùi Tuyên Văn và hai vị nội diệt của Trường Xuân cốc chủ phải đưa đi.

Trời vừa sáng chưa lâu bảy người đã rời Phong Kiều khách điểm lên đường.

Đi chừng nửa dặm Trường Xuân cốc chủ theo Hàn Chí Cao rẽ sang đường khác tới nha phủ, còn lại sáu người tiếp tục đi thẳng tới Tường An khách điểm...

Đi ngang qua một tòa thính lâu, tiếng cười hô hố làm cả mấy người cùng nhìn vào, thấy một lão nhân mặt mũi hung ác ngồi ngay trước hòn giả sơn, trong lòng lão ta là một kỹ nữ áo quần xộc xệch. Lão nhân vừa sờ soạng khắp người cô ta vừa cười dâm dăng.

Phó Phụng Minh, Bùi Tuyên Văn và Nguyệt Hoa Tiên Tử mặt đỏ bừng, vội rảo bước đi nhanh qua khỏi thanh lâu.

Đi chừng vài chục trượng chợt nghe Lãng Vân Phi Yến lẩm bẩm :

- Làm sao tên ma đầu đó cũng tới đây chứ?

Phó Phụng Minh hỏi :

- Mẹ nói là tên dân tộc ngồi trước hòn giả sơn phải không?

- Không sai!

- Hẳn là ai vậy?

- Lôi Thần Hương Vô Cực.

Nguyệt Hoa Tiên Tử hỏi :

- Nam Cung bá mẫu! Lão dân tộc đó là một tên trong Tam Tà Thần phải không?

Lãng Vân Phi Yến gật đầu :

- Không sai! Hàn Băng chương và Thiết Tự công của hắn động bộ vô lâm, ít người đương nổi... Nhưng tên ma đầu này ở tận Đại Ba sơn làm sao đột nhiên xuất hiện ở đây chứ?

Phó Phụng Minh nói :

- Có thể kẻ nào đó mời đến trợ giúp như Hách Minh Sơn hoặc Tôn Chính vừa rồi...

Lãng Vân Phi Yến lắc đầu :

- Ở Tô Châu có ai đủ tư cách mời được hắn?

Nguyệt Hoa Tiên Tử nói :

- Trong giang hồ ai cũng biết Lôi Thần Hương Vô Cực tham sắc như mạng, thấy tiền thì sáng mắt ra... Hạng người đó rất dễ mua chuộc, chỉ cần có tiền có gái, nói thêm vài câu là dắt mũi được thôi.

Phó Phụng Minh hỏi :

- Lãng thư thư đã từng nghe Tam Tinh minh bàn đến chuyện mời Lôi Thần Hương Vô Cực tới trợ lực không?

Nguyệt Hoa Tiên Tử lắc đầu :

- Không nghe nói đến... Mà ba vị Minh chủ sợ khơi dậy lòng căm thù của giang hồ vô lâm nên cũng không muốn liên hệ với hạng ma đầu đầy tội ác như Lôi Thần Hương Vô Cực đâu!

Bùi Tuyên Văn nói :

- Hay là Hách Minh Sơn. Mà cũng rất có thể là Ngô Trung Nhất Long... Bọn này sở trường dẫn sói rước hùm, không ngần ngại mua chuộc bất cứ tên cùng hung cực ác nào đâu!

Lãng Vân Phi Yến nhún đôi mày liễu nói :

- Tuyên nhi! Mẹ lo rằng tên ác tặc đó là tới đây để đối phó với Trường Xuân cốc chúng ta. Tam Tà Thần đều có ác cảm với các nhân vật bạch đạo, từ khi chúng dương danh lập phái đều chuyên đối phó với bằng hữu bạch đạo chúng ta, cứ thắng được một cao thủ là uy danh cao thêm một bậc, vì thế chúng...

Phó Phụng Minh hỏi :

- Tên nào dám khiêu chiến với cha chứ?

Lãng Vân Phi Yến thở dài đáp :

- Vì sao chúng không dám? Cha người có thể làm gì được chúng nào? Những nhân vật bạch đạo hành hiệp trượng nghĩa như cha người thì làm gì cũng đường đường chính chính, truy hung cũng phải có nhân chứng vật chứng đầy đủ, hành động thường bị quy củ vô lâm ước thúc, không giống như Trác Thiên Uy hề thấy kẻ nào có ý làm hại mình là xuất thủ giết ngay!

Bà ta cười khỏ nói thêm :

- Vì thế Trác Thiên Uy không thích gì những nhân vật bạch đạo...

Nhắc đến Trác Thiên Uy cả Nguyệt Hoa Tiên Tử lẫn Phó Phụng Minh đều im lặng, mỗi người theo đuổi một tâm sự riêng...

Ý nghĩ Nguyệt Hoa Tiên Tử lập tức bay về bên Trác Thiên Uy...

Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương đã nói không sai, Nguyệt Hoa Tiên Tử đã động tình đối với thiếu niên tài hoa tuần tú đó.

Cô ta nằm mộng cũng không ngờ từ chỗ mình buộc phải theo lệnh hành sự đi ám toán Trác Thiên Uy, rồi cuộc chàng không chỉ tha thứ cho mình mà còn giúp mình thoát ra khỏi Tam Tinh minh mà tự bản thân cô ta không thể thoát ra được.

Theo cách nghĩ của Nguyệt Hoa Tiên Tử thì điều đó chứng tỏ Trác Thiên Uy quan tâm đến mình.

Giữa nam cô nữ quả thì từ chỗ tâm đầu ý hợp dẫn đến ái tình là một cự li rất ngắn, mà cô ta nhận thấy mình với Trác Thiên Uy thì tâm đầu ý hợp là có thừa!

Trác Thiên Uy thì khôi bân, về nhân phẩm đạo đức và tài năng thì đó không chỉ là người tình trong mộng của riêng cô ta, mà còn là hạng nam nhân lý tưởng của mọi nữ nhân khác!

Chắc hẳn Trác Thiên Uy đã yêu mình, Nguyệt Hoa Tiên Tử mừng đến phát cuồng, tin rằng mình là người hạnh phúc nhất thế gian!

Tuy nhiên cô ta cũng biết Phó Phụng Minh là tình địch đáng sợ, nhưng cô ta không bận tâm lắm.

Không phải vì Phó Phụng Minh không đẹp hơn mình mà chỉ vì một lý do đơn giản Phó Phụng Minh là nhân vật bạch đạo, điều đó không hợp khẩu vị Trác Thiên Uy!

* * * * *

Trong lúc đó thì Trác Thiên Uy đi ra phố vừa mới trở về Tường An khách điếm.

Chàng vừa mua bổ sung ấm khí, bây giờ tổng cộng có tới hai mươi thanh liễu diệp đao.

Khi Lăng Vân Phi Yến và hai nữ dẫn Nguyệt Hoa Tiên Tử đến thì thấy Trác Thiên Uy đang xếp liễu diệp đao vào túi hộ sườn, cười nói :

- Trác thế huynh! Người xử trí Độc Chỉ Ưông Đông thế nào rồi? Chu tuần phủ rất sợ người tha hân, không được hài lòng lắm mà phải bấm bụng nhường cho người đấy.

Trác Thiên Uy đáp :

- Tiểu diệp đã phá chỉ công của hân rồi, sau này không còn làm hại được ai nữa đâu! Phó phu nhân... còn việc liên quan đến Thần Thủ Thiên Quân, tiểu diệp rất lấy làm hổ thẹn!

Lăng Vân Phi Yến nhú mày hỏi :

- Sao thế huynh lại nói thế?

Trác Thiên Uy đỏ mặt đáp :

- Tiểu diệp nhận ra mình chỉ là một tên hữu dũng vô mưu, trong lúc đó Phó đại thúc làm việc gì cũng có tính toán chuẩn bị kỹ lưỡng, mang cả nhân chứng tới hiện trường! Hung thủ không sao chối cãi tội danh được! Tiểu diệp khâm phục vô cùng!

Lăng Vân Phi Yến nói :

- Nếu không có người đột phá toàn cục thì Cốc chủ dù có chuẩn bị kỹ lưỡng cũng bằng không thôi! Trác hiền diệp! Người vẫn tiếp tục truy Hồi 3? vật bị mất chứ gì?

- Vâng!

- Hiền diệp có biết kẻ đồng mưu với Thần Thủ Thiên Quân là ai không?

Trác Thiên Uy đáp :

- Độc Chỉ Ưông Đông đã khai ra Linh Hồ Phúc Chân Chân.

Lăng Vân Phi Yến nói :

- Hãy cho ta một thời gian, ta sẽ đi tìm Phúc Chân Chân đàm phán, xét cả tình hình này thì nên biết cách duy nhất để tránh đổ máu là phải đem vật quy hoàn cho nguyên chủ.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Phó phu nhân biết mục ta không?

Lăng Vân Phi Yến lắc đầu :

- Không biết.

Trác Thiên Uy nhún mày nói :

- Vậy phu nhân...

- Lão thân có thể chiếu theo quy củ giang hồ để tìm người. Đương nhiên phải được sự ủy nhiệm của người.

Trác Thiên Uy lắc đầu nói :

- Phu nhân! Làm thế không ổn đâu! Nếu mục ta đồng ý hoàn trả vật cho nguyên chủ thì vừa rồi đã không gây ra nhiều phong ba như vậy...

Lăng Vân Phi Yến nói :

- Hiền điệt cứ để lão thân thử một lần xem!

Trác Thiên Uy miễn cưỡng nói :

- Thôi cũng được. Điệt nhi dám phiền phu nhân!

- Lão thân rất lấy làm vinh hạnh. Hiền điệt có điều kiện gì không?

- Chỉ là truy Hồi 3? vật, đặc biệt là Ngọc Bình Phong, ngoài ra không có điều kiện gì khác!

- Như thế là quá nhân hậu rồi. Linh Hồ nên biết lấy làm mãn ý.

Trác Thiên Uy nói :

- Phu nhân, thời gian ba ngày có đủ không?

Lăng Vân Phi Yến gật đầu :

- Thôi được, ba ngày, có thành công không ba ngày sau sẽ có tin.

- Tiểu điệt xin cảm kích trước...

Lăng Vân Phi Yến nói :

- Thuyền chúng ta vẫn đỗ bến Phong Kiều. Nếu gặp chuyện gì bất trắc thì xin hãy đến đó thương lượng. Phụng nhi sẽ đảm nhận việc truyền tin, mong hiền điệt thay ta chiếu cố nó! Tệ phu đã đi với Chu đại nhân hộ giá nhân chứng tới Trấn Giang nên không tới đây được, khi nào rảnh sẽ tìm người nói chuyện.

Bà ta nhìn sang Nguyệt Hoa Tiên Tử nói :

- Lăng cô nương, hiện tại ở Tô Châu còn nhiều hung hiểm, Vô Tình Giả Thát Cô có ý đồ gì tạm thời chúng ta chưa biết rõ. Để tránh những chuyện phiền phức, cô nương hãy đặc biệt cẩn thận và đừng xa rời Trác hiền điệt quá...

Nguyệt Hoa Tiên Tử đáp :

- Đa tạ bá mẫu đã quan hoài, điệt nữ xin hết sức cẩn thận.

Lăng Vân Phi Yến gật đầu :

- Vậy thì tốt, Trác hiền điệt, Lăng cô nương tạm biệt!

Phó Phụng Minh mắt rớm lệ nói :

- Thiên Uy! Muội đi đây!

Tiền Lăng Vân Phi Yến, Phó Phụng Minh và Bùi Tuyên Văn đi xong. Trác Thiên Uy dẫn Nguyệt Hoa Tiên Tử về phòng cô ta bên cạnh nghỉ ngơi, còn dặn thêm một câu :

- Đây là tường gạch, có khả năng truyền âm rất tốt. Nếu gặp biến cố gì thì cứ gõ hai tiếng, tại hạ sẽ sang ngay.

Nguyệt Hoa Tiên Tử đáp :

- Thiên Uy! Muội không gặp biến cố gì đâu. Chỉ mong huynh hãy chú ý đề phòng.

Trác Thiên Uy cười đáp :

- Tại hạ chính đang chờ chúng đến mà! Phó phu nhân thất bại là chuyện tất nhiên. Loại người như Linh Hồ quyết không dễ dàng thuyết phục được bằng lời đâu!

Nguyệt Hoa Tiên Tử hỏi :

- Vậy Thiên ca định hành động thế nào?

- Săn cáo!

- Săn cáo?

- Không sai! Mà không phải chỉ săn một con đâu! Hiện Thất Áo Hồ đã rơi vào tay Linh Hồ, vì thế có tới hai con hồ ly tinh! Hai con cáo này liên kết với nhau sẽ trở nên vô cùng lợi hại! Nhưng mà ta sẽ không thua chúng đâu! Ta cũng đã bắt đầu thiết lập cạm bẫy rồi. Đương nhiên đây là cuộc chiến một mất một còn, địch sống ta chết, ta sẽ không chút lưu tình!

Tới đó chợt nói :

- Lăng cô nương, cô có bao giờ nghĩ đến chuyện về lại cố hương không?

Nguyệt Hoa Tiên Tử vốn rất tự tin là mình đã chinh phục được trái tim thiếu niên tài hoa và tuấn tú này, nhưng nghe cách xưng hô của chàng, đặc biệt nghe chàng gợi ý câu này cô ta tỏ ra thất vọng nói :

- Thiên ca... Huynh không muốn muội ở bên cạnh huynh sao?

Trác Thiên Uy lúng túng đáp :

- Việc này...

Nguyệt Hoa Tiên Tử tha thiết nói :

- Muội chưa có ý định trở về cố hương. Việc huynh còn chưa xong, có thể muội giúp được huynh chút gì đó... Áo Ảnh Thuật của Thất Áo Hồ rất lợi hại, nhưng muội có hiểu đôi chút. Có muội ở bên huynh ít ra thì phải kiêng kỵ một đôi phần. Huynh đừng đuổi muội đi. Thiên Uy!

Thấy cô ta thiết tha như vậy, chàng không khỏi cảm động nói :

- Ta đã nhờ Trường Xuân cốc chủ chiêu cố đến cô nương, chờ vị đó quay về, họ sẽ đưa cô nương bình an rời khỏi Tô Châu.

Nguyệt Hoa Tiên Tử lắc đầu nói :

- Muội không cần. Muội nhất định phải theo huynh! Bất chấp huynh có yêu muội hay không...

Trác Thiên Uy xua tay nói :

- Thôi được! Thôi được! Thực ra ta cũng không yên tâm để muội đi. Bây giờ muội nghỉ đi! Trưa mai chúng ta hãy tới Vọng Giang lâu gần Hàn San tự uống vài chén trong khi chờ tin tức Phó phu nhân, ba ngày tới ta muốn nghỉ ngơi cho thoải mái đầu óc một chút để tỉnh táo đối phó với Linh Hồ. Tạm biệt.

Nói xong trở về phòng mình.

Một đêm vừa qua bình yên không gặp biến cố gì.

Trời vừa sáng chưa lâu, Trác Thiên Uy đã thức dậy, chàng nhanh chóng rửa mặt mũi rồi đeo binh khí vào, kiểm tra cẩn thận các loại ám khí đeo ở túi hộ sườn.

Có người gõ cửa, tiếng tên tiểu nhị gọi vào :

- Khách quan, tiểu nhân mang trà đến đây!

Trác Thiên Uy rút một cây liễu điệp đao thu vào tay áo nói :

- Vào đi!

Tên tiểu nhị bước vào dọn trà ra rồi thu dọn cốc chén, cười nói :

- Hôm nay trời rất đẹp phải không? Khách quan sao không ra ngoài chơi. Thời tiết này mà tới Thái Hồ du ngoạn thì rất tuyệt!

Trác Thiên Uy đáp :

- Ta có thời gian rồi đâu mà tới Thái Hồ du ngoạn? Nhưng ăn trưa xong sẽ tới Vọng Giang lâu chơi... mà cũng có thể đến Cuồng Hồ Khâu...

Tên tiểu nhị tỏ ý khuyến khích :

- Đúng đúng! Cuồng Hồ Khâu cũng rất đẹp! Nơi đó gần thành, đi về thuận tiện.

Đột nhiên hần nháy mắt ra hiệu, lấy trong túi ra một mảnh giấy để lên bàn rồi thấp giọng nói :

- Có người nhờ chuyển cho ngài... Khách quan còn muốn dặn gì nữa không?

Trác Thiên Uy đáp :

- Cảm ơn! Cần gì ta sẽ gọi.

Tên tiểu nhị bước ra ngoài, tiện tay khép cửa lại.

Trác Thiên Uy lập tức cầm mảnh giấy mà hần vừa để lên bàn mở ra xem, thấy trên giấy viết :

- “Ở Nhật Khang viên phía bắc thành cách bảy trăm dặm tụ tập khá đông người giang hồ rất đáng khả nghi. Người vẫn tiếp tục đến nữa”.

Trác Thiên Uy đọc thêm một lần nhớ kỹ nội dung rồi để giữa lòng bàn tay, vận công bóp nát tờ giấy thành tro vụn, mặt chợt hiện sát cơ nghiêng răng nói :

- Chúng đến rồi! Giết người vẫn không làm chúng sợ, lần này cứ giết một trăm người xem còn tên nào dám đến nữa không. Hừ?

Lại có tiếng bước chân.

Trước phòng là hành lang, dãy chàng ở còn nhiều phòng trọ khác, người đi lại là chuyện thường, ngoài ra bọn tiểu nhị cũng thường qua lại...

Nhưng Trác Thiên Uy phát hiện ra tiếng bước chân rất nhẹ, hơn nữa đối phương dừng lại ngay trước phòng mình, lập tức vận công đề phòng, bụng nghĩ thầm :

- Tên này to gan, dám đứng ngay trước cửa...

Chàng cố giữ trấn định, tay nắm chặt ngọn liễu điệp đao nhưng vẫn ngồi điềm nhiên uống trà, ngưng thần nghe ngóng động tĩnh.

Giữa thanh thiên bạch nhật, kẻ nghe lén không thể đứng lâu trước phòng người khác, không biết hần sẽ làm gì tiếp đây!

Đột nhiên chàng trông thấy có một làn khói nhạt từ ngoài cửa bay vào phòng...

Một ý nghĩ thoáng nhanh qua đầu :

- Độc Yên! Phải bắt sống tên thích khách này!

Chàng lặng lẽ bước tới gần cửa, phong bế hô hấp rồi bắt thần mở toang cửa phòng...

Một bóng người màu xám vội ném một cái ống đồng trong tay thẳng vào mặt Trác Thiên Uy rồi lao ra sân...

Chàng vung tay đánh rơi chiếc ống xuống đất, rồi lao theo tên thích khách...

Tên này thân pháp tỏ ra rất cao minh, nhảy ngay lên mái nhà, Trác Thiên Uy vừa nhảy lên thì hắn đã lao ra tường viện nhảy xuống con hẻm bên hông khách điếm...

Trác Thiên Uy vừa ra tới đỉnh tường nhìn xuống thì bóng màu xám của tên thích khách đã chạy gần tới phố chính, chuẩn bị hòa vào dòng người đông đúc...

Chàng vẫn chưa chịu từ tâm, nghiêng rặng lao theo...

* * * * *

Vì tình thế quá cấp bách nên Trác Thiên Uy không kịp báo tin cho Nguyệt Hoa Tiên Tử trú ngay phòng bên cạnh.

Cô ta đáng lúi húi thu xếp hành lý trên giường, chuẩn bị cho chuyến du ngoạn tình tứ ở Hàn San tự sắp tới mà không biết đại họa đang giáng xuống đầu.

Nghe tiếng động Nguyệt Hoa Tiên Tử quay lại, bỗng dờ người ra khi thấy Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương không biết từ lúc nào đang đứng bên bàn, bên cạnh còn có Vô Tình Giả Thất Cô với bộ mặt hầm hầm tức giận...

Nguyệt Hoa Tiên Tử đứng cạnh giường, bấy giờ có muốn gõ vào tường làm hiệu cho Trác Thiên Uy cũng không kịp.

Hơn nữa Thất Áo Hồ dường như đọc được ý nghĩ của đối phương, nói chặn trước :

- Trác Thiên Uy không còn ở phòng bên nữa đâu! Hắn đã bị chúng ta cho người dụ đi rồi. Người tốt nhất là đừng làm những chuyện ngu ngốc. Dù có gào võ hòng cũng không gọi được Trác Thiên Uy quay lại đâu!

Nguyệt Hoa Tiên Tử sờ tay vào chuôi kiếm đeo trên lưng, nghiêng rặng nói :

- Các người... muốn làm gì? Ta đã thoát ly khỏi Tam Tinh minh. Rốt cuộc các người...

Thất Áo Hồ cười đáp :

- Lặng tiểu muội! Đừng nói bằng giọng tuyệt tình như thế! Cứ cho muội không phải người của Tam Tinh minh, thì ta không còn là người phụ trách nữa! Nhưng còn tình nghĩa vẫn còn. Phải thế không?

Thị ung dung ngồi xuống ghế nói tiếp :

- Ta cũng đã ly khai khỏi Tam Tinh minh rồi. Muội không cần đề phòng ta nữa!

Nguyệt Hoa Tiên Tử cầm chắc chuôi kiếm, vận công sẵn sàng xuất thủ nói :

- Tôi cũng có nghe qua chuyện của Lê thư. Theo lời bằng hữu trong minh tiết lộ thì thư thư đã bị Linh Hồ bắt. Ba vị Minh chủ đang nghĩ cách giải cứu. Xin thư thư hãy quay về tìm nhị gia Chúc Nữ Tinh, đừng để Linh Hồ lợi dụng...

Thất Áo Hồ lạnh lùng ngắt lời :

- Đa tạ lời khuyên! Đồng thời ta cũng muốn khuyên người một câu...

- Khuyên câu gì?

- Lúc đầu người đã không nhiệt tâm lắm trong việc phối hợp với ta và Giả Thất Cô để đối phó với Trác Thiên Uy, để cho kế hoạch thất bại. Việc đó người không thể chối bỏ trách nhiệm.

Nguyệt Hoa Tiên Tử đáp :

- Lê thư nói thế là không công bằng! Lần ở Hưng Long điểm tiểu muội đã bị thương, đã có người của chúng ta bắt Trác Thiên Uy mang đi, làm sao lại quy trách nhiệm cho tiểu muội được? Trước đây Lê thư không hề nói thế, làm sao bây giờ...

- Trước đây là trước đây, bây giờ là bây giờ! Ta chỉ lấy sự luận sự mà thôi! Ở lâu mới biết lòng người. Bây giờ người đi theo Trác Thiên Uy, như thế đủ thấy ngay từ trước lòng người đã thuộc về hắc, làm sao mà có thể xuất thủ thành công được?

- Lê thư...

- Người không cần bao biện nữa! Sự thật là sự thật! Bây giờ ta đã hợp tác với Linh Hồ Phúc đại thư, vậy nên cần người đốc lực hiệp trợ. Hy vọng người hiểu ra sự tình...

- Tôi cự tuyệt! Tôi không thể nghe theo mệnh lệnh...

- Ta không ra lệnh cho người mà muốn chỉ cho người con đường sáng thôi.

- Không có...

- Đừng ngắt lời. Hãy nghe ta nói đã, Trác Thiên Uy không thể là người tình lữ tốt của người đâu! Hắc quá ngông cuồng và quá trẻ, cũng quá tự phụ. Nói cho người biết, hạng trẻ ranh tự vỗ ngực xưng anh hùng như hắc sẽ không thể sống lâu được! Chỉ trong vòng nửa tháng ở Tô Châu mà hắc đã giết không ít người! Từ đó mà gây nên vô số cường địch, hầu như hắc đang đối đầu với toàn thiên hạ vô lâm! Sớm muộn gì rồi bằng hữu giang hồ cũng chôn vùi hắc thôi. Trước đây Linh Hồ Phúc đại thư còn chưa tập trung nhân lực đầy đủ nên mới để cho Trác Thiên Uy hoành hành bá đạo. Bây giờ thì bằng hữu của đại thư đang lục tục kéo đến đây, tất cả đều là những nhân vật lừng danh thiên hạ, Lăng tiểu muội cứ nghĩ thử xem... hắc có bao nhiêu hy vọng sống sót?

Nguyệt Hoa Tiên Tử nghiêng răng nói :

- Người... Người đừng uy hiếp ta! Người...

- Ta cần gì uy hiếp người? Chúng ta đã từng là thư muội kia mà? Trước đây muội rất tín nhiệm ta, hy vọng lần này người cũng nhận ra lẽ phải...

- Trác Thiên Uy là công tử phú gia, số bảo vật mà hắc bị mất đáng giá hàng chục vạn lạng. Nghe nói chỉ riêng viên Ngọc Bình Phong đã được định giá vài vạn lạng hoàng kim. Vì thế hắc luôn tiêu pha xa xỉ, chơi bời trác táng, có phù hợp với người không?

- Mặt khác hạng công tử phú gia như hắc đòi hỏi rất cao. Còn người lại đã ở Tam Tinh minh không ít thời gian. Có ai tin hạng nữ nhân giang hồ như chúng ta còn giữ được tấm thân trinh bạch?

- Lăng tiểu muội! Hãy nhận thức cho đầy đủ mọi vấn đề! Bất cứ phương diện nào người và Trác Thiên Uy đều không hợp đâu!

Nguyệt Hoa Tiên Tử đáp :

- Ta không thể nghe những lời vu khống đó!

- Muội biết rõ tất cả những lời ta nói đều là thật mà! Vì sao không thừa nhận chứ?

Vô Tình Giả Thát Cô chen lời :

- Lăng tiểu muội! Nếu người từ chối hợp tác chúng ta đành phải giết người. Ít ra là đem hủy bộ mặt xinh đẹp của người để người không dám lộ mặt nhìn người!

Nguyệt Hoa Tiên Tử biết sắc nói :

- Người... người...

Vô Tình Giả Thát Cô nói tiếp :

- Hơn nữa theo ý Phúc đại thư thì sau khi hủy dung sẽ giao người cho bọn thủy tặc ở Thái Hồ.

Soạt!

Nguyệt Hoa Tiên Tử rút phất trường kiếm ra khỏi vỏ...

Thất Áo Hồ hừ một tiếng nói :

- To gan!

Đồng thời gương chỉ điểm ra.

Một đạo chỉ phong cực mạnh và hết sức chuẩn xác điểm trúng ngay Chương Môn huyết dưới sườn phải Nguyệt Hoa Tiên Tử, làm cô ta không tài nào tránh kịp...

Keng!

Thanh kiếm rời khỏi tay rơi xuống nền nhà.

Vô Tình Giả Thất Cô ung dung cúi xuống nhặt lấy.

Nguyệt Hoa Tiên Tử đã bị điểm huyết đạo nhưng vẫn còn nói được, kêu lên :

- Người không phải là Giả Thất Cô!

Vô Tình Giả Thất Cô cười đáp :

- Nhân lực người khá đầy! Không sai, ta là Phúc Chân Chân. Bây giờ ta sẽ đưa người giao cho bọn thủy tặc ở Thái Hồ. Người đừng oán ta, đó là do người tự chuốc lấy khổ đau. Linh Hồ Phúc Chân Chân không bao giờ dung tình đối với kẻ nào dám phản kháng mình!

Thị nói xong liền điểm ra mấy chỉ trúng các yếu huyết Trung Cực, Khí Hải, Kỳ Môn khiến Nguyệt Hoa Tiên Tử ngã xuống ngay, toàn thân không cựa được nữa...

Linh Hồ Phúc Chân Chân cười nham hiểm nói :

- Bây giờ người đã thành người tàn phế rồi, thậm chí đấu với một tên tiểu phu cũng không lại, bọn thủy tặc ở Thái Hồ thấy một cô nương xinh đẹp như người ắt sẽ ăn sống nuốt tươi ngay! Nhưng hy vọng người cầu ông trời phù hộ độ trì sao cho gặp một tên đầu lĩnh nào đó biết thương hoa tiếc ngọc, lấy người làm vợ để tránh mấy chục tên lang sói hiếp dâm hội đồng!

Bình bình bình.

Cửa phòng bất thần bị đánh bật tung. Hai tên đại hán mặt mũi dữ dằn sấn sổ bước vào.

Một tên đặt hai viên ngọc phỉ thúy lên bàn nói :

- Đây là lễ vật, chúng ta một tay giao tiền, một tay nhận người, như thế được chứ?

Linh Hồ gạt đầu nói :

- Được. Dương Thất bây giờ cô nương xinh đẹp đó là sở hữu của các người.

Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương chợt đưa tay ngăn lại nói :

- Khoan đã! Phúc đại thư...

Linh Hồ nhíu mày hỏi :

- Lê tiểu muội! Người còn có việc gì nữa?

Thất Áo Hồ nói :

- Phúc đại thư, tôi và Lăng tiểu muội vẫn còn tình thư muội...

Linh Hồ nhíu mày hỏi :

- Ý người là...

Thất Áo Hồ nói :

- Xin đại thư cho Lăng tiểu muội một cơ hội nữa...

Linh Hồ đáp :

- Nó đã bị Trác Thiên Uy làm cho mê muội đi rồi! Sẽ không chịu tiếp thu cơ hội của chúng ta đâu. Đừng làm mất thời gian nữa!

Thất Áo Hồ nói :

- Xin để muội nói lại lần nữa xem!

Tên đại Hán Dương Thất trừng mắt nhìn Thất Áo Hồ hỏi :

- Lê cô nương. Người làm thế là có ý gì? Phá hoại cuộc mua bán của người ta là trời tru đất diệt! Người bức hạo hán Thái Hồ chúng ta xuất thủ cướp người hay sao?

Thất Áo Hồ nổi giận quát :

- Người làm gì mà hung thế? Phúc đại thư còn chưa nhận lễ vật của các người kia mà?

Dương Thất đành giọng :

- Phúc cô nương đã nói người là của chúng ta. Vậy chúng ta nhất định cần đưa người đi! Người là cái thá gì mà định chọc ngoáy vào quản nhân sự!

Thất Áo Hồ hừ một tiếng nói :

- Người thử bắt người xem!

Linh Hồ lên tiếng giảng hòa :

- Thôi thôi! Trước tiên cần nghe ý kiến Lê tiểu muội thế nào đã...

Thất Áo Hồ cúi xuống bên Nguyệt Hoa Tiên Tử nói :

- Lăng tiểu muội hãy nói đi! Đồng ý hợp tác với thư thư đi! Chẳng lẽ người muốn rơi vào tay bọn... người của Thái Hồ?

Nguyệt Hoa Tiên Tử không phải là người kiên định, càng không xứng là nữ nhân trinh liệt. Cô ta có thể bỏ mất trinh tiết, nhưng đối với bọn sài lang cuồng bạo này, rơi vào tay chúng thì lấy gì đảm bảo sẽ không mất mạng?

Chỉ thoáng chốc tình cảm đối với Trác Thiên Uy hoàn toàn biến khỏi đầu óc, thị thở dài nói :

- Thôi được! Tôi xin theo ý hai vị!

Thất Áo Hồ mừng hóm nói :

- Vậy là quá tốt! Phúc đại thư! Bảo chúng đi đi! Hãy tới thanh lâu khác mà mua nữ nhân, với hai viên ngọc phỉ thúy chắc không có tú bà nào từ chối đâu!

20. Chương 20: Hồ Yến Đối Đầu

Trác Thiên Uy trúng kế diệu hổ ly sơn, sau nửa canh giờ truy đuổi tên thích khách không có kết quả, chàng đành thất thểu quay về Tường An khách điểm.

Chàng không vào phòng mình ngay mà trước tiên gõ cửa phòng Nguyệt Hoa Tiên Tử :

Tiếng Nguyệt Hoa Tiên Tử hỏi vọng ra :

- Ai thế?

- Là ta, Trác Thiên Uy đây! Vừa rồi có người đột nhập dùng độc yên định ám toán nhưng ta đuổi theo không kịp... Cô nương chuẩn bị xong rồi chứ?

Nguyệt Hoa Tiên Tử mở cửa bước ra, nhoẻn miệng cười hỏi :

- Thiên Uy, chuẩn bị gì thế?

- Cô nương quên chúng ta đã thỏa thuận đến Vọng Giang lâu du ngoạn rồi sao?

Nguyệt Hoa Tiên Tử à một tiếng nói :

- Vậy thì đi!

- Đừng quên mang theo binh khí! Đề phòng địch nhân ám toán...

Nửa canh giờ sau hai người đã ngồi ở lan can Vọng Giang lâu gần Hàn San tự uống rượu, ngắm cảnh trời mây sông nước...

Lần trước hai người đến Vọng Giang lâu này thì bị Ma Tăng, Khuyết Đạo xuất thủ đột kích, suýt xảy ra án mạng.

Đa số bọn tiểu nhị ở đây vẫn chưa quên Trác Thiên Uy, có nhà kinh doanh nào muốn tiếp đón vị khách hung hãn mà nửa tháng qua làm náo động cả thành Tô Châu như thế?

Bây giờ hai vị cao thủ giang hồ này lại đến, ai dám chắc sẽ không xảy ra một vụ náo loạn khác?

Quả không sai! Hai người vừa an tọa thì dưới lầu bước vào hai tốp người mang đao kiếm...

Một trong hai tốp này gồm ba tên hán tử cao lớn vạm vỡ, đầu beo lưng gấu, mặt mũi dữ dằn, tốp kia chỉ có một đôi nam nữ, cả hai đều trẻ tuổi thanh tú, nam nhân dáng vóc và trang phục kiểu thư sinh, chừng hai bốn hai lăm tuổi, vóc người thanh mảnh như nữ nhân, còn thiếu nữ thì mới mười chín hai mươi tuổi, tuy không phải là giai nhân tuyệt sắc nhưng cũng rất mỹ lệ.

Hai tốp người này tiếp nhau lên lầu xong cùng tiến ra lan can chiếm ngay hai bàn hai bên Trác Thiên Uy và Nguyệt Hoa Tiên Tử chặn hai người này không cho đi qua.

Rượu được vài tuần Nguyệt Hoa Tiên Tử bảo tên tiểu nhị mang thêm bình rót ra hai chén, cười tình tứ đưa mắt long lanh nhìn chàng nói :

- Thiên Uy! Hôm nay thiếp cũng uống vài chén. Rất hiếm có được một ngày du nhàn thế này...

- Nào! Nâng chén! Thiên Uy! Thiếp chúc chàng sớm truy hồi lại vật để rời bỏ chốn thị phi này...

Trác Thiên Uy cũng bưng chén lên nói :

- Cảm ơn cô nương. Hy vọng được như thế... Ta không thích xông vào giữa rừng đao núi kiếm làm gì, nhưng cũng không cần tránh nó. Tất cả bọn người tham lam đang tụ tập tới Tô Châu hoạch định âm mưu ám toán ta. Chúng sẽ thấy sẽ phải trả giá đắt đến thế nào!

Nguyệt Hoa Tiên Tử dịu dàng hỏi :

- Thiên Uy! Xong việc ở đây chàng dự định sẽ làm gì?

Trác Thiên Uy à một tiếng nói :

- Ta biết cô nương đang nghĩ gì rồi! Trước tiên ta sẽ đưa muội về nhà. Nếu muội chịu vui thú điền viên thì tốt, nếu không cứ theo ta về tổ cư ở Hồ Quảng, ở đó ta có gia viên điền địa, tuy không giàu có gì nhưng vẫn đủ sống qua ngày.

- Chàng nói là...

- Nguyệt Anh! Ta hy vọng người với mọi người ở đó sống hòa thuận... Nếu được như thế ta sẽ nguyện ý hết lòng chăm sóc chiều chuộng muội. Muội hiểu ý ta chứ? Nhưng vì sao muội tỏ ra căng thẳng như thế? Chẳng lẽ...

- Thiên Uy! Chàng cần đáp ứng muội...

Giọng cô ta bắt giác run lên.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Đáp ứng vấn đề gì?

- Chàng hãy bỏ số bảo vật đó đi... Không cần nữa! Nếu chàng thật quan tâm đến thiếp thì hãy lập tức đưa thiếp đi khỏi Tô Châu!

Trác Thiên Uy mở to mắt nhìn cô ta đầy vẻ ngạc nhiên :

- Muội sao thế?

- Thiếp... Thiên Uy!

Trác Thiên Uy chăm chăm nhìn cô ta nói :

- Thần tình người rất lạ, rất đáng sợ!

- Thiếp... sợ! Thiên Uy... quả thật thiếp rất lo sợ!

Trác Thiên Uy cười nói :

- Cô nương thật ngốc! Có gì mà sợ chứ? Cô và Tam Tinh minh đã thỏa thuận với nhau chia tay hòa bình, người của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào càng không ai tìm người kia mà!

- Nhưng... thiếp vẫn cứ sợ! Nếu chàng thật sự quan tâm đến thiếp thì thiếp nguyện ý đi theo chàng suốt đời. Nhưng bây giờ hãy nhanh chóng đi khỏi Tô Châu.

- Vậy thì thế này, ta xin Phó đại hiệp chiếu cố cho muội...

- Không! Thiếp cầu xin chàng Thiên Uy! Chúng ta hãy đi...

Trác Thiên Uy đặt chén rượu xuống, chăm chú nhìn Nguyệt Hoa Tiên Tử, mắt chợt hiện sát cơ.

- Ta hiểu rồi...

- Thiên Uy...

- Hai con hồ ly đó uy hiếp muội phải không. Rất tốt. Ta sẽ lập tức tiến hành cuộc săn cáo!

Nguyệt Hoa Tiên Tử khóc òa lên :

- Thiên Uy! Thiếp không bằng mấy viên báu vật của chàng... Tôi biết mình không phải là bóng dáng được huynh yêu quý...

Trác Thiên Uy nói :

- Nguyệt Anh! Vì sao muội lại bỗng dưng thay đổi hẳn đi như vậy?

Nguyệt Hoa Tiên Tử trấn tĩnh lại nói :

- Muội có thay đổi gì đâu?

Trác Thiên Uy nói :

- Trong mấy ngày sống gần nhau muội luôn tỏ ra thuần hậu, vô tư và hồn nhiên, không hùng hổ như bây giờ. Nguyệt Anh! Đừng có giấu giếm ta, có khó khăn gì muội cứ nói ra, chúng ta sẽ cùng nhau bàn bạc giải quyết. Hai người bao giờ cũng sáng suốt hơn.

Nguyệt Hoa Tiên Tử lắc đầu :

- Thôi thôi! Chúng ta đã nói chuyện hồi lâu mà vẫn không thỏa thuận được vấn đề cơ bản, dù có nói thêm cũng không có kết quả gì đâu! Nào, chúng ta hãy uống cho say để quên đi mọi sự đời! Nào nâng chén!

Bấy giờ ở bàn bên tả có hai tên trung niên hán tử trắng kiện đeo kiếm, một tên bận hắc y mắt cú mũi điều, ngang mặt có một vết sẹo đao, cất giọng oang oang như chuông vỡ nói :

- Cái gì mà Trác Bá Vương danh chấn giang hồ, nghệ kinh tứ tọa? Một tên tiểu bối miệng còn hôi sữa mới xuất đạo đã làm ra vẻ ta đây bá chủ gặp ai đánh nấy, đó là chuyện thường có gì lạ đâu? Mỗi năm có hàng ngàn hàng vạn kẻ cuồng ngông như thế xuất đạo giang hồ, nhưng có mấy người thành danh là cao thủ chân chính? Các người đừng đem danh Bá Vương để lừa thiên hạ! Rất là đồ cút dái hết! Hừ! Bá Vương gì?

Giọng hấn rất to, cả tửu lầu đều nghe rõ, hiển nhiên là cố ý khiêu khích.

Cạch!

Nguyệt Hoa Tiên Tử chưa uống ngụm nào, dằn mạnh chén xuống bàn.

Trác Thiên Uy cười nói :

- Nguyệt Anh! Đừng giận! Chuyện bình thường thôi mà! Người nho nhã lựa lời, người luyện võ ngôn từ thô lỗ, nói như chém đinh chặt sắt. Dù sao cũng chỉ nói xấu sau lưng người ta thôi, không đáng câu chấp!

Nguyệt Hoa Tiên Tử tức giận nói :

- Tên vô lễ đó chứ! Huynh, huynh chịu được sao?

Ở bàn bên tả, một tên hán tử khác cất giọng vịt đực khàn khàn nói :

- Hồng huynh! Người đánh giá sai Trác Bá Vương rồi! Hắn còn trẻ nhưng luyện thành công lực nội ngoại gia thượng thặng! Ngoài ra đao pháp đã được Hỏa Sư chân truyền...

Hán tử mặt sẹo lại gầm lên :

- Hỏa Sư cũng là đồ cút dái! Hắn chỉ là thứ truyền ngôn, có ai thấy Hỏa Sư mặt ngang mũi dọc thế nào đâu?

Trác Thiên Uy lập tức đứng bật lên, chửi mình chàng còn chịu được, nhưng động đến sư môn có ai nín nổi?

Chỉ một bước chàng đã lao sang bàn ba tên hán tử, vung chưởng đánh sầm xuống mặt bàn làm bàn đổ kênh xuống, rượu thịt bắn ra tung tóe...

Bốp bốp! Lại thêm hai cái tát đánh vào mặt tên hán tử mặt sẹo làm hai má sưng vều lên...

Trác Thiên Uy chỉ mặt hắn quát :

- Tên họ Hồng! Người là thứ chó đẻ gì mà dám há miệng chửi người?

Cả tửu lâu lập tức náo loạn, tửu khách thấy xuất sự liền phân phân đứng lên kéo nhau ra cửa.

Hán tử mặt sẹo chùng như võ miệng thì khá, còn võ công thì kém, tuy bị chửi thậm tệ nhưng chỉ ôm mặt lùi lại không dám nói nửa lời!

Bấy giờ đôi thiếu niên nam nữ ngồi bàn bên hữu thừa lúc lộn xộn đều dịch ghế sang ngồi bên Nguyệt Hoa Tiên Tử.

Thiếu nữ thấp giọng nói :

- Nếu việc không thành thì cứ chiếu theo kế hoạch, tối nay tiếp tục hành sự!

Nguyệt Hoa Tiên Tử biến sắc nói :

- Việc này...

Thiếu nữ trầm giọng :

- Người định hai lòng phải không! Hừ! Nếu làm hỏng việc người đừng hòng sống! Chỉ được thành công, không được thất bại! Người phải nhận thức cho rõ.

Nguyệt Hoa Tiên Tử run giọng đáp :

- Tôi... Biết...

Thiếu nữ gật đầu nói :

- Biết rồi thì tốt! Nếu có sơ suất nào chúng ta chỉ hỏi người thôi! Việc thành công người sẽ không thiệt thòi đâu!

Nói xong cùng nam nhân bước đi...

Còn lại một mình, Nguyệt Hoa Tiên Tử ôm mặt nói :

- Ta đã không còn chút hy vọng nào nữa rồi!

Ổ bàn bên tả, tình hình lại trở nên căng thẳng...

Trung niên hán tử lớn tuổi nhất trong ba người, tướng mạo cũng hung ác nhất, mép trái có nốt ruồi to bằng đồng tiền mọc ra mấy sợi râu dài tới năm tấc, nhìn Trác Thiên Uy nghiêng răng nói :

- Tiểu bối! Người thật ngông cuồng quá mức... Người có biết mình đang đứng trước mặt ai không?

Trác Thiên Uy đáp :

- Tại hạ không cần biết các người là loại người gì. Căn cứ vào ngôn từ và cử chỉ thì chỉ đáng là hạng du đảng đầu đường xó chợ thôi! Đối với hạng người đó tại hạ trừng trị như thế là vẫn còn nhẹ.

Hán tử mặt sẹo vừa bị đánh kêu lên :

- Tiểu tử! Với thân phận Vũ Nội tam tuyệt chúng ta thì dù có chửi Hỏa Sư một tiếng thì có gì quá đáng?

Trác Thiên Uy cười hô hô nói :

- Thì ra ba vị là Vũ Nội tam tuyệt. Tuyệt Quyền Trương Lâm, Tuyệt Chương Đốc Bưu, Tuyệt Chỉ Ngô Bân?

Chàng chỉ tên hán tử mặt sẹo vừa bị đánh nói :

- Tuyệt Chương Đốc Bưu! Vừa rồi người đánh ra một chương không đủ gãi ngứa tại hạ, thế thì xứng gọi là Tuyệt Chương gì?

Chàng nói chưa xong thì ba luồng kinh lực cùng ập đến...

Vũ Nội tam tuyệt Không phải là những nhân vật hữu danh vô thực, quyền, chương, chỉ đều có chỗ độc đáo, cả ba đồng thời tập kích thì uy lực dư sức xuyên kim phá thạch!

Bách Bộ thần quyền của Tuyệt Quyền Trương Lâm, Lôi Phong chương của Tuyệt Chương Đốc Bưu, Xuyên Vân chỉ của Tuyệt Chỉ Ngô Bân đều là võ lâm nhất tuyệt, hành khứ giang hồ xưa nay hiếm gặp địch thủ. Vừa rồi chẳng qua Trác Thiên Uy thân pháp quá nhanh nên chúng không kịp đối phó phải chịu kém thế mà thôi.

Nay lão đại Tuyệt Quyền Trương Lâm phát động tấn công, lão nhị lão tam lập tức hưởng ứng, Tam Tuyệt cùng xuất thế trăm lực mãnh, uy lực kinh nhân!

Từ khi nghe Tuyệt Chương Đốc Bưu xưng danh. Trác Thiên Uy đã vận cang khí hộ thân, nay nghe chương pháp đánh tới chàng đã vận thần công vào hữu chương, lập tức lao thẳng tới hán tử mặt sẹo Tuyệt Chương Đốc Bưu!

Vừa rồi chàng đã lĩnh giáo Lôi Phong chương của tên này, tự tin cang khí hộ thân của mình đủ sức đối phó được nên không sợ thụ thương, toàn thân toàn ý xuất tuyệt chiêu hạ độc thủ...

Bình!

Một chiêu Hôi Phong Phát Liễu đánh bật Lôi Phong chương đi, kinh lực đánh thẳng vào ngực Tuyệt Chương Đốc Bưu làm hắn bị bắn đi, đập mạnh lưng vào lan can, miệng phun một vò tiền huyết rơi thẳng xuống hạ lâu!

Tuyệt Quyền Trương Lâm nghiêng răng nói :

- Lão tam! Chúng ta liều mạng với hắn!

Trác Thiên Uy cười nói :

- Liều mạng hay nộp mạng? Vừa rồi các người đều xuất tuyệt học nhưng không làm hại được một cọng lông trên da thịt Trác mỗ, bây giờ lấy gì liều mạng?

Tuyệt Quyền Trương Lâm gầm lên một tiếng, vung chương lao vào.

Tuyệt Chỉ Ngô Bân cũng xuất Xuyên Vân chỉ hợp công.

Trác Thiên Uy hừ một tiếng, hai chưởng phân biệt đánh tới Tuyết Quyền Trương Lâm và Tuyết Chỉ Ngô Bản, bức cả hai bên lùi lại.

Tuyết Quyền Trương Lâm bị đánh lùi ép sát vào lan can, Trác Thiên Uy liền lao tới quát :

- Bây giờ thì cho người liều mạng này!

Thương hại thay cho Tuyết Quyền Trương Lâm! Hắn trở thành bao cát cho Trác Thiên Uy luyện công, chàng phát liên Hồi 1 lúc hơn tám chưởng làm hắn không sao tiến lùi gì được, đứng một chỗ chịu trận.

May lan can không quá chắc sau một lúc thì rã ra. Tuyết Quyền Trương Lâm bắn ra ngoài rơi xuống lầu tất nhiên không khỏi thụ thương, nhưng cốt nhất là không đến nỗi mất mạng!

Tuyết Chỉ Ngô Bản mất hẳn tia máu, sờ tay vào chuôi kiếm nói :

- Trác Thiên Uy! Ta liều mạng với người!

Trác Thiên Uy đáp :

- Được thôi, để xem kiếm người sắc hay đao tại hạ sắc! Nhưng đã động đến đao kiếm tại hạ không đảm bảo sẽ giữ được tính mạng cho người đâu!

Tuyết Chỉ Ngô Bản nghe nói thế thì không đủ dũng khí rút kiếm nữa!

Trác Thiên Uy nói :

- Tại hạ khuyên người hãy mau xuống đưa lão đại và lão nhị đi chữa thương đi! Và đừng bao giờ tới Tô Châu nữa!

Tuyết Chỉ Ngô Bản âm ức nói :

- Trác Thiên Uy! Non xanh còn đó, nước biếc còn đây...

- Hô hô hô! Muốn tìm tại hạ thì cứ việc tới Nghênh Xuân kiều ở phía tây Hán Dương. Trác mỗ bao giờ cũng sẵn sàng hầu tiếp! Còn bây giờ thì người hãy đi đi!

Tiếng Tuyết Quyền Trương Lâm từ dưới lầu yếu ớt vọng lên :

- Lão tam! Chúng ta... đi! Lão nhị...

Trác Thiên Uy chặn lại nói :

- Khoan đã! Chúng không chết được đâu!

Tuyết Chỉ Ngô Bản nghiêng răng hỏi :

- Thế nào? Người định truy tận sát tuyết?

- Không phải! Tại hạ muốn hỏi người một câu...

- Hỏi câu gì!

- Các người là do Linh Hồ mời đến phải không?

Tuyết Chỉ Ngô Bản chưa kịp trả lời thì Nguyệt Hoa Tiên Tử chợt kêu lên :

- Thiên Uy...

Trác Thiên Uy thấy cô mặt xanh như tàu lá, người run lẩy bẩy thì kinh hãi chạy tới gần hỏi :

- Lãng... muội làm sao thế?

- Muội không sao... Chúng ta đi khỏi chỗ này thôi!

- Muội đừng sợ. Bọn chúng đã đi rồi... Sẽ không còn ai dám...

- Huynh cho rằng Vũ Nội tam tuyết là do Linh Hồ mời đến?

- Không phải cho rằng mà ta biết rõ. Xung quanh sào huyệt của Linh Hồ có bằng hữu của ta giám thị!

- Bằng hữu nào của huynh? Là Trường Xuân cóc chủ chứ gì?
- Không phải!
- Thiên Uy! Họ là ai thế?
- Xin lỗi! Bây giờ ta không thể nói cho muội biết được!
- Vì sao?
- Vì muội biết càng ít càng an toàn. Muội xuất thân từ hắc đạo, vậy nên hiểu điều này. Bây giờ chúng ta có thể yên tâm mà ăn uống!
- Thiên Uy! Huynh đã thu xếp mọi vấn đề của muội rồi hay sao?
- Thu xếp an toàn cho muội thì có gì là không tốt! Muội đáng được như vậy mà!
- Thiên Uy... Vì sao huynh đối với muội tốt như vậy?
- Vì ta coi muội như là một bằng hữu, như một người tình lữ...

Choang!

Chén rượu trên tay Nguyệt Hoa Tiên Tử đột nhiên rơi xuống bàn vỡ tan!

Trác Thiên Uy ngạc nhiên hỏi :

- Lãng muội sao thế?

Nguyệt Hoa Tiên Tử lập tức nhận ra mình vừa thất cảm. Điều đó rất ảnh hưởng đến kế hoạch. Tuy không biết rõ một nam một nữ kia là ai nhưng theo cô ta nhận định thì ít nhất một trong hai người là Thất Áo Hồ. Mà hai người đó nhất định còn chưa đi xa, có thể quay lại lấy mạng cô ta bất cứ lúc nào!

Nguyệt Hoa Tiên Tử vội trấn tĩnh nói :

- Muội không sao... chỉ là...

Trác Thiên Uy chăm chú nhìn vào mặt tình nhân hỏi :

- Nguyệt Anh! Vừa rồi ta tưởng nàng bị bệnh, nhưng bây giờ ta biết...

Nguyệt Hoa Tiên Tử thất kinh hỏi :

- Chàng biết cái gì?
- Ta biết cô nương coi trọng bản thân mình hơn là tình ái... Từ lúc đôi nam nữ kia vừa mới ở đây, Lãng cô nương lo cho bản thân mình quá nhiều, không có thứ tình cảm nào tồn tại được cả!

* * * * *

Bằng hữu báo tin tức cho Trác Thiên Uy mà chàng không nói cho Nguyệt Hoa Tiên Tử biết là người của Tam Tinh minh, ngoài ra chàng còn có người của Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào bí mật tương trợ, người của hai thế lực này giám sát mọi hoạt động của Linh Hồ Phúc Chân Chân...

Trong thời gian chàng ở Vọng Giang lâu thì mẫu nữ Lăng Vân Phi Yến đang lâm vào hiểm cảnh.

Trường Xuân cóc chủ là anh hùng nghĩa hiệp nên tin tức không dựa vào các phái hắc đạo mà có người của tuần phủ Chu Lập Khai và Hàn Chí Cao cung cấp.

Đừng coi thường người của nha môn, người ta nói đạo cao một thước, ma cao một trượng là không sai, người của hắc đạo dù có thần thông quảng đại nhưng cũng khó qua được tại mắt của nha môn.

Quá trưa hôm ấy Lăng Vân Phi Yến mang ái nữ Phó Phụng Minh đi thẳng tới Nhật Khang viên trình danh thiếp cầu kiến Linh Hồ Phúc Chân Chân, hai người được dẫn đến Vinh Xuân lâu.

Linh Hồ bận bộ đạo y màu ngọc bích, ngồi đường bệ trong hoa sảnh, bên phải thị có một nhân vật lừng danh thiên hạ võ lâm hắc đạo là tên đại ma đầu Đồ Long Khách Lại Văn Trung.

Thấy mẫu nữ Lăng Vân Phi Yến được dẫn vào, Linh Hồ đứng lên cất giọng vừa khách khí vừa có phần khiêu khích :

- Phó phu nhân tìm được tới chỗ ẩn cư của bản đạo quả thật cao minh. Chỉ không biết hai mẫu nữ tới đây là có gì chỉ giáo?

Lăng Vân Phi Yến đi thẳng vào vấn đề ngay :

- Lão thân mạo muội đến đây là vì chuyện của Phúc cô nương và Trác Thiên Uy. Nếu vấn đề này không giải quyết kịp thời thì sẽ lôi kéo không ít nhân vật vô lâm vào trường gió tanh mưa máu, đó không phải là phúc cho vô lâm.

Linh Hồ Phúc Chân Chân nói :

- Thì ra hiền phu thê phù trợ người của phủ quan truy sát Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái và độc thủ Ôn Đông rồi mà còn chưa mãn ý, còn tìm đến định vụ vạ cho bản đạo nữa chứ gì?

Đồ Long Khách Lại Văn Trung tiếp lời :

- Nam Cung Ngọc! Trường Xuân cốc các người bám vào quan phủ tàn hại giang hồ như thế mà tự vỗ ngực xưng là anh hùng nghĩa hiệp hay sao?

Lăng Vân Phi Yến vẫn giữ thái độ hòa hoãn đáp :

- Lại gia nói thế là không công bằng! Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái là hung thủ gây ra cuộc huyết sát mười hai nhân mạng vô tội ở Hồ gia Trấn Giang, hành động đó không chỉ phạm vào vương pháp đạo lý mà còn phạm vào đại kỵ vô lâm, là người trong giang hồ có ai khoan tay không quản? Còn việc Trác Thiên Uy mất bảo vật ở Nam Kinh mà không báo quan vì y muốn tự mình giải quyết theo cách riêng. Phúc cô nương yêu cầu của Trác Thiên Uy là đơn giản và thỏa đáng.

Linh Hồ hỏi :

- Yêu cầu thế nào mà gọi là đơn giản?

Lăng Vân Phi Yến đáp :

- Cô nương cùng với Thần Thủ Thiên Quân và một số người nữa đã trộm đi sáu mươi bảy viên ngọc, Trác Thiên Uy chỉ yêu cầu giao trả lại toàn bộ mà không truy cứu gì thêm, lão thân thiết nghĩ yêu cầu như thế là đơn giản và thỏa đáng.

Linh Hồ đáp :

- Vụ việc xảy ra lâu như thế, số bảo vật cũng không phải là đáng giá nhiều nhận gì cho lắm, người ta đã bán đi tiêu pha hết, làm sao truy tìm cho đủ số được?

Lăng Vân Phi Yến nói :

- Chiều theo quy củ thì khi thủ phạm đã thừa nhận nếu không truy hồi đủ thì phải bồi hoàn! Nếu trong trường hợp cô nương là khổ chủ chỉ e ngoài việc bồi hoàn còn có thêm yêu cầu khác nữa!

Linh Hồ trợ tráo nói :

- Có bồi hoàn hay không thì chẳng cần dựa vào quy củ vô lâm, mà dựa vào thực lực của mỗi bên! Cũng như tục ngữ có câu “Lẽ phải thuộc về kẻ mạnh”!

- Vậy là cô nương cự tuyệt yêu cầu chính đáng của Trác Thiên Uy?

- Theo bản đạo thì yêu cầu đó không phải là chính đáng, vì Trác Thiên Uy không phải là kẻ mạnh!

- Phúc cô nương...

- Đừng nói nữa! Vấn đề đó coi như đã quyết định xong.

- Chẳng lẽ không còn thương lượng gì nữa?

- Có gì mà thương lượng chứ! Hắn cần bảo ngọc, bản đạo cũng cần. Đặc biệt là viên Ngọc Bình Phong. Đáng tiếc là trong thiên hạ không có đến hai vật chỉ bảo đó. Vì thế cách giải quyết duy nhất là dựa vào thực lực để quyết định vật thuộc sở hữu của ai. Ai mạnh thì người đó có lý. Nói thẳng ra Trác Thiên Uy không đủ tư cách để đòi lại vật từ tay ta!

- Phúc cô nương...

- Phó phu nhân! Không có gì nói thêm nữa! Phu nhân về nói lại với Trác Thiên Uy bảo hắn chọn lấy một trong hai con đường: nếu muốn sống thì hãy quên Ngọc Bình Phong đi và quay về Hán Dương ngay, nếu đã chán sống thì cứ tới đây! Nếu còn mơ tưởng đến số bảo vật thì hắn không còn sống được bao lâu nữa đâu!

Lăng Vân Phi Yến hỏi :

- Phúc cô nương có nghĩ đến chuyện Trác Thiên Uy sẽ tố cáo trước công luận giang hồ không?

Linh Hồ cười khẩy nói :

- Hắn mà xứng? Trác Thiên Uy quen biết được mấy nhân vật võ lâm? Ai thèm nghe hắn chứ?

Thị à một tiếng nói :

- Ý Phó phu nhân muốn nói là Phó gia Trường Xuân cốc sẽ thay Trác Thiên Uy xuất đầu chứ gì?

Lăng Vân Phi Yến lắc đầu :

- Trác Thiên Uy không bao giờ cần tệ cốc xuất đầu đâu! Trác gia là danh môn ở Hán Dương. Số bảo vật đó là Trác Thiên Uy đem đi bán để cứu nạn dân gặp tai họa, hắn chỉ cần báo quan là đủ. Chờ khi quan phủ phái công hàm đi khắp nơi truy lùng tặc phi, sự việc đơn giản hơn tệ cốc xuất đầu rất nhiều.

- Phúc cô nương! Đừng tưởng người mời được mấy nhân vật hắc đạo là có thể coi thường vương pháp, không sợ trời không sợ đất! Một khi người dám thách thức quan phủ thì không dẫn đến kết quả tốt lành nào đâu!

Linh Hồ mặt hiện sát cơ hỏi :

- Người định uy hiếp ta sao?

- Lão thân không có ý đó.

- Vậy ý người thế nào?

- Lão thân chỉ lấy sự luận sự, phân tích lợi hại mà thôi. Trong tình cảnh trước mắt chỉ cần Trác Thiên Uy yêu cầu là quan phủ sẽ lập tức vào cuộc ngay. Tuy sau khi bị mất bảo vật Trác Thiên Uy không báo quan nhưng bây giờ hung thủ trong vụ huyết án ở Hồ gia Trấn Giang là Thần Thủ Thiên Quân đã lộ ra vật chứng. Từ viên Kim Quy Phỉ Thúy mà điều tra vụ án khác là sở trường của quan phủ. Thần Thủ Thiên Quân dù có là xương đồng da sắt cũng sẽ khai ra hết thôi! Cô nương biết ra hoàn cảnh của mình rồi chứ?

Linh Hồ nói :

- Với tính cách của Trác Thiên Uy, ta biết hắn không làm thế!

- Phúc cô nương! Nhưng chó bị đuổi vào chân tường...

- Ta chẳng cần biết nó là gì, ta chỉ coi Trác Thiên Uy chỉ là một con chó!

Nghe đối phương nhục mạ Thiên ca, Phó Phụng Minh nổi giận nói :

- Linh Hồ! Người nói năng cho cẩn thận một chút! Những người ở đây đều có thân phận thì phải giữ lấy thân phận của mình! Nhục mạ người khác là tự sỉ nhục mình đấy.

Linh Hồ sầm mặt quát :

- Nha đầu. Người có tư cách gì mà dám phát ngôn ở đây?

Lăng Vân Phi Yến nói :

- Xem ra Phúc cô nương rất tự tin là mình thắng trong vụ này. Vậy là lão thân đi chuyến này uống phí. Trác Thiên Uy hạn cho ta ba ngày điều đình, lão thân đành trở về nói rõ mọi chuyện thôi. Cáo từ!

Linh Hồ đứng lên hỏi :

- Các người định đi ư?

Lăng Vân Phi Yến nhíu mày hỏi :

- Người còn việc gì nữa?

- Không có việc gì nhưng các người không thể đi!

- Vì sao?

- Vì nếu các người đi thì chỗ này sẽ bị lộ.

Lăng Vân Phi Yến à một tiếng nói :

- Lão thân hiểu ý người rồi!

- Người hiểu được là tốt!

- Lão thân đến trình danh thiếp cầu kiến một cách đường đường chính chính...

- Nhưng Linh Hồ ta không cần tuân theo quy củ giang hồ! Vì quy củ đó không phải do ta đặt ra.

Lăng Vân Phi Yến cười nhạt hỏi :

- Người định cưỡng bức lão thân. Phúc Chân Chân! Nếu lão thân không ra khỏi Nhật Khang viên thì sẽ có người tới tìm đấy!

Linh Hồ ngạo nghễ đáp :

- Linh Hồ ta sẵn sàng hoan nghênh bất cứ ai tới đây. Trừ phi được phép ta, còn kẻ nào tự tiện vào ắt phải bỏ xác lại! Còn mẫu nữ người chỉ cần lão thân giữ lại, tôn phu Phó đại hiệp sẽ không đủ dũng khí tới đây để nhìn thi thể các người đâu!

Lăng Vân Phi Yến nói :

- Người nghĩ thế là sai lầm! Lão thân đi đây!

Linh Hồ đưa mắt ra hiệu cho Đồ Long Khách Lại Văn Trung, tên đại ma đầu này vỗ bàn đứng lên quát :

- Ta không tin có kẻ nào trước mặt Lại mỗ mà muốn đến thì đến, muốn đi thì đi!

Nói xong cùng Linh Hồ song song bỏ tới mẫu nữ Lăng Vân Phi Yến và Phó Phụng Minh.

Phó Phụng Minh vốn đã hận Linh Hồ nhập cốt, thấy thị xông tới liền rút kiếm đối địch ngay.

Thấy Linh Hồ lao ra người sau kiếm trước với thế kiếm rất lợi hại. Lăng Vân Phi Yến quát :

- Phụng nhi lùi lại trước đi!

Lời chưa dứt đã lao tới trước nhi nữ, trường kiếm xuất chiêu Vạn Bối Triều Thiên chém thẳng vào thanh kiếm của Linh Hồ.

Lăng Vân Phi Yến liệt danh trong Võ lâm Tứ nữ kiệt, cả võ công và kinh nghiệm đều cao hơn Linh Hồ nhiều, chỉ một kiếm đã đánh bật yêu phụ lùi lại ba bước, lão đảo suýt ngã...

Đồ Long Khách Lại Văn Trung đang lao tới tấn công thấy vậy đành lùi lại ứng cứu.

Lăng Vân Phi Yến nhảy tới phó Phụng Minh nói :

- Phụng nhi đi thôi!

Hai người một trước một sau lao ra cửa hoa viên...

Bên ngoài đứng bốn lão đạo diện mạo cực kỳ xấu xí, trong tay cầm bốn thứ binh khí khác nhau là đao, kiếm, búa khai sơn và chùy, thấy mẫu nữ Lăng Vân Phi Yến lao ra liền vung binh khí đánh liền!

Phó Phụng Minh vốn là bê không biết sợ hổ, cứ vung kiếm nghênh tiếp.

Lăng Vân Phi Yến quát :

- Phụng nhi mau lùi! Chúng là Mao Sơn thất tử không đánh được!

Phó Phụng Minh nghe lời tránh sang bên.

- Lăng Vân Phi Yến ra sức kích lùi bốn lão đạo trong Mao Sơn thất tử rồi dẫn nữ nhi lao ra sân, nhưng chỉ được bốn năm trượng thì bị Mao Sơn thất tử và bốn năm tên khác cùng Linh Hồ và Đồ Long Khách Lại Văn Trung xông tới bao vây.

Hai mẫu nữ ra sức công sát, giết chết một tên hán tử và đánh ngã hai tên trong Mao Sơn thất tử thoát được ra ngoài vòng vây, nhưng thấy hơn chục người chặn trước cổng đành chạy về phía hậu viện.

Hai mẫu nữ một trước một sau lao ra hậu viện, thi triển tuyệt đỉnh khinh công để tránh mười mấy tên cường đạo truy sát, Lăng Vân Phi Yến nhường cho nữ nhi chạy trước mấy trượng, còn mình đi đoạn hậu.

Thấy địch nhân đuổi theo không gấp lắm, bà ta nói to với nữ nhi :

- Phụng nhi! Hãy cẩn thận, coi chừng có địch nhân phục kích!

Chính lúc ấy một hắc y nhân hiện ra từ giữa một hành lang cười khùng khục nói :

- Đường này không thông! Lão phu chờ đây đã lâu rồi... Xem chường!

Dứt lời vung chưởng đánh ra.

Khoảng cách giữa hai người còn xa tới bốn năm trượng nên Phó Phụng Minh không để ý gì lắm, nhưng tới khi chợt cảm thấy một luồng khí cực hàn ập vào cơ thể mới vận công đề phòng thì đã quá muộn...

Phó Phụng Minh dừng lại, người run bắn, hai hàm răng va vào nhau lập cập nói :

- Mẹ...

Lực đạo hoàn toàn tiêu thất, tay chân đều nhũn đi, thanh kiếm rời khỏi tay rơi keng xuống đất...

Lăng Vân Phi Yến kinh hãi lao tới kêu lên :

- Phụng nhi sao thế?

Hắc y lão nhân cười hắc hắc nói :

- Nha đầu đó trúng Hàn Băng chưởng của lão phu rồi... Người cũng ném của ta một chưởng...

Lăng Vân Phi Yến nghiêng răng nói :

- Lôi Thần Hưởng lão tặc! Người cũng...

Nói chưa xong vội cấp lấy Phó Phụng Minh lao vào một cánh cửa khép hờ phía bên tay phải...

* * * * *

Trước mặt có cao thủ chặn đường, sau lưng Linh Hồ Phúc Chân Chân dẫn Đồ Long Khách Lại Văn Trung và năm tên trong Mao Sơn thất tử đuổi theo, trong tay bé Phó Phụng Minh toàn thân lạnh toát. Lăng Vân Phi Yến không còn đường tiến thoái, thấy một cánh cửa thì cứ lao bừa vào, qua khỏi cửa mới biết đó không phải là một gian phòng hay hành lang gì cả, mà chỉ là một thông đạo tối om, hai bên đều là tường kín mít, giữa bàn tay không thấy...

Nhưng trong tình cảnh này thì việc thoát thân là cấp thiết, đâu còn thời gian để đắn đo nhiều.

Mới đi được ba bốn trượng đột nhiên Lăng Vân Phi Yến cảm thấy chân mình tựa như giẫm phải một lớp rơm khô, cả người sụt xuống hố sâu...

Giá như trong tay không có Phó Phụng Minh, khả năng Lăng Vân Phi Yến đã có phản ứng nào đó để thoát hiểm, nhưng hai tay bế một người thì biết làm gì được? Chỉ còn biết nhắm mắt dò thiên nghe mệnh nữa mà thôi...

Hồ sâu như là một cái giếng, tối như bưng, lấy mắt không nhìn thấy vật gì xung quanh, phía dưới có toát lên hàn khí lạnh ngắt...

Rơi chừng bảy tám trượng thì nghe ùm một tiếng, thì ra đúng là một cái giếng bên dưới đầy nước!

Đáy giếng rất sâu, có lẽ không dưới vài trượng, may mà Lăng Vân Phi Yến thủy tính không kém, khinh công đã được coi là thiên hạ vô song, vì thế trong tay bé Phó Phụng Minh vẫn không bị chìm...

Lòng giếng tối như mực, sờ hai bên thành giếng đầy rêu phong, trơn như kính không một chỗ bám tay, còn hy vọng bám vào đâu để quay lên mặt đất?

Mà đừng nói thoát lên trên, vì không có chỗ bám trong tay bé một người có thể duy trì cho nổi trên mặt nước được bao lâu?

Có vẻ như trời còn chưa nở tuyết sinh lộ của hai mẫu nữ nên loanh quanh một hồi Lăng Vân Phi Yến chợt phát hiện ở thành giếng có một chỗ sụt lở cách mặt nước độ năm sáu tấc, tạo thành một cái hốc rộng chừng năm sáu thước...

Lăng Vân Phi Yến mừng rỡ, rần sức bám lấy miệng hốc leo lên, không cần biết bên trong có rắn rết hay vật gì không...

May trong hốc rộng không có độc vật gì, tuy hốc không lớn nhưng vẫn có thể ngồi thoải mái. Lăng Vân Phi Yến ngồi dựa lưng vào thành hốc, ôm lấy Phó Phụng Minh trong lòng như một hài tử.

Thấy Phó Phụng Minh lạnh ngắt và mềm nhũn, Lăng Vân Phi Yến vừa lay vừa gọi :

- Phụng nhi! Phụng nhi!

Cách cách cách cách...

Hai hàm răng Phó Phụng Minh đánh vào nhau thay cho câu trả lời.

- Phụng nhi! Con đừng chết! Hãy cố gắng duy trì...

Phó Phụng Minh tuy đã tiêu tán công lực nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo, vừa run vừa nói :

- Nữ nhi, lạnh quá...

- Con trúng phải Hàn Băng chưởng của lão ma đầu Lôi Thần Hưởng Vô Cực. Hàn Băng chưởng và Thiết Tự công của hắc độc bộ vô lâm từng lấy mạng không biết bao nhiêu cao thủ bạch đạo, may mà khoảng cách giữa hai người lúc ấy quá xa...

Phó Phụng Minh hỏi :

- Lôi Thần... Hưởng Vô Cực... có phải là lão thâm tặc... mà hôm qua... chúng ta... nhìn thấy... ngồi trước hòn giả sơn... ở Bách Hoa Lâu không?

- Không sai! Chính là lão hung đồ đó!

- Nhưng... hắc... còn cách... nữ nhi... bốn... năm trượng... Cách cách cách... mà nữ nhi... lúc ấy... cũng không biết... hắc là...

- Con còn có thể vận khí hành công không?

- Không! Khí tán... công tiêu... rồi...

Lăng Vân Phi Yến tuyệt vọng nói :

- Trời đất! Như vậy thì con không duy trì lâu được rồi! Lão ác tặc đó... Chẳng qua tất cả đều là tại mẹ...

Phó Phụng Minh nói :

- Không! Mẹ, đó là do nữ nhi... nguyện ý đi theo mẹ mà! Có ai ngờ một lũ cao thủ hắc đạo đều là nhân vật tiếng tăm mà hành động như mấy tên côn đồ.

Lăng Vân Phi Yến lắc đầu nói :

- Phụng nhi, đừng nói nữa, hãy bảo tồn nguyên khí...
- Cách cách cách... Con... lạnh quá!
- Mẹ sẽ thi triển tâm pháp chân khí Hộ Mạch Thuật giúp con duy trì lâu thêm một chút...
- Mẹ! Không cần đâu! Mẹ hãy... giữ lấy... nguyên khí... cho mình... để thoát hiểm...

Lăng Vân Phi Yến thở dài nói :

- Không có khả năng!
- Không! Mẹ phải thoát... để giúp con... nói với... Thiên Uy...
- Phụng nhi...
- Mẹ hãy nói rằng... con...
- Phụng nhi... con...
- Nhấn giữm... con... yêu... anh ấy...

Lăng Vân Phi Yến mắt rơm lệ, nhìn Phó Phụng Minh dịu dàng nói :

- Phụng nhi! Con gái... Lúc này, nói tới chuyện ấy không có ý nghĩa gì đâu con! Con và Trác Thiên Uy vô duyên... Bây giờ việc cốt yếu nhất...
- Mẹ! Nữ nhi chột... nhớ đến một việc...
- Việc gì?
- Thiên Uy đã từng truyền nội lực và... dạy cho nữ nhi... Quy Tức... đại pháp... Trong thiết lao ở Tổng gia hai chúng... con đã nhờ thủ pháp đó để duy trì thêm cuộc sống... nhờ thế... mà thoát hiểm...

Lăng Vân Phi Yến nói :

- Việc đó con đã có lần nói qua...

Phó Phụng Minh nói :

- Nếu bây giờ... con có thể thi triển Quy Tức đại pháp... giả chết... thì có thể... duy trì... được lâu hơn...

Lăng Vân Phi Yến chột trở nên phần chấn nói :

- Phải rồi! Giả chết! Quy Tức đại pháp có thể giảm thiểu tối đa hoạt động sinh lý, nhờ thế mà duy trì được lâu hơn... Nhưng bây giờ con có thể thi triển được không?

Phó Phụng Minh đáp :

- Quy Tức đại pháp chỉ cần vận... tâm pháp mà... không cần vận công... Hải nhi nghĩ là... có thể...
- Vạy con bắt đầu đi!

Phía trên có ánh lửa thấp thoáng và tiếng Linh Hồ Phúc Chân Chân hỏi vọng xuống :

- Các người còn chưa chìm hay sao?

Giếng này là một cạm bẫy, trên hẹp đường kính chỉ chừng năm thước, nhưng đáy phình rộng ra tới hơn một trượng, nước sâu ba trượng, vì thế trên miệng giếng dù đốt đuốc soi thế nào cũng không thể thấy rõ quang cảnh bên dưới được, huống chi Lăng Vân Phi Yến và Phó Phụng Minh đều ở trong hốc?

Ở trong hốc thì đã có thể yên tâm không sợ đối phương dùng tên hoặc ám khí bắn xuống, vấn đề bây giờ có thể duy trì được bao lâu để tìm cách thoát chết?

Chỉ có một hy vọng là làm sao cho Trường Xuân cốc chủ biết hai mẫu nữ bị nguy khốn ở đâu mà đến giải cứu càng nhanh càng tốt...

Trên miệng giếng không chỉ có Linh Hồ mà còn nhiều cao thủ hắc đạo khác, biết đâu nhờ chúng mà Trường Xuân cốc chủ nhận được tin!

Nghĩ thế bà ta nói vọng lên :

- Độc hồ ly! Lão thân không chết đâu! Người đừng vọng tưởng!

Linh Hồ hừ một tiếng nói :

- Nam Cung Ngọc! Người múa mép không được bao lâu đâu! Trác hiệu người là Lăng Vân Phi Yến, vậy hãy bay ra khỏi giếng xem nào? Bây giờ thì Phi Yến đã biến thành ếch ngồi đáy giếng rồi! Khách khách khách khách...

Lăng Vân Phi Yến đáp :

- Cho dù là ếch ngồi đáy giếng, người cũng làm gì được ta?

- Nam Cung Ngọc! Người không thể duy trì được lâu đâu! Cùng lắm chỉ nửa canh giờ nữa là cả hai mẹ con chìm ngấm! Giếng sâu ba trượng là nơi táng thân các người!

Lăng Vân Phi Yến đáp :

- Cho dù chúng ta không lên được, nhưng sẽ có người đến cứu.

- Khách khách! Đừng nằm mộng giữa ban ngày! Nam Cung Ngọc! Cho dù trượng phu người Trường Xuân cóc chủ tối đây thì giữ mạng mình còn chưa nổi, nói gì cứu người? Nhưng bốn cô nương cũng cho người một cơ hội...

- À! Độc hồ ly Linh Hồ mà cũng có lòng nhân từ thì trời gần sập đến nơi rồi! Cơ hội gì nói nghe xem!

- Phó gia các người hợp với ta, giúp ta giết Trác Thiên Uy. Nếu đồng ý ta sẽ cứu các người lên, đương nhiên trước khi được cứu các người buộc phải uống được vật để ta khống chế...

Lăng Vân Phi Yến nói :

- Độc hồ ly! Người đừng có nằm mộng! Rồi sẽ có ngày ta lột da người, cắt gân người!

- Vậy là người không chịu hợp tác?

- Ta thà chết ở đây, không bao giờ hợp tác với loại nữ nhân ác độc như người!

- Khách khách! Vậy thì người hãy chết đi! Thực ra ta chẳng cần người trợ giúp. Chỉ cần người chết bản đạo cũng có thể lấy thân phận của người để đánh lừa Trác Thiên Uy được! Khách khách khách khách...

Phó Phụng Minh nghiêng răng nói :

- Độc phụ. Ta hận người đến tận xương tủy!

- Người cứ cười thoải mái và cứ ôm hận mà xuống cửu tuyền. Lần trước ở Tổng gia...

Ánh lửa tắt, trong giếng trở lại tối om...

Lăng Vân Phi Yến nói :

- Phụng nhi! Đừng nói nữa, hãy mau vận Quy Tức đại pháp đi!

* * * * *

Trác Thiên Uy càng ngày càng trở nên thận trọng cảnh giác hơn. Đã lâu chàng không ăn uống ở các lầu lầu, thậm chí mỗi lần tiểu nhị của Tường An khách điểm mang đồ ăn thức uống tới chàng cũng rất ít khi đụng qua.

Hôm ấy vừa rời khỏi Vọng Giang lâu, chàng đưa Nguyệt Hoa Tiên Tử vào một phạn điểm ăn tối.

Thần tình Nguyệt Hoa Tiên Tử càng lúc càng biến đổi khác thường.

Bất chấp Trác Thiên Uy phản đối, cô ta gọi hai bình rượu.

Đó là một quán cơm nhỏ, trong quán chỉ có một đôi phu thê trên dưới bốn mươi tuổi và một hài tử mới mười ba mười bốn tuổi, quầy hàng đặt ngay bên trái cửa ra vào, thực khách có thể thấy rõ chủ nhân bày biện thức ăn, không sợ bị đầu độc.

Nguyệt Hoa Tiên Tử nói :

- Muội đang rất e sợ và hoang mang nên cần uống vài chén cho trấn tĩnh lại. Thiên Uy! Chàng đừng ngăn thiếp!

Trác Thiên Uy vẫn phản đối :

- Như thế không được!

- Thiếp cầu khẩn chàng mà! Thiên Uy! Thiếp sẽ không uống say đâu!

Nói xong rót ra hai chén, vẻ sầu từ biến mất, khéo mắt lóng lánh gợi tình, nhoẻn miệng cười nói :

- Những cô nương hơi chệnh choáng hơi men chính là lúc dễ thương và gợi cảm nhất, chàng có đồng ý như vậy không?

- Muội đừng nói lung tung!

- Thiên Uy! Chàng là người chính nhân quân tử, thiếp không mê hoặc chàng đâu. Nam nhân thường nói đời người được mấy khi say, câu đó không đúng. Chỉ cần bỏ ra vài lạng bạc là đủ mua vài bình rượu uống say khướt rồi! Chỉ cần trong túi có tiền một này say mười lần cũng được, đúng vậy không?

Trác Thiên Uy hết sức ngạc nhiên nhìn Nguyệt Hoa Tiên Tử. Cô ta có bao giờ nói năng lộn xộn thế đâu?

Chàng không thích dạng nữ nhân phóng đảng như vậy!

Chàng nói :

- Nguyệt Anh! Nhất định là muội có tâm sự gì... cứ bộc bạch hết ra!

Chàng giành lấy bình rượu nói tiếp :

- Rượu không thể giải sầu, càng không thể giúp người ta trấn tĩnh lại mà càng mê loạn thêm thôi. Nếu trong lòng muội có tâm sự mà không nói với ta, đó là muội tự làm khổ mình thêm mà thôi. Nguyệt Anh. Hãy nói cho ta biết! Có khó khăn gì chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết, hai người...

- Nói cho chàng biết cũng có ích gì đâu? Chàng cũng không thể giải quyết được...

Từ ý càng lúc càng nồng làm má cô ta đỏ hồng như đào chín.

- Nguyệt Anh!

Nguyệt Hoa Tiên Tử lắc đầu nói :

- Mỗi người đều có nỗi khổ tâm riêng. Người ngoài không thể giải quyết được. Lúc chiều ở Vọng Giang lâu thiếp đã cầu xin chàng rời xa Tô Châu, đó là khó khăn của thiếp mà chàng cũng lại không muốn giúp. Hai bên đều không thể hòa đồng thì giải quyết được gì!

Trác Thiên Uy đã bắt đầu cảm thấy tình hình trở nên nghiêm trọng, vội nói :

- Nguyệt Anh! Xin hãy nghe ta nói! Mỗi người sống đều có mục tiêu cho mình. Đương nhiên sống cho bản thân cũng coi là mục tiêu. Vấn đề là người ta sống theo kiểu chỉ ăn no rồi ngủ như loài lợn. Ta đến Tô Châu với mục tiêu tìm lại vật của mình bị mất... không thể để mất đi bảo vật gia truyền một cách vô lối như thế được! Bây giờ ta đã biết vật của mình đang nằm ở đâu, vật đã sắp lấy được mà muội bảo ta bỏ đi như thế thì có công bằng không?

Nguyệt Hoa Tiên Tử gay gắt :

- Nếu thiếp không rời xa Tô Châu thì sẽ chết. Giữa tính mạng muội và bảo vật, chàng lại chọn vật mà bỏ thiếp, như thế là công bằng hay sao?

- Nhưng ta đã nói nếu muội muốn rời xa Tô Châu thì ta đã có cách an toàn là nhờ người của Phó gia Trường Xuân cốc mang đi kia mà?

Nguyệt Hoa Tiên Tử bĩu môi nói :

- Phó gia Trường Xuân cốc? Bọn họ tự bảo vệ mình còn chưa nổi thì sao bảo vệ được an toàn cho thiếp?

Trác Thiên Uy nhú mày nói :

- Muội nói gì? Phó gia Trường Xuân cóc mà không tự bảo vệ được mình? Kẻ nào đủ khả năng làm gì được Trường Xuân cóc chủ và Lăng Vân Phi Yến Nam Cung nữ hiệp?

Nguyệt Hoa Tiên Tử nói :

- Đương nhiên có...

Trác Thiên Uy truy vấn :

- Muội đã nghe phong thanh gì hay sao?

Nguyệt Hoa Tiên Tử phủ nhận :

- Thiếp không nghe phong thanh gì cả!

Cô ta tìm cách biện bạch :

- Thiên Uy! Nói chung là thiếp không thích người của Trường Xuân cóc. Cách nhìn của họ đối với thiếp...

Trác Thiên Uy nói :

- Không cần nói đến cách nhìn của ai thế nào, về phương diện cảm tình thì chỉ muội và ta biết là đủ và đây là vấn đề riêng của chúng ta!

- Ngoài ra chàng còn có phụ mẫu, huynh đệ và người thân...

- Họ cũng thế!

- Nhưng chàng không thể làm một người bất hiếu bất nghĩa được! Chàng không thể kháng lệnh phụ mẫu...

- Mẹ ta là một người từ mẫu rất thiện lương. Muội và mẹ ta nhất định sẽ sống hòa thuận.

Nguyệt Hoa Tiên Tử lắc đầu nói :

- Thôi, đó là chuyện sau này...

Trác Thiên Uy nhú mày hỏi :

- Chẳng lẽ muội không muốn nói chuyện tương lai với ta?

Nguyệt Hoa Tiên Tử lắc đầu chua chát nói :

- Tương lai ư! Tưởng rằng chuyện đó chỉ có trong mơ thôi? Thiếp làm sao có được tương lai chứ?

- Vì sao?

Nguyệt Hoa Tiên Tử xua tay nói :

- Thôi. Nếu chàng không ăn nữa thì chúng ta về khách điểm thôi!

Hai người trả tiền ăn rồi ra khỏi quán.

Về tới Tường An khách điểm, Nguyệt Hoa Tiên Tử chợt thấp giọng nói :

- Thiên Uy! Nếu như có người nào đó mai phục, dùng ám khí bá đạo như Liễu Diệp đao, Kim Tiền tiêu, Dịch Phong châm định giết thiếp thì chàng có cứu thiếp nổi không?

Trác Thiên Uy đáp :

- Bất cứ một kẻ thích khách nào cũng không hoàn toàn là đồ vong mạng. Hắn phải nghĩ đến sự an toàn cho mình trước, không thể động thủ hành thích một cách tùy tiện!

Chàng đưa mắt quanh nói tiếp :

- Chỉ trừ những anh hùng liệt sĩ quyết ý liều mạng để thành danh hoặc vì một mục tiêu cao cả nào đó, hay sẵn sàng chết để trả huyết hải thâm cừ mới bất chấp tính mạng để giết đối phương, còn lại những kẻ đâm thuê chém mướn bị người ta bỏ tiền ra thuê đều không có gan như vậy! Nguyệt Anh! Muội đánh giá quá

cao bọn ma đầu rồi! Chúng muốn hành thích muội thì không bao giờ thành công đâu! Trong tay ta bao giờ cũng có hai ngọn phi đao có thể phát bất cứ lúc nào. Ở khoảng cách ba trượng ta có thể phóng trúng một con chim sẻ. Muội có tin không?

Nguyệt Hoa Tiên Tử đáp :

- Thiếp tin! Chàng đã từng làm Vô Ảnh Đao Vương Giang Trường thất đảm mà chạy, nghe nói chàng cũng có lần giáo huấn Cầu Hồn Tiên Hoa Tử Khí, một tên ác tặc sử phi tiên như thần, giang hồ nghe danh đều kinh hồn bạt vía...

Trác Thiên Uy gật đầu nói :

- Đó là sự thật... chỉ là lúc đó ta không muốn giết người...

- Còn bây giờ?

- Bây giờ bất cứ kẻ nào định ám toán ta, ta sẽ hạ độc thủ không thương tiếc!

Nghe giọng nói và đặc biệt nhìn thấy ánh mắt đầy sát cơ của Trác Thiên Uy, trong lòng Nguyệt Hoa Tiên Tử bỗng phát run, may lúc ấy vừa đến cửa phòng, cô ta phải tì người vào cửa mới duy trì được...

Trác Thiên Uy vuốt nhẹ tóc cô ta, dịu dàng nói :

- Muội vào nghỉ đi, đừng nghĩ ngợi lung tung! Nhớ chốt cửa cẩn thận, có gì hãy gõ vào tường báo hiệu, ta sẽ lưu tâm đến mọi động tĩnh trong phòng muội!

Hai tên tiểu nhị đến mở khóa cho họ, mỗi người bước vào phòng mình.

Chờ tên tiểu nhị thấp đèn xong Trác Thiên Uy hỏi :

- Tiểu nhị ca, trong khách điếm có xảy ra chuyện gì khác thường không?

Tên tiểu nhị lắc đầu đáp :

- Không có gì!

- Vậy thì tốt!

Tên tiểu nhị bỗng thấp giọng nói :

- Trác gia. Tiểu nhân có cảm giác là đối phương chưa chịu dừng tay đâu! Trác gia còn phải cẩn thận!

- Đa tạ người quan tâm, ta sẽ lưu ý đề phòng!

Người mang nước sôi đến cho Nguyệt Hoa Tiên Tử là một lão phụ tuổi độ ngũ tuần, mục ta vào phòng xong thì chốt cửa lại, nhìn quanh nói :

- Mọi việc đều ổn thỏa chứ? Có tin tức gì cần thông báo không?

Nguyệt Hoa Tiên Tử lắc đầu :

- Không. Tôi không thấy hấn tiếp cận với người nào lạ mặt cả.

Lão phụ nhân hỏi :

- Người chuẩn bị xong cả rồi chứ?

- Tôi...

Giọng lão phụ nghe đầy đe dọa :

- Nếu lần này lại hỏng việc, người tự biết hậu quả thế nào rồi đấy!

Nguyệt Hoa Tiên Tử chột ưỡn ngực, giọng quả quyết :

- Người cứ yên tâm, nếu có kẻ làm hỏng việc thì người đó quyết không phải là ta đâu!

Lão phụ nhân gật đầu :

- Vậy thì tốt! Chúc người mã đáo thành công!

Mụ chỉ xuống dưới phòng rồi mở cửa bước ra khỏi phòng, tới cuối hành lang thì gặp một tên tiểu nhị, tên này ngạc nhiên nói :

- Mã tứ tẩu đầy ư? Bà nói trong người không được khỏe, xin nghỉ năm ngày kia mà?

Mã tứ tẩu buông tiếng thở dài đáp :

- Phải! Người già rồi, tuy nhiên nếu nghỉ thì không biết lấy gì ăn... đành phải gắng gượng mà đi làm vậy... Ôi chào! Lại đau lưng rồi! Lão thân phải về phòng nằm ngay lưng một chút...

Nói xong lấy bầy bước đi...

Trong phòng Trác Thiên Uy cũng có một tiên tiểu nhị mang nước sôi đến. Chờ hẩn ra xong, chàng mở cửa sổ hậu rồi cầm đèn huơ lên mấy lần.

Từ ngoài cửa sổ, trong một lùm cây sát tường viện có một vật bắn vào phòng.

Trác Thiên Uy cẩn thận đóng chặt cửa sổ lại, mới đến nhặt vật kia lên, thấy đó là một mảnh giấy vo tròn lại, mở ra xem.

Trong tờ giấy viết mấy hàng chữ nhỏ :

- “Phó phu nhân và nhi nữ Phó Phụng Minh đến Nhật Khang viên trình danh thiếp gặp Linh Hồ từ giờ mùi đến giờ dậu vẫn chưa thấy ra... Trong viện không nghe tiếng động thủ, nhưng được canh gác rất nghiêm mật, không thể đột nhập được nên không biết tình hình thế nào!”

Bên dưới không có chữ ký nhưng Trác Thiên Uy biết đó là do người của Kháng bá chủ báo cho mình.

Chàng gieo mình ngồi xuống giường trầm nghĩ :

- Hồng rồi! Một khi Phó phu nhân đã tới sào huyệt của Linh Hồ thì không đời nào thị chịu thả cho đi. Ở Nhật Khang viên chỉ sợ ngoài Linh Hồ và Thất Áo Hồ ra còn nhiều tên ma đầu khác nữa. Hai mẫu nữ Phó phu nhân làm sao thắng nổi chúng? Bây giờ mình đến đến Phong Kiều chờ tin họ thì chắc đã muộn rồi!

Thế nhưng nếu Phó phu nhân gặp chuyện gì bất trắc thì còn những người khác như Bùi Tuyên Văn, Phó Đình và Phó Lô đến đây tìm mình mới phải chứ?

Nghĩ thế chàng yên tâm trở lại, ý nghĩ chuyển sang Nguyệt Hoa Tiên Tử.

Sự thay đổi kỳ quái của thiếu nữ này làm chàng cảm thấy áy náy bất an.

Chàng trầm quyết định :

- Ngày mai ta nhất định nhờ Phó phu nhân đưa Nguyệt Anh rời khỏi Tô Châu!

Có kế hoạch thỏa đáng xong, Trác Thiên Uy cảm thấy yên tâm, thay y phục lên giường nằm.

Vừa thay xong áo, đeo túi hộ lưng cùng ám khí vào, chợt nghe ba tiếng gõ nhẹ vào tường Hiển nhiên Nguyệt Hoa Tiên Tử thông báo gặp sự cố!

Không cần nghĩ ngợi gì thêm, Trác Thiên Uy liền mở cửa chạy sang phòng bên.

Trong phòng đầy ánh sáng, Nguyệt Hoa Tiên Tử thay một bộ bạch y mở miệng cười tươi tắn nói :

- Chàng vào đi!

Trác Thiên Uy bước vào phòng, chàng cúi xuống chốt cửa, nhưng thấy chốt đã bị gãy lắc đầu nói :

- Rõ ràng có kẻ cố tình cửa đi... ta phải bảo điểm gia thay hộ...

Chàng nói xong đứng thẳng lên, đột nhiên ngăn người đứng thờ ra!

Nguyệt Hoa Tiên Tử đã đứng ngay trước mặt, má đỏ hồng, mắt sáng rực, miệng cười vô cùng tươi tắn, đặc biệt cổ áo phanh ra trễ xuống để lộ cặp vú trắng ngần tròn căng nổi rõ dưới ánh đèn!

Chàng đỏ mặt kêu lên :

- Nguyệt Anh... muội...

Nguyệt Hoa Tiên Tử giang hai tay bỏ tới ôm ghì lấy chàng, ngọt ngào nói :

- Thiên Uy! Chàng hãy ôm thiếp cho chặt!

Trác Thiên Uy không thể cự tuyệt, đưa tay ôm nhẹ đôi vai thiếu nữ hừng hực tình xuân nói :

- Nguyệt Anh! Đừng...

Giọng Nguyệt Hoa Tiên Tử tha thiết :

- Thiên Uy! Đời người là mấy chốc? Sao chúng ta không tận hưởng mọi nguồn lạc thú khi còn có thể?

Đôi tay đang ôm ghì lưng Trác Thiên Uy chợt di chuyển xuống thắt lưng...

Với người luyện võ thì chỗ đeo binh khí là nơi linh mãnh nhất, Trác Thiên Uy liền trấn tĩnh lại ngay, xuất thủ như chớp chớp ngay lấy Uyển Mạch Nguyệt Hoa Tiên Tử bóp khẽ...

- Ui chao!

Nguyệt Hoa Tiên Tử vừa mới rút cây liễu điệp đao chưa kịp có hành động gì thì cổ tay đã nhói lên, thanh đao dài năm tấc rơi keng xuống đất.

Trác Thiên Uy lạnh lùng nói :

- Cô nương định dùng đao để gắn chốt cửa hay sao?

Nguyệt Hoa Tiên Tử lùi lại, mặt biết thành tái nhợt nhưng vẫn chưa tắt nụ cười trên môi nói :

- Thiên Uy... chàng...

Trác Thiên Uy buông cổ tay Nguyệt Hoa Tiên Tử ra trầm giọng nói :

- Cô nương sửa y phục lại đi!

Tay vừa được tự do Nguyệt Hoa Tiên Tử lập tức điên cuồng múa cả song chưởng tấn công!

Trác Thiên Uy bấy giờ đã hoàn toàn trấn tĩnh lại, bình tĩnh xuất chiêu hóa giải.

Xuất liền bảy tám chiêu mà không đạt được mục đích, Nguyệt Hoa Tiên Tử liền rút ra một ngọn trủy đao, nghiêng răng nói :

- Ta liều mạng với ngươi!

Trác Thiên Uy không khách khí nữa, liền xuất thủ tấn công, chỉ hai chiêu đã đánh bật thanh đao khỏi tay Nguyệt Hoa Tiên Tử, đồng thời đánh bật cô ta tới giường ngã nhào xuống!

Áo Nguyệt Hoa Tiên Tử không cài một hạt cúc nào, dây lưng cũng không buộc, bên trong không mặc nội y, sau một lúc xuất thủ đã tuột hết ra, nửa mình trên đã hoàn toàn trần trụi.

21. Chương 21: Đại Khai Sát Giới

Thị không nghĩ đến chuyện động thủ nữa, vợ lấy tấm chăn cuộn mình lại.

Trác Thiên Uy cười nói :

- Ta biết ngươi là ai rồi!

- Ta... ta...

- Người là Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương! Bởi vì nếu là Linh Hồ thì đã không có chút liêm sỉ nào nữa!

Chàng dừng một lúc rồi nói tiếp :

- Lê Thiên Hương! Tại hạ có biết qua những chuyện về ngươi. Hôm nay cũng không phải lần đầu chúng ta gặp nhau. Trước đây tại hạ nghĩ rằng cô nương chưa phải hoàn toàn là người xấu. Qua sự việc vừa rồi đủ

thấy cô nương không phải hoàn toàn vô sỉ. Linh Hồ Phúc Chân Chân bị lộ trần truồng ngay giữa phố mà không thẹn đỏ mặt, cô nương hãy dậy sửa sang y phục lại cho đường hoàng đi!

Thiếu nữ nói :

- Ta không tin ngươi biết ta không phải là Lăng Nguyệt Anh!
- Vậy thì cô nương cứ gọi Lăng Nguyệt Anh ra là biết ngay thôi mà!

Chàng nhìn xuống giường quát :

- Lăng Nguyệt Anh! Ngươi còn chưa bò ra còn chờ gì nữa?

Nguyệt Hoa Tiên Tử mặt tái ngắt từ gầm giường chui ra...

Như vậy trong phòng có hai Nguyệt Hoa Tiên Tử Lăng Nguyệt Anh, chẳng những dung mạo không có chút gì khác biệt mà sắc mặt cũng tái nhợt như nhau.

Trác Thiên Uy nói :

- Lăng Nguyệt Anh! Đến nhanh thì cũng đi nhanh, thôi! Đây là lần cuối cùng, nếu sau này ngươi vẫn tiếp tục dùng thủ đoạn bỉ ổi này thì tại hạ quyết không tha ngươi nữa!

Nguyệt Hoa Tiên Tử run giọng nói :

- Không... Tôi không còn cơ hội nữa đâu. Linh Hồ sẽ không tha tôi, lần này tiếp tục thất bại nhất định mạng ta sẽ giết.
- Thì không có cơ hội đâu. Ngươi còn có thể viễn tẩu cao phi hoặc tìm nơi nào đó tránh đi.
- Tôi...
- Hãy đi đi, trong khi Linh Hồ còn chưa biết tin.

Nguyệt Hoa Tiên Tử nói :

- Vậy tôi đi đây! Thiên Uy! Tôi nợ huynh quá nhiều...
- Thôi đi! Dù sao thì từng có lúc tôi yêu cô. Chúc may mắn!

Nguyệt Hoa Tiên Tử bước ra khỏi phòng rồi lao đi.

Thất Áo Hồ định ra theo nhưng bị Trác Thiên Uy chặn lại :

- Ngươi thì không đi được!
- Ngươi định giết ta? Ta biết mình không phải là địch thủ của ngươi, hạ thủ đi.
- Ta có giết ngươi hay không thì việc đó tùy thuộc ở ngươi.
- Ngươi cần ta khai ra điều gì?
- Linh Hồ chờ tiếp ứng các ngươi ở đâu?
- Theo ước định thì sau khi tắt đèn cô ta mới tiến vào. Đèn chưa tắt nghĩa là kế hoạch thất bại, cô ta sẽ không vào đâu.
- Như vậy là Linh Hồ hiện đang ở Tường An khách điểm.
- Không sai.
- Thì giả mạo người nào?
- Một lão nô tỳ trong khách điểm là Mã tứ tẩu. Nhưng khi biết chúng ta thất bại chắc cô ta cũng đã bỏ đi rồi.
- Các ngươi rời khỏi Nhật Khang viên lúc nào?

Thất Áo Hồ ngạc nhiên hỏi lại :

- Người cũng biết Nhật Khang viên ư?
  - Đương nhiên biết!
  - Linh Hồ vẫn không linh. Cô ta đánh giá thấp người, vì thế đã thất bại.
  - Ta hỏi các người rời Nhật Khang viên từ lúc nào?
  - Từ sáng. Lúc sáng ta ở trong phòng này thuyết phục Lăng Nguyệt Anh. Hồi chiều ta ở Vọng Giang lâu bàn bên cạnh các người.
  - Người cùng đi với một người đóng giả thiếu niên thư sinh?
  - Không sai!
  - Hắn là ai?
  - Tam thiếu trang chủ Phiêu Sa sơn trang Đông Tam Sa!
  - Vậy người có biết chuyện về Phó phu nhân Lăng Vân Phi Yến của Trường Xuân cốc không?
  - Không biết.
- Thất Áo Hồ bỏ đi, nhưng tới cửa thì quay lại hỏi :
- Người làm sao mà phát hiện được ta không phải là Lăng Nguyệt Anh?
- Trác Thiên Uy đáp :
- Cô nương, mỗi nữ nhân đều có tới hai bộ mặt, vì thế không giống nam nhân...
- Thất Áo Hồ ngạc nhiên hỏi :
- Cái gì? Mỗi nữ nhân có hai bộ mặt?
  - Không sai! Phấn son là một bộ mặt khác, mỗi nữ nhân thích dùng một loại son phấn khác nhau, số lượng cũng bất đồng :
- Thất Áo Hồ à một tiếng nói :
- Người tinh tế đến như vậy thì không một Linh Hồ nào bì kịp.
  - Cô nương quá khen, thật ra còn một nguyên nhân nữa...
  - Nguyên nhân gì?
- Đột nhiên bên ngoài xuất hiện một thiếu niên thư sinh, đó là Bùi Tuyên Văn đóng giả nam trang.
- Cô ta lạnh lùng nhìn Thất Áo Hồ nói :
- Lăng cô nương.
- Trác Thiên Uy nói :
- Đó không phải là Lăng Nguyệt Anh đâu!
- Bùi Tuyên Văn ngạc nhiên hỏi :
- Không phải là Lăng Nguyệt Anh? Vậy là ai?
  - Là Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương.
- Lê Thiên Hương thừa cơ hai người đối đáp lách ra cửa chuồn mất.
- Bùi Tuyên Văn nói :
- Trác đại ca, sao lại để Thất Áo Hồ ung dung bỏ đi như vậy?
  - Thị không còn làm hại được ai nữa!
  - Còn Lăng Nguyệt Anh?

- Cô ta cũng đi rồi!

Bùi Tuyên Văn nói :

- Trác lão đệ! Trưa nay gia mẫu và Phụng thư thư...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Tới Nhật Khang viên đến giờ chưa về chứ gì?

Bùi Tuyên Văn mở tròn mắt hỏi :

- Đại ca cũng biết hay sao?

- Ta vừa mới biết chưa lâu, bây giờ chúng ta sang phòng bên nói chuyện.

Hai người bước sang phòng Trác Thiên Uy. Chàng hỏi :

- Lệnh nghĩa phụ về rồi chứ?

- Về rồi. Cho mời đại ca đến thương lượng.

- Tới bến Phong Kiều phải không? Chờ ta mang binh khí rồi cùng đi!

* * * * *

Trước cổng Nhật Khang viên có một lão nhân râu tóc bạc trắng tuổi độ thất tuần đang quét lá khô. Lão đã quá già, đôi tay run lẩy bẩy cử động chậm rãi, hồi lâu mới vun được một đồng lá, đôi mắt kèm nhèm chỉ nhìn xa được trong phạm vi ba bốn trượng, xem dạng thì lão đã gần đất xa trời lắm!

Vừa vun xong một đồng lá, đột nhiên lão giật mình nhìn lên, thấy ba người đứng ngay trước cổng không biết xuất hiện từ lúc nào?

Lão lùi lại bên cổng, cất giọng khàn khàn nói :

- Các người...

Trường Xuân cốc chủ rút ra mấy tờ danh thiếp nói :

- Chúng tôi đến đây cầu kiến Chân Chân Tiên Cô! Ba người gồm Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa, Bá Vương Trác Thiên Uy và Bùi Tuyên Văn.

Bạch phát lão nhân không nhận thiếp mà đứng lùi lại giữa cổng nói :

- Ở đây không có ai là Chân Chân Tiên Cô cả!

Trác Thiên Uy lớn giọng nói :

- Lão trượng này đã không nhận thiếp thì chúng ta tự vào vậy! Lão tránh ra!

Bạch phát lão nhân giữ chặt hai cánh cổng nói :

- Đây là tư gia, các người không được làm náo!

Trác Thiên Uy cười nói :

- Được chứ! Lão nhân gia! Nếu muốn thì lão cứ vào phủ báo quan đi! Họ đến thì tình hình sẽ càng náo nhiệt hơn nhiều đấy!

- Các người...

Trác Thiên Uy quát :

- Tránh ra!

Nói xong bước sấn vào.

Đôi mắt lão nhân chợt lóe lên ánh hàn quang sắc lạnh, vung song chưởng phát ra hai đạo kinh phong cực kỳ hung mãnh, đâm tới ngực Trác Thiên Uy.

Nhưng tựa hồ chàng đã chuẩn bị trước nên phản ứng rất nhanh, phất hai tay hóa giải lực đạo đối phương...

Bạch phát lão nhân cảm thấy một cỗ kinh phong ập tới quá mạnh, không chỉ hai tay mà cả vai cũng tê đi, người bật lùi hai bước ngồi phịch xuống...

Trường Xuân cóc chủ, Bùi Tuyên Văn và Trác Thiên Uy đi thẳng vào cổng.

Bạch phát lão nhân trông dáng như đã gần đất xa trời nhưng động tác lại nhanh nhẹn đến khó tin, đang ngồi xoài xoài ra bỗng bật dậy, lao tới phóng song cước tới đối phương.

Trác Thiên Uy đã biết ý nên nhường Trường Xuân cóc chủ và Bùi Tuyên Văn đi trước, tựa hồ sau lưng có mắt, bạch phát lão nhân vừa xông tới thì quay phắt lại ngay, tay trái phất mạnh cuốn đi cước lực của địch, tay phải phật ngang hai ống quyển của địch!

Rắc... Rắc...

Phát ra hai tiếng khô khốc. Bạch phát lão nhân rú lên thảm thiết ngã nhào xuống, lão rên hồi lâu không đứng lên nổi, dám đoán hai ống quyển của lão đã bị gãy!

Trác Thiên Uy lao tới, giẫm lên cánh tay phải lão nhân nói :

- Linh Hồ có trong phủ không, nói mau!

Lão nhân kêu lên :

- Người... Ui chao!

Trác Thiên Uy nói :

- Người có nói hay không cũng không sao. Cánh tay này không phải tay ta, có bị giẫm nát cũng thể thôi...

- Xin tha... Có!

- Phải vậy chứ! Linh Hồ có ở nhà, vậy các hạ có chịu nhận bái thiếp không?

- Lão... lão hủ không thể nhận, bởi vì dù các ngươi có vào cũng phải quay ra thôi!

- Vì Độc hồ ly không tiếp khách!

- Không sai!

- Nếu vậy chúng ta phải tự vào tìm thị thôi!

- Các ngươi tự tìm vào, họa hay phúc đều tự chịu trách nhiệm lấy!

Trác Thiên Uy nói :

- Cái đó là đương nhiên! Hôm qua mẫu tử Phó phu nhân vào đây trình bái thiếp, các ngươi đã làm gì họ?

- Chúng đã...

- Họ thế nào?

Bạch phát lão nhân biết mình lỡ lời, liền im bặt.

Trác Thiên Uy đã khởi sát cơ, hỏi :

- Họ đã làm sao?

Lão nhân lắc đầu...

Trác Thiên Uy giẫm mạnh chân, lão nhân rú lên, nằm lăn lộn bên cổng.

Trường Xuân cóc chủ nhìn vào Nhật Khang viên nói :

- Cả phủ viên vắng tanh không thấy người nào cũng không nghe một âm thanh, giống như một phế viện bỏ hoang. Hiên diệt, tình cảnh rất không bình thường.

Trác Thiên Uy nói :

- Chúng đã có chuẩn bị, chắc biết trước chúng ta đến đây.

Chàng lướt mắt quan sát khắp viên nói tiếp :

- Chủ nhân của Nhật Khang viên từng có một đoạn tình với Linh Hồ. Độc hồ ly có ở đây một thời gian nên rất thông thuộc địa hình. Nó lợi dụng thiên thời địa lợi và nhân hòa để quyết chiến với chúng ta.

- Vậy hiền điệt tính...

- Lần trước tiểu điệt bị hãm trong địa lao của Tổng gia đã ném tận khổ đầu. Những phủ viện lớn thế này đều có cơ quan mai phục và cạm bẫy. Chúng ta phải thật cẩn thận mới không bị lừa vào bẫy.

- Người cho rằng...

- Cứ chờ một lúc nữa thì biết. Đại thúc hãy tránh xa tiểu điệt ra một chút!

Nói xong tháo túi vải đeo trong người ra...

Bùi Tuyên Văn hỏi :

- Trác đại ca, trong túi có vật gì vậy, hắc y nhân gặp dọc đường trao túi cho đại ca là ai?

- Là Bắc Nhân Đồ Lãm Cổn Long, vị đó trùm mặt nên cô nương không nhận ra.

- Người của Tam Tinh minh?

- Không sai!

Chàng thấp giọng nói :

- Bắc Nhân Đồ lấy trộm giao cho ta đấy. Nhưng lệnh nghĩa phụ là anh hùng nghĩa hiệp, cô nương đừng nói cho lão nhân gia biết.

- Lấy trộm ư?

- Không sai!

- Người...

- Ta cũng biết trộm, nhưng đây là kiệt tác của Tam Tinh minh.

- Trộm ở đâu?

- Trong kho quân khí của phủ thành!

- Trời đất. Đại ca bảo họ lấy gì trong kho quân khí vậy?

- Lôi đạn, Bích Lịch đạn và một vài thứ hỏa khí khác!

Bùi Tuyên Văn mở to mắt hỏi :

- Lôi đạn?

- Không sai! Ta đã điều tra, trong kho quân khí tại phủ thành có tới một vài vạn cân địa lôi và hỏa pháo. Nay chỉ lấy trộm vài chục cân thì không bị phát hiện đâu! Đương nhiên Chu tuần phủ Chu Lập Khai lơ đi một chút...

Bùi Tuyên Văn sợ hãi nói :

- Với số lôi đạn đó huynh sẽ làm gì?

Trác Thiên Uy đưa tay lên miệng nói :

- Khẽ giọng một chút!

Chàng chỉ tới Vĩnh Xuân lâu cách đó ba bốn mươi trượng nói :

- Người ta nói ngôi lầu đó có ba bốn trăm phòng, vô số cơ quan cạm bẫy, đi cả năm chưa hết phòng, mà rất khó bảo mệnh...

Chàng hươu túi lên nói tiếp :

- Còn với cái này thì đơn giản hơn nhiều. Chỉ Uỳnh một tiếng là tiêu!

Bùi Tuyên Văn tái mặt kêu lên :

- Ui chao! Có mẹ và thư thư trong đó...

- Muội ngốc quá! Ta cốt đánh sạt đi một góc cho bọn ma đầu nằm phục trong đó mất vía mà tuồn ra thôi, còn muốn hủy cả ngôi lầu đồ sộ như thế mà với một vài chục cân lôi đạn thì ăn nhằm gì? Nếu muội ở trong đó, nghe tiếng nổ và tòa lầu sụp hẳn một góc thì muội có phóng ra không?

Bùi Tuyên Văn thán phục nói :

- Thì ra đại ca đã dự trù chu đáo mọi việc...

Trác Thiên Uy cười đáp :

- Từ khi biết tin Linh Hồ trốn ở đây ta đã dự trù mọi phương án. Con hồ ly tinh đó có nhiều góc ngách đánh lừa người ta thì ta cũng có biện pháp hữu hiệu để đào hang cáo.

Nói xong cùng Bùi Tuyên Văn và Trường Xuân cóc chủ tiến đến trước Vĩnh Xuân lâu.

Ba người dừng trong một vườn hoa mọc đầy cỏ dại và tạp mộc ở phía Đông nam ngôi lầu, nhìn vào thấy vắng tanh không một âm thanh nhưng có gì đó thâm trầm rất đáng sợ như chứa đầy sát khí!

Trác Thiên Uy cất giọng oang oang như sấm :

- Nơi đây ngày xưa là quỳnh lâu ngọc vũ. Còn bây giờ thì thành hang ổ của loài chồn cáo, thành nơi trú ngụ của một bầy hồ quần cẩu đẳng không dám lộ mặt nhìn người, thế mà cũng dám xưng là Vũ Nội tam tuyệt, Mao Sơn thất tử, cao nhân, bá chủ phương này phương nọ, hóa ra chỉ là một lũ chồn cáo biết chui trong xó, thật đáng thương!

Bùi Tuyên Văn tiếp lời :

- Có phải trong này toa trữ một bầy chồn cáo thật không? Đại ca nói cần săn cáo, vậy làm thế nào để lừa chúng ra được?

Trác Thiên Uy cười to đáp :

- Cái đó quá dễ mà! Hô hô hô hô...

Giọng chàng như sấm rền làm rung chuyển cả tòa đại lâu, nói tiếp :

- Tiểu Tuyên! Người và lệnh tôn cứ đứng chờ ở đây mà bắt cáo! Ta sẽ dùng khói bức chúng ra khỏi hang, hai người cứ tha hồ mà bắt, tóm được con nào cứ lột da ngay con đó, đừng để thoát!

Bùi Tuyên Văn gật đầu đáp :

- Vâng thì tốt! Nhưng đại ca cũng phải cẩn thận! Chồn cáo khôn cùng cần càn đấy!

- Hô hô hô hô! Đối phó với chồn cáo thì cần gì cẩn thận! Làm thế để chúng phồng mũi lên ư?

Nói xong ung dung đi thẳng tới lầu!

Tuy đáng vẻ ung dung nhưng đã biết trong Vĩnh Xuân lâu hiện có hàng chục tên đại ma đầu thành danh nên Trác Thiên Uy vẫn phải thâm vận công phòng bị.

Chừng như đối phương chờ ba người vào cạm bẫy để tiêu diệt nên chẳng ai hiện thân, cũng không có bất kỳ một hành động gì, ngay cả ám khí cũng không phóng ra.

Trong túi có khoảng mười cân hỏa đạn, Trác Thiên Uy để ở cầu thang, đánh lửa đốt dây dẫn hỏa rồi phi thân lùi ra chỗ Trường Xuân cóc chủ và Bùi Tuyên Văn đứng.

Ba người lùi ra sau một thân cây lớn thì ở Vĩnh Xuân lâu vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa cách mười dặm vẫn còn nghe rõ!

Bùi Tuyên Văn vỗ tay reo lên :

- Đổ rồi! Lâu đổ rồi!

Gỗ đá khói bụi bay lên tung tóe, bắn xa hàng chục trượng, tòa Vĩnh Xuân lâu đồ sộ bị bao trùm trong khói lửa mịt mù. Một góc lầu rung chuyển rầm rĩ rồi đổ ụp xuống làm cả tòa lầu chao đảo như đưa văng...

Trời rung đất chuyển, cát bụi bốc lên mù mịt, đất đá bắn ào ào, tiếng rú thảm vang lên làm kinh tâm động phách...

Cảnh tượng quá là rùng rợn!

Hô hô hô hô...

Giữa cảnh kinh hoàng đó tràng cười của Trác Thiên Uy nghe còn đáng sợ hơn, cười xong nói :

- Chuẩn bị bắt cáo thôi! Chúng bắt đầu ra khỏi hang rồi!

Một đoàn người đầu tiên lao ra khỏi vùng khói lửa, vừa chạy vừa ho sặc sụa, người đầu tiên là một lão đạo cầm búa khai sơn, đó là Tĩnh Nguyên đạo nhân trong Mao Sơn thất tử!

Trác Thiên Uy rút đao lao tới ngay.

Tĩnh Nguyên đạo nhân tuy râu tóc cháy sém, mặt mũi đen nhẻm trông rất thảm hại nhưng động tác vẫn vô cùng linh hoạt, vung búa tiếp chiêu.

Lão đạo tuy võ công rất cao nhưng cũng chỉ cầm cự được chừng hai mươi chiêu, người bị mấy vết thương, cuối cùng sức cùng lực kiệt bị Trác Thiên Uy xuất một chưởng bắn ra hai trượng ngã nhào xuống.

Trác Thiên Uy lao tới điểm huyết lão ta, nói với Bùi Tuyên Văn :

- Tiểu Tuyên! Bắt được tên nào tốt tên đó. Nhiều thêm một người thì việc đàm phán có kết quả hơn. Muội hãy canh chừng lão đạo này! Ta đi bắt tên khác...

Cách đó bảy tám trượng, Trường Xuân cốc chủ đang ác đấu với hai tên trung niên hán tử, đao quang kiếm ảnh tung hoành, trận đấu còn bất phân thắng bại.

Trác Thiên Uy lao tới gần nói to :

- Tốc chiến tốc thắng! Đối với quân vô đạo này không cần hạ thủ lưu tình, càng không nói chuyện nhân nghĩa. Sát!

Chàng vừa nói vừa xuất đao công sát, ngay chiêu đầu tiên đã chém trúng sườn một tên hán tử đồng thời đánh bật thanh đao khỏi tay hắn.

Tên thứ hai đang luống cuống thì bị Trường Xuân cốc chủ phóng kiếm đâm trúng vai, lão xuất luôn một cước đá trúng tiểu phúc tên hán tử làm hắn ngã nhào xuống.

Khống chế xong hai tên địch, Trác Thiên Uy giao lại cho Bùi Tuyên Văn canh giữ, rồi cùng Trường Xuân cốc chủ tiến tới Vĩnh Xuân lâu.

Có tới mười tám người từ trong lầu chạy ra nhưng thấy Mao Sơn thất tử đã bị thương ba thì không tên nào dám kháng cự bỏ chạy tán loạn, trong số đó có ba nữ nhân đều ở tuổi dư nương bán lão.

Trác Thiên Uy nghĩ thầm :

- Thuật hóa trang của Linh Hồ còn cao minh hơn Thất Áo Hồ. Thị có thể hóa trang thành thiếu nữ thì càng có thể biến thành một cụ già xấu xí. Liệu trong ba người kia có Linh Hồ không?

Chàng nói với Trường Xuân cốc chủ :

- Mau thẳng tay tàn sát! Uy hiếp đối phương không để chúng hoàn hồn, chờ chúng định thần lại thì không dễ cứu được Phó phu nhân đâu!

Nghe nhắc đến vợ và nhi nữ, lửa hận ngàn ngút bốc cao, Trường Xuân cốc chủ xông vào địch nhân vung kiếm tàn sát.

Trác Thiên Uy không khác gì hổ dữ, lao tới ba tên ma đầu đang tùm lại chuẩn bị đối địch với Trường Xuân cốc chủ, miệng hét vang :

- Khấp Hồn Vô Cực!

Tiếng rú thảm vang lên kinh tâm độc phách, đầu rơi, máu đổ tơi bời...

Chàng lại lao sang một tốp bốn người khác.

- Lạc Hồn Thiên Phệ!

Lại thêm ba tên khác bị chém trọng thương, gục xuống lăn lộn, tiếng la làm kinh động cả Nhật Khang viên.

- Trác Bá Vương tới!

Chỉ mấy chiêu đã giết hai tên và làm bốn tên khác trọng thương, trong đó có một người trong Vũ Nội tam tuyệt, bọn ma đầu còn tinh thần đâu mà đối địch?

Trong lúc đó lần đầu tiên Trường Xuân cốc chủ hạ thủ không chút lưu tình, chém chết một và làm trọng thương ba tên khác làm quần ma kinh hồn lạc phách, tranh nhau chạy thực mạng.

Một trung niên phụ nhân bị chém đứt vai phải, vừa lăn lộn vừa rên rỉ vừa nói :

- Trác Thiên Uy! Người tàn nhẫn như thế... chỉ vì mấy viên bảo ngọc vô giá trị...

Trác Thiên Uy mắt vẫn tia máu, gào lên :

- Tiện nhân câm miệng! Vì mấy viên ngọc vô giá trị đó mà lũ ma đầu các ngươi năm lần bảy lượt định ám hại ta, hàng chục người đã bị giết. Ta hỏi ngươi việc đó do ai gây nên? Nếu không nói rõ được ta sẽ băm người thành đồng thịt vụn ngay!

Một hắc y lão nhân lưng đeo một cây lôi chùy, lao tới gần chàng quát :

- Tiểu bối, ngươi thật quá ngông cuồng!

Bùi Tuyên Văn vội chạy tới gần nói :

- Trác đại ca hãy cẩn thận! Tên đó là Lôi Thần Hưởng Vô Cực đấy! Mẹ nói Thiết Tụ công và Hàn Băng chương của hắn cái thể võ lâm...

Trác Thiên Uy cười nhạt nói :

- Thì ra ngươi là tên dâm đồ lừng danh thiên hạ võ lâm, một trong Tam Tà Thần! Thế mà ta cứ tưởng ngươi là Hoạt Phạt ở Tây Thiên, Ngọc Hoàng Đại Đế trong Linh Tiêu Điện! Hóa ra chỉ một tên háo sắc bám váy Độc hồ ly! Lão ác ma! Đừng tưởng lấy danh Tam Tà Thần là tưởng dọa được Bá Vương ta!

Lôi Thần Hưởng Vô Cực là nhân vật số một số hai trong ma đạo, xưa nay đã bị ai nhục mạ ác độc như thế bao giờ?

Hắn tức muốn nổ phổi, mặt đỏ bừng rồi biết thành tái xanh, môi lắp bắp nhưng không nói được tiếng nào, từ cổ họng phát ra tiếng gầm gừ như dã thú, bất thần chồm tới vùng tay áo phát ra...

Vì quá cuồng nộ lão ma đã xuất ngay tuyệt học cái thể Thiết Tụ công, không cần nghĩ đến hậu quả!

Một luồng kinh khí cực hàn phát ra, bao trùm lấy cả khoảng không gian rộng tới bốn năm trượng!

Sáu bảy tên ma đầu vừa ủa tới định vây công Trác Thiên Uy bị bao phủ trong vùng hàn khí đó cùng rú lên, không một tên nào chạy thoát được ra ngoài, đưa hai tay ôm lấy ngực ngã nhào xuống!

May Bùi Tuyên Văn đã đề phòng kịp lùi khỏi luồng kinh phong bá đạo nên không việc gì, còn Trác Thiên Uy nghe Bùi Tuyên Văn cảnh cáo đã vận Chân Nguyên Thần Công hộ thân nên đủ kháng cự với Thiết Tụ công.

Phát thần công không đả thương được địch thủ, trái lại còn đả thương người mình, Lôi Thần Hưởng Vô Cực càng như phát điên, công vào như thú dữ, cả Hàn Băng chương lẫn Thiết Tụ công cùng đánh ra như triều như thác.

Trác Thiên Uy vẫn duy trì Chân Nguyên Thần Công hộ thân, đồng thời thi triển thân pháp tránh đi, trong nháy mắt thay đổi đến bảy tám phương vị, chung quy vẫn giữ được an toàn trước sự tấn công hung mãnh của địch nhân...

Chàng cầm chắc thanh đao, sẵn giọng nói :

- Ta hiểu rồi! Hàn Băng chưởng và Thiết Tự công của ngươi là một loại âm công cực hàn, âm cực thì sinh dương. Lão thất phu, ngươi nhất định còn có Nhiệt Dương Công bá đạo hơn nữa! Cứ thi triển hết đi, xem có làm gì được ta không?

Thấy Hàn Băng chưởng và Thiết Tự công không đủ thương được địch thủ, quả nhiên Lôi Thần Hưởng Vô Cực thi triển Nhiệt Dương Công, một luồng nhiệt khí kèm theo vân vụ đánh ra...

Trác Thiên Uy thi triển khinh công kỳ ảo tránh chiêu, hiển nhiên chàng cũng đã có phương án đối địch vẹn toàn nên mới lên tiếng thách thức địch nhân, vận Chân Nguyên Nhất Khí hộ chủ tất cả các yếu huyệt trong người làm cho Nhiệt Dương Công của lão ma có hung mãnh bao nhiêu cũng không tiến nhập được vào cơ thể chàng.

Lôi Thần Hưởng Vô Cực thấy thế càng cuồng nộ, liên tiếp công xuất hơn hai mươi chưởng...

Thấy đối phương mắc mưu, Trác Thiên Uy cười khanh khách nói :

- Lão thất phu! Ngươi đã hao tổn mất năm phần chân khí rồi! Bây giờ thì chuẩn bị nộp mạng!

Vừa nói vừa vung đao phản công :

- Chiêu thứ nhất Trầm Lôi Phá Thạch!

Quả nhiên Lôi Thần Hưởng Vô Cực đã hao tổn chân khí rất nhiều, không đủ khả năng phát chiêu phản kích nữa, lùi lại tránh đao...

Trác Thiên Uy tiếp tục tấn công, miệng quát :

- Chiêu thứ hai Khấp Hồn Vô Cực?

Động tác Lôi Thần Hưởng Vô Cực càng lúc càng chậm chạp, đến chiêu thứ hai thì bị đao chém trúng sườn máu loang ra!

Trác Thiên Uy tiếp tục quát :

- Chiêu cuối cùng Lạc Hồn Thiên Phệ!

Đây là chiêu tuyệt sát chàng đã từng thi triển nó để lấy mạng và đã thương không ít tên hung ma như Ma Tăng, Nguyệt Đao trong Thiên hạ Thất đại hung nhân và Tử Phủ Tán Tiên Thiên Thành Vũ Sĩ trong Ngũ yêu tiên...

Lôi Thần Hưởng Vô Cực công lực đã bị hao tổn trầm trọng, lại còn trúng thương, đã không còn khả năng phản kháng hay trốn tránh nữa!

Một tiếng rú thảm phát ra làm quần ma đứng xung quanh đều thất tim lạt cốt, cánh tay phải Lôi Thần Hưởng Vô Cực bị chém đứt tới tận vai rơi phịch xuống đất, máu tuôn ra như suối, mặt tái nhợt như gà bị cắt tiết, hai chân run lẩy bẩy cơ hồ đứng không vững...

Từ khi thấy Lôi Thần Hưởng Vô Cực giao chiến với Trác Thiên Uy, quần ma bắt đầu lấy lại tinh thần không chạy trốn nữa mà tụ lại chuẩn bị liên thủ vây công, nhưng bây giờ thấy Lôi Thần Hưởng Vô Cực trọng thương tinh thần lại càng giảm sút hơn trước.

Tuy nhiên chưa có tên nào chịu lùi.

Bốn tên bị Thiết Tự công của Lôi Thần Hưởng Vô Cực đã thương vẫn còn nằm chưa dậy được, không thấy cử động nữa, có lẽ đã chết!

Trác Thiên Uy chỉ đao tới mấy tên ma đầu nói :

- Thế nào! Các người còn ai muốn xuất thủ nữa? Cả thầy nhân số trong Vĩnh Xuân lâu có mười tám người thì đã thương vong hai phần. Bây giờ còn lại sáu người nhưng tại hạ chỉ biết năm thôi.

Chàng dùng thanh đao đỏ lòm, máu tươi vẫn còn nhỏ xuống chỉ tới sáu tên ma đầu đứng thành vòng bán nguyệt vây quanh mình từ phải qua trái nói :

- Các hạ là Đồ Long Khách Lại Văn Trung, không sai chứ?

- Còn vị bần hoàng bào này là Huyền Bàng Lôi Công Trùng, không biết tại hạ có nhận lầm không? Còn vị nhân huynh này là Hoài Thượng Cuồng Sinh Thạch Sinh Hoa, một vị trong Thất Tử Mao Sơn... Còn lão trượng bần hoàng y này dường như là Đại Lực Quỷ Vương Hầu Thành Công trong Lư Sơn Ngũ Quỷ! Còn vị lão huynh này là Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh... Quả nhiên đủ các anh hào khắp nơi trong giang hồ, từ Lư Sơn, Đại Ba sơn, Mao Sơn đến Thái Hồ thủy trại... đều được Phúc Chân Chân mời về đây! Hoa thơm bướm lượn mà! Cánh hoa tàn Phúc Chân Chân trong Vô lâm Tứ đại mỹ nhân ngày xưa tuy bây giờ đã chẳng còn gì, nhưng được bổ sung thêm bảo vật của tại hạ thì vẫn còn sức quyến rũ lắm!

Chàng chỉ tới một trung niên phụ nhân dư nương bán lão áo nâu quần bố, mặt mũi xấu xí đứng bên cạnh Đại Lực Quỷ Vương Hầu Thành Công nói :

- Như vậy tại hạ đã chỉ danh hầu hết mấy vị cao nhân ở đây, còn người ta không nhận ra, ắt đã hóa trang diện mạo, ta dám đoán chắc người là Độc hồ ly Linh Hồ Phúc Chân Chân rồi! Hãy khôi phục lại bản lai chân diện đi! Phúc Chân Chân! Hôm nay chính là lúc ta với người tiến hành một cuộc sinh tử chiến một mất một còn rồi!

Uych.

Lôi Thần Hưởng Vô Cực đã không còn duy trì nổi nữa, ngã phịch xuống.

Sáu tên ma đầu thấy vậy cùng run lên...

Đồ Long Khách Lại Văn Trung là người có giao tình với Lôi Thần Hưởng Vô Cực mật thiết nhất, bước ra định đỡ bằng hữu lên.

Trác Thiên Uy trầm giọng quát :

- Không ai được cứu hắn!

Đồ Long Khách Lại Văn Trung dừng lại nói :

- Người...

Lôi Thần Hưởng Vô Cực là tù binh của tại hạ!

Đồ Long Khách Lại Văn Trung nghiêng răng hỏi :

- Người không hiểu quy củ và đạo nghĩa giang hồ hay sao mà không để lão phu cứu người?

Trác Thiên Uy lạnh lùng đáp :

- Lão thất phu! Hạng các người mà cũng đòi giảng quy củ và đạo nghĩa giang hồ với Trác mỗ ư? Cút ngay! Hôm nay ta chỉ nói với các người bằng đao thôi!

- Người...

- Người còn dám tiến lên nữa bước nữa xem!

Đồ Long Khách Lại Văn Trung phát run, nhưng vẫn nghiêng răng tiến lên một bước...

Mọi người chỉ thấy mắt hoa lên...

Đồ Long Khách Lại Văn Trung thấy ánh đao lóe sáng bổ xuống, tuy hắn vẫn đang cầm kiếm nhưng không kịp đưa lên chống đỡ... khiếp hãi định nhảy lui cũng không kịp, cảm thấy vai phải nhói lên, sau đó mới hiểu ra cơ sự, thấy cánh tay phải mình đã rơi xuống, máu từ vai phun ra xối xả, rú lên ngã xuống ngất đi...

Trác Thiên Uy xuất thủ đả thương Đồ Long Khách Lại Văn Trung xong sảng giọng nói :

- Ai còn muốn thử sức thì cứ bước ra, Bá Vương Trác Thiên Uy ta không tin tà! Đối với lũ mà đầu ti tiện các người thì đừng nói giết một vài người mà cho dù phải giết một vài trăm, Trác mỗ cũng không chùn tay. Giết sạch giống ma đầu thì thiên hạ càng được hưởng thái bình thôi! Ít ra cũng không loạn hơn bây giờ.

Chàng chỉ thanh đao nhỏ máu ròng ròng tới trung niên phụ nhân mà mình vừa chỉ danh Linh Hồ Phúc Chân Chân nói :

- Ta cần tất cả những người còn lại đều phải hoành thây ở đây, bắt Linh Hồ phải xuất diện, để xem thị có chịu trả Ngọc Bình Phong cho tại hạ hay quả thật hấn không cần mạng.

Trung niên phụ nhân quá nường bán lão bạn áo nâu quần bó đứng bên Đại Lực Quỷ Vương Hầu Thành Công run giọng nói :

- Linh Hồ tới qua đến Tường An khách điểm tìm người, đến bây giờ vẫn chưa về.

Trác Thiên Uy cười nhạt hỏi :

- Người không phải là Linh Hồ?

- Không phải!

- Người...

- Ta là Cửu U Nương Vương Cúc Cô!

- Chiều qua hai mẫu nữ Phó phu nhân tới đây đưa danh thiếp cầu kiến, bây giờ họ ở đâu?

- Không biết. Người chờ Linh Hồ trở về hỏi thì mới rõ.

- Đến bao giờ và phải thế nào người mới chịu khai?

- Ta nói là sự thật!

- Ta không tin!

- Tin hay không là tùy người. Chúng ta đều không biết, muốn giết muốn mổ gì thì cứ việc!

Mụ nói xong tháo kiếm vút xuống chân Trác Thiên Uy.

Bốn lão ma khác đều làm theo Cửu U Nương Vương Cúc Cô.

Trác Thiên Uy lùi lại gọi Bùi Tuyên Văn đứng phía sau cách ba trượng :

- Tiểu Tuyên!

Nàng bước lên hỏi :

- Đại ca sai bảo tiểu muội việc gì?

- Sau Vĩnh Xuân lâu có khá nhiều phòng ốc, muội thấy chưa?

- Muội thấy rồi!

- Có thể Linh Hồ ẩn trốn trong các phòng đó...

Bùi Tuyên Văn gật đầu :

- Rất có khả năng.

Trác Thiên Uy nói :

- Xin tiểu muội cùng lệnh tôn tới đó tìm xem!

- Vâng! Đại ca... tiểu muội nghe lời huynh...

Nàng tới gần Trường Xuân cốc chủ nói :

- Cha... chúng ta đi tìm Độc hồ ly đi!

Trường Xuân cóc chủ là nhân vật hiệp nghĩa, đâu an tâm đi! Trác Thiên Uy trong tình trạng đờn đờn sát khí như thế, ở lại một mình bên đối phương đã hạ binh khí đầu hàng.

Thế nhưng bị nghĩa nữ thôi thúc, lão đành buông tiếng thở dài đi theo.

Trác Thiên Uy dặn :

- Tiểu Tuyên! Hãy cẩn thận, khéo rơi vào cạm bẫy của Độc hồ ly!

Bùi Tuyên Văn đáp :

- Không sao đâu! Đại ca, tiểu muội và cha sẽ cẩn thận!

Chờ hai người đi khuất, Trác Thiên Uy giương đao nói :

- Bây giờ đã không còn anh hùng hiệp nghĩa tại hiện trường để chủ trì chính nghĩa nữa!

Chàng nghiêng răng, mặt hiện sát cơ nói tiếp :

- Tại hạ rất ghét thói giả nhân giả nghĩa. Các người hãy thu lại binh khí mà bảo mệnh đi! Các vị! Dù sao thì việc đó còn có một chút hy vọng, còn hơn cứ đứng vờn cổ ra chịu chém!

Năm người khiếp sợ đưa mắt nhìn nhau.

Trác Thiên Uy lăm lăm đao trong tay, bước đến bên Lôi Thần Hưởng Vô Cực vẫn chưa bỏ dẫy được, giẫm chân lên bụng lão ma. Hừ một tiếng nói :

- Người nói đi! Hai mẫu nữ phó phu nhân hiện ở đâu?

Chàng nói thêm một câu :

- Đây là cơ hội sống sót cuối cùng của người đấy!

Lôi Thần Hưởng Vô Cực nghiêng răng nói :

- Lão phu... sống không bằng chết... người...

Trác Thiên Uy giương đao lên hỏi :

- Người không chịu nói?

- Lão phu thà... chết...

- Rất tốt! Tại hạ thành toàn cho người!

Dứt lời vung đao bổ xuống...

Phập!

Lưỡi đao chém ngay giữa cổ họng, đầu Lôi Thần Hưởng Vô Cực bắn đi xa ba bốn thước...

Năm tên ma đầu con lại tuy đều là hạng cùng hung cực ác, giết người không nháy mắt nhưng thấy Trác Thiên Uy xuất thủ lạnh lùng tàn khốc như vậy cũng phải kinh hồn táng đờm, máu tựa hồ đông lại!

Đồ Long Khách Lại Văn Trung vừa mới tỉnh lại, chứng kiến cảnh tượng đó thì nhắm mắt lại không dám nhìn.

Trác Thiên Uy bước tới gần nói :

- Chắc người cũng thà chết để tận trung với Phúc Chân Chân phải không. Ta đến để thành toàn cho người đây. Đừng sợ! Đao tại hạ rất sắc, sẽ không đau chút nào đâu!

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh và Hoài Thượng Cuồng Sinh Thạch Sinh Hoa không thể chịu đựng được lâu hơn, quay người chạy thực mạng!

Trác Thiên Uy hừ một tiếng, vung tay trái lên...

Thái Hồ Nhất Giao Tăng Nhiếp Vĩnh và Hoài Thượng Cuồng Sinh Thạch Sinh Hoa chạy được bốn năm bước thì mỗi tên bị một ngọn phi đao cắm trúng hậu tâm ngập tận chuôi, theo đà chạy thêm mấy bước mới đổ sập xuống.

Trác Thiên Uy lại chỉ mũi đao xuống ngực Đồ Long Khách Lại Văn Trung cất giọng lạnh như băng :

- Giảm đi hai tên nữa. Trước khi giết Phúc Chân Chân tại hạ cần giết sạch lũ tay sai của thị, hạ thủ không chút lưu tình!

Đồ Long Khách Lại Văn Trung kinh hồn lạc phách nói :

- Ta... nói... ta xin nói!

- Nói đi!

- Phó phu nhân bị hãm vào một cái giếng...

- Giếng ở đâu?

- Giữa hành lang khách sảnh ở đông viện!

- Các hạ có thể dẫn tại hạ đi không?

- Đồ lão phu lên. Ta còn đi được!

Trác Thiên Uy chỉ đao tới Huyền Băng Lô Công Trùng, Đại Lực Quỷ Vương Hầu Thành Công và Cửu U Nương Vương Cúc Cô đều đứng nguyên như pho tượng tại chỗ hỏi :

- Các ngươi cũng thế phải không?

Cửu U Nương Vương Cúc Cô đáp giọng lạc hẳn đi :

- Ta không biết... Quả thật ta không biết hai mẫu nữ họ ở đâu...

Trác Thiên Uy nói :

- Ba người các ngươi hôm nay là nhân chứng của cuộc đồ sát. Trác Thiên Uy ta không cần sát nhân diệt khẩu, bởi vì ta không sợ ai cả. Lẽ phải đứng về phía ta. Cứ cho tất cả những ai cam tâm làm tay sai cho Linh Hồ Phúc Chân Chân cứ tới đây nộp mạng! Còn bây giờ thì các người đi đi!

22. Chương 22: Đại Náo Cốc Phủ

Cuộc đổ máu ở Nhật Khang viên làm chấn động giang hồ, bọn ma đầu hắc đạo đều kinh hồn táng đờm nhưng đối với những nhân vật bạch đạo chính nghĩa thì đó là niềm hứng khởi lớn.

Tuy lòng hả hê nhưng nghe những nhân chứng như Huyền Băng Lô Công Trùng, Đại Lực Quỷ Vương Hầu Thành Công, Cửu U Nương Vương Cúc Cô hay Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa tường thuật lại, một số người phê phán chàng xuất thủ ác độc...

Ác độc hay không thì thanh uy Bá Vương Trác Thiên Uy cũng nhanh chóng lan truyền đi làm chấn động toàn thể giang hồ!

Sau khi được Đồ Long Khách Lại Văn Trung dẫn tới cái giếng nơi hai mẫu nữ Lăng Vân Phi Yến sa bẫy, Trác Thiên Uy, Trường Xuân cốc chủ và Bùi Tuyên Văn cứu được Lăng Vân Phi Yến và Phó Phụng Minh chỉ còn thoi thóp, được Bắc Nhân Đồ Lãm Cồn Long hướng dẫn đưa tới một ngôi tiểu thất ở một nông trang nhỏ gần Nhật Khang viên cứu chữa.

Phó Phụng Minh bị Hàn Băng chưởng của Lô Thần Hương Vô Cực đả thương, nhờ thi triển Quy Tức đại pháp duy trì được cuộc sống gần một ngày đêm, đó đã là một kỳ tích!

Trác Thiên Uy là người duy nhất trong bốn cao thủ có chân khí thuần dương nên là người duy nhất chữa trị cho Phó Phụng Minh. Vừa mới đến tiểu thất, chàng đã bắt đầu vận công truyền chân khí thuần dương vào cơ thể Phó Phụng Minh để bức độc khí âm hàn ra khỏi cơ thể Phó Phụng Minh.

Theo dõi chàng chữa trị một lúc, Trường Xuân cốc chủ, Lăng Vân Phi Yến Nam Cung Ngọc Phó phu nhân và Bắc Nhân Đồ Lãm Cổn Long không giúp được gì nên cùng nhau ra phòng ngoài uống trà, còn Bùi Tuyên Văn ở lại phục vụ.

Trường Xuân cốc chủ nét mặt đầy vẻ cao hứng, nét sầu tư của Lăng Vân Phi Yến cũng đã giảm nhiều, hai người tiếp Bắc Nhân Đồ Lãm Cổn Long uống trà hầu chuyện.

Nhấp một ngụm trà, Bắc Nhân Đồ cao hứng báo tin :

- Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương đã rời bỏ Tam Tinh minh rồi. Cô ta làm thế này để bày tỏ lòng cảm kích đối với sự khoan dung đại lượng của Trác lão đệ. Kỳ thực Thất Áo Hồ Lê Thiên Hương cũng chỉ là bị Linh Hồ bức bách phải tuân thủ điều kiện của Phúc Chân Chân mà thôi.

Trường Xuân cốc chủ cười hỏi :

- Vô Tình Giả Thất Cô còn hận Trác tiểu ca nữa không?

Lão hỏi thế vì sau khi cứu được thê tử và nhi nữ mình, lão hỏi Đồ Long Khách Lại Văn Trung biết gần đó Vô Tình Giả Thất Cô bị giam trong một địa lao, đã cứu luôn cả nữ nhân này ra.

Bắc Nhân Đồ Lãm Cổn Long cười đáp :

- Lão thái bà này cảm kích còn chưa hết, có đâu còn hận nữa?

Lăng Vân Phi Yến nói :

- Trác Thiên Uy đối với Lăng Nguyệt Anh thâm tình như thế mà cô ta nỡ liên kết với Linh Hồ, bội phản tiểu ca đó lần nữa, thật là người bội bạc không có lương tâm...

Bắc Nhân Đồ nói :

- Cửa ba loại người ba thứ mà! Nữ nhân đó vì coi trọng sinh mạng của mình hơn tình ái nên không xứng với Trác lão đệ đâu! Sau này nhất định Trác lão đệ sẽ gặp một cô nương xứng đáng!

Lăng Vân Phi Yến không khỏi có chút tư tâm tiếp lời :

- Nhất định phải như thế.

Đương nhiên bà ta chỉ nhi nữ mình, Phó Phụng Minh với Trác Thiên Uy là một đôi trời xe đất tạo!

Trường Xuân cốc chủ thở dài nói :

- Không biết Linh Hồ đã thoát khỏi đây chưa?

Bắc Nhân Đồ đáp :

- Yêu phụ đó đã bỏ đi rồi!

Trường Xuân cốc chủ thất kinh hỏi :

- Phúc Chân Chân đã đi rồi? Làm sao Lãm lão biết?

- Hơn một canh giờ trước huynh đệ vừa nhận được tin...

- Ma nữ đó đi hướng nào?

- Khi trời gần sáng Phúc Chân Chân cùng một số người đáp thuyền về xuôi. Tới ngang Bạch Mã Sơn thì đổi sang một chiếc thuyền khác. Có người nhận ra trong số bảy tám người khách có một tên là Tam thiếu trang chủ Đông Tam Sa...

Trường Xuân cốc chủ nghe vậy giậm chân nói :

- Đông Tam Sa là do Linh Hồ Phúc Chân Chân và Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái mời đến. Nghe nói mấy ngày qua hắn cũng ở Nhật Khang viên này, như vậy thì đúng là Phúc Chân Chân đã chuồn khỏi Tô Châu rồi. Sau này truy tích hồ ly tinh đó không phải chuyện dễ đâu. Không bắt được thì chẳng những Trác tiểu ca không thu hồi được bảo vật mà sau này trong giang hồ xương rơi máu đổ còn nhiều...

Bắc Nhân Đồ buông lời an ủi :

- Phó huynh cứ yên tâm đi! Mấy ngày trước Kháng bá chủ đã trúng phải độc thủ của Đông Tam Sa tử thương mất mười mấy cao thủ, cả lão ta và bảy tám cao thủ khác nếu không được Trác lão đệ kịp thời xuất thủ giải cứu thì cũng chết bởi Tứ Tượng trận của Phiêu Sa sơn trang và kiếm của Đông Tam Sa rồi. Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào đang hận Đông Tam Sa và Phúc Chân Chân nhập cốt, lão ta quyết không cam tâm để chúng chạy thoát đâu!

- Vậy thì tốt! Lắm huynh! Xin đa tạ vì cho biết tin tức!

- Phó huynh khách khí quá! Chúng ta có chung cừ địch phải giúp nhau chứ! Vừa rồi Trác lão đệ trở thành uy ở Nhật Khang viên, bằng hữu giang hồ thấy đều hỷ hả, thế nhưng lũ yêu ma quỷ quái thì bị sát thương rất nhiều, nguyên khí thương tổn trầm trọng, nhất định chúng hận Trác lão đệ nhập cốt, sẽ liên kết lại tìm Trác lão đệ báo thù, chúng ta đều coi Trác lão đệ là ân nhân, cũng phải liên kết lại để trợ giúp vị tiểu huynh đó chứ!

Trường Xuân cốc chủ cười nói :

- Lắm huynh! Xin lão ca làm phúc đừng kéo Trác tiểu ca xuống sông nữa! Hài tử đó sát nghiệp quá nặng nếu để nó đi với các người thì sẽ kéo theo nhiều hậu quả rất đáng sợ đấy!

Bắc Nhân Đồ nói :

- Phó lão! Quan niệm như thế là sai lầm đấy! Trác lão đệ không phải là người trong giang hồ. Đó là kiểu người yêu ghét phân minh, trắng đen phân rõ, không biết lúc cần rắn lúc nên mềm như chúng ta. Vì thế thường phải chịu nhiều thiệt thòi, tuy nhiên nếu có được nhiều người chiếu cố Trác lão đệ như chúng ta thì sẽ bớt thiệt thòi đi rất nhiều... Nhưng nhiều khi giải quyết công việc không quá ước thúc như Trác lão đệ mới đạt tới thành công. Mà thôi, tại hạ cần phải đi đây. Xin giúp tại hạ chuyển lời tới Trác lão đệ... Cáo từ!

Trường Xuân cốc chủ đứng lên nói :

- Một lần nữa xin đa tạ Lắm huynh...

- Miễn tiến đi! Tại hạ đi một mình được rồi! Hiền phu thê cứ ở lại chiếu cố cho lệnh ái!

Nói xong bước nhanh ra cửa.

Ở phòng trong Trác Thiên Uy khắp người mồ hôi ướt đẫm, hít vào một hơi chân khí rồi thu tay khỏi Thái Dương huyết và hậu tâm Phó Phụng Minh, từ từ đứng lên.

Sắc mặt Phó Phụng Minh đã hiện sắc hồng, hơi thở đều đặn, thấy rõ cơn nguy kịch đã qua.

Bùi Tuyên Văn đến bên chàng nói :

- Trác đại ca! Tiểu muội xin đa tạ huynh! Thờ ờ thật may mắn, gặp đại nạn không chết, sau này nhất định sẽ gặp phúc lớn.

Trác Thiên Uy nói :

- Vì việc của ngu huynh mà thờ ờ người phải chịu bất hạnh như thế, nếu cô ấy gặp mệnh hệ nào thì ta phải ân hận suốt đời! May vừa rồi cứu kịp, nếu chậm nửa canh giờ thì chẳng ai cứu được nữa. Còn bây giờ thì ổn rồi, chỉ sau hai ngày bồi dưỡng khá khá là sẽ hoàn toàn hồi phục thôi, bây giờ cứ để Phụng muội ngủ một giấc, muội hãy đi nấu một tô cháo ngon. Lệnh thư thức dậy là thêm ăn ngay đấy nhưng lúc đầu chỉ cho ăn một tô cháo là đủ.

Chàng vừa bước ra khỏi phòng ngoài thì gặp Trường Xuân cốc chủ vừa tiễn Bắc Nhân Đồ quay vào, lão nói ngay :

- Hiền diệt, Bắc Nhân Đồ Lắm huynh vừa mới đi rồi nhưng vừa có tin tức báo lại, Phụng Minh thế nào rồi?

Trác Thiên Uy đáp :

- Khí hàn độc của Hàn Băng chương đã được bức hết ra khỏi cơ thể, một mình tiểu Tuyên chăm sóc là đủ, qua hai ngày sẽ phục nguyên thôi! Thúc thúc nói có tin tức gì thế?

- Tin tức liên quan đến Linh Hồ.

* * * * *

Chiếc thuyền khách rời bến Thường Châu thì đã giữa giờ mùi.

Nhân vật đại danh hiển hách Vô Địch Kim Dao Quách Hưng hôm nay lại hạ cố đóng vai một gã thuyền phu. Rời bến chừng nửa dặm, Vô Địch Kim Dao cùng với một thuyền phu khác bước vào khoang.

Trác Thiên Uy đứng lên hành lễ nói :

- Quách tiền bối vất vả quá!

Vô Địch Kim Dao Quách Hưng hoàn lễ xong, lướt mắt nhìn đám khách trong khoang, chợt kêu lên :

- Khốn kiếp! Chúng ta bị lừa rồi!

Trác Thiên Uy kinh dị hỏi :

- Quách tiền bối, sao thế?

- Vừa rồi thuyền ghé Thường Châu độ một canh giờ, vừa rồi xuất phát mới phát hiện toàn bộ khách nhân đều bị đánh tráo, chúng đã chuồn mất cả rồi!

Trác Thiên Uy biến sắc hỏi :

- Quách tiền bối nói là bọn Linh Hồ đã chuồn mất?

- Không sai!

- Chúng trốn lúc nào?

- Thuyền ghé Thường Châu, hầu hết thủy thủ đều lên bến, lão phu chỉ để lại người trông coi, nhưng chúng thừa lúc lộn xộn đã đánh tráo mất mà không ai phát hiện ra...

- Theo Quách tiền bối thì chúng đã chạy đi đâu?

- Có khả năng chúng đáp thuyền khác tới Giang Âm.

Trác Thiên Uy lo lắng hỏi :

- Bây giờ phải làm thế nào mới tìm được chúng?

Vô Địch Kim Dao nói :

- Bây giờ thế này, Trác lão đệ hãy quay lại Thường Châu tìm xem chúng có lên bờ không. Còn lão phu truy đến Giang Âm, có tin tức sẽ phái người đến Thường Châu báo cho người biết.

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Vậy cũng được!

Vô Địch Kim Dao cho thuyền ghé vào bờ.

Trác Thiên Uy không tới Thường Châu mà có tính toán riêng.

Chàng biết cả Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào và Tam Tinh minh đều bố trí nhiều nhân tuyến ở các nơi: Tô Hàng, Trấn Giang và Thường Châu để giúp chàng giám sát hành tung của Linh Hồ, nhưng vùng này là địa bàn của Ngô Trung Nhất Long, mà đệ đệ của Ngô Trung Nhất Long Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái là đồng lõa với Linh Hồ, vì thế tay chân của Tào Vĩnh Thái vẫn bị Linh Hồ thao túng, mà bọn này là người bốn địa, đương nhiên dễ dàng giúp hồ ly qua mắt người của Tam Tinh minh và Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào.

Càng ngày Trác Thiên Uy càng có nhiều kinh nghiệm đối địch, đặc biệt là kinh nghiệm truy tích, đồng thời chàng hết sức cảnh giác, vừa phát hiện được tung tích địch nhân vừa giữ kín hành tung của mình.

Chàng quyết định tiến hành song song hai phương án: thứ nhất theo dõi điều tra ngay kẻ theo dõi mình, thứ hai điều tra bọn thủ hạ thân tín cũ của Thần Thủ Thiên Quân.

Chàng rất hiểu Linh Hồ Phúc Chân Chân là người giỏi hoạt, không thể truy tích. Cách săn cáo có hiệu quả nhất là tra rõ sào huyết của nó rồi tấn công chớp nhoáng như kiểu đã tiến hành ở Nhật Khang viên.

Với ý đồ đó, chàng muốn tìm thủ hạ của Thần Thủ Thiên Quân để từ đó dò tìm đến sào huyết mới của Linh Hồ, vì thế mà chàng ta vẫn chưa rời xa Tô Hàng hoặc Trấn Giang lắm...

Tiến hành theo phương án thứ nhất, ngay chiều hôm ấy Trác Thiên Uy công khai xuất hiện ở bến sông, đập một chiếc thuyền khách xuôi về Giang Âm.

Trác Thiên Uy đã chuẩn bị cho kế hoạch rất cẩn thận, chàng lang thang trên bến suốt cả buổi chiều nhưng đến khi thuyền vừa xuất phát thì lại lặng lẽ thoát ra khỏi thuyền khách như một làn khói, không để ai phát hiện ra.

Ở thượng du bến sông có một con thuyền nhỏ. Trác Thiên Uy đã để ý trên thuyền này có hai tên đại hán đáng khả nghi.

Rời thuyền khách vào lúc chập choạng, Trác Thiên Uy men theo bờ lau lách vô thanh vô tức đến tiếp cận chiếc thuyền này...

Trên thuyền có tiếng nói :

- Lão cừu, sao chúng ta chưa xuất phát? Liệu có đuổi kịp không?

Tiếng một người khác ở sau lái đáp :

- Nhị ca cứ yên tâm! Vùng Thái Hồ Hán Thủy kinh ngư số một là Tiểu Nê Thu Trương Khắc Chính, còn số hai là Mao Lão Cừu này. Nhị ca cứ yên tâm mà ngủ đi một lúc, đảm bảo chỉ nội trong một canh giờ là đuổi kịp!

- Nhưng hãy giữ một khoảng cách an toàn để hẩn khỏi nghi ngờ!

- Thịnh nhị ca cứ yên tâm! Nhị ca biết tiểu cẩu đó không?

- Hỏi thế mà cũng hỏi. Nếu không biết hẩn làm sao Thịnh nhị ca ta lại được phái đi truy tích chứ? Mà ở vùng này đâu chỉ một mình ta biết hẩn? Chỉ là thăm dò hẩn cụ thể ra sao còn chưa biết. Tối nay ta sẽ xem hẩn là nhân vật ba đầu sáu tay thế nào mà ai cũng coi hẩn như Đại La Thần Tiên...

- Vậy Thịnh nhị ca cứ ngủ đi một giấc để lấy sức đối phó, một canh giờ nữa tiểu đệ sẽ đánh thức.

Lát sau tiếng ngáy vang lên. Hẩn nhiên Thịnh nhị ca đã ngủ.

Mao Lão Cừu càu nhàu :

- Tên họ Trác hành hạ chúng ta đến khổ, suốt ngày nay cứ chạy theo hẩn đến thở cũng không kịp nữa...

Đột nhiên phía sau vang lên một tiếng ho khẽ.

Theo phản ứng bản năng Mao Lão Cừu quay đầu lại thì bị một bàn tay cứng như sắt chộp cứng cổ họng, hai ngón tay bóp chặt lấy khí quản không sao giãy giụa được.

Người kia nói :

- Đừng sợ! Sẽ không ai cần mạng ngươi đâu. Nếu kêu lên hoặc phản kháng thì... Hừ! Ngươi thấy người ta cất tiết gà thế nào rồi chứ?

Giọng nói tuy hòa hoãn nhưng trong ngôn từ hàm ý đe dọa quá rõ khiến Mao Lão Cừu run lên :

- Người... người là...

- Hô hô! Ngươi vừa gọi ta nào là tiểu cẩu, nào là tên họ Trác, vậy bây giờ tại hạ nói rõ danh hiệu Bá Vương Trác Thiên Uy, rõ rồi chứ?

Thịnh nhị ca tỏ ra rất cảnh giác, vừa mới nghe động tĩnh đã thức dậy ngay, chộp ngay lấy cây thủy phân lạt, lao ra khỏi khoang, nhưng nghe Trác Thiên Uy tự giới thiệu thì kinh hãi đứng lại.

Trác Thiên Uy lạnh lùng nói :

- Thịnh nhị ca! Nếu ngươi nhận thấy mình nhanh hơn mũi phi đao trong tay tại hạ thì cứ xông tới. Nhưng đừng đánh cược khi biết chắc mười mươi là bị thua. Cho dù ngươi có luyện võ nghệ thêm một trăm năm nữa cũng không nhanh bằng phi đao của tại hạ đâu. Đã thế, cứ ngoan ngoãn ngồi xuống chúng ta nói chuyện, Bá Vương Trác Thiên Uy không tiếc truy tận sát tuyệt nhưng chỉ với bọn ma đầu cùng hung cực ác, còn hạ tay sai phụng mệnh hành sự như các ngươi thì đừng quá liều thân, còn con đường sống đấy!

Keng!

Cây thủy phân lật rơi xuống đáy thuyền, Thịnh nhị ca tuyệt vọng ngã phịch xuống.

Trác Thiên Uy nói :

- Như thế là tốt rồi, hy vọng chúng ta nói chuyện một cách hòa bình. Thịnh nhị ca, hình như tại hạ có lần thấy ngươi ở phủ đệ của Tào tam gia, vậy ngươi là người của Thần Thủ Thiên Quân, không sai chứ?

Thịnh nhị ca không thể không thừa nhận :

- Không sai!

- Nhưng bây giờ Tào tam gia đã bị bắt. Vậy các ngươi hành sự theo lệnh của ai? Nói đúng hơn là theo dõi tại hạ, xong truyền tin tức về đâu?

- Truyền đến Thường Châu!

- Cụ thể là nơi nào, cho ai?

- Chúng tôi... báo tin về cho Huyết Chương Cốc đại gia ở Cửu Lý thôn...

- Huyết Chương Cốc đại gia là người thế nào!

- Vị đó là bằng hữu thân cận của Tào tam gia.

- Huyết Chương có quan hệ gì với Linh Hồ Phúc Chân Chân.

- Tại hạ nghĩ rằng Cốc phủ là một địa điểm liên lạc của Linh Hồ.

Trác Thiên Uy cười nói :

- Vậy thì tốt rồi! Thịnh nhị ca! Vừa rồi ngươi định ngủ khoảng một canh giờ phải không?

Thịnh nhị ca thấp giọng nói :

- Bẩm vâng! Phải...

Trác Thiên Uy cười nói :

- Đừng sợ! Tại hạ chỉ điểm Thùy huyệt cho hai vị ngủ chừng mấy canh giờ để không thể đến Cửu Lý thôn trước khi tại hạ rút đi thôi!

Nói xong xuất chỉ điểm Thùy huyệt Mao Lão Cửu và Thịnh nhị ca rồi nhảy lên bờ.

* * * * *

Cửu Lý thôn ở cách cửa bắc Thường Châu phủ thành chừng năm sáu dặm.

Có lẽ nơi đây ngày xưa là một đồn lũy nhưng tường thành hầu như bị san phẳng gần như không còn dấu vết gì, chỉ còn một dãy trụ đất ở phía tây thôn và một khúc sông hộ thành, đã biến thành một đầm nhỏ để trâu bò tắm.

Cũng ở phía tây thành có một tòa phủ đệ lớn, đó là Cốc phủ của Huyết Chương Cốc Thừa Quang Cốc đại gia.

Trong giang hồ Huyết Chương Cốc Thừa Quang Cốc đại gia cũng là người có danh khí nên tuy không treo bảng hiệu nhưng nói đến Cốc phủ chẳng mấy ai không biết.

Cốc đại gia chẳng những là đệ nhất phú gia ở Cửu Lý thôn mà thế lực rất lớn, nên tử diệt Cốc đại gia được coi là thái thượng hoàng trong thôn, chẳng ai dám không tuân lệnh.

Hai ngày nay Cốc phủ được canh phòng cực kỳ nghiêm mật... Xưa nay ở Cốc phủ có biến cố gì, người trong Cửu Lý thôn không ai dám quá vãn, bây giờ càng phải tránh xa, không ai dám bén mảng đến gần tây thôn.

Hôm ấy trời mới sáng tinh mơ đã có một thiếu niên vai mang túi vải, bận bộ thanh y diện mạo tuấn tú đáng vẻ thư sinh, không e dè gì đi thẳng tới cốc phủ.

Chẳng trách gì người trong Cửu Lý thôn chẳng ai dám tới gần Cốc phủ vì chỉ cần nghe tiếng bước chân là bảy tám con hoang cẩu dữ tợn từ trong tường thành cao hai trượng theo các lỗ chó xổ ra, vừa sủa vừa nhe răng trắng nhớn lao vào cắn xé!

Đương nhiên thiếu niên thư sinh cũng lâm vào tình cảnh tương tự, nhưng chàng không sợ hãi bỏ chạy cũng không hề tỏ ra khiếp sợ...

Trong bàn tay thiếu niên thư sinh cầm sẵn mấy viên sỏi nhỏ, liền bắn tới con ác cẩu đầu đàn lao tới gần nhất...

Con này đang há miệng định cắn, bị viên sỏi lọt ngay vào miệng đâm thủng yết hầu, ngã lăn xuống kêu ăng ẳng một lúc thì nằm yên.

Thiếu niên thư sinh tiếp tục xuất thủ, hạ sát con thứ hai, thứ ba...

Sau khi ba con bị giết, mấy con ác cẩu còn lại sợ hãi chạy trốn, chui qua lỗ chó vào Cốc phủ.

Thiếu niên thư sinh làm như không có chuyện gì xảy ra, bước qua xác mấy con chó dữ tiến tới đại môn.

Bọn cảnh vệ đứng trong cổng nghe tiếng chó sủa khác thường nhìn ra thấy cảnh tượng như vậy thì thất kinh.

Ba bốn tên hắc y đại hán lao ra chặn trước cổng, hùng hổ quát :

- Đứng lại! Sao ngươi dám hạ độc thủ với bọn cảnh khuyển của Cốc phủ?

Thiếu niên thư sinh thản nhiên đáp :

- Vì chúng đều đáng chết!

- Ngươi dám!

- Có gì mà không dám? Đừng nói chó mà đến cả người, nếu kẻ nào hung hăng định hại ta, ta cũng dám giết! Các ngươi có ai định hại ta không? Ta cũng sẵn sàng giết như đối với mấy con chó kia!

Một tên đại hán vung ngọn côn lên quát :

- Tiểu tử này thật không biết trời cao đất dày là gì! Giết hẩn đi!

Dứt lời lao tới vung côn phang xuống đầu thiếu niên thư sinh.

Chàng không lùi không tránh đưa tay bắt lấy ngọn côn, đồng thời tay trái đánh ra một chưởng.

Bịch!

Tên hắc y đại hán bị chưởng lực bắn xa ba trượng, ngã nhào xuống, lúnh quính chống tay đứng lên, định chạy vào cổng thì bị thiếu niên thư sinh lao đến tóm lấy cổ, la lên thất thanh :

- Cứu... cứu mạng.

Vút! Vút vút!

Từ trong cổng ba mũi ám khí bắn ra...

Thiếu niên thư sinh tay đang cầm ngọn côn của tên hắc y đại hán giương lên hứng lấy...

Từ trong cổng có tiếng người thốt lên thán phục :

- Côn pháp thật chuẩn!

Thiếu niên thư sinh nhìn vào thấy ngạc nhiên, có một bạch y thiếu niên đứng ngay trong cổng, cười đáp :

- Quá khen!

Bạch y thiếu niên chợt sầm mặt hỏi :

- Người là ai?

Thiếu niên thư sinh đáp :

- Người qua đường.

- Vậy người tiến vào đây làm gì?

- Đòi công đạo!

- Đòi công đạo? Công đạo gì vậy?

- Thứ nhất, xua chó hại người. Thứ hai, cho người hành hung. Thứ ba, ám toán tại hạ.

Các hạ! Các hạ làm đủ ba tội danh đó là tự rước đại họa thượng môn rồi đấy!

Bạch y thiếu niên nói :

- Đừng có hồ ngôn bát đạo!

- Hồ ngôn bát đạo ư? Nhân chứng vật chứng đều có đủ, người định chối sao được?

- Nhân chứng vật chứng...

Thiếu niên thư sinh giờ cây côn lên nói :

- Người định ám toán thương nhân. Đây là vật chứng. Bản thân người là nhân chứng hiện hành. Gọi chủ nhân phủ viện ra đây. Chúng ta hành xử ngay bây giờ!

- Người...

- Người phạm tội có hai cách xử: công môn và tư môn. Công môn là công đường do quan phủ xử. Tư môn là người bị hại tự xử. Cách thứ nhất thì phiền toái và không đáng tin cậy vì trình bậc lồi thoi và quá trình kéo dài, thường để lọt người lọt tội. Đặc biệt nếu gặp tham quan ăn của đút không khéo nạn nhân còn bị hại nữa. Vì thế tại hạ thích tư môn hơn. Còn ý người thế nào?

Bạch y thiếu niên nghiêng răng hỏi :

- Người tồn tâm đến đây gây sự phải không? Mau báo tính danh ra!

- Ta đã nói mình chỉ là người qua đường thôi. Ngoài kia là đường làng, ta đang đi thì bị phủ các người phạm tội. Ta vào đòi công đạo, người chưa cần biết trắng đen đã xuất ba mũi Táng Môn đinh ám toán.

Bạch y thiếu niên nói :

- Ta cho người thêm ba mũi nữa...

Lời chưa dứt đã phóng ám khí ra...

Thiếu niên thư sinh không dùng ngọn côn đỡ nữa mà nâng bổng cả người tên hắc y đại hán lên hứng lấy ba mũi Táng Môn đinh!

Phập phập phập!

Ba mũi đinh đều găm trúng ngực tên hắc y đại hán làm hán rống lên, miệng học máu chết ngay tại trận!

Bạch y thiếu niên thấy vậy định quay người chạy vào phủ.

Thiếu niên thư sinh buông thi thể tên hắc y đại hán xuống lao vào cổng quát :

- Cầu tặc! Người không thoát được đâu!

Từ hai bên tiền sảnh có bảy tám tên hán tử ủa ra tay vung đao kiếm chặn lấy thiếu niên thư sinh vung binh khí tấn công.

Thiếu niên hừ một tiếng quát :

- Tên nào cản đường sẽ bị giết không tha!

Dứt lời vung côn lao vào đám đông, chỉ vài chiêu đã đánh bốn năm tên gục xuống rồi tiếp tục lao theo bạch y thiếu niên không bỏ, vòng qua tiền sảnh ra trung viện vào thẳng tòa lầu ngay giữa trang viện tiến vào lầu sảnh.

Lúc đó toàn Cốc phủ đã biết nảy sinh biến cố nên cả đông viện lẫn tây viện, tiền hậu lương đường có cả trăm người tay cầm binh khí, miệng hét vang trời hùng hổ tiến tới vây lấy lầu sảnh.

Bấy giờ thanh y thiếu niên thư sinh đã đuổi kịp bạch y thiếu niên, vung côn quét ngang hai đầu gối đối phương làm thiếu niên ngã gục xuống ngay trước cửa lầu sảnh, không sao bò nổi một tấc. Hiển nhiên hai đầu gối đã bị đánh nát! Hấn đau quá ngất đi.

Có tiếng la hét hoảng :

- Tiểu tặc kia đánh chết đại thiếu gia rồi!

- Mau đi báo chủ nhân!

- Giết hấn đi. Báo thù cho đại thiếu gia!

Năm tên hắc y hán tử đầu tiên sánh vai nhau, tay cầm đao kiếm chậm rãi bước tới thạch cấp lầu sảnh.

Thiếu niên thư sinh chỉ vào hông mình nói :

- Đại khái các người là môn nhân đệ tử của Huyết Chương Cốc Thừa Quang quen cây thế làm càn, hôm nay gặp ta các người tên nào hùng hổ nhất hãy xông vào đây, kẻ nào ngày thường ít ức hiếp lương dân thì hãy lùi sau một chút, tại hạ cứ thế xuất thủ sẽ công bằng hơn! Tại hạ có đao nhưng thấy các người còn chưa đáng chết cả nên tạm dùng cây côn này trừng trị nhẹ hơn một chút!

Năm tên hán tử đồng thanh gầm lên một tiếng, vung đao chồm tới...

Thư sinh từ hành lang nhảy xuống, ngọn côn vung lên nhanh tới mức không ai nhìn rõ chiêu thức...

Tiếng rú thảm vang lên, cả năm tên hán tử đều ngã quay ra, hai tên bị đánh nát vai, một tên bị đánh thủng ngực, hai tên còn lại cánh tay nát như không bao giờ dậy nổi.

Thiếu niên thư sinh tiếp tục xông vào đối phương, ngọn trường côn tả xung hữu đột chỉ động đánh tây, chỉ nam đánh bắc, thế trầm lực mãnh, uy lực kinh nhân!

Tiếng rú thê thảm vang lên hòa vào nhau nghe thắt tim lạt cốt, người ngã xuống mỗi lúc một nhiều, đa số đều nát vai gãy tay, trong đám đông có không ít kẻ non gan bé mật quay đầu chạy trốn, có chừng ba bốn chục tên cứ đứng trân ra, không tiến cũng không lùi.

Chợt từ phía hậu phủ vang lên tiếng quát :

- Kẻ ngông cuồng nào dám đến đây gây náo?

Thanh âm rất lớn, đầy uy lực, hiển nhiên được xuất phát từ miệng một cao thủ có nội lực thâm hậu.

Trật tự liền được văn hồi, cảnh huyên náo lắng đi, tiếng rên la cũng lắng bớt.

Từ hậu phủ tiến ra năm người, dẫn đầu là một trung niên nhân tuổi dưới ngũ tuần, cầm chừa bộ râu dê, thân hình cao lớn, tướng mạo oai vệ, mình mặc cẩm bào.

Hai tên trung niên nhân là hai tên đại hán hình dung như hộ pháp, một tên cầm trong tay ngọn Bá Vương Tiên lớn bằng cổ tay, người kia sử một ngọn Lưu Tinh chùy hình bát giác rất lớn, nặng chí ít sáu bảy chục cân!

Phía sau ba người này còn có hai trung niên hán tử da đen như đồng hun, dáng sẵn chắc, cả hai đều mang quỹ đầu đao.

Trung niên nhân cầm bào vừa nhìn lên hành lang thấy bạch y thiếu niên nằm bất động, trầm giọng kêu lên :

- Ôi! Con ta...

Hán tử sử Bá Vương Tiên nhảy hai bước tới trước mặt thiếu niên thư sinh chỉ roi quát :

- Tiểu tử! Người là người hạ độc thủ đối với đại thiếu gia phải không?

- Không sai! Nhưng hần chưa chết...

Trung niên nhân bận cầm bào quát :

- Hai vị hộ pháp! Mau vào cứu người!

Hai tên hán tử cao lớn cùng xông lên hành lang nhưng bị thiếu niên thư sinh chặn lại quát :

- Không ai được đến gần!

Hán tử cầm Bá Vương Tiên nói :

- Hữu hộ pháp cứ vào cứu đại thiếu gia, để tiểu tử này cho ta!

Nói xong vung Bá Vương Tiên quật xuống đầu thư sinh.

Chàng đưa ngọn côn hứng lấy ngọn roi, chờ ngọn roi quán lấy mấy vòng mới giật mạnh một cái làm tả hộ pháp ngã giúi tới...

Thư sinh thuận thế vung tả chưởng đánh thẳng vào ngực tả hộ pháp làm tên này rú lên một tiếng, tấm thân to lớn của hắn bắn lên cao ba bốn trượng, từ trên không phun ra một vòi tiền huyết, hiển nhiên bị nội thương không nhẹ, may được mấy tên hán tử nhảy lên đỡ lấy mới khỏi mất mạng.

Tên hữu hộ pháp lao tới định cắp lấy bạch y thiếu niên thì bị thư sinh lao sang chặn lại quát :

- Các hạ! Ta đã bảo là không ai được cứu...

Hữu hộ pháp ngơ ngác nói :

- Tả hộ pháp. Người...

Bây giờ hắn mới nhìn lại, thấy tả hộ pháp được mấy tên hán tử dìu đi mới biết bằng hữu đã bại dưới tay thiếu niên thư sinh, không nói không rằng vung Lưu Tinh chùy quật xuống quát :

- Tiểu tử! Ta trả thù cho đại thiếu gia và Lưu huynh!

Thư sinh né người chờ ngọn chùy đánh qua xong mới vung côn đánh tạt ngang hạ bàn địch...

- Ui chao!

Hữu hộ pháp bị đánh gãy cẳng chân phải miệng la lên, buông rơi ngọn chùy ngã lăn ra...

Trung niên nhân cầm bào biết gặp cao nhân, bước lên hỏi :

- Các hạ là ai? Vì sao xông vào bốn phủ hành hung?

Thiếu niên thư sinh đáp :

- Khoan đã! Dám đoán các hạ là Huyết Chưởng Cốc Thừa Quang Cốc đại gia, đúng không?

- Không sai!

- Tại hạ chỉ là người qua đường. Vào đây là để đòi công đạo!

- Công đạo gì vậy?

- Thứ nhất, xua chó hại người. Thứ hai, cho người hành hung. Thứ ba, ám toán hại người.

Huyết Chưởng Cốc Thừa Quang hừ một tiếng nói :

- Các hạ! Đừng vô trung sinh hữu! Ai xua chó hại người? Ai hành hung? Ai xuất thủ ám toán?

Cốc đại gia là chủ nhân Cốc phủ, vậy chắc bọn thuộc hạ hung hăng của người không dám giấu giếm, cứ hỏi bọn gác cổng thì biết. Còn người dùng Táng Môn đinh ám toán tại hạ chính là lệnh lang. Hắn dùng sáu

mũi Táng Môn đình tập kích tại hạ, tại hạ hứng được ba mũi bằng ngọn côn này, còn ba mũi khác đều bắn vào người một tên cảnh vệ. Vừa rồi trong lúc động thủ, hai mũi đã bay mất, nay chỉ còn một mũi. Cốc đại gia có thể quá mục!

Nói xong phát ngọn côn, mũi Táng Môn đình bay vút tới như tia chớp cắm ngay vào búi tóc Huyết Chương Cốc đại gia!

Thủ thuật ám khí kinh nhân của thiếu niên thư sinh làm Huyết Chương Cốc Thừa Quang kinh hồn bạt vía. Hắn không dám truy cứu chuyện nhĩ tử nữa, thấp giọng hỏi :

- Cốc mỗ dám thỉnh giáo quý tính đại danh?

- Tại hạ là Bá Vương Trác Thiên Uy!

Lời vừa xuất, tất cả chúng nhân tại trường đều biến sắc, còn hai tên hắc y hán tử chưa động thủ nào nức muốn thử bây giờ nghe danh thì hồn siêu phách tán, vội lảng đi.

Huyết Chương Cốc Thừa Quang nói :

- Xin... xin mời vào khách sảnh...

Trác Thiên Uy lắc đầu :

- Khỏi cần! Tại hạ chỉ đến gặp các hạ thỉnh giáo một việc, nếu các hạ không muốn nói thì hãy dùng Huyết chương đưa tại hạ tới gặp Diêm vương cũng không muộn!

Cốc Thừa Quang nói :

- Cốc mỗ nhận thua. Hỏi gì người nói đi!

- Linh Hồ và đồng bọn của hắn hiện ở đâu?

Cốc Thừa Quang lắc đầu :

- Ta không biết...

Trác Thiên Uy trừng mắt hỏi :

- Thế nào?

- Không sai! Cốc mỗ đúng là có giao tình với Chân Chân Tiên Cô, nhưng giao tình với một người thì không phải là tội chết.

Trác Thiên Uy cười nói :

- Nghe có lý đấy!

- Hai ngày trước tại hạ nhận được tin thư của Chân Chân Tiên Cô, yêu cầu tại hạ lưu ý đến hành tung và hoạt động của người rồi báo tin đến Nguyên Diệu Quán ở Cấp Ngưu Trấn. Ngoài ra tại hạ không biết gì thêm.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Cốc đại gia tưởng tại hạ dễ dàng tin điều đó?

Cốc Thừa Quang nói :

- Trác đại hiệp! Cốc mỗ không có lý do gì mà bán mạng cho Phúc Chân Chân. Người ta nói vì Mẫu Đơn Hoa chết thì cũng thành quỷ phong lưu, ta không phủ nhận từng có một thời gian là tình lữ chung chăn gối với Chân Chân Tiên Cô, nhưng đó không phải là Mẫu Đơn Hoa, ta cũng không có hứng thú làm quỷ cho dù là quỷ phong lưu cũng vậy! Cốc Thừa Quang ta là bá chủ một phương, có nhà to nghiệp lớn, lương đầy bồ, vàng bạc đầy rương. Ta cần gì sẽ có, chỉ cần ta muốn thì cả trăm mỹ nữ cũng mua được dễ dàng, mà làm điều đó cũng không tổn gì đến âm đức, vì sao ta lại bán mạng cho Chân Chân Tiên Cô chỉ vì một chút ảo ảnh ngày xưa?

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Các hạ nói như vậy không phải là không có lý!

Cốc Thừa Quang nói tiếp :

- Vì thế ta chỉ đáp ứng với những người được phái đến liên lạc rằng sau khi phát hiện được tin tức của Trác đại hiệp, ta chỉ phái người đến Nguyên Diệu Quán báo tin là xong, như thế là tận tâm ý rồi, không nhận thêm việc gì nữa.

Trác Thiên Uy hỏi :

- Họ có nói yêu cầu gì khác không?

- Có.

- Yêu cầu gì?

- Yêu cầu ta chiêu tập bằng hữu để giết người.

Trác Thiên Uy cười nói :

- Các hạ từ chối là thông minh đấy!

- Đương nhiên! Người có tiền có thế đều là người thông minh. Vì thế Cốc mỗ cảm chỉ tất cả mọi người, tất cả những môn nhân đều bị cấm chế trong phủ không cho ai ra ngoài, thế mà người vẫn tìm được đến thượng môn, hơn nữa còn đánh tiểu nhi thật thảm!

Trác Thiên Uy nói :

- Như thế còn tính là may đấy. Tại hạ đã hạ thủ lưu tình, ngoại trừ một tên cảnh vệ bị Táng Môn đình của lệnh lang giết chết, tại hạ chưa hạ độc thủ với ai... Còn lệnh lang thì trừng trị như thế này còn nhẹ! Mà Cốc đại gia cũng chớ nên than trời kêu đất làm gì! Trác Thiên Uy không phải người không hiểu lý, trước khi vào đây tại hạ đã điều tra tin tức. Người phải lập tức giết sạch lũ chó đi và giáo huấn lại môn nhân đệ tử của mình, không được hoành hành ngạo ngược đối với thôn dân. Nếu lần sau biết người của Cốc phủ áp bức ai, tại hạ sẽ đến tìm người mà hỏi!

Cốc Thừa Quang chấp tay nói :

- Tại hạ nhất định sẽ sửa đổi tác phong, siết chặt môn quy, nghiêm khắc xử phạt những kẻ hung bạo coi thường vương pháp, có quan hệ hòa hảo với thôn dân.

Trác Thiên Uy gật đầu nói :

- Vậy thì tốt! Tại hạ cần đi Nguyên Diệu Quán đây!

Cốc Thừa Quang nói :

- Trác lão đệ! Đến Cấp Ngưu Trấn nên đi đường bộ nhanh hơn.

- Không cần! Tại hạ đã thuê thuyền chờ ở bến sông ngoài phủ thành Thường Châu, đi thuyền cũng không lâu hơn nhiều đâu. Cáo từ!

* * * * *

Sau khi Trác Thiên Uy rời Cốc phủ, có hai tốp người từ Cốc phủ phái đi khắp nơi.

Tốp thứ nhất gồm một chiếc thuyền rời bến Thường Châu nhằm hướng Cấp Ngưu Trấn cách đó hơn hai mươi dặm, mới đi một lúc thì chiếc thuyền thứ hai gồm hai tên hán tử cũng chuẩn bị xuất phát.

Trên bờ một thanh y thiếu niên rất anh nhi tuấn tú, ăn bận kiểu thư sinh cùng đi với một tên thư đồng tới gần cười nói :

- Không cần nhổ neo đâu. Hai vị! Thuyền của Trác Bá Vương không tới Cấp Ngưu Trấn đâu!

Hai tên hán tử trên thuyền nghe nói tới Trác Bá Vương thì giật mình kinh hãi.

Một tên cổ trần tỉnh, ngâm vịnh công đề phòng nói :

- Người hồ ngôn bát đạo gì thế?

Thanh y thư sinh đáp :

- Hai vị lão huynh biết tại hạ nói gì mà!

Tới đó chỉ tên thư đồng đi phía sau nói :

- Vị tiểu huynh đệ này vừa mới từ Cửu Lý thôn đến, biết Cốc Thừa Quang phái hai chiếc thuyền đến Cấp Ngưu Trấn báo tin. Thuyền thứ nhất đã đi xa hai dặm rồi, đương nhiên trên thuyền đó cũng có người theo dõi...

Một trong hai tên hán tử trên thuyền đứng trước mũi nói :

- Ta không hiểu người nói gì cả...

Rồi quay lại tên đứng đằng mũi :

- Lão tứ! Người thấy thế nào?

Lão tứ lẩm bẩm :

- Chỉ là hồ ngôn bát đạo, lão nhị câu chấp làm gì?

Thanh y thư sinh cười nói :

- Cứ cho là ta hồ ngôn bát đạo đi! Chỉ cần các người nghe rõ lời ta là được. Nếu các người thông minh thì hãy nghe lời ta, đừng đi đâu cả. Xung quanh đây cả trên bờ lẫn dưới sông hiện rất đông người, các người có đi cũng không được đâu, mà rất nguy hiểm. Chỉ có bấy nhiêu lời, chúng ta đi đây.

Nói xong quay lại bỏ đi.

Lão tứ đứng trước mũi thuyền đang tháo dây buộc thuyền hỏi :

- Lão nhị! Tên đó là ai thế?

- Thiên kim ái nữ của Trường Xuân cốc chủ Phó đại hiệp... Các người nói rằng cả nhà Phó gia giúp tên tuần binh Chu Lập Khai áp giải Thần Thủ Thiên Quân Tào Vĩnh Thái cùng nhân chứng tới Trấn Giang, ở Tô Châu chỉ còn một mình Trác Thiên Uy, vì một thân một mình không ai tương trợ ngu ngơ như gà lạc chuồng, bị nhử đi hết nơi này đến nơi khác kia mà?

Lão tứ nói :

- Cái này...

Lão nhị bĩu môi hỏi :

- Quý chủ nhân Huyết Chương Cốc Thừa Quang chỉ đáng tin một nửa.

Lão tứ hỏi :

- Người nói là...

- Nguyên Diệu Quán ở Cấp Ngưu Trấn chỉ là một trong ba bốn nơi tiếp nhận tin tức, nhưng chỉ sợ các người không biết được. Vậy chiếc thuyền thứ nhất quá giang là truyền tin đến nơi nào vậy?

Lão tứ đáp :

- Không biết. Tại hạ thậm chí không biết đó cũng là thuyền do Cốc đại gia phái đi báo tin...

- Người có nói thật hay không đều như nhau cả... Một hồi nữa sẽ biết rõ thôi. Tại hạ là phụ trách giám sát các người không để tin tức tiết lộ. Thực ra các người biết tin là có hạn cũng chẳng nên quá nghiêm khắc đối với các người làm gì. Trên thuyền có rượu và thức nhắm không?

Nói xong câu thì đã lướt tới bên lão tứ... Tên này thất kinh vội nhảy xuống sông định chuồn, nhưng bị lão nhị túm lấy chân nên ngã đập đầu vào mạn thuyền hôn mê bất tỉnh đi ngay...

* * * * *

Thực ra Huyết Chương Cốc Thừa Quang không phải chỉ phái đi hai tổ truyền tin như lão nhị nói mà tới bốn tổ.

Tổ thứ nhất tức chiếc thuyền đầu tiên là theo dõi Trác Thiên Uy nhưng vì sợ nên chúng giữ khoảng cách rất xa nên không nhìn rõ được tình hình trong thuyền mà theo dõi.

Thậm chí chưa ra khỏi Cửu Lý thôn chúng đã để mất dấu Trác Thiên Uy rồi, không biết mình đang theo dõi chỉ là người giả dạng Trác Bá Vương mà thôi!

Tổp thứ hai và tổp thứ ba mới là hai tổp chính truyền tin.

Tổp thứ ba cho thuyền ghé bến Cấp Ngưu Trấn xong, hai tên hán tử lập tức lên bờ tiến theo con đường nhỏ tới Nguyên Diệu Quán...

Chúng mới đi được nửa đường, lọt vào một khu rừng trúc thì gặp một thanh y nhân chặn lại nói :

- Ở đây không có người lạ đâu. Có tin tức gì không?

Một trong hai tên hán tử từ Cửu Lý thôn đến nói :

- Tiểu cẩu đó quả nhiên thần thông quảng đại, xông vào bốn phủ đả thương tới hơn bốn mươi người, cả đại thiếu gia cũng không ngoại lệ!

Thanh y nhân biến sắc hỏi :

- Trác Bá Vương phải không?

- Không phải hắn thì còn ai nữa?

- Trác Bá Vương làm sao mà tìm ra được Cốc phủ chứ? Các ngươi có làm không thể?

- Làm thì may rồi! Đáng tiếc là không làm!

- Tình hình sau đó thế nào? Cốc đại gia...

- Chủ nhân chúng tôi đành phải khai thật...

Thanh y nhân nhướng mày nói :

- Cái gì? Cốc đại gia khai rõ việc liên lạc với Nguyên Diệu Quán?

- Gia chủ nhân vạn lần xin lỗi... Việc đó là vạn bất đắc dĩ! Gia chủ nhân...

Thanh y nhân xua tay nói :

- Thôi được... Tiểu cẩu đó thế nào?

- Hắn trở về Thường Châu lên thuyền tới Cấp Ngưu Trấn. Gia chủ nhân đã phái ba tổ bám theo, không lâu nữa sẽ có tin truyền tới.

Thanh y nhân xua tay nói :

- Thôi được rồi, càng không thể trách Cốc đại gia. Chủ nhân các ngươi như thế cũng là tận lực rồi. Ai không vị kỷ đã bị trời tru đất diệt, nếu ta lâm vào tình cảnh đó cũng đành bất chấp tất cả để lo cho tính mạng mình...

- Gia chủ nhân hết sức hối hận...

Thanh y nhân nói :

- Thôi thôi! Các ngươi về nói lại với Cốc đại gia rằng ông ấy như thế đã là tận tình, tận nghĩa rồi, lần sau tại hạ sẽ tìm đến cảm tạ.

- Xin các vị mở lượng hải hà...

- Khéo nói khéo nói! Tại hạ cần lập tức đến Cấp Ngưu Trấn sắp xếp công việc... Hai vị có thể quay về.

- Chúc các vị thuận buồm xuôi gió. Cáo từ!

Thanh y nhân chờ hai tên hán tử đi ra liền lẫn vào rừng, đi một lúc rồi tới một ngôi nhà tranh.

Một hán tử lưng đeo trường kiếm bước ra hỏi :

- Thế nào?

Thanh y nhân cười khỏ đáp :

- Tiểu cẩu đó quả nhiên tìm đến Cốc phủ, thật đáng sợ! Không biết hần có thuật tiên tri hay sao chứ?

Hán tử đeo kiếm hỏi :

- Chuyện xảy ra thế nào?

Thanh y nhân đáp :

- Trác Thiên Uy đã đến Cốc phủ, đả thương bốn mươi người, cả đại thiếu gia cũng không ngoại lệ. Cốc Thừa Quang đành phải khai thật, nhưng vẫn trọn tình trọn nghĩa với chúng ta, phái người đến đây báo tin, đồng thời cho ba tốp theo dõi Trác Thiên Uy...

- Tiểu cẩu đó đâu?

- Hần cưỡi thuyền từ Thường Châu đang trên đường đến Cấp Ngưu Trấn.

Hán tử đeo kiếm chợt hỏi :

- Người không thấy việc này rất kỳ quái sao?

- Úc nhị gia thấy kỳ quái chỗ nào?

- Trác Thiên Uy đang hành động vô cùng cấp bách, làm sao hần chịu đi thuyền chứ?

Vừa nói vừa đưa mắt nhìn quanh về cảnh giác.

Thanh y nhân gật đầu nói :

- Đúng thế!

Úc nhị gia buông lời rửa :

- Thật là một lũ đàn!

Hần quay lại tức giận đá tung song cửa bước vào nhà quất :

- Thu xếp mau lên! Chuẩn bị đi!

Cách đó ba trượng, Trác Thiên Uy đứng dưới một tán cây lớn, dáng an nhàn không tỏ vẻ gì lo lắng...

* * * * *

Trong nhà có cả thấy sáu người, ngoài Úc nhị gia và thanh y nhân vừa mới bước vào còn có bốn người, ba nam một nữ ngồi trên một tấm nệm hương hổ.

Bốn người này trên dưới năm mươi tuổi, hai người đeo kiếm, một người cầm cây hộ thủ câu, người cuối cùng sử một cây cửu tiết tiên.

Nữ nhân đeo kiếm, mặc áo nâu quần bố, mặt béo núc gồ lên những tảng thịt, mắt sáng quắc và sắc lạnh như mắt mèo hoang, đầu, cổ và tay đeo đầy trang sức phát ra ngũ sắc cầu vồng long lánh...

Trác Thiên Uy hiện ngang tiến đến cửa ngôi lầu nói :

- Nơi ẩn cư của Linh Hồ quả không khác gì hang cáo, vừa ẩn mật lại vừa hiểm, không dễ gì tìm được!

Sáu người trong nhà nghe nói đều biến sắc!

Một lão nhân ngồi trên tấm nệm cất giọng oang oang như chuông vỡ nói :

- Vũ nội tranh hùng, uy chấn thiên hạ!

- Phong Vũ Lôi Điện Tứ Đại Thiên Quân, trên không là thần dưới đất là quỷ!

Đó là hai câu khẩu hiệu của Phong Vũ Lôi Điện Tứ Đại Thiên Quân, mỗi lần gặp địch thường dùng, vừa khai xưng danh hiệu nhưng còn có tác dụng uy hiếp đối phương.

Trong giang hồ chỉ những người mới xuất đạo hoặc hạng ếch ngồi đáy giếng vô tri mới không biết thông lệ này.

Trác Thiên Uy vận công phòng bị nói :

- Quả nhiên có Phong Vũ Lôi Điện Tứ Đại Thiên Quân ở đây. Thật là hạnh ngộ!

Úc nhị gia bước ra cửa nói :

- Còn ta là Khoái Hoạt Nhất Kiếm Úc Long, các hạ đã nghe nói đến chưa?

Trác Thiên Uy chấp tay đáp :

- Mộ danh đã lâu! Tuy nhiên gặp lão huynh tại hạ thấy không có gì là khoái hoạt cho lắm. Chư vị! Tại hạ cần tìm là Linh Hồ!

Lão đại trong Tứ Đại Thiên Quân là Phong Thiên Quân đứng lên rút kiếm ra, hừ một tiếng nói :

- Người tìm Linh Hồ làm gì?

Trác Thiên Uy cười đáp :

- Chẳng lẽ các vị được Linh Hồ mời tới đây để đối phó với tại hạ mà còn không biết? Linh Hồ luôn luôn phái người ám toán tại hạ không ngừng không nghỉ, nay tại hạ phải gặp thị một lần để giải quyết dứt điểm...

Khoái Hoạt Nhất Kiếm Úc Long nói :

- Người gặp chúng ta giải quyết cũng thế chứ gì? Thực ra không có gì để đàm phán nữa. Tốt nhất là người hãy thức thời mà tránh xa Linh Hồ ra, không được nói gì về chuyện bảo vật nữa. Chúng ta đều là bằng hữu của Phúc cô nương, vì bằng hữu mà bạt đao tương trợ đúng với đạo nghĩa giang hồ...

Trác Thiên Uy chất vấn :

- Vì bằng hữu mà nhắm mắt xông bừa vào, không cần biết gì hắc bạch phải trái?

- Hoàn toàn đúng! Trong giang hồ quá nhiều chuyện thị phi. Mỗi người nhận định đúng sai theo cách của mình. Tỉ như có người nói nước có thể chìm chết người nhưng người khác thì bảo người ta cố tình nhảy xuống sông tự tử mà không chết... Lại có người nói cá ươn không thể ăn được nhưng người khác thì coi đó mới là mỹ vị...

Trác Thiên Uy cười hô hô nói :

- Hay quá! Cao luận! ! Cao luận. Tại hạ xin bái phục!

- Vì thế...

Trác Thiên Uy cướp lời :

- ... Vì thế không có gì để bàn, không có gì là đạo lý nữa chứ gì?

- Người hiểu ra như vậy là tốt!

- Bá Vương Trác Thiên Uy ta tự nhiên hiểu!

- Vậy là người nguyện ý tránh xa Phúc cô nương chứ?

- Không!

- Người...

- Châu báu ai đành bỏ đi cho được? Úc nhị gia! Châu báu là của tại hạ...

Khoái Hoạt Nhất Kiếm Úc Long lên giọng kể cả :

- Tiểu huynh đệ! Hãy quên số châu báu đó đi! Bảo vật là vật ngoài thân, sinh không mang đến, chết chẳng mang theo. Cho dù tất cả bảo vật trong thiên hạ cho người, người cũng không hưởng thụ được hết kia mà! Đúng không? Vì thế ta khuyên người hãy bỏ đi!

- Ha ha! Ưc nhị gia! Người nói cũng có lý, nhưng những lời đó nên khuyên bằng hữu của người Phúc Chân Chân thì hơn. Vì sao người không tận tình vì bằng hữu bằng cách đó?

Khoái Hoạt Nhất Kiếm Úc Long nổi giận đáp :

- Hừ! Nói hoài mà tiểu tử người vẫn không nghe thủng, thật không biết sống chết...

Trác Thiên Uy nói :

- Người nói gì ta đều không thèm chấp, vì người không phải là Phúc Chân Chân. Khoái Hoạt Nhất Kiếm Úc Long! Ta nhất định phải gặp Linh Hồ.

- Vậy là người nhất định muốn chết? Tứ vị Thiên Quân! Chúng ta liên thủ thật hấn đi!

Trác Thiên Uy rút đao ra, cười nói :

- Các người liên thủ phải không? Thế càng tốt, tại hạ đỡ phải mất công nhiều lần thu thập. Nhưng vì các người định lấy đông thắng ít nên tại hạ nói trước là sẽ dùng phi đao đưa các người đến gặp Diêm Vương đấy! Xông ra đi!

Lão nhị Lôi Thiên Quân nổi giận chồm lên quát :

- Tiểu tử người dám đại ngôn trước mặt Tứ Đại Thiên Quân chúng ta, thật đáng chết một trăm lần!

Dứt lời vung cửu tiết tiên bằng thép lớn bằng cổ tay xông ra cửa sổ xuống đầu Trác Thiên Uy với uy lực vạn cân, ngay cả con voi bị đánh trúng ắt cũng tan xương nát thịt chứ đừng nói chi người.

Nhưng lão vừa mới xuất chiêu thì miệng rú lên một tiếng, dùng tay trái ôm lấy ngực ngã nhào xuống...

Trác Thiên Uy đã xuất thủ nhanh hơn, phóng ngọn phi đao vào ngực Lôi Thiên Quân ngấp đến tận chuôi!

Lão đại Phong Thiên Quân gào lên :

- Tiểu tử! Giết người đền mạng! Lão phu lột da người!

Dứt lời vung kiếm lao tới xuất chiêu Hắc Hồ Đào Tâm đâm tới người Trác Thiên Uy.

Lão tam Vũ Thiên Quân cũng vung cây hộ thủ câu phạt xuống cổ đối phương.

Trác Thiên Uy lùi lại hai bước, tay trái lại phát lên hai lần.

Số phận Phong Thiên Quân và Vũ Thiên Quân cũng không may mắn gì hơn lão nhị Lôi Thiên Quân, cả hai đều bị phi đao cắm trúng giữa yết hầu gục xuống, táng mạng đương trường!

Trác Thiên Uy đứng ngạo nghễ giữa sân, vẩy đao nói :

- Khoái Hoạt Nhất Kiếm Úc Long! Vì sao người kêu gọi mọi người liên thủ mà mình không chịu xuất diện? Bây giờ định chạy chứ gì? Nói cho người biết chạy cách gì cũng không nhanh hơn phi đao của tại hạ được đâu!

Biết gặp cường địch nhưng đã ở vào thế cưỡi hổ nên không thể không ra. Khoái Hoạt Nhất Kiếm Úc Long rút kiếm nói :

- Vừa rồi vì đông người xuất thủ nên người dùng ám khí, bây giờ còn một mình ta thì người sẽ dùng đao song đầu chứ?

Trác Thiên Uy gạt đầu :

- Đồng ý, nhưng nếu Điện Thiên Quân và thanh y nhân kia xuất thủ thì Trác mỗ lại dùng ám khí.

Hai người kia cùng nói :

- Tại hạ không... xuất thủ...

Trác Thiên Uy nói :

- Vậy thì được! Khoái Hoạt Nhất Kiếm Úc Long! Xuất thủ đi!

Khoái Hoạt Nhất Kiếm Úc Long xuất kiếm tấn công ngay một chiêu Bích Lịch Khai Sơn, nhanh như điện chớp!

Trác Thiên Uy quát to :

- Lạc Hồn Thiên Phệ!

Ánh đao lóe lên, chỉ một loáng là tắt ngay, không ai kịp nhìn rõ...

Khoái Hoạt Nhất Kiếm Úc Long bị chém bằng cả cánh tay lẫn kiếm, ngồi phịch xuống dùng tay trái ôm lấy vết thương rên rỉ :

- Người là quỷ... chứ không phải... người... Tha cho tại hạ...

Điện Thiên Quân và thanh y nhân cũng vớt binh khí run rẩy bước ra khỏi nhà, quỳ xuống xin tha mạng!

Trác Thiên Uy nhìn Khoái Hoạt Nhất Kiếm Úc Long hỏi :

- Úc nhị gia, người chịu cung khai chứ?

- Ta... nguyện ý!

- Linh Hồ hiện trốn ở đâu?

- Ở... Mao Sơn!

- Mao Sơn! Mao Sơn chiếm diện tích cả trăm dặm, thị trấn ở đâu?

Khoái Hoạt Nhất Kiếm Úc Long đáp :

- Ta... ta không biết... chỉ biết Phúc Chân Chân có bốn tòa Tàng Trân lâu thiết lập ở bốn nơi. Mao Sơn có một tòa như vậy... mà Tàng Trân lâu ở Mao Sơn là lớn nhất. Không bao giờ Phúc Chân Chân dẫn ai tới đó, vì thế không ai biết Tàng Trân lâu nằm địa điểm nào trong núi.

Trác Thiên Uy nhìn Điện Thiên Quân hỏi :

- Người biết chỗ nào không?

Điện Thiên Quân đáp :

- Tình lang của Phúc Chân Chân còn chưa biết, làm sao lão thân biết được?

Trác Thiên Uy lại nhìn sang thanh y nhân hỏi :

- Còn người?

Thanh y nhân run giọng đáp :

- Tại hạ chỉ là một người liên lạc, thậm chí chưa tới Mao Sơn lần nào.

Trác Thiên Uy nghĩ thầm :

- Xem dạng thì không ai biết Tàng Trân lâu ở đâu, có bức tử chúng cũng vô ích!

Lại hỏi :

- Các người sẽ tới đâu báo tin cho Phúc Chân Chân?

Khoái Hoạt Nhất Kiếm Úc Long đáp :

- Xác thực là ở Nguyên Diệu Quán.

Trác Thiên Uy không hỏi thêm câu nào nữa, rời khỏi hiện trường nhằm hướng Nguyên Diệu Quán lao đi... Nhưng mới được chừng nửa dặm, chẳng chợt nghe từ phía ngôi nhà tranh vang tới một tiếng rú thẳm liền quay lại...

Giữa sân ngoài thi thể lão đại, lão nhị vào lão tam trong Tứ Đại Thiên Quân ra, còn thêm thi thể Khoái Hoạt Nhất Kiếm Úc Long và thanh y nhân nhưng không thấy Điện Thiên Quân đâu. Trác Thiên Uy kiểm tra lại, thấy hậu não của hai tên này bị chỉ lực khoan thủng, máu vẫn còn chảy ra...

Chàng nghiêng răng nói :

- Là nó rồi! Linh Hồ Phúc Chân Chân! Mình thật ngốc! Nhưng Phúc Chân Chân! Người dù ranh ma quỷ quái bao nhiêu cũng không thoát nổi tay ta đâu!

23. Chương 23: Truy Cáo Tận Hang

Hưng Long khách điểm là ngôi khách điểm ở ngoại thành Thường Châu, ở về phía bên sông.

Tọa lạc ở ngoại thành nên điểm có diện tích rất rộng, có cả hoa viên, thủy tạ, giả sơn, phòng ốc rất u tịnh sạch sẽ, là nơi các phú gia quan lại rất ưa thích.

Chiều hôm đó, Trác Thiên Uy và Phó Phụng Minh ngồi thưởng trà giữa sân hậu viện khách điểm.

Phó Phụng Minh hỏi :

- Thiên ca nói hồ ly tinh trú ở trong một Tàng Trân lâu ở Mao Sơn liệu có đáng tin không?

Trác Thiên Uy đáp :

- Ta cho rằng lời khai của Khoái Hoạt Nhất Kiếm Úc Long là đáng tin cậy! Bởi vì sau đó hắn đã bị giết.

- Khoái Hoạt Nhất Kiếm Úc Long bị giết? Ai giết?

- Linh Hồ Phúc Chân Chân!

Phó Phụng Minh kêu lên :

- Lúc đó Phúc Chân Chân cũng có mặt tại trường ư?

- Không sai! Thị hóa trang thành Điện Thiên Quân trong Tứ Đại Thiên Quân, tiếc rằng ta đã sơ suất không phát hiện ra...

Phó Phụng Minh lắc đầu nói :

- Lúc đó Tứ Đại Thiên Quân có mặt có lão đại, lão nhị và lão tam, Linh Hồ hóa trang thành lão tứ Điện Thiên Quân trà trộn vào chúng thì ai mà ngờ cơ chứ? Chỉ sợ Khoái Hoạt Nhất Kiếm Úc Long cũng không ngờ nên mới bị giết...

Phó Phụng Minh hỏi tiếp :

- Thiên ca. Bây giờ chúng ta phải làm gì?

Trác Thiên Uy đáp :

- Linh Hồ vừa mới ở gần Nguyên Diệu Quán, không thể mọc cánh bay qua sông được. Bây giờ chúng ta đến Nguyên Diệu Quán tìm, sau đó giám sát tất cả các bến sông, thế nào cũng bắt được thị, còn hơn sục tìm hàng chục dặm trong Mao Sơn mà không biết Tàng Trân lâu nằm ở đâu...

Phó Phụng Minh nói :

- Nhưng không nhất thiết phải tới bến sông này mới sang được Mao Sơn!

Trác Thiên Uy cười nói :

- Suốt cả dải sông này tới mấy chục dặm đã có các bằng hữu Tam Tinh minh và người của Kháng bá chủ giám thị giúp rồi.

Phó Phụng Minh cười hỏi :

- Chúng ta đi bây giờ hay sao?

- Không sai!

- Nếu vậy huynh chờ muối một lát, muối vào trong thay y phục... Bây giờ muối không thích đóng giả nam trang nữa, nhìn chán chết...

Trác Thiên Uy cười nói :

- Cũng được, tiểu huynh chưa từng thấy muối trong dáng một cô nương ra sao cả...

Lát sau Phó Phụng Minh từ phòng bước ra, không những thay bộ đồ nho sinh bằng bộ thanh y đầy nữ tính được may rất khéo mà còn trang điểm thêm rực rỡ như một bông hoa...

Hai người đi ra bên sông, tình tứ như một cặp tình nhân.

* * * * *

Sau khi Trác Thiên Uy và Phó Phụng Minh đi ra bên sông, chừng nửa canh giờ sau có một đôi phu thê tuổi trung niên dắt một tỳ nữ chừng mười bảy mười tám tuổi bận lục y tiến vào dãy thượng phòng ở hậu viện Hưng Long khách điếm.

Hai phu thê đi trước vượt qua phòng của Trác Thiên Uy, còn lục y tỳ nữ thì đi chậm lại, lăm lét nhìn quanh rồi rút trong túi ra một chìa khóa vạn năng tra vào ổ khóa phòng Trác Thiên Uy mở ra, động tác rất thành thạo!

Chính lúc đó từ cuối hành lang xuất hiện một lão nhân người cao dong dỏng nói :

- Các người làm cái trò quỷ quái gì vậy? Định chôm đồ hay ám toán khách nhân đây?

Cả đôi phu thê và lục y tỳ nữ cùng thất kinh quay lại.

Thấy ánh mắt trung niên nhân hiện sát cơ, lão nhân rút ra một cái ống bằng đồng to bằng bắp tay giương lên cao nói :

- Lão phu cảnh cáo các người bỏ ý niệm giết người diệt khẩu đi! Tên nào dám vọng động Cửu Long Xuyên Tâm tiễn mà không xuyên thủng tim thì trác hiệu Độc Hành Khách Hoàng Công Hành từ nay trừ danh!

Nghe lão nhân xưng danh, trung niên nhân không khỏi rúng động, sợ hãi dán mắt vào ống Cửu Long Xuyên Tâm tiễn hỏi :

- Các hạ đúng là Độc Hành Khách Hoàng Công Hành?

Lão nhân trừng mắt quát :

- Chẳng lẽ lão phu mà mạo danh, giả người khác?

Lão cười nhẹ nói tiếp :

- Thuật hóa trang của các người cũng khá đấy! Nhưng chúng ta cũng không kém đâu! Ít ra hai ngày qua các người không lần ra được hành tích của Trác Thiên Uy. Chứng tỏ thuật hóa trang của Trác lão đệ cũng không tồi, đúng không?

Trung niên nhân hỏi :

- Độc Hành Khách Hoàng Công Hành các hạ vì sao lại liên thủ với Trác Thiên Uy?

- Chẳng lẽ Độc Hành Khách Hoàng Công Hành không có bằng hữu hay sao, Linh Hồ Phúc Chân Chân ước đủ loại hồ quần cầu đẳng khắp giang hồ đến bạt đao tương trợ thì Độc Hành Khách Hoàng Công Hành ta cũng có quyền tương trợ Trác lão đệ. Nói cho người biết ta với Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long giao tình không nhạt!

Trung niên nhân hỏi :

- Tam Tinh minh trợ giúp Trác Thiên Uy?

- Không sai!

- Bây giờ người định làm gì?

Độc Hành Khách Hoàng Công Hành đáp :

- Cần cả ba tên các người vút hết binh khí, ám khí đi! Chúng ta hãy tìm một chỗ thuận tiện để tiến hành một trận thư hùng!

Trung niên nhân hừ một tiếng nói :

- Dựa vào người...

Độc Hành Khách Hoàng Công Hành ngắt lời :

- Không chỉ dựa vào ta, đứng quanh đây ít ra có chục người mai phục, họ bí mật bảo vệ an toàn cho Trác lão đệ, được lệnh chỉ dùng ám khí thôi, chỉ khi thật cần thiết mới xuất diện.

Nói xong dùng hai ngón tay xát vào nhau làm phát ra ba tiếng tách tách tách.

Tiếp đó từ các góc tối và trên mái nhà vang lên hàng chục âm thanh tương tự, đúng là có hơn chục người tiềm phục xung quanh.

Độc Hành Khách Hoàng Công Hành hỏi :

- Nhiệm vụ chúng ta là bắt sống. Hay các người định liều mạng!

Trung niên nhân ngẫm nghĩ một lúc rồi thở dài nói :

- Thôi được! Chúng ta cam bái hạ phong!

* * * * *

Trác Thiên Uy và Phó Phụng Minh quay về Hưng Long khách điểm thì đã hoàng hôn.

Hai người đến Nguyên Diệu Quán chỉ gặp một đạo sĩ lo việc hương hỏa và tám vị chân tu, còn lại đều đã trốn sạch.

Đương nhiên chín người kia không ai biết gì về chuyện Linh Hồ hay Tàng Trân lâu cả!

Trác Thiên Uy cùng Phó Phụng Minh đi sát vào nhau như một cặp tình nhân, mặt cô nương tươi rói, hiển nhiên qua mấy canh giờ bên nhau, cả hai thân thiết hơn trước rất nhiều!

Hai người vào phòng rửa ráy rồi tới hoa viên trước phòng uống trà.

Phó Phụng Minh đề nghị :

- Thiên Uy! Chúng ta tới tữu lâu đối diện ăn cơm đi!

Trác Thiên Uy cười đáp :

- Phụng muội! Tiểu huynh đã quyết định bây giờ không cùng đi với muội nữa...

Phó Phụng Minh biến sắc hỏi :

- Sao thế? Chẳng lẽ huynh lại ghét muội rồi sao?

Trác Thiên Uy lắc đầu cười đáp :

- Trái lại, tiểu huynh thấy gần bó với muội thêm rất nhiều, nhưng vừa rồi trong phòng có chút thay đổi chứng tỏ vừa có người vào lục soát... ta có cảm giác Linh Hồ đang đến rất gần, chính ta cũng cố tình để lộ mình để dụ thị tới, đương nhiên ngoài Linh Hồ còn rất nhiều cao thủ khác...

Phó Phụng Minh hỏi :

- Nghĩa là huynh sợ muội gặp nguy hiểm?

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Không sai! Ở trong khu vực Hưng Long khách điểm Kháng bá chủ và Thiên Vũ Tinh Bốc lão ca đã bố trí nhiều cao thủ để bảo vệ chúng ta, còn ở tữu lâu thì không được như thế...

Phó Phụng Minh quả quyết nói :

- Muội không sợ! Muội sẽ cẩn thận! Được ở bên huynh muội không sợ gì cả, dù chết cũng vui lòng!

Trác Thiên Uy cười nói :

- Sao lại chết? Chúng ta đã cùng nhau chia sẻ rất nhiều hoạn nạn, vậy thì phải sống để cùng nhau tận hưởng hạnh phúc chứ?

Phó Phụng Minh áp đầu vào vai chàng nói :

- Vâng! Thiên Uy! Chúng ta sẽ cùng nhau hưởng phúc! Muội sung sướng quá!

Trác Thiên Uy run lên. Chưa bao giờ chàng có được tình cảm ngọt ngào êm dịu như thế. Chàng chợt nghĩ tới Nguyệt Hoa Tiên Tử Lăng Nguyệt Anh nhưng bóng dáng của cô ta tắt đi thật nhanh...

* * * * *

Trong tiểu trấn Cối Kê đối ngạn Thường Châu có một phủ đệ rất đồ sộ. Đó là phủ đệ của Vạn ngũ gia.

Ở Cối Kê thì Vạn phủ của Vạn ngũ gia được coi là hào phú nhất, tài sản ước trên trăm vạn.

Vạn ngũ gia Vạn Dương Hồng không phải là vị đại phú thương, tài sản đó là của cha hắn để lại. Phụ thân Vạn Dương Hồng là Vạn Chung, người này mới qua đời năm trước, Vạn Chung cũng không phải là điền chủ hay thương lái mà làm một chức quan nhỏ ở Thường Châu.

Sinh thời Vạn Chung làm quan quản khổ của phủ huyện, so với tri phủ đại nhân thì thua tới bốn năm bậc, tuy nhiên lương bổng thì không hề thua kém chút nào.

Nói lương bổng thì không hẳn đúng, bởi vì có nhiều người làm quan quản khổ cả chục năm khi về hưu cũng gần như trắng tay, như vậy Vạn Chung chỉ làm quan có ba năm mà có tài sản trăm vạn là do tư túi, hay nói trắng ra nhờ ăn tham.

Những vị quan thanh liêm khi rời ngân khố hồi hưu với bàn tay trắng đương nhiên cũng có, nhưng loại quan như vậy bây giờ có thấp được tìm cũng không thấy!

Thói đời có tiền ắt có thế. Quý tử của tri phủ đại nhân chưa chắc đã được xưng là nhân sĩ, nhưng Vạn Dương Hồng thì được! Chỉ những kẻ cha ông hoặc bản thân có công danh với dân với nước mới được gọi là nhân sĩ, người thường đâu mơ đến danh vọng ấy! Hơn nữa tuy mới ngoài ba mươi tuổi nhưng đi đâu hắn cũng được xưng một cách tôn kính là Vạn ngũ gia!

Vạn Dương Hồng này là chủ nhân của ngôi tửu lâu lớn nhất Cối Kê, Vạn Lạc lâu. Tuy Vạn Lạc lâu không đông khách lắm nhưng vẫn chiêu mộ được những vũ sĩ thân thủ hết sức cao minh là Trương Tam và Lý Tứ với nhiệm vụ chủ yếu không phải là đảm bảo an toàn cho khách mà đánh dẹp bọn khuất thực và uy hiếp, cạnh tranh với các tửu lâu khách điểm khác.

Chiều hôm ấy, Vạn ngũ gia có việc đến Vọng Giang lâu công cán. Đương nhiên hai tên võ sư hộ viện mời chủ nhân đến bàn đặc biệt dành riêng cho mình rồi sai tiểu nhị dọn rượu thịt hầu tiếp.

Rượu vừa được rót ra. Vạn ngũ gia và Trương Tam Lý Tứ chưa kịp cầm đũa thì có hai vị quý khách trốn lên lầu.

Khách gồm một thanh bào thiếu niên hai mươi hăm một tuổi, mày kiếm mắt cao, môi hồng răng trắng, mặt vuông chữ điền vô cùng anh nhi tuấn tú, xứng là nhất biểu anh tài!

Thiếu nữ chỉ mới mười tám mười chín tuổi, môi đào mày liễu, da trắng như tuyết, còn trắng hơn màu áo trắng trên người nàng, quả có thể sánh với Tây Thi Khuông Việt!

Vạn Dương Hồng Vạn ngũ gia là một tên háo sắc, từ khi hai vị khách vào mắt cứ chăm chăm nhìn thiếu nữ không rời, thấp giọng hỏi Trương Tam ngồi bên cạnh :

- Đôi Kim Đồng Ngọc Nữ đó là ai mà lâu nay không thấy?

Trương Tam đáp :

- Khỏi bẩm ngũ gia, có lẽ hai người này từ nơi khác đến, thuộc hạ cũng chưa thấy bao giờ.

Hai người khách chọn một bàn trống bên cửa sổ ngồi xuống.

Vạn Dương Hồng liền đứng lên cười ẻo lả nói :

- Huynh đệ là Vạn Dương Hồng, dám mời hai vị di giá sang đây cùng tại hạ uống một vài chén đàm đạo được không?

Thiếu niên đồng ý ngay, đứng lên chấp tay cười đáp :

- Cung kính không bằng tòng mệnh, chúng tôi đâu dám trái lệnh ngũ gia?

Nói xong cùng thiếu nữ chuyển sang bàn Vạn Dương Hồng.

Vạn Dương Hồng kéo tên tiểu nhị rót rượu mời, hỏi :

- Dám hỏi hai vị quý tính đại danh...

Thiếu niên đáp :

- Tại hạ là Trác Thiên Uy, còn nữ bằng hữu đây là Phó Phụng Minh cô nương thiên kim ái nữ của Trường Xuân cốc chủ Phó đại hiệp...

Cả Vạn Dương Hồng và Trương Tam Lý Tứ nghe nói đều biến sắc.

Rượu qua ba tuần. Vạn Dương Hồng cố trấn tĩnh hỏi :

- Chẳng hay nhị vị tới bốn địa là có quý sự à?

Trác Thiên Uy đáp :

- Tại hạ hy vọng tìm được một vị hào sĩ nào đó thông thuộc địa hình Mao Sơn...

- Trác công tử định đi Mao Sơn?

- Không sai! Nghe nói ở đó có một danh lâu thắng các, cấm chu dị vực...

Vạn Dương Hồng à một tiếng nói :

- Thì ra là thế... Trác công tử, tại hạ biết đôi chút về danh thắng Mao Sơn... ở đó có...

Hắn say mê kể những danh lam thắng cảnh Mao Sơn làm Trác Thiên Uy thích mê đi, nghe như nuốt từng lời.

Phó Phụng Minh chợt kêu lên :

- Thiên Uy!

Chính lúc ấy chiếc bàn chợt phạt tới Trác Thiên Uy như một lưỡi đao.

Cùng lúc Trương Tam và Lý Tứ cùng rút kiếm gia, song song bổ xuống đầu chàng, còn Vạn Dương Hồng thì vươn trảo Chop tới ngực Phó Phụng Minh...

Trác Thiên Uy ngồi thụp xuống rất nhanh rồi xô mạnh chiếc bàn về phía đối phương.

Rầm!

Cả hai thanh kiếm chém xuống mặt bàn vỡ tan, làm rượu thịt bắn tứ tung.

Tuy Vạn Dương Hồng và hai tên võ sư hộ viện có hai tên đồng bọn khác từ một bàn ăn gần đó, xuất thủ bất ngờ nhưng đáng tiếc là gặp phải hai đại cao thủ nên không đạt được mục đích...

Vạn Dương Hồng Chop sang ngực Phó Phụng Minh thì bị nàng phản thủ Chop ngay được Uyển Mạch vặn trái ra...

Rắc!

Không biết khớp bị vỡ hay xương gãy, chỉ nghe Vạn Dương Hồng rú lên một tiếng đau đớn.

Phó Phụng Minh giật hấn ngã sấp xuống nói :

- Loại ti tiện vô sỉ như ngươi để làm gì?

Dứt lời xuất trảo chop xuống vai đối phương...

Một tiếng rú thẳm đứt gan đứt ruột vang lên, vai trái Vạn Dương Hồng bị trảo chop vỡ nát, xương thịt bầy nhầy lẫn với áo, nhìn mà phát ón!

Thế nhưng Phó Phụng Minh vừa đắc thủ thì chợt thấy Bối Tâm huyết tê đi, toàn thân cứng đờ không cử động được, chỉ thoảng thấy một trung niên thiếu phụ cực kỳ kiều diễm đến cấp lấy mình lao đi...

Diễn biến quá thần tốc, nổ ra nhanh mà kết thúc lại càng nhanh.

Chỉ trong chớp mắt ngoài Vạn Dương Hồng lẫn lộn rên rỉ ra còn hai tên võ sư hộ viện Trương Tam, Lý Tứ nằm bất động, mỗi tên bị một mũi phi đao cắm trúng giữa yết hầu, bên cạnh còn thi thể hai tên đồng bọn giả làm thực khách mới gia nhập cuộc chiến, hai tên này một tên bị chưởng lực đánh vỡ đầu, tên khác bị đao xé toang lồng ngực!

Trác Thiên Uy xách đao định lao theo trung niên mỹ phụ nhân nhưng thị đã tới bên cửa sổ, dừng lại quát :

- Không được tới gần! Nếu không ta sẽ giết nha đầu này ngay.

Thấy trung niên mỹ phụ nhân dí mũi trủy đao vào yết hầu Phó Phụng Minh, Trác Thiên Uy đành bất lực dừng lại, tức tối nói :

- Độc hồ ly, quả nhiên là người. Lần này tại hạ thua người. Phúc Chân Chân.

Trung niên mỹ phụ nhân đáp :

- Không sai! Lần này người thua ta, suốt tháng qua chúng ta dốc tận tâm lực mình tranh ám đấu, có thắng có thua, tính là thế bình lực địch, thế nhưng lần này người đã bại dưới tay lão thân. Lý do là vì người đi yêu nhi nữ của Phó Hoa. Đã yêu tất phải trả giá. Ném đao đi!

- Người...

Phúc Chân Chân gào lên :

- Người dám không rút đao?

Vừa nói vừa dí sâu mũi đao vào cổ Phó Phụng Minh nửa phân làm máu túa ra.

Keng!

Trác Thiên Uy buông rơi thanh đao xuống, nhưng vẫn lạnh lùng nói :

- Người không thoát nổi đâu! Tiện tỳ! Người tưởng mang Phó cô nương đi là thắng được ta sao?

Phúc Chân Chân cười đắc ý nói :

- Vừa rồi người đã uống ba chén rượu có pha Nhuyễn Cốt Tán. Không lâu nữa người sẽ ngã thôi! Ta chờ đến lúc đó ta mới mang nha đầu này đi.

Trác Thiên Uy nói :

- Đến lúc đó Vạn Dương Hồng cũng sẽ sức cùng lực kiệt mà chết.

Phúc Chân Chân cười khanh khách đáp :

- Ngủ dưới Mẩu Đơn Hoa, có chết cũng thành quỷ phong lưu, đó là hấn cam tâm tình nguyện, ta đâu có ép buộc? Bất cứ thu hoạch nào cũng phải trả giá. Không chỉ Vạn Dương Hồng mà còn hai người khác. Chúng đã chiếm hữu được thân thể ta, tin rằng dù chết chúng cũng ngậm cười...

Hai chân bắt đầu nhũn đi, Trác Thiên Uy té khuỵu xuống, nhưng lại rần sức đứng lên nghiến răng nói :

- Người thật là ti tiện tàn độc... nhưng cũng là thứ thảm hại đáng thương...

Phúc Chân Chân nói :

- Nhưng rất đáng sống, phải không? Khách khách khách... Nào ngã đi!

Trác Thiên Uy khuyu xuống...

Phó Phụng Minh tuyệt vọng kêu lên :

- Thiên Uy!

Giọng nàng đầm nước mắt!

Linh Hồ kẹp Phó Phụng Minh vào dưới nách rồi lao tới cửa sổ.

Bấy giờ khách nhân trên lầu đã khiếp sợ bỏ đi hết, dưới lầu cũng sạch tinh, chỉ ngoài phố là còn một đám đông xúm lại, vừa chỉ lên lầu vừa thì thầm bàn tán.

Phía xa có một toán người bán võ phục tiến lại gần, dám đoán là người của nha phủ, nghe có biến đã kịp thời chạy tới.

Linh Hồ vừa lao qua cửa sổ thì chợt cảm thấy bắp chân nhói lên, lập tức đoán ra ngay Trác Thiên Uy tập kích, vội ném Phó Phụng Minh xuống lầu rồi bám lấy bệ cửa sổ bám lại.

Trác Thiên Uy cũng vừa lao ra cửa sổ, thấy Phó Phụng Minh rơi xuống lầu thì lao xuống theo, nhờ thế mà Linh Hồ Phức Chân Chân thoát chết.

Linh Hồ nhìn xuống thấy Trác Thiên Uy đã tiếp được Phó Phụng Minh thì lao theo hướng khác ra phố, lẫn vào dòng người mất hút.

Nha phủ do một tên bộ đầu chỉ huy ập lên lầu khám nghiệm tử thi, thấy Vạn Dương Hồng vẫn còn sống, còn hai tên võ sư hộ viện Trương Tam, Lý Tứ và hai tên đồng bọn đã chết. Hai người chết đều là tiểu nhị trong khách điểm là Trịnh Oải và Đổ trưởng, điều đó làm viên bộ đầu nghi ngờ cho đi tìm khắp nơi trong Vạn Lạc lâu thì phát hiện thấy trong mật thất dành giềng cho Vạn Dương Hồng có tới mười tử thi, trong đó có cả bốn người Vạn Dương Hồng, Trương Tam, Lý Tứ, Trịnh Oải và Đổ trưởng!

Như vậy bốn người của Vạn Lạc lâu vừa bị giết kia đều là giả mạo.

Không sai! Khi kiểm tra lại thì phát hiện ra bọn này đều hóa trang.

Trác Thiên Uy thương lượng với viên bộ đầu cho mang Vạn Dương Hồng giả vẫn còn sống để kịp thời điều tra đi bắt nguyên hung, được vị bộ đầu đồng ý ngay.

Chàng cùng Phó Phụng Minh đã được giải khai huyết đạo mang theo tên giả mạo Vạn Dương Hồng bị trọng thương lên thuyền về lại Thường Châu.

Chủ thuyền là Bạt Sơn Cửu Đỉnh Hứa Phúc, một nhân vật trọng yếu trong Tam Tinh minh.

Thuyền ghé vào một bến vắng, Bạt Sơn Cửu Đỉnh Hứa Phúc dẫn Trác Thiên Uy đến một ngôi nhà tranh nhỏ nằm trong khu rừng hẻo lánh cách không xa bờ sông.

Trong nhà đã có Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào và Vô Địch Kim Dao Quách Hưng cùng mấy tên hắc y hán tử.

Phó Phụng Minh băng bó vết thương trên vai tên giả mạo Vạn Dương Hồng xong, Vô Địch Kim Dao Quách Hưng phát hiện hắc đeo mặt nạ liền lột ra.

Tên giả mạo Vạn Dương Hồng vừa lộ rõ bản lai chân diện, Vô Địch Kim Dao liền kêu lên :

- Thì ra là hắc, Đông Tam Sa!

- Không sai! Kẻ giả mạo Vạn Dương Hồng Vạn ngũ gia chính là tên Tam thiếu trang chủ của Phiêu Sa sơn trang Đông Tam Sa.

Vô Địch Kim Dao nghiêng răng nói :

- Trác lão đệ! Giao hắc cho ta! Huynh đệ cầu người đấy! Tên họ Đông này đã giết mười mấy huynh đệ chúng ta...

Trác Thiên Uy ngập ngừng nói :

- Nhưng còn khẩu cung...

Đông Tam Sa la lên :

- Không được giao ta cho hắn! Trác Thiên Uy! Người không thể không tuân quy củ và đạo nghĩa giang hồ...

Trác Thiên Uy bĩu môi đáp :

- Xin lỗi người đi! Người đừng giảng quy củ và đạo nghĩa giang hồ với Trác Thiên Uy ta! Người không có tư cách gì mà dùng mấy từ cao quý đó!

Đông Tam Sa nói :

- Ta có thể lấy khẩu cung để chuộc mạng...

- Ta không cần khẩu cung của người. Vì ta với Quách tiền bối kết giao trên cơ sở đạo nghĩa giang hồ. Ta không thể từ chối yêu cầu của Quách tiền bối... Quách tiền bối hãy đưa hắn đi!

Đông Tam Sa rống lên :

- Không! Không thể... Phó cô nương... người là nhân vật nghĩa hiệp...

Phó Phụng Minh lạnh lùng đáp :

- Ta ư? Ta không là gì ở đây cả, chỉ là một cô nương bình thường. Bằng hữu của Trác Thiên Uy. Đừng bắt ta dính dáng vào huyết hải thâm cừu giữa người và Quách tiền bối... Đây không phải việc của ta. Quyết định của Trác Thiên Uy cũng là quyết định của Phó Phụng Minh ta!

Vô Địch Kim Dao đứng lên, cười lạnh nói :

- Hôm trước người hung hăng như hung thần ác sát, làm sao hôm nay sợ chết đến thế? Cái gì mình không muốn thì đừng làm cho người khác. Người của chúng ta với Phiêu Sa sơn trang các người không thù không oán, thế mà người lạnh máu sát nhân hạ độc thủ giết một lúc mười mấy người... Bây giờ bọn đao phủ thuộc hạ của người đều chết sạch rồi. Chỉ một mình người thoát mạng... Thế là biết lưới trời lồng lộng, thưa mà khó thoát!

Đông Tam Sa nghiêng răng nói :

- Hãy giải khai huyết đạo và cho ta một thanh kiếm!

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào bĩu môi nói :

- Ta cảm thấy thương hại người!

Đông Tam Sa gào lên :

- Ta cần kiếm!

Vô Địch Kim Dao nói :

- Người không xứng dùng kiếm nữa!

- Quách Hưng! Muốn giết muốn mổ gì người cứ động thủ đi!

Vô Địch Kim Dao nói :

- Ta cần lấy khẩu cung trước!

- Ta quyết không khai câu nào đâu!

- Thật ư?

- Đương nhiên là thật!

- Đừng mạnh miệng! Người không xứng nói những lời đó đâu. Lão phu quá rành hạng miệng hùm gan sứa như người mà! Lát nữa cho mấy quyền, ngay cả tổ tôn Phiêu Sa sơn trang mười tám đời người cũng phun ra hết, cấm có giấu được chuyện gì!

- Người...

Vô Dịch Kim Dao phóng một cước đá Đông Tam Sa lăn mấy vòng làm hấn hôn mê bất tỉnh, bảo một tên thuộc hạ mang hấn đi, xong nói với Trác Thiên Uy :

- Trác lão đệ cứ yên tâm! Hạng công tử bột sợ chết đó thì lấy khẩu cung là quá dễ dàng...

Trác Thiên Uy nói :

- Hy vọng là thế...

Vô Dịch Kim Dao nói :

- Không phải hy vọng mà là nhất định... Lão đệ đã thấy rõ Đông Tam Sa sợ chết đến thế nào... Đó là nhược điểm dễ khai thác nhất... Lão đệ hãy tin vào ta. Nhất định ta sẽ bức hấn khai ra Tầng Trần lầu của Linh Hồ nằm ở nơi nào trong Mao Sơn. Còn bây giờ thì xin cáo từ. Đa tạ lão đệ đã ưu ái đáp ứng yêu cầu của huynh đệ!

Nói xong đi ra khỏi nhà, Trác Thiên Uy và Phó Phụng Minh cũng từ biệt Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào theo Bạt Sơn Cửu Đỉnh Hứa Phúc quay lại thuyền.

Hành lý đã được người của Tam Tinh minh đem lên thuyền, bây giờ không cần về Thường Châu làm gì nữa, đuổi theo Linh Hồ là điều không có khả năng. Cối Kê Trấn thì đang náo động lên vì vụ đại huyết án giết mười mấy nhân mạng, đặc biệt trong đó có vị thân sĩ Vạn Dương Hồng Vạn ngũ gia có quan hệ rất mật thiết với quan gia mà chưa bắt được hung thủ nên quay lại trú ở đó cũng bất tiện. Trác Thiên Uy quyết định cùng Phó Phụng Minh tạm trú ngay trên thuyền của Bạt Sơn Cửu Đỉnh Hứa Phúc, chờ tin tức của Vô Dịch Kim Dao Quách Hưng.

Bạt Sơn Cửu Đỉnh Hứa Phúc cũng không ở lại thuyền. Lão để ba tên thủy thủ lại phục dịch Trác lão đệ, còn mình mang những người còn lại đi liên lạc với ba vị Minh chủ giúp Trác Thiên Uy điều tra tin tức về Linh Hồ Phúc Chân Chân.

Đêm khuya...

Bọn thuyền phu đều nghỉ cả, nhưng đôi tình nhân còn ngồi ngắm cảnh sắc tuyệt mỹ trên sông dưới ánh trăng vàng vạc.

Phó Phụng Minh tựa đầu vào vai Trác Thiên Uy hỏi :

- Thiên Uy! Lúc ở Vạn Lạc lâu Đông Tam Sa giả dạng Vạn Dương Hồng mời chúng ta uống rượu, muội rõ ràng nhìn thấy huynh cũng uống ba chén kia mà, làm sao không trúng độc Nhuyễn Cốt Tán của chúng được thể chứ?

Trác Thiên Uy cười hỏi :

- Muội quên lúc chúng ta ở trong địa lao Tống gia, tiểu huynh cũng uống trà pha độc làm rã bột miếng đầy miệng cho Tống Tôn Vọng thấy rõ đó sao?

Phó Phụng Minh à một tiếng nói :

- Thì ra là Thiên ca dùng công phu Huyền môn Càn Nguyên Đại Huyền Công thuần dương chân hỏa, hút khô chén rượu chứ không uống vào họng, đúng không?

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Không sai!

Nhưng làm sao huynh biết chúng đầu độc?

- Nhìn ánh mắt và thái độ của chúng ta đã sinh nghi rồi. Vừa lên lầu nghe Đông Tam Sa nói chắc như vậy ta đã nghi ngay hấn là kẻ giả mạo Vạn Dương Hồng, nhưng lúc ấy ta lại tưởng đó chính là Linh Hồ. Nào ngờ thị còn cao minh hơn...

Phó Phụng Minh nũng nịu nói :

- Huynh thật xấu! Vậy mà không nói cho người ta biết... May người ta không biết uống rượu, nếu không ắt đã trúng phải Nhuyễn Cốt Tán của yêu phụ rồi...

Trác Thiên Uy nói :

- Nếu lúc đó nói cho muội biết thì không chừng lộ chuyện mất, Linh Hồ không xuất hiện há chẳng uống công?

- Nhưng dù sao cũng tránh được nguy hiểm...

Trác Thiên Uy xoay sang ôm lấy nàng nói :

- Xin lỗi muội... Thôi bây giờ huynh đèn cho muội nè!

Vừa nói vừa áp miệng vào đôi môi tươi tắn hé mở của nàng...

* * * * *

Mao Sơn nằm ở phía tây huyện Kim Đàm, cách huyện thành sáu mươi dặm nhưng cách thành Nam Kinh chỉ bốn mươi dặm mà thôi.

Mao Sơn có nhiều danh lam thắng cảnh, đồng thời cũng là một nơi thịnh hành của đạo gia.

Ở Mao Sơn có rất nhiều đạo quán, trong núi tổng cộng có tới năm trăm đạo sĩ.

Mao Sơn hầu như không có rừng rậm nguyên sinh, tuy diện tích rất lớn nhưng đa số là núi đá và đồi cỏ tranh, vì thế có rất nhiều hang động lớn nhỏ có những hang đá lớn đi suốt ngày chưa nổi...

Giữa vùng núi non bạt ngàn này có một dòng sông nhỏ nhưng rất dài chảy ngoằn ngoèo qua các ngọn núi đá tên là Liễu Khai Hà. Dọc theo sông có rất nhiều đầm phá lau lách um tùm đặc biệt nhiều cá, là nơi tập trung vô số thủy cầm đủ loại như thiên nga, vịt nước, le le... Vì nơi đây hầu như không có dấu chân người nên chim thú không biết sợ người.

Thượng nguồn Liễu Khai Hà có một u cốc lớn tên Khai Nguyên cốc. Tuy xung quanh cốc đều là núi đá trơ trọi nhưng trong cốc thì rừng rậm bạt ngàn, hoa cỏ tốt tươi.

Tuy nơi đây cách xa chốn dân cư nhưng trong Khai Nguyên cốc cũng rộng cả trăm mẫu này lại có hoa viên và một biệt thự có tường thành bảo hộ đường hoàng. Sơn dân nói rằng đó là biệt thự của Mặc viên ngoại ở Phù Dung huyện.

Mao Sơn tiếp giáp với ba huyện, tới Phù Dung huyện ước gần trăm dặm, còn xa hơn tới huyện Kim Đàm, ai biết Mặc viên ngoại là vị thần thánh phương nào?

Thực ra Mao Sơn không phải là nơi hoàn toàn không có dân cư. Bên bờ Liễu Khai Hà phía đối diện Khai Nguyên cốc có một thôn nhỏ của sơn dân sống bằng nghề trồng rẫy, bẫy chim và săn thú, sống hầu như tự cung tự cấp gọi là Đan Tuyền thôn.

Thôn chỉ có hai mươi hộ nhân gia, trong thôn rất ít khi có ngoại khách đến.

Ngày hôm ấy thôn dân phát hiện thấy ở lối vào đầu thôn xuất hiện một đôi thiếu niên nam nữ cực kỳ mỹ lệ, giống như Kim Đồng Ngọc Nữ, đi theo họ còn có hai hán tử trắng kiện xách hai chiếc rương gỗ đựng hành lý.

Dân sơn cước đều rất mến khách, thấy quý khách đại giá quang lâm, vị trưởng thôn La lão đầu thân ra tận ngõ thôn nghênh tiếp đón khách vào nhà mình mời trà rượu.

Qua lời khách giới thiệu, La lão đầu và thôn dân mới biết vị Kim Đồng là Trác Thiên Uy, Ngọc Nữ là Phó Phụng Minh cô nương, còn hai vị hán tử là nô bộc của họ tên là Trương Tam, Lý Tứ.

Trác Thiên Uy là người hào phóng hiếm có, chàng nhanh chóng thỏa thuận được với La lão đầu bỏ ra hai mươi lạng bạc là số tiền của một thợ săn trong thôn mất cả năm trời mới kiếm được để mua lương thực, thực phẩm đủ bốn người ăn trong ba ngày, lại thêm ba mươi lạng để thôn dân thu xếp cho một ngôi nhà nhỏ bốn người tạm trú cùng trong thời gian đó.

Khách đến từ giữa trưa thì xế chiều đã giải quyết xong nơi ăn chốn ở.

Ồn định sinh mạng xong, Trác Thiên Uy và Phó Phụng Minh liền thuê thuyền sang bên kia sông du ngoạn, mục tiêu là Khai Nguyên cốc cách đó mười hai dặm. Hai người không vào cốc mà vòng theo vách đá phía đông tìm chỗ thuận tiện quan sát rất kỹ cảnh tượng trong cốc, đặc biệt là khu dinh thự của Mạc viên ngoại.

Nắm kỹ tình hình xong, giữa giờ thân đôi tình nhân kết thúc cuộc du ngoạn, nắm tay nhau tung tăng quay về thôn.

Trên bến sông không còn chiếc thuyền mà họ dặn chờ nữa, mà cuối dốc có ba người ăn bận kiêu thôn dân ngồi trên bãi cỏ ven đường.

Đó là ba người đã đứng tuổi gồm hai nam một nữ, thần thái đáng vẻ và cách ăn mặc không có gì đặc sắc.

Một trong hai nam nhân thấy Trác Thiên Uy và Phó Phụng Minh đến thì tỏ ra thân thiện vẫy tay nói :

- Hai vị tới đây ngồi chơi...

Trác Thiên Uy tới gần ngồi xuống nói :

- Tại hạ xin lắng nghe cao kiến...

Phó Phụng Minh cũng ngồi xuống cách đó ba bước, nàng học tác phong cảnh giác của Trác Thiên Uy, xoay thanh kiếm ra trước bụng để có thể rút kiếm nhanh nhất trong trường hợp xảy ra biến cố.

Vị thôn phu cao gầy tự giới thiệu :

- Tại hạ họ Phủ tên Kiến, còn hai vị kia một là Dương Lăng, còn thư thư là Khâu đại tẩu. Hai vị là...

Trác Thiên Uy đáp :

- Tại hạ Trác Thiên Uy hiệu xưng Trác Bá Vương. Còn cô nương đây là Phó Phụng Minh, tình lữ của tại hạ.

Gới thiệu xong chàng chỉ tới lùm cây sau lưng Phủ Kiến nói :

- Có một vị bằng hữu nấp trong kia, sao không gọi ra đây nói chuyện chơi?

Phủ Kiến miễn cưỡng quay lại cười khổ nói :

- Nguyên Hoảng tiên trưởng! Người ta đã luyện thành công phu tối thượng thặng Thiên Nhân Thông Thiên Nhĩ, đành phải hiện thân thôi!

Từ lùm cây bước ra một lão đạo đã vào tuổi cổ lai hy, lưng mang trường kiếm, mặt mày tối tăm nanh ác.

Trác Thiên Uy nói :

- Phủ lão huynh chớ hiểu lầm! Công phu tuyệt nghệ thần môn Thiên Nhân Thông Thiên Nhĩ tại hạ còn chưa luyện đến!

Lão đạo Nguyên Hoảng cất giọng rè rè hỏi :

- Tiểu bối! Ngươi còn chưa chịu dẹp bỏ tham vọng bám theo Chân Chân Tiên Cô hay sao?

Trác Thiên Uy đáp :

- Tại hạ vĩnh viễn không bao giờ từ bỏ mục tiêu đoạt lại bảo vật của mình!

Nguyên Hoảng hỏi :

- Chết cũng không từ bỏ?

- Đúng! Chết cũng không từ bỏ. Tuy nhiên tại hạ không thể chết trước ngươi. Bởi vì ngươi không còn sống được lâu nữa mà hình như ngươi đã không thấy có gì lưu luyến với trần gian nữa rồi nên mới bán mạng cho Độc hồ ly.

Nguyên Hoảng đạo nhân nổi giận gào lên :

- Tiểu bối! Ngươi...

Trác Thiên Uy lạnh lùng nói :

- Đừng quá kích động! Như thế sẽ sớm xuống mộ hơn thôi! Nếu ngươi muốn được người khác kính trọng thì trước tiên phải tỏ thái độ đúng đắn với người khác, ăn nói khách khí một chút! Lão đạo! Trác Bá Vương ta không phải người chỉ nghe vài câu hù dọa của ngươi đã kinh hồn táng đờm đi đâu!

Phủ Kiến đứng lên nói :

- Trác lão đệ! Ngươi nói thế không thấy quá phận hay sao?

Trác Thiên Uy vẫn ngồi yên nói :

- Tại hạ rất nghiêm chỉnh, đối xử cũng đúng mức chứ không quá phận với ai cả... Lão đạo kia không đáng được tôn trọng.

Phủ Kiến nói :

- Lão đệ! Ngươi đừng kích oán chúng ta. Ở đây chúng ta có bốn người mà các ngươi thì chỉ có hai... Sao ngươi không chịu suy tính xem có bao nhiêu cơ hội?

- Trước khi tới đây tại hạ đã suy tính.

- Vậy ngươi có muốn thử không?

- Tùy ngươi thôi! Tuy nhiên tại hạ xin chân thành khuyên ngươi tốt nhất là đừng thử! Mỗi người chỉ chết một lần, Trác Thiên Uy ta không động thủ thì thôi còn khi động thủ đối với địch nhân thì quyết không lưu tình. Các ngươi nên nhớ, một khi đã định giết ta thì cũng tính trước tình huống sẽ bị ta giết chết!

Nguyên Hoằng đạo nhân nói :

- Đạo gia không tin!

Dứt lời bỏ tới vung chưởng đánh xuống đầu Trác Thiên Uy.

Chàng đã vận công lực lên hữu chưởng, đánh ra nghênh tiếp.

Bình!

Trác Thiên Uy tiếp chưởng xong đứng bật lên, còn Nguyên Hoằng thì bị đánh bật lui ba bước, ngã lăn nhào đi hai vòng.

Phủ Kiến, Dương Lăng và Khâu đại tẩu ba người cùng hét vang, rút binh khí từ ba hướng bỏ tới Trác Thiên Uy.

Chàng đã rút đao cầm tay quát :

- Đao xuất vô, ta tồn địch vong!

Kịch kịch kịch!

Thanh đao lóe lên tỏ ánh hào quang, ba thanh kiếm của Phủ Kiến, Dương Lăng và Khâu đại tẩu đều bị đánh bật lên không, cả ba cùng bị đánh bật lùi ngồi phịch xuống, mặt xanh như tàu lá đưa tay trái ôm lấy ngực, mắt kinh hoàng nhìn Trác Bá Vương.

Trác Thiên Uy thu đao hỏi :

- Các ngươi còn gì để nói nữa không?

Phủ Kiến cười khổ hỏi :

- Vừa rồi các ngươi đã trình sát kỹ tình hình trong Khai Nguyên cốc?

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Không sai!

- Các ngươi phát hiện được gì!

- Bát Quái Bát Môn Kim Tỏa trận! Nói thật đối với tại hạ thì đó chỉ là trò chơi con trẻ. Mới tám tuổi ta đã biết cách phá trận này rồi, chỉ là tại hạ không thèm làm như thế...

- Vậy ngươi phá trận cách nào?

- Mười quả Bích Lịch đạn!

Cả ba tên Phủ Kiến, Dương Lăng và Khâu đại tẩu đều trở mắt nhìn chàng, mặt tái nhợt hỏi :

- Bích Lịch đạn?

- Không sai! Các ngươi được Linh Hồ mời đến, có lẽ cũng biết chuyện gì xảy ra ở Nhật Khang viên gần Tô Châu. Ở đó với mười cân hỏa đạn, tại hạ phá hủy hang cáo của Linh Hồ ở đó là Vạn Lạc lâu. Tại hạ cần tốc chiến tốc thắng nên không có thời gian đầu mà phá giải bằng trận pháp.

Phủ Kiến nói :

- Ngươi làm thế...

Trác Thiên Uy ngắt lời :

- Tại hạ tới đây là có mục đích nghiêm túc, chứ không phải là đem mạng mình ra đùa giỡn với các ngươi. Tính mạng không thể đem ra mà đùa giỡn. Tại hạ nhất định phải thắng. Các ngươi hành động bất chấp thủ đoạn để ăn cướp của người khác hoặc mưu hại ai đó, việc của các ngươi đều là phi nghĩa. Còn tại hạ mưu đoạt lại sở hữu của mình là việc chính nghĩa, tại hạ cũng đang bất chấp tất cả để đạt được mục đích. Có thể những nhân vật chính đạo không tán thành biện pháp của ta, nhưng họ không thể phê phán ta được! Hiện trong tay tại hạ có năm quả Bích Lịch đạn, đủ phá tan Bát Quái Bát Môn Kim Tỏa trận của hồ ly tinh!

Phủ Kiến nói :

- Ngươi thật độc ác...

- Khéo nói! Khéo nói!

- Xem ra Linh Hồ nên đàm phán với ngươi...

- Lẽ ra thị làm việc đó từ lâu rồi!

Phủ Kiến hỏi :

- Nếu giải tán Bát Quái Bát Môn Kim Tỏa trận ngươi có dám vào Đản Quang lâu đàm phán không?

Trác Thiên Uy ngập ngừng nói :

- Cái đó...

Phó Phụng Minh chợt lên tiếng :

- Thiên Uy! Muội không đồng ý! Loại người như Linh Hồ thì có bao giờ tin được vào lòng thành? Bất cứ lúc nào nếu có thể là thị sẵn sàng lấy mạng chúng ta. Bây giờ ta cùng đánh, phải bức thị ra ngoài này đàm phán thì còn có thể.

Phủ Kiến nói :

- Giang hồ đều biết Linh Hồ coi bảo vật cũng quý như sinh mệnh. Nếu ngươi không chịu nhượng bộ thị sẽ tha chết mà hủy hết bảo vật của ngươi. Vậy ngươi chịu vào Đản Quang lâu không?

Trác Thiên Uy trầm ngâm một lúc mới gật đầu :

- Tại hạ sẽ đi!

- Rất tốt! Quả không hổ danh anh hùng nghĩa đảm!

- Phủ lão huynh có thể đại diện cho Linh Hồ chứ?

- Có thể.

- Địa điểm là Đản Quang lâu, nhưng thời gian nào?

- Chính ngọ ngày mai.

Trác Thiên Uy gật đầu :

- Được! Tại hạ sẽ đến đúng hẹn.

- Vậy chúng ta cáo từ!

- Bốn vị đi đi!

Chờ Phủ Kiến cùng ba tên đồng bọn đi xa, Phó Phụng Minh mới nói :

- Muội nhất định phải theo chàng đến Đản Quang lâu.

Trác Thiên Uy đáp :

- Không phải là ta không nghĩ đến lời thề đồng sinh cộng tử với muội mà không để muội đi, cũng không phải ta tự cao tự đại làm ra vẻ ta đây anh hùng khí khái của một tên hữu dũng vô mưu, chỉ là...

Phó Phụng Minh run giọng nói :

- Thiên Uy...

- Phụng muội hãy nghe ta nói... Không phải muội luôn ở gần huynh thì chúng ta mới gần nhau... chỉ cần luôn nghĩ đến nhau là chúng ta có nhau rồi, huống chi trong trường hợp này chỉ muội ở xa huynh thì mới giúp được huynh...

Phó Phụng Minh hỏi :

- Giúp thế nào?

- Ta cũng biết Linh Hồ không bao giờ có thiện ý, cuộc huyết chiến là không tránh khỏi. Bây giờ thị ở ngay trong sào huyết mình, có đủ cả ba yếu tố thiên thời, địa lợi, nhân hòa...

- Muội có thể làm gì để giúp huynh?

Trác Thiên Uy đáp :

- Muội hãy lọt vào Đản Quang lâu, dùng Bích Lịch đạn uy hiếp tinh thần đối phương.

Phó Phụng Minh hỏi :

- Nhưng muội làm sao mà lọt được vào Bát Quái Bát Môn Kim Tỏa trận để tiếp cận Đản Quang lâu được?

- Việc đó quá đơn giản, tối nay ta sẽ hướng dẫn trận pháp Bát Quái Bát Môn Kim Tỏa trận cho muội...

24. Chương 24: Hủy Huyết Tróc Hồ

Đạo giáo giới luật không nghiêm khắc như đệ tử Phật môn nên kỷ luật lỏng lẻo hơn Phật giáo nhiều.

Tỉ như Thiên hạ Thất đại hung nhân thì chỉ có một lão tăng nhưng có tới bốn đạo sĩ, còn Ngũ yêu tiên thì cả năm tên đại ma đầu đều là đạo giáo.

Ở Mao Sơn, Thanh Linh quán là ngôi đạo quán lớn nhất, trước cổng có treo biển đề: “Các tín nữ không được vào quán dâng hương” nhưng không biết ai đặt ra cấm lệnh ấy và thực hiện được mấy năm, chỉ thấy bây giờ thiện nam tín nữ đều ra vào tự do, thậm chí nữ còn đông hơn nam.

Một khi đạo sĩ Thanh Linh quán tự do ra ngoài tìm nữ nhân hành lạc thì có lý do gì mà cấm nữ nhân vào quán?

Sự thật từ khi Linh Hồ với đạo hiệu Chân Chân Tiên Cô tới trú ở Mao Sơn thì đạo đức phong hóa của năm trăm đạo sĩ ở đây suy đồi hết sức nhanh chóng.

Ngoài Mao Sơn thất tử thực sự là tay chân của Linh Hồ, còn cả trăm đạo sĩ từ các đạo quán lớn như Tam Thanh Quan và Thanh Linh quán hầu như chuyển đến ở hẳn trong Đản Quang lâu, biến thành những tên cướp thực sự, cướp bảo vật khắp thiên hạ về cho Linh Hồ chất đầy kho, đồng thời làm vệ sĩ canh giữ Tàng Trân lâu cho thị, đổi lại được ăn uống hành lạc thỏa thích.

Ở Khai Nguyên cốc ngoài ba chục tên nữ đạo sĩ là môn nhân đệ tử của Linh Hồ, tất cả đều có mấy chục nữ nhân từ các thanh lâu được Linh Hồ mua về để phục vụ bọn đạo sĩ kia. Còn rượu ngon lựa tốt thì trong các kho chất hằng hà sa số.

Sức cảm dỗ mãnh liệt như thế, có được mấy vị chân tu không suy đồi tha hóa?

Thành thử ngoài Mao Sơn thất tử là tay chân thân cận ra, ở Mao Sơn có không ít đạo sĩ đã bán linh hồn và tính mạng cho Linh Hồ Phúc Chân Chân.

Thực ra trong Khai Nguyên cốc cũng được kiến dựng một tòa Phật điện cho sư đồ Chân Chân Tiên Cô tu hành, nhưng chỉ trên hình thức và chiếm thời gian không đáng kể.

Phật đường dựng ngay trước Đản Quang lâu mà không ai được phép vào, ở Khai Nguyên cốc nhiều người biết Đản Quang lâu chính là Tàng Trân lâu được kiến dựng hết sức phức tạp và chứa nhiều cạm bẫy chết người, nhưng không cho ai bén mảng vào...

Trước Phật đường thường tụ tập hàng chục đạo sĩ, không có pháp khí mà lần nào cũng có binh khí thiên hình vạn trạng!

Trưa hôm đó trước Thanh Linh quán dưới chân núi Thiên Bình sơn cách Bách Liễu cốc ba bốn dặm có ba vị đại hán thân hình vạm vỡ, khí thế hiên ngang tiến tới sơn môn.

Hai tên đạo sĩ mang kiếm bước ra hỏi :

- Ba vị thí chủ đến bốn quán có việc gì?

Hán tử đi đầu nói :

- Tại hạ là Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào còn gọi là Kháng bá chủ, còn hai vị này là Vô Định Kim Dao Quách Hưng và Thiết Chùy Vô Định Đặng Trường Thanh, đến tìm Thiên Nhất Chân Nhân phụng cáo mấy vấn đề. Phiên người vào báo lại với chân nhân một tiếng.

Thiên Nhất Chân Nhân không phải Quán chủ nhưng lại có thế lực rất lớn, thủ hạ thân tín của hắn đều có thân phận khá cao trong Thanh Linh quán, Thiên Nhất Chân Nhân được coi là người thân cận nhất của Linh Hồ ở Thanh Linh quán.

Một trong hai đạo sĩ chạy vào trong quán, lát sau không chỉ Thiên Nhất Chân Nhân mà còn có mười mấy đạo sĩ mang binh khí chạy theo.

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào bước lên nói :

- Đạo hữu là Thiên Nhất Chân Nhân?

- Không sai!

- Người không chỉ là trưởng lão trong Thanh Linh quán mà còn là một trong năm vị sứ giả của Khai Nguyên cốc.

Thiên Nhất Chân Nhân mặt tỏ vẻ tức giận nói :

- Thì ra các người tìm đạo gia gây sự...

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào cười hô hô nói :

- Muốn người khác không biết thì tốt nhất đừng làm. Chẳng lẽ Kháng mỗ nói thế là không đúng?

Thiên Nhất Chân Nhân mặt sa sầm hỏi :

- Các người tìm ta có việc gì?

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào đáp :

- Ngăn cản các người đừng đến Khai Nguyên cớ nộp mạng thay cho Linh Hồ!

Thiên Nhất Chân Nhân sờ tay vào chuôi kiếm gầm lên :

- Người nói gì?

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào nói :

- Người đừng vội nổi giận, nghe ta nói đã! Linh Hồ là tặc. Thị ăn cướp của Trác Thiên Uy Trác Bá Vương sáu mươi bảy viên bảo ngọc giá trị rất lớn, chỉ riêng viên Ngọc Bình Phong đã được định giá tới ba vạn lạng hoàng kim. Vụ cướp đó đã gây nên một cơn họa kiếp cho giang hồ, làm cho rất nhiều cao thủ mình tranh ám đấu. Linh Hồ câu dẫn rất nhiều cao thủ hắc đạo giúp mình nhưng bị Trác Bá Vương đánh cho tan tác, những nhân vật uy danh hiển hách như Đồ Long Khách Lại Văn Trung, Lôi Thần Hưởng Vô Cực, Lạc Phách Tiên Sinh Hứa Thế Ninh... Khoái Hoạt Nhất Kiếm Úc Long, Tam thiếu trang chủ của Phiêu Sa sơn trang Đông Tam Sa... đều bị giết, chỉ riêng Linh Hồ lọt lưới chạy thoát về Mao Sơn. Nếu các người vẫn cứ không tự lượng sức bảo hộ cho Linh Hồ thì Trác Bá Vương sẽ giết các người không chút ngần ngại đâu!

Thiên Nhất Chân Nhân rút kiếm quát :

- Bần đạo sẽ bắt các người trước!

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào nói :

- Khoan đã! Huyền công của người có thể cao minh hơn tại hạ. Có thể mười hai người các người làm ba huynh đệ chúng ta huyết tiễn đương trường ngay ở Thanh Linh quán này, nhưng các người cần nghĩ đến hậu quả. Nội trong ba ngày sẽ có cả nghìn cao thủ giang hồ đủ kiểu đủ loại kéo tới đây. Những người đó chẳng những thân thủ đều rất cao mà còn có thể làm bất cứ chuyện gì, từ việc giết người phóng hỏa cho đến hủy diệt đền đài miếu mạo! Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào là bá chủ giang hồ hắc đạo suốt vùng hạ du Đại Hà, lời ta nói người nên tin.

Lão đưa tay chỉ phu thê tử diệt Trường Xuân cốc chủ đứng tụ lại dưới chân núi cách đó chừng bốn năm dặm, nói tiếp :

- Còn nữa đó là phu thê cao thủ bạch đạo Trường Xuân cốc chủ Phó Hoa và Lăng Vân Phi Yến Nam Cung Ngọc. Chỉ cần Trường Xuân cốc chủ hô hào một tiếng là sẽ có hàng trăm cao thủ bạch đạo và rất nhiều quan binh các phủ ở Giang Nam kéo đến đây. Các người hãy suy tính cho kỹ hậu quả trước khi vọng động!

Thiên Nhất Chân Nhân nghe nói không khỏi rúng động, tuy chưa tra kiếm vào bao nhưng cũng hạ tay xuống hỏi :

- Các người tới đây là do Trác Thiên Uy cầu đến trợ giúp?

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào đáp :

- Trác lão đệ đuổi chúng ta đi còn chưa được, nói gì cầu chúng ta trợ giúp? Chỉ là chúng ta khâm phục Trác lão đệ vì đó là một hảo hán nghĩa khí. Trác Thiên Uy không muốn lôi kéo chúng ta vào vụ án đẫm máu của mình để tạo nên một cuộc gió tanh mưa máu kinh hoàng. Trác Thiên Uy là vị Kim Cương vô địch, là Bá Vương cái thế. Nếu các người có trăm người đến tìm Trác Thiên Uy thì tại hạ đã tưởng tượng ra cảnh núi xương sông máu đáng sợ thế nào... Đến bây giờ mà tại hạ vẫn còn như trông thấy cảnh tượng của cuộc đồ sát ở Tô Châu, ngửi thấy mùi máu tanh nồng của hàng chục người bất hạnh... Thiên Nhất Chân Nhân! Sinh tử có mệnh, phú quý tại trời. Tại hạ đã tận lực để cứu các người. Nếu các người vẫn cứ không tính ngộ tới Khai Nguyên cớ nộp mạng thì trời cũng không cứu nổi đâu! Tại hạ chúc các người may mắn.

Tới đó quay lại Vô Địch Kim Dao và Thiết Chùy Vô Địch nói :

- Quách huynh, Đặng huynh! Chúng ta đi!

Ba người ung dung quay người bỏ đi, bọn Thiên Nhất Chân Nhân không ai dám ngăn cản.

Thiên Nhất Chân Nhân đã nhận được tin Trác Thiên Uy Trác Bá Vương chuẩn bị tấn công Dẫn Quang lâu nên chuẩn bị kéo nhau tới tương trợ nhưng bây giờ nghe Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào nói đến hậu quả đáng sợ như thế, hơn nữa Linh Hồ đã thành tội đồ của chung thiên hạ vô lâm, ai còn dám đi nữa?

* * * * *

Đúng Ngọ.

Sáu tiếng chuông từ Phật đường vang lên chưa dứt thì Trác Thiên Uy trong bộ thanh bào, lưng đeo đao đã từ trên nóc Đản Quang lầu nhảy xuống ngay trước cửa lầu sảnh...

Linh Hồ Phúc Chân Chân trong bộ bạch y mỏng như cánh ve với bộ mặt cực kỳ kiều diễm, nổi rõ tấm thân xinh đẹp yêu kiều với bộ ngực gần như trần trụi căng tròn hết sức khêu gợi và nụ cười mê hồn trên môi, bước ra đứng trước Trác Thiên Uy.

Với dáng vẻ này cách đây không lâu Linh Hồ Phúc Chân Chân đã xuất hiện trước mặt Tổng Hoài An trong đêm thị chỉ huy gần trăm đạo sĩ Nguyên Diệu Quán và Mao Sơn Tứ Tử hủy diệt Tổng gia ở Thạch Cổ thôn.

Tối nay cùng với bộ dạng ấy ở ngay trong sào huyệt mình, Độc hồ ly này cũng cần hủy diệt Trác Bá Vương.

Hôm nay thị với Trác Bá Vương mới coi là lần đầu tiên chính thức đối đầu.

Trác Thiên Uy cũng không khỏi choáng ngợp trước sắc đẹp thần, yêu của yêu phụ thốt lên :

- Tiên Hồ...

Linh Hồ Phúc Chân Chân cất giọng trong như ngọc :

- Trác công tử vào đi! Trong lầu không có mai phục đâu!

Thị vừa nói vừa đưa tay vuốt mấy sợi tóc mai, càng làm phô rõ đôi vú tròn trắng muốt khiến bất cứ nam nhân nào máu cũng sôi lên!

Trác Thiên Uy đáp :

- Được mỹ nhân mời kèm theo tuyệt công Cầu Hồn Nhiếp Phách khác nào được thánh chỉ, Trác Thiên Uy đâu dám không tuân lệnh? Đừng nói trong lầu này không có mai phục mà dù có tàng long ngọa hổ, Trác Thiên Uy cũng quyết vào...

Linh Hồ chỉ tay nói :

- Mời Trác công tử đi theo tiện thiếp!

Trác Thiên Uy đi theo Linh Hồ bước vào Đản Quang lầu, mới qua cửa thì cửa chính và tất cả các cửa sổ đóng sập lại ngay.

Trác Thiên Uy không chút lưu tâm, cũng bắt chước đối phương liếc mắt đưa tình nói :

- Mà không phải trang lâu, nên nói là Tầng Trần lầu mới đúng! Bấy lâu nghe tiên danh như sấm bên tai, hôm nay mới được thấy tiên dung, thật là thỏa nguyện bình sinh. Nghe danh không bằng thấy mặt, quả nhiên là bậc phong hoa tuyệt đại, không hổ danh là vị đứng đầu trong Võ lâm Tứ đại mỹ nhân! Trác Thiên Uy lấy làm may mắn lắm thay!

Linh Hồ quay lại nói :

- Trời đất! Người...

Trác Thiên Uy nói :

- Trời đất ư? Ở đây làm gì nhìn thấy trời đất gì đâu?

Thái độ bình thản của chàng làm Linh Hồ không nén nổi cơn phẫn nộ. Hừ một tiếng nói :

- Đừng làm ra vẻ ta đây rành chuyện phong tình giả ngây giả dại nữa.

Thị chợt nhận ra mình thất cảm liên trấn tĩnh lại, lấy giọng ngọt ngào nói tiếp :

- Ý tiện thiếp muốn nói là lời công tử quá ngọt ngào mê đắm, nếu sớm biết công tử là người nhả nhặn đáng yêu thế này thì nhất định đã không xảy ra cơn đại phong ba vừa rồi...

Hai người tiếp tục đi, tiến qua một cầu thang ngoằn ngoèo lên thượng lầu, bước vào một tòa sảnh đường cực kỳ tráng lệ, ánh hào quang đã dọi quang phát ra rợp mắt, các bức tường cột kèo đỉnh đầy bảo ngọc trên châu, tất cả các vật dụng đồ gỗ, bàn tủ trong sảnh đường đều khảm bảo vật nhìn hoa cả mắt!

Đây không phải phòng khách cũng không phải khuê phòng mà có vẻ như bao hàm cả hai, phòng hình bát giác rất rộng, có cả bàn tiếp khách lẫn giường ngủ và bàn trang điểm, mỗi vật đều được chạm khắc tinh vi, nhìn từ góc độ nào cũng toát lên sự diễm lệ xa hoa, phô ra hàng trăm thứ kỳ trân hiếm thế, không chỉ phô ra, hiển nhiên đều là kiệt tác từ tay những người thợ bậc thầy!

Trác Thiên Uy ngăn người hỏi :

- Ta tưởng rằng không phải trang lầu, nhưng rốt cuộc vẫn là trang lầu.

Giọng chàng vẫn bình thường nhưng trong lòng đã có phần rung động khi phát hiện ra hàng trăm thứ bảo vật được phô bày này không có Ngọc Bình Phong của mình.

Linh Hồ giương tay lên vỗ ba tiếng.

Tấm màn gấm phía sau phòng lay động, bốn tỳ nữ tuyệt mỹ xuất hiện, mỗi nàng chỉ mặc một chiếc yếm nhỏ chỉ che được một nửa ngực, tay bưng một chiếc mâm bằng bạc với bình vàng chén ngọc.

Linh Hồ chỉ ghé nói :

- Mời công tử ngồi!

Hai người ngồi đối diện nhau. Bốn tên tỳ nữ dọn trà ra, cúi người rót trà làm lộ ra bộ ngực phô ra gần như toàn bộ.

Bọn tỳ nữ cất giọng ồm ồm nói :

- Mời tướng công thưởng trà!

Trác Thiên Uy lạnh lùng đáp :

- Cảm ơn!

Linh Hồ bưng chén lên nói :

- Nào, mời công tử! Công tử thấy ở đây thế nào?

Trác Thiên Uy cười đáp :

- Có lẽ tiên phủ cũng chỉ đến thế này là cùng!

- Thực ư?

- Hoàn toàn xuất tự đáy lòng!

Linh Hồ hớn hỏ nói :

- Tiện thiếp rất cao hứng! Hy vọng công tử thực tâm!

- Tại hạ không việc gì phải khách sáo vì chúng ta đã chuẩn bị bàn đến chính đề!

Linh Hồ nói :

- Trác công tử, trước tiên chúng ta hãy trở thành bằng hữu được không?

Trác Thiên Uy lắc đầu :

- Không có khả năng. Phúc cô nương làm sao ở đây không thấy Ngọc Bình Phong của tại hạ?

Linh Hồ cười hỏi :

- Trác công tử không thấy cách bài trí ở đây như vậy là chưa hoàn chỉnh mà còn thiếu Ngọc Bình Phong nữa hay sao?

- Tại hạ không nghĩ thế.

Linh Hồ nhấp một ngụm trà nói :

- Công tử sao phải nhất định cần Ngọc Bình Phong chứ? Công tử có thể chọn lấy bất cứ thứ trên châu nào khác, số lượng tùy ý, năm bảy chục hoặc một trăm viên cũng được...

Trác Thiên Uy ngắt lời :

- Xin lỗi cô nương, tại hạ không cần vật nào cả. Mỗi viên châu báu ở đây đều bố trí rất đúng chỗ, thiếu một vật là trở nên khiếm khuyết ngay. Chỉ cần tại hạ lấy đi một vật là làm hỏng bố cục quá hoàn chỉnh vốn có. Cô nương, tại hạ chỉ cần Ngọc Bình Phong của mình thôi. Xin hãy trả cho tại hạ!

Linh Hồ nói :

- Công tử hãy ở lại đây, không chỉ Ngọc Bình Phong là của người mà ngay cả thân thể thiếp cũng sẽ là sở hữu của công tử!

Nói xong chuyển sang ngồi bên cạnh Trác Thiên Uy, ghé môi sát tai chàng thủ thủ :

- Thiên Uy, đời người được bao lâu? Công tử vừa nói ở đây không kém gì tiên cung, khổ gì không hưởng thụ?

Trác Thiên Uy đáp :

- Phúc cô nương, có thể điều đó là mơ ước của người khác nhưng với tại hạ thì đó là điều sỉ nhục!

- Tiệp thiếp biết công tử nói câu đó là không thực tâm! Thiên Uy! Tất cả ở đây đều là hoàn hảo không tì vết, lại có thiên hạ đệ nhất mỹ nhân...

Trác Thiên Uy hỏi :

- Phúc cô nương, có thể nói thật không?

- Đương nhiên là có thể! Chẳng lẽ công tử còn có điều gì chưa mãn ý?

- Cô nương rất đẹp, xứng là thiên hạ đệ nhất, không ai sánh nổi, nhưng không phải là không có tì vết!

- Người...

- Cô nương nghĩ kỹ xem! Tất cả những kỳ trên dị báu phô trương ở đây hầu hết đều có vấn đề, không phải do cô nương dùng mồ hôi nước mắt mình tạo ra, cũng không phải từ trên trời rơi xuống. Tại hạ dám nói chỉ ít một nửa số này là do cô nương dùng yêu thuật Câu Hồn Nhiếp Phách và chính tẩm thân tuyệt mỹ của mình mà đổi lấy, nghĩa là tẩm thân của cô nương đã phải qua tay không biết bao nhiêu nam nhân... Cô nương có thể đoán ra tại hạ có cảm tưởng về chuyện đó thế nào không?

- Câm miệng!

Linh Hồ đang ôm ghì lấy Trác Thiên Uy chợt đứng phắt dậy quát :

- Quan niệm của loại phàm phu tục tử tự cao tự đại người...

Trác Thiên Uy cũng đứng lên nhìn thẳng mặt đối phương nói :

- Không sai! Tại hạ là người phàm phu tục tử, cũng có chút tự cao tự đại, nhưng cũng biết sỉ nhục. Tại hạ có mẫu thân, có thư muội, sau này có thể có tử. Bây giờ người đứng trước mặt chẳng những ta cảm thấy khinh bỉ mà còn chán ghét. Cô nương việc gì cũng nên dừng lại đúng mức, giữ ở hạn độ của nó. Tại hạ không bàn nhiều tới vấn đề này nữa, chỉ cần cô nương hoàn trả Ngọc Bình Phong cho tại hạ, tại hạ sẽ không truy cứu những chuyện khác nữa.

Linh Hồ nói :

- Vật gì mà ta đã thích thì quyết không bao giờ chịu buông ra, không chỉ Ngọc Bình Phong mà cả người...

Trác Thiên Uy đáp :

- Tại hạ không cần! Ta không thích hạng nữ nhân phóng đảng như người, mỗi ngày lên giường với một nam nhân khác...

Linh Hồ nhần nhục nói :

- Từ nay ta sẽ cải biến, sẽ không bao giờ chung đụng với một nam nhân nào khác nữa!

Trác Thiên Uy bĩu môi nói :

- Dù cô nương có chung đụng với một ngàn nam nhân, điều đó cũng không liên quan đến tại hạ. Hãy trả Ngọc Bình Phong đây!

- Không trả! Một ngàn lần không trả! Ngươi là một kẻ cuồng phu, một tên mất trí! Sát!

Bốn con tỳ nữ từ phía trong lao ra, mỗi tên rút từ trong yếm ra một ngọn trủy dao đâm tới Trác Thiên Uy, động tác vô cùng mau lẹ và chuẩn xác.

Trác Thiên Uy không hoàn thủ, chỉ thi triển khinh công ảo diệu tránh đi...

Linh Hồ bổ tới giường, rút từ dưới gối lên một thanh bảo kiếm, nghiêng răng lao vào Trác Thiên Uy quát :

- Ta thà làm ngọc vỡ, còn hơn giữ ngói lành!

Trác Thiên Uy buộc phải xuất chiêu quyết định, xuất thủ điểm huyết một tên tỳ nữ rồi chop lấy ném thẳng vào người Linh Hồ.

- Ái!

Tên tỳ nữ thứ hai rú lên, bị chưởng lực cuốn đi ba trượng rơi phịch xuống góc phòng.

Bịch!

Linh Hồ vừa lách người tránh tên tỳ nữ thì bị Trác Thiên Uy lao tới giáng một tát vào mặt, lão đảo lùi lại.

Trác Thiên Uy trầm giọng quát :

- Ngọc Bình Phong ở đâu?

Linh Hồ nghiêng răng nói :

- Đản Quang lâu đã bị bịt chặt. Ngươi vĩnh viễn không thoát ra nổi đâu!

- Thật ư?

- Đương nhiên là không giả!

Trác Thiên Uy nói :

- Thời khắc ngươi đã tới rồi!

- Ngươi nói gì?

Trác Thiên Uy đánh ngã một tên tỳ nữ nữa rồi bước đến Linh Hồ nói :

- Ngươi sống thế là quá đủ rồi.

- Thế nào? Ngươi định giết ta?

Trác Thiên Uy nói :

- Chẳng phải ngươi vừa nói chẳng thà để ngọc vỡ còn hơn giữ ngói lành là gì?

- Không sai! Trừ phi ngươi đồng ý ở lại đây với ta.

- Không bao giờ!

- Trác Thiên Uy! Ngươi có thể hủy ta, nhưng chính ngươi cũng bị hủy cùng với Ngọc Bình Phong và tất cả bảo vật trong Đản Quang lâu này!

Trác Thiên Uy nói :

- Phúc Chân Chân! Cho dù Đản Quang lâu là tường đồng vách sắt cũng không giam khốn được tại hạ đâu!

- Người đừng nằm mộng giữa ban ngày! Không chỉ Đản Quang lâu là tường đồng vách sắt mà trong lầu còn có vô số cạm bẫy, bên dưới phòng này còn có Cửu Cung đại trận!

Trác Thiên Uy giả bộ kêu lên :

- Ui chao! Vậy là ta nhất định bị hủy ở đây?

Linh Hồ nói :

- Không! Ta không muốn người chết mà chỉ giữ người lại đây thôi. Bởi vì ta yêu người!

- Ta chưa từng gặp nữ nhân nào trơ tráo như người, nói đi nói lại cũng chỉ câu đó. Thôi được! Để ta xem kế hoạch của người có hữu hiệu gì không? Hô hô! Chúng ta hãy cùng ngồi xuống uống trà chờ xem!

Nói xong quả nhiên ngồi xuống ghế rót trà uống một cách hết sức tự nhiên.

Thấy chàng hành động kỳ quặc như thế, Linh Hồ chẳng hiểu đầu đuôi cơ sự thế nào. Sấn tới chỉ kiểm vào ngực chàng hỏi :

- Người giả trò huyền hoặc gì vậy?

Trác Thiên Uy thần nhiên đáp :

- Không giả trò gì cả! Ta chờ xem Đản Quang lâu có phải là tường đồng vách sắt như lời người nói hay không?

- Chờ thì làm sao thấy được.

- Sắp có kết quả rồi!

Linh Hồ ngơ ngác lùi lại hỏi :

- Người đã phát hiện thật rồi sao? Cái gì mà có kết quả? Rốt cuộc là người chờ gì?

- Chờ Đản Quang lâu sập!

- Cái gì? Đản Quang lâu sập? Người đúng là mất trí rồi! Hay người đang nằm mơ nói mộng đấy?

- Ta đang uống trà đấy chứ! Chắc các người chưa kịp pha thuốc mê... Tại hạ vào đây đã được một canh giờ rồi phải không?

- Có lẽ thế! Chẳng lẽ người có đồng bọn bên ngoài!

- Không sai!

Linh Hồ à một tiếng nói :

- Ta quên mất! Tình nương của người... Nhưng nha đầu đó không có bản lĩnh thần thông quảng đại như người, sợ gì chứ...

Thị chưa nói xong chợt nghe ầm một tiếng như trời long đất lở làm cả tòa nhà chấn động, bàn ghế giường tủ đều chao đảo, bình trà và cốc chén rơi loảng xoảng...

Linh Hồ đang đứng bị lảo đảo bốn năm bước ngã nhào xuống, thanh kiếm bật khỏi tay.

Trác Thiên Uy vẫn ngồi điềm nhiên, cất tiếng đếm :

- Một... hai... ba...

Linh Hồ chống tay bò dậy, hai tên tỳ nữ khác chưa bị thương vừa ngã giúi giựt cũng bò lên, không biết vừa xảy ra chuyện gì, mặt tái mét không còn chút huyết sắc!

Trác Thiên Uy vẫn điềm nhiên đếm tiếp :

- Mười lăm... mười sáu... mười bảy...

Linh Hồ cau mày hỏi :

- Người đếm gì thế?

Trác Thiên Uy đáp :

- Hai mốt, hai hai... Ta đếm đến năm mươi thì oàng một tiếng nữa... tới một trăm lại tiếp tục... chỉ vài lần như thế là Đản Quang lâu tiêu! Hô hô hô...

- Hai bảy, hai tám...

Linh Hồ trở mắt nhìn Trác Thiên Uy như nhìn một con quái vật!

- Bốn chín... năm mươi...

Oàng!

Lại vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa nữa...

Ở dưới lầu có hàng chục người từ xung quanh Đản Quang lâu đổ tới, nhưng không ai dám lại gần, có người la to :

- Tiên Cô! Mau xuống đi!

Linh Hồ nhất kiếm lên, lao tới gào to :

- Trác Thiên Uy! Ta liều mạng với ngươi!

Trác Thiên Uy thôi đếm, nhảy ra ngoài mấy trượng tránh kiếm, đồng thời rút đao ra, mặt hiện sát cơ nói :

- Ngươi đã không thể lý luận được nữa, vậy thì trước khi bị hủy cùng Đản Quang lâu ta giết ngươi trước!

Uỳnh!

Lại vang lên tiếng nổ thứ ba...

Lần này Linh Hồ đã có phòng bị nên không ngã, nhưng sắc mặt vẫn tái ngắt như trước, bất thần lao ra sau bức rèm biến mất...

Trác Thiên Uy lập tức lao theo.

Sau bức rèm có một cánh cửa nhỏ, Trác Thiên Uy không chút do dự lao ngay vào, thì ra đó là cầu thang dẫn xuống lầu.

Chân vừa chạm đất chợt nghe kinh khí rít lên, Trác Thiên Uy theo phản ứng bản năng vung đao lên nghênh địch.

Choang! Choang! Choang!

Ba thanh đao bị chém băng đi cùng một tiếng rú thảm, hiển nhiên đã có người bị thương.

Trác Thiên Uy định thần nhìn thấy trong một căn phòng rất lớn có hai ba chục đạo nhân, binh khí cầm tay đứng thành trận thế, trong đầu nghĩ nhanh :

- Linh Hồ vừa nói dưới lầu có bố trí Cửu Cung đại trận, quả không sai! Cửu Cung đại trận cũng chẳng làm gì được ta, chỉ tiếc rằng yêu nữ đó thoát mất.

Vừa lúc đó vang lên một tiếng nổ nữa phát ra từ ngay bên ngoài căn phòng làm tường vỡ mất một mảng, làm cho bụi, đất đá bắn vèo vèo như ám khí khiến bọn đạo sĩ kinh hồn bạt vía chạy nháo nhào.

Trác Thiên Uy không ham đánh, vội lao qua mảng tường vỡ thoát ra ngoài...

Người dùng Bích Lịch đạn làm nổ Đản Quang lâu là Phó Phụng Minh. Nàng đã thực hiện kế hoạch của Trác Thiên Uy, học được cách phá Bát Quái Bát Mộc Kim Tỏa trận, tiến vào phục ở một góc lầu, chờ sau một canh giờ thì lần lượt dùng năm quả Bích Lịch đạn công phá lầu, khủng bố tính thần Linh Hồ phú Chân Chân.

Ném xong bốn quả Bích Lịch đạn thì nàng bị đối phương phát hiện, có tới bảy tám tên đạo sĩ vây công.

Phó Phụng Minh là nhi nữ của Lăng Vân Phi Yến Nam Cung Ngọc, khinh công được coi là đệ nhất thiên hạ, công lực kiếm pháp cũng không nhược, đừng nói bảy tám tên đạo sĩ mà dù bảy chục tên cũng không làm gì được.

Sau khi đã thương ba tên đạo sĩ đang định thoát khỏi mấy tên còn lại, Phó Phụng Minh gặp một nữ nhân kiều diễm bộ bạch y lộ gần hết bộ ngực từ Đản Quang lâu chạy ra.

Bạch y nữ nhân đó là Linh Hồ.

Mấy ngày trước ở Cối Kê Vạn Lạc lâu Linh Hồ đã bắt được Phó Phụng Minh nên biết rõ nàng, biết kẻ dùng hỏa đạn trợ giúp Trác Thiên Uy là Phó Phụng Minh nên rút kiếm lao vào nghiền răng nói :

- Nha đầu người chuyên phá đám! Bốn cô nương phải giết người!

Vì lần đầu Linh Hồ lộ lộ bản lai diện mục nên Phó Phụng Minh không nhận ra, nhưng nàng thấy thị ăn mặc cầu thả như vậy thì tức giận nói :

- Đồ mặt dày! Ta cần giáo huấn người.

Cả hai thanh kiếm cùng vung lên, hai nữ nhân lao vào nhau như thù nhân bất cộng đái thiên...

Mới qua vài chiêu Phó Phụng Minh sa vào giữa màn kiếm ảnh trùng trùng của đối phương thì lòng vô cùng kinh hãi, không ngờ gặp phải danh gia kiếm thuật cao cường như vậy...

Trong lúc muốn kháng cự đã lực bất tòng tâm, chợt nghe tiếng Trác Thiên Uy quát vào tai :

- Phụng muội! Mau lao kiếm vào người yêu phụ rồi thì triển một thức Lại Lư Đả Cồn lăn tránh đi!

Lời Trác Thiên Uy đối với Phó Phụng Minh là mệnh lệnh, nàng lập tức làm theo dùng thuật Vệ Kiếm phóng tới giữa ngực Linh Hồ, rồi thi triển Lại Lư Đả Cồn lăn đi ba vòng, chợt thấy lưng lạnh ngắt sờ lại mới biết sau lưng trúng kiếm làm áo rách ba bốn đường nhưng may chưa chạm vào da thịt.

Trác Thiên Uy lao tới đỡ nàng lên hỏi :

- Muội có sao không?

Phó Phụng Minh hít vào một hơi chân khí, lắc đầu đáp :

- Muội không sao... tiện nhân đó...

Trác Thiên Uy nói :

- Yêu phụ vừa thi triển tuyệt chiêu Nguyên Thần Vệ Kiếm định hại, may muội đã phản ứng kịp thời, nếu không đã bị yêu phụ hại rồi!

Phó Phụng Minh thất kinh hỏi :

- Nguyên Thần Vệ Kiếm? Tiện tỳ kia là ai?

Trác Thiên Uy đáp :

- Linh Hồ Phúc Chân Chân!

Phó Phụng Minh kêu lên :

- Thì ra là Độc hồ ly! Thị thoát mất rồi sao!

Trác Thiên Uy nói :

- Thị không thoát được đâu! Muội lùi lại nghỉ đi, để huynh đối phó với mấy tên tặc nhân này...

Nhưng Phó Phụng Minh không kịp lùi lại vì ngay lúc đó gần hai chục người ủa tới, trong đó có Nguyên Hoàng đạo nhân và ba tên Phủ Kiến, Dương Lăng và Khâu đại tẩu mà họ đã gặp chiều qua ở bến sông.

Đúng ra Phó Phụng Minh không muốn tháo chạy mà cố tình ở lại để cùng chia xẻ hoạn nạn với tình lang. Không phải nàng đã hứa với chàng có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia là gì?

Bốn tên Nguyên Hoàng, Phủ Kiến, Dương Lăng và Khâu đại tẩu hôm qua bị thảm bại dưới tay Trác Thiên Uy nhưng hôm nay cậy người đông thế mạnh nên rất hùng hổ, bốn tên cầm bốn thanh trường kiếm cùng hai đạo sĩ và bốn thanh y hán tử ủa tới vây công Trác Thiên Uy.

Thấy đối phương hùng hổ như thế, đặc biệt Linh Hồ đã chạy thoát mất và tình nhân đang bị uy hiếp, Trác Thiên Uy lòng đầy căm phẫn nghiêng răng quát :

- Khắp Hồn Vô Cực!

Ánh đao phát ra ngũ sắc cầu vồng, tiếng rú thảm lập tức vang lên liên miên bất tuyệt!

Ngay tuyệt chiêu đầu tiên đã có ba tên đứt đầu thủng ngực, cùng năm tên khác đứt tay lòi ruột gào la thảm thiết...

Người bị chém bay đầu không phải ai khác, chính là Nguyên Hoàng đạo nhân.

Phủ Kiến và Khâu đại tẩu bị thương lúi lũi ba bốn trượng mặt xanh như tàu lá.

Bọn này vừa lui, tiếp đến một tốp khác chín tên vây lại chiếm lĩnh phương vị bố thành Cửu Cung đại trận giương kiếm chờ lệnh tấn công. Phía sau bọn này có mười mấy đạo sĩ nữa, tất cả hai mươi mấy tên vây lấy Trác Thiên Uy và Phó Phụng Minh thành hai vòng.

Tuy kiếm trận đã phát động nhưng mọi người vẫn đứng một chỗ múa kiếm, không ai dám xông tới tấn công vì tên nào cũng thấy chấn động kinh khủng...

Đây là thời điểm quyết định để biểu lộ rõ nhất sự khác biệt giữa anh hùng với bọn vũ phu.

Khác biệt đó là người anh hùng vào lúc cấp bách nguy nan thì càng tỏ ra miễn tiện, đầy dũng khí, tạo mọi thời cơ để thắng địch, còn nhô phu thì càng khiếp sợ, nhu nhược, tinh thần sa sút, ý chí sụp đổ, sẵn sàng chạy tháo thân.

Cuối cùng đã có mấy tên rú lên rồi quay lưng tháo chạy.

Phó Phụng Minh đã nhặt lấy kiếm của một tên đạo sĩ bị Trác Thiên Uy giết trước đó hét to một tiếng, lao vào bọn vây công.

Trác Thiên Uy cũng không chậm trễ, lao theo yểm hộ.

Hai thanh đao kiếm lóe sáng giữa đám người đã rệu rã tinh thần cùng tiếng quát như long gầm hổ rống càng khiến chúng kinh hồn, lạc phách, chưa đánh đã tan vỡ...

Bịch bịch bịch...

Thấy người tiếp tục theo nhau đổ xuống...

Nhưng không phải trong số hơn hai chục cao thủ không có anh hùng.

Một trung niên nhân bận thanh bào trong đám vây công tay cầm một thanh ngọc kiếm nhìn sang Dương Lăng đứng bên cạnh hỏi :

- Tiểu tử ngông cuồng đó là Trác Bá Vương?

Dương Lăng gật đầu :

- Không sai! Khuê huynh đệ! Đừng xem thường hần!

Tên họ Khuê hừ một tiếng nói :

- Ta không tin hần có dũng khí của một Bá Vương!

- Huynh đệ vừa thấy đấy, Cửu Hoa Luyện Khí Sĩ Nguyên Hoàng tiên trưởng vừa bị hần chém bay đầu... Hôm qua chúng ta...

Tên họ Khuê vung ngọc kiếm lên nói :

- Huynh đệ cũng sẽ dùng bảo kiếm này chém bay đầu hần!

Nói xong hoành kiếm trước ngực bức lại gần Trác Thiên Uy, tự giới thiệu :

- Điện Kiếm Khuê Nguyên Trung.

Trác Thiên Uy thấy dáng điệu đối phương biết kỳ phùng địch thủ, cũng hoành đao trước ngực đáp :

- Trác Bá Vương Trác Thiên Uy!

- Khuê mỗ linh giáo tuyệt học!

- Mời!

- Mời!

Cả hai cùng xuất binh khí hầu như cùng một lúc, động tác rất thận trọng.

Cao thủ quá chiêu có thể chỉ trong một chiêu phân thắng bại sinh tử nên đều cẩn trọng, vừa không để đối phương chiếm tiện cơ nhưng lại vừa không để lộ sơ hở cho đối phương lợi dụng.

Kiểm pháp Điện Kiếm Khuê Nguyên Trung phải xưng thần bí, thanh ngọc kiếm phát ra âm thanh ràn rạt, phát xạ hào quang, một lúc công liên bảy tám chiêu nhanh như điện chớp.

Keng keng keng keng.

Trong bóng đao kiếm chạm vang rền như loạt sấm, cả hai cùng vận hết công lực võ học quyết thắng đối phương.

Trác Thiên Uy trầm giọng nói :

- Trầm Lôi Phá Thạch!

Tuyệt chiêu xuất lập định thắng thua, Điện Kiếm Khuê Nguyên Trung rên lên một tiếng, lùi lại mấy bước, thanh bảo kiếm cầm trong tay vắng bặt đi, vai phải trúng một vết thương, máu loang đỏ nửa thân chiếc thanh bào, cất giọng run run nói :

- Điện Kiếm Khuê Nguyên Trung ta... chỉ bốn chiêu bị đánh bại... trong đời chưa bao giờ... gặp địch thủ... cao minh như thế... Dương lão ca... lùi đi... Đừng... mất mạng... vô ích...

Dương Lăng tra kiếm vào bao, tới đừ Điện Kiếm Khuê Nguyên Trung lùi lại...

Trác Thiên Uy đứng lạng nhìn theo, sau đó quét mắt nhìn mười mấy tên địch còn đứng ngầy ra, cao giọng hỏi :

- Có vị nào chịu nói cho tại hạ biết Ngọc Bình Phong được Linh Hồ giấu ở đâu không?

Không ai lên tiếng.

Trác Thiên Uy lại giương đao lên hỏi :

- Không ai chịu nói? Vậy thì các ngươi xông vào đi!

Không ai dám xông vào, có người bắt đầu run bắn lên...

Trác Thiên Uy mặt hần sát khí lạnh lùng nói :

- Nếu vậy thì các vị chuẩn bị đi! Tại hạ cần giết hết các ngươi!

Sát khí càng tăng, Trác Thiên Uy gào lên một tiếng, vung đao chồm tới mấy cao thủ như mãnh thú vồ mồi...

Người đầu tiên ngã xuống là Phủ Kiến, đầu một nơi mình một nơi, từ cổ họng bị chém đứt một vòi máu phun xa ba bốn thước...

Tất cả mười mấy tên còn lại đều kinh hồn bạt vía tranh nhau tháo chạy.

Trác Thiên Uy lao theo Khâu đại tẩu quát :

- Ngươi tưởng chạy được ư?

Một chỉ điểm tới, Khâu đại tẩu ngã gục xuống ngay.

Trác Thiên Uy lao tới, chỉ đao vào yết hầu thị quát :

- Nói mau! Ngọc Bình Phong Linh Hồ cất giấu ở đâu? Nếu không chịu nói ta sẽ giết ngươi, sau đó tới những tên khác cho đến người cuối cùng...

Đột nhiên vang lên âm thanh trong như tiếng bạc :

- Dừng lại, Trác Thiên Uy!

Chàng nhận ra giọng nói của Linh Hồ Phúc Chân Chân liền dừng lại ngay, nhìn tới thấy Linh Hồ bước ra từ một góc điện, phía sau có hai tên thanh y tỷ nữ, trong đó có một tên bưng trong tay chiếc hộp bằng gỗ tử đàn hương chạm khắc rất tinh vi...

Linh Hồ Phúc Chân Chân không mặc bạch y như trước nữa mà đã thay bằng chiếc đạo y rộng, tay cầm thanh cương kiếm...

Trác Thiên Uy nói :

- Độc hồ ly! Rốt cuộc thì ngươi cũng chịu hiện thân...

Linh Hồ miệng vẫn cười tươi tấn nói :

- Trác Thiên Uy! Hãy tha cho Khâu đại tẩu, ta muốn đánh với ngươi canh bạc cuối cùng.

Trác Thiên Uy nhíu mày hỏi :

- Đánh bạc?

- Không sai! Vật cược là Ngọc Bình Phong!

Trác Thiên Uy không cần nhìn cũng biết vật trong hộp là bốn viên Ngọc Bình Phong bảo vật tổ truyền. Chỉ vì để cứu mạng mấy người ở quê nhà Hán Dương gặp đại thiên tai nên chàng phải bán đi, thế mà bị Phúc Chân Chân cướp mất, chàng đâu thể cam tâm?

Trác Thiên Uy hỏi :

- Điều kiện thế nào? Nếu tại hạ thắng sẽ thu lấy Ngọc Bình Phong?

Linh Hồ đáp :

- Không có đơn giản thế đâu? Trước tiên ngươi thu đao lại đã!

Trác Thiên Uy thu đao nói :

- Nào, điều kiện gì hãy nói đi!

- Chúng ta hãy lấy sinh mệnh ra để đánh cược...

Trác Thiên Uy nói :

- Phúc cô nương! Tại hạ khuyên cô nương không làm thế... Người ta chỉ có một sinh mạng. Mạng người không thể đem ra đánh cược. Muốn bắt sống được không dễ. Vì bảo vệ cuộc sống của mình, nhiều khi người ta phải dùng đến thủ đoạn...

Linh Hồ ngắt lời :

- Tên họ Trác! Ngươi không cần giáo huấn ta điều đó. Muốn hay không ngươi cũng phải chấp nhận điều kiện của ta!

- Gì thì gì, nhưng không thể lấy tính mạng ra đánh cược!

- Nhưng ta là người đưa ra điều kiện, và ngươi muốn có Ngọc Bình Phong thì chỉ có cách chấp nhận!

Trác Thiên Uy thở dài nói :

- Thôi được! Điều kiện thế nào ngươi nói đi!

- Điều kiện rất đơn giản, hai chúng ta tiến hành cuộc quyết đấu. Đương nhiên là cuộc sinh tử chiến một mất một còn.

- Sao nữa?

- Nhưng nếu ta chết, tỳ nữ của ta sẽ lập tức hủy Ngọc Bình Phong!

Phó Phụng Minh chợt kêu lên :

- Giảo hoạt! Đúng là hồ ly tinh!

Trác Thiên Uy à một tiếng nói :

- Ta hiểu rồi... Nghĩa là muốn giữ Ngọc Bình Phong nguyên vẹn, ta không được giết người, còn người thì có thể tha hồ tùy ý giết ta, không sai chứ?

- Hoàn toàn đúng!

Trác Thiên Uy nói :

- Phải cô nương! Nhưng bây giờ tại hạ đã đồng ý để người đi kia mà?

- Nhưng ta lại không nguyện ý để người sống!

- Như vậy là thêm một lần nữa người dùng Ngọc Bình Phong để uy hiếp ta?

- Tùy người hiểu thế nào cũng được!

- Trong cuộc đấu này người đã chủ định mình là người thắng cuộc, còn tại hạ nhất định phải thua...

- Đúng! Ta sống thì Ngọc Bình Phong còn. Ta chết thì nó lập tức bị hủy!

Trác Thiên Uy hừ một tiếng nói :

- Cuộc đấu đã chủ định là ta nhất định phải chết, vậy thì đánh cuộc còn có ý nghĩa gì nữa?

- Có! Người có thể thừa nhận bại, như thế người vẫn sống mà Ngọc Bình Phong vẫn không bị hủy.

- Khi đó ta buộc phải thừa nhận người là chủ nhân chân chính của Ngọc Bình Phong! Kế hoạch của người quả nhiên hoàn mỹ đến tuyệt diệu!

Linh Hồ nói :

- Chí lý, Ngọc Bình Phong sẽ không bị hủy!

Trác Thiên Uy nói :

- Như vậy là chuyến đi của tại hạ đến Tô Châu là hoàn toàn uống phỉ? Lần này ta đến Mao Sơn cũng vậy? Nạn dân Hán Dương sẽ không được gì? Trái lại tặc nhân ăn cướp Ngọc Bình Phong lại đường đường chính chính là chủ nhân hợp pháp của nó.

Phúc Chân Chân trơ tráo đáp :

- Đúng! Căn bản là người không nên truy hỏi Ngọc Bình Phong. Vật kỳ trân dị bảo trong thiên hạ chỉ người có tài có đức mới được giữ. Người đã thấy Tàng Trân lâu của ta rồi, đủ biết ta hoàn toàn xứng đáng là chủ nhân của nó!

Trác Thiên Uy cười hắc hắc nói :

- Rất hoạt kê! Tặc nhân là người có đức! Thứ bại loại võ lâm là người có tài có đức! Thôi người đóng mồm lại đi! Ngụy kế của người không bao giờ thành công đâu!

- Thành công hay không sau cuộc đấu sẽ biết. Vậy người muốn bảo toàn Ngọc Bình Phong hay muốn nó bị hủy? Trác Thiên Uy! Người đã không còn đường nào để lựa chọn nữa! Hãy nhận bại đi và tuyên bố Linh Hồ ta là chủ nhân chân chính của Ngọc Bình Phong và đừng bao giờ nghĩ đến chuyện truy hỏi nữa! Tất cả những người có mặt tại trường hôm nay sẽ làm chứng!

Quái chiêu đánh cuộc này là chuyện khôi hài xưa nay chưa từng có, là vụ cá cược bất công nhất trong đời, như vậy đối với Trác Thiên Uy thì thắng hay thua đều là người bại trận!

Điều kiện vô lý như thế, ngay cả Phật Bồ Tát cũng khó lòng chấp nhận!

Đại hiệp của Linh Hồ là quá hiển nhiên. Trong cuộc đấu này thị hoàn toàn chiếm thế thượng phong!

Phó Phụng Minh kêu lên :

- Dâm phụ... bỉ ổi!

Linh Hồ không thèm để ý, nhìn Trác Thiên Uy hỏi :

- Người tiếp thụ đánh cuộc không?

Trác Thiên Uy nghĩ ngợi một lúc mới trả lời :

- Ta không thể thừa nhận tên ăn cướp là chủ nhân chân chính của vật hấn cướp được! Nhưng lại không thể có cách lựa chọn nào khác... Vậy nên ta đành phải chấp nhận!

Linh Hồ hỏi :

- Chấp nhận gì! Quyết đấu hay thừa nhận bại?

Trác Thiên Uy đáp :

- Người khéo đùa! Nhận bại trước một tên tặc, sao Trác Thiên Uy này lại nhận mình là Trác Bá Vương?

Linh Hồ nói :

- Trác Thiên Uy! Quyết đấu đối với người không có mặt lợi nào cả. Người nên hào phóng nhường quyền sở hữu cho ta!

Trác Thiên Uy đáp :

- Đừng nằm mộng! Lúc cần ta dám để ngọc nát, cho dù không giết người cũng cho người sức cùng lực tận biến thành một kẻ tàn phế để không bao giờ hại người được nữa! Sát!

Dứt lời vung đao tấn công.

Chàng vừa chấp nhận quyết đấu là xuất chiêu tấn công ngay, không để đối phương suy tính nhiều.

Linh Hồ không ngờ Trác Thiên Uy chấp nhận để cho vật tổ truyền của mình bị hủy.

Trong giang hồ thì thanh uy môn hộ là điều đặc biệt thiêng liêng, chỉ những kẻ khi sư diệt tổ mới chấp nhận để bảo vật truyền môn bị hủy!

Đương nhiên mọi nhân vật bạch đạo sẽ không làm thế, nhưng Trác Thiên Uy lại là một người dị biệt!

Thấy chàng chấp nhận quyết đấu, tuy Linh Hồ biết âm mưu mình đã bị phá sản nhưng đang ở thế kỳ hổ, không thể hạ đài!

Quả không hổ danh người đứng đầu trong Võ lâm Tứ đại mỹ nhân, tuy biết không phải là địch thủ của Trác Bá Vương, thị vẫn không nao núng, xuất hết tuyệt học bình sinh kháng cự.

Trác Thiên Uy cũng đã xuất các tuyệt chiêu, dùng đủ các chiêu trong Càn Khôn Thập Bát Thức từ Trâm Lôi Phá Thạch đến Khấp Hồn Vô Cực...

Có lẽ do quá nôn nóng đánh bại đối phương nên chàng không thể dễ dàng đắc thủ.

Qua mười tám chiêu, Linh Hồ Phúc Chân Chân vẫn bền bỉ dẻo dai kháng cự, có lẽ chưa bao giờ kiếm thuật của thị tinh diệu kỳ ảo như lúc này...

Sau khi Trác Thiên Uy dụng hết Càn Khôn Thập Bát Thức. Linh Hồ bắt đầu phản kích, công liền ba thức cực kỳ hung mãnh, làm thành một bức màn kiếm dày đặc vây quanh đối phương, kinh khí phát ra rào rạt như cuồng phong làm cả phạm vi ba bốn trượng lá rơi cành gãy ào ào, chiêu trầm lực mãnh, uy lực kinh nhân!

Mười mấy tên đạo sĩ và Phó Phụng Minh vây quanh quan sát cuộc chiến đều ngưng thần chú mục, không ai dám thở mạnh, nhìn như nuốt lấy mọi kỳ chiêu của hai đối thủ!

Phó Phụng Minh tuy rất tin tưởng vào quyết định sáng suốt của Thiên ca, hoàn toàn tin vào sự tất thắng của chàng, nhưng thấy thể kiếm của Phúc Chân Chân hung mãnh như vậy vẫn không khỏi lo lắng.

Sau ba chiêu bị mãnh công, Trác Thiên Uy liền khởi sát cơ, trầm giọng quát :

- Lạc Hồn Thiên Phệ!

Bịch bịch bịch bịch...

Bộ đạo y bị rách tả tơi, cánh tay phải của Linh Hồ bị băm nát thành nhiều mảnh, máu thịt rơi lả tả trong một phạm vi bốn năm thước nhìn mà phát ón!

Trác Thiên Uy vẫn chưa chịu dừng tay, phát thêm mấy đao tiện đứt cả hai chân đối phương.

Đến khi đó Linh Hồ mới rú lên, ngã phịch xuống như một bị thịt, run giọng nói :

- Trác Bá Vương! Ta nhận bại! Xin... tha... mạng...

Hai tên tỳ nữ thấy vậy thì kinh hồn bạt vía, không nhớ đến nhiệm vụ của mình là hủy Ngọc Bình Phong nữa, quay đầu bỏ chạy...

Trác Thiên Uy đã lường trước tình huống này, phóng theo một mũi phi đao...

Phó Phụng Minh cũng vung kiếm lao theo hai tên tỳ nữ.

Trong thiên hạ ngoài Lăng Vân Phi Yến Nam Cung Ngọc ra còn ai có khinh công thắng nổi Phó Phụng Minh?

Thế nhưng khi nàng đuổi kịp hai tên tỳ nữ thì một tên đã bị phi đao phóng trúng hậu tâm nên chỉ còn có một, liền lao tới quét ngang một kiếm.

Vì thân pháp của Phó Phụng Minh quá nhanh nên tỳ nữ không kịp phản ứng, bị chém đứt ngang lưng đổ gục xuống.

Phó Phụng Minh đón lấy chiếc hộp Ngọc Bình Phong vẫn còn nguyên vẹn từ tay tỳ nữ trúng phi đao trước đó, hứng khởi nói :

- Thiên ca! Vật đã quy nguyên chủ! Chúc mừng!

Trác Thiên Uy cười đáp :

- Cám ơn Phụng muội!

Chàng quay lại trước Linh Hồ người bầy nhầy máu thịt, hai chân đều cụt ngồi bệt ra, trầm giọng nói :

- Độc hồ ly! Hậu quả thảm khốc này là do chính người tạo nên, có trách chẳng người nên tự trách mình quá tham, quá độc!

Lúc này khắp người chàng cũng ướt đầm mồ hôi.

Linh Hồ Phúc Chân Chân chợt thở hắt ra một hơi, ngoẹo đầu xuống, hai mắt đờ ra, dại dần đi.

Khuôn mặt thị chỉ trong chốc lát biến dạng hẳn đi, từ một trang phong hoa tuyệt đại chỉ thoáng chốc biết thành một lão phụ nhân mặt chẳng chịt nếp nhăn, má hóp lại trông già nua xấu xí, bộ ngực tròn căng lộ hẳn ra ngoài tấm đạo y rách bươm cũng biết dạng, xẹp lép đi, chảy xệ xuống.

Mười mấy tên đạo sĩ đứng vây quanh nín thở, mắt mở to đầy kinh ngạc, nhìn vị đứng đầu Võ lâm Tứ đại mỹ nhân thần thông quảng đại nay đã biến thành lão phụ nhân thân tàn ma dại, không chút thương cảm mà đều tỏ ra kinh dị như vừa nhìn thấy quỷ!

Khâu đại tẩu hốt hải kêu lên :

- Ui chao!

Trường Xuân cóc chủ Phó Hoa, Lăng Vân Phi Yến Nam Cung Ngọc Phó phu nhân, Bùi Tuyên Văn, Phó Đình và Phó Lôi cùng mấy vị Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào, Vô Địch Kim Dao Quách Hưng và Thiết Chùy Vô Địch Đặng Trường Thanh từ tiền viện tiến vào.

Theo sau còn có một đám người khác của Tam Tinh minh, dẫn đầu là ba vị Minh chủ Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long, Chúc Nữ Tinh Hoàng Tổ Quyên và Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh, theo sau chỉ có hai vị Bắc Nhân Đồ Lãm Cổn Long và Bạt Sơn Cửu Đỉnh Hứa Phúc.

Trường Xuân cóc chủ lướt mắt nhìn qua đã đoán ra cơ sự, nhìn Khâu đại tẩu và bọn đạo sĩ quát :

- Các người còn chưa đi, đứng chờ nộp mạng hay sao?

Khâu đại tẩu chỉ Linh Hồ đáp :

- Chúng tôi cần chờ lo hậu sự cho bà ta. Chân Chân Tiên Cô đối với chúng tôi không bạc, chúng tôi không thể làm người vong ân bội nghĩa...

Thiết Chùy Vô Địch Đặng Trường Thanh hừ một tiếng nói :

- Người chờ lo hậu sự cho ma nữ hay chờ giải quyết hậu quả để thu nhặt ít nhiều châu báu trong Tàng Trân lâu?

Bấy giờ Điện Kiếm Khuê Nguyên Trung vẫn chưa bỏ đi, sau khi Cửu Cung đại trận vây công Trác Thiên Uy, y vẫn nán lại xem kết cục, lúc này thấy chiến sự đã kết thúc thì quay lại xem, còn Dương Lăng thì đã sợ hãi chạy mất.

Điện Kiếm Khuê Nguyên Trung tới gần, chỉ Linh Hồ Phúc Chân Chân hỏi :

- Có chuyện gì xảy ra thế này! Làm sao Phúc cô nương lại biến thành...

Trường Xuân cóc chủ bước lên nói :

- Linh Hồ Phúc Chân Chân đã là một lão thái bà qua tuổi cổ lai hy. Mụ luyện một thứ bí thuật Huyền môn là Trường Xuân đại pháp. Luyện thành huyền công này thì ngoài trăm tuổi mới bắt đầu lão hóa. Khi chưa sống đến trăm tuổi thì vẫn mãi giữ được sự thanh xuân. Bấy giờ mụ đã chết, không còn tinh khí duy trì đương nhiên cơ thể trở về nguyên dạng. Các người hãy đào mộ huyệt an táng cho mụ!

Phó Phụng Minh đến gần Trác Thiên Uy, trao hộp Ngọc Bình Phong cho chàng nói :

- Thiên Uy! Chàng hãy nhận lấy!

Trác Thiên Uy cảm động nói :

- Phụng muội! Tiểu huynh đã sẵn sàng chấp nhận hậu quả ngọc nát... Muội đã vì ta và Ngọc Bình Phong mà chịu bao nhiêu nguy hiểm...

Phó Phụng Minh trù mến nhìn chàng đáp :

- Thiên Uy! Chúng ta đã thề cùng nhau có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu. Vì Ngọc Bình Phong mà chàng chịu vào sinh ra tử, đương nhiên thiếp có trách nhiệm bảo hộ chàng và Ngọc Bình Phong cho dù có phải trả giá bằng sinh mạng mình, ở bên chàng thiếp không hề lo sợ chút nào.

Bấy giờ Khâu đại tẩu cùng bọn đạo nhân đã mang thi thể Linh Hồ Phúc Chân Chân đi chôn cất. Trác Thiên Uy nói với Trường Xuân cóc chủ :

- Phó lão bá! Hiện trên lầu Tàng Trân lâu có rất nhiều bảo vật do Linh Hồ cướp về. Xin lão bá thu lấy rồi phân phối thế nào cho hợp lý!

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào tiến lên nói :

- Trác lão đệ, Phó đại hiệp! Về số châu báu ở Tàng Trân lâu, lão hủ đề nghị thế này: Trác lão đệ vì để cứu nạn dân Hán Dương mà phải đem bảo vật tổ truyền bán đi, hành động nghĩa cử đó hiếm người sánh được. Không ngờ giữa đường bị Linh Hồ và đồng bọn cướp đi, nay trong số sáu mươi bảy viên ngọc thì Trác lão đệ phải vào sinh ra tử chịu bao nhiêu nguy hiểm chỉ mới thu hồi được ba chiếc ngọc thoa, viên Kim Quy Phỉ Thúy và hộp Ngọc Bình Phong nữa thôi, bảo vật truyền môn thì không thể thất lạc, ba thứ đó xin Trác

lão đệ cứ đem về giữ lấy cho Trác gia còn số bảo vật trong Tàng Trân lâu, xin Phó đại hiệp đem bán đi thay vào chỗ bị mất cho Trác lão đệ cứu trợ cho nạn dân...

Trác Thiên Uy nói :

- Số tài sản đó vẫn bồi không có quyền...

Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long xăng giọng :

- Trác lão đệ không có quyền vậy thì ai có quyền đây? Đừng nói Linh Hồ giờ đã chết mà cho dù còn sống thì cũng không có quyền hưởng thụ vật bất nghĩa cướp của người khác, huống chi Trác lão đệ không lấy cho mình mà để cứu trợ nạn dân...

Trường Xuân cốc chủ lên tiếng :

- Kháng lão ca, Bốc lão ca, Trác tiểu huynh đệ! Lão hủ nhận thấy ý kiến của Kháng lão ca và Bốc lão ca là rất chí tình chí lý. Bây giờ vật đã quy nguyên chủ, Linh Hồ và đồng bọn đều đã được xử trị thích đáng, đem lại thái bình cho thiên hạ, đó là điều chính yếu nhất, còn số bảo vật ở Tàng Trân lâu, lão hủ và hai vị Kháng, Bốc huynh sẽ cùng nhau thương lượng, chủ yếu là thay Trác tiểu huynh đệ thu lấy, bán đi, sau đó đem tiền đến Trác gia cho Trác tiểu huynh đệ cứu giúp nạn dân. Không biết Kháng huynh, Bốc huynh có chịu đứng ra giúp Trác Bá Vương một tay không?

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào và Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long đồng thanh đáp :

- Vì Trác lão đệ, chúng ta dù có nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng không từ!

Trác Thiên Uy chấp tay nói :

- Vậy Trác Thiên Uy xin tuân lệnh ba vị, việc đó dám phiền Phó lão bá, Kháng bá chủ và Bốc huynh giúp cho...

Vô Định Kim Dao Quách Hưng bước lên, cười hô hô nói :

- Làm sao các vị xưng hô huynh đệ nghe kỳ quá!

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào ngạc nhiên hỏi :

- Quách lão ca nói vậy là thế nào?

Chức Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên nói :

- Kháng huynh chưa hiểu ý Quách lão ca sao? Kỳ ở chỗ Phó đại hiệp xưng Trác lão đệ là Trác Bá Vương còn Phó đại hiệp...

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào lập tức hiểu ra, cười hô hô nói :

- Không sai! Phó đại hiệp...

Phó Phụng Minh đỡ lời :

- Cha, nay bảo vật đã truy hồi. Thiên ca đã có thể rửa tay gác đao về Hán Dương vui thú điền viên, không còn danh hiệu Trác Bá Vương nữa đâu!

Vũ Khúc Tinh Bồ Gia Vinh quát to :

- Về Hán Dương vui thú điền viên là thế nào? Trác lão đệ! Trước khi vui thú điền viên ngươi phải đến Trường Xuân cốc chủ gọi Phó đại hiệp một tiếng là nhạc phụ đại nhân, tiện thể tổ chức hỷ sự mời chúng ta tụy lụy một bữa rồi hãy chia tay, như thế mới hợp đạo nghĩa giang hồ và thỏa lòng chúng ta mấy chục ngày cùng nhau xẻ chia hoạn nạn chứ?

Đoạn Hồn Cuồng Dao Kháng Thiên Hào, Vô Định Kim Dao, Thiên Vũ Tinh Bốc Thành Long, Chức Nữ Tinh Hoàng Tố Quyên nghe nói thế cùng ồ lên tán đồng.

Trác Thiên Uy đỏ mặt nói :

- Tiểu đệ và Phụng muội cũng đã tính đến chuyện này, chỉ là chưa kịp hỏi ý kiến... Phó lão bá và Nam Cung bá mẫu để hai vị lão nhân gia quyết định...

Trường Xuân cốc chủ vuốt râu cười hô hô nói :

- Việc này thì quyết định khó gì? Bây giờ chúng ta hãy lên Tàng Trân lầu giải quyết cả việc Thiên nhi, Phụng nhi và cả chuyện bảo vật luôn thể!

Tất cả đều vui vẻ hưởng ứng, do Trường Xuân cốc chủ dẫn đầu tiến lên Tàng Trân lầu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thiet-han-yeu-ho>